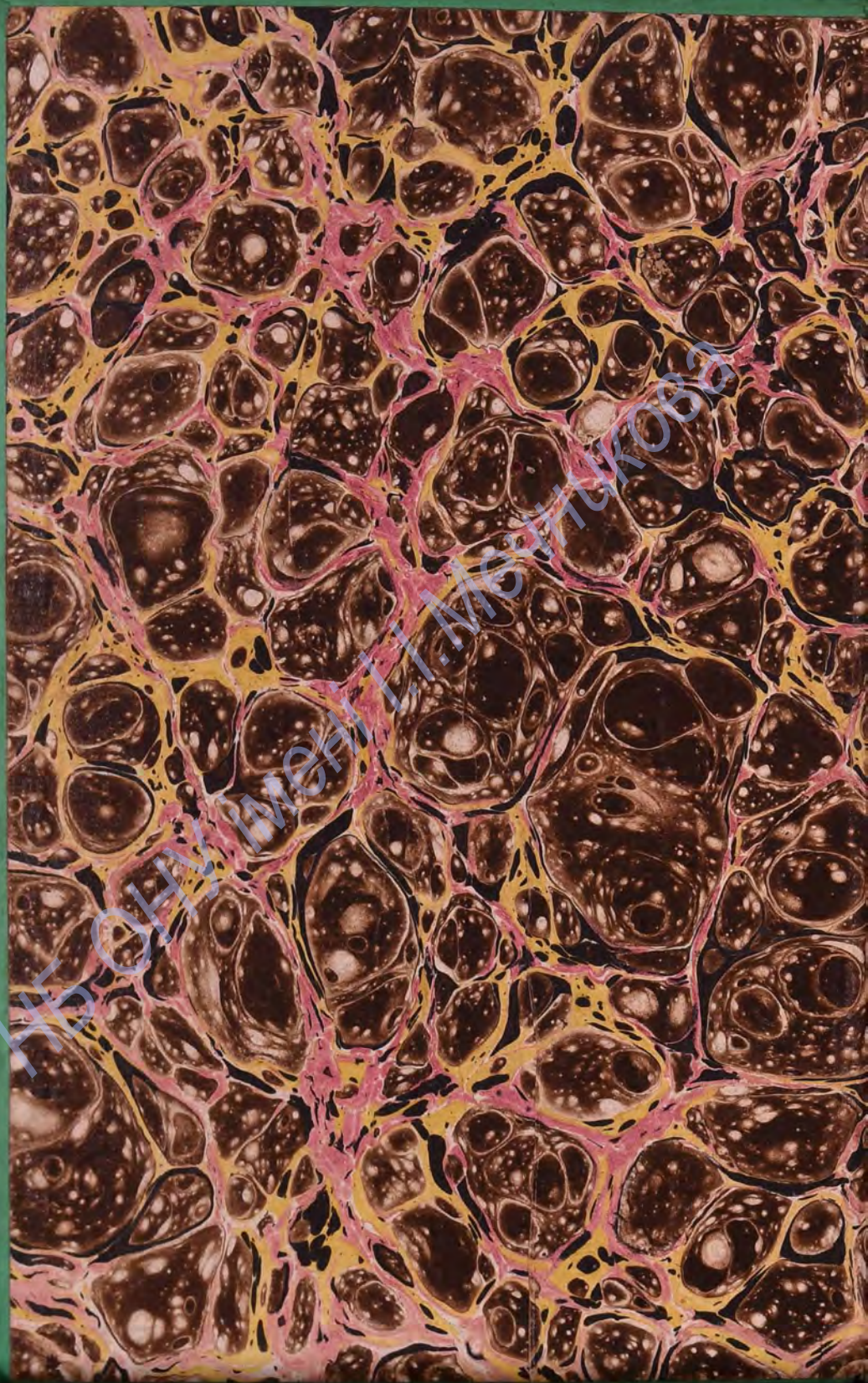
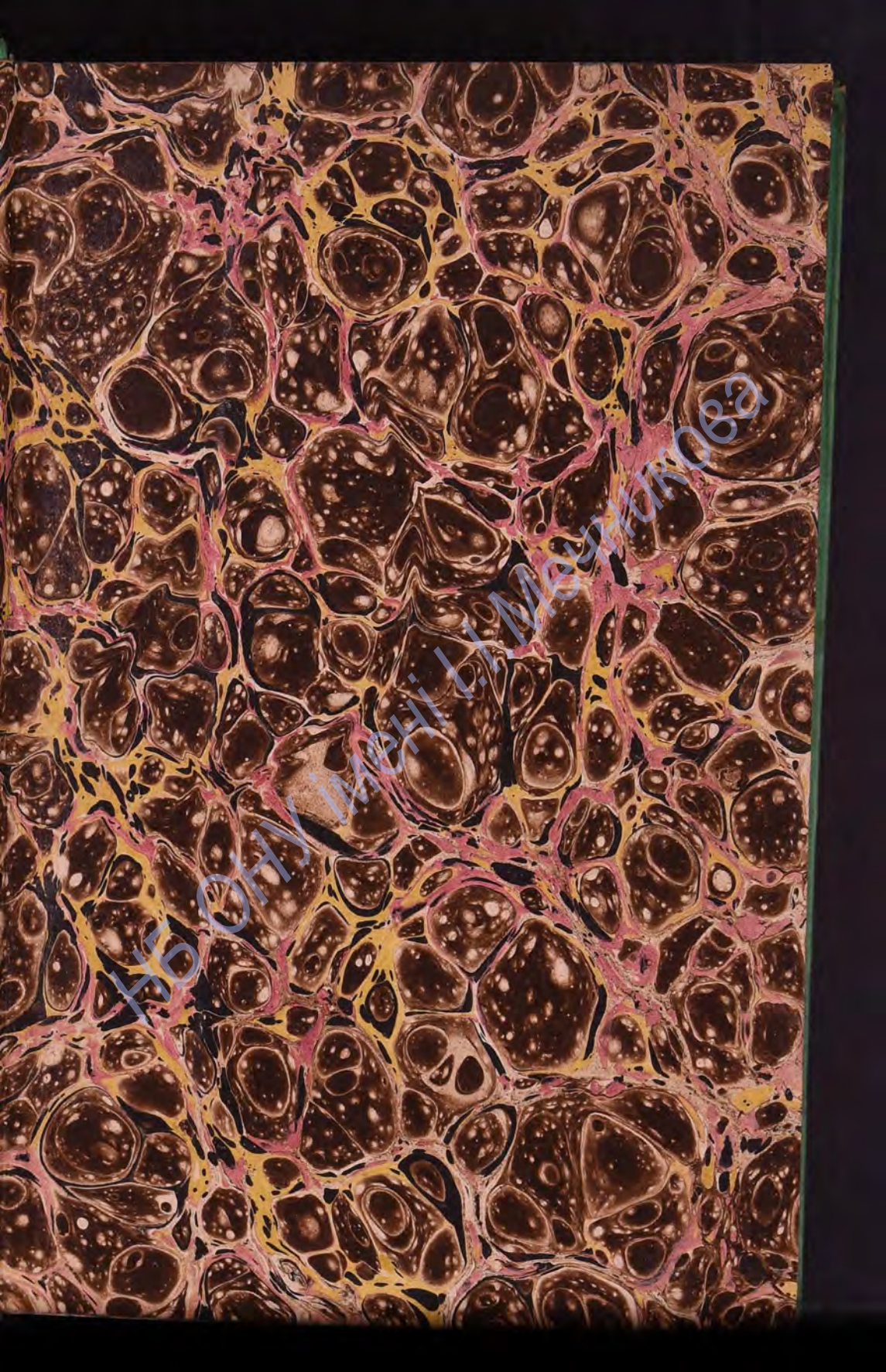

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

XV-7.

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN NONUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C1810CCXCI

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

Τ Α Π Ρ Ο Σ Κ Ρ Ο Ν Ο Ν .

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

ΙΕΡ. **Ω** ΚΡΟΝΕ, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τό γε νῦν εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρεται παρ' ἡμῶν, τί ἂν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

ΚΡΟΝ. Τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκέφθαι ὅ, τι σοι εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐβέλους εἶναι τὸν ἄρχοντα, εἰδέναι τί σοι ἥδιον αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τά γε δυνατὰ οὐκ ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχήν.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλαι ἔσκεμμαι, ἔραῶ γὰρ τὰ κοινὰ ταυτὶ, καὶ πρόχειρα, πλοῦτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ

S A T U R N A L I A .

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. **Q**UANDOQUIDEM, Saturne, imperium tenere nunc videris, sacrificatumque tibi a nobis ac litatum est; quidnam potissimum inter sacra petatum abs te licet consequi?

Sat. Illud quidem te ipsum probe deliberatum habere oportebat, quid optandum tibi sit, nisi simul divinatorem esse vis eum, qui imperat, ut sciat, quid petere tibi collibeat. Ego vero, quae quidem possunt fieri, tuo voto non negabo.

Sac. Quin olim deliberavi. Rogo enim communia ista & prompta, divitias, & aurum multum, & virorum esse

Lucian. Vol. IX.

A

ἀνδρῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτῆσθαι, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακάς, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τᾶλλα, ὅποσα τίμια. τούτων οὖν, ὦ ἄριστε Κρόνε, δίδου μοι, ὥς τι καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς, μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτῶν διὰ παντός τοῦ βίου.

- 2 KRON. Ὅραῖς; οὐ κατ' ἐμὲ τοῦτο ἤτησας; οὐ γὰρ ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ ἀτυχῆσεις αὐτῶν, ἀλλ' αἶτει παρὰ τοῦ Διὸς, ὅποταν εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς παραλαμβάνω τὴν δυναστείαν. ἐπτά μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία. καὶ ἦν ἐκπρόθεσμος τούτων γένωμαι, ἰδιώτης εὐθύς εἰμι, καὶ πού τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς. ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἐπτά σπουδαῖον μὲν οὐδὲ ἀγοραῖον δικησάσθαι μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ μεθύειν, καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν, καὶ ἄρχοντας

10 Ἐπὶ ῥητοῖς) Ὀρισμένοι. G. quae septem diebus absoluebantur, & hieme celebrabantur. G.
11 Τὰν ἐπτά μ. ἡμ.) Saturnalia,

dominum, & mancipia habere multa, & vestem floridam atque mollem, & argentum, & ebur, & reliqua, quaecunque pretiosa sunt. Horum ergo, Saturne optime, fac mihi copiam, ut ipse quoque fructum aliquem tui imperii consequar, nec solus tota vita rerum illarum expers maneam.

Sat. Vides? non petiisti, quod in mea potestate sit: nec enim tribuere talia meum est. Itaque noli graviter ferre, si ea non consequaris: verum a Iove pete, cum ad illum paulo post transierit imperium. Ego vero conditionibus quibusdam capio potestatem. Septem enim diebus totum mihi regnum finitur: hunc terminum egressus continuo sum privatus, & de promiscua multitudine unus. Illis ipsis vero septem diebus serium quidem nihil, neque publicum negotium agere mihi licet; sed bibere, & inebriari, & clamare, & iocari, & alea ludere, & reges vini constituere,

καθίστασθαι, καὶ τοὺς οἰκέτας εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν
 εἶδεν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέμοντα· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδαρ
 ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλὴν ᾠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον
 τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφεῖταί μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα
 δὲ ἐκεῖνα, τὸν πλοῦτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὃ Ζεὺς διαδίδω-
 σιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

ΙΕΡ. Ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνος, ὦ Κρόνε, ῥαδίως καὶ προ- 3
 χείρως. ἔγωγ' οὖν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλη τῇ
 Φωνῇ· ὃ δ' οὐκ ἐπαίει τὸ παράπαν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα
 ἐπιστεῖναι, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατεινόμενος, ὀριμὸν ἐνο-
 ρῶν, ἐκπλήττει τοὺς ἐνοχλοῦντας. ἦν δέ ποτε καὶ ἐπι-
 νέυσῃ τινὶ, καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐν-
 ταῦθα, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐνίοτε καὶ συνετοὺς ἀφείς, ὃ δὲ
 παμπονήροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλοῦ-
 τον, μαστιγίαις ἢ ἀνδρογύναις τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν
 τά γε σοι δυνατὰ ἐθέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν;

ΚΡΟΝ. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκατα- 4

& servos excipere convivio, & nudum canere, & tremu-
 los plausus edere, interdum etiam in aquam frigidam prae-
 cipitem detrudi, fuligine picto vultu: haec, inquam, facere
 mihi permissum est. Verum maiora illa, divitias, & au-
 rum, Iuppiter, quibus visum est, distribuit.

Sac. Sed neque ille, Saturne, facile & promte. Equi-
 dem iam fatigatus sum magna voce petendo: at ille omni-
 no non audit, sed aegide quassata, atque intentato fulmi-
 ne, torvum videns, qui sibi molesti sunt perterret. Si
 quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic
 vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus
 viris, ille pessimos ac sensu paene communi carentes cir-
 cumfundit divitiis, verberones plerumque & effeminatos
 homines. Sed quae tu potes, scire velim, qualia sint.

Sat. Non omnino parva illa quidem, neque plane con-

Φρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μὴ σοι γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλιομένου τοῦ κύβου, σοὶ τὴν ἐξάδα ὑπεράνω αἰεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἴλεως καὶ Φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξενήξαντο, συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους, περὶ οὕτω μικρῷ ἔρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ ἥδιστον, καὶ ᾠδικώτερον ἄλλου δοῖναι ἅμα ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ διακονουμένων τοὺς μὲν ἄλλους ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν, (τοῦτο γὰρ τοῦπιτίμιον τῆς ἀδεξίου διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τάβλ' ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. ὅρῳς ἤλικον τὸ ἀγαθόν, ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ' ἀπάντων γενέσθαι, τῷ ἀστραγάλῳ κρατήσαντα, ὡς μήτε ἐπιταχθείης γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν αἰσχρόν τι περὶ αὐτοῦ ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ ἀράμενον

12 Καλλίνικον) Τὸν νικῶσαντα. G.

temnenda, si ad vim exigantur totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur vincere alea, & provoluta reliquis in unionem tessera, senionem in summo tibi semper apparere. Multi enim ad satietatem usque inde sibi pararunt viaticum, quibus propitia secundaque tessera annuerit: alii contra enatarunt nudī, fracto ipsis ad exiguum adeo scopulum, tesseram, navigio. Verum etiam bibere iucundissime, & simul aliis canendi peritiorem videri in convivio, & ministrantium alios incidere in aquam, (hoc enim ministerii parum dextri praemium est) te vero & honestum victorem praedicari, & praemia auferre victo, vides, quantum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium, talorum victoria, ut neque ridicula tibi iniungantur imperia, & imperare ipse possis, huic quidem, ut turpe quiddam de se ipse proclamet, alii ut nudus saltet, & succollata tibi-

τὴν αὐλητρίδα, τρεῖς τὴν οἰκίαν περιελθεῖν; πῶς οὐχὶ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδωρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτιάσῃ, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διανέμοντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα. τούτων δ' οὐκ εἰ μοι δυνατὰ δοῦναι, τῶν πεττῶν, τοῦ ἄρχειν, τοῦ ἄδειν, καὶ τῶν ἁ κατηριθμησάμεν, θάρρῶν αἶτει, ὥς ἐμοῦ πρὸς οὐδὲν δεδιζομένου σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

IEP. Ἄλλ', ὦ Τιτάνων ἄριστε, τῶν μὲν τοιούτων οὐ θέομαι, σὺ δὲ ἀλλ' ἐκεῖνό μοι ἀποκρίναι, ὃ μάλιστα ἐπόθουν εἰδέναι· καί μοι ἦν εἴπῃς αὐτὸ, ἱκανὴν ἔσῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδωκώς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀΦήμί σοι τὰ χρέα.

KPON. Ἐρώτα μόνον, ἀποκρινοῦμαι γὰρ, ἦν εἰδώς τύχω.

IEP. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστίν, ὃ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὥς κατήσθεις τὰ γεννώμενα ὑπὸ

6 Τῶν πεττῶν) Πιστὸς τὸ ταυλίον. G.

cina ter domum circumeat; nonne haec etiam magnificentiae meae specimina? Si vero causeris, non verum esse, neque firmum hoc regnum, importune feceris, qui videas, me ipsum, qui tribuo talia, parvi temporis habere imperium. De his igitur, quae dare in potestate mea est, de talis, de regno, canendo, & quaecunque enumeravi, audacter pete, qui nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

Sac. Sed talibus mihi, Titanum optime, nihil opus est. Quin tu illud mihi responde, quod scire maxime vellem: idque mihi si dixeris, satis magnum mihi pretium pro sacrificio retuleris, reliquaque tibi debita remittam.

Sat. Interroga modo: respondebo enim, si sciam.

Sac. Primo illud, verane sint ista, quae de te audimus, devorare te solitum, quae nascerentur e Rheia, illam vero,

τῆς Ῥέας, ἐκείνη δὲ ὑΦελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη ἀντὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀΦικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολέμα κρατήσας, εἴτα εἰς τὸν Τάρταρον Φέρων ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὁπάσον μετὰ σοῦ παρτάττετο.

ΚΡΟΝ. Εἰ μὴ ἐορτὴν, ὦ οὔτος, ἡγόμεν, καὶ μεθύειν ἐΦίετο, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνωσ' ἂν, ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐΦεῖταί μοι, τοιαῦτα ἐρωτήσας, οὐκ αἰδέσθεις παλιὸν οὕτω καὶ πρεσβύτην θεόν.

ΙΕΡ. Καὶ γὰρ ταῦτα, ὦ Κρόνε, οὐ παρ' ἐμαυτοῦ Φημι, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμηρος· ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν ταῦτα πεπιστεύκασιν περὶ σοῦ.

6 ΚΡΟΝ. Οἶέ γάρ τι τὸν ποιμένα ἐκεῖνον, τὸν ἀλαζόνα, ὑγίης τι περὶ ἐμοῦ εἰδέναι; σκόπει δὲ οὕτως. ἔσθ'

9 Ἐγὼς ἂν ὡς ὀργίζεσθαι) Τὸ ἐξῆς, ἔγνωσ' ἂν ἐρωτήσας ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν ἐφεῖτό μοι. V.

subducto furtim Iove, lapidem subiectum pro puero devorandum tibi dedisse: illum vero, adultus cum esset, bello te victum regno expulisse, tum vinctum te tuaque omnia auxilia, quae tibi se adiunxerant, deiecisse in tartarum.

Sat. Heus tu, nisi festum diem ageremus, & inebriari licitum esset, atque maledicere, prout libitum, dominis, disceres fane, irasci mihi permissum, talia qui rogaris, nihil reveritus canum adeo & fenem Deum.

Sac. Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte interrogo; sed Hesiodus & Homerus, nolo enim dicere reliquos homines prope universos, haec de te credunt.

Sat. Putas enim, pastorem illum, iactabundum impostorem, fani quidquam de me scire? Considera autem hoc

ὅστις ἄνθρωπος (οὐ γὰρ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μή τις Θυέστης ἦν, καὶ ἀσεβεῖ ἀδελφῶ περιπεσὼν, ἥσθιε; καὶ τοῦτο γ' ἂν εἴη, πῶς ἀγνοήσετε λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίαν, εἰ μὴ ἀνάλγητος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' οὔτε ἐπολεμήσαμεν, οὔτε ὁ Ζεὺς βία τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο, ἐκόντος δέ μου παραδόντος αὐτῷ, καὶ ὑπεκστάντος ἄρχειν. ὅτι μὲν γὰρ οὔτε πεπέδημαι, οὔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμι, καὶ αὐτὸς ὄρας, οἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ Ὀμηρος, εἶ.

ΙΕΡ. Τί παθὼν δέ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν; 7

ΚΡΟΝ. Ἐγὼ σοι φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρων ἤδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου ὢν, (διὸ καὶ πεπεδῆσθαι με οἱ πολλοὶ εἶκασαν) οὐ γὰρ ἡδυνάμην διαρκεῖν πρὸς οὕτω πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεὶν ἔδει ἀνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρμένον, ταῦς ἐπιόρκους, ἢ

4 Ἀνάληγτος.) Ἀναίσθητος, ἀπαθής. G.

modo. Estne, ut homo, neque enim dicam Deum, fustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc si forte fuerit; quomodo imprudens lapidem edere pro puerro possit, nisi forte sensus omnis expertes dentes habeat? Sed neque bellum gessimus, neque vi imperium mihi ademit Iuppiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, & imperio cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitror, nisi caecus es, ut Homerus.

Sac. Qua igitur causa, Saturne, motus reliquisti imperium?

Sat. Ego tibi dicam. In universum senex cum iam essem, & ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me coniciebat vulgus: neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, iniustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato,

ἱεροσύλους, ἢ βιαίους καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα
 πάνυ ἐργῶδες ἦν, καὶ νεανικόν· καὶ ἐξέστην οὖν εὖ ποιῶν
 τῷ Διί. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανεί-
 μαντα τοῖς παισὶν οὔσι τὴν ἀρχὴν, αὐτὸν εὐωχεῖσθαι
 τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, οὔτε τοῖς εὐχομένοις χρηματί-
 ζοντα, οὔτε ὑπὸ τῶν τὰναντία αἰτούντων ἐνοχλούμενον,
 οὔτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βάλ-
 λειν ἀναγκαζόμενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἡδι-
 στον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπε-
 τῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολογῶν. ὁ δὲ
 ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν ὀλίγας ταύτας
 ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξελέσθαι μοι ἐδόξε, καὶ ἀνα-
 λαμβάνω τὴν ἀρχὴν, ὥς ὑπομνήσαιμι τοὺς ἀνθρώπους
 οἷος ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος, ὅποτε ἄσπορα καὶ ἀνήροτα πάν-
 τα ἐφύετο αὐτοῖς, οὐ στάχυες, ἀλλ' ἑτοιμος ἄρτος, καὶ
 κρέα ἐσκευασμένα, καὶ ὁ οἶνος ἔρρει ποταμηδόν, καὶ

quo periuros, aut sacrilegos, aut violentos comburerem,
 eratque res valde laboriosa & iuvenis vires poscens: ita-
 que Iovi, quod nondum poenitet, cessi imperium. Et alio-
 quin decens mihi videbatur, diviso filiis imperio ipsum me
 frequenter & quiete epulari, ut neque operam darem pre-
 cantibus, neque molestias ab his, qui contraria peterent,
 perferrem, neque tonarem, aut fulgurarem, aut grandin-
 em deiicere interdum cogerer; sed vitam hanc agerem se-
 nilem iucundissimamque, meracius nectar bibens, fabulans
 cum Iapeto & aliis aequalibus. At ille imperat inter mille
 molestias; nisi quod paucos dies, ea, qua dixi, lege excipe-
 re mihi visum est, ut admoneam homines, qualis fuerit me
 imperante vita, cum ferente nullo aut arante nascerentur
 illis omnia, nec spicae, sed paratus iam panis, & carnes
 curatae, fluebat amnium instar vinum, & fontes mellis

πηγαὶ μέλιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοὶ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης δυναστείας, καὶ διὰ τοῦτο ἅπανταχοῦ κρότος, καὶ ᾠδὴ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις. οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δούλος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ τοῦτο εἴκαζον εἰς τοὺς 8 δούλους καὶ πεδοτρίβας Φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε τιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, αἶτε καὶ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης.

ΚΡΟΝ. Οὐ παύσῃ γὰρ τὰ τοιαῦτα ληρῶν;

ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι. τὸ πεττεύειν σύνηβες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σοῦ ἀνθρώποις;

ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, οὐ μὴν περὶ ταλάντων γε, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ καρύων τὸ μέγι-

7 Παιδοτρίβας) Ἀλείπτας, γυμναστάς. G.

atque lactis. Boni enim erant omnes atque aurei. Haec mihi causa brevis illius potestatis. Et ob id ipsum plausus ubique, & cantus, & lusus, & aequalitas inter servos pariter ac liberos: neque enim, me rerum potente, servus quisquam erat.

Sac. Ego vero, Saturne, coniciebam, illam te in servos & compedum tritores humanitatem ex ista fabula exercere, qui honorem habeas fortis tuae hominibus, tanquam ipse quoque serviens & memor compedis.

Sat. Non definis nempe nugari talia?

Sac. Bene mones, & definam. Verum hoc adhuc mihi responde. Alea ludere an consuetum erat etiam his, qui sub te vivebant?

Sat. Omnino: sed non de talentis & denis drachmarum millibus, ut apud vos, sed summum de nucibus; ne do-

στον, ὥς μὴ ἀνιάσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ δακρύειν ἀεὶ ἄσιτον ἔοντα μόνον τῶν ἄλλων.

ΙΕΡ. Εὖγε ἐκεῖνοι ποιοῦντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ ἐπέττειον, αὐτοὶ ὀλόχρυσοι ὄντες; ὥς ἔγωγε καὶ μεταξὺ λέγοντός σου, ταιόνδ' ἐτι ἐνενόησα· εἴ τις ἓνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, ἐς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον ἀγαγὰν, ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄθλιος ὑπ' αὐτῶν; διεσπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπιδραμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θραῖται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, περὶ τοῦ μείζον ἀπενέγκασθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἑκάστος ἀμιλλώμενοι. οἳ γε οὐδὲ ἐορτάζοντες ἔξω τοῦ Φιλοκερδοῦς εἰσιν, ἀλλὰ πρόσδοον οἱ πολλοὶ πεποιήνται τὴν ἐορτήν. εἴτα οἱ μὲν ἀπέρχονται ληστεύοντες ἐν τῷ συμποσίῳ τοὺς Φίλους· οἱ δὲ σοί τε λοιδοροῦνται, οὐδὲν δέον, καὶ τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναιτίους ὄντας
9 αὐτοῖς ὧν ἐκόντες ποιοῦσιν. Ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί

6 Ἐς τὸν ἡμ. τ. βίον) Βάλλ' ἐς κύρακας. G. 9 Αἱ Θραῖται) Threiffae. G.

leret videt, nec ploraret, & solus semper cibo se abstineret.

Sac. Bene illi quidem: de qua enim re luderent, qui toti ipsi essent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam cogitavi: si quis unum de istis ex solido auro viris, in nostram hanc vitam productum vulgo ostenderet, quid miser ab illis passurus esset? Incurfione facta illum, novi ego, discernerent, ut Pentheum Maenades, & Orpheum feminae Thraciae, aut Actaeonem canes, certamine inter illos constituto, quis maiorem inde partem auferat: qui quidem ne festis quidem diebus celebrandis extra lucri cupiditatem sint, sed in quaestu sibi illos habeant. Deinde hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri vero & tibi maledicunt praeter fas, & talos conterunt, innoxios illorum, quae sponte ipsi sua faciunt. Verum

δήποτε ἀβρός οὕτω θεὸς ὦν, καὶ γέρων ἐπιλεξάμενος τὸ ἀτερπέστατον, ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ Βορρᾶς πολὺς, καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, καὶ τὰ δένδρα ξηρά, καὶ γυμνά, καὶ ἄφυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπνηθηκότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικεκυφότες, ὥσπερ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ἀμφοὶ τὴν κάμινον οἱ πολλοὶ, τηνικαῦτα ἐορτάζεις; οὐ γὰρ πρεσβυτικός γε ὁ καιρὸς, οὐδὲ ἐπιτιθήδιος τρυφῶσι.

ΚΡΟΝ. Πολλά με ἀνακρίνεις, ὦ οὔτος, ἥδη πίνειν δέον. παρήρησαι γοῦν μοι χρόνον τῆς ἐορτῆς οὐκ ὀλίγον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσφιλοσοφῶν. ὥστε νῦν μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐωχώμεθα δὲ ἥδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἥδη ζῶμεν. εἴτα πεττεῦωμεν ἐς τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ πειθαρχῶμεν αὐτοῖς. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν

2 (Ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει) Χειμῶνος γὰρ τὰ Κρόνια ἦγετο. V. 11 Παρήρησαι) Ἀφήρησαι. G.

etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delicatus cum sis & senex, electa iniucundissima anni parte, cum nix tenet omnia, & Boreas multus, & nihil non concrevit glacie, & arbores ficcae ac nudae, destitutaeque foliis, & prata informia, ac sine floribus, & contracti homines instar valde senum, ad focum plerique sunt, tum festos dies agis? Nec enim vel senibus illud tempus vel delicate viventibus commodum.

Sat. Multa, mi homo, me interrogas, cum iam bibendum esset. Exemisti enim mihi tempus festi huius diei non parvum, ista non necessaria mecum philosophando. Itaque iam ista omitte: epulemur nunc & plaudamus, & libera te iam fruamur, deinde ludamus alea de nucibus more veteri, & reges constituamus, illisque obsequamur: sic enim

ἐπαληθεύσαιμι, ἢ Φησι, παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύναίτο διψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα ἀ λέγεις ἡδέα. ὥστε πίνωμεν ἱκανὰ γὰρ ἀποκέκρισαι καὶ τὰ πρῶτα· καί μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνουσίαν, ἅτε αὐτὸς ἡρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἴλεως ἀπεκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶναι τῶν Φίλων, ὅσοι γ' ἐπακοῦσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

fidem firmavero proverbii, quod bis pueros fenes ait fieri.

Sac. Sed utinam sitiens bibere non possit, si cui iucunda non sunt, quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad prima illa respondisti. Et placet mihi, descriptum in libro hunc nostrum sermonem, cum quae interrogavi ego, tum quae tu propitius respondisti, legendum offerre, quotquot amicorum nostrorum percipere tuos sermones merentur.

Κ Ρ Ο Ν Ο Σ Ο Λ Ω Ν .

ΤΑΤΕ λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ ΙΟ
 Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτὴν. ἃ μὲν τοὺς
 πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἐπεμίψα, ἄλλο βι-
 βλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμενοῦσι καὶ κείνοι
 τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα ἔνοχοι ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίαις, ἃ
 κατὰ τῶν ἀπειθούντων μεγάλα ἄρισταί. ὑμεῖς δὲ, ὦ
 πλούσιοι, ὁράτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρα-
 κούσητε τῶνδε τῶν προσταγμάτων. ὥς ὅστις ἂν οὕτω μὴ
 ποιήσῃ, ἴστω οὗτος, οὐκ ἐμοῦ νομοθέτου ἀμελήσων, ἀλλ'
 εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ὅς με προείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν
 ἑορτὴν, οὐκ ὄναρ ἐπιστάς, ἀλλὰ πρῶν ἐγρηγορότι ἐν-
 ἀργῆς συγγενόμενος. ἦν δὲ οὐ πεδότης, οὐδὲ αὐχμοῦ
 πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληρούντων

C R O N O S O L O N

f. LEGISLATOR SATURNALIIUM (q. d. Saturnifolon.)

ΗAEC edicit Cronofolon, facerdos Saturni & prophe-
 ta, atque legum, quae ad festos ipsius dies pertinent, le-
 gislator. Quae pauperibus facienda sint, ea in alio descri-
 pta libro ad illos iam misi: ac praeclare novi, aut illos
 quoque meis obtemperaturos legibus, aut statim futuros
 poenis obnoxios, quae contra inobsequentes magnae sane
 statutae sunt. Vos autem, divites, videte, ne legem viole-
 tis, neque negligenter haec imperia audiatis. Nam quicun-
 que ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a se
 spretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges cele-
 britati ferendas delegit, non ille per quietem adstans, sed
 nuperrime videnti vigilantique praefens oblatas. Erat au-
 tem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem

ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πάνυ τεθηγμένην· τὰδ' ἄλλα Φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερός, καὶ βασιλικῶς ἐνεσκεύαστο. μορφὴν μὲν τοιόσδε ὤφθη μοι· ἃ δὲ εἶπε, πάνυ θεσπέσια, καὶ ταῦ-
 II τα προειρῆσθαι ὑμῖν ἄξια. Ἰδὼν γάρ με σκυθρωπὸν, ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνω αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστί μοι, καὶ ὡς τὴν πενίαν δυσχεραίνοιμι, οὐ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων· καὶ γὰρ κρύος, καὶ Βορρᾶς πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιῶν· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς ἐορτῆς πάνυ πλησιαζούσης, ἐάρων τοὺς μὲν ἄλλους παρασκευαζομένους, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχῶσονται, ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἐορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ὀπίσθην, καὶ τοῦ ὠτός μου λαβόμενος, καὶ διασεύσας, ὥσπερ μοι προσεικάζειν εἴωθε, Τί ταῦτα, ἔφη, ὦ Κρονοςόλων, ἀνιωμένῳ ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον,

pistores a nugacibus poëtis acceptum ostendunt; sed fallacem habebat acutissimam, reliqua hilaris erat & validus, & paratu regio. Talis igitur formam mihi visus est. Quae vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos iustum est. Nempe videns me severo vultu & cogitabundum inambulare, cognovit statim, quod decebat Deum, tristitiae meae causam, & graviter a me paupertatem ferri, qui praeter tempestatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus & Boreas multus, & glacies atque nix: ego vero minime ad ista munitus. Sed ideo etiam, quod appropinquante celebritate videbam alios comparare se, uti sacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non valde festivam esse. Accedens igitur a tergo, & aure prehensum concutiens, ut apparere mihi solet, Quid hoc, inquit, Cronosolon, videris afflictari? Non enim merito, inquam, cum

ἔφην, ὦ δέσποτα, ὅταν καταράτους μὲν καὶ μιαρῶς ἀνθρώπους ὑπερπλουτοῦντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὀρῶ, αὐτὸς δὲ καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ σύνεσμεν; ἀλλ' οὐδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα, καὶ μετακοσμήσαι πρὸς τὸ ἰσόμοιρον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη, οὐ ῥάδιον ἀλλάττειν, ὅποσα ἐκ Κλαυθῶς, καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πάσχετε· ἀ δὲ ἐστὶ τῆς ἐορτῆς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πενίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἥδε ἔστω. Ἴθι, ὦ Κρονοσόλων, καὶ γράψον μοι νόμους τινὰς, ἀ χρὴ πράττειν ἐν τῇ ἐορτῇ, ὥς μὴ καθ' αὐτοὺς οἱ πλούσιοι ἐορτάζοιεν, κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλ' οὐκ οἶδα, ἔφην. Ἐγὼ, ἥδ' ὅς, δι- 12 δάξομαί σε· κατὰ ἀρξάμενος ἐδίδασκεν. εἶτα ἐπειδὴ πάντα ἠπιστάμην, Καὶ εἰπὲ αὐτοῖς, ἔφην, ὅτι ἦν μὴ τοῦτο ποιῶσι, μάτην ἐγὼ τὴν ἄρπην ταύτην ὀξεῖαν περιφέρω, ἢ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν πατέρα ἐκτομίαν πε- 12 Ὡ δ' ὅς) Εἶπεν αὐτός. V. 15 Ἀρπην) Δρεπάην. V. 16 Ἐκτομίαν) Εὐνοῦχον. V.

facerrimos, & impuros homines abundare divitiis, & solos delicate vivere videam; ego vero, & alii eruditorum multi, in penuria & rerum omnium desperatione versemur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, & reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, mutare non est facile, quae a Clothone & Parcisi aliis vobis eveniunt: quod vero ad festos dies attinet, paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon, inquit, & leges mihi quasdam scribe, quae facienda sint per solemnitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis sua impertiant. Sed non novi, inquam ego. Ego vero, inquit, te docebo; deinde initio statim facto docuit. Deinde cum omnia iam scirem, Etiam dic illis, inquit, Si hoc non fecerint, tum frustra ego falcem hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero, qui patrem Coe-

ποιηκῶς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων, ὅποσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείροιν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάκηλοι γενόμενοι. ταῦτα ἠπειλήσεν. ὥστε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τοὺς θεσμούς.

ΝΟΜΟΙ ΠΡΩΤΟΙ.

- 13 Μηδένα μηδὲν μήτε ἀγοραῖον, μήτε ἴδιον πράττειν ἐντὸς τῆς ἑορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδίαν, καὶ τρυφὴν, καὶ θυμηδίαν. ὅψοι ποιοὶ μόνοι καὶ πεμματοουργοὶ, ἐνεργοὶ ἔστωσαν. ἰσοτιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγανακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μηδὲν ἔξεστω. λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μηδὲ τοῦτο ἔξεστω. μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξεταζέτω· μηδὲ ἀναγραφέτω ἐν τῇ ἑορτῇ, μηδὲ γυμναζέσθω Κρονίοις, μηδὲ

3 Βάκηλοι) Βάκηλος μέγας μὲν, ἀνὸς δὲ καὶ γυναικώδης. εὐνούχος. ἀπόκοπος. V.

9 Θυμηδίαν) Τρυφὴν, εὐφρανσίαν, τέρψιν. V.

lum exsecuerim, hosce divites autem, quotquot leges violaverint, non castrem, ut tanquam Galli stipem Magnae Matri collegant cum tibiis & cymbalis! Haec minatus est. Itaque optimum vobis fuerit leges non violasse.

LEGUM CAPUT PRIMUM.

Ne quis neque forense quidquam, neque privatum negotium intra festos dies agito, nisi quae ad ludum, & delicias & voluptatem pertinent: coqui foli & dulciarii operosi sumto. Aequali iure omnes sumto & servi & liberi, & pauperes & divites: irasci, aut indignari, aut comminari nemini liceat. Rationes rerum curae alicuius creditarum exigere Saturnalibus, neque hoc liceat. Nemo argentum aut vestem dinumerato, neque scribito per dies festos. Ne quis exerceto se Saturnalibus, aut orationem meditator

λόγους ἀσκεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀστεῖοι,
καὶ Φαιδροὶ, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.

NOMOI ΔΕΥΤΕΡΟΙ.

Πρὸ πολλοῦ τῆς ἐορτῆς, οἱ πλούσιοι γραφόντων μὲν 14
ἐς πινάκιον ἐκάστου τῶν Φίλων τούνομα, ἐχόντων δὲ καὶ
ἀργύριον ἑτοιμον, ὅσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δέ-
κατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση
παχυτέρα ἢ κατ' αὐτοὺς κατασκευή καὶ τῶν ἀργύρων
οὐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔστω. τῇ δὲ πρὸ τῆς
ἐορτῆς, καθάριστον μὲν τι περιφέρεισθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν
ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ Φιλαργυ-
ρία, καὶ Φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σύνοικας
τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὴν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν
ἐξεργάσωνται, θύοντων Διὶ πλουτοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώ-
τορι καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἶτα περὶ δείλην
οὔριαν, ἀναγιγνώσκέσθω μὲν σφίσι τὸ Φιλικὸν ἐκεῖνο

vel habeat, nisi urbanam forte aut hilarem, quae ludum
& iocum prae se ferat.

LEGUM CAPUT ALTERUM.

— Diu ante solemne in tabella scribent nomen uniuscuius-
que amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in
promptu, decimam circiter annui redditus partem; & quod
supereft ipsis vestimentorum; & quidquid est in reliquo
apparatu pinguius, quam pro fortunis illorum, sordidius-
que; de argenteis quoque non pauca. Ista quidem in prom-
tu sunt. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purga-
minibus, domo eliciuntur sordes, & avaritia, & lucri cu-
piditas, & quae sunt reliqua plerisque illorum familiaria.
Cum vero munditias fecerint, sacrificanto divitiarum da-
tori Iovi, & largitori Mercurio, & magnifico Apollini.
Deinde sero vespere legatur ipsis amicorum illud bre-

Lucian. Vol. IX.

B

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. Мечникова

15 πινάκιον. Καταναίμαντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ
 πρὶν ἥλιον δύναι, πεμπόντων τοῖς Φίλοις. οἱ δὲ ἀποκο-
 μίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττάρων, οἱ πιστότατοι
 τῶν οἰκετῶν, ἤδη πρεσβύται. ἐγγραψάσθω δὲ ἐς γραμ-
 μάτιον ὅ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὥς μὴ ἀμφοτέ-
 ροι ὑποπτεύοιεν τοὺς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέται,
 μίαν κύλικα ἑκάστος πίνοντες, ἀποτρεχόντων ἀπαι-
 τούντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια
 πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίας εἶναι. τὰ ἐπὶ
 τοῖς δάροις λεγόμενα, ὥς μετριώτατα, καὶ ὀλίγιστα
 ἔστω. ἐπαχθεὶς δὲ μηδεὶς μηδὲν συνεπιστελλέτω, μηδὲ
 ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλούσιος πλουσίῳ μηδὲν
 πεμπέτω, μηδὲ ἐστιάτω Κρονίοις ὁ πλούσιος τὸν ἰσότη-
 μον. τῶν εἰς τὸ πεμθῆναι προχειρισθέντων, Φυλασ-
 σέσθω μηδὲν, μηδὲ μετάνοια εἰσίτω ἐπὶ τῇ δωρεᾷ. εἴ τις
 πέρυσιν ἀποδημιῶν, δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμ-

viarium. Distributione autem ex dignitate cuiusque in-
 stituta ante solem occasum, amicis mittant. Qui vero
 deferunt, ne plures sint tribus aut quatuor, & quidem
 fidissimi servorum iam senes. Inscribatur autem in tabel-
 lam, quid sit, quod mittatur, & quantum, ne ambo suspe-
 ctos habeant eos, qui perferunt. Servi porro, uno quis-
 que calice epoto recurrant: plus ne postulent. Eruditis du-
 pla mittuntur omnia: aequum enim, illos esse duplica-
 rios. Quae simul cum donis nuntiantur, quam moderatissi-
 ma sunt & paucissima: odiosum autem nemo quidquam
 eadem mittito, nec quae mittuntur laudato. Diviti dives
 ne quid mittito, nec convivio sui ordinis hominem dives
 excipito. Quae ad mittendum deprompta fuerint, eorum
 nihil servator; neque poenitentia muneris fubeat. Si quis
 superiore anno absens ea re expers liberalitatis fuerit,

βανέτω καὶ κεῖνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλούσιοι καὶ χρέα
 ὑπὲρ τῶν Φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἳ τινες
 ἂν καὶ τοῦτο ὀφείλοντες, καταβαλεῖν μὴ ἔχωσι· καὶ
 ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἶδέναι ὅτου μάλιστα
 δέονται. Ἀπέστω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοι- 16
 ρία, καὶ τὸ πεμφθεν ὁποῖον ἂν ᾖ, μέγα δοκεῖτω. οἶνου
 ἀμφορεὺς, ἢ λαγῶς, ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίαν δῶρον μὴ
 δοκεῖτω μηδὲ τὰς Κρονικὰς δωρεὰς εἰς γέλωτα Φερέ-
 τωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῷ πλουσίῳ, ὁ μὲν πε-
 παιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὖφημον, καὶ
 συμποτικὸν ἢ, ἢ αὐτοῦ σύγγραμμα, ὁποῖον ἂν δύνη-
 ται, καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ πλούσιος πᾶν Φαιδρῶ τῷ
 προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγιγνωσκέτω εὐθύς· ἣν δὲ
 ἀπόθηται, ἢ ἀπορρίψῃ, ἴστω τῇ τῆς ἀρπῆς ἀπειλῇ ἐν-
 οχος ἂν, καὶ πέρψῃ ὅσα ἐχρῆν. οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν
 στεφάνους, οἱ δὲ λιβανωτοῦ χόδρους πεμπόντων. ἣν δὲ

etiam ista accipito. Aes etiam alienum divites pro amicis
 pauperibus solvunt, atque habitationis mercedem, si qui
 eorum hanc etiam debitam solvere non possint. Atque in
 universum diu ante hoc ipsis curae fit, uti sciant, qua re
 maxime indigeant. Abeſto autem ab accipientibus etiam
 ingrata querela; & quidquid fuerit, quod missum erit, ma-
 gnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pin-
 guis, Saturnalicium munus ne habetor. Neque munera Sa-
 turnalicia in risum vertunt. Diviti vicissim mittat pauper
 eruditus librum antiquum, si quis sit boni ominis, aut
 convivio aptus; aut suum ipsius scriptum, qualecunque
 potuerit: idque accipiat dives hilari omnino vultu, & ac-
 ceptum statim legat; quod si reposuerit aut abiecerit, sciat
 falcis se minis obnoxium, etiam si, quantum oportebat, mi-
 ferit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunt. Si ve-

πένης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν παρὰ τὴν δύναμιν πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὲν πεμφθέν ἔστω δημόσιον, καὶ καταπραβέν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Κράνου· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα.

ΝΟΜΟΙ ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

- 17 Λούεσθαι μὲν ὁπότεν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν ἤ. τὰ δὲ πρὸ τοῦ λουτροῦ, κάρυα, καὶ πεσσοὶ ἕσταν. κατακείσθω ὅπου ἂν τύχοι ἕκαστος, ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦτος, ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομήν. οἴνου τοῦ αὐτοῦ πίνειν ἅπαντας. μηδ' ἔστω πρόφασις τῷ πλουσίῳ, ἢ στομάχου ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὡς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν τοῦ κρείττονος. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν· οἱ διάκονοι πρὸς χάριν μηδὲν μηδέν. ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν,

8 Ὅπότεν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν γει σκίαν· οὕτω γὰρ αὐτὴν στοι-
 ἦ) Τὴν ἀπὸ τῆς ἀκτίνος τοῦ ἡλίου χεῖρον ἐκάλουν. V.
 τῶν σμμάτων περιγραφομένην λέ-

ro pauper vestem, aut argentum, aut aurum ultra facultates miserit diviti; quod missum erit, publicum esto, venditumque thesauro Saturni infertor: pauper vero postridie eius diei plagas a divite accipito ferula in manus impacta, non pauciores quam quinquaginta supra ducentas.

LEGES CONVIVALES.

Lavandi tempus, cum sex pedum umbra fuerit. Ante balneum nuces funto & tali. Quo quisque forte delatus fuerit, ibi accumbito. Dignitas vel genus vel divitiae parum ad ius prius capiendi cibi conferunt. De vino eodem omnes bibunto: nec obtentui esto diviti vel ventriculi vel capitis dolor, ut solus ea causa de meliori bibat. Carnium distributio aequaliter fiat per omnes: ministri ad gratiam nihil cuiquam faciunto: sed neque cunctantor, neque,

μηδὲ παραπεμπέτωσαν, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα
 χρὴ ἀποφέρειν. μηδὲ τῷ μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομιδῇ
 μικρὰ παρατιθέσθαι· μηδὲ τῷ μὲν ὁ μῆρος, τῷ δὲ ἡ
 γνάθος συὸς, ἀλλ' ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν. Οἰνοχόος ἄξυ δὲ 18
 δορκέτω ἐκ περικωπῆς ἐς ἕκαστον, καὶ ἔλαττον ἐς τὸν δε-
 σπότην, καὶ ἐπ' ὀξύτερον ἐπακουέτω. καὶ κύλικες παν-
 τοῖαι, καὶ ἐξέστω παρέχειν, ἣν τις ἐθέλῃ, Φιλοτησίαν,
 πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἣν ἐθέλωσι, προπίνοντες τοῦ
 πλουσίου. μηδὲ ἐπάναγκες ἔστω πίνειν, ἣν τις μὴ δύνη-
 ται. εἰς τὸ συμπόσιον μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν
 αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω. ἣν τις ἐθέλῃ,
 σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι.
 πεττευέτωσαν ἐπὶ καρύων· ἣν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύ-
 σῃ, ἄσιτος ἐς τὴν ὑστεραίαν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπί-
 τω ἕκαστος, ὅποταν βούληται. ἐπὶ δὲ τοὺς οἰκέτας ὁ
 πλούσιος εὐωχῇ, διακονούντων καὶ οἱ Φίλοι σὺν αὐτῷ.

quoad ipsis videtur, praetermittant ac differant, quae feren-
 da sunt. Neque huic magna, alii vero oppido parva ap-
 ponuntur, neque uni femur, alteri vero maxilla suis; sed
 aequalitas esto in omnibus. Pincerna acutum cernito velut
 de specula in unumquemque, & minus in dominum: &
 acutius etiam audito. Sunt varii generis calices. Ius esto
 propinare, si quis velit, amicitiae poculum. Propinanto
 omnibus, si voluerint, etiam ante divitem. Neque necesse
 sit bibere, si quis non possit. Saltatorem aut citharistam
 tironem in convivium ne adducito. Dicti iocosi, si quis ve-
 lit, ius esto: modus, quod nemini doleat. Super omnia
 alea de nucibus ludunto: si quis pecuniam luserit, postri-
 die esurito. Maneat unusquisque & abeat, quando lubitum
 ei fuerit. Si vero servos convivio excipiet dominus, etiam

τοὺς νόμους τούτους ἕκαστον τῶν πλουσίων ἐγγράψαντα
 ἐς χαλκὴν στήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ
 ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ ὅτι ἔστ' ἂν αὕτη ἡ στήλη
 μένη, οὔτε λιμὸς, οὔτε λοιμὸς, οὔτε πυρκαϊὰ, οὔτε ἄλ-
 λο χαλεπὸν οὐδὲν εἴσεισιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἣν δέ
 ποτε (ὅπερ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον οἶα
 πείσονται.

2 Μεσαιτάτῳ) Μέσῳ καὶ ὑψηλῷ. G.

amici cum illo ministrant. Haec leges unusquisque di-
 ves inscriptas in pila aerea, in media aula habeto, atque
 legito. Sciendum est, quamdiu ea pila manserit, neque
 famem, neque pestilentiam, neque incendium, neque
 aliud quidquam mali in eam domum illis ingressurum. Sed
 si quando (quod quidem absit) destruat, quid illis even-
 turum sit, abominamur.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΕΓΕΓΡΑΦΕΙΝ μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν αἷς 19 εἶην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι τῆς ἐορτῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔτι καὶ τοῦτο προσθεῖς (μέμνημαι γὰρ) ἀλογώτατον εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν ὑπερπλουτεῖν, καὶ τρυφᾶν, οὐ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι τοῖς πενεστέροις, τοὺς δὲ λιμῶ διαφθεῖρεσθαι· καὶ ταῦτα, Κρονίων ἐνεστώτων. ἐπεὶ δὲ μοι τότε οὐδὲν αἰτεπέστεilas, ἡγησάμην δεῖν αὐδὶς ἀναμνήσαι σε τῶν αὐτῶν. ἐχρῆν γὰρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ ἀνίσον τοῦτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα, ἔπειτα κελεύειν ἐορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ

13 Μύρμηξ ἢ κάμπλος) Ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγαλυχουμένων ἡ παροιμία. V.

EPISTOLAE SATURNALES.

EGO SATURNO SALUTEM.

EQUIDEM iam prius tibi literis demonstravi, quo loco essem, & ut prae paupertate in periculo verfarer, ne solus sim expers eius, quam denuntiasti, solemnitatis: adiecera etiam, probe commemini, vehementer esse rationi adversum, alios nostrum opibus deliciisque affluere, neque quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus; alios autem enecari fame: idque instantibus Saturnalibus. Quando quidem vero nihil mihi tum rescripsisti; faciendum putavi, ut iterum de iisdem rebus te admonerem. Decebat enim te, Saturne optime, sublata prius illa inaequalitate, bonis in medio omnium positis, deinde impere dies festos. Ut vero nunc habemus, formica aliquis

κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία Φησί. μᾶλλον δὲ τραγικὸν
 ὑποκριτὴν ἐνόησον, θατέρω μὲν τοῖν ποδαῖν ἐφ' ὑψηλῷ
 βεβηκότα, οἷόν εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται· ὁ δ' ἕτερος
 ἀνυπόδετος ἔστω. εἰ τοίνυν βαδίζοι οὕτως ἔχων, ὁρᾷς ὅτι
 ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γε-
 νέσθαι, καθ' ὁπότερον ἂν πόδα προβαίνει; τοσοῦτον καὶ
 τῷ βίῳ ἡμῶν τὸ ἀνίσεν. καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι ἐμ-
 βάτας, τῆς τύχης χορηγούσης, ἐντραγαδοῦσιν ἡμῖν· οἱ
 πολλοὶ δὲ πεζῇ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμενοι ἂν,
 εὖ ἴσθι, μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν,
 20 εἴ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκέυασε παραπλησίως ἐκεῖνοις. Καί-
 τοι ἀκούω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς τὸ παλαιόν, οὐ
 τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σοῦ ἔτι μον-
 αρχοῦντος. ἀλλ' ἡ μὲν γῆ ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἔφυνεν
 αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δαίπνον ἑτοιμον ἐκάστω ἐς κόρον· πο-
 ταμοὶ δὲ, οἱ μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ μέλι

3 Ἐμβάται) Τὰ ζύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας, ἵνα φανῶσι
 μακρότεροι. V.

est, aut camelus, ut est in proverbio. Quin tu tragicum
 mihi actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum,
 quales sunt cothurni tragici; alter vero eius pes discalcea-
 tus sit. Si iam eo habitu ingrediatur, vides necesse illi es-
 se, ut modo excelsus sit, modo humilis, prout hoc vel
 illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inae-
 qualitas. Alii induti cothurnis a fortuna suppeditat, tra-
 gico nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus &
 humi ingredimur, qui possemus, bene noris, non deterius
 illis agere, & gradum grandire, si quis nos etiam simili-
 ter atque illos instruat. Quamquam audio, poëtas dicere,
 olim non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potien-
 te; sed tellurem sine femine atque aratro genuisse ipsas
 bona, paratas unicuique ad satietatem usque epulas. Flu-
 vios autem vino partim, partim lacte fluxisse: fuisse etiam,

ἔρρεον. τὸ δὲ μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους Φασὶ τοὺς ἀν-
θρώπους χρυσοὺς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τὸ παράπαν αὐ-
τοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν οὐδὲ μόλιβδος ἀν-
εϊκότως δοκοῖμεν, ἀλλ' εἴτι καὶ τούτου ἀτιμότερον ἢ
τροφὴ δὲ μετὰ πόνων τοῖς πλείστοις, ἢ πενία δὲ, καὶ
ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἶμοι, καὶ τὸ, πόθεν
ἂν μοι γένοιτο, καὶ, ὦ τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα παρὰ
γούν ἡμῖν τοῖς πένησι· καὶ ἦττον ἂν, εὖ ἴσθι, ἡνιάμεθα
ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τοὺς πλουσίους ἐωρῶμεν τοσαύτη
εὐδαιμονία συνόντας, οἱ τοσοῦτον μὲν χρυσόν, τοσοῦτον
δὲ ἄργυρον ἐγκλεισάμενοι, ἐσθῆτας δὲ ὅσας ἔχοντες,
ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγροὺς·
πάμπολλα δὲ ταῦτα ἕκαστα κεκτημένοι, οὐχ ὅπως οὐ
μετέδωκαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν
τοὺς πολλοὺς ἀξιοῦσι. Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνί- 21
γει, ὦ Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἡγούμεθα τὸ πρᾶγμα· τὸν

qui melle. Quod vero maximum, illos ipsos homines aiunt
fuisse aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos ac-
cessisse. At nos contra ea ipsi quidem vix plumbum vi-
deamur merito, aut si quid illo vilius: victus autem cum
labore plerisque contingit: ceterum paupertas, & consilii
inopia, & desperatio, & illud *hei mihi!* & *unde nanciscar?*
& *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima.
Ac minus ea indigne, bene noris, ferremus, nisi divites
in tanta esse felicitate videremus: qui tantum cum aurum
atque argentum incluserint, vestes autem quot? habeant,
mancipiaque & currus, & vicos totos, & agros, & ma-
gnam quidem vim singulorum possideant; tantum abest,
ut eorum quidquam nobis impertiant, ut neque adspicere
de plebe homines dignentur. Ista nos praefertim, Saturne,
angunt, & intolerabile arbitramur, istum quidem iacen-

μὲν ἐφ' ἀλουργίδων κατακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς
ἐντροφᾶν ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων εὐδαιμο-
νιζόμενον, αἰεὶ ἐορτάζοντα. ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς ὁμοίους,
ὄνειροπολεῖν, εἴ ποθεν ὀβολοὶ τέσσαρες γένοιτο, ὡς
ἔχομεν ἄρτων γοῦν ἢ ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύ-
δειν, κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρίμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ
τοῖνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάττειν, καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ
ἰσοδίατον, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτοὺς γε ἐκείνους κελεύειν
τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν,
ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίου χοίνικά γε
ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα καὶ
ὑπὸ σιγῶν διαβρωθέντα, οὐκ ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε· ταῦ-
τα γοῦν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου δια-
φθαρησόμενα, ἡμῖν δοῦναι περιβαλέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν
ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσταις, εὐρῶτι πολλῷ κατασαπῆναι.

1 Ἐφ' ἀλουργίδων) Πορφυρῶν καὶ κίστις, θήκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ
χλαμύδων. V.

10 Χοίνικα) Εἶδος μέτρου. V.

12 Σιγῶν) Σκελήχαν. V.

15 Κοιτίσι καὶ κίσταις) Κίστις

καὶ κίστις, θήκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ
βρώματα κεῖται, ἢ ἱμάτια τινά. τὸ
τ' ἀντὶ τοῦ θ. κίστις γάρ. . . οἱ
δὲ τετραγώνους κίστας ἐτεκτίναντο
πρὸς ἀνδρῶν ὑποδοχὴν. V.

tem in purpura tot in bonis delicias agere ructantem, &
beatum praedicari a familiaribus, perpetuosque dies festos
agere: me vero ac mei similes hoc ipsum per quietem
etiam & in fomis curare, unde quatuor confiant oboli,
ut pane certe aut pulte oppleti, adhibito nasturtii aut por-
ri aut cepae obsonio, ire cubitum queamus. Aut igitur
haec immuta, Saturne, & reduc ad aequalitatem, aut,
quod extremum est, ipsis illis divitibus impera, ne soli
fruantur bonis illis, sed de tot modiis auri choenicem cer-
te in nos omnes spargant: de vestibus autem tantum, quan-
tum e tineis si corrodat, aegre non ferant; haec ergo
omnino peritura, & corrumpenda a tempore, nobis uti
dent induenda potius, quam in arcis ac cistis multo situ

Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἕκαστον, ἄρτι μὲν τέσσαρας, 22
 ἄρτι δὲ πέντε τῶν πενήτων παράλαμβάνοντας· μὴ μὲν-
 τοι ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δείπνων, ἀλλ' ἐς τὸ δημοτικώ-
 τερον, ὡς ἐπίσης μετέχειν ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμ-
 Φορεῖσθαι τῶν ὄψων, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἐστῶ-
 τα, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίων· ἐφ' ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα,
 ἔτι παρασκευαζομένων ὡς ἐπιβάλοιμεν τὴν χεῖρα, παρ-
 αμείβεσθαι, δείξαντα μόνον τὴν λοπάδα, ἢ ὅσον ἐστὶ
 τοῦ πλακούντος τὸ λοιπόν· μὴδὲ ἐσκομισθέντος σὺς,
 διανεμόντα, τῷ μὲν δεσπότη παρατιθέναι τὸ ἡμίτομον
 ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὅσα Φέρειν ἐγκε-
 καλυμμένα. προειπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχοοῖς μὴ περιμέ-
 νειν, ἔστ' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν ἕκαστος, ἀλ-
 λά ἢν ἀπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγχέαι, καὶ ἀναδοῦναι
 μεγάλην κύλικα ἐμπλησμένους, ὥσπερ τῷ δεσπότη.
 καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἓνα καὶ τὸν

7 Παραμείβεσθαι) Γράφεται ἐπιβάλοιμεν, τῇ λοπάδι δηλονότι, ἢ
 τῷ πίνακι. V.

computrescant. Verum etiam coena excipere illos iube af-
 sumtos modo quatuor, modo quinque pauperum, non ta-
 men praesenti modo coenarum, sed populari magis ratio-
 ne, ut ex aequo participes sint universi; nec alter quidem
 obfoniis se ingurgitet, manente servo atque adstante, do-
 nec ille edere non amplius possit; ad nos vero cum vene-
 rit idem servus, adhuc parantibus nobis manum iniicere,
 praetereat, ostensa modo patina, aut quantum est placen-
 tae reliquum; neque ut illato porco carptor hero quidem
 apponat dimidium ipsum cum capite, reliquis vero invo-
 lura ossa offerat. Praecipere porro illos iube pocillatoribus,
 ne expectent, dum septies bibere unusquisque nostrum po-
 stulaverit; sed cum semel iusserit, infundere statim, & tra-
 dere, non minus, quam hero, magnum plenumque cali-
 cem. Vinum vero ipsum convivis omnibus unum idem-

αὐτὸν εἶναι· ἢ ποῦ γὰρ γεγράφθαι τοῦτον τὸν νόμον, τὸν
 μὲν ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ γλεύκους
 23 διαρρήγνυσθαι τὴν γαστέρα; Ἦν ταῦτα ἐπανορθώσης,
 καὶ μετακοσμήσης, ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἑορτὴν
 δὲ τὴν ἑορτὴν ἔση πεποιηκώς· εἰ δὲ μὴ, ἐκεῖνοι μὲν ἑορτα-
 ζόντων ἡμεῖς δὲ καθεδούμεθα, εὐχόμενοι, ἐπειδὴν λου-
 σάμενοι ἤκωσι, τὰν παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέψαντα τοῦ
 ἀμφορέα, κατάξαι· τὸν μάχειρον δὲ τὸν ζῶμόν κνισσῶ-
 σαι, καὶ ἐπιλαβόμενον, τὸ τάριχος μὲν ἐς τὴν φακὴν
 ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων· τὴν κύνα δὲ παρεισπεσούσαν τὸν
 τε ἀλλάντα ὅλον καταφαγεῖν, περὶ τ' ἄλλα τῶν ὀψο-
 ποιῶν ἐχόντων, καὶ τοῦ πλακοῦντος τὸ ἥμισυ. τὸν ὕν δὲ,
 καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ἀπτώμενα,
 τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὀμηρος περὶ τῶν ἡλίου βοῶν
 φησὶ μᾶλλον δὲ μὴ ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδήσαντα
 Φεύγειν εἰς τὸ ὄρος αὐτοῖς, ὀβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς

2 Ἀνθοσμίου) Εὐόσμου οἴνου, καὶ
 ἡδέος. V.

ibid. Ἀπὸ τοῦ γλεύκους διαρ-
 ρήγνυσθαι) Ἀποστάλαγμα τῆς στα-
 φυλῆς πρὶν πατηθῆ. V.

10 Τὸν δὲ ἀλλάντα) Ἄλλας εἶδος
 ἐντέρου ἐσκευασμένου· καὶ ἀλλάντα
 πάλης ὁ ταῦτα παλῶν. V.

13 Τὰ δελφάκια) Μικροῦς χροῖ-
 ρους. G.

que esse impera; ubi enim scriptam esse illam legem, ut
 alter vino odorato inebrietur, mihi autem a musto rum-
 patur venter? Haec si correxeris, Saturne, tum demum
 ut vita vita sit, & festi dies sint festi, effeceris. Sin minus,
 festos illi dies obeant: nos vero sedebimus vota facientes,
 ut, cum e balneo redeant, puer everfam illis fregerit am-
 phoram; coquus autem nidore ius corruerit, & aliud
 agens pisculentam muriam infuderit lenticulae; ut irrepens
 canis totum farcimen, occupatis alia in re coquis, dimi-
 diamque placentam devoraverit. Aper vero atque cervus,
 & porcelli, dum affantur, simile uti faciant ei, quod de
 Solis bubus narrat Homerus: quin non repant modo, sed
 exsistentes in montem ipsis cum veribus aufugiant: galli-

παχείας, καίτοι ἀπτέρους ἤδη οὔσας, καὶ ἐσκευασμέ-
 νας, ἀναπταμένους οἶχεσθαι καὶ ταύτας, ὥς μὴ μόνοι
 ἀπολαύοιεν αὐτῶν. Ὁ δὲ δὴ μάλιστα αὐτοὺς ἀνιάσειε, τὸ 24
 μὲν χρυσίον μύρμηκας τινας, οἷους τοὺς Ἰνδικούς, ἀνορύτ-
 τοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ ἐς τὸ δημό-
 σιον. τὴν ἐσθῆτα δὲ οἱ ὀλιγωρία τῶν ἐπιμελητῶν κοσκι-
 νήδον διατετρυπῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν, ὥς
 σαγῆνης θυμνευτικῆς μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν
 τοὺς ὠραίους, καὶ κομήτας, οὓς Ὑακίνθους, ἢ Ἀχιλ-
 λέας, ἢ Ναρκίστους ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντας σφί-
 σι τὸ ἔκπωμα, Φαλακροὺς γίγνεσθαι, ὑπαρρέουσας τῆς
 κόμης, καὶ πώγωνα φύειν ὄζυν, οἷοί εἰσιν ἐν ταῖς κωμ-
 οδίαις οἱ σφηνοπώγωνες, καὶ παρὰ τοῖς κροτάφοις
 πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα ἐκκεντοῦν· τὸ μεταξὺ δὲ λεῖον
 καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα καὶ πλείω τούτων εὐξαίμεθ’

13 Οἱ σφηνοπώγωνες) Σφηνοπώ-
 γωνες ἐν κωμῳδίᾳ δύο εἰσὶν, ὁ μὲν
 εὐθύθερος ἀναφαλαντίας ὄφρυς ἀνε-
 σπασμένος, ὄξυγένειος· ὁ δὲ οἰκίτης

ἀκμάζει καὶ ὄγκον ἔχει ὑψηλὸν καὶ
 πλατὺν κοιλανόμενον ἐν περιφορᾷ,
 ξανθὸς, τραχὺς, ἐρυθρὸς, πρέπων
 ἀγγέλῳ. V.

nae autem faginatae, licet vulvis iam pennis apparatusae;
 evolantes ipsae quoque discedant, ne soli illis fruuntur.
 Quod vero inprimis molestum iis fuerit, ut formicae,
 quales sunt illae Indicae, effossos thesauros noctu in pu-
 blicum efferant: atque ut vestis eis ob negligentiam cura-
 torum cribri instar perforata sit ab optimis muribus, ne
 quid a reti thunnis capiendis differant: atque ut pueri il-
 lorum pulchri & comati, quos Hyacinthos, vel Achilles,
 vel Narcissos appellant, dum poculum illis porrigunt, co-
 ma defluente calvescant, & barba crescat iis acuta, qua-
 les sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque in ipsis tem-
 poribus plane hirsuta, vehementerque pungens, interie-
 ctis partibus laevibus atque nudis. Haec, & his plura vo-

ἀν, ἣν μὴ θέλωσι τὸ ἄγαν Φίλαυτον τοῦτο ἀφέντες, ἐς
τὸ κοινὸν πλουτεῖν, καὶ μεταδίδοναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

Ι Φίλαυτον) Φίλαυτος ὁ κεγόδοξος, ὁ ἑαυτὸν ὀρθεν φιλῶν καὶ πάντα
πράττων ἑαυτοῦ χάριν. V.

ta faciemus, si noluerint, relicto illo nimio fui ipsorum
amore, in commune esse divites, & mediocria nobis im-
pertiri.

ΚΡΟΝΟΣ ΕΜΟΙ ΤΩ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

25 ΤΙ ταῦτα ληρεῖς, ὦ οὗτος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων
ἐπιστέλλων, καὶ ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κε-
λεύων; τὸ δὲ ἑτέρου ἀν εἶη, τοῦ νῦν ἀρχοντος. Θαυμάζω
γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἀπάντων ἀγνοεῖς, ὥς ἐγὼ μὲν
πάλαι βασιλεὺς ὢν, πέπαυμαι [εἰς ὢν] τοῖς παισὶ
διανείμας τὴν ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων
ἐπιμελεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι πεττῶν, καὶ
κρότου, καὶ ὠδῆς, καὶ μέθης, καὶ τοῦτο οὐ πλέον ἡμε-
ρῶν ἐπτά. ὥστε περὶ τῶν μεζόνων ἀ Φῆς, ἀφελεῖν
τὸ ἀνισον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλουτεῖν

SATURNUS MIHI SUO CARISSIMO SAL.

QUID sic deliras, o noster, qui de praesentibus rebus
ad me scribas, & bonorum divisionem me iubeas insti-
tuere? At illud alterius *opus* fuerit, eius, qui nunc rerum
potitur. Miror enim, si solus omnium ignoras, me, qui
olim rex fui, distributo filiis imperio, unum esse defuisse:
ad Iovis autem curam maxime pertinere talia: hoc au-
tem nostrum *regnum* intra talos, & plausus, cantumque &
ebrietatem fere *contineri*, idque septem non amplius diebus.
Itaque de maioribus illis, quae dicis, de auferenda inae-
qualitate, ut ex aequo aut pauperes sint omnes aut divi-

ἅπαντας, ὃ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ
 τῆς ἐορτῆς ἀδικοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἶη δι-
 κάζειν. καὶ ἐπιστέλλω δὲ τοῖς πλουσίοις περὶ τῶν δει-
 πνων, καὶ τοῦ χοίνικος τοῦ χρυσίου, καὶ τῶν ἐσθῆτων,
 ὡς καὶ ὑμῖν πέμπουσιν εἰς τὴν ἐορτήν. δίκαια γὰρ ταῦ-
 τα, καὶ ἄξια αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς Φατὲ, εἰ μὴ τι εὐλογον
 ἐκεῖνοι πρὸς ταῦτα ἔχουσι λέγειν. Τὸ δὲ ὅλον, ἴστε οἱ 26
 πένητες ὑμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ ὀρθῶς δοξάζοντες
 περὶ τῶν πλουσίων, εἴ γε πανευδαίμονας αὐτοὺς οἴεσθε
 εἶναι, καὶ μόνους ἡδὺν τινα βιοῦν τὸν βίον, ὅτι δειπνεῖν τε
 πολυτελῶς ἐστὶν αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἴνου ἡδέος,
 καὶ παισὶν ὠραίοις, καὶ γυναῖξιν ὀμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι
 μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πάνυ ἀγνοεῖτε ὁποῖόν ἐστιν.
 αἱ τε γὰρ Φροντίδες αἱ περὶ τούτων οὐ μικραί. ἀλλ'
 ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν ἐκάστοις, μὴ τι ὁ οἰκονόμος βλα-
 κεύσας, ἢ ὑφελόμενος λάθῃ, μὴ ὁ οἶνος ὀξυνθῇ, μὴ ὁ

15 Βλαχεύσας) Μαλακισθεῖς. V.

tes, Iuppiter vobis respondeat. Si quis vero in iis, quae
 ad solemnitatem pertinent, per iniuriam aut avaritiam ali-
 quid designet, meum fuerit iudicium. Ac scribo ad divi-
 tes epistolam de coenis, de choenice auri, & de vestibus,
 ut vobis etiam solemnis causa aliquid mittant: iusta enim
 ista, & digna, quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent
 illi, quod cum ratione contra dicant. In universum autem
 scitote, pauperes, falli vos, neque recte de divitibus fen-
 tire, si undique beatos illos putatis, & suavem viram so-
 los vivere, quod sumtuose coenare illis licet, & dulci vi-
 no inebriari, & cum pueris formosis atque mulieribus es-
 se, & vestimentis uti mollibus. Omnino autem, quale id
 sit, nescitis. Curae etenim de hisce non parvae. Sed opus
 est invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus dispen-
 sator vel stupore perdat, vel fraude subducatur, ne acefcat

σῆτος Φθειρίζῃσιν, ἢ ὁ ληστὴς ὑφέληται τὰ ἐκπώματα,
 μὴ πιστεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος, λέγουσι τυραν-
 νεῖν αὐτὸν ἐβέλειν. ταῦτα δὲ πάντα οὐδὲ τὸ πολλοστὸν
 ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιώντων αὐτοῦς. εἰ γοῦν ἡπίστασθε
 τοὺς Φόβους, καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχουσιν, πᾶν ἂν
 27 ὑμῖν Φευκτέον ὁ πλοῦτος ἔδοξεν. Ἐπεῖται οἷε με αὐτὸν
 οὕτως ἂν ποτε κορυβαντιάσαι, ὥς εἰ καλὸν ἦν τὸ πλου-
 τεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παραχω-
 ρήσαντα ἄλλοις, κατῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχε-
 σθαι ὑπ' ἄλλω ταττόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα
 εἰδὼς, ἃ τοῖς πλουσίοις καὶ ἄρχουσι προσεῖναι ἀνάγκη,
 28 ἀΦῆκα τὴν ἀρχὴν, εὖ ποιῶν. Καὶ γὰρ ἃ νῦν ἐποτνιαῶ
 πρὸς με, ὥς τοὺς μὲν συῶν καὶ πλακούντων ἐμφορου-
 μένους, ὑμᾶς δὲ κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρίμμυον ἐπι-
 τρώγοντας ἐν τῇ ἐορτῇ, σκέψαι ὁποῖά ἐστι. πρὸς μὲν γὰρ
 τὸ παρὸν, ἡδὺ καὶ οὐκ ἀνιαρὸν ἴσως ἐκάτερον αὐτῶν

7 Κορυβαντιάσαι) Μανῆναι. V. καλεῖν μετ' οἰμωγῆς, ἐπικαλεῖν
 12 Ἐποτνιαῶ) Ποτνιαῶσαι, παρα- τοὺς θεοὺς, δυσφορεῖν, ἀνίστασθαι. V.

vinum, ne curculionem creet frumentum, aut pocula la-
 tro auferat, ne delatoribus credat populus, tyrannidem
 ab ipso affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una
 de multis particula molestiarum, quae illos premunt, fue-
 rit. Si enim timores sciatis, quos habent, & curas, fugien-
 dae omnino vobis videantur divitiae. Alioqui putas ipsum
 me ita insanire unquam, ut, si quid praeclarum adeo ef-
 fent divitiae, & imperium, relicta illa concedam aliis, de-
 fideam ipse privatus, & sub alterius imperio vivam. Sed
 cum scirem multa illa, quae adesse divitibus atque impe-
 rantibus necesse est, dimisi, nec poenitet, imperium. Quae
 autem modo apud me conquestus es, illos apris ingurgi-
 tare se & placentis, vos nasturtium, aut porrum, aut ce-
 pam, per dies festos arroderet; quale sit, vide. In prae-
 sens enim suave utrumque, & minime forte molestum.

ὥς δὲ μετὰ ταῦτα, ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα. εἴτα ὑμεῖς μὲν οὔτε καρηβαροῦντες ἀνασταίητ' ἂν ἐς τὴν ὑστεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῆς μέθης, οὔτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς, δυσᾶδές τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγ- γάνοντες· οἱ δὲ τούτων τε ἀπολαύουσι, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς, ἢ παισὶν, ἢ γυναιξίν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κε- λεύῃ συναναφυρέντες, ἢ Φθόγῃ, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ ὕδε- ρον, οὐ χαλεπῶς συνεξελέξαντο ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ραδίως δεῖξαι δύναιο, μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτοῦ ποσὶν, ἀλλὰ μὴ φορέ- δην ἐπὶ τεττάρων ὀχούμενον, ὀλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω, κα- τάρραφον δὲ τὰ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ρακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκαττυμέναι; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων μὲν ἄγευστοι, καὶ ἄσιτοι· ποδάγρας δὲ, ἢ περιπνευ-

2 Καρηβαροῦντες) Τὴν κεφαλὴν βαρούμενοι ἀπὸ μέθης οἴνου. V.

Quantum vero ad ea, quae sequuntur, in contrariam par- tem res vertitur. Deinde enim vos neque gravato, ut isti, per ebrietatem capite postridie surgatis, neque ventre ni- mis referto tetrum vaporem eructetis. At illi, cum istum divitiarum fructum habeant, tum maiorem noctis partem cum pueris aut mulieribus, aut prout mala libido impe- raverit, volutati, tabem, vel pulmonis inflammationem, vel aquam intercutem non difficulter ex multa illa luxu- ria colligunt. Aut quem illorum ostendere facile possis, qui non plane sit pallidus, non multum cadaveri similis? Quem autem, si ad senectutem omnino pervenit, suis ipsum uten- tem pedibus, non quatuor hominum humeris investum? aureum illum quidem quod ad externa, intus vero con- futilem, quales sunt tragicae vestes, de pannis plane vili- bus confarcinatae. Vos autem pisces ne gustatis quidem, nedum ut iis vescamini; podagrae autem & pulmonum

μονίας, οὐχ ὁρᾷθ' ὅτι καὶ τούτων ἄπειροί ἐστε; ἢ εἴ τι
κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι οὐδ' αὐτοῖς
ἐκείνοις ἐτι ἐστὶν αὐτὸ, καθ' ἡμέραν, καὶ πέρα τοῦ κόρου
ἐσθίειν τούτων· ἀλλ' ἴδοις ἂν αὐτοὺς οὕτω λαχάνου καὶ
θύμου ὀρεγομένους ἐνίοτε, ὥσπερ οὐδὲ σὺ τῶν λαγῶν,
29 καὶ συῶν. Ἐγὼ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτοὺς, ἢ υἱὸς
ἀκόλαστος, ἢ γυνή, τοῦ οἰκέτου ἐρῶσα, ἢ ἐρώμενος, πρὸς
ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνῶν· καὶ ὅλως, πολ-
λά ἐστὶν ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοοῦντες, τὸν χρυσὸν ὁρατε αὐ-
τῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν, καὶ ἢν ἰδῆτέ ποτε ἐξελαύ-
νοντας ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, κεχήνατε, καὶ προσκυνεῖτε.
εἰ δὲ ὑπερεωρᾶτε αὐτῶν, καὶ κατεφρονεῖτε, καὶ μήτε
ἐπεστρέφεσθε πρὸς τὴν ἀργυρᾶν ἀρμάμαξαν, μήτε με-
ταξὺ διαλεγομένων, εἰς τὸν ἐν τῷ δακτυλιδίῳ σμάραγ-
δον ἀφωρᾶτε, καὶ τῶν ἱματίων παραπτώμενοι, τὸ μα-
λακὸν ἐθαυμάζετε, ἀλλ' εἰᾶτε καθ' ἑαυτοὺς πλουτεῖν,

morbi nonne videtis ipsorum quoque vos expertes esse?
aut si quid tale simili alia causa accidat. Quamquam ne
ipsis quidem suave iam est ipsum illud quotidie, & ultra,
quam satis est, de his edere. Verum videas illos adeo ole-
ris ac porri nonnunquam cupidos, ut neque tu ita lepo-
rum aut aprorum. Mitto dicere, quae illos alia excruciant,
aut filius corruptus, aut uxor amans servum, aut puer ne-
cessitate potius praebens, quam amore. Multa sunt in uni-
versum, quorum vos ignari aurum modo illorum specta-
tis & purpuram. Et si videas illos aliquando albis equis
vestos, hiatis admiratione, & adoratis. Si vero despice-
tis ea & contemneretis; nec adverteret vos argenteum
carpentum; nec inter agendum cum illis ad smaragdum
in anulo respiceretis, & cum stupore quodam mollietiam
vestium admiraremini; si pro se divites illos esse patere-

εὖ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ὑμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν, ὥς
ἐπιδείξαιτο ὑμῖν τὰς κλίνας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ
τὰ ἐκπώματα, ὧν οὐδὲν ὄφελος εἰ ἀμάρτυρος ἢ κτήσις
εἴη. Τὰ γέ τοι πλεῖστα εὐροῖτε ἂν, αὐτοὺς ὑμῶν ἕνεκα 30
κταμένους, οὐχ ὅπως αὐτοὶ χρήσονται, ἀλλ' ὅπως
ὕμεις θαυμάζοιτε. ταῦτα ὑμᾶς παραμυθαῖναι, εἰδὼς
τὸν βίον ἐκάτερον, καὶ ἄξιον εορτάζειν, ἐνθυμουμένους ὅτι
μετ' ὀλίγον ἀπαντας δεήσει ἀπιέναι ἐκ τοῦ βίου, κα-
κεῖνους τὸν πλοῦτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας.
πλὴν ἐπιστελῶ γε αὐτοῖς ὥσπερ ὑπεσχόμην· καὶ οἶδ'
ὅτι οὐκ ὀλιγωρήσουσι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

mini: ipsi ad vos, bene noritis, veniant, ut secum coe-
netis rogent, uti suos vobis lectos, & mensas, & pocula
ostendant, quorum usus nullus est, si testibus careat pos-
sessio. Certe pleraque vestra illos causa possidere videatis,
non quo utantur ipsi, verum vos ut admiremini. Haec
consolandi vos causa scribo, qui utrumque vitae genus
norim. Et *vel hoc nomine* solemne hoc a vobis celebrari di-
gnum est, si cogitetis, *abeundum* esse paulo post de vita
omnibus, relicta illis bonorum copia, vobis paupertate.
Verum etiam scribam illis, ut promiseram, & novi meas
ab illis literas non neglectum iri.

ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΟΙ πένητες ἑναγχος ἐπεστάλασά μοι, αἰτιώμενοι 31
ὑμᾶς, μὴ μεταδιδόναι σφίσιν ὧν ἔχετε καὶ τὸ μὲν ὅλον,

² Ἐναγχος) Πρὸ ὀλίγου. V.

SATURNUS DIVITIBUS SALUTEM.

LITERAS mihi nuper miserunt pauperes, quibus vos
accusant, qui de vestris opibus nihil sibi impertiatis. At-

ἡξίουں με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τὰγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἕκαστον αὐτῶν ἔχειν· δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτιμίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ τῷ μὲν πλεον, τῷ δὲ μηδ' ὅλως μετεῖναι τῶν ἡδέων. ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων ἔφην ἄμεινον σκέψασθαι τὸν Δία· περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ ὧν ἀδικοῦσθαι ὦντο κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἐάρων ἐπ' ἐμὲ καθήκουσαν τὴν κρίσιν, καὶ ὑπεσχόμην γράψειν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἄπερ ἀξιοῦσι ταῦτα μέτρια, ὥς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γάρ, Φασί, ῥιγοῦντες τοσούτῳ κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, προσέτι ἑορτάζοιμεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλοιμι κακείνους μετέχειν τῆς ἑορτῆς, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι ὑμᾶς ἐσθῆτων τε, ὧν ἔχετε, μεταδόναι αὐτοῖς, εἴ τινες περικταῖ, καὶ παχύτεραι ἢ καθ' ὑμᾶς· καὶ τοῦ χρυσοῦ ὀλίγον ἐπισταλάξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, Φασί, ποιήσετε, μήτε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἔτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τοῦ Διός. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν

que in universum illud petiere, ut communia omnibus bona facerem, quorum *aequam* unusquisque partem haberet. Par enim esse, ut instituat^r aequalitas, nec plus alius *quam opus est*, alius vero plane nihil suavitatis habeat. Respondi ego, de his Iovis potius inspectionem esse. De praesentibus autem, & iis iniuriis, quibus se per festos hosce dies affici a vobis putabant, ad me pertinere videbam iudicium, & scripturum me vobis recepi. Sunt autem ea, quae a vobis postulant, ut mihi quidem videbatur, moderata. *Quomodo enim*, aiunt, *rigentes tanto gelu, & fame pressi festos insuper dies agamus?* Si igitur vellem, ipsos quoque in partem celebrationis venire, voluerunt uti vos cogerem, cum de vestimentis, quae habetis, sibi impertiri aliquid, si qua essent superflua, aut, quam vos deceat, crassiora; tum aliquantum auri ipsis instillare. Haec si faciatis, negant se de bonis litem vobis apud Iovem moturos amplius: sin

ἀναδασμόν, ἐπειδὴν τὸ πρῶτον δίκας ὁ Ζεὺς προῆλθε. ταῦτά ἐστιν οὐ πάνυ χαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τασούτων, ἀ καλῶς ποιοῦντες ἔχετε. Νῆ Δία καὶ τῶν δείπνων περί, 32 ὡς συνδειπνοῖεν ὑμῖν, καὶ τοῦτο προσθεῖναι ἡξίου τῇ ἐπιστολῇ, ὡς νῦν γε μόνους ὑμᾶς τρυφᾶν, ἐπικλεισμένους τὰς θύρας· εἰ δέ ποτε κακείνων τινὰς ἐστῖαν διὰ μακροῦ ἐθελήσετε, πλέον τοῦ εὐφραίνοντος ἐνεῖναι τὸ ἀνιαρὸν τῷ δείπνῳ· καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῶν γίγνεσθαι· οἷον ἐκεῖνο, τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴνου συμπίνειν, Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ καταγιγνώσκειν αὐτῶν ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναστάντες οἴχονται, ὅλον ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ' οὐδὲ ἐς κόρον ὅμως Φασὶ πίνειν· τοὺς γὰρ οἰνοχόους ὑμῶν, ὥσπερ τοὺς Ὀδυσσεῶς ἐταίρους, κηρῶ βεβύσθαι τὰ ἅτα. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα οὕτως αἰσχρὰ ἐστίν, ὥστε ὀκνῶ λέγειν ἀ περὶ

10 Καταγινώσκειν) Λοιδορεῖν. V.

minus, ad divisionem se provocaturos minantur, ubi primum Iuppiter iudicium proposuerit. Haec sunt non admodum difficilia vobis, de tantis, quas me non invidente habetis, opibus. Sane etiam de coenis, ut illas vobiscum capiant, etiam hoc epistolae addendum putarunt, vos nunc solos, clausis ianuis, delicate vivere: si vero quandoque etiam illorum quosdam convivio excipere post longum intervallum velletis, plus molestiarum quam hilaritatis coenae inesse, & pleraque ibi contumeliose in se fieri; ut illud, quod non de eodem vino bibant, Hercules! quam est hoc illiberale! atque reprehensione ipsi digni, qui non inter haec surgant, & discedentes vestrum vobis vos convivium habere iubeant. Sed ne vel sic quidem ad saturitatem se bibere aiunt. Vestros enim pocillatores, ut illos Ulyssis socios, cera obturatas habere aures. Reliqua adeo sunt turpia, uti dicere ea dubitem, quae de carniū divi-

τῆς νομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται, καὶ τῶν διακόνων, ὑμῖν
 μὲν παρεστώτων, ἔστ' ἂν ὑπερεμφορηθῆτε, ἐκείνους δὲ
 παραθεόντων· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ,
 καὶ ἥκιστα ἐλευτέροις πρέποντα. τὸ γοῦν ἡδίστον, καὶ
 συμποτικώτερον, ἢ ἰσοτιμία ἐστί. καὶ ἡ ἰσοδιαίτης τού-
 του ἕνεκα ἡγεῖται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὡς τὸ ἴσον ἅπαν-
 33 τες ἔχοιεν. Ὁρᾶτε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσονται,
 ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ φιλήσωσι, τῶν ὀλίγων τούτων με-
 ταλαμβάνοντες· ὥν ὑμῖν μὲν ἡ δαπάνη ἀνεπαίσθητος,
 ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἡ δόσις αἰμύνηστος. ἄλ-
 λως τε, οὐδ' ἂν οἰκεῖν δύνησθε τὰς πόλεις, μὴ οὐχὶ καὶ
 πενήτων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαι-
 μονίαν ὑμῖν συντελούντων. οὐδ' ἂν ἔχοιτε τοὺς θαυμά-
 ζοντας ὑμῶν τὸν πλοῦτον, ἢ μόνον καὶ ἰδίᾳ καὶ ὑπὸ
 σκότῳ πλουτῆτε. ἰδέτωσαν οὖν πολλοὶ, καὶ θαυμάσα-
 τωσαν ὑμῶν τὸν ἄργυρον, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ προ-

fione & ministris dicunt, qui vobis adstent, dum ultra
 modum vos ingurgitetis, illos autem praeterecurrant, &
 alia in hoc genere multa, ieiuna illa quidem, & minime
 digna liberis. Suavissimum enim & maxime convivale est
 illa aequalitas: & praeest hanc ob causam conviviis ve-
 stris aequus ille dapium divisor Bacchus, ut aequum
 omnes habeant. Curate igitur, ut non amplius vos accu-
 sent, sed honorent potius amentque, minutorum istorum
 participes, quorum vos sumtum non sentiat; quae ta-
 men, ut munus, opportuno adeo ad usum tempore da-
 tum, perpetua ipsi memoria prosequantur. Et alioquin ne
 habitare quidem urbes possitis, nisi & pauperes in civi-
 tate habeatis, qui innumerabilia vobis ad felicitatem con-
 ferant: nec habeatis, qui divitias admirentur vestras, si soli
 & privatim, & in tenebris sitis divites. Videat igitur vul-
 gus, & admiretur argentum vestrum, & mensas, & ami-

πινόντων Φιλοτησίας, μεταξύ πίνοντες περισκοπεύωσαν τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴστωσαν αὐτοὶ διαβαστάσαντες, καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστοῦς καὶ Φιλανθρώπους ἀκούειν, καὶ τοῦ Φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω γε-
νήσεσθε· τίς γὰρ ἂν φθονήσῃ τῷ κοινωνούντι, καὶ δι-
δόντι τῶν μετρίων; τίς δ' οὐκ ἂν εὖζαιτο εἰς τὸ μήκιστον διαβιῶναι αὐτὸν, ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὡς δὲ νῦν ἔχετε, ἀμάρτυρος μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐπίφθονος δὲ ὁ πλοῦτος, ἀηδὴς δὲ ὁ βίος. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὁμοίως ἡδῦ, 34
οἶμαι, μόνον ἐμπίπασθαι, ὥσπερ τοὺς λέοντάς Φασί,
καὶ τοὺς μονίους τῶν λύκων, καὶ συνόντας δεξιῶς ἀνδρά-
σι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένοις, οἱ πρῶτα μὲν
οὐκ ὦφον καὶ ἄφωνον τὸ συμπόσιον ἑάτουσι εἶναι, ἀλλ'
ἐν μύθοις συμποτικοῖς, καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθεῖς,

1 Φιλοτησίας) Φιλικὰς δεξιώσεις. V.

citiae poculum sibi invicem propinent; atque inter bibendum confiderent poculum, cuius pondus ipsi manu librando explorent, & argumentum quam accurate expreffum sit? & quantum auri in illo artificio niteat? Praeterquam enim, quod mansueti & humani audietis, etiam invidiam illorum evitaveritis. Quis enim invideat ei, qui impertiat sibi, quod aequum est, atque donet? Quis vero non optet, quam longissime illum extendere aevum & bonis frui? Ut vero nunc habetis, teste caret vestra felicitas, invidiae opportunae sunt vestrae divitiae, suavitatis vita vestra expers. Neque enim aequè iucundum, puto, est, impleri solum, quod de leonibus aiunt & de genere luporum solivago: atque in convivio hominum dextrorum, & gratiam inire omnibus in rebus studentium: qui primo non patientur convivium esse mutum & vocis expers, sed in fabulis convivalibus, & iocis non molestis, & vario genera

καὶ Φιλοφροσύναις ποικίλαις συνέσονται, οἷαι ἤδιστα
 διατριβαί, Φίλαι μὲν Διονύσω, καὶ Ἀφροδίτῃ, Φίλαι
 δὲ Χάρισιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν ὑατεραίαν
 διηγούμενοι, ὑμῶν τὴν δεξιότητα φιλεῖσθαι παρασκευά-
 35 ζουσι. ταῦτα πολλοῦ πρίασθαι καλῶς εἶχεν. Ἐπεὶ
 ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, (ὑπο-
 βάμεθα γὰρ αὐτως) οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας
 οἷς ἐπιδείξασθε τὰς αἰουργεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκο-
 λούων τὸ πλήθος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; ἔω λέ-
 γειν ὡς καὶ ἐπιβουλάς, καὶ μίστη παρὰ τῶν πενήτων
 ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἣν μόνον τρυφᾶν ἐθέ-
 λητε. ἃ μὲν γὰρ εὐξέσθαι καθ' ὑμῶν ἀπειλοῦσιν, ἀπο-
 τρόπαια, μὴ δὲ γένοιτο εἰς ἀνάγκην αὐτοὺς καταστήναι
 τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ οὔτε ἀλλάντων γεύσεσθε, οὔτε πλα-
 κούντος, ἢ εἴτι λείψανον τῆς κυνός· ἢ Φακῇ δὲ ὑμῶν

1 Φιλοφροσύναις) Δεξιότησιν ἢ
 προσηθείαις. V.

6 Εἰ μύοντες) Καμμύοντες, τοῦτέ
 στιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. V.

comitatis una versabuntur: quod genus suavissimae con-
 fuerudinis Baccho amicū & Veneri, amicū Gratiis.
 Tum vero postridie narranda apud omnes dexteritate ve-
 stra amorem vobis conciliabunt. Haec vero vel magno redi-
 mere bonum fuerit. Namque interrogabo vos, si clausis
 oculis incederent pauperes, ponamus enim hoc; nonne
 vobis id molestum esset? non habentibus, quibus ostende-
 retis vestes purpureas, & pedissequorum turbam, aut spe-
 ciem anulorum. Omitto dicere, fieri non posse, quin in-
 fidias & odia contra vos concipiant pauperes, si vivere
 in deliciis soli velitis. Quae enim se vota contra vos fa-
 cturos minantur, abominanda sunt; & absit, ut in neces-
 sitatem eorum votorum deveniant. Nam neque farcimen
 gustabitis, neque placenram, nisi si quid forte canis reli-

σαπέρδην ἐντετηκότα ἔξει· ὅς δὲ καὶ ἑλαφός ὀπτώμενος μεταξὺ δρασμὸν βουλευσούσιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου εἰς τὸ ὄρος· καὶ ὄρνις ψύτταν κατατεínaσαι, ἄπτεροι καὶ αὐταί, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. τὸ δὲ μέγιστον, οἱ ὠραιότατοι τῶν οἰνοχόων Φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγότι καὶ ταῦτα τῷ ἀμφορεῖ. πρὸς τὰδε βουλευέσθε, ἃ καὶ τῇ εορτῇ πρέποντα γένοιτ' ἂν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα, καὶ ἐπικουφίζετε πολλὴν πενίαν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου τελέσματος Οἴλους οὐ μεμπτοὺς ἔχοντες.

1 Σαπέρδην) Ὅτι αἱ ἀφυῖαι κα- ρες φασί. V.

λάμεις διασπαρμέναι καὶ τεταρι-
χειμέναι σαπέρδαι λέγονται· ἢ τὰ
ὑεῖα τεμάχη ἃ γόνυς Παφλαγό-

3 Ψύττα κατατεínaσαι) Ψύττα
ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν τάσσεται. V.

querit: lenticula vobis saperdae tabem habebit: aper & cervus, dum affantur, fugam de culina meditabuntur in saltum: & gallinae, ilicet! contentis alis etiam implumes ad ipsos pauperes avolabunt: quod vero maximum, pincernarum formosissimi, calvi vobis uno momento fient, idque fracta insuper amphora. Ad haec, quae tum dies festos deceant, tum vobis sint tutissima, statuite, & multam illis paupertatem levate, quos parva pensione interposita amicos habebitis minime contemnendos.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΠΡΟΣ γὰρ σε οἶμι μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦτα 36
γεγράφθαι, ὦ Κρόνε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώ-
φεται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα,

DIVITES SATURNO SALUTEM.

NIMIRUM ad te solum scripta esse a pauperibus ista, Saturne, existimas? Nonne etiam Iuppiter diu est cum ab istis obtunditur clamantibus, & divisionem fieri postulan-

τὸν ἀναδασμὸν ἀξιούντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τὴν
 τε εἰμαρμένην ὡς ἄνισον τὴν νομὴν πεπαιγμένην, καὶ
 ἡμᾶς ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιούμεν; ἀλλ'
 οἶδεν ἐκεῖνος ἅτε Ζεὺς ὢν, παρ' οἷς τιςιν ἡ αἰτία, καὶ
 διὰ τοῦτο παρακούει αὐτῶν τὰ πολλά· σοὶ δὲ ὅμως
 ἀπολογησόμεθα, ἐπεὶ περ ἄρχεις γε νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς
 γὰρ ἅπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἃ γέγραφας,
 ὡς καλὸν ἐπικουρεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς
 ἥδιον συνεῖναι, καὶ συνευχεῖσθαι τοῖς πένησιν, ἀεὶ διε-
 τελοῦμεν οὕτω ποιῶντες, ἰσοδαιτητὰς καθεστῶτες, ὡς
 37 ἂν μηδὲ τὸν συνδαιτητὴν αὐτῶν αἰτιάσασθαι τι. Οἱ δὲ
 ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι φάσκοντες, ἐπειδὴ περ ἅπαξ
 αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, οὐκ ἀνέσαν ἄλλα ἐπ'
 ἄλλοις αἰτοῦντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθύς, μηδὲ πρὸς ἔπος
 λαμβάνοιεν, ὀργή, καὶ μῖσος, καὶ πρόχειροι αἱ βλασ-
 Φημίαι· καὶν εἴτι ἐπιψεύδοιντο ἡμῖν, ἀλλ' οἱ γε ἀκούον-

14 Πάντα εὐθύς) Ἦτοι παρευθύς, ἢ ὅσα ἤτησαν. V.

tibus, & fatum accusantibus, quod inaequalem illam divi-
 sionem fecerit, & nos, qui nihil impertiri illis dignemur?
 Verum novit ille, ut qui sit Iuppiter, penes utros culpa
 sit, & ob id ipsum preces illorum furda fere aure trans-
 mittit. Interim tamen causam apud te, qui nunc certe no-
 bis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae scripsisti,
 ante oculos versarentur omnia, tanquam pulchrum esset
 auxilium ferre de sua copia indigentibus, & suavius, ver-
 sari cum pauperibus atque epulari, semper faciebamus ita,
 aequo ipsi victu utentes, adeo ut neque convictor eorum,
 quod accusaret, haberet. At isti, qui paucis initio opus se
 habere dixerant, cum semel fores iis aperuissimus, alia
 super alia petere non desierunt. Si vero non omnia statim
 neque in ipso verbo acciperent; ira, & odium, & male-
 dicta in promptu. Ac si quid mendacio nobis affingerent,

τες ἐπίστευον ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδόσιν ἐκ τοῦ συγγεγονέναι. ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ δίδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προϊεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι. Καὶ τὰ μὲν 38 ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις αὐτοῖς, ἀμελήσαντες τοῦ ἐμπίπλασθαι, καὶ γαστρίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπειδὴν πλείω τοῦ ἱκανοῦ πίωνσιν, ἢ παιδὸς ὠραίου, μεταξὺ ἀναδόντος τὸ ἔκπωμα, ἐνύξαν τὴν χεῖρα, ἢ παλλακῇ, ἢ γαμετῇ γυναικὶ ἐπεχείρησαν· εἴτα κατεμέσαντες τοῦ συμποσίου, ἐς τὴν ὑστεραίαν λαιδοροῦνται ἡμῖν κατελθόντες, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῶ συνῆσαν διηγούμενοι. καὶ εἰ σοι τὰῦτα καταψεύδεσθαι αὐτῶν δοκοῦμεν, τὸν ὑμέτερον παράσιτον ἀναμνήσθῃτι, τὸν Ἰξίωνα· ὃς ἀξιαθεὶς κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἥρᾳ

6 Γαστρίζεσθαι) Γαστρίζεσθαι, λαυρότερον τρέφεσθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν, γαστριμαργεῖν. V.

credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipso ex convictu scientibus. Itaque alterum de duobus, aut, si nihil dares, inimicum omnino esse oportebat; aut, si omnia illis diripienda permitteres, ipsum fieri statim pauperem, & unum eorum, qui ab aliis peterent. Ac reliqua tolerabilia; in ipsis vero coenis non satis habentes impleri, & ingurgitare se; etiam ipsi, ubi plus, quam satis esset, bibissent, vel formosi pueri, dum poculum praeberet, manum frangebant, vel pellicem aut coniugem adeo tentare audebant. Deinde ubi vomitu opplevere triclinium, postridie maledictis nos perstringunt; quam sitierint, quam famis convictores fuerint, enarrant. Et si haec mentiri contra eos videamur, vestri illius parasiti recordare, Ixionis, qui communi dignatus mensa, dignationem aequalem vobis habens, ebrius cum esset, Iunonis pudorem tentavit

39 μεθύσθεις ἐπεχείρει ὁ γενναῖος. Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅφ' ἃν ἡμεῖς ἐβουλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας τῆς ἡμετέρας ἕνεκεν, μηκέτι ἐπίβατον ποιεῖν αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σοῦ συνθοῖντο, μετρίων δεήσεσθαι, ὥσπερ νῦν Φασι, μηδὲν δὲ ὑβριστικὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσεσθαι, κοινωνούντων ἡμῖν καὶ συνδιπνούντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱματίων, ὡς σὺ κελεύεις, πέμψομεν, καὶ τοῦ χρυσίου ὅποσον οἶόν τε, καὶ προσδαπανήσομεν, καὶ ὅλως οὐδὲν ἐλλείψομεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφένενοι τοῦ κατὰ τέχνην ὀμιλεῖν ἡμῖν, φίλοι ἀντικολάκων καὶ παρασίτων ἑστῶσαν, ὡς ἡμᾶς γε οὐδὲν ἂν αἰτιάσαιτο, καὶ κείνων τὰ δεόντα ποιεῖν ἐβελόντων.

vir fortis. Haec sunt & talia, quibus inducti decrevimus in posterum nostrae securitatis causa, non amplius accessum illis in nostras domus praebere. Si vero te arbitro ac vindice spondeant, moderata se, uti nunc aiunt, petituros, neque contumeliosum quidquam admissuros in convivii, in communionem veniunt, quod bene vertat, nobiscum epulantur. Etiam de vestibus, ut imperas, mittemus, ac de auro etiam, quantum aequum fuerit, insuper impendimus. Atque in universum nulla in parte deficiemus. Verum ipsi quoque ex arte nobiscum agere definunt, pro adulatoribus & parasitis amici funto. Nos quidem, si & isti facere officium voluerint, nulla in re accusabis.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΦΙΛ. ΠΟΙΚΙΛΗΝ, ὦ Λυκῖνε, διατριβὴν Φασι γε-
 γενῆσθαι ὑμῖν χθές ἐν Ἀρισταίνετου παρὰ τὸ δεῖπνον,
 καὶ τινες Φιλοσόφους λόγους εἰρῆσθαι, καὶ ἔριν οὐ σμι-
 κρὰν συστήναι ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ εἰψεύδετο Χαρίνος,
 καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέ-
 λος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν.

ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἤπιστατο Χαρίνος ταῦ-
 τα; οὐ γὰρ συνεδείπνει μεθ' ἡμῶν.

ἢ ΣΥΜΠ. Η ΛΑΠ.) Συμπόσιον
 ἢ Λαπίθαι ἐπιγέγραπται. ἀφω-
 μοῖσται γὰρ τοῖς ἐν τῷ γάμῳ τοῦ
 Πειριθόου τετελεσμένοις· καὶ γὰρ
 οἱ Κενταυροὶ μεθύοντες, εἴτα ταῖς
 τῶν Λαπίθων γυναῖξιν ὑβριστικῶς
 ἐπιθέμενοι, μέχρι τραυμάτων καὶ
 φόνων προὔχοντες, ἀφ' οὗ καὶ εἰς
 πόλεμον προὔβησαν ἄσπονδον. τῶν
 Λαπίθων γὰρ τις γάμος ἐπιτελῶν,

ἐκάλεσέ τινες τῶν Λαπίθων, καὶ
 τινες τῶν Κενταύρων· εἰς δὲ τῶν
 Κενταύρων ὁ Εὐρυτίων μεθύσας,
 τὴν γυναῖκα ἐβουλήθη βιάσασθαι,
 κρατήσαντες οὖν αὐτὸν οἱ Λαπίθαι,
 ἀπέτεμον αὐτοῦ τὴν ῥίνα, καὶ τὰ
 ὦτα, καὶ ἐκ τούτου συνεκροτήθη
 Λαπίθαις κατὰ τῶν Κενταύρων ὁ
 πόλεμος. V. (Maro in Georg.
 C.)

CONVIVIVM SEU LAPITHAE.

PHILON ET LYCINUS.

Phil. **V**ARIA vos ratione tempus fefellisse aiunt heri in
 coena apud Aristaeneturum, & philosophos quosdam sermo-
 nes habitos, & contentionem non parvam super iis or-
 tam, ac, si non mentitus est Charinus, ad vulnera usque
 rem processisse, ac sanguine dissolutam disputationem.

Lyc. Et unde, mi Philo, sciebat ista Charinus? neque
 enim nobiscum coenavit.

ΦΙΛ. Διονίκου, ἔφη, τοῦ ἱατροῦ ἀκοῦσαι. Διόνικος δὲ, καὶ αὐτὸς, οἶμαι, τῶν συνδείπνων ἦν.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα. οὐ μὲν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρέγενετο, ἀλλὰ ὅφ' ἐμεσοῦσης σχεδὸν ἤδη τῆς μάχης, ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥστε θαυμάζω, εἴ τι σαφές εἰπεῖν εἶδυατο, μὴ παρακολουθήσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἶμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ Φιλονεικία.

2 ΦΙΛ. Τοιγαροῦν, ὦ Λυκίε, καὶ ὁ Χαρῖνος αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τάλληθ' ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἕκαστα, παρὰ σέ ἡμᾶς ἡκεῖν ἐκέλευε καὶ τὸν Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παραγένετο ἅπασι, σέ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀπομνημονεύσαι, ἅτε μὴ παρέργως τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐστῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἐστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ' ἂν τις ἡδίων ἔμοιγε καὶ μάλιστα ὅσω νήφοντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ

Phil. E Dionico se, dicebat, audisse Medico. Fuit autem, puto, ipse inter convivas Dionicus.

Lyc. Omnino: neque tamen ab initio inde omnibus ipse quoque interfuit: sed sero, media fere iam pugna, paulo ante vulnera ipse supervenit. Itaque miror, si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

Phil. Itaque, Lycine, ipse quoque Charinus, si vera audire, & ut acta sint singula, vellemus, ad te nos ire iussit: Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omnibus; te vero, quidquid actum sit, accurate scire, & ipsos sermones memoria complexum, quippe qui non obiter talia, sed studiose audire soleas. Itaque non effugies, quin epulo nos iucundissimo excipias: mihi quidem certe nullum eo iucundius; idque eo magis, quod sobrii in pa-

ἀναιμωτὶ ἔξω βέλους ἐστιασόμεθα· εἴτε γέροντες ἐμπαράνησάν τι παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπεῖν τε ὅσα ἥκιστα ἐχρῆν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου προαχθέντες, καὶ πράττειν.

ΛΥΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέρειν ταῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐπεξιέναι διηγουμένους πράγματα, ἐν οἷῳ καὶ μέβη γενόμενα, δέον λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεοῦ ἔργα τοῦ Διονύσου εἶναι, ὃς οὐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτοῦ ὀργίων ἀτέλεστον καὶ ἀβάκχευτον περιεῖδεν. ὅρα οὖν μὴ κακοῦσθαι τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἀ καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ, Φησι καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν. καὶ οὐδὲ ὁ Διόνικος ὀρθῶς

ἰ Ἐξω βέλους) Δεξιότατα κίχρηται τούτω, ἀπὸ τῶν πολέμων ἐπὶ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν μεταβαλόν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πολέμων ἔξω φασὶ βέλους τοὺς ἀποτέρω τυγχάνοντας βολῆς. ἐνταῦθα δὲ, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐστίασει πόλεμος μεθυόντων συν-

εῖράγει, εἴτα τὰ κεῖ γεγεννημένα διηγείσθαι κατ' ἰσχυρίαν προύκειτο, παίζων φησὶ, ὅτι διηγοῦ ἡμῖν προθύμως ὑπ' οὐδενὸς ἂτε διαχλούμενος τῶν πεπραγμένων. ἔξω γὰρ τυγχάνομεν ὄντες τοῦ χθесינוῦ πολέμου καὶ τῆς ἐκεῖ παροινίας. V.

ce & sine sanguine, extra teli iactum epulabimur, five senes vinolento furore turbarint convivium, five iuvenes, inducti nempe a mero & dicere, quae minime opus erat, & facere.

Lyc. Nimis tu, Philo, acriter a nobis petis, ut in vulgus efferamus ista & persequamur, narrandis, quae per vinum atque ebrietatem facta sunt, cum oblivioni mandanda potius, & Dei, Bacchi, opera putanda sint omnia: qui nescio an quemquam suis orgiis non initiatum, neque operatum Bacchicis sacris, praetermittat. Vide igitur, ne malignorum hominum sit accurate exquirere talia, quibus in ipso convivio relictis decet discedere. Namque Odi, ut habet poëticum illud verbum, *convivam memorem*. Nec bene Dio-

ἐποίησε πρὸς τὸν Χαρίνον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν κατασκευάσας ἀνδρῶν Φιλοσόφων· ἐγὼ δὲ, ἅπαγε, οὐκ ἂν τι τοιοῦτον εἴποιμι.

4 ΦΙΛ. Θρύπτη ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλεον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκούσαι· καὶ μοι δοκεῖς εἰ ἀπορήσειας τῶν ἀκουσομένων, καὶ πρὸς κίονά τινα, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν, ἐκχέαι, πάντα συνεύρων ἀμυστί. εἰ γοῦν ἐβελήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν, οὐκ εἴσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἔξεις, καὶ παρακολουθήσεις, καὶ δέσῃ. καὶ γὰρ θρύψομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει· καὶ εἴ γε δοκεῖ, ἀπίωμεν ἄλλου αὐτὰ πεισόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε.

1 Καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν) Ἡνίκα συνέπιπνυ ἀλλήλοις παρ' Ἀθῆναις οἱ νέοι, ἐπὶ ἐκάστου κρατῆρ σίγου ἐτίθετο· καὶ εἰ τις ἐκαθεύδουσε μὴ πιδὼν τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρῶτ' κατὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἐξεχέετο,

καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἐωλοκρασία. ἔωλον γὰρ τὸ χθρονίον. εἰρηται οὖν ἐνταῦθα μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ ὕβριν. V.

9 Ἀμυστί) Ἀνευ τοῦ μῦσαι, καὶ κλεῖσαι τὸ στόμα. V.

nicus, quod apud Charinum ista elocutus est, & hefternae coenae reliquiis perfudit viros philosophos. Ego vero, absit, ne quid dicam eiusmodi.

Phil. Delicias facis, Lycine. Sed apud me certe hoc agere non conveniebat, qui certo sciam, te multo malle narrare hoc mihi, quam me audire: ac videris mihi, si non habeas, qui audire velint, vel ad columnam flatuamve cupide accessurus, effususque uno spiritu connexa inter se omnia. Si proinde nunc discedere velim, non finas me, nondum auditis illis abire; sed venias, persequaris, roges. Hic ego vicissim faciam me delicatum apud te. Et, si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis. At tu noli dicere.

ΛΥΚ. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, διηγέσομαι γὰρ, ἐπεὶ περ οὕτω προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς.

ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλησμαι Λυκίου, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ φθάσεις εἰπὼν ἅπασιν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει. Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶ- 5
τον εἶπε, τῷ παιδί τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα, εἰστία ὑμᾶς;

ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτου τοῦ δανειστικοῦ τῷ Φιλοσοφούντι.

ΦΙΛ. Παγκάλῳ, νῆ Δία, μεираκίῳ, ἀπαλῷ γε μὴν ἔτι, καὶ οὐ πάνυ καθ' ὥραν γάμων.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδείωτερον, οἶμαι. τοῦτον οὖν κόσμιόν τε εἶναι δοκοῦντα, καὶ πρὸς Φιλοσο-

1 Μηδὲν πρὸς ὀργὴν) Τὸ μηδὲν κατ' ἔθος Ἀττικόν. τὸ μὲν πρῶτον, πρὸς ὀργὴν, καὶ τὸ ἀλλ' ὅπως μὴ τὸ σχοίης ἐλλείπει. τὸ δὲ τὸ σχό- πει. V. (ὡς πολλάκις παρεβέβηθα
πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς. τὰ δύο κᾶλα addunt C.)
ἐκλείπουσιν τῶν αὐτοτελῶν ῥημάτων

Lyc. Bona verba! Narrabo enim, quando ita cupidus es; sed ne multis dicas.

Phil. Nisi plane ego Lycini ingenium oblitus sum, ipse tu hoc melius feceris, & occupabis dicere omnibus, ne mea opera opus sit. Sed illud mihi dic prius, filione suo Zenoni Aristænetus uxorem cum daret, convivio vos excepit?

Lyc. Non: sed filiam ipse Cleanthidem Eucriti foeneratoris filio collocavit, philosophanti.

Phil. Pulcherrimo, ita me Iuppiter! adolescentulo, sed tenero adhuc & nondum nuptiis maturo.

Lyc. Sed non habuit, puto, alium magis idoneum. Hunc igitur, qui & honestus esse videretur, & animum appli-

Φίαν ὠρμημένον, ἔτι δὲ μόνον ὄντα πλουσίῳ τῷ Εὐκρίτῳ, προείλετο νυμφίον ἐξ πάντων.

ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὐκρίτον. ἀτὰρ, ὦ Λυκίне, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν;

6 ΛΥΚ. Τοὺς μὲν ἄλλους τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ δὲ ἀπὸ Φιλοσοφίας, καὶ λόγων, οὗσπερ ἐθέλεις, οἶμαι, ἀκοῦσαι μάλιστα, Ζηνοθέμις ἦν ὁ πρεσβύτερος, ὁ ἀπὸ τῆς στοᾶς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην, διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταινέτου υἱέος, τοῦ Ζήνωνος· τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος, οἷσθα τὸν σταμύλον, τὸν ἐλεγκτικόν; Ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἑρμων παρῆν, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν, εὐθὺς ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοὶ, καὶ ἀπεστρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ

τινὰ πατραλοῖαν καὶ ἐναγῇ μυσταττόμενοι. οὗτοι μὲν Ἀρισταινέτου αὐτοῦ Φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρε-

8 Ὁ Λαβύρινθος) Λαβύρινθος ἦν οἶκμα σχολιάτατον. καὶ ἐπειδὴ σχολῆς ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσι, διὰ τοῦτο ἐπεκλήθη λαβύρινθος. V.

11 Καὶ κοπίδα καλοῦσιν) Μάχαιραν. V.

15 Ἐναγῇ) Ἀκάθαρτον, μιανόν. G.

cuisse ad philosophiam, insuper vero unicum in domo Eucriti divitis, sponsum praeoptavit ex omnibus.

Phil. Non parvam mihi narras causam, Eucriti divitias. Sed convivae quinam erant, Lycine?

Lyc. Reliquos quid tibi dicam? de philosophis autem atque eruditis, quos, puto, audire cupis maxime, erat Zenothemis ille de porticu, & cum illo Diphilus cognomine Labyrinthus, Zenonis, Aristaeneti filii, magister. De Peripateticis autem Cleodemus. Nosti argutum illum & redarguendi peritum? Gladium & Falcem appellant discipuli. Verum Epicureus quoque Hermon aderat: quem statim, cum ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque averfabantur, manifeste velut parricidam & impiatum hominem abominari. Hi Aristaeneti ipsius amici & familia-

κέκληντο ἐπὶ δεῖπνον, καὶ ξύν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς
 Ἰστιαῖος, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. Διὰ δὲ τὸν νυμφίον 7
 τὸν Χαμῆαν, Ἰων ὁ Πλατωνικὸς συνειστιάτο, διδά-
 σκαλος αὐτοῦ ὢν, σεμνὸς τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπῆς, καὶ
 πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. κανόνα γοῦν
 οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώ-
 μης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν, ὑπεξάνισταντο
 πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιοῦντο ὥς τινα τῶν κρειττόνων
 καὶ ὅλως, θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἰων ὁ θαυ-
 μαστὸς συμπαράν. Δέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι, ἀπάν- 8
 των σχεδὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖ-
 kes ὅλον τὸν κλιντήρα ἐκεῖνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλίγαι οὖ-
 σαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκα-
 λυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη· ἐς δὲ τὸ ἀν-
 τίθυρον ἡ ἄλλη πληθὺς, ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. Κατ' 9

II Αἱ γυναῖκες) Σημειοῦ ὅτι ἐπὶ εἰσιόντων, καὶ ἀντιπροσώπους αὐτὰς
 τῶν γάμων οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας ἐκάθιστον τῶν ἀνδρῶν, ὅπερ οὐ σεμνὸν
 ἐπὶ μιᾷ τραπέζῃ τοῖς ἀνδράσι συν- οἶμαι. V.

res invitati ad coenam fuerant, & cum illis Grammaticus
 Histiaeus & Dionysodorus Rhetor. Propter sponsum ve-
 ro Chaeream Platonicus Ion una coenabat, illius magister,
 venerabilis adspēctu atque augustus, ipso qui vultu mul-
 tum prae se ferret honestatis: quare Canonem illum vo-
 cant vulgo, ad mentem viri semper rectam respicientes.
 Advenienti igitur assurgere omnes, & illum, tanquam
 Deum aliquem, salutare: & omnino Dei alicuius inter
 homines peregrinatio videbatur admirabilis illius Ionis prae-
 sentia. Cum vero iam accumbendum esset, praesentibus fe-
 re omnibus, ad dextram intrantium totum illum lectum
 mulieres occupabant, quae non paucae aderant; & inter
 eas sponsa, accurate velata, circumdata mulieribus: in le-
 cto vero ianuæ opposito alia multitudo, pro sua quisque

ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὐκρίτος, εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἶτα ἐνεδοιάζετο, πότερον χρή πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν, ἅτε γέροντα, ἢ Ἑρμῶνα τὸν Ἐπικούρειον, ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκοις, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν· εἰ γὰρ με, Φησὶν, ὦ Ἀρισταίνετε, δεύτερον ἄξις Ἑρμῶνος, τουτοῦ τοῦ ἀνδρὸς, ἵνα μηδὲν ἄλλο κακὸν εἶπω, Ἐπικουρείου, ἅπειμι, ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα τὸν παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξιόντι ἐάκει. καὶ ὁ Ἑρμῶν, Ἐχε μὲν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρῶτα, εἶφῃ, ἀτὰρ εἰ καὶ μηδὲν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι ὑπεξίστασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Ἐπικούρου πάνυ καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἥδ' ὃς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικούρειον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο, καὶ μετ' αὐτὸν ὁμῶς ὁ Ἑρμῶν, εἶτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικὸς, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκείνων ὁ νυμφίος, εἴτ' ἐγὼ,

2 Ἐνεδοιάζετο) Ἡμφισβητεῖτο. V. Ἀνακας γὰρ ἔλεγον αὐτοὺς, καὶ
4 τοῖν ἀνάκοις) τῶν Διοσκούρων. Ἀνάκειον τὸ ἱερὸν αὐτῶν. V.

dignitate, accubuit. E regione denique mulierum primus Eucritus, deinde Aristaenetus: deinde dubium erat, utrum prius deceret, Zenothemin Stoicum quippe senem, an Hermonem Epicureum? Sacerdos enim erat Castorum, & primi in civitate generis. Sed solvit dubitationem Zenothemis. Etenim, Si me, inquit, post Hermonem duces, virum istum, ne quid aliud sinistri dicam, Epicureum, discedo, solidum tibi relinquo convivium: & cum dicto puerum vocat, exiturum se simulat. Et Hermon, Habe tibi, inquit, locum primum, Zenothemi. Verum, si nihil aliud, sacerdoti certe decebat concedere, licet Epicurum omnino contemneres. Ridere lubet, inquit Zenothemis, sacerdotem Epicureum! & cum dicto accumbit, & post ipsum tamen Hermon; tum Cleodemus Peripateticus, deinde Ion, & sub illo sponfus; tum ego, & iuxta

καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφιλος, καὶ ὑπ' αὐτῷ ὁ Ζήνων ὁ μαθητής, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἰστιαῖος.

ΦΙΛ. Βαβαί, ὦ Λυκῖνε, μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον 10
διηγῇ σοφῶν τῶν πλείστων ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸν
Ἀρισταίνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν εὐκταισιότατην ἑορτὴν ἄγων,
τοὺς σοφωτάτους ἐστῖν πρὸ τῶν ἄλλων ἠξίωσεν, ὅτι
περὶ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἐκάστης αἵρέσεως ἀπανθισάμενος,
οὐχὶ τοὺς μὲν, τούσδ' οὐ, ἀλλ' ἀναμῖξ' ἅπαντας.

ΛΥΚ. Ἔστι γὰρ, ὦ ἐτάϊρε, οὐχὶ τῶν πολλῶν τούτων
πλουσίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ τὸ
πλεῖστον τοῦ βίου τοῖς τοιούτοις ξύνεστιν. Εἰστιάμεθα 11
οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρσκευάστο ποικίλα.
πλὴν οὐδὲν οἶμαι χρὴ καὶ τὰυτα καταριθμεῖσθαι, χυ-
μοὺς, καὶ πέμματα, καὶ καρυκείας· ἅπαντα γὰρ
ἄφθονα. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸν Ἴωνα,

14 Χυμοὺς) Ζωμούς. V. 15 Καὶ πέμματα) Πλακοῦντας. V. (πλακοῦντια. C.) *ibid.* Καὶ καρυκείας) Ἀρτύματα. V.

me Diphilus, & sub illo Zeno discipulus; postea Dionysodorus Rhetor, & Histiaeus Grammaticus.

Phil. Vah, Lycine, Museum quoddam mihi pro convivio narras, sapientium plerorumque virorum. Laudo equidem Aristanetum, qui in celebritate omnium exoptatissima, sapientissimos accipere prae reliquis voluerit, delectis, qui uniuscuiusque sectae flos sunt, non hinc quibusdam, reliquis non item, sed indiscretim omnibus.

Lyc. Est enim, sodalis, non de vulgo divitum, sed eruditionis amans, & maiorem vitae partem versatur cum talibus. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus est, arbitror, ea recenseri, iuscula & panificia & condimenta: copiose enim aderant omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, *Viden*,

Ὅρᾱς, ἔφη, τὸν γέροντα (Ζηνόθεμιν λέγων, ἐπήκουον γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστῶτι ὀρέγει, λαμβάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους, οὐ μεμνημένος τῶν μεθ' αὐτόν; δείξον οὖν καὶ Λυκίῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐδεόμην δείξοντός μοι τοῦ Ἴωνος, 12 πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἐωρακώς. Ἀμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεσεν ὁ Κυνικός Ἀλκιδάμας ἀκλῆτος, ἐκείνῳ τὸ κοινὸν ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἤκοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἐδοκεῖ πεποιηκέναι, καὶ ὑπέκρουον τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ, Ἀφραίνεις Μενέλαε· ὁ δ',

7 Ἐκ περιωπῆς) Ἀπὸ ὀφθαλμοῦ τοῦ τύπου. V. (e specula. C.)

9 Ἐπιχαριεντισάμενος) Εὐτραπελεύόμενος, σκάπταν. G.

10 Αὐτόματος) Ἀλκιδάμας αὐτόματος ἦλθεν. αὐτόκλητος. οἱ γὰρ οἵκετο καὶ γνήσιοι. ἢν δὲ τις μὴ τοιοῦτος παρείσφερε σε τῷ συμποσίῳ διεβάλλετο. καθ' ἃ ὄντο Ἀλκιδῆς ἐν τῷ Ἀνθρώπῳ εἶναι μὴ δοκεῖς Κυρήναιοι. καλεῖ γὰρ τις ἂν ἐπὶ δείπνῳ ἕνα καλεῖ, πᾶσιςιν

δεκακαίδεκα ἄλλοι καὶ δεχ' ἄρματα καὶ συναρίδες δεκαπέντε. τοῖς δὲ δὲ σε τ' ἀπιτήδεια ἐμβαλεῖν. ἀλλ' ἢν κράτιστον μηδὲνα καλέσαι. 1148. παρ' Ὀμπρ. Eustath. Vide & reliqua illic. At . . . G. (Hos Alexidis versus emendatos a Casaubono, & suis numeris restitutos invenies ad Athen. p. 199. Solan.)

12 Ἀφραίνεις) Μαράινεις, παραφρονεῖς, παρατορεῖς. G.

inquit, senem, (Zenothemin designabat; audiebam enim) ut ingurgitat se pulmentariis, quam oppleta iure illius vestis, & quantum stanti post se puero porrigat! dum non videri se putat a reliquis, immemor illorum, qui post sunt? Ostende ergo ista etiam Lycino, ut sit testis. Ego vero nihil opus habebam ostensuro mihi Ione, qui multo prius illa tanquam e specula videram. Adhuc dicebat ista Cleodemus, cum invocatus irrui Cynicus Alcidas, communi illo venuste proverbio usus, sponte venire Menelaum. Plerisque ergo impudenter videbatur facere; itaque, quae in promptu erant, maxime mustitantes subiiciebant, alius illud, Heus, Menelaë, furis! alius,

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὖστοχα, καὶ χαρίεντα ὑπο-
τονθορύζοντες. ἐς μέντοι τὸ Φανερὸν οὐδεὶς ἐτόλμα λέ-
γειν· ἐδεδόκεισαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα, Βόην ἀτεχνῶς
ὄντα, καὶ κρακτικώτατον Κυνικῶν ἀπάντων, παρ' ὃ
καὶ ἀμείνων ἐδόκει, καὶ φοβερώτατος ἦν ἅπασιν. Ὁ 13
δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε θρόνον τινα
λαβόντα καθίζεσθαι παρὰ Ἰστιαιῶν τε καὶ Διονυσό-
δαρον. ὃ δὲ, ἀπαγέ, Φησι, γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλ-
θακὸν, ἐπὶ θρόνου καθίζεσθαι ἢ σκίμποδος, ὥσπερ
ὑμεῖς ἐπὶ μαλακῆς ταύτης εὐνῆς μικροῦ δεῖν ὑπτίον κα-
τακείμενοι, ἐστίασθε, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ
δὲ, καὶ ὀρθοστάδην δειπνήσαιμι, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ
συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ κάμοιμι, χαμαὶ καὶ τὸν τρίβωνα

2 Ὑποτονθορύζοντες) Ὑπογογ-
γύζοντες. V.

4 Τὸν Ἀλκιδάμαντα βόην) Ὁ
ποιητὴς ἐπὶ Μενελάου βοὴν τὴν μά-
χην εἶπεν. ὁ Δουκίανος δὲ παρ' ὅπου
σεν αὐτὸ εὐπρεπῶς ἐπὶ τοῦ Ἀλκι-
δάμαντος, λέγων βοὴν τὴν κραυγὴν.

οὐ βοὴν δὲ ἐνταῦθα, ἀλλὰ βόην, ἣ
ἐστὶ κρακτικὴ καὶ πορφυρίδα. ὃ καὶ
διὰ τῶν ἐπομένων παρέστησεν κρα-
κτικὴν ἐπινέγκας. V.

10 Σκίμποδος) Κραββάτου,
σχάμου. G.

*Verum Agamemnoniae menti non ista placebant,
& alia tempori illi opportuna & venusta immurmurantes.
Verum aperte dicere nemo audebat: metuebant enim Al-
cidamantem, clamosum plane hominem & Cynicorum
omnium vocalissimum: quam ob causam etiam videbatur
superior ceteris, formidabilis quidem omnibus. At collau-
datum Aristaeus iussit sella capta affidere ad Histiaeum
atque Dionysodorum. Ille vero, *Apaga*, inquit, muliebre
quiddam iubes ac molle, in sella affidere, aut lecto, ut vos, qui
molli isto cubili tantum non supini accumbentes epulamini, sub-
iecta veste purpurea. At ego vel erecto corpore coenaverim, inam-
bulans simul in coenatione; fessus autem humi subiecto palliolo*

ὑποβαλλόμενος, κείσομαι ἐπ' ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρα-
κλέα γράφουσιν. οὕτως, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρισταί-
νετος, εἴ σοι ἥδιον. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἐν κύκλῳ περιῶν
ὁ Ἀλκιδάμας, ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύβαι πρὸς τὴν
ἀφθονοτέραν νομὴν μετεξανιστάμενος, καὶ τοῖς περιφέ-
14 ρουσι τὰ ὄψα συμπερινοστών. Καὶ μέντοι καὶ σιτού-
μενος ἐνεργὸς ἦν, ἀρετῆς περὶ καὶ κακίας μεταξὺ διεξ-
ιῶν, καὶ ἐς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκήπτων.
ἡρώτα γοῦν τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἰ-
τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμεῶν ἴσα
δυναμένων; ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἤδη διανοχλοῦντα ἔπαυσεν
ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος, τῷ παιδί νεύσας εὐμεγέθῃ
σκύφον ἀναδύναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχέαντα. καὶ ἐδό-
κει ἄριστα ἐπιανοηκέναι, οὐκ εἰδὼς ὅσων κακῶν ἀρχὴν
ὁ σκύφος ἐκεῖνος ἐνεδεδάκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδά-
μας ἐσίγησε μικρὸν, καὶ ἐς τοῦδαφος καταβαλὼν

13 Σκύφον ἀναδύναι αὐτῷ ζαρ. ἐγγ. G.

*cubito nixus iacebo, qualem pingunt Herculem. Sic fiat, inquit
Aristaenetus, siquidem ita mavis. Ab eo tempore per or-
bem circumiens Alcidas coenabat, castra subinde, ut
Scythae solent, ad copiosiores pastum transferens, & cir-
cumferentes opsonia ministros prosequens. Verum dum
pascitur, operosus tamen erat, qui de virtute & vitio in-
terim disputaret, & aurum atque argentum sibi haberet
derisui. Interrogabat enim Aristaenetus, quid sibi vellent
tot ac tanti calices, cum figlinorum idem usus esset? Sed
eum, cum iam molestus esse inciperet, ad quietem in prae-
sentia redegit Aristaenetus, quod innueret puero, uti scy-
phum illi daret bene magnum, infunderetque meracius.
Ac videbatur sibi pulchrum quiddam excogitasse, nesciens,
quantorum scyphus iste malorum initium dedisset. Cete-
rum sumto illo tacuit paululum Alcidas, atque humi*

ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἡπειλήκει, πῆξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθόν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφῶν δέικνυται. Ἡδὴ δὲ καὶ ἐς τοὺς ἄλλους συνεχῶς περισσoβεῖτο 15 ἡ κύλιξ, καὶ Φιλοτησίαι, καὶ ὀμιλίας, καὶ Φῶτα εἰσετεκεῖομιστο. ἐν τοσούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρεστῶτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἰνοχόον ὄντα ὠραῖον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα (χρὴ γὰρ, οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα τῆς ἐστιάσεως, εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴτι πρὸς τὸ γλαφυρώτατον ἐπράχθη) μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὃ, τι καὶ μειδιάσειε. καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀποληψόμενος παρὰ τοῦ Κλεοδήμου τὴν Φιάλην· ὁ δὲ τὸν τε δάκτυλον ἀπέβληψεν αὐτοῦ, καὶ δραχμὰς δύο, οἶμαι, συνανέδωκε μετὰ τῆς Φιάλης· ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν

3 Τῷ Φόλῳ) Φόλος ἐγένετο τῶν Κενταύρων εἰς, παρ' ᾧ ἐξενοδοχήθη Ἡρακλῆς, V.

4 Περισσoβεῖτο ἡ κύλιξ) Ἐκινεῖτο, περιεφέρετο. V. (Προεφέρετο C. grave.)

5 Φιλοτησίαι) Φιλίας, φιλικαὶ δεξιώσεις. G.

6 Ἐν τοσούτῳ) Ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τούτων, ἢ ἀντὶ τοῦ ὥς ὅτε ταῦτα ἐγένετο. V. (ἐν ᾧ ταῦτα ἐγένοντο. C.)

9 Γλαφυρώτερον) Ἡδίων. G.

10 Ὅ, τι) Οὐκ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος, τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀναφορικὸν ἄρθρον τὸ ὅ, τὸ τί παρέλκον ἀρίστον Ἀττικῶς ἔθει. V.

abiectus iacuit seminudus, ut minatus fuerat, erecto nixus cubito, tenens dextra scyphum, qualis ille apud Pholum Hercules a pictoribus ostenditur. Iam vero ad alios etiam frequenter commeare calix, iam amicitiae pocula, & confabulationes, iam inferri lumina. Inter haec ego adstantem Cleodemo puerum, pocillatorem formosum, subridere videns, (oportet enim, puto, etiam, si qua praeter ipsam quasi substantiam convivii acciderunt, ea dicere, imprimis si quid actum est venustius) diligenter iam observabam, quid demum rideret? Neque ita multo post ille quidem accessit velut recepturus a Cleodemo phialam. Hic vero & digitum illius strinxit, & drachmas puto duas dedit una cum phiala. Puer ad digitum quidem strictum ride-

δάκτυλον θλιβόμενον αὐτὸς ἐμειδίασεν, οὐ μὴν συνοῖδεν, οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δεξαμένου ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ παρέσχον ἐκπεσοῦσαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μάλα σαφῶς. ἠπόρουν δὲ οἱ πλησίον, οὗ τινος εἴη τὰ νομίσματα, τοῦ μὲν παιδὸς ἀρνούμενου μὴ ἀποβεβληκέναι, τοῦ δὲ Κλεοδήμου καθ' ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιούμενου τὴν ἀπόρριψιν. ἡμελήθη δ' οὖν, καὶ παρώφθη τούτο, οὐ πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τοῦ Ἀρισταινέτου· μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ὑπέξαγαγὼν, καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ παραστήναι διένευσεν τῶν ἐξώρων ἤδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ, ἢ ἵπποκόμον· καὶ τούτο μὲν ᾧδὲ πως ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ ἔφθη διαφαιτῆσαν εἰς ἀπαι-
 16 σταινέτου τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος. Ὁ Κυνικὸς δὲ Ἀλ-

12 Ὀρεωκόμον) Τὸν ἐπιμελούμενον τῶν ἡμιόνων. V.

re denuo, sed pecuniam, puto, non observavit. Illo itaque non fumente, strepitum cadentes duae drachmae deriderunt, utrisque, quod aperte observares, erubescens. Dubitabant proximi, utrius essent nummi, negante puero sibi excidisse, Cleodemo autem, apud quem fuerat strepitus, a se abiectos dissimulante. Neglectum itaque hoc & praetermissum, quod non multi vidissent, praeter solum, ut mihi videbatur, Aristaenetum. Transtulit enim puerum paulo post, quem nemine sentiente exire iuberet, & Cleodemo adstare nutu imperavit aliquem de exoletis iam & robustis, mulionem quendam aut equisonem. Et hoc quidem sic abiit, magnae sane ignominiae Cleodemo futurum, si prius inter omnes percrebuisse, neque extinctum statim fuisset, dextre Aristaeneto vinolentam libidinem accipiente. Cynicus autem Alcidas, qui iam abbibisset, per-

κιδάμας, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενος ἢ τις ἢ γαμουμένη παῖς καλοῖτο, σιωπὴν παραγγείλας μεγάλη τῇ Φωνῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὡς δ' ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, Ἐγελάσατε, εἶπεν, ὦ καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προῦπινον ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου Θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς ἦν μὴ λάβῃ παρ' ἐμοῦ τὸν σκύφον, οὔποτε τοιοῦτος ἂν υἱὸς αὐτῇ γένοιτο, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος μὲν ἀλκὴν, ἐλεύθερος δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ οὕτω καρτερός· καὶ ἅμα παρεγγύμνου ἑαυτὸν μάλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. αὖτις ἐπὶ τούτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὅς ἀγανακτήσας ἐπανίστατο, δριμὺ καὶ παράφορον βλέπων, καὶ δῆλος ἦν οὐκέτι εἰρήνην ἄξων. τάχα δ' ἂν τινος καθίκετο τῇ Βακτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν εἰσεκεκόμι-

2 Παῖς ἐκαλεῖτο) Γράφεται καὶ καλεῖτο. V.

3 Προπίνω σοι) Σκύπει τὴν σύνταξιν, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὃ νῦν ἀγροικῶς φάμεν εἰς τὴν πρεσβείαν τοῦδε, ἢ τὴν

ὑγίειαν. δεῖ γὰρ λέγειν, προπίνω σοι τῆς σῆς ὑγείας. ἢ προπίνω βασιλέως μεγάλου, ἢ προπίνω σοι Μαρίας τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. V.

contatus quomodo sponsa vocaretur, imperatoque silentio, magna voce, directis in mulieres oculis, *Propino tibi*, inquit, *Cleanthi*, *Herculis ducis atque principis poculum!* Ridentibus autem ea de causa omnibus, *Risistis*, inquit, *purgamenta*, quod sponsae propinavi, advocato Deo nostro *Hercule?* Quin bene noritis, nisi capiat a me scyphum, nunquam illi talis nascatur filius, qualis ego, invictus viribus, liber animo, corpore autem ita robustus! hic magis se, ad summam usque turpitudinem, denudabat. Rursus propter haec ridere convivae, & ille indignabundus surgere, atrox quiddam & furiosum cernens, ut manifestum esset, illum quietem non amplius acturum. Forte alicui impacturus erat clavam,

στο πλακοῦς εὐμεγέθης· πρὸς ὃν ἀποβλέψας ἡμερώτε-
ρος ἐγένετο, καὶ ἔληξε τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐνεφορεῖτο συμ-
17 περιῖων. Καὶ οἱ πλεῖστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς μεστόν
ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ αὐτοῦ
ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει διεξήκει, καὶ ἐπηνεῖτο ὑπὸ τῶν κατό-
πιν ἐφροσώτων οἰκετῶν· ὁ δὲ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς
ἐρραΐψάδει, ὕστερος κατακείμενος, καὶ συνέθερεν ἐς τὰ
αὐτὰ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς
ἐξ ἀπάντων μίαν ὥδην παγγέλοιον ἀποτελεῖσθαι· μά-
λιστα δ' ἐκεῖνα ὥσπερ προμαντευόμενος τὰ μέλλοντα,

Σὺν δ' ἔβαλον ρινούς. καὶ,

Ἐνθα δ' ἄρ' οἰμωγὴ τε, καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν.
ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίνωσκε, παρὰ τοῦ παιδὸς λαβὼν
18 λεπτόγραμμὸν τι βιβλίον. Διαλιπόντων δὲ ὀλίγον,
ὥσπερ εἰώθασι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, μηχαν-
νόμενος Ἀρισταίνετος μὴδ' ἐκεῖνον ἀτερπῆ τὸν καίρον

11 Σὺν δ' ἔβαλον ρινούς) Καὶ μὴν Ὀμήρου ταῦτα, ἀλλ' οὐ Πι-
νάρου ἢ Ἡσιόδου ἢ Ἀνακρέοντος. G.

nisi tempestive illata esset placenta bene magna: coniectis
in hanc oculis fiebat mansuetior, ac, dimissa ira, profe-
quens illam se ingurgitabat. Et iam plerique ebrii, iam cla-
more plenum convivium. Dionysodorus enim rhetor ibi
dictiones quasdam per vices recitabat, laudantibus ipsum,
qui a tergo adstabant, servis. At qui post ipsum accum-
bebat Histiaeus Grammaticus, consuebat versiculos, col-
latis in unum Pindari & Hesiodi & Anacreontis quibus-
dam, ut unum ex omnibus illis carmen oppido ridiculum
conficeretur. Inprimis autem illa, quasi futura praediceret:

Contulerunt clupeos: &

Hic vero gemitusque fuit clamorque virorum.

Zenothemis legebat captum a puero libellum, minutissimis
scriptum literis. Intermittentibus vero paulum pro more,
qui opsonia inferebant, curaverat Aristaeetus, ne illud

εἶναι, μηδὲ κενὸν, ἐκέλευσε τὸν γελωτοποιὸν εἰσελθόν-
 τα γε εἰπεῖν τι, ἢ πράξαι γελοῖον, ὥς ἔτι μᾶλλον οἱ
 συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρήλθεν ἄμορφός τις ἐξυ-
 ρημένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ τρίχας
 ὀρθὰς ἔχων· οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλῶν ἑαυτὸν, καὶ
 διαστρέφων, ὥς γελοιότερος φανείη· καὶ ἀνάπαιστα
 συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, καὶ τέλος
 ἐπέσκωπτεν ἐς τοὺς παρόντας. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέ- 19
 λων, ὅποτε σιωφθεῖεν· ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαν-
 τα ὁμοίον τι ἀπερρίψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσιεπὼν
 αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, καὶ πάλαι δὲ δῆλος ἦν
 φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι, καὶ κατέχοντι τὸ συμπό-
 σιον, ἀπορρίψας τὸν τρίβωνα, προῦκαλεῖτό οἱ παγκρα-
 τιάζειν. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτοῦ, ἔφη, τὴν βακτηρίαν.

5 Οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλ.)
 Κοινῶς μὲν τὰ ἐν ταῖς παραβάσει
 τῶν χορῶν ἄσματα· ἰδίως δὲ τῶ
 ῥυθμῷ . . . λύσις χοροῦ σκηνικοῦ
 τοῦ κυκλικοῦ σχήματος, καὶ κατὰ
 παράλληλον θέσιν στάσις τῶν χε-
 ρεούτων, ὅπως ἂν καὶ εἰς τὸ θέα-
 τρον ἀποβλέποντες οἱ χερεῖται ἐλε-

γον τινά. V.

6 Ἀνάπαιστα) Ἀναχόλουθα. G.

7 Συγκροτῶν) Διὰ τοῦ κροτεῖν
 τὰς χεῖρας εὐρυθμίας ποιῶν. G.

10 Μελιταῖον) Τὸ ἐκ Μελί-
 τας, ἔστι δὲ τρυφερὸν καὶ μικρὸν,
 καὶ λεῖον, οἷα παρ' ἡμῖν τὰ νανό-
 δη. V.

quoque delectationis expers tempus effert, aut vacuum;
 iussu introire ridiculario scurra, dicereque aut facere quid-
 dam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur.
 Ac prodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite
 relictis erectisque pilis. Hic saltat fracto distortoque cor-
 pore, ut magis videatur ridiculus, & anapaestos cum va-
 ria gestulatione, voce Aegyptium quid sonante, pronun-
 tiat. Tandem etiam quaedam dicta iacit in praesentes. At-
 que alii, cum peterentur, rident. Cum vero in Alcidaman-
 tem etiam simile quid iactasset, quod Melitensem vocaret
 catellum; indignatus ille, & olim apparebat illum invidere
 scurrae, quod probaretur atque teneret convivium, pallio
 abiecto istum ad pancratii certamen provocat; si negaret,

οὕτω δὴ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων (τοῦτο γὰρ ὁ γελοιοποιὸς ἐκαλεῖτο) συστάς, ἐπαγκρατίαζε. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον ἦν, Φιλόσοφος ἀνὴρ γελοιοποιῶν ἀνταιρόμενος, καὶ παίων, καὶ παιόμενος ἐν τῷ μέρει. οἱ παρόντες δέ, οἱ μὲν ἠδούντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἀπηγόρευσε παιόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκριτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθεῖς. γέλωας οὖν πολλὰς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς. Ἐνταῦθα Διόνικος ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρός, οὐ πολὺ κατόπιν τοῦ ἀγῶνος. ἐβεβραδύνκει δέ, ὡς ἔφασκε, Φρενίτιδι ἐαλακότα θεραπεύων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητὴν. καὶ τι καὶ γελοῖον διηγῆσάτο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν, οὐκ εἰδὼς ἐχόμενον ἤδη τῷ πάθει· τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπικλείσαι τε τὴν θύραν, καὶ Ξιφίδιον σπασάμενον, ἀναδόντα αὐτῷ τοὺς αὐλοὺς, κελεύειν αὐλεῖν. εἴτα, ἐπεὶ μὴ δύναίτο, παῖειν, σκύτος ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας.

clavam se illi impacturum minatus. Ita ergo miser Satyrion, (id enim scurrae nominis erat) consistit, certat panceratio. Erat res iucundissima, philosophus vir composuitus cum ridiculario, feriens, verbera vicissim excipiens. Qui vero praesentes erant, partim pudere, partim ridere, donec plagis fatigatus cederet Alcidas, a compacto atque exercitato homuncione victus. In risum ergo homines illorum causa effusi. Hic Dionicus supervenit medicus, paulo post illud certamen: retardatus fuerat, quod ipse dicebat, dum curat correptum phrenitide Polypreponentem tibi-cinem. Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: ingressum se nempe ad illum, cum nesciret iam morbo illum teneri. Hunc vero surrexisse statim, & clausa ianua, strictoque pugione, tibias sibi porrexisset, iussisse canere. Deinde cum non posset, pulsasse scutica manus sibi supinas. Denique

τέλος οὖν ἐν τοσούτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι τοιόνδε· ἐς ἀγῶ-
να γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῶ πληγῶν ἀριθ-
μῶ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως· μετὰ
δὲ, παρὰδόντα τοὺς αὐλοὺς ἐκεῖνω, δέξασθαι παρ' αὐ-
τοῦ τὸ σκύτος, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι τάχιστα διὰ
τῆς Φωταγωγῆς ἐς τὸ ὑπαιθρον τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ
τούτου, ἀσφαλέστερον ἤδη προσπαλαίων αὐτῶ, ἐπι-
καλεῖσθαι τοὺς γειτνιώντας, ὑφ' ὧν ἀνασπασάντων
τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ καὶ σημεῖα τῶν
πληγῶν, καὶ ἀμυχὰς τινὰς ἐπὶ τοῦ προσώπου. καὶ ὁ
μὲν Διόνικος, οὐ μείον εὐδοκιμήσας τοῦ γελωτοποιοῦ
ἐπὶ τῇ διηγέσει, πλησίον τοῦ Ἰστιαίου παραβύσας
ἑαυτόν, ἐδείπνει ὅσα λαιπὰ, οὐκ ἄνευ Θεοῦ τινος ἡμῖν
ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα
γεγενημένοις. Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκέτης, 21
παρ' Ἐτοιμοκλέους ἤκειν λέγων τοῦ Στωϊκοῦ, γραμ-

10 Ἀμυχὰς) Ἀμυχὴ ἐπιπό-
λαιον ἔλκος. Cicatrix, puto, est.
G.

12 Παραβύσας ἑαυτόν) Μετὰ
στενύσεως κατακλίνας. βῦσαι γὰρ
τὸ φράζει. V.

in tanto se periculo tale quid excogitasse: ad certamen se
illum, constituto plagarum numero, provocasse: ac pri-
mo quidem ipsum se male cecinisse: tum vero, traditis illi
tibiis, corium ab illo accepisse & lorum, pugionemque
quam celerrime per fenestram deiecisse in impluvium; & ab
hoc inde tempore iam tutius cum illo colluctatum vicinos
advocasse, a quibus effracta ianua ipse servatus sit. Osten-
debat autem vestigia quaedam plagarum & unguium in
facie. Ac Dionicus, qui non minorem narrationis plausum,
quam scurra, tulerat, iuxta Histiaeum se inferciens, coe-
nabat de reliquiis, non sine divino ille nutu nobis adve-
niens, sed opportunus plane his, quae postea facta sunt.
Ingressus enim aliquis in medium servus, ab Hetoemocle

ματίδιόν τι ἔχων, κελεύσαι οἱ ἔφη τὸν δεσπότην, ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον ἅπασιν, ὀπίσω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέντος οὖν τοῦ Ἀρισταινέτου, προσελθὼν πρὸς τὸν λύχνον, ἀνεγίγνωσκεν.

ΦΙΛ. Ἦπου, ὦ Λυκίνε, τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιοῦσιν;

ΛΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι ᾤθημεν· ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ἦν τούτου· ἐνεγέγραπτο γάρ·

22

ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ,

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὃ παρεληλυθώς μου βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλούντων, παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, ὅμως οὐδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν, ἐπέδωκα, εἰδώς τοὺς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θορύβους, καὶ παροιρίας. ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου εἰκότως ἀγανακτῆσαί μοι δοκῶ, ὅς τοσούτον χρόνον ὑπ'

se Stoico venire dicens, cum libello, imperatum sibi ait, illum palam, unde exaudiri ab omnibus posset, recitare, eoque facto rursus discedere. Cum permisisset Aristaeus, accedens ad candelabrum recitavit...

Phil. Numquid, Lycine, sponsae laudationem, aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt?

Lyc. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed neque affine quidquam horum fuit. Scriptum enim ita:

ΗΕΤΟΕΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΣ

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

De coenis quomodo affectus sim, superior omnis vita mea perhibeat testimonium, qui multis quotidie flagitantibus multum te ditioribus, nunquam tamen illis me dederim, qui norim tumultus eiusmodi conviviorum & vinolentos furores. De solo autem te indigne merito ferre mihi videor, qui tanto tempore assiduo a

ἐμοῦ λιπαρῶς τεβηραπευμένος, οὐκ ἡξίωσας ἐναριθμῆσαι καὶ τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος ἐγώ σοι ἄμοιρος, καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων οἰκῶν. ἀνιᾶμαι οὖν ἐπὶ σοὶ τὸ πλεόν, οὕτως ἀχαρίστῳ Φανέντι· ἐμοὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐν υἱὸς ἀγρίου μοίρα, ἡ λαγωῦ, ἡ πλακούντων, ἀ παρ' ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, ἐπεὶ καὶ τήμερόν παρὰ τῷ μαθητῇ Παμμένει δειπνήσαι πολυτελές, ὥς Φασι, δεῖπνον δυνάμενος, οὐκ ἐπένευσα ἱκετεύοντι, σοὶ ὁ ἀνόητος ἐμαυτὸν Φυλάττων. Σὺ δὲ ἡμᾶς παραλιπὼν, ἄλλους εὐωχεῖς, 23 εἰκότως· οὐκ ἔστι γὰρ δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλτιον, οὐδὲ τὴν καταληπτικὴν Φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμαστῶν σου Φιλοσόφων, Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπεὶν δὲ καὶ ἡ Ἀδράστεια) συλλογισμῷ ἐνὶ ἀποφράξει ἂν μοι τάχιστα δοκῶ τὰ στόματα. ἢ εἰπάτω τις αὐτῶν, τί ἐστι Φιλο-

14 Ἡ Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν δαίμονά τινα λέγουσι τοῖς μέγα καυχώμενις ὑπὸ νεμεσῶσαν. V.

me cultus, in aliis me amicis tuis connumerare non sis dignatus. Sed solus ego apud te exsors, idque habitans in vicinia. Magis igitur tua causa aegre fero, qui ingratum adeo te iam demonstras. Mihi enim non in aprī portione, aut leporis, aut placentiarum inest felicitas, quibus copiosissime fruor ab aliis officii non ignaris. Alioqui vel hodie apud Pammenem discipulum coenare cum liceret coenam, ut aiunt, sumtuosam, non annui, multum licet supplicanti, tibi me servans homo inconsideratus. At tu, relictis nobis, alios accipis. Neque id mirum: nondum enim satis tibi animus valet ad comprehendendas veras rerum imagines. Verum unde haec mihi veniant, intelligo: ab admirabilibus illis tuis philosophis Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego (absit dicto invidia) syllogismo uno ora obturare quam celerissime mihi posse videor. Aut dicat illorum aliquis, quid sit phi-

Lucian. Vol. IX. E

σοφία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἕξεως; ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἶπω τί, κερατίναν, ἢ σωρείτην, ἢ φερίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὡς αὖ μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος εἶναι, οἶσω ῥαδίως
 24 τὴν ἀτιμίαν. Καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην ἔχης κατα-
 Φεύγειν τὴν ἀπολογίαν ὕστερον, ἐπιλαθέσθαι λέγων
 ἐν τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ πράγματι, ὅς σε τήμερον
 προσηγόρευκα, καὶ ἔωθεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἐν τῷ ἀνα-
 κείῳ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παρούσιν ἀπολε-
 25 λόγημαι. Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαι σοι δοκῶ, τὸ
 κατὰ τὸν Οἰνέα ἐνόησον. ὅψι γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν
 ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκείνος
 ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐστιῶν. Φησὶ δὲ
 περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδε πως

2 Ὁ μὲντοι σωρείτης σοφιστικὸς
 ἐστὶ λόγος ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν, ὥς
 φασιν, ἐρωτήσεως ἐπάγων, κατὰ τὴν
 ἔκλυσιν τῶν φαντασιῶν, ἐπ' ἀήλων
 ἢ ψεύδους προφανές. ἐρωτᾷσι γὰρ,
 πότερον ἢ πρῶτη ῥάνις εὔρασε τι εἰς
 τὴν πέτρην, ἢ οὐ. εἰ γὰρ εὔρασε,
 πᾶς οὐχ ὁρατὸν τὸ πάθος; εἰ δὲ μὴ,
 οὐδὲ ἡ δευτέρα, οὐδὲ ἡ ἐσχάτη, πᾶς
 ἢ καὶ λόγος ἐγένετο τῆς πέτρας; G.

3 Ὁναιο αὐτ.) Ἀπολαύσεις. V.
 8 Ἐν τῷ Ἀνακείῳ) Ἱερὸν τῶν
 Διοσκουρέων. οὕτω δὲ λέγεται Ἀνα-
 κειον προπαροξυτόνας, ὅσα ἀπὸ κτη-
 νικῶν συμπίπτωκεν, ἢ ἐπιθετικῶν
 ἔχοντων τὴν εἰ διφθογγον. καὶ ἐκεί-
 να προπαροξυτόνας, οἷον Ἡράκλειον,
 οὗ γὰρ Ἡρακλείος ἄθλος. Χαρά-
 νειον, Ἀνάκειον, Ἀνακτόρειον, Βα-
 σίλειον, καὶ Μαυσάλειον ἔργον. V.

Iosophia? aut prima ista, quid differat habitudo ab habitu?
 Ne quid de difficilibus illis dicam, Cornutam, aut illam de
 Acervo, aut Metentem ratiocinationem. Sed tu illis fruaris
 licet. Ego, qui solum, quod honestum est, bonum ducam, facile
 feram ignominiam. Tamen ne deinde ad illam confugere excusa-
 tionem possis, uii dicas, in tanto te tumultu & occupatione obli-
 tum esse: bis te hodie salutavi, & mane domi, & deinde in Ca-
 storum, cum rem sacram faceres. Hanc ego apud praesentes cau-
 sam dixi. Si vero ob coenam iratus tibi videar, illud de Oeneo
 cogitabis. Videbis enim iratam Dianam, quod se solam non in-
 vitasset ille ad sacrificium, cum Deos reliquos epulis acciperet.
 Dicit autem sic fere de illa Homerus:

Ἡ λάθεται, ἣ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς

Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χρήμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,

Ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἐκηβόλος θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεβέβην, ὅπως μά- 26
θης οἷον ἄνδρα παραλιπὼν, Δίφιλον ἐστιᾶς, καὶ τὸν
υἱὸν αὐτῷ παραδεδῶκας, εἰκότως. ἡδὺς γάρ ἐστι τῷ
μειρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰ-
σχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἂν τι προσέβηκα,
ὅπερ σὺ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ
αὐτοῦ μάθοις ἂν, ἀληθές ὄν. ἀλλ' οὐ χρὴ ταράττειν ἐν

2 Εὐριπίδης) Quae hoc loco
Lucianus ex Meleagro Euripidis
adducit, Aristoteles III (ed. Ald.
559.) Rhetoricorum quibusdam
visus est sub Sophoclis nomine
adducere. Vide tamen Victor. lo-
cum defendentem; item apud Ari-
stophanis Interpretem in Ranis,

ex Euripidis Meleagro haec &
alia. C.

3 Πελοπίης χθονὸς) Τῆς Πελο-
ποννήσου λέγει· αὕτη δὲ ἐστὶ Κα-
λυδὼν, ἐν τοῖς ἀντικρὺ πόρθμοις τῆς
Πελοποννήσου, πεδιάδας καλλίστας
ἔχουσα. V.

Inmemor, imprudens; multum sibi mente nocebat.

Et Euripides:

Calydonis ista terra, Pelopii foli,

Obiecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles:

Apri per agros Oenei vim maximam

Immisit arcubus potens Latonia.

Haec tibi pauca de multis apposui, uti discas, quo viro neglecto
Diphilum accipias, & tradideris illi filium. Recte illud quidem.
Suavis enim est adolescentulo, & gratiam illius sua consuetudine
aucupatur. Si turpe non esset, me dicere talia, aliquid praeterea
adiicerem, quod verum esse, e Zopyro paedagogo illius poteris

γάμοις, οὐδὲ διαβάλλειν ἄλλους, καὶ μάλιστα ἐφ'
οὕτως αἰσχυραῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος,
δύο ἤδη μαθητάς μου ἀποσπάσας, ἀλλ' ἔγωγε Φιλο-
27 σοφίας αὐτῆς ἕνεκα σιωπήσομαι. Προσέταξα δὲ τῷ
οἰκέτῃ τούτῳ, ἣν διδάς αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ σὺς, ἢ ἐλά-
Φου, ἢ σησαμούντος, ὥς ἐμοὶ διακομίσειε, καὶ ἀντὶ
τοῦ δείπνου ἀπολογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δό-
28 ξωμεν ἐπὶ τούτῳ πεπομφέναι. Τούτων, ᾧ ἐταῖρε, ἀνα-
γνωσκομένων μεταξὺ, ἰδρῶς τέ μοι περιεχέιτο ὑπ' αἰ-
δοῦς· καὶ τούτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, χανεῖν μοι τὴν γῆν
ἠυχόμεν, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἐκάστῳ,
καὶ μάλιστα ὅσοι ἠδεῖσαν τὸν Ἐτοιμοκλέα, πολὺν
ἄνθρωπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐθαύμαζον οὖν οἷος
ἂν διαλάβοι αὐτοὺς, ἐξαπατωμένους τῷ πάγωνι, καὶ
τῇ τοῦ προσώπου ἐντάσει. ὁ γοῦν Ἀρισταίνετος ἐδόκει
μοι οὐκ ἀμελεία παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' οὔ ποτ' ἂν ἐλπί-

2 Αἰσχυραῖς αἰτίαις) Ἡ καται-
σχύνας, ἢ ἀποστερήσας. V.

3 Περισπάσας) Ἡ καταισχύνας,
ἢ ἀποστερήσας. V.

cognoscere. Verum nuptias turbare non decet, neque accusare alios,
praesertim de turpibus adeo causis. Etsi enim Diphilus dignus
est, qui duos iam a me discipulos abduxerit; at ego philosophiae
causa tacebo. Imperavi autem huic puero, si dare ei velis aut
apri partem, aut cervi, aut e sesamo placentae, mihi afferen-
dam, ut ea sit coenae excusatio; ne accipiat, ne videamur hac
illum causa misisse. Haec dum legerentur, amice, & sudore
diffuebam prae pudore, & quod est in proverbio, hisce-
re optabam mihi terram, cum viderem ridentes ad unum-
quodque verbum, qui aderant, praesertim quotquot eorum
norant Hetoemoclem, canum hominem, quique vir gra-
vis videretur. Mirabantur ergo, qualem virum adhuc pa-
rum cognovissent, barba ista atque vultus contentione de-
cepti. Itaque mihi videbatur non negligentia illum qua-
dam praetermisisse Aristaeetus, sed, quod non speraret

σας κληθέντα ἐπινεύσαι, οὐδ' ἂν ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιοῦτω τινί ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἡξίου. Ἐπεὶ 29 δ' οὖν ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγινώσκων, τὸ μὲν συμπόσιον ἅπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφιλον ἀπέβλεπε, δεδοικότας, καὶ ὠχριῶντας, καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους κατηγορηθέντα· ὁ Ἀρισταίνετος δὲ ἐτετάρακτο, καὶ Θορύβου μεστὸς ἦν. ἐκέλευε δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς, καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ γεγονὸς, ὑπομειδιῶν ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ὅτι ἐπιμελήσεται τούτων. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξανέστη 30 εἰφανῶς, τοῦ παιδαγωγοῦ νεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι, ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. Ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δεόμενος, (ἐβούλετο γὰρ συμπλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διερρήγνυτο, οὐκ ἔχων εἶρχην εὐλογον) τότε οὖν τὸ ἐνδόσιμον παρασχούσης τῆς

16 Ἐνδόσιμον) Τὸ πρὸ τῆς αὐτῆς κιθάραις. καὶ ἐνδοσις τὸ αὐτό. G.

futurum, ut vocatus sibi condiceret, non voluisse in eum se casum committere: atque adeo ne tentare quidem suffinuit. Cum ergo legere tandem servus desisset, convivium totum in Zenonem atque Diphilum coniecit oculos, metuentes, pallentes, vultus inconstantia fidem criminibus Hetoemochlis ipsi facientes. Aristaenetus, perturbatus ipse quoque & commotior, iubet tamen nos bibere, & subridens bene vertere, quae facta erant, studet. Ac servum quidem remittit, his verbis usus, sibi curae fore. Paulo post surgit clanculum Zeno, discedere ipsum, patris imperio, iubente paedagogo. Cleodemus autem, qui olim requirebat occasionem, (volebat enim manus conferere cum Stoicis, & rumpebatur, quod rationabile exordium eius rei non haberet) praebente tum initium epistola, Talia, in-

ἐπιστολῆς, Τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρυσίππος, καὶ Ζήνων ὁ θαυμαστός, καὶ Κλεάνθης, ῥημάτια δύστηνα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ σχήματα φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα, Ἑτοιμοκλεῖς οἱ πλείστοι καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὅπως πρεσβυτικαὶ, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνέως μὲν Ἀρισταίνετος, Ἑτοιμοκλῆς δὲ Ἀρτεμῖς. Ἡράκλεις, εὐφῆμα πάντα, καὶ ἐορτῇ πρέποντα. Νῆ Δί', εἶπεν ὁ Ἑρμῶν ὑπερκατακείμενος ἡλικίᾳ γὰρ, οἶμαι, ὅν τινα ἐσκευάσθαι Ἀρισταίνετῳ ἐς τὸ δεῖπνον, ὥστε οὐκ ἀκαιρὸν ὦτο μεμνήσθαι τοῦ Καλυδωνίου· ἀλλὰ πρὸς Ἑστίας, ὧ Ἀρισταίνετε, πέμπε ὡς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ καὶ θβάσῃ ὁ πρεσβύτης ὑπὸ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Μελέαγρος, ἀπομαρανθεὶς

6 Οἰνέως) Ὁ γὰρ Οἰνέως ἐπὶ τὴν θυρίαν τὴν Ἀρτεμῖν οὐκ ἐκάλεσε, ὥσπερ οὐδὲ ὁ Ἀρισταίνετος τὸν Τιμοκλῆα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς ἐν εἰρωνείᾳ οὖν ταῦτα λέγει ὁ Ἑρμῆς. V.

13 Ὁ Μελέαγρος) Σβεσθείσης γὰρ τῆς λαμπάδος παρὰ τῆς μητρὸς, κατὰ μικρὸν αὐτὸς ἐμαραίνεται. τῷ Μελέαγρῳ γὰρ συνεγενήθη λαμπάς, περὶ ἧς ἐλέχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἀπτέται, ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε οὖν,

σχῶν τὴν Ἀταλάντην σύμμαχον, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφόνευσεν τὸν Καλυδωνίον κάπρον, ἐρῶν τῆς Ἀταλάντης, ἔδωκεν αὐτῇ τὰ προτεία. ἀργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ, καὶ γενομένης μάχης, ἀνείλεν αὐτούς. ἐπὶ τούτῳ ἐλυπήθη ἡ Μελέαγρου μήτηρ Ἀλθαία κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφοῦς, καὶ ἀπελθοῦσα ἔσβεσε τὴν λαμπάδα. ἦν δὲ ὁ Μελέαγρος υἱὸς τοῦ Οἰνέως. V.

quit, praeclarus ille Chrysippus efficit, & Zeno admirabilis, & Cleanthes, vocolas quasdam ieiunas, & interrogationes solum, atque habitus philosophorum: ceterum plerique Hetoemocles; & epistolae videte quam seniles! ac tandem Oeneus est Aristaeon, Hetoemocles autem Diana. Quam boni ominis omnia, Hercules! & solempni decora. Sic per Iovem, ait, qui super illum cubabat, Hermon; audierat enim, puto, aprum paratum Aristaeoneto ad coenam: itaque non intempestivum ratus est Calydonii illius meminisse: sed per Vestam, Aristaeonete, mitte quam celerissime de primitiis, ne ante tibi fume senex pereat, Meleagri il-

καίτοι οὐδέν ἂν πάθοι δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρυσίππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι. Χρυσίππου γὰρ μέ- 32
 μνησθε ὑμεῖς, (εἶπε ὁ Ζηνόθεμις, ἐπεγεύρας ἑαυτὸν,
 καὶ Φθεγξάμενος παρμέγεβες) ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ
 ἐννόμως Φιλοσοφούντος Ἑτοιμοκλέους τοῦ γόητος, με-
 τρέιτε τὸν Κλεάνθη, καὶ Ζήνων, σοφοὺς ἀνδρας; οἱ
 τινες δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε τὰυτα; οὐ σὺ μὲν τῶν
 Διοσκούρων ἤδη, ὦ Ἑρμῶν, τοὺς πλοκάμους περικέ-
 παρκας, χρυσοὺς ὄντας; καὶ δώσεις δίκην, παραδοθεὶς
 τῷ δημίῳ; σὺ δὲ τὴν Σωστράτου γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ
 ἐμοίχευες, ὦ Κλεόδημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχί-
 στα ἔπαθες; οὐ σιωπήσεις οὖν τοιαῦτα συνεπιστά-
 μενοι αὐτοῖς; ἀλλ' οὐ μαστρωπὸς ἐγὼ τῆς ἑμαυτοῦ
 γυναικὸς, ἥδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σὺ οὐδὲ τοῦ ξέ-
 νου μαθητοῦ λαβὼν τοῦ Φόδιον παρακαταθήκας, ἔπειτα
 ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι, οὐδ' ἐπὶ
 τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητάς,

4 Φθεγξάμενος) Πίνδαρος, Παρσαλέον παρὰ κριτῆρι φωνὴ γίνεται. G.
 16 Πολιάδος) Ἀθηνᾶς. G.

lius instar contabescens. Quamquam nihil ipsi vehementer malum
 sic acciderit! Indifferentia enim talia esse putabat Chrysippus. Nempe
 Chrysippi mentionem vos audetis facere, inquit Zenothemis,
 erectus, & magna voce usus, & ab uno viro non legitime
 philosophante Hetoemocle, impostore, Cleanthen metimini & Ze-
 nonem, viros sapientes? Quales vero viri ipsi ista dicitis? Nonne
 tu quidem Castorum capillos, Hermon, detondisti aureos, poenas
 daturus tradendusque carnifici? Tu vero Sostrati uxorem audi-
 toris tui adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac deprehensus poenam
 subiisti foedissimam. Non ergo tacebitis, talium vobis conscii? Ve-
 rum non meae ipse uxoris leno sum, Cleodemus inquit, quem-
 admodum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud me depo-
 situm, interposito per Urbis custodem periurio, accepisse me ne-
 gavi: neque quaternarum [in menslem] drachmarum fenus exer-

- ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδώσι τοὺς μισθοὺς. Ἀλλ' ἐκεῖ-
 νο, ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, οὐκ ἂν ἕξαρνος γένοιο μὴ οὐχί
 33 Φάρμακον ἀποδεδόσθαι Κρίτωνι ἐπὶ τὸν πατέρα. Καὶ
 ἅμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὅποσον ἔτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι
 περὶ ἡμισυ σχεδόν, κατεσκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσε
 δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς γειτονήσεως, οὐκ ἀνάξιος ὢν. ὁ μὲν
 οὖν Ἑρμῶν, ἀπεξέυετο ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον,
 προνενευκῶς, καὶ τοὺς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπε-
 πόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (οὐ γὰρ εἶχε κύλικα) ἐπι-
 στραφεὶς, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ τῇ ἀρι-
 στερεᾷ τοῦ πάγωνος λαβόμενος, ἐμελλε παῖσιν κατὰ
 κόρρης καὶ ἀπέκτεινεν αὐτὸν τὸν γέροντα, εἰ μὴ Ἀρισταί-
 νετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα, καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόθεμιν,
 ἐς τὸ μέσον αὐτοῖν κατεκλίθη, ὥς διασταῖεν, ὑπὸ δια-
 34 τειχίσματι αὐτῶν εἰρήνην ἄγοντες. Ἐν ὧσ' οὖν ταῦτα
 ἐγίνετο, ποικίλα, ὦ Φίλων, ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν ἐνεόουν,

5 Κατεσκέδασεν) Ἐπέχυσεν.
 V.

14 Ὡς διασταῖεν) Γράφεται
 διασταίασιν. V.

ceo, neque collum obtorqueo discipulis, nisi ad tempus solvant
 mercedem. Verum illud non negabis, ait Zenothemis, venenum
 patri propinandum Critoni te vendidisse. Commodum bibebat:
 ergo quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, illis
 offundit: cuius rei aliquis fructus etiam ad Ionem ob vi-
 ciniam pervenit, non sane indignum. Hermon igitur deter-
 gebat de capite proclinato merum, praesentes testificatus,
 quam accepisset iniuriam. Cleodemus autem, qui poculum
 non haberet, conversus conspuat Zenothemin, &, prehen-
 sa sinistra manu illius barba, pugnum malae illius incus-
 furus erat. Atque interfecisset senem, nisi retinisset ma-
 num Aristanetus, & transgressus super Zenothemin, me-
 dium se inter illos collocasset, ut separarentur, &, se tan-
 quam muro interposito, quietem agerent. Haec dum fie-
 rent, multa, mi Philo, ego apud animum meum cogita-

τὸ πρόχειρον ἐκείνο, ὡς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστα-
σθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις καὶ τὸν βίον ρυθμίζει
πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνους γοῦν περιττοὺς ὄντας ἐν τοῖς
λόγοις, ἑώρων γέλατα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὀφλισκά-
νοντας· ἔπειτα δὲ εἰσῆει με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολ-
λῶν λεγόμενον ἀληθές ἦ, καὶ τὸ πεπαιδευθῆαι ἀπάγη
τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνον τὰ βιβλία, καὶ τὰς
ἐν ἐκείνοις Φροντίδας συνεχῆς ἀφορᾶντας. τοσούτων γοῦν
Φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ κατὰ τύχην ἓνα τινα ἔξω
ἀμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχρὰ, οἷδ'
ἔλεγον αἰσχίῳ. οὐδὲ γὰρ εἰς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἶ-
χον τὰ γιγνόμενα, λογιζόμενος οἷα ὁ Ἐτοιμοκλῆς ἄσι-
τος ἔτι καὶ ἄποτος ἐγεγράφει. Ἀνέστραπτο δ' οὖν τὸ 35
πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάννυ ἐστιώμενοι,
οὔτε παροινῶντες, οὔτε ἀσχημονοῦντες ἐφαίνοντο, ἀλλ'

2 Τὰ μαθήματα) Οὐ πάντων
τοῦτο τῶν μαθημάτων ἐστίν, ἀλλὰ
τῶν μὴ κεκριμένως καὶ προσεχόν-
τως φιλοσοφούντων· περὶ ὧν καὶ

Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι τὸν μὲν
θύραθεν γοῦν προσεχίσαντα, τὸν
δὲ ἰδίῳ ἀπώλεσαν. V.

§ Ἀτενὲς) Συνεχές. V.

bam, illud praefertim, quod cuivis in mentem venire ne-
cesse est, Quam parum ergo prodest scire literas, nisi quis etiam
vitam componat in melius. Illos enim principes in literis vi-
debam risum debere in ipsis actionibus. Deinde in mentem
venit, verumne esset, quod vulgo dicitur, a recta ratio-
ne doctrinam abducere homines eos, qui ad solos libros,
& quae illis continentur curas, perpetuo respiciunt. Tot
enim praesentibus philosophis, neque forte quadam va-
cantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter,
aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino iam, quae
fiebant, imputare poteram, cogitans, quae Heteroemocles
impransus impotusque scripserat. Conversa igitur res erat.
Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebie-
ritatem quidquam, neque quod alioquin parum decorum

ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον αὐτῶν, οἶμαι, οὐ-
γε ἐθαύμαζον, οἰόμενοί τινες εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων·
οἱ σοφοὶ δὲ ἠσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο, καὶ ὑπερενε-
πίμπλαντο, καὶ ἐκεκράγεσαν, καὶ εἰς χεῖρας ἦσαν.
ὁ θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας, καὶ ἐνούρει ἐν τῷ μέσῳ,
οὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς αὖ
ἄριστα τις εἰκάσειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμπο-
σίῳ, οἷς περὶ τῆς Ἐριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. οὐ γὰρ
κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τοῦ Πηλέως τὸν γάμον, ῥίψαι τὸ
μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον, ἀφ' οὗ τοσούτον πόλεμον ἐπ'
Ἰλίῳ γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἑτοιμοκλῆς τοῖνυν ἐδόκει μοι
τὴν ἐπιστολὴν ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον,
36 οὐ μείω τῆς Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι. Οὐ γὰρ
ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ Κλεόδημον Φι-

9 Ἐς τοῦ Πηλέως) Ἐν τῷ γάμῳ
τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἡ
Ἐρις μὴ κληθεῖσα, ἔριψε μῆλον ἐν
τῷ ἀρίστῳ, ἐν ᾧ ἐγράφη, ΤΗ
ΚΑΛΗ ΤΟ ΜΗΛΟΝ. Ἡμφι-
σβήτησαν περὶ τούτου Ἀφροδίτη,

Ἦρα, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ ἐκρίθησαν
παρὰ τῷ Πάριδι. Προκρίθεισα ἡ
Ἀφροδίτη ἐχαρίσατο τῷ Πάριδι
ἀντὶ τούτου τὴν Ἑλένην. δι' ἧς ὁ
Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος. V.

esset, designantes: sed ridebant modo, & damnabant illos,
puto, quos admiratiante fuerant, cum ex habitu, aliquid
illos esse, putarent. Sapientes vero lasciviebant, convicia-
bantur, supra modum se implebant, clamabant, ad ma-
nus veniebant. Admirabilis ille Alcidas etiam in medio
convivio mingeat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi vide-
batur optime ille assimilare, si quis dicat, simillima esse
istius aëta convivii iis, quae de Eride poëtae narrant: nem-
pe non vocatam illam ad Pelei nuptias pomum illud in
convivium proiecisse, e quo tantum ad Ilium bellum exor-
tum fit. Et videbatur sane mihi Hetoemocles, epistola il-
la, tanquam pomo, in medium proiecta, non minorum
Iliade malorum auctor exstitisse. Neque enim desinebant
rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius inter illos

λονεικούντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανόν, εἰ ἐλεγχθεῖητε ἀμαθεῖς ὄντες· αὐρίον δὲ ἀμυνοῦμαι ὑμᾶς ὃν τινα καὶ χρή τῷ τρόπῳ· ἀποκρίναί μοι οὖν, ὦ Ζηνόθεμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ' ὃ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέγοντες τῶν χρημάτων τὴν κτήσιν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τοῦτο ἐξ ἀπάντων σκοπεῖτε, ὥς πλείω κτήσῃσθε, καὶ διὰ τοῦτο ἀμφὶ τοὺς πλουτίους αἰεὶ ἔχετε, καὶ δανείζετε, καὶ τοκογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν αὖ τὴν ἡδονὴν μισοῦντες, καὶ τῶν Ἐπικουρείων κατηγοροῦντες, αὐτοὶ τὰ αἰσχίστα ἡδονῆς ἐνεκα ποιεῖτε, καὶ πάσχετε, ἀγανακτοῦντες εἰ τις μὴ καλέσειεν ἐπὶ δεῖπνον· εἰ δὲ καὶ κληθεῖητε, τοσαῦτα μὲν ἐσθίουντες, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὁδὸν περισπᾶν ἐπεχείρει, ἣν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηνοθέμιδος, μεστὴν οὖσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἔμελλε λύσας ἀπορρίπτειν αὐτὰ ἐς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἀνῆκε,

effet Aristaenetus. Sed, Modo, inquit Cleodemus, satis fuerit, si ruditalis convincamini; cras vero vos, uti par est, ulciscar. Responde mihi, Zenothemi, aut tu, ornatissime Diphile, qua ratione, cum indifferentem esse dicatis pecuniarum possessionem, nihil aliud quam hoc unum spectetis ex omnibus, uti quamplurima possideatis, & hanc ob causam circa divites semper versemini, & fœnori detis pecuniam, & usurarum exsculpatis usuras, & mercede doceatis. Rursus odio cum habeatis voluptatem, & Epicureos hoc nomine damnetis, ipsi voluptatis causa turpissima quaeque faciatis ac patiamini, indigne ferentes, si quis ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum edatis, tantum servis detis... Haec cum diceret, eripere mapulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, plenam omnis generis carniū, soluta illa proiecturus in solum omnia. Sed non dimisit puer, firmiter eam retinens.

- 37 καρτερῶς ἀντεχόμενος. Καὶ ὁ Ἑρμῶν, Εὖγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν οὐ τινοῦ ἕνεκα ἡδονῆς κατηγοροῦσιν, αὐτοὶ ἡδῆσθαι ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιούντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἡδ' ὅς ὁ Ζηνοθέμις, εἰπὲ, ὦ Κλεόδημε, καθ' ὅ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πλοῦτον. Οὕμενον, ἀλλὰ σὺ, καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύψας εἰς τὸ ἐμφανέστερον, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἐορτῆς καταθήσω εἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονείκως ἐρεῖτε, καὶ ἀκούσεσθε ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Πλάτῳ ἐν λόγοις ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο. πάντες ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον τε καὶ Εὐκρίτον, ἀπαλλάξασθαι τῆς ἀηδίας οὕτω γούν ἐλπίσαντες. καὶ μετῴθε τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας. Καὶ ἅμα εἰσεκεκόμιστο ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὄνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἐκάστω, καὶ κρέας ὕς, καὶ
- 38

Et Hermon, Euge, inquit Cleodeme, dicant cuius rei causa voluptatem accusent, in voluptate esse ipsi supra reliquos cum postulent. Non, inquit Zenothemis; sed tu dic, Cleodeme, qua ratione non indifferentes esse ducas divitias. Non sane, sed tu. Et diu talia erant, quae utrinque dicerent, donec Ion proferens se manifestius, Desinite, ait; ego enim, si videtur, materiam ponam in medio disputationis hac solemnitate dignae. Vos autem sine contentione dicite & audite invicem, ut nimirum apud Platonem nostrum maior pars otii in disputatione consumpta est. Laudare, qui aderant, omnes hoc consilium, Aristaeenus praefertim atque Eucritus, qui sic liberari ab illa se iniucunditate posse sperarent: transitque in locum suum Aristaeenus, pacem sic factam arbitratus. Et simul infertur nobis ea, quae absoluta coena vocatur, gallina unicuique una, & ossa aprugna, & leporina, & piscis de fartagine,

λαγῶα, καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγήνου, καὶ σησαμοῦντες, καὶ ἑσα ἐντραγεῖν, καὶ ἔξην ἀποφέρεσθαι ταῦτα. προὔκει-
το δὲ οὐχ ἐν ἐκάστω πινάκιον, ἀλλ' Ἀρισταίνετῳ μὲν
καὶ Εὐκρίτῳ ἐπὶ μιᾷς τραπέζης κοινόν, καὶ τὰ παρ'
αὐτῶ ἐκάτερον ἔχον λαβεῖν. Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊκῷ
καὶ Ἑρμῶνι τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινόν καὶ τούτοις·
εἶτα ἔξῃς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἰωνί μεθ' οὓς τῷ νυμφίῳ,
καὶ ἐμοί· τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ ἀμφοῖν, ὁ γὰρ Ζήνων
ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησό μοι τούτων, ὦ Φίλων, διότι
δή ἐστι καὶ ἐν αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον.

ΦΙΛ. Μεμνήσομαι δή.

ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἴων, Πρῶτος οὖν ἄρχομαι, ἔφη, 39
εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχών, Ἐχόν μὲν ἴσως, ἔφη,
τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ιδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων
εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί
μοι, ὅπόσοι μὴ κατὰ ταυτὰ φιλοσοφοῦσι, περὶ γά-

1 Τηγάνου) Ταγήνου. G. *ibid.* Σησαμοῦντες) Εἶδος πλακούντος. G.

& placenta e sesamo, & bellaria, licebatque ea domum
ferre. Neque vero sua unicuique lanx proponebatur, sed
Aristaeneto & Eucrito in mensa una communiter, oportebatque unumquemque, quod sibi proximum esset, sumere. Zenothemidi autem Stoico, & Epicureo Hermoni similiter in commune ipsis quoque offerebatur: deinde Cleodemo, & qui iuxta erat, Ioni; post quos sponso & mihi; Diphilo autem, quod Zeno discesserat, utriusque admodum portio. Et memento mihi horum, Philo: est enim in his quoque aliquid narrationi nostrae utile.

Phil. Meminero sane.

Lyc. Ion igitur, Primus ergo, inquit, si videatur, incipio.
Et paulum moratus, Oportebat forte, ait, in talium praesentia virorum de ideis & incorporeis dicere, ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philosophia

μων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειβομένους Πλάτωνι καὶ Σακράτει, παιδευαστέιν. μόνοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἀν πρὸς ἀρετὴν· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικεῖον γάμον, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα κοινὰς εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας, 40 ὡς ἔξω ζήλου εἴημεν. Γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, ὡς οὐκ ἐν καιρῷ λεγομένοις. Διονυσόδωρος δέ, Οὐ παύσῃ, ἔφη, βαρβαρικά ἡμῖν ἄδων; ποῦ γὰρ ἂν εὐρίσκοιμεν τὸν ζήλον ἐπὶ τούτου, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ φθέγγῃ, κάβαρμα; εἶπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδореῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ γραμματικὸς Ἰστιαῖος ὁ βέλτιστος, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλά- 41 μιον ἀναγνώσομαι. καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίνωσκεν. Ἦν γὰρ ταῦτα, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεία,

9 Τὸν ζήλον) Ποῦ καίται ὁ ζήλος ἐπὶ τοῦ γυναικεῖου ἐρῆς; ἐξήτησεν ὁ Διονυσόδωρος. λέγουσι γὰρ τίθεσθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. οὕτω δ'

ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπεῖν, τοῦτέστι περὶ γυναικας μαίνεσθαι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Παντολέοντος. V.

14 Τὰ ἐλεγεία) Ὅλα τὰ ἐλεγεία χαλά. καὶ τούτου χάριν εἶπεν

sequuntur, de nuptiis ea; quae convenire videntur, dicam. Atque optimum quidem erat plane nuptiis opus non habere, sed, Platoni obsequentes & Socrati, amare pueros: soli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiscantur. Si vero etiam mulieribus nuptiis opus est; ex Platonis placitis, uxores illorum [philosophorum] esse communes, uti extra zelum simus. Super his risus exortus est, ut quae minime opportune dicerentur. Dionysodorus autem, Non desines, inquit, barbarica nobis nomina cantare? Ubi enim inveniamus Zelum de hac re, & apud quem? Nempe tu quoque vocem mittis, purgamentum! ille ait. Et, puto, Dionysodorus quoque vicissim, quae solent, maledicturus erat. Sed Histiaeus Grammaticus, bellus homo, Desinite, inquit. Ego enim epithalamium vobis recitabo; & recitare incepit. Erant vero elegeia, si quidem memini, ista:

Η οἷ πότ' ἄρ' ἤγε Ἀρισταινέτου ἐν μεγάροις,
 Δῖα Κλεανθὶς ἄνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκέως,
 Προὔχουσα πασάων ἀλλάων παρθενικάων,
 Κρέσσων τῆς Κυθήρης, ἥδ' αὖ τῆς Σελήνης.
 Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν κράτιστε ἐΦήβων,
 Κρέσσων Νηρῆος, καὶ Θέτιδος παῖδός.
 Ἄμμες δ' αὖθ' ὑμῶν τοῦτον θαλαμῆϊον ὕμνον
 Ξυγνὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ἀσόμεθα.

Γέλωτος οὖν ἐπὶ τούτοις, ὡς τὸ εἰκὸς, γενομένου, ἀρέ- 42
 σθαι ἤδη τὰ παρακείμενα ἔδει, καὶ ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ
 τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ Εὐκριτον, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐκάτε-
 ρος, καὶ γὰρ τὰ μὲν, καὶ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκεῖνα ἔκειτο,
 καὶ Ἰων ὁμοίως, καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἡξίου
 καὶ τὰ τῷ Ζήνωνι ἤδη ἀπρόντι παρατεθέντα φέρεσθαι,

ἐπ' αὐτοῖς κινηθῆναι γέλωτα. ἐξε-
 πίτηδες καὶ τοῦτο Λουκιανοῦ ποιή-
 σαντος ἐς πλείονα ὕβριν τοῦ Συμ-
 ποσίου, καὶ λοιδορίαν καὶ κωμωδίαν
 τῶν ἐστιωμένων. ὡς ὁ λόγος δεδή-

λωκέν ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν λεχθέν-
 των καὶ πραχθέντων. V.

2 Ἐνδυκέως) Ἐπιμελῶς. G.

9 Ἀρέσθαι) Γραι. ἀνελίσθαι. G.

14 Ἀπρόντι) Γραι. ἀπρόντι. V.

Unica tandem qualis Aristaeneti in domibus

Diva Cleanthis hera sollicita est alita!

Omnium excellens aliarum Virginearum,

Et Venere melior, sive adeo Luna.

Salve tu quoque, sponse, bonorum optime iuvenum,

Nereo praestans ac Thetidis nato.

Nos vero hunc vobis rursus thalameiura hymnum,

Communem ambobus saepe canemus olim.

Rifu super his, qualem credere par est, exorto, auferen-
 di apposita iam tempus erat; auferuntque Aristaenetus &
 Eucritus quisque, quod ante se erat: & ego mea, & Chae-
 rea, quae ipsi erant posita, atque Ion similiter & Cleo-
 demus. At Diphilus ea quoque auferre postulabat, quae
 egresso iam Zenoni fuerant posita, ac sibi soli posita esse

καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναί οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς
 διακόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντίσπων, τῆς ὀρνίθος ἀντεπει-
 λημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλου νεκρὸν ἀνθέλκοντες,
 καὶ τέλος, ἐνίκηθη, καὶ ἀφῆκε, πολὺν γέλωτα παρα-
 σχῶν τοῖς συμπόταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἡγανάνκει
 43 μετὰ τοῦτο, ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἡδικοημένοι. Οἱ δὲ ἁμ-
 Φί τὸν Ἑρμῶνα καὶ Ζηνόθεμιν, ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ
 εἴρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω, ὁ Ζηνόθεμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν.
 παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνεί-
 λοντο εἰρηνικῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος, πιμελε-
 στέρα, (οὕτως, οἶμαι, τυχόν) ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀναι-
 ρεῖσθαι, τὴν ἑαυτοῦ ἐκάτερον. ἐν τούτῳ τοῖνυν ὁ Ζηνόθε-
 μις (καὶ μοι, ὦ Φίλων, πάνυ πρόσεχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ
 γάρ ἐσμεν ἤδη τῷ κεΦαλαίῳ τῶν πραχθέντων) ὁ δὲ
 Ζηνόθεμις, Φημί, τὴν παρ' αὐτόν ἀΦεῖς, τὴν πρὸ τοῦ
 Ἑρμῶνος ἀνείλετο, πιστέραν, ὡς ἔφην, οὔσαν. ὅδ' ἀντ-

3 Τὸν Πατρόκλου νεκρὸν) Ὁ
 γὰρ Ὅμηρος μεγάλην λέγει κι-
 νῆσθαι μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων

καὶ Τρώων, ἐπὶ τῷ τοῦ Πατρό-
 κλου σώματος, V.
 10 Πιμελεστέρα) Λιπαρωτέρα, V.

dicebat, pugnabatque cum ministris: tendebantque adeo
 in diversa, gallina utrinque comprehensa, & huc illuc,
 ut Patrocli illius cadaver, tracta. Ac victus tandem dimi-
 sit, risu multo convivis praebito, praeferit cum post
 ista indignaretur, velut iniuria maxima affectus esset. Her-
 mon & Zenothemis iuxta, ut supra dictum est, accum-
 bebant: supra Zenothemis, alter infra. Apposita illis erant
 reliqua omnia aequalia, auferebantque ista pacate. Sed gal-
 lina ante Hermonem pinguior, forte id quidem fortuna,
 arbitror. Oportebat autem has etiam, & suam quemque
 tollere. Hic Zenothemis, & adverte mihi, Philo, animum;
 iam enim in ipso capite quasi rei gestae versamur. Zeno-
 themis ergo, sua relicta, illam pinguiorem, ut modo di-
 cebam, quae ante Hermonem erat, aufert. At hic ab al-

επελάβετο, καὶ οὐκ εἶα πλεονεκτεῖν. βοὴ τὸ ἐπὶ τούτοις, καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὀνίσιν αὐταῖς εἰς τὰ πρόσωπα· καὶ τῶν παγώνων ἐπειλημμένοι, ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἑρμῶν ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱ μὲν ὡς τούτον, οἱ δὲ ὡς ἐκείνον, πλὴν μόνου τοῦ Ἰωνος· ἐκεῖνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. Οἷδ' ἐμά- 44
χοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνόθεμις, σκύφον ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης, κείμενον πρὸ τοῦ Ἀρισταίνετου, ριπτεῖ ἐπὶ τὸν Ἑρμῶνα·

Καὶ κείνου μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἄλλη· διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο, χρηστῶ μάλα καὶ βαθεῖ τραύματι. βοὴ οὖν παρὰ τῶν γυναικῶν ἐγένετο, καὶ κατεπήδησαν ἐς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαί, καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μεираκίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε· καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ. ἐν

12 Χρηστῶ μάλα) Ἀγαθῶ, μεγάλῳ. V.

tera parte prehendit, nec paritur istum plus iusto sibi arrogare. Hinc clamor, & irruentes in se invicem, ipsas sibi gallinas in faciem impingunt, prehensisque invicem barbis auxiliaturōs advocant. Cleodemum Hermon, Zenothemis autem Alcidamantem & Diphilum: coeuntque adeo hi ad hunc, ad alterum alteri, solo excepto Ione; hic enim se servabat medium. At illi confertis manibus pugnant. Zenothemis sublatum de mensa scyphum, qui ante Aristaenetum stabat, in Hermonem coniecit:

Ille sed inde alio temere conversus aberrat,

sponsique frontem luculento sane ac profundo vulnere diffundit. Clamor igitur oritur a mulieribus, profiliunt inter utramque aciem pleraeque, mater praesertim sponsi, cum videret sanguinem; exsilit etiam, quod illi metueret,

Lucian. Vol. IX.

F

- τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευε, τῷ Ζηνοθέμιδι συμ-
μαχῶν. καὶ πατάξας τῇ βακτηρίᾳ, τοῦ Κλεοδήμου
μὲν τὸ κρανίον, τοῦ Ἑρμῶνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτριψε,
καὶ τῶν οἰκετῶν ἐπίου βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας,
κατέτρωσεν· οὐ μὲν ἀπετράποντο ἐκεῖνοι. ἀλλ' ὁ μὲν
Κλεοδήμος, ὀρθῶς τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνο-
θέμιδος ἐξώρυττε, καὶ τὴν ῥίνα προσφύς, ἀπέτραγεν. ὁ
δὲ Ἑρμῶν τὸν Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίαν ἤκοντα τοῦ
Ζηνοθέμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κλιντήρος.
- 45 Ἐτρώβη δὲ καὶ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς, διαλύειν αὐ-
τοὺς ἐπιχειρῶν, λάξ, οἶμαι, εἰς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ
Κλεοδήμου, Δίφιλον εἶναι οἰθθέντος. ἔκειτο οὖν ὁ ἄθλιος
κατὰ τὸν αὐτοῦ Ὅμηρον, αἰμ' ἐμέων. πλὴν ταραχῆς
γε καὶ δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες
ἐκώκυον, τῷ Χαίρεα περιχυθεῖσαι· οἱ δὲ ἄλλοι κατέ-
παυον. μέγιστον δὲ ἦν ἀπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας,
ἐπεὶ ἀπαῖξ τὸ κατ' αὐτὸν ἐτρέψατο, παίων τὸν προ-

sponsa. Interim praeclare rem gerit Alcidas, auxiliator
Zenothemidis, & clavae ictu Cleodemi cranium & malam
Hermonis obterit, fervorumque quosdam, qui auxilii fe-
rendi causa accurrerant, vulnerat. Non tam tamen hi ce-
dunt, sed Cleodemus erecto digito oculum Zenothemidi
effodit, & morfu nasum aufert. Hermon vero auxilio ve-
nientem Zenothemidi Diphilum in caput de lecto dat prae-
cipitem. Vulneratur etiam Histiaeus Grammaticus, dum
conatur illos dirimere, calcibus dentes illius, ut arbitror,
petente Cleodemo, quod putaret esse Diphilum. Iacuit er-
go miser, vomuitque, Homeri sui verbo, cruorem. Ceterum
tumulus & lacrimarum plena omnia. Plorant circumfusae
circa Chaeream mulieres, reliqui sedare tumultum student.
Maximum malorum omnium fuit Alcidas, qui, cum se-
mel oppositam sibi aciem fugasset, pulsaret, in quoscunque

πυχόντα· καὶ πολλοὶ ἂν, εὐ ἴσθι, ἔπεσον, εἰ μὴ κατέα-
ξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἐφε-
στῶς, εἰδὼν ἕκαστα, οὐκ ἀναμιγνύς ἐμαυτὸν, ὑπὸ
τοῦ Ἰστιαίου διδαχθεὶς, ὥς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν
τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδες ἂν,
τραπέζας ἀνατετραμμένας, καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ
σκύφους ῥιπτουμένους. Τέλος δὲ, ὁ Ἀλκιδάμας ἀνα- 46
τρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγ-
μα, ὥς τὸ εἶδος, μακρῷ χαλεπώτερον ἐγεγένητο· καὶ
γὰρ οὐ ῥαδίως εὐπόρησαν φωτὸς ἄλλου, ἀλλὰ πολλὰ
ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρὴν τις
λύχνον ποτὲ κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν
αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐ-
τῇ σπουδάζων. Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφωράθη
πεποιηκώς· σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἐξ-
αναστάντος αὐτοῦ· εἴτ' ἀπολογούμενος, Ἴωνα, ἔφη,

incidisset. Et multi, bene noris, perierant, nisi ille fregisset clavam. Ego vero ad parietem stans erectus, videbam singula, non immiscens me, monitus nempe Histiaei exemplo, quam periculosum esset talia dirimere. Quae cum ita essent, Lapithas videres Centaurosque, everti mensas, sanguinem effundi, volare scyphos. Tandem Alcidas candelabro everso tenebras facit magnas. Ac res in multo iam periculosiorem adducta locum erat. Nec enim facile luminis alterius copia fieri poterat. In hisce tenebris multa, eaque turpia, perpetrata, & cum adestet tandem, qui lumen inferret, deprehensa sunt. Alcidas tibicinae subla-
ta veste vim inferre studens; Dionysodorus autem in ridiculo alio facinore oppressus. Scyphus enim de finu surgentis excidit. Deinde excusandi causa, Ionem, dixit, in

ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ, δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπό-
λοιτο· καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι.

- 47 Ἐπὶ τούτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτήσαν ἐκ τῶν
δακρύων αὐθις εἰς γέλωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ
τῷ Διονυσόδωρῳ, καὶ Ἰωνι. καὶ οἱ τε τραυματίαι, Φο-
ράδην ἐξεκομίζοντο, πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ
πρεσβύτερος Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ
δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος, βοᾶν ἀπόλλυσθαι
ὑπ' ἀλγηδόνων· ὥστε καὶ τὸν Ἑρμῶνα, καίπερ ἐν κα-
κοῖς ὄντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρε-
σθαι λέγοντα, Μέννησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς οὐκ
ἀδιάφορον ἦγῃ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ, ἀκесаμένον
τὸ τραῦμα τοῦ Διονίου, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ται-
νίαις κατειλημμένος τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζεύγος ἀνατε-
θεῖς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἐμελλε, πικροὺς ὁ
ἄθλιος τοὺς γάμους ἐορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ

1 Ὅπως μὴ ἀπόλοιτο) Κηδε-
μενος καὶ φροντίζων ἵνα μὴ ἀπό-
ληται. V.

6 Πονήρως) Ἀντὶ τοῦ βαρέως. V.
13 Ταινίαις) Στεφάνοις ἦτοι
φασκίαις. V.

turba sibi, ne periret, dedisse : Ion autem providentia qua-
dam hoc a se factum confirmavit. Sic dissolutum convi-
vium, quod post lacrimas in risum rursus exiit de Alcida-
mante, & Dionysodoro, atque Ione. Vulnerati iacentes
exportabantur, ita male se habebant : senex inprimis Ze-
nothemis utraque manu, altera nasum tenens, altera ocu-
lum, perire se doloribus clamitans : adeo ut etiam Hermon,
licet ipse quoque malo affectus, duobus quippe excussis
dentibus, antestaretur dicens, *Memento tamen, Zenothemi,*
te indifferentem iam non putare dolorem! Sponsus vero, alligato
Dionici opera vulnere, domum abductus est, taeniis
obvoluto capite, in currum impositus, quo vecturi spon-
sam fuerant, acerbis miser celebratis nuptiis. Reliquos etiam

Διώνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατά· καὶ καθευδήσαντες ἀπήγοντο, ἐμούντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μέντοι Ἀλκιδάμας, αὐτοῦ ἔμεινεν. οὐ γὰρ ἐδυήθησαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης, πλαγίως ἐκάθευδε. Τοῦτό σοι τέλος, ὦ καλὲ 48 Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμποσίου, ἢ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν, τὸ,

Πολλὰ μορφαὶ τῶν δαιμονίων·

Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραινοῦσι θεοί·

Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα. ἐκεῖνό γε μεμάθηκα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλές, ἀπράγμονα ὄντα, συνεστῆσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις.

6 Τὸ τραγικὸν) Εὐριπίδους τοῦτο ἐν τῇ τῆς Ἑλένης δρᾶματι, κατὰ τὰ σέλος. G. 9 Ἀέλπτως κραινοῦσι) Ἀνελπίστως τελοῦσι. G.

curabat, quantum poterat, Dionicus. Hi fomno sopiti abducebantur, vomentes plerique in via. Verum mansit ibi Alcidas. Neque enim eiicere virum poterant, cum semel in lecto, in quem obliquo se corpore abiecerat, dormire occepisset. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit convivii: quo melius est Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vices:

Multa Dii insperata patrant:

Certa fides est irrita mansit.

Praeter opinionem enim re vera ista etiam evenere. Equidem illud iam didici, minime tutum esse, qui negotiis implicari nolit, cum eiusmodi philosophis agitare convivium.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ.

ΕΣΤΙΝ ἐν Συρίῃ πόλις, οὐ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφρά-
 τεω ποταμοῦ, καλέεται δὲ Ἰρῆ, καὶ ἔστιν ἰρῆ τῆς Ἡρῆς
 τῆς Ἀσσυρίας. δοκέειν δέ μοι, τὸδε τὸ ὄνομα οὐκ ἅμα
 τῇ πόλει οἰκομένη ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλ-
 λο ἦν· μετὰ δὲ σφισι τῶν ἱρῶν μεγάλων γιγνομένων,
 ἐς τὸδε ἡ ἐπανυμῆ ἀπίκετο. περὶ ταύτης ὦν τῆς πόλιος
 ἔρχομαι ἐρέων, ὅκόσα ἐν αὐτῇ ἐστι. ἐρέω δὲ καὶ νόμους
 τοῖσι ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται, καὶ πανηγύριαις τὰς ἄγουσι,
 καὶ θυσίας τὰς ἐπιτελέουσι. ἐρέω δὲ ὅκόσα καὶ περὶ
 τῶν τὸ ἱρὸν εἰσαμένων μυθολογέουσι, καὶ τὸν νῆον, ὅκως
 ἐγένετο. γράφω δὲ Ἀσσύριος ἑὼν· καὶ τῶν ἀπηγέομαι,
 τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθάν· τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην,

DE DEA SYRIA.

EST in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio: vo-
 catur ea Hierapolis [*urbs sancta*], & est sacra Iunoni Assy-
 riae. Porro illud nomen non statim fuit, ut mihi videtur,
 urbi, ex quo primum habitari coepit; sed antiquum fuit
 aliud: postea vero, cum magna ibi sacra fierent, id cogno-
 minis adepta est. De hac igitur urbe iam dicam, quae in
 ea sint: dicam vero leges etiam, quibus ad sacra sua utun-
 tur, & celebritates, quas agunt, & sacrificia, quae faciunt.
 Dicam vero etiam, quidquid de conditoribus sacri illius fa-
 bulantur, & templum quomodo exstructum sit. Scribo ipse
 Assyrius, qui ea, quae narro, partim ipse viderim; par-
 tim vero a sacerdotibus sum edoctus, quae, aetatem meam

ὅκοσα ἔοντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πρῶτοι γὰρ
 μὲν ὧν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγον-
 ται θεῶν τε ἐννοίην λαβεῖν, καὶ ἱρὰ εἰσασθαι, καὶ
 τεμένεα, καὶ πανηγύριαι ἀποδέξαι· πρῶτοι δὲ καὶ οὐνό-
 ματα ἱρὰ ἐγνώσαν, καὶ λόγους ἱρὰς ἐλεξαν. μετὰ δὲ
 οὐ πολλοσὶν χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον Ἀσσύριοι
 ἐς θεοὺς ἤκουσαν, καὶ ἱρὰ καὶ νηοὺς ἤγειραν, ἐν τοῖσι
 καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ξόανα ἐστήσαντο. Τὸ δὲ 3
 παλαιὸν, καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἦσαν. καὶ
 ἔστι ἱρὰ καὶ ἐν Συρίῃ, οὐ παραπολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι
 ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλεῖστα ὅπωπα. τό γε τοῦ
 Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, οὐ τούτου τοῦ Ἡρακλέος, τὸν
 Ἕλληνες αἰεῖδουσιν, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω πολλὸν ἀρ-
 χαιότερος, καὶ Τύριος ἥρως ἐστί. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν 4
 ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδωνίοι ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέ-
 γουσι, Ἀστάρτης ἐστί. Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σε-

12 Ἡρακλῆος) Ἐξ Ἡροδότου
 τοῦτο λαβὼν ἔχει. M.

16 Ἀστάρτην) Ἡ παρὰ Σιδωνί-
 οῖς Ἀστάρτη ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σε-

antecedentia, hic refero. Iam primi hominum, quos nos
 novimus, Aegyptii dicuntur Deorum cognitionem cepisse,
 & condidisse templa atque delubra, & coetus sacrorum cau-
 sa instituisse. Primi etiam nomina novere sacra, & narra-
 tiones sacras tradiderunt. Non ita multo post autem ab
 Aegyptiis Assyrii illam de Dis doctrinam audierunt, &
 templa atque aedes excitarunt, in quibus simulacra quo-
 que ponerent, & signa statuerent. Antiquitus vero apud
 Aegyptios sine sculpta imagine erant templa. Et sunt in
 Syria quoque templa, Aegyptiis illis non multum aetate
 inferiora, quorum ego plura vidi: ut Herculis Tyrii, non
 illius, quem Graeci canunt, Herculis. Sed, quem ego dico,
 multum antiquior, & Tyrius heros est. Est vero aliud
 quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Si-
 donii. Prout ipsi dicunt, Astartae est. Astartem autem puto

ληναίην ἔμμεναι. ὥς δὲ μοί τις τῶν ἱρέων ἀπηγγέετο,
 Εὐρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην δ' εὐῶσαν
 Ἀγήνορος τοῦ βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδὴ τε ἀφανὴς
 ἐγεγόνεε, οἱ Φοίνικες τῷ νηῷ ἐτιμήσαντο, καὶ λόγον
 ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι εὐῶσαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθεε,
 καὶ τὸ εἶδος ἐς ταῦρον ἀμειψάμενος, ἥρπασε· καὶ μιν
 ἐς Κρήτην Φέρων, ἀπίκητο. τάδε μὲν καὶ τῶν ἄλλων
 Φοινίκων ἤκουον, καὶ τὸ νόμισμα τῷ Σιδώνιοι χρέον-
 ται, τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Διὶ
 5 τὸν δὲ νηὸν οὐκ ὁμολογεῖσιν Εὐρώπης ἔμμεναι. Ἐχουσι
 δὲ καὶ ἄλλοι Φοίνικες ἱρὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύ-
 πτιον, τὸ ἐξ Ἡλίου πόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπίκητο.
 ἐγὼ μὲν μιν οὐκ ὅπωπα, μέγα δὲ καὶ τόδε καὶ ἀρ-
 6 χαῖόν ἐστι. Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱρὸν Ἀφροδί-
 τῆς Βυβλῆς, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἀδωνιν ἐπιτε-
 λέουσι. εἶδαν δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὦν τὸ
 λήν. Σιδώνιοι δὲ Εὐρώπην φασὶν 8 Τὸ νόμισμα) Τὸ νόμισμα Σι-
 ἀρπασθεῖσαν μὲν ὑπὸ Διὸς, τὸν δὲ δάνιον βοῦν ἐπίσημον ἔχει τὴν Εὐ-
 ἀφανισθῆναι αὐτὴν εἰς Θεὸν κατε- ράπην κατανενοτισμένον. Μ.
 φήσαν. Μ.

ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi aliquis narra-
 vit, Europae est, fororis Cadmi. Hanc vero Agenoris re-
 gis filiam, cum discessisset ex oculis, templo honorarunt
 Phoenices, & historiam de ea sacram tradidere, eam, pul-
 chra cum esset, a Iove amatam, qui mutatus in tauri
 speciem eam rapuerit, & in Cretam detulerit. Haec etiam
 ex Phoenicibus aliis audiui, & nummus, quo utuntur Si-
 donii, Europam habet tauro infidentem, Iovi. Templum
 autem Europae esse, non consentiunt. Habent autem aliud
 etiam sacrum Phoenices, non Assyrium illud, sed Aegy-
 ptium, quod Heliopoli in Phoenicem venit. Equidem il-
 lud non vidi: magnum vero ipsum quoque & antiquum
 est. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris,
 in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia.

ἔργον τὸ ἐς Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφε-
τέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τοῦ πάθεος τύπτονται τε
ἐκάστου ἔτεος, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέου-
σι, καὶ σφίσι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τὴν χώραν ἵσταται.
ἐπεὰν δὲ ἀποτούψωνται τε, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶ-
τα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδωνίδι, ὅπως ἔοντι νέκυϊ·
μετὰ δὲ τῇ ἐτέρῃ ἡμέρῃ, ζῶειν τέ μιν μυθολογέουσι, καὶ
ἐς τὸν ἡέρα πέμπουσι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται,
ὅπως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος Ἀπιοῦ. γυναικῶν δὲ ὁκό-
σαι οὐκ ἐθέλουσι ξυρέεσθαι, τοιγὴν δὲ ζημίην ἐκτελέουσι.
ἐν μὴ ἡμέρῃ, ἐπὶ πρήσει τῆς ὥρης ἵστανται. ἡ δὲ ἀγορὴ
μόνοισι ξεινοῖσι παρακέαται, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν
Ἀφροδίτην θυσιῇ γίγνεται. Εἰσὶ δὲ ἔνιοι Βυβλίων, οἱ 7
λέγουσι παρὰ σφίσι τεθάφθαι τὸν Ὅσιριν τὸν Αἰγύ-
πτιον, καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐς τὸν Ἀδα-
νιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὅσιριν πάντα πρήσσεσθαι. ἐρέω δὲ
2 Μνήμην) Ἀντὶ, κατὰ μνήμην, ἢ εἰς μνήμην. M.

Dicunt nempe, illud de Adonide ac de apro in sua regione
factum, & in memoriam illius calamitatis plangunt singu-
lis annis & plorant, & peragunt orgia, magno per regio-
nem instituto luctu. Cum vero fatis planctus & lacrima-
rum est, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mit-
tunt: post vero, alio die vivere illum narrant, & coelo
illius imaginem exponunt. Etiam capita tondent instar Ae-
gyptiorum, cum mortuus est *his suis* Apis. Mulierum ve-
ro quotquot tonderi nolunt, multam solvunt eiusmodi.
Uno die venales stant, forma quaestum facturae. Forum
autem solis patet peregrinis: ex mercede sacrificium con-
fit Veneri. Sunt autem Bybliorum quidam, qui sepultum
apud se dicunt Osirin Aegyptium, & luctus illos & orgia
non in Adonin, sed in Osirin peragi omnia. Dicam ve-

ἐκόθεν καὶ τάδε πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἐκάστου ἔτεος
ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώουσα τὸν
μεταξὺ πλὸν ἑπτὰ ἡμερέων. καὶ μιν οἱ ἄνεμοι Φορέου-
σι θεῖν νευτιλίη. τρέπεται δὲ οὐδαμᾶ, ἀλλ' ἐς μούνην
τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν, θῶμα.
καὶ τοῦτο ἐκάστου ἔτεος γίγνεται, τὸ καὶ ἐμεῦ παρόν-
τος ἐν Βύβλῳ ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθησάμην
8 Βυβλίην. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο θῶμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυ-
βλίῃ, ποταμὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ οὐρεος, ἐς τὴν ἅλα
ἐκδιδοῖ ὄνομα τῷ ποταμῷ Ἀδωνις ἐπικέεται· ὁ δὲ
ποταμὸς ἐκάστου ἔτεος αἰμάσσεται, καὶ τὴν χοοὴν
ὀλέσας, ἐσπύπτει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ Φοινίσσει τὸ
πολλὸν τοῦ πελάγεος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ
πένθεα. μυθεόνται δὲ ὅτι ταυτησὶ τῇσι ἡμέρησι, ὁ Ἀδω-

1 κεφαλὴ) Τοῦτο καὶ ὁ ἡμέ-
τερος θεὸς προφήτης Ἡσαΐας ἐπι-
κετομέει καὶ ταράζει [ἐν] τῷ κα-
τὰ Δαμασκὸν ῥήματι, δι' ὃν φησι
(XVIII, 1.) Οὐαὶ γῆς πλείων
πτερυγες, ἐπέκεινα ποταμῶν Αἰθιο-
πίας. ὁ ἀποστέλλων πρὸς πάντα τὰ
ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐν θαλάσσῃ, καὶ ἐπιστο-

λὰς βυβλίνας, ἐπάνω τοῦ ὕδατος.
ἐπιστολὰς βυβλίνας τὴν ἐτησίαν τῆς
παρούσης κεφαλῆς πομπὴν ἐπιστελ-
λομένην ὑπὲρ τῶν πλανομένων ἀπο-
σφαλάντων. ὡς καὶ τῶ ἐν ἀγίοις Κυ-
ρίλλῳ δοκεῖ ἐν τοῖς εἰς τὸν ἅγιον
Ἡσαΐαν ὑπομνήμασιν αὐτοῦ. M.

ro, unde ista quoque fide digna videantur. Caput singulis
annis ex Aegypto Byblum pervenit, natans interiectum
spatium, quod septem diebus navigatur. Ac ferunt illud di-
vina quadam navigatione venti; declinat autem nusquam,
sed solam Byblum pervenit. Estque universum hoc mira-
culum: idque annis singulis contingit, quod me etiam prae-
sente Bybli factum est, ac vidi caput papyraceum. Est ve-
ro aliud quoque in Bybliorum regione miraculum. Flu-
men e Libano monte ortum exoneratur in mare: imposi-
tum nomen flumini Adonis. Illud flumen singulis annis
cruentatur, suoque amisso colore in mare effunditur, &
magnam maris partem inficiens, suos Bybliis luctus indi-
cit. Fabulantur autem, hisce ipsis diebus in Libano vulne-

νις ἀνὰ τὸν Λίβανον τιτράσκεται, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ
 ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν
 ἐπωνυμίην διδοῖ. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δέ
 τις ἀνὴρ Βύβλιος, ἀληθέα δοκέων λέγειν, ἐτέρην ἀπη-
 γέετο τοῦ πάθεος αἰτίην. ἔλεγε δέ ᾧδε· Ὁ Ἀδωνις ὁ
 ποταμὸς, ᾧ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἔρχεται· ὁ δὲ Λί-
 βανος κάρτα ξανθόγεός ἐστι· ἀνεμοὶ ᾧν τρηχέες ἐκεί-
 νησι τῇσι ἡμέρησι ἰστάμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ ἐπι-
 φέρουσι, εὐῶσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλτώδεα· ἡ δὲ γῆ
 μιν αἰμώδεα τίθησι· καὶ τοῦδε τοῦ πάθεος οὐ τὸ αἷμα,
 τὸ λέγουσι, ἀλλ' ἡ χάρη αἰτίη. ὁ μὲν μοι Βύβλιος
 τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ
 μὲν δοκεῖ κάρτα θείη καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ συντυχία.
 Ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, 9
 πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱερὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ
 Κινύρης εἶσατο· καὶ εἶδον τὸ ἱερὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε

9 Μιλτώδεα) Μίλτος εἶδος χρώματος ἐρυθροῦ. G. 13 Συντυχία)
 Συντυχία ἡ ἐνωσις καὶ ἡ αἰφνίδιος μεταβολὴ τῶν πραγμάτων. G.

rari Adonin, delatoque in aquam illius sanguine immutari
 flumen, atque cognomen illi dare. Haec vulgus. Mihi ve-
 ro Byblius homo, qui vera videbatur dicere, aliam narra-
 vit mutationis illius causam. Dicebat autem ita: Adonis
 flumen, hospes, venit per Libanum. At Libanus multum rubi-
 cundae terrae habet. Venti ergo vehementes, qui statos illis die-
 bus flatus habent, terram flumini inferunt minio valde similem.
 Haec illud terra reddit sanguineum: huiusque mutationis non san-
 guis, quem dicunt, sed regio ipsa causam sustinet. Haec mihi
 narrabat Byblius. Si vero vera dixit, mihi tamen divi-
 na valde illa ipsa venti opportunitas videtur. Ascendi ve-
 ro etiam e Byblo Libanum, diei unius itinere, cum au-
 direm, antiquum ibi Veneris fanum esse constitutum a
 Cinyra. Ac vidi templum, sane antiquum. Atque haec illa

10 μέν ἐστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱερά.
 Τουσούτων δὲ εόντων, ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πό-
 λει μείζον ἔμμεναι, οὐδὲ νηὸς ἄλλος ἀγιάτερος, οὐδὲ
 χάρις ἄλλη ἰοτερῇ. ἐνὶ δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτε-
 λέα, καὶ ἀρχαῖα ἀνάθηματα, καὶ πολλὰ θάυματα,
 καὶ ξόανα θεοπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμ-
 φανέες. ἰδράωει γὰρ δὴ ὦν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ
 κινέεται καὶ χρησμηγορεῖ· καὶ βοή δὲ πολλάκις ἐγέ-
 νετο ἐν τῷ νηῷ, κλεισθέντος τοῦ ἱεροῦ, καὶ πολλοὶ ἤκου-
 σαν. ναὶ μὲν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν
 ἐστι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα, ἕκ τε
 Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων, καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα
 ἐκ Καππαδοκίης, τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ
 Ἀσσύριοι. εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λάβρην ἀπο-
 κέεται, ἐσθῆτα πολλήν, καὶ ἄλλα, ὅκοντα ἐς ἄργυρον
 ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέκρται· ἑορταὶ μὲν γὰρ καὶ πανηγύ-
 ριες οὐδαμοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώπων τοσαύτῃ ἀποδεδεχα-

vetera & magna per Syriam templa. Tot autem cum sint,
 nullum mihi videtur Hierapolitanis illis maius esse, nec ae-
 des alia augustior, neque sanctior regio. Sunt autem etiam
 opera in eo sumtuosa, & donaria antiqua, & spectanda
 multa, & signa augusta, praesentesque valde iis Dii. Sudant
 enim apud illos simulacra, & moventur, atque edunt ora-
 cula. Clamor etiam saepe in aede multis exaudientibus or-
 tus, cum clausum esset templum. Verum etiam divitiarum
 causa eorum, quae ego novi, primum est. Multae enim ad
 illos opes veniunt ex Arabia, & a Phoenicibus & Baby-
 loniis, & aliae e Cappadocia. Quaedam vero etiam Cili-
 ces afferunt, quaedam Assyrii. Vidi ego, quae in templo
 occultis locis reposita sunt, vestem multam, & alia, quae
 in aurum & argentum discreta sunt. Festorum dierum qui-
 dem celebrationes & conventus nullis aliis hominibus tot

ται. Ἰστορέοντι δέ μοι ἐτέων πέρι, ὅσα τῷ ἱρῷ ἐστι, 11
καὶ τὴν θεὸν αὐτοὶ ἦν τινα δοκέουσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέ-
γοντο, τῶν οἱ μὲν ἱροὶ, οἱ δὲ ἐμφανέες, οἱ δὲ κάρτα μυ-
θώδεις καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἑλλησι ὁμο-
λογέοντες, τοὺς ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέκομαι δὲ οὐ-
δαμᾶ. Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα 12
τὸ ἱρὸν εἶσασθαι λέγουσι· τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ τοῦ
τὸ πολλὸν ὕδαρ ἐγένετο. Δευκαλίωνος δὲ πέρι λόγον ἐν
Ἑλλησι ἤκουσα, τὸν Ἑλληνες ἐπ' αὐτῷ λέγουσι. ὁ δὲ
μῦθος ὧδε ἔχει· ἥδε ἡ γενεὴ, οἱ νῦν ἄνθρωποι, οὐ πρῶ-
τοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ, πάντες ὤλοντο.
οὔτοι δὲ γένεος τοῦ δευτέρου εἰσὶ τὸ αὖθις ἐκ Δευκα-
λίωνος ἐς πληθὺν ἀπίκητο. ἐκείνων δὲ πέρι τῶν ἀνθρώ-
πων τάδε μυθεύονται. ὑβριστὰὶ κάρτα ἔόντες, ἀθέμιστα
ἔργα ἔπρησσαν· οὔτε γὰρ ὅρκια ἐφύλασσον, οὔτε ξεί-

ac tanti in usum recepti sunt. Percontanti autem mihi de
annis, quot essent illi sacro? & quam ipsi Deam illam pu-
tarent? multae narrationes dictae sunt sacrae aliae, aliae
publicae; quaedam oppido fabulosae; aliae barbarae, aliae
Graecis consentientes, quas ego dicam omnes, neutiquam
vero recipio. Vulgus igitur, Deucalionem esse, Scytham,
aiunt, qui templum condiderit; eum, inquam, Deucalio-
nem, sub quo multa illa aqua fuerit. Iam de Deucalione
narrationem inter Graecos audiui equidem, quam Graeci
nempe de eo habent. Fabula autem ita habet. Hoc secu-
lum, qui nunc sunt homines, non illi primi fuere: sed
illud seculum periere omnes. At hi alterius sunt generis,
quod rursus a Deucalione inde in hanc multitudinem au-
ctum est. De istis vero prioribus hominibus haec narrant:
Contumeliosi valde cum essent, nefarie multa faciebant. Neque
enim iuris iurandi religionem servabant, neque recipiebant hospi-

- νους ἐδέκοντο, οὔτε ἱκετέων ἠνείχοντο, ἀντ' ὧν σφίσι ἡ
 μεγάλη συμφορὴ ἀπίκητο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ
 ἐκδιδοῖ, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ
 κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέ-
 βη, ἔστε ὃ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ πάντες ὥλοντο·
 Δευκαλίων δὲ μῦθος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευ-
 τέρην, εὐβουλίας τε καὶ τοῦ εὐσεβέος εἵνεκα. ἡ δὲ οἱ σω-
 τηρίῃ ἥδε ἐγένετο· λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε, ἐς
 ταύτην ἐσβιβάσας παῖδας τε καὶ γυναῖκας ἑαυτοῦ,
 ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπίκοντο σῦες, καὶ ἵπποι, καὶ
 λεόντων γένεα, καὶ ὄφεις, καὶ ἄλλα, ὅκῃσα ἐν γῇ νέ-
 μονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὃ δὲ πάντα ἐδέκετο· καὶ μὴν
 οὐκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφίσι μεγάλη διόθεν Φιλίῃ ἐγένετο.
 καὶ ἐν μὴ λάρνακι πάντες ἐπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπε-
 κράτεε. τὰ μὲν Δευκαλίωνος περὶ Ἑλληνες ἱστοροῦσι.
- 13 Τὰ δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἱρῇ
 πόλει μεγάλως ἄξιος θαυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ
 χάρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ
 res, neque supplicibus parcebant. Pro quibus rebus magna illis
 venit calamitas. Statim multum aquae terra effundere, & pluviae
 fieri magnae, & amnes maiores descendere, mare autem multum
 ascendere, dum aqua fierent omnia, perirentque universi. Deuca-
 lion solus alteri seculo reservatus prudentiae & pietatis causa.
 Servari autem hoc ipsi modo contigit. In arcam, quam habebat
 magnam, liberos suos & uxores imposuit, & ipse quoque ingres-
 sus est. Cum autem ingrederetur, venerunt apri, & equi, & leo-
 num genera, & serpentes, & reliqua, quae in terra pascuntur,
 bina. Recipit ille omnia. Nec illi nocent: sed magna inter ipsos
 amicitia, a Iove immissa, intercedit. Sic una omnes arca navi-
 gant, quamdiu aqua obtinuit. Haec de Deucalione narrant
 Graeci. Hinc vero narratio exstat Hierapolitanorum admi-
 ratione sane digna: in ipsorum regione hiatum factum esse

κατεδέξατο. Δευκαλίων δὲ, ἐπεὶ τάδε ἐγένετο, βαμούς
 τε ἔθετο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἑρῆς ἅγιον ἐστή-
 σατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ
 νηῷ κάρτα μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα ἔον, νῦν
 τοῖόνδε ἐγένετο, οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι.
 σῆμα δὲ τῆς ἱστορίας τόδε πρήσσουσι δις ἐκάστου ἔτεος
 ἐκ θαλάσσης ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. Φέρουσι δὲ
 οὐκ ἱρέες μῦνον, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη, καὶ Ἀραβίη, καὶ
 πέρηθεν τοῦ Εὐφρήτεω, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θάλασσαν
 ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι· τὸ πρῶτα μὲν ἐν τῷ
 νηῷ ἐκχέουσι, μετὰ δὲ ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ
 δέκεται τὸ χάσμα, μικρὸν ἔον, ὕδατος χρήμα πολλόν.
 τὰ δὲ ποιεόντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱρῷ τόνδε νόμον θέ-
 σθαι λέγουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίης μνῆμα ἔμ-
 νεναι. ὁ μὲν ὦν ἀρχαῖος αὐτοῖσι λόγος ἀμφὶ τοῦ ἱεροῦ,
 τοῖός δὲ ἐστι. Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς 14

magnum, qui aquam omnem receperit. Deucalionem ve-
 ro, cum haec facta essent, altaria constituisse, & sacram
 Iunoni aedem ad hiatum collocasse. Equidem hiatum vidi:
 & est sub templo sane parvus. An vero ex maiore olim
 tantillus iam factus sit, non novi: quem quidem ego vidi,
 ille parvus est. Signum huius narrationis est, quod hoc fa-
 ciunt. Bis unoquoque anno de mari aqua in templum ve-
 nit. Ferunt eam non sacerdotes solum; sed Syria omnis
 & Arabia, & trans-Euphrataei multi homines ad mare ac-
 cedunt, & aquam ferunt omnes: quam primum in tem-
 plo effundunt, deinde vero in hiatum ea descendit, capit-
 que ille hiatus, parvus licet, aquae vim maximam. Haec
 dum faciunt, a Deucalione hanc in eo templo legem la-
 tam esse dicunt, ut illud esset calamitatis pariter ac bene-
 ficii monumentum. Antiqua ergo de templo ista illis narra-
 tio est. Alii vero, a Babylonia Semiramide, cuius multa

δὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστί. ταύτην καὶ τόδε τὸ
 ἔδος εἰσασθαι νομίζουσι, οὐκ Ἡρῇ δὲ εἰσασθαι, ἀλ-
 λὰ μητρὶ ἑαυτῆς, τῆς Δερκετῶ οὖνομα. Δερκετοῦς δὲ
 εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐβησάμην, θέημα ξένον· ἡμιστὴ μὲν
 γυνή· τὸ δὲ ὀκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας, ἰχθύος
 οὐρὴ ἀποτείνεται. ἡ δὲ ἐν τῇ ἰρῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστι.
 πίστιες δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι οὐ κάρτα ἐμφανέες. ἰχθύας
 χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὐκοτε ἰχθύων ψαύουσι, καὶ
 ὄρνιθας τοὺς μὲν ἄλλους σιτέονται, περιστερὴν δὲ μούνην
 οὐ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι ἡδὲ ἰρῇ. τὰ δὲ γιγνόμενα δο-
 κέει αὐτοῖς ποιέσθαι Δερκετοῦς καὶ Σεμιράμιος ἐνε-
 κα· τὸ μὲν, ὅτι Δερκετῶ μορφὴν ἰχθύος ἔχει· τὸ δὲ,
 ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστερὴν ἀπὶκετο· ἀλλ'
 ἐγὼ τὸν μὲν νῆδον, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστί, τάχα κου
 δέξομαι· Δερκετοῦς δὲ τὸ ἱρὸν ἔμμεναι, οὐδαμᾶ πειθο-
 μαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνιοὶ εἰσι, οἱ ἰχθύας

per Asiam opera exstant, ab hac ergo Semiramide hanc
 quoque sedem constitutam esse, arbitrantur: nec vero Iu-
 noni constituisse, sed suae matri, cuius nomen Derceto.
 Dercetus porro speciem vidi in Phoenice, mirum specta-
 culum. Dimidia est mulier: quod est autem a feminibus
 inde ad extremos pedes, piscis cauda extenditur. Sed Hie-
 rapolitana illa tota est mulier. Argumenta illis huius rela-
 tionis non valde aperta. Pisces rem sacram arbitrantur, &
 nunquam pisces attingunt. Aves reliquas in cibo habent,
 columba sola non vescuntur, sed est ea illis sacra. Quae
 hic fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus & Semiramidis
 causa: alterum, quod piscis formam habet Derceto; al-
 terum, quod Semiramidis finis in columbam exiit. At ego
 aedem quidem illam Semiramidis opus esse, forte recepe-
 rim; Dercetus autem esse delubrum, nequaquam vero
 mihi fit simile, quandoquidem etiam apud Aegyptios sunt,

οὐ σιτέονται, καὶ τάδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Ἔστι 15
 δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱρὸς, τὸν ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκου-
 σα· ὅτι ἡ μὲν θεὸς Ῥέη ἐστὶ· τὸ δὲ ἱρὸν Ἀττεω ποίημα.
 Ἀττης δὲ γένος Λυδὸς μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ
 ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ τὰ Φρύγες, καὶ Λυδοὶ, καὶ
 Σαμόθρακες ἐπιτελέουσι, Ἀττεω πάντα ἔμαθον. ὥς
 γάρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίου μὲν ἀνδρῆιόυ ἀπεπαύσατο,
 μορφὴν δὲ θελήεν ἡμεΐψατο, καὶ ἐσθῆτα γυναικῆϊν
 ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν Φοιτέων, ὄργιά τε ἐπετέ-
 λее, καὶ τὰ ἔπαθε, ἀπηγέετο, καὶ Ῥέην ἤειδε. ἐν τοῖσι
 καὶ ἐς Συρίην ἀπίκητο. ὥς δὲ οἱ πέρην Εὐφρήτεω ἀν-
 θρωποι οὔτε αὐτὸν, οὔτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐν τῷ δὲ τῷ
 χώρῳ τὸ ἱρὸν ἐποίησατο. σημήϊα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ
 ἐς Ῥέην ἀπικέεται. λέοντες γάρ μιν φέρουσι, καὶ τύμ-
 πανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορεῖ, ὁκοίην
 Ῥέην Λυδοὶ ποιέουσι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἱ

qui piscibus in cibo non utantur, neque illud Dercetus
 gratia faciant. Est vero alia etiam sacra narratio, quam a
 sapienti viro accepi, Deam illam Rheam esse, delubrum
 vero opus Attis. Attes porro genere Lydus fuit, primus-
 que orgia Rheae docuit. Ac, quae Phryges, & Lydi, &
 Samothracae peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A
 quo enim tempore castravit illum Rhea, virilem victum
 desuit, specieque permutavit feminea, & vestem induit mu-
 liebrem, & terras omnes pererrans, orgiaque peregit, &
 enarravit, quae passus esset, & Rheam cecinit. Inter haec
 pervenit etiam in Syriam. Cum autem Trans-Euphrataei
 neque ipsum reciperent, neque orgia, illo ipso loco hoc
 sibi delubrum fecit. Signis vero multis haec Dea ad Rheam
 accedit. Leones enim illam vehunt, & tympanum habet,
 & turrim gerit in capite, qualem Rheam Lydi faciunt.

εἰσι ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ἡρῇ μὲν οὐδαμᾶ, Ρέῃ δὲ
τέμνονται, καὶ Ἀττεα μιμέονται. τὰ δὲ μοι εὐπρεπέα
μὲν δοκέει ἔμμεναι, ἀληθέα δὲ οὐ. ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς
16 ἄλλην αἰτίνην ἤκουσα πολλὴν πιστοτέραν. Ἀνδάνει δὲ
μοι τὰ λέγουσι τοῦ ἱεροῦ περὶ, τοῖσι Ἕλλησι τὰ πολλὰ
ὁμολογέοντες, τὴν μὲν θεὸν Ἡρῇ δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον
Διονύσου τοῦ Σεμέλης ποίημα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος
εἰς Συρίην ἀπίκητο, κείνῃν ὁδὸν τὴν ἦλθε ἐπ' Αἰθιοπίνην.
καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διονύσου ποιητέω σήματα
ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ
ἐλεφάντων κέραα, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἤνεικε, καὶ
Θαλλοὶ δὲ ἐστάσι ἐν τοῖσι προφυλαίοισι δύο κάρτα με-
γάλοι. ἐπὶ τῶν ἐπίγραμμα τοῖόνδε ἐπιγέγραπται,

ΤΟΥΤΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΗΡΗ
ΜΗΤΡΤΙΗ ΑΝΕΘΗΚΑ.

ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τάδε ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τί

Dicebat idem de Gallis, qui in templo sunt, Gallos Iuno-
ni nusquam, sed Rheae castrari, & imitari Atten. Haec
speciosa quidem mihi videntur esse, vera non item: quan-
doquidem etiam castrationis illius causam aliam audiui,
multum fide digniorem. Placent vero mihi, quae de tem-
plo dicunt ii, qui Graecis maiorem partem consentiunt;
qui nempe Deam Iunonem putant esse, opus vero a Bac-
cho Semeles filio factum. Nempe Bacchus in Syriam ve-
nit ea via, qua rediit ab Aethiopia. Ac sunt multa in tem-
plo Bacchi auctoris indicia: in his & vestes barbarae, &
gemmae Indicae, & Elephantorum cornua, quae ex Ae-
thiopibus Bacchus attulit; & stant phalli in vestibulo duo
maximi, in quibus talis est inscriptio:

HOSCE PHALLOS BACCHUS IUNONI
NOVERCAE POSUI.

Mihi quidem etiam haec fatis sunt. Dicam vero etiam

ἔστι ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλοὺς Ἕλληνες Διονύσῳ ἐγεύρουσι· ἐπὶ τῶν καὶ τοιόνδε τι φέρουσι, ἀνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέονται δὲ τάδε νευρόσπαστα. ἔστι δὲ καὶ τόδε ἐν τῷ ἱρῷ, ἐν δεξιᾷ τοῦ νηοῦ· κάθηται σμικρὸς ἀνὴρ χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. Τοσάδε μὲν ἀμφὶ τῶν 17 οἰκιστέων τοῦ ἱεροῦ μυθολογέουσι. ἤδη δὲ ἐρέω καὶ τοῦ νηοῦ πέρι, θείσις τε ὅπως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποίησατο. λέγουσι τὸν νηὸν τὸν νῦν ἑόντα μὴ ἔμμεναι τὸν τὴν ἀρχὴν γεγεννημένον, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν κατενεχθῆναι χρόνῳ ὕστερον· τὸν δὲ νῦν ἑόντα Στρατονίκης ἔμμεναι

2. Τῷ Διονύσῳ) Τῷ Διονύσῳ ἑορτὴν ἄγοντες οἱ Ἕλληνες, φαλλοῖς ἐτίμων αὐτόν. Φαλλὸς δὲ ἐστὶν ἐκ δέρματος ἐρυθροῦ σχῆμα αἰδοίου ἀνδρός. καὶ τοῦτο περιετίθου ἐαυτοῖς, καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις, καὶ ἐν τοῖς μέσοις μηροῖς, καὶ ἐξωρχοῦντο τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον. τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἤγον τῷ Διονύσῳ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἐκ Σεμέλης τῆς Κἀδμου θυγατρὸς γεννᾶται ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κεραυνωθείσα ἐζητείτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. περιπλανομένη δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι Πελοῦμνος παῖς οὕτω λεγόμενος περιέτυχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δεῖξαι αὐτῷ

τὴν μητέρα εἰ παιδεραστήσῃ αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τοῦτο. λέγει αὐτῷ ὁ Πολύμνος, ὅτι ἐν Λέρνῃ ἐστὶν ἡ Σεμέλη· εἰτα εἰσῆλθεν ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ. συνηκολούθησεν αὐτῷ καὶ ὁ Πολύμνος, καὶ τέθνηκε. λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτε ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ ἔθνησκε, αἰδοῖον ξύλινον ἐκ σπίνου ξύλου πελεχίσας, κατέϊχεν αὐτὸ πρὸς μνήμην τοῦ Πολυύμνου. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσιν τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ δὲ εἰσιν οὗτοι πάντες. ἰθύφαλλοι δὲ εἰς τοὺς μικροὺς ἐπ' εὐθείαν ἀποδεσμούμενοι. V.

aliud, quod est in templo Bacchi sacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in quibus etiam tale quid usurpant: virunculos parvos e ligno factos, pudenda magna habentes; vocantur autem haec neurospasta [*q. d. nervis tracta*]. Est hoc etiam in delubro. In dextra templi positus est vir parvus, cum magno veretro. Ista de conditoribus sacri narant. Iam vero de ipsa aede dicam, & illius positione, quomodo sit facta, & quis eam aedificaverit. Aiunt, aedem, quae nunc sit, non esse illam ab initio statim struam, sed istam temporis iniuria collapsam: quae vero

ποίημα, γοναϊκὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλῆος. δοκέει δέ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκεῖνη ἔμμεναι, τῆς ὁ πρόγονος ἡγήσατο, τὸν ἤλεγξε τοῦ ἱητροῦ ἐπινοίῃ. ὥς γάρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε, ἀμηχανέων τῷ κακῷ, αἰσχροῦ δοκέοντι, κατ' ἡσυχίην ἐνόσее. ἐκεῖτο δὲ ἀλγέων οὐδέν· καὶ αἱ ἥτε χροὶ πᾶμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἱητρός, ὥς εἶδε μιν ἐς οὐδέν ἐμφανὲς ἀρρώστέοντα, ἔγνω τὴν νοῦσον ἔρωτα ἔμμεναι. ἔρωτος δὲ ἀφανέος πολλὰ σημεῖα, ὀφθαλμοὶ τε ἀσθενέες, καὶ Φωνή, καὶ χροὶ, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ, ταῦτα ἐποίее, χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε τοῦ νεηνίσκου τὴν καρδίην. ἐκάλεε δὲ τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκίην πάντας· ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν ἡρεμίῃ μεγάλη ἦν. ὥς δὲ ἡ μητρὶς ἀπίκητο, τὴν τε χροὶν ἡλλάξατο, καὶ ἰδρώειν ἄρξατο, καὶ τρόμῳ ἔχετο, καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γινόμενα, ἐμφανέα τῷ ἱητρῷ τὸν ἔρωτα ἐποίее.

nunc fit, eam Stratonices opus esse, quae uxor Assyriorum regis fuerit. Videtur autem mihi illa fuisse Stratonice, quam privignus suus amavit, quem medici deprehendit ingenium. Cum enim ille ipsum morbus invasisset, consilii expers in malo, quod turpe videretur, aegrotabat silentio. Iacebat autem sine dolore, sic tamen ut colorem plane mutaret, & corpus in dies magis illi marcesceret. At medicus, cum videret, illum manifesto nullo morbo laborare, amorem esse ipsius morbum, cognovit. Occultati enim amoris signa multa, oculi languidi, & vox, & color, & lacrimae. Hoc cognito, ita se instituit. Dextra manu cordi adolescentis imposita, domesticos vocabat omnes. Ille aliis omnibus intransibilibus tranquillius admodum erat: adveniente autem noverca, & colorem mutabat, & incipiebat sudare, & tremore corripiebatur, & cor ei palpitabat. Ista cum fierent, manifesto morbum medico prodit-

καί μιν ᾧδε ἵσατο. Καλέσας τοῦ νεηνίσκου τὸν πατέρα 18
 ρα, κάρτα ὀρώδعونτα, ἥδε ἡ νοῦσος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς
 ὁδε ἀρρώστέει, οὐ νοῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδικίη· ὁδε γάρτοι
 ἀλγέει μὲν οὐδέν, ἔρως δέ μιν καὶ Φρενοβλαβεῖν ἔχει.
 ἐπιθυμέει δέ, τῶν οὐδαμᾶ τεύξεται, Φιλέων γυναῖκα
 ἐμὴν, τὴν ἐγὼ οὔτι μετήσομαι. ὁ μὲν αἶν τοιαῦδε σοφίῃ
 ἐψεύδετο. ὁ δὲ αὐτίκα ἐλίσσεται, πρὸς τε σοφίης, καὶ
 ἡτρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσης· οὐ γὰρ ἐβέλων ταύτη
 συμφορῇ ἔσχετο, ἀλλὰ οἱ ἡ νοῦσος ἀεκουσίη. τῷ σὺ
 μηδαμᾶ ζηλοτυπέων, πένθος ἔγειρε πάσῃ βασιλῆϊ,
 μηδὲ ἡτρὸς ἔων, Φόνον προξενέεις ἡτρικῇ. ὁ μὲν ᾧδε
 ἀγνώως ἔων, ἐδέετο. ὁ δέ μιν αὖθις ἀμείβετο, Ἀνόσια
 σπένδεις, γάμον ἐμὸν ἀπαιρεόμενος, ἥδε ἡτρὸν ἄνδρα
 βιάμενος. σὺ δέ, κῶς αἶν αὐτὸς ἐπρῆξας, εἴ τοι σὴν γυ-
 ναῖκα ἐπόττει, ἐμεῦ τάδε δεόμενος; ὁ δὲ πρὸς τὰδε ἔλε-
 γε, ὡς οὐδ' αὐτὸς ἂν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο, οὐδὲ

dere. Atque ita illum sanavit. Vocato patre adolescentis
 vehementer anxio, *Iste morbus*, inquit, *non morbus est, sed*
iniuria. Nihil enim ipse dolet; sed amor illum tenet atque amen-
tia. Concupiscit enim, quae nunquam consequetur: meam quippe
uxorem amat, quam ego neutiquam dimittam. Haec ille astu
 quodam commentus est. At pater statim supplicare, *Per*,
 inquit, *tuam sapientiam & medicinae peritiam, noli pati perire*
mihī filium: nec enim volens hoc tenetur malo, sed involunta-
rius ei morbus est: noli ergo tua zelotypia luctum excitare regno
universo; neque, medicus cum sis, mortis huius infamiam con-
ciliare medicinae. Sic ille imprudens orabat. At ita respondit
 medicus: *Nefarium est, quod studiose adeo petis, matrimonium*
mihī meum auferre, vim adhibere parans viro medico. Tu vera
quid ipse facias, si tuae uxoris desiderio teneretur, qui me ista
deprecheris? Ad haec ille, neque se uxori unquam parsurum,

παιδί σωτηρίας ἐφθόνηε, εἰ καίτοι μητρύης ἐπεθύμει· οὐ γάρ ὁμοίην συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετὴν, ἢ παῖδα ὀλέσαι. ὥς δὲ τάδε ὁ ἱητρὸς ἤκουσε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσασαι; καὶ γάρ τοι σὴν γυναῖκα ποθέει· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἔην ψεύδεα. πείθεται μὲν τούτοις, καὶ τῷ μὲν παιδί λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιλῆήν· αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Βαβυλωνίην χώραν ἀπίκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ ἐπάνυμον ἑαυτοῦ ἐποιήσατο, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευταία ἐγένετο. ὧδε μὲν ὁ ἱητρὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ ἰήσατο.

19 Ἦδε δὲ ὧν ἡ Στρατονίκη ἔτι τῷ προτέρῳ ἀνδρὶ συνοικέουσα, ὅναρ τοιόνδε ἐθήησατο, ὥς μιν ἡ Ἥρῃ ἐκέλευε ἐγείραι· οἱ τὸν ἐν τῇ ἰρῇ πόλει νηόν· εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλὰ οἱ καὶ κακὰ ἀπειλείε. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, οὐδεμίαν ὥρην ἐποιέετο· μετὰ δὲ, ὥς μιν μεγάλη νοῦσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγῆσατο, καὶ τὴν Ἥρην ἰλάσκετο, καὶ στήσιν τὸν νηὸν ὑπεδέξατο. καὶ αὐτίκα

neque invifurum filio falutem, etiamfi fuam is novercam amaret; non enim aequalem effe calamitatem, coniugem amittere, & filium. Haec ubi audierat medicus, Quid ergo, inquit, me rogas? Tuam nempe uxorem amat. Quae vero modo dicebam, confilla erant omnia. His ille obfecutus, & uxorem & regnum relinquit filio, ipfe autem in Babyloniae regionem difcedit, & urbem fibi cognominem ad Euphraten condit: ubi etiam mortuus eft. Sic ille medicus & deprehendit amorem, & fanavit. Haec ergo Stratonice, cum in prioris adhuc viri matrimonio effet, omnium vidit eiuſmodi, quaſi imperaret ſibi Iuno, uti templum Hierapoli ſibi excitaret; ſi non pareret, multa illi & mala interminans. Illa initio quidem nullam eius rationem habuit. At poſtea, cum magnus illam morbus invaderet, & viro enarravit viſum, & Iunonem placavit, & ſtatuere aedem recepit. Cumque ſtatim convaluiſſet, miſit

ὑγίεια γενομένην ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἔπεμπε, σὺν
 δέ οἱ καὶ χρήματα, καὶ στρατιὴν πολλήν, τοὺς μὲν οἰ-
 κοδομεῖν, τοὺς δὲ καὶ τοῦ ἀσφαλέος εἵνεκα. καλέσας
 δέ τινα τῶν ἑαυτοῦ Φίλων, νεηνὴν κάρτα καλὸν, τῷ
 οὐνομα ἦν Κομβάβος, Ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβε,
 ἔσθ' ἴδὼν ἐόντα, Φιλέω τε μάλιστα Φίλων ἐμῶν, καὶ
 πᾶμπαν ἐπανέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας,
 τὴν δὴ ἐπεδέξασ'· νῦν δέ μοι χρειῶ μεγάλης πίστιος, τῷ
 σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἐσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέ-
 σαι, καὶ ἱρὰ τελέσαι, καὶ στρατῆς ἐπικρατέειν· σοὶ δὲ
 ἀπικομένῳ ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσεται. πρὸς δὲ τάδε
 ὁ Κομβάβος αὐτίκα λίσσεται, πολλὰ λιπαρέων μὴ μιν
 ἐκπέμπειν, μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἑαυτοῦ μέζονα
 χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἱρόν. τὰ δὲ ὀρρά-
 δεε, μὴ κοτέ οἱ ζηλοτυπίῃ χρόνῳ ὑστέρω ἐς τὴν Στρα-
 τονίκην γένοιτο, τὴν μῦθος ἀπάξειν ἐμελλε. Ὡς δὲ 20

illam vir suus Hierapolin, & cum illa magnam vim pecuniae, & magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim securitatis causa. Advocatum vero quendam amicorum suorum iuvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, Ego, inquit, Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum meorum maxime amo, & vehementer te laudo sapientiae pariter & benevolentiae in nos causa, quam ostendisti. Iam vero magna mihi fide opus est: ideoque volo, te, uxorem comitatum meam, opus mihi perficere, & sacra facere, & exercitui cum imperio praeesse. Ceterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur. Ad haec Combabus statim supplicare, & multum rogare, ne se mitteret, neque commendaret sibi res multum se maiores, pecunias, uxorem, opus sacrum. Partim vero metuebat, ne quando illi postea zelotypia de Stratonice oreretur, quam solus abducturus erat. Cum vero persuas-

οὐδαμᾶ ἐπεΐθετο, ὁ δὲ ἱκεσίης δευτέρης ἄπτεται, δοῦναι οἱ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων· μετὰ δὲ ἀποστεῖλαί μιν, τελέσαντά τι τῶν μάλιστα ἐδέετο. τυχῶν δὲ ῥηϊδίως, ἐς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον ἀπικνέεται, καὶ πεσὼν χαμάζε, τοῖά-δε ὠδύρετο· ὦ δεΐλαιος, τί μοι ταύτης τῆς πίστιος; τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέλος ἤδη δέρομαι; νέος μὲν ἐγὼ, καὶ γυναικὶ καλῇ ἔψομαι. τὸ δέ μοι μεγάλη συμφορὴ ἔσsetαι, εἰ μὴ ἔγωγε πᾶσαν αἰτήν κακοῦ ἀποβήσομαι. τῷ με χρῆν μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τό μοι πάντα φόβον ἵηsetαι. τάδε εἰπὼν ἀτελέα ἑαυτὸν ἐποίηε, καὶ ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήιον μικρὸν κατέθετο, σμύρνην τε ἅμα, καὶ μελιτι, καὶ ἄλλοισι θυώμασι, καὶ ἔπειτα, σφρηγίδι τὴν ἐφορέε σσημνήμενος, τὸ τραῦμα ἴητο. μετὰ δὲ ὡς μιν ὁδοιπορέειν ἐδόκεε, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα, πολλῶν παρευόντων, διδοῖ τε ἅμα τὸ ἀγγήιον, καὶ λέγει ὧδε· ὦ δέσποτα, τόδε μοι μέγα

deri tibi rex non pateretur, ad novam ille supplicationem conversus, septem tibi dierum tempus dari petit: postea se mitteret, ubi perfecisset, quod maxime facto opus esset. Hoc facile cum impetrasset, domum suam abit, & humi procumbens, ita suam sortem deplorat: Miserum me, quorsum ista mihi fides? quid mihi iter, cuius iam finem prospicio? Iuvenis ego, pulchram comitabor mulierem. Hoc vero magnae mihi erit calamitatis, nisi omnem ego mali causam atque obtentum removero. Itaque magnum mihi perficiendum opus est, quod omnem mihi metum sanet. Haec ubi dixit, ipse se mutilat, & resecta pudenda in vasculo parvo recondit cum myrrha & melle, & aromatis alijs, ac deinde suo, quem gestabat, anulo obsignat. Tum curat vulnus, & cum iter facere posse sibi videretur, accedens ad regem multis praesentibus, cum vasculum porrigit, tum ita loquitur: Hoc

κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίοισι ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ κάρτα
ἐπόθεον. νῦν δέ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ
τόδε θήσομαι· σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν. τόδε γάρ
μοι χρυσοῦ βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον.
εὐτ' ἂν δὲ ἀπικώμαι, σῶον αὐτὶς ἀποίομαι. ὁ δὲ δε-
ξάμενος ἐτέρῃ σφρηγίδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίησι
Φρουρέειν ἐνετείλατο. Κομβάβος μὲν ὢν τὸ ἀπὸ τοῦδε 21
ἀσφαλέα ὁδὸν ἦννε· ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν,
σπουδῇ τὸν νηὸν οἰκοδόμεον, καὶ σφισι τρία ἔτεα ἐν τῷ
ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε τὰ περ ὁ Κομβάβος
ᾠρώδεε. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα
μιν ποθέειν ἄρχετο· μετὰ δέ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο.
καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει τὴν Ἥρην τουτέων αἰτίην
ἐθέλουσαν γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν ὄντα λα-
θέειν μηδαμᾶ· Στρατονίκην δὲ τίσασθαι, ὅτι οὐ ρηϊδίως
τὸν νηὸν ὑπέσχετο. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεε, καὶ 22

*mihi, Domine, pretiosissimum pignus domi fuerat repositum, val-
de mihi carum. Iam vero cum magnam viam ingredior, apud te
illud deponam. Tu vero tutum mihi praesta: est enim auro mihi
carius, & non minus, quam vita, pretiosum. Cum rediero, saluum
rursus recipiam. Ille acceptum, alioque obsignatum anulo,
quaestoribus suis affervandum tradit. Combabus igitur ab
eo inde tempore securum iter peregit. Delati Hierapolim
diligenter aedem aedificant, tresque ipsis anni in hoc ne-
gotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus me-
tuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore secum
versaretur, amare coepit: qui amor postea in furorem,
& magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Iunonem
harum rerum causam volentem fuisse: non fugisse illam,
virum bonum esse Combabum; Stratonicen autem ulcisci
voluisse, quod non facile templum aedificandum suscepisset.*

τὴν νοῦσον ἐκρυπτεῖ ὥς δέ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίῃς
 ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο, κλαίεσκε τε δι' ἡμέρας,
 καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καὶ οἱ πάντα Κομβάβος
 ἦν. τέλος δέ, ἀμνησάνουσα τῇ συμφορῇ, εὐπρεπέα ἱκε-
 σίην ἐδίξετο. ἄλλω μὲν ὦν τὸν ἔρωτα ὁμολογέειν ἐφυ-
 λάσσετο, αὐτὴ δὲ ἐπιχειρεῖν ᾗδετο. ἐπινόεει ὦν τοιάδε
 αἰνῶ ἐαυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν· ἅμα δὲ οἴ-
 νῳ ἐσιόντι παρρησίῃ τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀποτυχίῃ οὐ
 κάρτα αἰσχυρῇ, ἀλλὰ τῶν πρησσομένων ἕκαστα ἐς
 ἀγνοίην ἀναχωρεῖ. ὥς δέ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα.
 καὶ ἐπεὶ ἐκ δείπνου ἐγένοντο, ἀπικνεομένη ἐς τὰ οἰκίῃα,
 ἐν τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσετό τε, καὶ γούνων
 ἄπτετο, καὶ τὸν ἔρωτα ὁμολόγει. ὁ δὲ τὸν τε λόγον
 ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀναίνετο, καὶ οἱ τὴν
 μέθην ἐνεκάλεε. ἀπειλούσης δὲ μέγα τι κακὸν ἐαυτὴν
 ἐργάσασθαι, δείσας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε, καὶ

Ac primo quidem modesta est, morbum occultat. Cum au-
 tem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeste
 afflictabat se, toto die plorabat, Combabum revocabat,
 omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, de-
 centem supplicandi Combabo occasionem quaerit. Atque alii
 quidem fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi pu-
 dore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata
 cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam in-
 greditur, nec admodum turpis repulsa, sed quidquid ege-
 ris, in ignorantiam confertur. Ut vero visum erat, sic
 agit: ac post coenam veniens in cubiculum, ubi commora-
 batur Combabus, supplicat illi, genua contingit, fatetur
 amorem. Ille averso animo sermonem illum accipit, rem
 recusat, ebrietatem illi obliquit. Cum autem illa minaretur,
 magnum se sibi malum illaturam, pertimescit, totam illi
 rationem suam indicat, quidquid sibi accidisset, enarrat,

πάντα τὴν ἑαυτοῦ πάθην ἀπηγάτατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς
 ἐμφανὲς ἤνεκε. ἰδοῦσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ οὐποτε ἔλ-
 πετο, μανίης μὲν οὕτω ἐκείνης ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδα-
 μᾶ ἐλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ συνεοῦσα, ταύτην παρα-
 μύθην ἐποίετο ἔρωτος ἀπρήκτοιο. ἔστι ὁ ἔρως οὗτος ἐν
 τῇ ἰρῇ πόλει, καὶ ἔτι νῦν γίννεται. γυναῖκες Γάλ-
 λων ἐπιθυμέουσι, καὶ γυναῖξιν Γάλλοι ἐπιμαίνονται,
 ζηλοτυπεί, δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ σφισι τὸ χρῆμα κάρτα ἰρὸν
 νομίζεται. Τὰ δ' ὧν ἐν τῇ ἰρῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν Στρα- 23
 τονίην, οὐδαμᾶ τὸν βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ
 ἀπικνεόμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ γιννόμενα ἀπηγέον-
 το. ἐπὶ τοῖσι περιαλγέων, ἐξ ἀτελέος τοῦ ἔργου Κομ-
 βάβον μετεκάλεε. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον οὗτι ἀλη-
 θεά, τὴν Στρατονίην, ἐπειδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο,
 αὐτὴν γράψαν ἐς τὸν ἄνδρα, τοῦ Κομβάβου κατη-
 γορέειν, πείρην οἱ ἐπικαλέουσιν. καὶ τὸ Ἕλληνας Σθε-

7 Γάλλοι) Οἱ πάντι ἀπόκοποι τὰ αἰδοῖα, οὗς νῦν καρζιμοὺς
 καλοῦσιν. Μ.

rem ipsam aperte demonstrat. Ubi conspexit, quae nun-
 quam speraverat, Stratonice, furor ille quidem constitit:
 amoris autem nequitiam obliviscitur, sed semper cum illo
 versata hoc habet irriti amoris solatium. Viget eiusmodi
 amor Hierapoli, & nunc adhuc ita fit. Amant feminae
 Gallos, furunt Galli in feminas, zelotypus nemo est, sed
 res ea valde sancta apud illos putatur. Quae igitur Hiera-
 poli agebantur de Stratonice, ea nequitiam fugiebant re-
 gem, multis, qui inde venirent, deferentibus, & quid fie-
 ret narrantibus. His commotus rex, imperfecto adhuc ope-
 re, Combabum arceffit. Alii hic narrant rem minime ve-
 ram: Stratonicen, cum repulsaessent illius preces, ipsam
 scripsisse marito, accusasse Combabum, tentatae ab illo
 pudicitiae suae reum fecisse. Et quod de Sthenoboea sua

νεβοίης πέρι λέγουσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωσσίας, ταυ-
 τὶ καὶ Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν
 ᾧ οὐδὲ Σθενεβοίην πείβομαι, οὐδὲ Φαίδρην τοιαύδε ἐπι-
 τελέσαι, εἰ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθεε Φαίδρη.
 24 ἀλλὰ τὰ μὲν ἔχεται ὅκαις καὶ ἐγένετο. Ὡς δὲ ἡ ἀγ-
 γελίη ἐς τὴν ἰρὴν πόλιν ἀπίκετο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος
 τὴν αἰτίην, θαρσέων τε ἦγε, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογίη οἴκοι ἐλί-
 πετο. καὶ μιν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδυσέ τε
 καὶ ἐν φρουρᾷ ἔχε. μετὰ δὲ παρεόντων οἱ τῶν Φίλων,
 τοὶ καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγένοντο,
 παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορεῖν ἄρχετο, καὶ οἱ μοι-
 χίην τε, καὶ ἀκολασίην προῦφερε· κάρτα δὲ δεινοπα-
 θέων, πίστιν τε καὶ Φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τρισσὰ
 Κομβάβον ἀδικεῖν, μοιχόν τε εἶντα, καὶ ἐς πίστιν
 ὑβρίσαντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ
 τοιαύδε ἐπρήξε. πολλοὶ δὲ παρεστῶτες ἤλεγχον, ὅτι
 ἀναφανδὸν σφέας ἀλλήλοισι συνεόντας εἶδον. πᾶσι δὲ

Græci dicunt, & Phaedra Gnosfia, idem de Stratonice fa-
 bulantur Assyrii. Equidem neque Sthenoboeam credo, ne-
 que Phaedram fecisse talia, si vere amavit Phaedra Hip-
 polytum. Verum ea ita se, uti facta sunt, habeant. Ubi
 vero Hierapolin nuntius venit, causamque cognovit Com-
 babus, cum fiducia abiit, quod domi relicta sibi esset de-
 fensio. Venientem rex statim in vincula coniectum tradit
 custodibus. Deinde praesentibus amicis, qui etiam tum,
 cum dimitteretur Combabus, aderant, productum in me-
 dium accusare occipit, & adulterium illi atque malam li-
 bidinem obiicit: graviterque commotus fidem & amicitiam
 memorat, triplici se scelere obstringere Combabum affir-
 mans, qui & adulter esset, & in fidem sibi habitam con-
 tumeliosus, & in Deam impius, cuius in opere commisisset
 talia. Multi adstantes eum convincunt, quod aperte am-

τέλος ἐδόκει αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβον, θανάτου
 ἄξια ἐργασμένον. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐστήκει, λέγων οὐδέν. 25
 ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν Φόνον ἤγετο, Φθέγγατό τε, καὶ τὸ
 κειμήλιον ἤτεε, λέγων, ὥς ἀναιρέει μιν οὐχ ὕβριος οὐδὲ
 γάμων εἵνεκα, ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυμέων, τὰ οἱ ἀπίων
 παρεβήκατο. πρὸς τὰδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸν τα-
 μίην, ἐκέλευε ἐνεῖκαι τὰ οἱ Φρουρέειν ἔδωκε. ὥς δὲ ἐνει-
 κε, λύσας τὴν σφρηγίδα ὁ Κομβάβος, τὰ τε ἐνεόντα
 ἐπέδειξε, καὶ ἑαυτὸν ἐποῖα ἐπεπόνθει· ἔλεξέ τε, ὦ
 βασιλεῦ, τὰδε τοι ἐγὼ ὀρρωδέων, εὐτέ με ταύτην ὁδὸν
 ἐπεμπες, ἀέκων ἦιον. καὶ ἐπεὶ με ἀναγκαίῃ μεγάλῃ
 ἐκ σέο κατέλαβε, τοῖάδε ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δε-
 σπότεα, ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχέα· τοῖόσδε μέντοι ἔων, ἀν-
 δρὸς ἐπ' ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τὰδε θαμβώ-
 σας, περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε, ὦ

plexantes vidissent. Tandem placet omnibus, mori statim
 Combabum, qui morte digna perpetrasset. At ille huc uf-
 que steterat nihil dicens. Cum vero ad supplicium iam du-
 cendus esset, loquitur, pignus suum reposcit, interfici se
 dicens non contumeliae regi illatae aut matrimonii illius vio-
 lati causa, sed quod illorum cupiditate rex teneretur, quae
 discedens ipsi commendasset. Ad haec vocato quaestore
 rex afferri iubet, quae custodienda illi tradiderat. Cum at-
 tulisset, detracto Combabus signo, quae inerant, demon-
 strat, seque ipsum adeo, quomodo affectus esset; dixitque,
Haec ipsa, Rex, ego metuens, cum hoc mihi iter mandares, &
ivi invitus, & cum magna abs te mihi necessitas imposita esset,
hoc feci, commodum illud quidem domino, mihi vero minime se-
cundum. Talis tamen cum sim, facinoris, quod non nisi vir com-
mittere potest, reus sum. At ille obstupescens ad haec, com-
 plexus illum cum lacrimis dixit: *Quod tibi tantum, Comba-*

Κομβάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσαιο; τί δὲ σεαυτὸν οὕτω ἀεικέλιον ἔργον μαῦνος ἀνδρῶν ἔπρηξας; τὰ οὐ πάμπαν ἐπαινέω, ὦ σκέτλιε, ὅς τοιιάδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθεῖν, μήτε ἐμὲ ιδεῖσθαι ὦ Φελεῖ· οὐ γὰρ μοι ταύτης ἀπολογίης ἔδωκε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιάδε ἤθελε, πρῶτα μὲν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσεται, αὐτέων συκοφαντῶν ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη δωρὴ ἀπίζεταί, χρυσός τε πολλός, καὶ ἄργυρος ἄπλετος, καὶ ἐσθῆτες Ἀσσύριαί, καὶ ἵπποι βασιλῆϊοι. ἀπίζεαι δὲ παρ' ἡμέας ἀνευ ἐσαγγελέος, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι. τάδε εἶπε τε ἅμα, καὶ ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς Φόνον ἤγοντο· τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδέδοτο, καὶ ἡ Φιλίη μέζων ἐγεγόνεε. εἰδοὺς δὲ οὐδεὶς ἐτι Ἀσσυρίων Κομβάβω σοφίην καὶ
 26 εὐδαιμονίην εἶκελος. Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτελέσαι τὰ λείποντα τῷ νηῷ, (ἀτελέα γὰρ μιν ἀπολέλοιπε) αὐτὶς ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοι-

be, malum intulisti? Quod in te tam incredibile facinus solus virorum designasti? Non omnino laudo ista, miser, qui ea sustinueris, quae utinam neque tu passus esses, neque ego vidissem! Hac enim defensione mihi opus non erat. Sed quandoquidem haec fortuna voluit, primo quidem hoc tibi a me ultionis causa dabitur, mors delatorum: postea donum veniet magnum, aurumque multum, & argentum immensum, & vestimenta Assyria, & equi regii. Intrabis ad nos, nemine intro nuntiante; neque quisquam a nostro te conspectu arcebit, neque si cum uxore iaceam. Haec dixit simul & fecit. Illi statim ducuntur ad supplicium; huic munera tribuuntur, & maior fit amicitia. Neque videtur Assyriorum quisquam sapientia par Combabo aut felicitate. Postea cum petiisset, ut liceret sibi, quae deerant templo, perficere, (imperfectum enim reliquerat) denovo dimittitur, perficit templum, & reliquo tempore ibi

πὸν αὐτοῦ ἔμενε. ἔδωκε δὲ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ
 εὐεργεσίας εἴνεκα, ἐν τῷ ἱρῷ ἐστάναι χάλκεον καὶ ἔστι
 ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱρῷ Κομβάβος χάλκεος, Ἑρμοκλέους
 τοῦ Ῥοδίου ποίημα, μορφὴν μὲν ὁκοίη γυνή, ἐσθῆτα
 δὲ ἀνδρικήν ἔχει. λέγεται δὲ τῶν Φίλων τοὺς μάλιστα
 οἱ εὐνοέοντας, ἐς παραμυθίην τοῦ πάθεος, κοινωνίην ἐλέ-
 σθαι τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑαυτοὺς, καὶ δίαιταν
 τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διαιτέοντο. ἄλλοι δὲ ἱρολογέουσι ἐπὶ
 τῷ πρήγματι, λέγοντες, ὡς ἡ Ἥρη Φιλέουσα Κομ-
 βάβον, πολλοῖσι τὴν τομὴν ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ὅπως μὴ
 μῦθος ἐπὶ τῇ ἀνανδρήϊ λυπέοιτο. Τὸ δὲ ἔθος τοῦτο ἐπε- 27
 δὴ ἅπαξ ἐγένετο, ἔτι νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἐκάστου
 ἔτεος ἐν τῷ ἱρῷ τάμνονται καὶ θηλύνονται, εἴτε Κομ-
 βάβον παραμυθεόμενοι, εἴτε καὶ Ἥρη χαριζόμενοι.
 τάμνονται δ' ὦν, ἐσθῆτα δὲ οἶδε οὐκ ἔτι ἀνδρικήν ἔχου-
 σι, ἀλλὰ καὶ εἵματά τε γυναικῆϊα φορέουσι, καὶ ἔργα

manet. Tribuit ipsi hoc etiam rex virtutis & bene facto-
 rum causa, uti aeneus in templo staret. Stabat, inquam;
 honoris causa in templo Combabus aeneus, Hermoclis
 Rhodii opus, forma qualis mulier, vestitum autem habet
 virilem. Dicitur porro, amicorum benevolentissimos, con-
 solandi illius casus gratia, in communionem iacturae il-
 lius venisse. Exsecuerunt nempe se ipsi, & eandem, quam
 ille, vivendi rationem elegerunt. Alii Deos admiscunt ne-
 gotio, ac dicunt, adamatum a Iunone Combabum: hanc
 multis illam castrandi se mentem iniecisse, ne solus adem-
 tam sibi virilitatem graviter ferret. Interim ille mos, post-
 quam semel susceptus est, etiam manet, multique singu-
 lis annis in templo exsecant se & effeminant, sive Com-
 babi consolandi causa, sive gratum Iunoni ut faciant. Ex-
 secant certe. Verum hi vestitum non amplius virilem ha-
 bent, sed & vestimenta gestant muliebria, & opera mu-

γυναικῶν ἐπιτελέουσι. ὥς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀνακέεται
 καὶ τούτων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτή. συνενείχθη γάρ οἱ
 καὶ τάδε. ξεῖνη γυνὴ ἐς πανήγυριν ἀπικομένη, ἰδοῦσα
 καλὸν τε ὄντα, καὶ ἐσθῆτα ἐτι ἀνδρικήν ἔχοντα, ἔρωτι
 μεγάλῳ ἔσχετο. μετὰ δὲ μαθοῦσα ἀτελέα ἔοντα, ἐαυ-
 τὴν διειργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀθυμέων, ὅτι οἱ
 ἀτυχέως τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυναικικήν
 ἐνεδύσατο, ὅπως μηκέτι ἐτέρῃ γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο.
 ἥδε αἰτή Γάλλοισι στολῆς θηλείης. Κομβάβου μὲν
 μοι περί τοσάδε εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὖθις ἐγὼ λογα-
 ῦστέρω μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅπως τάμνον-
 ται, καὶ ταφῆς, ὅκοῖν θάπτονται, καὶ ὅτεν εἵνεκα ἐς
 τὸ ἱρὸν οὐκ ἐσέρχονται· πρότερον δὲ μοι θυμὸς εἰπεῖν
 θέσιός τε περί τοῦ νηοῦ, καὶ μεγάλους, καὶ δῆτα ἔρεω.
 28 Ὁ μὲν χάρος αὐτός, ἐν τῷ τὸ ἱρὸν ἰδρυται, λόφος ἐστὶ,
 κέεται δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τῆς πόλιος· καὶ οἱ

lierum faciunt. Quantum audiui, etiam horum origo ad
 Combabum refertur. Nam usu illi venerunt & ista. Pere-
 grina mulier, in conventum *sacrum* quae venisset, conspe-
 cto homine ita pulchro & vestito viriliter, magno illius
 amore exarsit: post cum comperisset mutilum esse, ipsa
 se interemit. Ob haec graviter ferens Combabus, sibi in-
 feliciter adeo succedere Venerem, muliebre[m] vestem sum-
 sit, ne alia amplius mulier ea ratione deciperetur. Haec
 causa Gallis vestitus feminei. Ac de Combabo ista mihi
 dicta sunt. Gallorum autem deinde procedente sermone
 mentionem faciam, & castrationis illorum, *hoc est*, quo-
 modo castrantur, & sepulturae, qua sepeliantur, & cuius
 rei causa in templum non ingrediantur. Prius autem cogi-
 to de positione templi & magnitudine dicere: & iam dico.
 Locus ipse, in quo *sacrum* constitutum est, collis est. Iac-
 et autem in media urbe, & duplici muro est circumda-

τείχεα δοῖα περικέαται. τῶν δὲ τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ οὐ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱεροῦ, ἐς ἄνεμον Βορέην ἀποκέκρινται, μέγαθος ὅσον τε ἑκατὸν ὀργυιέων. ἐν τούτοις τοῖσι προπυλαίοις καὶ οἱ Φαλλοὶ ἐστᾶσι, τοὺς Διόνυσος ἐστήσατο, ἡλικίην καὶ οἶδε τριηκοσίαν ὀργυιέων. ἐς τούτων τὸν ἕνα Φαλλὸν ἀνὴρ ἐκάστου ἔτεος δις ἀνέρχεται, οἰκέει τε ἐν ἄκρῃ τῷ Φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων. αἰτίη δὲ οἱ τῆς ἀνόδου ἥδε λέγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι, ὅτι ὑψοῦ τοῖσι θεοῖσι ὀμιλέει, καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτέει· οἱ δὲ τῶν εὐχολέων ἀγχόθεν ἐπαίουσι. ἄλλοις δὲ δοκέει καὶ τάδε Δευκαλίωνος εἵνεκα ποιεῖσθαι, ἐκείνης ξυμφορῆς μνήματα, ὅκοτε οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ οὐρεὰ καὶ ἐς τὰ περιμήκεα τῶν δεινέων ἦεισαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρρωδέοντες. ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τάδε ἀπίθανα. δοκέω γε μὲν Διονύσῳ σφέας καὶ τάδε ποιεῖν. συμβάλλομαι δὲ τούτοις. Φαλλοὺς ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρουσι, ἐν τοῖσι

tus. Murorum alter antiquus est, alter non multum aetate nostra superior. Vestibulum templi in Boream ventum porrectum est, centum circiter passuum magnitudine. In hoc vestibulo etiam stant phalli, quos Bacchus statuit, iique altitudine tricenorum passuum. In horum unum phallum vir singulis annis bis ascendit, moraturque in summo phallo tempus septem dierum. Causa illi huius ascensionis ista memoratur. Vulgus putat, in alto illum versari cum Diis, & bona petere toti Syriae, eosque sic e propinquo audire preces. Alii haec etiam Deucalionis causa fieri autumant, in memoriam illius calamitatis, cum homines in montes & arborum altissimas aquarum multarum metu ascenderunt. Mihi quidem ista quoque parum probabilia, ac puto, illos haec etiam Baccho facere. Coniicio autem inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, iidem ligueos in

Φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνους κατίζουσι· ὅτε μὲν εἴνε-
 κα, ἐγὼ οὐκ ἐρέω. δοκέει δ' ὦν μοι καὶ ὅδε ἐς ἐκείνου
 29 μίμησιν τοῦ ξυλίνου ἀνδρὸς ἀνέρχεσθαι. Ἡ δὲ οἱ ἀνοδος
 τοιγδὲ σειρῇ μακρῇ ἑαυτὸν τε ἅμα, καὶ τὸν Φαλλὸν
 περιβάλλει· μετὰ δὲ ἐπιβαίνει ξύλων προσφυῶν τῷ
 Φαλλῷ, ὁκόσον ἐς χάριν ἄκρου ποδός· ἀνιὼν δὲ ἅμα
 ἀναβάλλει τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὅκωσπερ ἡνιοχέων.
 εἰ δὲ τις τὸδε μὲν οὐκ ὅπωπε, ὅπωπε δὲ Φοινικοβα-
 τέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθί κού,
 οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὶ δὲ ἐς τέλος ἵκηται τῆς ὁδοῦ, σειρὴν
 ἐτέρην ἀφείς, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει
 τῶν οἱ θυμὸς, ξύλα, καὶ εἴματα, καὶ σκεύεα· ἀπὸ
 τῶν ἑδρῶν συνδέων, ὁκοίην καλὴν, ἰζάνει. μίμνει τε χρό-
 νον, τῶν εἶπον ἡμερέων. πολλοὶ δὲ ἀπικνεόμενοι, χρυ-
 σὸν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ χαλκὸν κομίζουσι· εἴτ' ἀφέν-

2 Οὐκ ἐρέω) Οὐδὲ γὰρ ὅσιον, χάτος Κορύβου Διόνυσον ὑπόμνημα,
 εἶμαι, τὴν αἰτίαν ἐρεῖν, κιναι- μισθὸν τοῦτον αὐτῷ Διόνυσον ἐκ-
 δεῖαν Διονύσου κατὰγορον. παρ' πετικότα, Σεμέλης τῆς μητρὸς μύ-
 ὄσον καὶ ὁ φαλλὸς τοῦ πεπορευ- νυτρα. M.

phallis viros collocant: cuius rei causa, non dixerim equi-
 dem. Videtur ergo mihi illius lignei viri imitatione hic
 ascendere. Porro ascensus est eiusmodi. Catena longa se
 pariter ac phallum circumdat. Postea inscendit ligna phal-
 lo affixa, ea magnitudine, quae extremum pedem recipiat.
 Quantum vero ascendit, tantum utrinque, aurigantis ge-
 stu, catenam in altum reiecit. Si quis vero hoc non vidit,
 vidit autem illos, qui palmas conscendunt in Arabia, aut
 in Aegypto, aut alio quocunque loco, idem, quod dico,
 intelligit. Cum autem ad finem viae pervenit, fune demisso
 alio, quem secum habet, longo illo quidem, sursum trahit,
 quae vult, ligna, & vestes, & vasa: e quibus sede colli-
 gata, quasi nido quodam, ibi desidet, manetque tempore
 dierum, quos dixi. Advenientes autem multi aurum & ar-
 gentum, quidam vero aes afferunt: deinde in conspectu

τες ἐκείνου πρόσθε κείμενα, ἀπιάσι, λέγοντες τὰ οὐνό-
 ματα ἕκαστος. παρεστεῶς δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει
 ὁ δὲ δεξιόμενος τούνομα, εὐχολὴν ἐς ἕκαστον ποιέεται.
 ἅμα δὲ εὐχόμενος, κροτέει ποίημα χάλκεον, τὸ αἰεῖδει
 μέγα καὶ τρηχὺ, κινεόμενον, εὔδει δὲ οὐδαμᾶ. ἦν γάρ
 μιν ὕπνος ἔλη ποτὲ, σκορπίος ἀνίων ἀνεγείρει τε, καὶ
 αἰεκέα ἐργάζεται, καὶ οἱ ἥδε ἡ ζημὴ τοῦ ὕπνου ἐπικέε-
 ται. τὰ μὲν ὧν ἐς τὸν σκορπίον μυθεῖνται, ἰρά τε καὶ
 θεοπρεπέα· εἰ δὲ ἀτρεκέα ἐστὶ, οὐκ ἔχω ἐρέειν. δοκέειν
 δέ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώ-
 σιος ἡ ὀρρωδία. Φαλλοβατέων μὲν δὴ περί τοσαῦτα ἀρ-
 κέει. ὁ δὲ νῆος ὀρέει μὲν ἐς Ἡέλιον ἀνιόντα. Εἶδος δὲ, 30
 καὶ ἐργασίην ἐστὶ, ὁκοίους νηοὺς ἐν Ἰωνίῃ ποιέουσι. ἔδρη
 μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς μέγαθος ὀργυιέων δυοῖν, ἐπὶ τῆς
 ὁ νῆος ἐπικέεται. ἀνοδος ἐς αὐτὸν λίθου πεποίηται, οὐ
 κάρτα μακρὴ. ἀνελθόντι δὲ θωῦμα μὲν καὶ ὁ πρόνηος

illius posita relinquunt, indicato suo quisque nomine. Ad-
 stans vero alius sursum nuntiat; ille vero, accepto nomine,
 preces pro unoquoque nuncupat: inter precandum sonum
 edit instrumento aeneo, quod, ubi movetur, magnum
 quiddam canit & asperum. Dormit neutiquam. Si enim
 somnus illi aliquando obrepit, scorpius ascendens & ex-
 citat illum, & magno malo afficit: haec ei poena somni
 proposita est. Quae igitur de scorpio narrant, ea sacra
 sunt & religiosa: utrum sint vera, dicere non habeo. Ut
 mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert ille me-
 tus cadendi. De illis phallorum consensoribus haec suffi-
 ciant. Templum spectat in Solem orientem. Specie est at-
 que opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminent
 e solo crepido magna, passuum duorum altitudine, in qua
 aedes imposita est. Ascensus in illam e lapide factus non
 sane latus. Ascendenti spectaculum magnum etiam atrium

μέγα παρέχεται, θύρῃσί τε ἥσκηται χρυσέῃσιν· ἐνδοθε
 δὲ ὁ νῆος χρυσοῦ τε πολλοῦ ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὄροφῇ
 πᾶσα χρυσή. ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὁδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη
 λέγεται τῆς χάρης τῆς Ἀραβίης. καὶ σοι τηλόθεν ἀνιόν-
 τι, προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθήν· καὶ ἦν αὐτὶς
 ἀπίης, οὐδαμᾶ λείπεται, ἀλλὰ σὺ τὰ τε εἴματα ἐς
 πολλὸν ἔχει τὴν πνοιήν, καὶ σὺ ἐς πᾶμπαν αὐτῆς μνή-
 31 σαι. Ἐνδοθεν δὲ ὁ νῆος οὐκ ἀπλὸς ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ
 θάλαμος ἄλλος πεποιήται. ἀνοδος καὶ ἐς τοῦτον ὀλί-
 γῃ θύρῃσι δὲ οὐκ ἥσκηται, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπας ἀνα-
 πέπταται. ἐς μὲν ὧν τὸν μέγαν νῆον πάντες ἐσέρχον-
 ται· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱερεῖς μόνον. οὐ μέντοι πάν-
 τες ἱερεῖς, ἀλλὰ τοὶ μάλιστα ἀγχίβεοί τε εἰσι, καὶ
 τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱερὸν μέλεται θεραπεία. ἐν δὲ τῷδε
 εἶται τὰ ἑόδα, ἥτε Ἥρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἑόντα
 ἐτέρῳ οὐνόματι κληίζουσι. ἄμφω δὲ χρυσεοὶ τέ εἰσι,

templi praeber: & valvis aureis excultum est. Intus autem
 aedes auroque multo relucet, & lacunar totum est au-
 reum. Sentitur autem hic divinus odor, qualis dicitur re-
 gionis Arabiae, qui e longinquo ascendenti spiritum in-
 halat optimum; & si inde discesseris, non deserit; quin &
 vestimenta tua diu servant odorem; & ipsi tibi semper
 obversabitur. Intus vero aedes non simplex est, sed tha-
 lamus in ea factus alius. Ascensus etiam in hunc parvus.
 Valvis non est ornatus, sed totus ex adverso venientibus
 apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes;
 in thalamum vero soli sacerdotes, ac ne sacerdotes qui-
 dem omnes; sed ii, qui proximi censentur Diis, & qui-
 bus omnis administratio sacrorum curae est. In hoc collo-
 cata sunt signa, tum Iuno, tum quem, Iuppiter cum sit,
 alio ipsi nomine appellant. Ambo aurei, ambo sedent. Ve-

καὶ ἄμφω ἔζονται· ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες φο-
ρέουσι· ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ Διὸς
ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὀρῇ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἰ-
ματα, καὶ ἔδρην· καὶ μιν οὐδὲ ἐβέλων ἄλλως εἰκάσεις.
Ἡ δὲ Ἥρην σκοπέοντί τοι πολυειδέα μορφήν ἐκφάνει. 32
καὶ τὰ μὲν ξύμπαντα ἀτρεκέει λόγῳ Ἥρην ἐστὶ ἔχει
δέ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης,
καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοι-
ρέων. χειρὶ δὲ τῇ μὲν ἐτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἐτέρῃ δὲ
ἄτρακτον. καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορεῖ, καὶ
πύργον, καὶ κροτάλον, τῷ μούνῃ τὴν Οὐρανίην κοσμέου-
σι. ἔκτοσθε δὲ οἱ χρυσός τε ἄλλος περικέεται, καὶ
λίθοι κάρτα πολυτελεές, τῶν οἱ μὲν λευκοὶ, οἱ δὲ ὑδα-
τώδεις, πολλοὶ δὲ πυρρῶδεις. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδάωι
πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ φορέουσιν.
Αἰγύπτιοι, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ
Ἀρμένιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγου

rum Iunonem leones ferunt: alter tauris infidet. Nempe
Iovis simulacrum Iovem refert per omnia, capite, vesti-
bus, throno, nec, etiam si velis, alii ipsum affimules. Ve-
rum Iuno multiplicem consideranti formam offert. Uni-
versim, ut vere dicam, Iuno est. Sed habet aliquid etiam
Minervae, & Veneris, & Lunae, & Rheae, & Dianae,
& Nemesis, & Parcarum. Manu altera sceptrum tenet,
colum altera: & in capite gerit radios & turrin; & ce-
stum habet, quo solam Coelestem Venerem ornant. Extra
vero & aliud aurum circumpositum est, & gemmae val-
de pretiosae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae, mul-
tae etiam ignei. Insuper vero Sardae onyches multae, &
Hyacinthi & Smaragdi, quas Aegyptii ferunt, & Indi, &
Aethiopes, & Medi, & Armenii, & Babylonii. Quod au-

ἄξιον, τοῦτο ἀπηγήσομαι· λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ Φορέει, λυχνὶς καλέεται, οὐνομα δέ οἱ τοῦ ἔργου ἢ συντυχίη. ἀπὸ τούτου ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολάμπεται, ὑπὸ δέ οἱ καὶ ὁ νῆος ἅπας, οἷον ὑπὸ λύχνουσι φαίνεται. ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν Φέγγος ἀσθενέει. ἰδέην δὲ ἔχει κάρται πυραίδεα. καὶ ἄλλο θαυμαστόν ἐστι ἐν τῷ ξοάνῳ. ἦν ἑστειὼς ἀντίος ἐσορέης, ἐς σὲ ὄρῃ· καὶ μεταβαίνοντι τὸ βλέμμα ἀκολουθεῖ, καὶ ἦν ἄλλος ἐτέρωθεν ἱστορέη, 33 ἴσα καὶ ἐς ἐκεῖνον ἐκτελέει. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων, ἔστηκε ξοάνον ἄλλο χρύσειον, οὐδαμῶς τοῖσι ἄλλοις ξοάνοις εἴκελον. τὸ δὲ μορφὴν μὲν ἰδίην οὐκ ἔχει, Φορέει δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἶδεα. καλέεται δὲ σημήιον καὶ ὑπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. οὐδὲ τι οὐνομα ἴδιον αὐτῷ ἔθεντο, ἀλλ' οὐδὲ γενέσιος αὐτοῦ περὶ καὶ εἶδος λέγουσι. καὶ μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ἂν ἐπὶ τῇ κορυφῇ αὐτοῦ, περιστερὴ χρυσῆ ἐφέστηκε. τούνεκα δὴ μυθεόν-

tem magis commemoratu dignum est, illud enarrabo. Gemmam in capite fert, quae Lychnis vocatur: nomen illi res ipsa dedit. Ab hac noctu splendor multus refulget, ut ab ea tanquam a lucernis aedes tota reluceat: interdum splendor ille imbecillior, ceterum speciem habet valde igneam. Etiam aliud est in illo simulacro admirabile. Si stans contra intueare, te respicit, transeuntem obrutus ille persequitur: & si ab alia parte alius hoc experiatur, idem in illum perficit. Inter utrumque stat imago ex auro, alia nulla parte aliis imaginibus similis. Suam hoc formam non habet, gerit autem aliorum Deorum species: signum vocatur ab ipsis Assyriis, nec nomen illi proprium posuere: sed neque de ortu illius aut forma dicunt; sed alii ad Bacchum, alii ad Deucalionem, ad Semiramidem alii referunt. Etenim in vertice illius stat columba aurea: quam ob cau-

ται Σεμιράμιος ἔμμεναι τόδε σημήϊον. ἀποδημέει δὲ δις
 ἐκάστου ἔτεος ἐς θάλασσαν, ἐς κορινθὴν τοῦ εἶπον ὕδα-
 τος. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ, ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ, κέεται 34
 πρῶτα μὲν θρόνος ἡελίου· αὐτοῦ δὲ εἶδος οὐκ ἐνι, μόνου
 γὰρ Ἡελίου καὶ Σεληναίης ξόανα οὐ δεικνύουσι. ὅτε
 δὲ εἵνεκα ὥδε νομίζουσι, ἐγὼ καὶ τόδε ἔμαθον. λέγουσι
 τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι ὅσιον ἔμμεναι ξόανα ποιεέ-
 σθαι, οὐ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι τὰ εἶδεα·
 Ἡέλιος δὲ, καὶ Σεληναίη, πάνπαν ἐναργέες, καὶ
 σφέας πάντες ὀρέουσι. κοίη ὦν αἰτή ξοανουργίης, τοῖσι
 ἐν τῷ ἡέρι φαινομένοισι; Μετὰ δὲ τὸν θρόνον τοῦτον κέα- 35
 ται ξόανον Ἀπόλλωνος, οὐκ αἶον ἐώθее ποιεέσθαι· οἱ μὲν
 γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἡγνῆται, καὶ
 πρωτῆβην ποιεῖουσι. μῦνοι δὲ οὗτοι Ἀπόλλωνος γενειή-
 τω ξόανον δεικνύουσι· καὶ τάδε ποιέοντες, ἐωυτοὺς μὲν
 ἐπαινέουσι, Ἑλλήνων δὲ κατηγορεῖουσι, καὶ ἄλλων,

nam Semiramidis esse simulacrum illud fabulantur. Abit
 [defertur] vero bis quotannis ad afferendam, quam dixi,
 aquam. In ipsa porro aede ad sinistram intrantium Solis
 primum thronus positus est: ipsius vero simulacrum non
 inest. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt.
 Cuius autem rei causa hoc instituerint, id ipsum quoque
 didici. Aiunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illo-
 rum enim species non esse notas omnibus. At Sol & Lu-
 na plane conspicui, & vident illos universi. Quae igitur
 causa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se
 conspiciendos praebeant? Post illum thronum Apollinis fi-
 gnum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui
 omnes iuvenem putant Apollinem, & prima florentem
 pubertate faciunt. Hi soli vero barbati Apollinis signum
 ostendunt. Haec dum faciunt, sibi placent, reprehendunt

ὁκόσοι Ἀπόλλωνα παῖδα θέμενοι ἰλάσκονται· αἰτὶν
 δὲ ἥδε δοκέει αὐτέοισι, ἀσοφὴ μεγάλη ἔμμεναι, ἀτε-
 λέα ποιεῖσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἶδεα. τὸ δὲ νέον ἀτελές
 ἔτι νομίζουσι. ἐν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνι
 καινουργέουσι. μῦθοι Ἀπόλλωνα εἵμασι κοσμέουσι.
 36 Ἔργων δὲ αὐτοῦ περί, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἐρέω δὲ
 τὸ μάλιστα θαυμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ τοῦ μαντηίου
 ἐπιμνήσομαι. μαντήια πολλὰ μὲν παρ' Ἑλλήσι, πολ-
 λά δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ,
 καὶ ἐν τῇδε Ἀσίῃ πολλά ἐστι. ἀλλὰ τὰ μὲν οὔτε ἱρέων
 ἄνευ οὔτε προφητέων φθέγγονται. ὁδὲ δὲ αὐτὸς τε κι-
 νέεται, καὶ τὴν μαντήϊν ἐς τέλος αὐτουργεῖ. τρόπος δὲ
 αὐτῆς τοιόσδε. εὐτ' ἂν ἐβέλησι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ ἑδρῇ
 πρῶτα κινέεται. οἱ δὲ μιν ἱρέες αὐτίκα αἰείρουσι. ἦν δὲ
 μὴ αἰείρωσι, ὁ δὲ ἰδρώει, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινέεται. εὐτ'
 ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντῃ περιδινέων,

Graecos, aliosque, qui Apollinem placant, quem ponunt
 puerum. Causa haec illis videtur, quod magna sit infi-
 pientia, imperfectas Dis formas tribuere: adolescentiam
 autem adhuc imperfectam existimant. Verum unum etiam
 in alio suo Apolline novant. Soli vestibus ornant Apo-
 linem. De operibus ipsius multa habeo dicere. Dicam ve-
 ro, quod maxime admiratione dignum est. Primo autem
 oraculi mentionem faciam. Oracula apud Graecos multa,
 multa apud Aegyptios. Verum etiam in Libya & in Asia
 multa sunt. Sed alia non sine sacerdotibus vel prophetis
 respondent: at hic movetur ipse, & divinationem ad fi-
 nem usque solus perducit. Modus hic est. Cum vult red-
 dere oraculum, in sede primum sua movetur. Sacerdotes
 vero ipsum continuo tollunt. Si vero non tollant, ille su-
 dat, & versus medium adhuc movetur. Cum vero subeun-
 tes onus ipsum ferunt, agit illos usque quaque in orbem,

καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἑτέρου μεταπηδῶν. τέλος ὁ ἀρχιεὺς
 ἐντιάσας, ἐπερέεταί μιν περὶ ἀπάντων πρηγμάτων· ὁ
 δὲ ἢν τι μὴ θέλῃ ποιεῖσθαι, ὁπίσω ἀναχωρεῖ. ἢν δὲ τι
 ἐπαινέῃ, ἄγει ἐς τὸ πρόσω τοὺς προσφέροντας, ὅκωσ-
 περ ἡνιοχέων. οὕτω μὲν συναγείρουσι τὰ θέσφατα, καὶ
 οὔτε ἰρὸν πρῆγμα οὐδέν, οὔτε ἴδιον τούτου ἀνευ ποίουσι.
 λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτους περί, καὶ τῶν ὠρέων αὐτοῦ πα-
 σέων, καὶ ὅκότε οὐκ ἔσονται. λέγει δὲ καὶ τοῦ σημήϊου
 περί, ὅκότε χρή μιν ἀποδημέειν, τὴν εἶπον ἀποδημίην.
 Ἐρῶ δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρεόντος ἐπρήξε. οἱ μὲν 37
 μιν ἰρέες ἀείροντες ἔφερον, ὁ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλι-
 πε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἡέρι μόνος ἐφορέετο. Μετὰ δὲ τὰν 38
 Ἀπόλλωνα, ξοανόν ἐστὶν Ἀτλαντος, μετὰ δὲ Ἑρμῆα
 καὶ Εἰλειθυίης. Τὰ μὲν ὦν ἐντὸς τοῦ νηοῦ, ὥδε κεκο- 39
 σμέαται· ἔξω δὲ βωμός τε κέεται μέγας, χάλκεος· ἐν
 δὲ καὶ ἄλλα ξοανα μυρία χάλκεα, βασιλέων τε καὶ
 ἰρέων. καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μνήσασθαι.

& in alium ex alio transilit. Tandem obfistens sacerdotum
 princeps interrogat illum de rebus omnibus. Isque, si no-
 lit fieri, retrocedit; si vero probet, antrorsum agit suos
 baiulos, tanquam habenis auriga. Ita colligunt oracula,
 & neque sacram rem ullam neque privatam sine hoc fa-
 ciunt. Praedicit etiam de anno, omnibusque illius tempe-
 statibus, & quando non futurae sint: item praedicit de Si-
 gno, quando eam, quam dicebam modo, profectioem sus-
 cipiat. Narrabo etiam aliud, quod me praesente egit. Sa-
 cerdotes sublatum ferebant. At ipse illos humi reliquit,
 sublimis ipse solus ferebatur. Post Apollinem Atlantis fi-
 gnum est, post Mercurii, & Ilithyiae. Interiora igitur ae-
 dis sic ornata sunt. Extra vero altare positum magnum ex
 aere: adsunt & alia signa sexcenta aenea regum & sacer-
 dotum: recensēbo autem, quae memoratu prae ceteris di-

ἐν ἀριστερῇ τοῦ νεῶ Σεμιράμιος ξόανον ἔστηκε, ἐν δεξιῇ
 τὸν νηὸν ἐπιδεικνυούσης. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίνην τοιήνδε· ἀν-
 θρώποισι, ὁκόσοι Συρίην οἰκέουσι, νόμον ἐποίεετο, ἑω-
 τὴν μὲν ὅκως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων,
 καὶ αὐτῆς Ἑρῆς ἀλογέειν καὶ ᾧδε ἐποίεον. μετὰ δὲ ὡς
 οἱ θεοὶ ἀπίκοντο νοῦσοί τε καὶ συμφορὰ, καὶ ἄλγεα,
 μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ θυγῆν ἑωτὴν
 ὁμολόγεε, καὶ τοῖσι ὑπηκόοις αὐτῆς ἐκέλευεν εἰς Ἑρῆν
 τρέπεσθαι. τούνεκα δὴ ἔτι τοιήδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπι-
 κνεομένοισι τὴν Ἑρῆν ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν
 40 οὐκ ἔτι ἑωτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα. Εἶδον δὲ καὶ
 Ἑλένης αὐτόθι ἄγαλμα, καὶ Ἐκάβης, καὶ Ἀδρυμά-
 χης, καὶ Παρίδος, καὶ Ἑκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶ-
 δον δὲ καὶ Νιρέως εἶδος τοῦ Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομή-
 λην, καὶ Πρώκην, ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὀρ-
 νίβα, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμιος, καὶ Κομβάβου,

gna sunt. Ad finistram aedis signum stat Semiramidis, dex-
 tra aedem ostendentis. Stat per causam eiufinodi. Homini-
 bus, qui Syriam habitant, legem tulerat, se pro Dea pla-
 carent, Deos autem reliquos, ipsamque adeo Iunonem,
 negligerent: idque illi fecere. Postea vero cum divinitus
 illi immitterentur morbi, & calamitas, & dolores; a fu-
 rore illo resipuit, & mortalem se confessa est, & suis ci-
 vibus, ut ad Iunonem iterum se converterent, imperavit.
 Hanc ob causam hoc adhuc habitu adstat, advenientibus
 placandam Iunonem demonstrans, & Deam non iam se,
 sed illam confessa. Vidi etiam Helenae ibi signum, & He-
 cubae, & Andromachae, & Paridis, & Hectoris, & Achil-
 lis. Vidi etiam Nirei simulacrum Aglaiae filii, & Phi-
 lomelam, & Procnem, adhuc mulieres, & ipsum Tereum
 volucrem: & aliud signum Semiramidis, & Combabi illud,

τὸ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ
 Ἀλεξάνδρου, αὐτῷ ἐκείνῳ εἴκελον. παρὰ δὲ οἱ Σαρδα-
 νάπαλος ἔστηκε, ἄλλη μορφῇ, καὶ ἄλλη στολῇ. Ἐν 41
 δὲ τῇ αὐλῇ ἄφεται νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι,
 καὶ αἰετοὶ, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες, καὶ ἀνθρώπους οὐ-
 δαμᾶ σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροὶ τέ εἰσι, καὶ χειροῇ-
 θες. Ἰρέες δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδέχεται· τῶν οἱ μὲν 42
 τὰ ἱρήϊα σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν φορέουσι, ἄλλοι δὲ
 πυρφόροι καλέονται, καὶ ἄλλοι παραβάριοι. ἐπ' ἐμεῦ
 δὲ πλείονες καὶ τριηκοσίων ἐς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο.
 ἐσθῆς δὲ αὐτέοισι πᾶσι λευκὴ καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κε-
 φαλῇ ἔχουσι. ἀρχιεὺς δὲ ἄλλος ἐκάστου ἔτεος ἐπιγί-
 γνεται. πορφυρέην δὲ μῦνος οὗτος φορέει, καὶ τιάρῃ
 χρυσῇ ἀναδέεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώ- 43
 πων ἱρῶν, αὐλητέων τε, καὶ συριστέων, καὶ Γάλλων,
 καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε, καὶ Φρενοβλαβέες. Θυσίῃ 44
 δὲ οἷς ἐκάστης ἡμέρης ἐπιτελέεται, ἐς τὴν πάντες ἀπι-

quod memoravi, & Stratonicae valde pulchrum, & Alex-
 andri ipsi illi simile. Adstat illi Sardanapalus, forma alia
 & vestitu. In aula soluti pascuntur boves magni & equi,
 & aquilae, & urfi, & leones, qui nequaquam nocent ho-
 minibus, sed sacri omnes sunt & mansueti. Sacerdotes au-
 tem illis multi recepti sunt, quorum alii mactant hostias,
 alii ferunt libamina, igniferi vocantur alii, & alii altarium
 assecrae. Me quidem praesente trecentis plures ad sacrifi-
 candum accedebant. Vestimenta illis omnia candida; pileum
 gestant in capite: sacerdos summus singulis annis novus
 succedit: purpura hic solus indutus est, tiara redimitus
 aurea. Est autem alia quoque multitudo sanctorum homi-
 num, tibicinum, fistulatum, Gallorum; & mulieres fu-
 riosae ac fanaticae. Sacrificium bis unoquoque die peragi-

κνέονται. Διὶ μὲν ἂν κατ' ἡσυχίην θύουσι, οὔτε αἰέδον-
 τες, οὔτε αὐλέοντες. εὖτ' ἂν δὲ τῇ Ἑρῇ κατάρχωνται,
 αἰέδουσί τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κρόταλα ἐπικροτέουσι.
 45 καὶ μοι τούτου περί, σαφές οὐδὲν εἰπεῖν ἐδύναντο. Ἔστι
 δὲ καὶ λίμνη αὐτοῖσι, οὐ πολλὸν ἐκάς τοῦ ἱεροῦ, ἐν τῇ
 ἰχθύες ἱεροὶ τρέφονται πολλοὶ, καὶ πολυειδέες. γίγνον-
 ται δὲ αὐτέων ἔνιοι κάρτα μεγάλοι· οὗτοι δὲ καὶ οὐνό-
 ματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι· ἐπ' ἐμεῦ δὲ τις
 εἶην ἐν αὐτοῖσι χρυσοφορέων· ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα
 χρύσειον αὐτέων ἀνεκέατο. καὶ μιν ἐγὼ πολλάκις ἐθη-
 46 σάμην, καὶ ἔχε τὸ ποίημα. Βάθος δὲ τῆς λίμνης πολ-
 λὸν ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθην· λέγουσι δ' ἂν καὶ δικη-
 σίων ὀργυιέων πλεον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς
 βωμὸς λίθου ἀνέστηκε. δοκέοις ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλῶειν
 τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ ᾧδε νο-
 μίζουσι· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ στύλος ἐφεστὼς μέγας, ἀνέ-
 χειν τὸν βωμόν. ἔσπεπται δὲ αἰεὶ, καὶ θυάματα ἔχει.

tur, ad quod omnes veniunt. Iovi quidem silentio sacrifi-
 cant, neque sua voce canentes, neque tibiis. Cum vero
 Iunoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepi-
 tant. Ac de isto nihil mihi certi dicere poterant. Est etiam
 lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces sacri nu-
 triuntur multi, & varia specie. Fiunt quidam illorum op-
 pido magni. Hi & nomina habent, & vocati accedunt. Me
 spectante erat inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cu-
 ius pinna aureum opus florum suspensum erat. Illum ego
 saepe vidi, cum illud opus haberet. Profunditas lacus ma-
 gna. Equidem non sum expertus: dicunt vero ducento-
 rum amplius passuum esse. In medio stat altare lapideum.
 Putes ad primum conspectum, natere illud, & in aqua
 fluitare; ac multi ita esse arbitrantur. Mihi vero videtur
 columna subiecta ingens sustinere altare. Vittis illud sem-

πολλοὶ δὲ καὶ ἐκάστης ἡμέρης κατ' εὐχὴν ἐς αὐτὸν νη-
χόμενοι, στεφανηφορέουσι. Γίγνονται δὲ αὐτόθι καὶ 47
πανηγυρίες τε μέγισται· καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην
καταβάσιες, ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἱρὰ πάντα
κατέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρη πρώτη ἀπικνέεται τῶν
ἰχθύων εἵνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἴδῃται. ἦν γὰρ
τόδε γέννηται, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλυνται. καὶ δῆ-
τα ὁ μὲν ἔρχεται ὀφόμενος, ἡ δὲ πρόσω ἰσταμένη ἀπείρ-
χει τέ μιν, καὶ πολλὰ λιπαρέουσα ἀποπέμπει. Μέ- 48
γισται δὲ αὐτοῖσι πανηγυρίες, ταὶ ἐς θάλασσαν νο-
μίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τουτέων περὶ σαφές οὐδὲν ἔχω εἴ-
παι· οὐ γὰρ ἦλθον αὐτὸς, οὐδὲ ἐπειρήθην ταύτης τῆς
ὁδοιπορίας. τὰ δὲ ἐλθόντες ποιεῖουσι, εἶδον, καὶ ἀπηγγέ-
σομαι. ἀγγήϊον ἕκαστος ὕδατι σεσαγμένον φέρουσι·
κηρῶ δὲ τάδε σεσήμανται· καὶ μιν οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι
χέονται, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυὼν ἱρὸς, οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ

16 Ἀλεκτρυὼν) Πότερον ὄρνις οὗτος; ἢ πῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ
ἢ ἀνὴρ οὕτω καλούμενος; ὄρνιθι ποία μηχανὴ ὄρνις οὐκ ἀμφίβιος
γὰρ τί συντελέσει μισθὸς καὶ τοσ- οἰκήσει; V.

per ornatum est, & suffitum habet. Multi quotidie pre-
candi causā eo natant coronati. Fiunt ibi conventus ma-
ximi, vocanturque descensiones in lacum, quoniam illis
numina omnia ad lacum descendunt, inter quae Iuno pri-
ma advenit piscium causā, ne primus illos Iuppiter con-
spiciat. Hoc enim si fiat, perire aiunt universos. Ac venit
ille quidem visurus: at illa adversum consistens illum ar-
cet, & multum supplicans remittit. Sed maximae illis ce-
lebritates habentur, quae instituuntur ad mare. Verum de
his nihil certi, quod dicam, habeo. Neque enim ipse acces-
si, neque illam profectionem expertus sum. Quae autem in
reditu faciunt, ea vidi, & iam enarrabo. Vas aqua ple-
num pro se quisque afferunt: illa obsignata sunt cera: nec
vero ipsi eam solvunt, & aquam deinde effundunt. Sed

λίμνη, ὃς ἐπεὶ σφέων δέξεται τὰ ἀγγήια, τὴν τε σφρη-
γίδα ὀρῇ, καὶ μισθὸν ἀρνύμενος, ἀνά τε λύει τὸν δεσ-
μὸν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπαιτέεται, καὶ πολλὰ μνῆες εἰς
τουτέου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται. ἔνθεν δὲ εἰς
τὸν νηὸν αὐτοὶ ἐνείκαντες, σπένδουσί τε, καὶ θύσαντες,
49 ὀπίσω ἀπονοστέουσι. Ἑορτέων δὲ πασέων, τῶν οἶδα,
μεγίστην τοῦ εἵαρος ἀρχομένου ἐπιτελέουσι. καὶ μιν οἱ
μὲν πυρὴν, αἱ δὲ λαμπάδα καλέουσι. θυσίην δὲ ἐν αὐ-
τῇ τοιήνδ᾽ ποιέουσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες, ἐν τῇ
αὐλῇ ἐστᾶσι, μετὰ δὲ ἀγνέοντες αἰγὰς τε, καὶ οἴας,
καὶ ἄλλα κτήνεα ζῶα, ἐκ τῶν δένδρεων ἀπαρτέουσι·
ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες, καὶ εἴματα, καὶ χρύσεια, καὶ ἀρ-
γύρεα ποιήματα. ἐπεὶ δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωνται,
περιενέικαντες τὰ ἱερά περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν ἐνίστηναι,
τὰ δὲ αὐτὰ πάντα καίονται. ἐς ταύτην τὴν ἑορτὴν
πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἐκ τῆς Συρίας καὶ τῶν
πέριξ χωρέων πασέων· φέρουσιν τε τὰ ἑαυτῶν ἱερά ἕκα-

est facer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. Hic ubi
illorum vasa recepit, sigillumque inspexit, accepta eius
rei mercede, solvit vinculum, ceram aufert: ac minae
multae hoc ex opere ad Gallum redeunt. Hinc in tem-
plum ipsi illatam aquam fundunt, & sacrificio facto retro
abeunt. Dierum festorum, quos novi, omnium maximum
ineunte vere celebrant. Pyram, h. e. rogam, vocant alii;
alii Lampadem. Sacrificium eo peragunt eiusmodi. Arbo-
res excisas ingentes in aula statuunt: tum adductas capras,
& oves, & pecora alia, viventia ex arboribus suspen-
dunt: addunt aves, vestes, aurea & argentea opera. Per-
fectis iam omnibus, circumlatis circa arbores Diis, ignem
subiiciunt: illa vero subito ardent omnia. Ad hoc solemne
multi homines conveniunt e Syria, & regionibus circa
omnibus, feruntque suos omnes Deos, & quae signa ha-

στοι, καὶ τὰ σημήϊα ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τὰδε μεμιμη-
μένα. Ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρησι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἱερόν 50
ἀγείρονται· Γάλλοι δὲ πολλοὶ, καὶ τοὺς ἔλεξα, οἱ ἱεροὶ
ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τάμνονταί τε τοὺς πή-
χεας, καὶ τοῖσι νάτοισι πρὸς ἀλλήλους τύπτονται.
πολλοὶ δὲ σφισι παρεστεῶτες, ἐπαυλεύουσι, πολλοὶ δὲ
τύμπανα παταγέουσι, ἄλλοι δὲ αἰδούσι ἔνθρα καὶ ἱρὰ
ᾄσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τοῦ νηοῦ τόδε γίνεται. οὐδὲ
ἐσέρχονται ἐς τὸν νηόν, ὁκόσοι τὰδε ποιέουσι. Ἐν ταύ- 51
τῃσι τῇσι ἡμέρησι, καὶ Γάλλοι γίνονται. ἐπεὶ γὰρ οἱ
ἄλλοι αὐλέωσί τε καὶ ὄργια ποιέωνται, ἐς πολλοὺς
ἤδη ἡ μανὴ ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς Θέην ἀπικνέ-
μενοι, μετὰ δὲ τοιάδε ἐπρηξαν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ
ποιέουσι. ὁ νεηνίης, ὅτῃ τὰδε ἀποκέαται, ρίψας τὰ εἴ-
ματα, μεγάλη βοή ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναι-
ρέεται, τὰ δὲ πολλὰ ἔτεα ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἔστη-
κε· λαβὰν δὲ αὐτίκα τάμνει ἑαυτὸν, δέει τε διὰ τῆς

bent ab illis expressa. Statis diebus in templum confluit multitudo. Galli multi, & sacri, quos dixi, homines, caerimonias obeunt, vulnerant sibi brachia, & terga invicem caedenda praebent. Multi adstantes tibiis accinunt, multi perstrepunt tympanis, canunt alii divina & sacra cantica. Hoc vero opus extra aedem peragitur, neque illam intrant, quicunque faciunt talia. Per hosce dies fiunt etiam Galli. Reliqui enim dum tibiis concinunt, & celebrant orgia; ad plures iam pervasit furor, multique, qui spectatum modo venerant, postea perpetrarunt talia. Enarrabo autem, quid agant. Qui ista de se statuit iuvenis, vestibis abiectis magno clamore in medium prodit, tollit gladium, quales a multis inde annis, ob id ipsum puto, praesto sunt. Hoc igitur accepto statim se castrat, ac per urbem currit, ma-

πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρεי τὰ ἕταμε. ἐς οὐκ οἶν δὲ δι-
κὴν τάδε ἀπορρέφει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην,
καὶ κόσμον τὸν γυναικῆϊον λαμβάνει. τάδε μὲν ἐν τῇσι
52 τομῇσι ποιέουσι. Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίην
ταφὴν τοῖσι ἄλλοις θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ
Γάλλος, οἱ ἑταῖροί μιν αἰείροντες, ἐς τὰ προάστεια φέ-
ρουσι. θέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον, τῷ ἐκόμισαν,
ὑπερθε λίθοις βάλλουσι, καὶ τάδε πρήζαντες, ὀπίσω
ἀπονοστέουσι. φυλάξαντες δὲ ἐπὶ τὰς ἡμερέων ἀριθμὸν,
οὕτω ἐς τὸ ἱρὸν ἐσέρχονται. πρὸ δὲ τούτων, ἣν ἐσέλθωσι,
53 οὐκ ὅσια ποιέουσι. Νόμοις δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται του-
τέοις· ἣν μὲν τις αὐτέων νέκυν ἰδῆται, ἐκεῖνην τὴν ἡμέρην
ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἀπικνέεται· τῇ ἑτέρῃ δὲ, καθήρας ἑαυτὸν,
ἐσέρχεται. αὐτέων δὲ τῶν οἰκητῶν τοῦ νέκυσ ἐκαστοι
φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφα-
λας ξυράμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τάδε ποιῆσαι, οὐ
54 σφίσι εἰσιέναι ὅσιον. Θύουσι δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ

nibus ferens, quae abscidit. In quamcunque vero domum
ista abiecerit, ex ea vestem muliebrem & mundum acci-
pit. Haec in castrationibus agunt. Mortui vero Galli non
simili aliis sepultura sepeliuntur: sed ubi mortuus est Gal-
lus, sodales illum sublatum ferunt in suburbia: depositum
una cum ferro, quo portaverant, obruunt lapidibus,
eoque facto domum retro abeunt. Servato deinde septem
dierum numero, sic in templum intrant. Ante hos si in-
trent, piaculum committunt. Legibus ad haec utuntur hisce.
Si quis illorum mortuum viderit, illo die non venit in
templum: postridie autem, ubi lustravit se, intrat. Sed qui
domestici fuere mortui, triginta dierum observato numero
singuli, & rasis capitibus, intrant: ante vero quam istuc
fecerint, intrare illis nefas. Sacrificant boves mares pariter

θήλεας, καὶ αἰγας, καὶ οἷας. σύας δὲ μόνον ἐναγέας νομίζοντες, οὔτε θύουσι, οὔτε σιτέονται. ἄλλοι δ' οὐ σφέας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱρὺς νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοισι περιστερὴ δοκέει χρῆμα ἱρώτατον, καὶ οὐδὲ ψαύειν αὐτέων δικαιοῦσι· καὶ ἦν ἀέκοντες αἰψωνται, ἐναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσί. τούνεκα δὴ αὐτέοισι σύννομοί τε εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκίῃα ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμονται. Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριστέων περὶ, τὰ 55 ἐκεῖνοι ποιέουσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὁδὸ καὶ ὀφρύας ἐξύρατο· μετὰ δὲ ἱρεύσας οἶν, τὰ μὲν ἄλλα κρεουργεῖ τε καὶ εὐωχέεται, τὸ δὲ νάκος χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τούτου ἐς γόνυ ἔζεται, πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν τοῦ κτήneos ἐπὶ τὴν ἐαυτοῦ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰτέει, τὴν μὲν παρεούσαν θυσίην δέκεσθαι· μέζω δὲ ἐσαυθὺς ὑπισχνέεται. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τε στέφεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὁκόσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπι-

ac feminas, & capras, & oves. Porcos solos, quos abominantur, neque immolant, neque iis vescuntur. Alii non abominabiles putant, sed sacros. Inter aves columba res illis sanctissima videtur, nec attingere eas fas putant: & si inviti attigerint, impiati sunt illo die. Itaque cum illis habitant, cubacula ingrediuntur, & plerumque pascuntur humi. Dicam autem de his etiam, qui ad conventus hosce veniunt. Vir ubi Hierapolin primum venit, caput radit ac supercilia. Post sacrificata ove, reliquas carnes concisas epulatur. Pelle autem humi strata, genu in ea ponit, pedes & caput pecudis suo capite suscipit: simul autem precibus petit, praesentem victimam recipiant, maiorem pollicetur in posterum. His perfectis, & suum caput coronat & reliquorum, qui eandem profectiorem susceperunt. Tum abla-

κινούνται. ἄρας δὲ ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ ὁδοιπορέει, ὕδασι τε
 ψυχροῖσι χρεώμενος, λουτρῶν τε καὶ πόσιος εἵνεκα, καὶ
 ἐς πάμπαν χαμοκοιτέων. οὐ γὰρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι
 ὅσιον, πρὶν τὴν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἑαυτοῦ
 56 αὐτὶς ἀπικέσθαι. Ἐν δὲ τῇ ἰρῇ πόλει ἐκδέκεται μιν
 ἀνὴρ ξεινοδόκος ἀγνοέοντα. ῥητοὶ γὰρ δὴ ὦν ἐκάστης πό-
 λιος αὐτοῖσι ξεινοδοκοὶ εἰσὶ καὶ τόδε πατρόθεν οἴκοι δέκον-
 ται. καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἶδε διδάσκαλοι, ὅτι
 57 σφίσι πάντα ὑπηγέονται. Θύουσι δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ
 ἰρῷ ἀλλ' ἐπεὶ παραστήσῃ τῷ βαμῷ τὸ ἰρήιον, ἐπι-
 σπείσας, αὐτὶς ἄγει ζῶν ἐς τὰ οἰκήϊα· ἐλθὼν δὲ κατ'
 58 ἑαυτὸν θύει τε, καὶ εὐχεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυ-
 σίης τρόπος τοιόσδε· στέφαντες τὰ ἰρήϊα ζῶα, ἐκ τῶν
 προφυλαίων ἀπιᾶσι, τὰ δὲ κατενειχθέντα θνήσκουσι·
 ἔνιοι δὲ καὶ παῖδας ἑαυτῶν ἐντεῦθεν ἀπιᾶσι, οὐκ ὁμοίως
 τοῖς κτήνεσι, ἀλλ' ἐς πῆρην ἐνβέμενοι, χειρὶ κατὰ γουσι,
 ἅμα δὲ αὐτέοις ἐπικερτομέοντες, λέγουσι ὅτι οὐ παῖ-

ta iterum suo de capite, in viam se dat, ufus ad balnea
 pariter & potum aqua frigida, humi semper decumbens:
 nec enim lectum ante conscendere illi fas est, quam ubi
 perfecto itinere domum rediit. In ipsa Hierapoli excipit il-
 lum publicus hospes ignotum: certi enim uniuscuiusque
 civitatis ibi sunt hospites, & pro patria quemque sua do-
 mi recipiunt. Vocantur hi ab Assyriis Doctores, quod
 omnia illos *solemnia* docent. Maestant vero non in ipso tem-
 plo, sed cum statuit ad altare victimam, ac libavit, vi-
 ventem reducit domum, atque apud se maestat, ac preces
 fundit. Est autem alius quoque sacrificii modus, *nimirum*
 iste: Vittatas hostias vivas de vestibulo praecipitant, quae
 deiectae ipso casu moriuntur. Quidam suos ipsorum libe-
 ros inde deiiciunt, non similiter ut pecudes, sed intrusos
 in culeum manu deturbant, simul maledicta in eos inge-

δες ἀλλὰ βόες εἰσί. Στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρ- 59
 πούς, οἱ δὲ ἐς αὐχένας. καὶ ἀπὸ τοῦδε ἅπαντες Ἀσσύ-
 ριοι στιγματηφορέουσι. Ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο, μούνοι- 60
 σι Ἑλλήνων Τροϊζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ
 κεῖνοι ποιέουσι. Τροϊζήνιοι τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι
 ἡμέτεροισι νόμον ἐποίησαντο, μὴ μιν ἄλλως γάμον ἰέναι,
 πρὶν Ἰππολύτῳ κόμας κεῖρασθαι· καὶ ὧδε ποιέουσι.
 τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει γίνεται. οἱ μὲν νεηνία τῶν
 γενεῶν ἀπάρχονται· τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱρούς
 ἐκ γενετῆς ἀπῖᾱσι· τοὺς ἐπεὶ ἐν τῷ ἱρῷ γένωνται,
 τὰμιρυσὶ τέ, καὶ ἐς ἄγγεα καταθέντες, οἱ μὲν ἀργύ-
 ρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεια ἐν τῷ νηῷ, προσηλώσαντες
 ἀπῖᾱσι, ἐπιγράφαντες ἕκαστοι τὰ οὐνόματα. τοῦτο καὶ
 ἐγὼ ἐτι νέος ὢν, ἐπετέλεσα. καὶ ἐτι μεῦ ἐν τῷ ἱρῷ καὶ
 ὁ πλόκαμος, καὶ τὸ οὐνομα.

runt, cum dicant, non suos esse liberos, sed boves. Pun-
 cturis se notant omnes, alii in manibus, in cervicibus alii,
 atque hinc est, quod Assyrii omnes ferunt stigmata. Fa-
 ciunt etiam aliud quiddam, solis inter Graecos consentien-
 tes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant, explica-
 bo. Troezenii virginibus adolescentibusque legem posuere,
 ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hippolyto po-
 fuerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Iu-
 venes mentorum ibi primitias ponunt. Submitunt autem
 adolescentibus sacros a nativitate inde cincinnos: quos in
 templo ipso defectos in vasculis deponunt alii quidem ar-
 genteis, multi vero aureis; iisque in templo fixis, inscri-
 pto suo quisque nomine, discedunt. Hoc ego etiam ado-
 lescens feci, estque adhuc in templo cincinnus pariter meus
 atque nomen.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ.

Ι ΒΑΔΙΖΟΝΤΙ μοι κατὰ τὴν στοᾶν, τὴν ἐντεῦθεν ἐξείοντων ἐν ἀριστερᾷ, τῆς ἑκτῆς ἐπὶ δέκα, σμικρὸν πρὸ μεσημβρίας, Θερσαγόρας περιτυγχάνει. τάχα τινὲς αὐτὸν ὑμῶν ἐπίσταντο· σμικρὸς τίς ἐστι, γρυπὸς, ὑπόλευκος, ἀνδρικός τὴν Φύσιν. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἔτι προσιόντα, Θερσαγόρας, ἔφην, ὁ ποιητής, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν;

ΘΕΡΣ. Οἶκοθεν, ἧδ' ὅς, ἐνταῦθα.

ΛΥΚ. Πότερον δ', ἦν δ' ἐγὼ, διαβαδίσων;

ΘΕΡΣ. Ἀμέλει μὲν, ἔφη, καὶ τούτου δεόμενος· ἄωρὶ γάρ τοι τῶν νυκτῶν ἔξαναστὰς, ἔδοξέ μοι χρῆναι τοῖς Ὀμήρου γενεθλίοις τῆς ποιητικῆς ἀπάρξασθαι.

Ι ΔΗΜΟΣΘΕΝ.) Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς τοῦ Λουκίου ἰδέας καὶ ἀγχινίας. G. II Ἀμέλει μὲν) Ἀντὶ τοῦ πάντας. V.

DEMOSTHENIS LAUDATIO.

LYCINUS ET THERSAGORAS.

Ι **I**N AMBULANTI mihi in porticu, in sinistro exeuntium inde lute, sexto decimo, paulo ante meridiem, obviam fit Thersagoras. Forte quidam vestrum hominem noverint. Parvus est, vulturnino naso, subalbidus, habitu virili. Igitur accedentem adhuc conspicatus, Heus, inquam, Thersagora poeta, quorsum ergo, & unde?

Thers. Domo, inquit, huc.

Lyc. Utrum, inquam, ambulaturus?

Thers. Scilicet, inquit, & illo opus habeo. Cum enim intempesta nocte surrexissem, visum est natalem Homeri poetices quibusdam primitiis honorare,

ΛΥΚ. Καλῶς γε σὺ ποιῶν, ἔφην, καὶ τὰ τροφεῖα τῆς παιδεύσεως ἐκείνῳ τίνων.

ΘΕΡΣ. Ἐκεῖθεν οὖν ἀρξάμενος, ἡδ' ὅς, ἔλαβον ἑμαυτὸν, εἰς τοῦτο τῆς μεσημβρίας ἐκπεσῶν. ὅπερ οὖν ἔφην, δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου. Πολὺ μέντοι πρότερον, 2 ἔφη, προσειπεῖν τουτονὶ δεόμενος ἦκω, τῇ χειρὶ τὸν Ὅμηρον ἐπιδείξας. ἵστε δῆπου τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεῶ, τὸν καθειμένον τὰς κόμας. προσερῶν τε οὖν αὐτὸν ἀφικόμην, ἔφη, καὶ προσευξόμενος ἀφθόνων μεταδιδόναί τῶν ἑπῶν.

ΛΥΚ. Εἰ γὰρ, ἔφην, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα εἶη. πάλαι γάρ τοι καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δοκῶ τὸν Δημοσθένην, ἐπικουρῆσαι τι πρὸς τὴν αὐτοῦ γενέθλιον. εἰ οὖν ἡμῖν ἐπαρκέσαι τὸ εὐχέσθαι, συμβουλοίμην ἄν σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ Ἑρμαῖον.

5 Πολὺ μέντοι πρότερον) Ἡ ὅπερ πολὺ παρὰ Πλάτωνα τῷ φιλοσόφῳ ἐστὶν εὐρεῖν. V.
πλεονάζουσα φράσις αὕτη συνήθης Ἀττικοῖς, καὶ ποτὲ μὲν, ὡς ἀπὸ 15 Ἑρμαῖον) Ἑρμαῖον λέγεται τὸ εὐρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆς, Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαῖον. οἱ

Lyc. Praeclare tu quidem, *inquam*, qui ista educationis nutritionisque illi praemia solvas.

Thersf. Inde igitur, *inquit*, cum incepissem, imprudens ad hoc meridiei usque delapsus sum. Quod ergo dixi, opus mihi est ambulato. Verum multo prius, *ait*, precibus adoraturus istum venio, manu autem monstrabat Homerum: nempe nosse illum ad dextram aedis Ptolemaeorum, illum demissis comis. Hunc ergo adoraturus veni, *inquit*, & rogaturus, ut copiosa mihi carmina impertiat.

Lyc. Si quidem, *inquam*, in precibus ipsae res inessent, olim sane Demostheni negotium facessiturus mihi videor, ut ad suum mihi natalem obeundum opis aliquid conferat. Quare si precari fatis esset, socium me tibi adiungerem: commune nobis munus contingeret.

ΘΕΡΣ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν νύκτωρ τε καὶ τήμερον πεπονημένων, δοκῶ μοι τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι· θείας γάρ πως καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποίησιν ἐξεβακχεύθην· κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ τοι τοῦτ' ἐγὼ γραμματεῖον περιηγόμην, εἰ ἄρα τῷ σχολῇ ἄγοντι τῶν ἐταίρων περιτύχοιμι. δοκεῖς οὖν μοι ἐν καλῷ σὺ τῆς σχολῆς εἶναι.

3 ΛΥΚ. Μακάριος γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος, ὃς ἤδη λελουμένος τὴν κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θεᾶς ψυχαγωγούμενος μυθο-

γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἔφορον τῶν ὁδῶν παρὰ τὰς ὁδοὺς ἔγραφον. ὅτε καὶ εἰ τι εὐρισχὸν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῶ Ἑρμῆ ἀνέτιθον, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρανόμαζον Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμῖον. V.

9 Τοῦ τὸν δόλιχον) Δύναται καὶ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος, καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκότος. ἀλλ' ἐπεὶ τὴν περιττότητα τῶν ἄρθρων ὑποπέλλεσθαι εἰώθασι Ἀττικοί, ἐν τῶν δύο ἀνάγκη παρεῖσθαι, συνεπακούεται γὰρ τὸ λοιπόν. εἰ μὲν γὰρ τὸ τοῦ εἶναι, λείπει τὸ τὸν, καὶ ἔσται οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκότος τὸν δόλιχον, συνεπακούεται γὰρ τὸ τὸ, ὃ καὶ φαιδρότερον. εἰ δὲ τὸ τὸν δόλιχον εἶναι, ἡλείπει

τὸ τῆς γενικῆς ἄρθρον συνεπακούμενον οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νενικηκότος τὸν δόλιχον. ἐγκριτέρονον δὲ ἔσται τοῦτο τοῦ προτέρου, καθότι φίλον Ἀθηναίοις τῶν ἄρθρων ἑλλιπестέρας τὰς πτάσεις προφέρεισθαι, αὐτοὶ γὰρ ἀφικόμενοι φασὶ πρὸς βασιλέα, καὶ προσῆλθε βασιλεῖ. V.

ibid. Δόλιχον) Δόλιχος ὄνομα δρόμου ὅσπερ ἐστὶν ὀκτὰ στάδια. ἐνταῦθα Ὅμηρος συγκρίνει Δημοσθένην. καὶ δείκνυσιν μεγίστην εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὸν βίον δὲ σεμνύνει Δημοσθένους, ἐν διαλέξει τὸς ἐπαίνους εἰσφέρειν. V.

10 Ψυχαγωγούμενος) Παραμυθεύμενος, τέρπων. V.

Thers. Equidem, inquit, eorum, quae vel nocte vel interdum feci, affluentem facile ubertatem ad Homerum auctorem iure referre mihi videor. Divinitus enim quodammodo, & vatis instar velut Bacchico instinctu ad carmen incitatus sum. Iudicabis ipse. Consulto enim hunc libellum mecum detuli, si forte in sodalium aliquem otiosum inciderem. Videris ergo mihi pulchre otium habere.

Lyc. Nempe tu beatus es, inquam, idemque tibi usu venit, quod ei, qui curriculo vicerat, qui iam pulvere abluto, & reliquo se spectaculo oblectans, fabellas habere cura-

λογεῖν πρὸς τὸν παλαιστὴν διανοεῖτο, ἐπίδοξον κληθήσε-
σθαι τῆς πάλης οὔσης. ὁ δ', Ἄλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος
οὐκ ἂν ἐμυθολόγεις, ἔφη· καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικη-
κῶς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, ἐντροφᾶν ἀνδρὶ μάλα δὴ
κατορρώδουσι τὴν τοῦ σταδίου τύχην.

ΘΕΡΣ. Καὶ ὅς γελάσας, Ὡς δὴ σοι τὶ τῶν ἀπόρων
εἶπεν, ἐργασόμενος.

ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφη, ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ 4
καθ' Ὅμηρον εἶναί σοι λόγου καταφαίνεται· καὶ σὺ
μὲν μέγα Φρονεῖς, Ὅμηρον ἐπαινέσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δη-
μοσθένης σμικρὸν, καὶ τὸ μηδέν.

ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. διαστασιάσαιμι δ' οὐκ
ἂν τοὺς ἥρωες, εἰ καὶ πλείων εἰμὶ τὴν γνώμην πρὸς Ὀ-
μήρου τετάχθαι.

ΛΥΚ. Εὖγε, εἶπον· ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζοις πρὸς τοῦ

5 Κατορρώδουσι) Φοβουμένω. V.

13 Πρὸς Ὅμηρου) Πρὸς pro
ὕπερ antiqui utuntur. Exempla

ex Demosthene addita in Urba-
no. Πρὸς Ὅμηρου. πρὸς τοῦ Δη-
μοσθένους τετάχθαι. G.

palaestra cogitabat, quo tempore iam iam vocandi ad cer-
tamen luctatores videbantur: at ille, *Verum*, inquit, in car-
ceribus non haberes fabulas. Sic tu mihi videris poetici cur-
riculi victor, illudere homini fortunam arenae vehemen-
ter extimescenti.

Thers. *Iste ridens*, Nempe, inquit, tanquam difficile quid-
dam acturo.

Lyc. Forte enim, inquam, minoris tibi Demosthenes,
quam ut comparari cum Homero possit, esse orationis ar-
gumentum videtur. Itaque multum tibi places Homero lau-
dato: mihi vero Demosthenes laudandus parvum quiddam
& nihil est.

Thers. Calumniaris, inquit: nolim ego in contentionem
vocare heroas, etsi magis fert animus ab Homero stare.

Lyc. Euge, inquam: me vero non putas stare malle a De-

5 Δημοσθένους; Ἀλλ' ἐπεὶ γε μὴ ταύτη τὸν λόγον ἀτιμάξεις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, δῆλον ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῇ μόνον, τοὺς δὲ ρητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππεὺς παρὰ πεζοὺς ἐλαύνων.

ΘΕΡΣ. Μὴ μαίνειν, ἔφη, ταῦτά γε, καὶ εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μαρίας ἐπὶ τὰς ποιητικὰς ἰοῦσι θύρας.

ΛΥΚ. Δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην, ἔφη, ἐνθέου τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ Φαύλης Φροντίδος.

ΘΕΡΣ. Οὐδὰ τοι, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, καὶ χαίρω πολ-
λάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ τὰ Δημοσθένους
ἐγγὺς τῶν Ὀμήρου τιθεῖς. οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα,
καὶ πικρίαν, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ μὲν οἶνοβα-
ρες, πρὸς τὰς Φιλίππου μέβας, καὶ κορδακισμούς, καὶ

10 Καὶ χαίρω) Ἐνταῦθ' Ὀμήρω
συγκρίνει Δημοσθένην, καὶ δείκνυσιν
μεγίστην εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὸν
βίον δὲ σεμνύνει Δημοσθένους, ἐν
ὧ ἁπλοῦς τοὺς ἐπαίνους εἰσφέρει. V.

13 Ἐνθουσιασμόν) Ἐνθουσιασμός
λέγεται, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλλάμπεται
ὑπὸ τοῦ θεοῦ. V.

14 Κορδακισμούς) Κορδακισμός
ὁ αἰσχυρὸς τῶν μίμων φόφος. V.

mosthene? Sed quando non hac parte orationem nostram
spernis, ob argumentum; apparet nimirum, solam te poë-
ticen opus putare, oratoria vero opera contemnere sim-
pliciter, equitis instar pedites praetervehentis.

Thers. Absit, ut eo usque, *inquit*, insaniam; licet multo
fane furore opus est ad poëticas fores accedentibus.

Lyc. Quippe solutae etiam orationis scriptoribus, *in-
quam*, divino quodam afflatu opus est, si velint non hu-
miles videri, & cura exili.

Thers. Novi fane, *inquit*, & saepe iuvat, cum scriptorum
solutae orationis aliorum, tum Demosthenis, vehementiam
verbi causa, amaritudinem, & divinum illum instinctum,
cum iisdem Homeri virtutibus contendere; & illud *Victe me-
ro*... conferre cum ebrietatibus Philippi & saltationibus & lasci-

τὴν ἀσέλγειαν· τὸ δ', εἰς οἰωνὸς ἄριστος, πρὸς τὸ, Δεῖ
γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τὰς ἀγαθὰς ὑποφειμένους
ἐλπίδας· καὶ τό·

Ἦκε μέγ' οἰμῶζειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,
πρὸς τό·

Πηλίκον ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ
δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. παραβάλλω δὲ
καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσεὺς νιφάδας
τῶν λόγων, καὶ τό·

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγήρωτ' ἀθανάτω τε
Ἔσσεσθαι, πρὸς τό·

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος,
καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθεύδων τηρῇ. καὶ μυρίαί
γεγόνασιν αὐτῷ αὐτοῖς ἐπὶ ταυτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρο-
μαί. Ἦδομαι δὲ καὶ πάθῃ, καὶ διαθέσεις, καὶ τροπὰς 6
λέξεως καταμανθάνων, καὶ τὰς ἀφαιρούσας τὸν κόρον
μεταβολὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν παρατροπῶν ἐπανόδους,
καὶ τὰς τῶν παραβολῶν σὺν τῷ καιρῷ γλαφυρότητας,

*via: istud vero, Auspicium felix unum... cum illo, Opor-
tet enim bonos viros spe bona subnixos... & illud:*

*Hec multum ploret Pelus, agitator equorum, cum isto:
Quantos tandem gemitus edant illi viri, qui pro gloria & liber-
tate mortem oppetivere? Confero autem etiam profluentem illum
Pythonem, cum Ulyssis verborum nivibus; atque illud:*

*Si liceat, senio procul, immortalibus esse, ad illud:
Extremum enim omnibus hominibus vitae mors est, etiam si in
cavea quis conclusum se servet: & sexcenties illis contigit, ut
in eadem cogitata incurrerent. Delector vero etiam, cum
affectiones, & figuras, & immutationes dictionis observo,
& illas satiati medentes variationes, & illos e diverticu-
lis reditus, & suavitates illas comparationum ad vim ea-*

- 7 καὶ τὸ τοῦ τρόπου μισοβάρβαρον πανταχοῦ. Καὶ μοι πολλάκις ἔδοξεν (οὐ γὰρ ἂν τάληθές ἀποκρυφαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας Ἀττικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένους, ὃ τὴν παρρησίαν, ὡς Φασιν, ἀνεμμένος, τοῦ τοῦς Ἀχαιοὺς Ἀχαιΐδας προσειπόντος⁴ διαρκεστέραν δὲ τόνῳ πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληροῦν τραγωδίας, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης διαλόγου ἀναπλάττοντος, καὶ μύθοις τὴν φορὰν σκεδανύντος.
- 8 Πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους καὶ μέτρα κάλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, οὐκ ἔξω τῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ οὐδ' Ὅμηρος ἑλλιπῆς ἀντιθέσεων, ἢ παρισώσεων, ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρότητος, ἀλλ' ἔοικε φύσει πως ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς ἀρετὰς ἐπιπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ δὴ περι-

4 Ἀνεμμένος) Ἐκκελυμένος, παρ-
ειμένος. V.

5 Διαρκεστέρα δὲ τόνῳ) Ὅτι
κατὰ τοῦτο κρείττων Ὁμήρου Δη-
μοσθένους. V.

7 Τοῦ μεταξὺ) Ὁμηρος γὰρ
πεποιήκε τὸν Διομήδην τῷ Γλαύκῳ,
ὁργάσης ἡδὴ τῆς μάχης διέκο-
δικώτερον ἀναγνωρίζμενον τῷ λό-
γῳ. V.

rum penetrabilem adiunctas, & illud in moribus ubique
elucens barbariei odium. Et mihi saepe visus est (neque
enim verum diffimulaverim) decentius reprehendere so-
cordiam Atticam Demosthenes ille, qui frena, ut aiunt,
dicendi libertati laxaverat, quam is, qui Achaidum nomi-
ne Achaeos compellavit: ac pleniore spiritu Graecas ex-
plere tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimine col-
loquia fingit, fabulisque dispergit *pugnantium* impetum. Sae-
pe vero cum Demosthene etiam dimensiones membrorum,
& numeri ac pedes, non absque poetica suavitatem ingre-
diuntur, quemadmodum neque Homero sua desunt an-
titheta, aut exaequationes, aut asperitas figurarum, aut
mundities. Sed videtur natura quodammodo ita compara-
tum, ut suae utrique facultati virtutes velut *mutuo* imple-

Φρονοῖν ἂν τὴν σὴν Καλλιόπην, ταύτην δὲ γινώσκων;
 Ἄλλ' οὐδὲν ἦττον τοῦμὸν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὅμηρον 9
 ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον, ἢ τοὺς σοὺς εἰς Δημοσθέ-
 νην ἐπαίνους τίθῃμι, οὐ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει.
 Φημί τῷ τοῦμὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἐδραΐαν τινὰ κρηπίδα ὑπο-
 βαλέσθαι τῶν ἐπαίνων, πλὴν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς.
 τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν Ἀσαφῆ, πατρίς, καὶ γένος, καὶ
 χρόνος. εἰ γοῦν τι σαφές αὐτῶν ἦν, οὐκ ἦν ἂν ἀμφί-
 λεκτος ἀνθρώποις ἔρις, πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῶ,
 Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ
 Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ
 Μαίονα τὸν Λυδὸν, ἢ ποταμὸν, καὶ μητέρα Μελανώ-
 πην, Φασίν, ἢ Νύμφην τῶν Δρυάδων, ἀνθρωπίνου γέ-
 νους ἀπορίας· χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν ἢ τὸν Ἰωνικόν. καὶ

9 Πατρίδα) Lege Gellium: (III, 11.) Septem urbes certant de pa-
 tria insignis Homeri: Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ios, Argos,
 Athenae. G. Graece sic: Ἐπτὰ πόλεις διερίζουσι περὶ ρίζαν Ὀμήρου,
 Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφῶν, Σαλαμῖν, Ἴος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

xae sint. Unde igitur tuam ego Calliopen contemniam, ta-
 lem qui norim? Sed nihilò fecius illud opus, in quo mihi
 decertandum est, laudum Homeri, altero tanto maius tuis
 in Demosthenem praeconiis pono, non quod carmina sunt,
 sed ob argumentum, aio: quoniam meum opus non habet
 firmam, quae subiici laudibus possit, crepidinem, extra
 ipsam poëticen: reliqua universa obscura partim, ut pa-
 tria, genus, tempus, quo floruit. Quod si enim certum quid-
 quam horum esset, certamen anceps haud foret mortali-
 bus, patriam assignantibus illi Ionicam Colophonem, aut
 Cumas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias The-
 bas, aut sexcentas alias; patrem vero Maeonem Lydum,
 aut fluvium adeo, & matrem Melanopen aiunt, aut Nym-
 pham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tem-
 pus porro vel heroicum ei assignant, vel Ionicum. Ac tan-

μηδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰ-
 δέναι, ὅπου γε καὶ τούνομα πρὸ τοῦ γνωρίμου, τὸ Με-
 λησιγενῆ προκρίνουσι· τύχην δέ, πενίαν, ἢ πάθος ὁμμά-
 των, ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἶη καὶ ταῦτα ἔαν ἐν ἀταφεί
 κείμενα. περιστενὸν δὴ μοι κομιδῇ τὸ ἐγκάμιον, ποιήσω
 ἄπρακτον ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζο-
 10 μένην συλλέγειν. Τὸ δὲ σὸν, ἔφη, κατὰ χειρὸς, ἐπί-
 δρομόν τε, καὶ λεῖον, ἐφ' ὠρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις
 μόνον ὀνομάτων, οἷον ὅψον ἑτοιμον ἡδυσμάτων παρὰ σοῦ
 δεόμενον. τί γὰρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν ἡ τύχη τῷ Δη-
 μοσθένει προσῆψε; τί δ' οὐ γνώριμον; οὐκ Ἀθηναί μιν
 αὐτῷ πατρίς, αἱ λιπαραί, καὶ αἰόδιμοι, καὶ τῆς Ἑλ-
 λάδος ἔρεισμα; καίτοι λαβόμενος ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων,
 ἐπὶ τῆς ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν,
 καὶ κρίσεις, καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεάς, καὶ τὴν

tum abest, uti clare sciant, qua comparatione aetatis ad
 Hesiodum fuerit, priore an aequalis, an posterior, ut etiam
 nomen noto illi praeferant, Melesigenem. Fortunam de-
 nique ei tribuunt paupertatis, aut caecitatis. Sed nonne me-
 lius fuerit & haec pati in obscuro iacere? Ergo in angusto
 sane mihi *versatur* praedicatio, in laudanda poësi ab actu
 rerum abhorrente, & sapientia, quam versibus expressit,
 colligenda. Tuum autem opus, ita pergebat, ad manum,
 percursu facile, & laeve, intra nomina solum definita &
 cognita, tanquam paratum quoddam pulmentarium, con-
 dimentis modo a te adiiciendis indigens. Quid enim non
 magnum & clarum adiunxit fortuna Demostheni? quid
 non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae illae & tot
 celebratae carminibus, columen illud Graeciae? Ego sane
 Athenas nactus, pro poëtica illa licentia inducerem amo-
 res Deorum & iudicia, & inhabitationes, & munera, &

Ἐλευσῖνα, νόμων δέ, καὶ δικαστηρίων, καὶ πανηγύρεων,
 καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν, καὶ τροπαίων θαλατ-
 τίων τε καὶ χειρσαίων ἐπεισηγμένων, οὐδ' ἂν εἰς ἐπ'
 ἴσης ἀξίας ἐφικέσθαι δύναίτο τῷ λόγῳ, Φησὶν ὁ Δη-
 μοσθένης. ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως. τὸ
 δ' ἐγκώμιον οὐκ ἂν ἀπαρτῶν ἐνομιζόμεν, ἐν νόμῳ τοῖς
 ἐπαίνοις ὄν, ἐκ τῶν πατρίδων ἐπικοσμεῖν τοὺς ἐπαινου-
 μένους. Ἰσοκράτης δὲ παρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης φέρων
 ἐνέθηκε τὸν Θησέα. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν Φῦλον, ἐλεύ-
 θερον σοὶ δ' ἴσως εὐλάβεια τὸ τῆς παροιμίας σκῶμμα
 ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίᾳ ἐπαγαγέσθαι, μή σοι μείζον προσ-
 κέοιτο τοῦ πύγματος τῷ θυλάκῳ. Παρέντι δὴ τὰς 11
 Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος, χρυ-
 σέα κρητὶς, κατὰ Πίνδαρον. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι λαμ-
 πρότερον τιμῆματος τριηραρχικοῦ. εἰ δὲ τοῦ Δημοσθέ-
 νους ἔτι κομιδῇ παιδὸς ὄντος, ἐτελεύτα, τὴν ὀρφανίαν

Eleusinem. Si vero insuper leges, iudicia, conventus so-
 lemnes, Piraeus, coloniae, & reportata terra marique tro-
 paea, inducantur; ne unus quidem pro dignitate assequi
 oratione possit, ut ait Demosthenes. Maxima igitur omni-
 no mihi effler dicendorum copia. Neque vero sic seponere
 laudationem mihi videar, cum in lege & formula laudandi
 sit illud ipsum, a patriis ornare, quos praedicandos sumi-
 mus. Isocrates autem corollarium laudum Helenae inferuit
 Thesea. Ac poetarum quidem natio libera. Sed tu fortasse
 metuis, ne illum e proverbio iocum contra proportionem
 violatam tibi arceffas, maioremque ipso facco tabellam at-
 que inscriptionem dicaris apposuisse. Dimissis Athenis ora-
 tionem excipit Trierarchus pater, aurea, ut Pindari verbo
 utar, crepido. Nec enim ordo ac census maior tum Athe-
 nis Trierarchico. Si vero is, Demosthene adhuc puero
 admodum, fatis functus est, non calamitas putanda illa

οὐ συμφορὰν ὑποληπτέον ἀλλὰ δόξης ὑπόθεσιν, τὸ τῆς
 12 φύσεως γενναῖον ἀποκαλυπτούσης. Ὀμήρου μὲν οὖν
 οὔτε παίδευσιν, οὔτ' ἄσκησιν μνήμη καθ' ἱστορίαν παρ-
 ειλήφαμεν, ἀλλ' εὐθύς ἀνάγκη τῶν ἐπαίνων ἀπτεσθαι
 τῶν ὑπ' αὐτοῦ δεδημιουργημένων, ἕλην ἐκ τροφῆς, καὶ
 μελέτης, καὶ διδασκαλίας οὐκ ἔχοντα μὴδ' οὖν ἐπὶ
 τὴν Ἡσιόδου δάφνην καταφυγόντα, τὴν ῥαθύμως καὶ
 τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέουσιν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δῆ-
 που πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατὰ-
 λογος, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβουλίδης,
 μυρίων μὲν ἐφελκομένων Ἀθήνησι τῶν ἡδονῶν καὶ τοὺς
 πατρονομίας ἀνάγκαις ὑποκειμένους, ταχέας δ' οὔσης
 τοῖς μειρακίοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς τέρψεις ἀπολισθαί-
 νειν, παρὸν δ' αὐτῶ κατ' ἐξουσίαν κομᾶν, ἐκ τῆς τῶν
 ἐπιτρόπων ὀλιγαρίας, ὃ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολι-
 τικῆς ἀρετῆς κατεῖχε πόθος, ὃς αὐτὸν ἤγεν οὐκ ἐπὶ τὰς

14 Κομᾶν) Κόμην τρέφειν. V.

orbitas est, sed gloriae argumentum, cum generosam il-
 lam naturam aperiret. At Homeri neque institutionem ne-
 que exercitationem historiarum monumentis accepimus:
 sed statim necesse est illas attingere laudes, quas ipse sibi
 archirectatus est, cum ex educatione, & exercitatione, at-
 que disciplina materiae nihil habeas, neque ad illam He-
 fiodi laurum liceat confugere, quae nulla opera pastoribus
 etiam carmina adspiret. Tibi vero, quando ad hunc locum
 ventum est, multus est Callistratus, & splendorum no-
 minum catalogus, Alcidas, Isocrates, Isaeus, Eubuli-
 des. Cum vero sexcentae in Athenarum urbe voluptates
 illos etiam alliciant, qui patriae potestatis necessitati subie-
 cti sunt; facilisque sit illi adolescentulorum aetati ad vo-
 luptates prolapsio; liceret autem illi per tutorum negli-
 gentiam suo arbitrio luxuriari: philosophiae tamen civilis-
 que virtutis amor praevaluit, qui illum non ad Phrynae,

Φρύνης, ἀλλ' ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου,
καὶ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας. Κἀνταῦθα, 13
ὦ βέλτιστε, Φιλοσοφοίης τῷ λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώ-
ποις ἐρώτων ἀγωγὰς, τὴν μὲν θαλαττίου τινὸς ἔρωτος
παράφορόν τε, καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ,
Ἀφροδίτης πανδήμου κλύδωνα, φλεγμαινούσαις νέων
ὀρμαῖς, αὐτόχρημα θαλάττιον, τὴν δ' οὐρανίου χρυσῆς
τινος σειρᾶς ἔλξιν, οὐ πυρὶ καὶ τόξοις ἐντιβεῖσαν δυσάλ-
θεῖς νόσους τραυμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ κάλ-
λους ἄχραντόν τε καὶ καθαρὰν ἰδέαν ἐξορμῶσαν, μα-
νία σάφροσι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγύς, καὶ θεῶν
ἀγχίσποροι, φησὶν ὁ τραγικός. Ἐρωτὶ δὴ πάντα πόρι- 14
μα, κουρὰ, σπήλαιον, κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν
διαρβῶσαι, μετελθεῖν ὅψ' ἐτὴς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνή-
μην ἀκριβῶσαι, θορύβου καταφρονῆσαι, συνάψαι νύ-

1 Φρύνης) Πόρρον. V. An πόρρον, vel πόρνης; Reitz. 14 Μετελθεῖν)
Ἀσχεῖν. V.

sed ad Aristotelis, & Theophrasti, & Xenocratis, & Plato-
nis fores egit. In hac orationis parte philosophari quoque,
vir optime, possis, duplices esse amorum in hominibus
agendi rationes, alteram marini cuiusdam amoris vagam,
feram, & fluctus in mente excitantem, popularis Vene-
ris procellam, aestuante adolescentium impetu revera ma-
rinam: alteram autem coelestis aureae cuiusdam catenae
tractionem, quae non igne aut sagittis insanabiles vulne-
rum morbos infligat, sed ad non marcescentem ipsius pul-
chritudinis puramque formam contendat, sano quodam il-
larum mentium furore, quae Iovis propinquae, & proximi
comites Deum Tragici verbo dicuntur. Amori nempe per-
via sunt omnia: tonsura, specus, speculum, gladius, ar-
ticulare linguam, iam provecta aetate, actioni dare ope-
ram, memoriam acuere, contemnere tumultum, noctes

κτας ἐπιπόνοις ἡμέραις. ἐξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν ὁποῖος ὁ
 Δημοσθένης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, ταῖς μὲν
 ἐννοίαις, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς
 δὲ διαθέσειν ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς
 μὲν τῷ μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέστα-
 τος δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν,
 ποικιλώτατος δ' ἐναλλαγαῖς σχημάτων. μόνος γέ τοι
 τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἐμφυ-
 15 χον, οὐ σφυρηλατον παρῆιχε τὸν λόγον. Οὐ γὰρ ὡς
 τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη που λέγων, τὰς
 τραγωδίας ἐν οἴνῳ γράφειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναφερ-
 μαίνοντα τὴν ψυχὴν, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει
 πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλ' ὕδαρ πίνων· ἥ καὶ τὸν
 Δημάδην παῖξαι φασιν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὑδροπο-
 σίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδαρ λέγοιεν, τὸν Δημο-

continuare diebus laboriosis: e quibus omnibus quis igno-
 rat, *inquit*, qualis tibi Demosthenes in dicendi facultate ex-
 fluerit, sententiis & verbis cum densaret orationem, tum
 moribus atque affectionibus animorum exprimendis pro-
 babilitatem pararet, magnitudine splendidus, contentione
 ac spiritu vehemens, idemque verborum pariter ac sen-
 tentiarum moderatione saluberrimus, & maxime varius in
 permutatione figurarum? Solus ille quidem oratorum, ut
 dicere ausus est Leosthenes, vivam ac spirantem, consoli-
 datamque orationem protulit. Non enim, ut de Aeschilo
 Callisthenes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo in
 vino scriptas, quo instigaret incenderetque animum; eodem
 modo per ebrietatem composuit orationem Demosthe-
 nes, sed aquam interim potans: unde etiam lusisse dicitur
 in hanc ipsius aquae bibendae consuetudinem Demades,
 alios dicere ad aquam, Demosthenem autem ad aquam

Ἐθένην δὲ πρὸς ὕδαρ γράφειν. Πυθέα δὲ ὁ κρότος τῶν Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἔφαινετο τοῦ νυκτερινοῦ λύχνου· καὶ τοῦτ' ἔφη, σοι τὸ χαρίον τοῦ λόγου, κοινὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· οὐ γάρ τοι μείων ὁ περὶ τὴν Ὀμήρου ποίησιν ὑπῆρχε καὶ μοὶ λόγος. Ἀλλ' εἰ 16 μετέοις ἐπὶ τὰς Φιλανθρωπίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρήμασι Φιλοτιμίαν, καὶ τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρότητα. καὶ ὁ μὲν ἦει συνείρων, ὥς τὰ λοιπὰ προσθήσω· ἐγὼ δὲ γελάσας·

ΛΥΚ. Ἡ πού γε, ἔφη, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὥτων, ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον;

ΘΕΡΣ. Νῆ Δία γε, εἶπε, δημοβοῦνίας τε, καὶ χορηγίας ἑτελουσίους, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ τάφρον, καὶ λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρθένων ἐκδόσεις, ἀρίστην πολιτείαν, καὶ πρέσβεις, καὶ νομοθεσίας, καὶ μέγεθος πολιτευμάτων ἐμπεσόν, γελῶν ἔπεισέ

8 Συνείρων) Συμπλέκων. V.

scribere. Pythaeae vero lucernam nocturnam olere videbatur illa Demosthenicarum orationum concinnitas. Et iste quidem locus, *inquit*, cum meo tibi argumento communis est: neque enim minor de Homeri poësi mihi quoque oratio suppeditat. Sed si ad humanissima illius opera venias, & honestissimum pecuniarum usum, & illum in republica administranda splendorem... Atque ille sic continuans orationem incedebat, *tamquam additurus reliqua*. Ego vero ridens:

Lyc. Numquid, *inquam*, perfundere aures meas cogitas, ut balneator aliquis, exhausturus orationem reliquam?

Thers. Sic est per Iovem, *inquit*, Epulas illas publicas, & voluntarias ludorum erogationes, & trierarchias, & moenia, & fossam, & captivorum liberationes, & elocationes virginum, quae optima gerendae reipublicae ratio est; & obitas legationes, & leges perlatas. Ac quoties illarum publice gestarum magnitudo in mentem venit, ri-

μοι, τοῦ τὰς ὁφρῦς συνάγοντος, καὶ δεδιότος μὴ λόγοι
τῶν Δημοσθένους αὐτὸν ἔργων ἐπιλίποιν.

17 ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφην, ὦ ἄγαθε, νομίζεις, ἐμὲ δὴ
μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων, μὴ διατεθρυλλῆσθαι
τὰ ᾧτα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν;

ΘΕΡΣ. Εἵγε, ἔφη, περὶ τὸν λόγον ἐπικουρίας τινός,
ὡς σὺ φῆς, δέομεθα· πλὴν εἰ μὴ σε τούτωντι κατέχει
πάθος, οἷον αὐγῆς περιλαμπύσης, οὐκ ἔχοις πρὸς λαμ-
πρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν ὅψιν ἀπερεῖσαι. καὶ
γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἐφ' Ὀμήρῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς
πέπονθα. κατέβαλον γοῦν μικροῦ δέιν, ὡς οὐκ ἀντι-
βλεπτέον ὃν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· εἴτ' ἐγὼ μὲν, οὐκ
εἶδ' ὅπως, ἀνῆνεγκα, δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσεθι-
ζόμενος ἀντίον ὄραν. καὶ μηδ' ἀποτρέπων, ὥσπερ ἡλίου
τὰς ὅψεις, νόθος τοῦ τῶν Ὀμηριδῶν γένους ἐλέγχεσθαι.
18 Σοὶ δέ μοι φαίνεται καὶ τοῦτο, ἔφη, πολὺ ῥᾶον, ἢ

dere subit hominem contrahentem supercilia, ne oratio se
de factis Demosthenis deficiat.

Lyc. Namque tu forte putas, *inquam*, solum me eorum,
qui in oratoria arte aetatem contrivimus, non habere au-
res frequentatas Demosthenis actionibus?

Thers. Si quidem, *inquit*, auxilio quodam ad illam ora-
tionem, ut tu ais, opus habeamus: nisi forte contra ea il-
lud tibi accidit, ut veluti splendore quodam circumfulgen-
te, defigere obtutum in claro adeo Demosthenis fulgore ne-
queas. Etenim ipsi mihi simile quiddam in Homero ab ini-
tio usu venit. Parum enim abfuit, quin abiicerem, quod
obrutum defigere in argumento mihi non posse viderer.
Deinde nescio quomodo me recepi, ac videor mihi paula-
tim ad contra intuendum assuefactus esse, nec amplius aver-
tendis velut a Sole oculis, nothus & *insititius* Homerida-
rum generis apprehendi. Tibi vero etiam hoc multo esse

κατ' ἐμὲ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ Ὀμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ
μιάς ὁρμῶσης τῆς ποιητικῆς δυνάμεως, ἀθρόως ἐξ
ἀνάγκης ἦν ἀπάσης λαβέσθαι· σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τὸν
Δημοσθένην ὅλον ἐΦάπαξ τῇ γνώμῃ τράποιο, καὶ μά-
λα ἂν ἀποροίης περὶ τὸν λόγον ἅττων, οὐκ ἔχων ὅτου
πρώτου τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ λίχνοι πά-
σχουσι περὶ τὰς Συρακουσίους τραπέζας, ἢ οἱ Φιλήκοι,
καὶ Φιλοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκουσμάτων καὶ θεα-
μάτων ἡδονὰς ἐμπεσόντες· οὐκ ἔχουσι γὰρ ἐΦ' ἣν ἔλ-
θωσιν, ἀεὶ τὴν ἐπιθυμίαν μετατιθέντες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ
μεταπηδᾶν, οὐκ ἔχοντα ἐΦ' ὅ, τι σταίης, ἐν κύκλῳ σε
περιελκόντων, Φύσεως μεγαλοπρεποῦς, ὁρμῆς διαπύ-
ρου, βίου σώφρονος, λόγου δεινότητος, τῆς ἐν ταῖς πρά-
ξεσιν ἀνδρίας, λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπερ-
οψίας, δικαιοσύνης, Φιλανθρωπίας, πίστεως, Φρονή-
ματος, συνέσεως, ἐκάστου τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων

facilius, mihi videtur, quam meum *mihī negotium*. Etenim
Homeri gloria, ad unam poëticam facultatem cum refera-
tur, confertim necessario tota arripienda fuit. Tu vero si
ad totum simul Demosthenem advertas animum, omnino
dubites trepidans circa orationem, nec habens, quid pri-
mum cogitatione arripias; quale quid gulosis accidit ad Sy-
racusanas mensas, aut cupidis audiendi videndique homi-
nibus, si in sexcentas auditionum spectaculorumque vo-
luptates incidant; nec enim quo se vertant habent, trans-
ferentes perpetuo cupiditatem. Puto autem, te quoque huc
illuc salire, nec habere, ubi consistas, orbe quodam te huc
illuc trahentibus ingenio magnifico, inflammato impetu,
vita temperanti, vi dicendi, fortitudine in rebus gerendis,
multorum magnorumque quaestuum contemptu, iustitia,
humanitate, fide, sensu, prudentia, unoquoque de mul-
tis illis & magnis facinoribus reipublicae causa susceptis.

πολιτευμάτων. ἴσως οὖν ὁρῶν ἔνθεν μὲν ψηφίσματα, πρέσβεις, δημηγορίας, νόμους, ἐκεῖθεν ἀποστόλους, Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τὸν Ἑλλησπόντον, Βυζάντιον, οὐκ ἔχεις ὅποι τὴν γνῶμην ἀποκλίνης, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν. 19 Ὡς περ οὖν ὁ Πινδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ νῶ τραπόμενος, εὕτω πως ἠπόρηκεν,

Ἴσμενον, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν,

ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,

ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,

ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,

ἢ τὰν Διονύσου πουλυγαθέα τιμάν,

ἢ γάμον λευκαλένου Ἀρμονίας ὑμνήσομεν;

οὕτωςι δὲ καὶ σύγε ταῦτ' ὅπως ἀπορεῖν, λόγον, ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν

8 Ἴσμενον καὶ χρυσάλακα) Ἀρχαὶ ταῦτα τῶν Πινδαροῦ τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων. V.

14 Οὕτωςι δὲ καὶ σύγε) Γραὶ οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ ταῦτ' ὅπως ἀπορεῖν. G.

Fortasse igitur videns hinc decreta, legationes, conciones, leges, hinc classes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion, Rhodum, Hellepontum, Byzantium, non habes, quo mentem deflectas, quem tot praeclara velut auferant. Quemadmodum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens, ita fere dubitat,

Ismenon utrum, aureo an Melian colo,

Cadmumne, spartos an genus inclytum,

An caerulea flammea Thebes,

Vimne conantem omnia Herculeam,

Bacchine patris laetos canemus honores?

Candidae connubiane Harmonies?

ita tu quoque simili ratione videris ambigere, orationemne an vitam, oratoriam an philosophiam, populi regendi ar-

θάνατον τάνδρὸς ὑμνητέον. Ἔστι δ' οὐδὲν ἔργον ἐκφυ- 20
γεῖν, ἔφη, τὴν πλάνην, ἀλλ' ἐνὸς ὅτου δὴ λαβόμενος, ἢ
τῆς ῥητορικῆς καθ' αὐτήν, εἰς ταύτην κατὰθου τοῦτον τὸν
λόγον. ἰκανὴ γ' ἂν σοι οὐδ' ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν
γε τὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέν-
τρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτὴν γε οὐχ ὀρῶμεν
δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχουσιν,
οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον, καὶ
κρίσιν. τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ἄλλα σοὶ καταλελείφθω
λέγειν, εἰ ταύτῃ τράπαιο. Πρόσγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς 21
ἀρετὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτοῦ τραπομένῳ, καλὸν μίαν
ἡντιναοῦν ἀποτεμένεσθαι τὴν διατριβήν· εἰ δὲ βούλοιο
θαψιλῶς, δύο καὶ σύντρεις ἐλόμενον, ἔχειν ἀποχωρῶσαν
λόγων ὑποβολήν. πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασιν ἡ λαμπρότης.
εἰ δ' οὐκ ἐκ τοῦ παντός, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσόμεθα·

tem an mortem viri, praedicare oporteat. Nullo vero la-
bore, *inquit*, oberrationem effugeris: sed quamcunque par-
tem arripiens, aut eloquentiam per se *spectatam*, in eam
hanc orationem conferto. *Apta tibi hic fuerit eloquentia Pe-*
riclis. Illius nos quidem fulgura ac tonitrua, ac Suadae il-
lum aculeum, fama accepimus; sed ipsam non videmus
eloquentiam: scilicet praeter formam qualemcunque animo
conceptam stabile & solidum nihil habentem, neque quod
temporis illud examen iudiciumque possit sustinere.... Re-
liqua vero *Demosthenis* praetermittenda tibi, huc si ver-
teris, fuerint. Ad animi autem virtutes aut praeclare in re-
publica facta converso decens fuerit, quodcunque inde de-
cerpere dicendi argumentum, aut si largiter facere volue-
ris, duobus, summum tribus delectis, habere satis mate-
riae ad dicendum subiectae, tantum est claritatis in singu-
lis. Si vero non in univsum, sed ex parte laudare veli-

νόμος μὲν γὰρ Ὀμηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν διατίθεσθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἥδη δὲ καὶ τῶν φορημάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτὸν δ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν ποιητῶν, ἐξ ἡλακάτης, ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰγίδος, μήτι γε δὴ μέρους σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς· τῶν εὐεργεσιῶν δὲ οὐδὲ δυνατόν ἐφ' ἅπαξ ἐλθεῖν. οὐκ οὐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἐν τῶν αὐτοῦ καλῶν ἐπαινούμενος· ἐπεὶ τό γε σύμπαν οὐδ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινέσαι.

12 Ταῦτα τοῦ Θερσαγόρου διελθόντος,

ΛΥΚ. Οἶμαί σε, ἔφη, ἐν ἐπιδοδεῖχθαί μοι βουλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ περὶ τοῖς ἐμμέτροις προστιθέντα.

ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, τὴν ῥαστώνην ὑποτίθεις,

mus, praesto quidem Homericæ lex est, Heroum laudes instituere e partibus, pedibus, aut capite, aut coma; iam vero etiam ex gestaminibus, aut scutis, cum indignum Dis non fuerit cantari a poetis ob colum, aut sagittas, aut ægidem, nedum ob corporis partem aut mentis, adeo; per beneficia autem ire singula nemini datum fit. Ergo neque aegre feret Demosthenes, se ab uno eorum, quæ pulchra in ipso sunt, laudari: quandoquidem universitati suarum laudum ne ipse quidem par esse videatur.

Haec ita percurrente Therfagora,

Lyc. Puto ego, inquam, te, cum illud unum demonstratum mihi cuperes, non solum poetam te bonum esse, illud quasi corollarium fecisse Demosthenem, soluta oratione adiuncta carminibus.

Therf. Ille, Facilitatem tibi, inquit, negotii tui ob oculos positurus eo provectus sum, orationem ut percurre-

προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῆς Φροντίδος
ἀνείς, ἀκροατῆς ἡμῶν γένοιο.

ΛΥΚ. Προὔργου τοίνυν, ἔφη, σοι γέγονεν οὐδέν, εὖ
ἴσθι. σκόπει δὲ μὴ καὶ πλεόν ἢ γεγονὸς θάτερον.

ΘΕΡΣ. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα.

ΛΥΚ. Σὺ γάρ, ἔφη, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν
ἄπορον, εἴτα ἱατροῦ δίκην τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν
ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις.

ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δή;

ΛΥΚ. Σὺ μὲν, ἃ ταραΐξειεν ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα
πρὸς τὸν λόγον, ἐπεχειρήσας ἰᾶσθαι, τὰ δ' ἤδη κατηνά-
λwται παλαιαῖς ἐτῶν περιόδοις. ὥστε ταύτης τῆς ἀπο-
ρίας ἑωλά σοι τὰ ἰάματα.

ΘΕΡΣ. Τοῦτο δ' οὖν, ἔφη, σοι τόγε ἴαμα. χρὴ μέν-

3 Προὔργου) Προέργου πλεόν. Ἰσοκράτης φησὶ, ἵνα προὔργον τοι
γένηται, ἀντὶ τοῦ πλεόν. V.

rem, & levia tibi illius vestigia signarem, si quid de cura tua
remittens, operam dare mihi recitanti velles.

Lyc. Noris, inquam, nihil te quidquam profecisse. Ac
vide, ne illud alterum [illa difficultas, quae me angit] etiam
auctum sit.

Thers. Praeclaram, inquit, mihi medicinam narras.

Lyc. Nempe, inquam, difficultatem praesentem ignoras,
deinde medici instar laborantem partem ignorantis, aliam
curas.

Thers. Quid ita?

Lyc. Tu quidem iis, quae turbare forte eum queant, si
quis primum ad eiusmodi orationem aggrediatur, mederi
conatus es: at illa olim consumta sunt antiquis annorum
anfractibus. Igitur difficultatis huius obsoletae sunt tuae
medicinae.

Thers. Haec ipsa ergo, inquit, medicina tibi suppeditat.

τοι καθάπερ ὁδοῦ, θαρράλεωτάτην εἶναι τὴν συνηθε-
στάτην.

- 23 ΛΥΚ. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, προὔβემην, ἢ Φασὶν
Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον Φιλοτιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνά
τε, καὶ τοὺς ἐταίρους. τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἄρματη-
λασίαν ἐπιδεικνύντα, πολλοὺς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν
ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἄρματοτροχίας ἅπαν-
τας, μηδὲν παραβάντα, ὥσθ' ἐνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ
τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι· τοῦτον δὲ γε, τοῦναντίον σπεύ-
δει, τὰς ἄρματοτροχίας ἀλεεῖν· οὐ μάλα ῥάδιον δ',
οἶμαι, καινουργεῖν ὁδοὺς, τῶν τετριμμένων ἐκτρεπόμενον.

ΘΕΡΣ. Ἀλλὰ τοι τὸ Παύσανος, ἔφη, σοφόν.

ΛΥΚ. Ποῖον; ἔφη· οὐ γὰρ ἀκήκοα.

- 24 ΘΕΡΣ. Παύσανι τῷ ζωγράφῳ Φασὶν ἐκδοθῆναι
γραῖψαι ἵππον καλινδούμενον· τὸν δὲ γραῖψαι τρέχον-

Nempe velut viam, tutissimam oportet esse eam, quae tri-
tissima est.

Lyc. Male narras. Nam contrariam, inquam, ego mihi
proposui illi, in qua gloriam appetiisse dicitur Cyrenaeus
Anniceris apud Platonem eiusque sodales. Cyrenaeum enim
aiunt, cum aurigandi peritiam ostentaret, multa circum
Academiam egisse curricula, per eandem omnia orbitam,
quam nusquam egrederetur, ita ut curriculi non nisi unius
in solo vestigia relinquerentur. Mea vero contraria scilicet
est ratio, qui evitare orbitam studeam. Non nimis autem
facile arbitror, novas comminisci vias, declinatis his, quae
tritae sunt.

Thers. Verum enimvero sapiens, inquit, Pausonis com-
mentum est.

Lyc. Quodnam? inquam: nec enim audiui.

Thers. Pausoni pictori pingendum locatum aiunt equum
volutantem se; at illum pinxisse currentem, multumque

τα, καὶ πολὺν κονιάρτον περὶ τὸν ἵππον ὥς δ' ἔτι γρά-
φοντος, ἐπιστῆναι τὸν ἐκδόντα, μέμφεσθαι, μὴ γὰρ
τοῦτο προστάξαι τὸν οὖν Παύσωνα τοῦ πίνακος τὰ
μετέωρα κάτω περιαγαγόντα, τῷ παιδὶ τὴν γραφὴν
ἐπιδείξαι κελεύσαι, καὶ τὸν ἵππον ἔμπαινον κείμενον
ὀφθῆναι καλινδούμενον.

ΛΥΚ. Ἦδὺς εἶ, ἔφη, Θερσαγόρα, ἂν μίαν οἷ μὲ
στροφὴν μεμηχανῆσθαι τοσαύτων ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ πά-
σας στροφάς, καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ
μετατιθέντα, δεδιέναι μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι τὸ τοῦ
Πρωτέως.

ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη, πάθος;

ΛΥΚ. Τὸ γενόμενον, ὃ φασιν αὐτὸν γενέσθαι, δρᾶ-
σμον ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθρωπίνης ὀψέως, ἐπεὶ κατηνα-
λώκει πάσας ἰδέας ἀν' θηρίων, καὶ φυτῶν, καὶ στοι-
χείων, αὐτὸς αὖ πενία μορφῆς ἐπεισάκτου, Πρωτέα
γενέσθαι.

circa equum sublatum pulverem. Pingenti supervenisse qui
locaverat, questumque: neque enim hoc se iussisse. Pauso-
nem itaque imperasse puero, ut fummis tabulae versus
ima conversis, picturam ostenderet, sicque equum in-
versum volutari visum esse.

Lyc. Suavis homo es, inquam, Therfagora, si putas,
unam me tot annorum hominum conversionem machina-
ri, non potius conversiones omnes & circumductiones
mutare, ac transponere, ac sic quoque metuere, ne idem
mihi denique, quod Proteo, usu veniat.

Therf. Quid illud est, inquit?

Lyc. Ne fiam, inquam, quod ille factus est, cum huma-
nam speciem studeret effugere: quando consumtis formis
omnibus animantium, plantarum, elementorum, rursus
denique adscititiae formae inopia, Proteus factus est.

25 ΘΕΡΣ. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανᾷ
τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ ἄγαθε, ἔφην, τοῦτο. παρέξω γοῦν
ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρὲς τὴν ἐπηρτημένην Φροντίδα.
τάχα γὰρ ἂν τι περὶ τοῦ σοῦ κυήματος ἄφροντις γε-
νόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδίνος συμΦροντίσαις. Ὡς οὖν ἐδό-
κει ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρηπίδος,
ἐγὼ μὲν ἠεροῶμην, ὃδ' ἀνελέγετο μάλα γενναῖα ποιή-
ματα. μετὰ δ' ὥσπερ ἔνθους γενόμενος, ἐπιπτύξας
τὸ γραμματεῖον,

ΘΕΡΣ. Κομίζου τὸν ἀκρατικὸν, ἔφη, μισθόν,
καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικὸν, ἢ δικαστικόν
ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν.

ΛΥΚ. Χάριν μὲν, ἔφην, εἶσομαι, καὶ πρὶν ὅ, τι καὶ
26 λέγεις εἶδέναι. Τί δ' ἐστὶν ὅ, τι καὶ λέγεις;

ΘΕΡΣ. Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὼν τῆς βασιλικῆς

Thers. Tu quidem supra illum Protea, *inquit*, meae re-
citationis effugiendae rationes comminisceris.

Lyc. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc
audiendi operam, omissa parumper, quae incumbit mihi, cu-
ra. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam
meae parturitionis curam una fuscipies. Cum igitur ita illi
quoque videretur, in proximo aggere assidentes, audiebam ego,
ipse recitabat generosa sane carmina. Inter recitandum vero fa-
natiko velut impetu correptus, complicatis tabellis suis,

Thers. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut
Athenis concionis obitae, aut iudicii. Sed ut gratiam mihi,
inquit, habeas.

Lyc. Habebo equidem, *inquam*, prius etiam, quam,
quid sit, quod dicis, norim. Sed quid est, de quo dicis?

Thers. In Macedonicos, *inquit*, regiae domus commen-

εὐκίας ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερησθεῖς, τὸ βιβλίον
οὐ κατὰ πάρεργον ἐκτησάμην· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην
ἔχων αἰμαδε. γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπάτρῳ
πραχθέντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους· ἅ
μοι δοκεῖς οὐκ ἂν παρέργως ἀκοῦσαι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν, εἶπον, ἤδη γέ σοι τῶν εὐαγγελίων
χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν, ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἀπο-
λείψομαι σοι πρὶν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι·
σύ δ' εἰστίνας μὲν με λαμπρῶς τὴν Ὀμήρου γενέ-
θλιον, ἔοικας δ' ἐστιάσειν αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους.
Ὡς οὖν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματείου, διατρί- 27
ψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδοῦναι τῷ ποιήματι τοὺς δι-
καίους ἐπαίνους, ἤειμεν εἰς τοῦ Θερσαγόρου. καὶ μόλις
μὲν, ἐπιτυχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ, καὶ γὰρ λαβὼν τότε
μὲν ἀπηλλαττόμην. ἐντυχὼν δ' οὕτω τὴν γνώμην διετέ-
θην, ὥς οὐδὲν τι περιτρέψας, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων

tarios incidi, ac tum mirifice delectatus, non perfunctorie
libellum emi. Et modo domi me habere recordatus sum.
Scripta ibi sunt cum alia de rebus ab Antipatro domi ge-
stis, tum de Demosthene, quae mihi non obiter auditu-
rus esse videris.

Lyc. Et nunc, *inquam*, pro istoc nuntio eam tibi gra-
tiam persolvo, ut reliquos etiam versus tuos audiam: ne-
que vero te relinquam ante, quam fides promissis tuis
constiterit. Magnificis tu me epulis Homeri nataliciis ac-
cepisti, ac Demosthenis quoque similibus videris acceptu-
rus. Cum igitur reliqua ex tabellis recitasset, commorati pau-
lum, dum dignae poemati laudes tribuerentur, Thersagorae do-
mum ivimus; & vix quidem, sed invenit tamen libellum. Quo
ego accepto tum discedebam. Lesso autem in eam veni sententiam,
ut nihil immutatum, sed ipsis totidem nominibus & verbis illum

τε καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. οὐδὲ γὰρ τῷ Ἀσκληπιῷ μείον τι γίνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ τῶν προσιόντων αὐτῷ ποιησάντων ᾄσματα, τὰ Ἀλυσοδήμου τοῦ Τροί-
 ξηνίου, καὶ Σοφοκλέους, ᾄδεται, καὶ τῷ Διονύσῳ, τὸ
 μὲν ποίησιν καινὴν ποιεῖν, κωμωδίας, ἢ τραγωδίας,
 ἐκλείπεται· τὰ δ' ἑτέροις συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον
 ἐν καιρῷ κομίζουσι χάριν οὐκ ἐλάττω φέρεи, τῷ τὸν
 28 θεὸν δοκεῖν τιμηκέναι. Τὸ μὲν οὖν βιβλίον, τοῦτο.
 (ἔστι δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσήκον ἡμῖν μέρος τὸδε
 δράμα) τὸ βιβλίον φησὶν, Ἀντίπατρω μεμνηνύσθαι
 παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεω-
 τέρων ἀγνοεῖ, τοὺς Φυγάδας ἐτέτακτο συλλαμβάνειν,
 ἐπέσταλτο δ' αὐτῷ καὶ Δημοσθένην ἀπὸ τῆς Καλαυ-
 ρίας πείσαι μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπα-
 τρον ἥκειν. καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύ-
 τῃς ἢ τῆς ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένην αἰεὶ προσδοκῶν. ὥς
 οὖν ἤκουσεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἤκοντα τὸν Ἀρχίαν,

vobis praelegam. Neque enim minus honoris habetur Aesculapio, si, cum nemo salutantium fecit cantica, Alisodemi Troezenii & Sophoclis carmina canuntur: & Baccho novum carmen scribere, Comoedias, Tragoediasve, destitum est; sed quae ab aliis composita sunt, ea hos, qui in medium opportune proferunt, non minus commendant, quod sic honorem habuisse Diis videntur. Liber itaque hic, (est autem commentariorum Macedonicorum ea pars, quae ad nostram rem pertinet, colloquium) liber ergo refert, Antipatro indicatum esse, adesse Archiam. Porro hic Archias, si quis iuniorum forte ignorat, comprehendendis exsulis fuerat praefectus, ac mandata acceperat, Demosthenem persuasionibus potius, quam vi, eo adducendi, ut a Calauria veniret ad Antipatrum. Ac fuerat spe ista suspensus Antipater, in dies expectans Demosthenem. Cum igitur audisset, e Calauria venire Ar-

εὐθὺς ὡς εἶχεν ἐκέλευσεν εἰσω καλεῖν. Ἐπεὶ δ' εἰσῆλ- 29
θεν, αὐτὸ φράσει τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον.

APX. Χαῖρε, ᾧ Ἀντίπατρε.

ANT. Τί δ' οὐ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην
ἤγαγες;

APX. Ἦγαγον ὡς ἐδυνάμην· ὑδρίαν γὰρ κομίζω
τῶν Δημοσθένους λειψάνων.

ANT. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας, ᾧ Ἀρχία.
τί γὰρ τῶν ὁστῶν, καὶ τῆς ὑδρίας, Δήμοςθένην οὐκ
ἔχοντι;

APX. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ, ᾧ βασιλεῦ, πρὸς
βίαν κατέχευεν ἀδύνατον.

ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;

APX. Κατειλήφαμεν.

ANT. Κατὰ τὴν ὁδὸν οὖν τέθνηκεν;

APX. Οὐκ, ἀλλ' οὐπὲρ ἦν, ἐν Καλαυρία.

*etiam, statim, ut erat, intro eum iussit vocari. Ingressus ille...
Sed ipse libellus dicet reliqua.*

Arch. Salve, Antipater.

Ant. Quidni salvus sum, si adduxisti Demosthenem?

*Arch. Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum De-
mosthenis affero.*

*Ant. A spe deiecisti me, Archia. Quo enim mihi ossa
& urna, Demosthenem ipsum non habenti?*

*Arch. Nempe per vim, o Rex, retineri anima viri non
poterat.*

Ant. Cur vero vivum non comprehendistis?

Arch. Comprehendimus.

Ant. Ergo in via periit?

Arch. Non, sed ubi erat, in Calauria.

ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, οὐ θεραπευόντων τὸν ἄνθρωπον;

APX. Ἀλλ' οὐδ' ἐφ' ἡμῶν ἐγένετο.

ANT. Τί Φῆς; αἰνίγματα λέγεις, ὦ Ἀρχία, ζῶντα λαβόντες οὐκ ἔχετε.

30 APX. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τὴν τε πρώτην μὴ βιάζεσθαι; καίτοι πλέον ἂν οὐδὲ βιασαμένοις οὐδὲν ἦν· καὶ γὰρ οὖν ἐμελήσαμεν.

ANT. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες· ἴσως οὖν ἐκ τῆς ὑμετέρας τέθνηκε βίας.

APX. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείναμεν, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν μὴ πείθουσιν ἀναγκαῖον ἦν. σοί δ', ὦ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας.

31 ANT. ΕὐΦήμει, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ συννενοηέναι, μήθ' ὅστις ὁ Δημοσθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώ-

Ant. Forte vestrae negligentiae culpa fuit, qui non factis hominem curaveritis.

Arch. Sed neque hoc in nostra potestate fuit.

Ant. Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepistis, & non habetis.

Arch. Nonne enim iusseras, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admota: etenim iam parabamus.

Ant. Neque illud bene, quod parabatis: forte enim a vestra iniuria mortuus est.

Arch. Nos quidem non interfecimus illum, sed vim admove-
re, cum persuadere non possemus, necesse erat. Tibi vero, Rex, quid lucri accessisset, si vivus advenisset? Neque enim sane aliud, quam interfecturus illum eras.

Ant. Bona verba, Archia. Videris mihi non cogitare, neque quis fuerit Demosthenes, neque meum consilium,

μην' ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὐρεῖν, καὶ
τούτους ζητεῖν τοὺς κακῶς ἀπολωλότας, Ἱμεραῖον τὸν
Φαληρέα, καὶ τὸν Μαραθώνιον Ἀριστόνικον, καὶ τὸν
ἐκ Πειραιῶς Εὐκράτην, τῶν ῥαγδαίων ρευμάτων οὐδὲν
διαφέροντας, ἀνθρώπους ταπεινοὺς, ἀφορμῇ προσκαί-
ρων θορύβων ἐπιπολάσαντας, καὶ πρὸς μικρὰν παρα-
χῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάντας, εἴτα πτήξαντας
οὐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων· καὶ τὸν
ἄπιστον Ὑπερίδην, καὶ τὸν ἄφιλον δημοκόλακα, τὸν
οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακία τοῦ πλήθους συκο-
φαντῆσαι Δημοσθένην, οὐδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα παρα-
σχεῖν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο.
μετ' οὐ πολὺ γοῦν τῆς συκοφαντίας λαμπροτέραν ἢ
κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτῷ τὴν κάθοδον ἀκηκόαμεν γενέ-
σθαι. τῷ δὲ οὐκ ἔμελεν, οὐδ' ἐπὶ σπένετο κατὰ τῶν

sed putare simile & eiusdem felicitatis esse, invenisse De-
mosthenem, & illos conquirere homines male perditos,
Himeraeum Phalereum, & Marathonium Aristonicum, &
illum ex Piraeo Eucraten, torrentibus rivis nihil dissimiles,
humiles homunciones, tumultuum temporariorum occasio-
nibus velut innatantes, & ad parvam spem turbarum feroci-
ter exsurgentes, deinde paulo post, ventorum vespertinorum
more, residentes; & infidelem illum Hyperidem, alienum
ab amicitia adulatorem populi, qui turpe non duxerit adu-
latione plebis calumniari Demosthenem, seque ad ea prae-
bere ministrum, quorum mox illos ipsos, quibus gratifi-
catus fuerat, poenituit: quandoquidem non multo post il-
lam calumniam splendidiorem viro, quam olim Alcibiadi,
reditum ab exilio contigisse accepimus. Verum hic [*Hy-
perides*] pensi nihil habuit, neque puduit ipsum contra

ποτε Φιλτάτων τῇ γλώττῃ χρώμενος, ἣν ἐχρῆν δῆπου τῆς ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν.

32 APX. Τί δ' οὐκ ἐχθρῶν ἡμῖν ἔχθιστος ὁ Δημοσθένης;

ANT. Οὐχ ὅτῳ μέλοι τρόπου πίστεως, Φίλον πᾶν ἄδολον, καὶ βέβαιον ἦθος ἡγουμένῳ· τὰ γὰρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχοῦ τίμιον. οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βούλι καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαντος, καὶ κτεῖναι παρὸν ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δὴ τίνα πάντων, καὶ Δημοσθένη, αὐτός τε δις Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀναπυνθανόμενος, ἐκ τε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, οὐχ ὥς ἂν νομίσειέ τις τῆς τῶν λόγων δεινότητος· εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τούτου κρό-

9 Ἀλλ' εἰ δὴ τίνα πάντων) δημοσθένην εἶχον. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ Ἀλλ' εἰ δὴ τίνα θαυμάσας Δημοσθένης. V.

eos, qui olim fuerant amicissimi, lingua uti, quam oportebat nempe improbitatis illius causa excindi.

Arch. Quid vero? nonne inter inimicos nostros inimicissimus Demosthenes?

Ant. Non sane, si quis moris ac fidei rationem habeat, amicumque sibi, quidquid est in moribus incorruptum ac stabile, iudicer. Nam honesta profecto apud hostes etiam honesta sunt: virtus, ubicunque fuerit, pretiosa est. Neque Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchique Lacedaemonios admiratus, cum interficiendorum potestas esset, dimisit. Verum si quem unquam omnium, etiam Demosthenem, quem bis Athenis, quamquam non satis otiose, con-
venerim, & ab aliis requirendo pariter atque ex ipsis in republica factis cognoverim, in admiratione habui, non, ut existimare aliquis posset, ex dicendi viribus: etsi nihil ad illum Python, Attici autem oratores ludus sunt, com-

τῶ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμία, καὶ ταῖς τῶν
 διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδείξεων, καὶ
 τῶ συνακτικῷ γε, καὶ κρουστικῷ. μετενοοῦμεν γοῦν ὅτε
 τοὺς Ἕλληνας Ἀθήναζε συνηγάγομεν, ὡς ἐλέγξοντες
 Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι
 πεπιστευκότες, εἴτα Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθέ-
 νους ἐλέγχοις περιπεσόντες. ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύ-
 ναμις αὐτῷ τοῦ λόγου. Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν 33
 ἔταπτον, ἐν χώρᾳ τιθεὶς ὄργανον· Δημοσθένην δ' αὐτὸν
 ὑπερηγάμην τοῦ τε Φρονήματος, καὶ τῆς συνέσεως,
 ἀκλινῇ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς ἐν ἀπάσαις φυλάττοντα
 τρικυμίαις τῆς τύχης, καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδι-
 δόντα. καὶ Φίλιππον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα περὶ
 τὰνδρὸς ἡπιστάμην. οὗτος μέν γε δημηγορίας ἐξαγγελ-
 θείσης Ἀθήνηθέν ποτε, καθαπτομένης τοῦ Φιλίππου,

parati ad huius clamores, & contentionem, & verborum
 compositionem, & circumscriptam sententiarum concin-
 nitatem, & demonstrationum continuationem, & illam
 cogendi pariter atque impellendi vehementiam. Itaque poe-
 nituit nos convocasse Graecos Athenas, cum refutare
 Athenienses vellemus, a Pythone & promissis Pythonis
 inducti, ac deinde in Demosthenem & argumenta De-
 mosthenis incurreremus: in illo autem esset vis dicendi,
 quae nullum nobis aditum praeberet. Verum hanc ipsam
 secundam numerabam, quam in instrumenti loco pone-
 rem. Ipsum quidem Demosthenem admirabar super omnia
 sensus illius causa & prudentiae, qua animam recto velut
 clavo in decumanis fortunae fluctibus nusquam declinan-
 tem servaret, & malo nulli concederet. Ac Philippo ean-
 dem, quam mihi, de viro sententiam fuisse noram. Ille qui-
 dem, nuntiata aliquando Athenis concione, qua iste in Phi-

καὶ Παρμενίωνος ἡγανακτικότητος, καὶ τι καὶ σκωπτικὸν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος, ὦ Παρμενίων, ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παρρησίας τυγχάνειν· μόνος γέτοι τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν οὐδαμῶς τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων. καίτοι μᾶλλον ἡβουλόμην, ἢ γραμματεῦσι τριηρίταις ἐμαυτὸν πεπιστευκέναι. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμματα, γῆν οὐ Βοιωτίας, οὐ δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. ἡμεῖς δὲ θᾶπτον ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἔλοι-
 34 μεν μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Παρμενίων, ἔφη, εἰ μὲν τις Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος προτιμᾷ, τούτῳ ἀργύριον μὲν προείμην ἂν, Φιλίαν δ' οὐκ ἂν· εἰ δέ τις ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐμὲ μισεῖ, τούτῳ προσπολεμῶ μὲν, ὥς ἀκροπό-

9 Οὐ Βοιωτίας) Scilicet, τὴν non est in Codice D. Marci. G. ψυχὴν. Vel Βοιωτίας accusativi II Μηχαναῖς) Κριοὺς ἢ καταcasus: sunt enim duae. Lege πέλτας, arietes, τειχομαχικὰ ὅργανα. G.

lippum inuestus fuerat, & indignante Parmenione, atque ioci etiam aliquid in Demosthenem adiiciente, *Iure suo*, inquit, o *Parmenio*, libertatem dicendi sibi sumit *Demosthenes*. Solus certe ille oratorum Graeciae nusquam expensarum mearum rationibus inscriptus est, cum tamen mallet ipsi, quam scribis triremium, me committere. Iam vero illorum unicuique aurum, ligna, redditus annuos, armenta, praedia, partim Boeotiae, partim etiam hic quiddam, expensa a me lata video. At celerius machinis capiamus Byzantium moenia, quam auro Demosthenem. Atque ego, inquit, *Parmenio*, si quis Atheniensis Athenis dicens patriae me suae praefert, huic argentum quidem obiecerim, non autem amicitiam. Si quis autem patriae causa odio me habeat, hunc ego oppugno non secus atque arcem, & moenia, &

λει, καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις, καὶ τάφρῳ, θαυμάζω
 δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τοῦ κτήματος τὴν πό-
 λιν καὶ τοὺς μὲν, ἔξω τῆς χρείας γενόμενος, ἥδιστ' ἂν
 προσαπολέσαιμι τὸν δὲ βουλοίμην ἂν ἐνταυθοῖ παρ'
 ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον,
 καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικόν, τῆς ὅπλων
 βίας τὴν τοῦ λόγου πειθῶ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριθές
 οὐδαμῇ τιθεῖς δεύτερον. Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. 35
 τοιούτους δὲ τινὰς καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποίησατο. τῶν
 γὰρ μετὰ Διοπιθεύους Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων, ἐγὼ
 μὲν εἶχον διὰ Φροντίδος. ὃδ' εὖ μάλα γελάσας, ἔφη·
 Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγόν, ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν;
 αἱ μὲν τριήρεις, καὶ ὁ Πειραιεύς, καὶ τὰ νεώρια, λῆρος
 ἔμοι γε, καὶ Φλήναφος. τίδ' ἂν ἄνθρωποι πράττειεν
 διονυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς;
 εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἰς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾶον ἂν
 εἴχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς ἀπα-

navalia, & fossam: sed virtutem eius admīrot, beatam civita-
 tem tali possessione praedico. Atque istos quidem extra usum con-
 stitutus lubeus una, cum ipsis hostibus, perdam: hunc autem
 malim hic apud nos esse, quam Illyriorum equitatum, & Tri-
 ballorum, & quidquid est militis mercenarii: qui armorum viri-
 bus vim oratione persuadendi, & consilii gravitatem postponam
 minime. Haec ad Parmenionem. Tales vero etiam apud me
 sermones habuit. Misso enim Athenis Diopithe cum suis, sol-
 licitudinem ea mihi res afferebat. Ille vero in risum solutus dice-
 bat: Tu autem ducem Atticum aut militem nobis metuis? Tri-
 remes quidem, & Piraeus, & navalia, nugae mihi & ludibria:
 ecquid vero homines faciant bacchanalia celebrantes, viventes in
 viscerationibus, & choris? Si unus Demosthenes Athenis non es-
 set, facilius urbem haberemus, quam Thebanos & Thessalos frau-

τῶντες, βιαζόμενοι, Φθάγοντες, ᾠνούμενοι· νῦν δὲ εἰς
 ἐκεῖνος ἐγρήγορε, καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐφέστηκε, καὶ
 ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγί-
 μασιν ἀντιπαρατάττεται. λανθάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τε-
 χνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι, καὶ
 καθάπαξ κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῖν ἄνθρωπος
 ἐστι, μὴ πάντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τὸ γέ τοι κατ' αὐ-
 τὸν, οὐκ Ἀμφίπολιν εἶλομεν, οὐκ Ὀλυνθον, οὐ Φω-
 κέας, καὶ Πύλας ἔσχομεν· οὐχὶ Χερρόνήσου, καὶ τῶν
 36 περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν. Ἄλλ' ἀνίστησι
 μὲν ἄκοντας, οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐ-
 τοῦ πολίτας, ὥσπερ τομῇ τινι καὶ καύσει τῆς ῥαθυμίας
 τῇ παρρησίᾳ χράμενος, ὀλίγον τοῦ πρὸς ἡδονὴν φροντί-
 σας. μετατίθῃσι δὲ τῶν χρημάτων τοὺς πόρους ἀπὸ τῶν
 θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθῃσι δὲ τὸ ναυτικὸν
 νόμοις τριηραρχικοῖς, ὑπὸ τῆς ἀταξίας μονοῦ τελέως
 διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἐρριμμένον ἤδη χρόνου πρὸς τὴν

de, vi, occupando, emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus
 omnibus imminet, & nostros impetus subsequitur, ad nostra se
 imperatoria consilia velut in acie opponit. Illum non fugimus, cum
 machinamur aliquid, cum conamur, cum deliberamus: uno ver-
 bo, ille nobis homo impedimentum est & propugnaculum, quo
 minus una omnia impressione habeamus. Certe per illum si stetit-
 set, non Amphipolin cepissemus, non Olynthum, non Phocen-
 ses haberemus & Pylas, nec Chersonesum, & quorum circa
 Hellepontum potiti sumus. Sed ille invitos etiam cives suos, &
 velut a mandragora dormientes excitat, libertate dicendi velut
 urens & secans illorum socordiam, parum, quid iucundum illis
 sit, sollicitus. Transfert idem pecuniae reditus a theatris ad exer-
 cium, trierarchicis legibus constituit rem nauticam perturbatione
 rerum tantum non plane corruptam. Abiectam satis longo iam

δραχμὴν καὶ τὸ τριάβολον τὸ τῆς πόλεως ὀξύωμα, πά-
 λαι τούτους κατακεκλιμένους εἰς τοὺς προγόνους ἐπανά-
 γων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι
 κατειργασμένων, συνίστησι δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ
 συντάξεις Ἑλληνικάς. τοῦτον οὐ λαθεῖν ἐστίν, οὐ Φενα-
 κίσαι, οὐ πρίασθαι δ' οὐ μᾶλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην
 ἐκεῖνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο. Τοῦτον οὖν, ὦ Αν- 37.
 τίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλλον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ
 πάντας ἀποστόλους. ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θε-
 μιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τοῦτο τοῖς νῦν ὁ Δη-
 μοσθένης, ἐΦάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν,
 Περικλεῖ δὲ τὸ Φρόνημα. ἐκτίσαστο γοῦν αὐτοῖς ἀκούειν.
 Εὐβοίαν, Μέγαρον, τὰ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, τὴν
 Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε, ἔφη, ποιοῦσιν Ἀθηναῖοι,
 Χάρητα μὲν καὶ Διοπεΐθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιού-
 τους τινὰς ἀποδεικνύντες στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ
 εἰσὼ κατέχοντες ἐπὶ τοῦ βήματος. ὥς εἰ τοῦτον τὸν ἄν-

tempore ad drachmam & triobolum civitatis dignitatem excitat:
 hosque olim inclinatos ad maiores suos revocat, atque ad aemu-
 lationem eorum, quae Marathone ac Salamine gesta sunt: mutuū-
 que auxilii foedera, & conventiones inter Graecos constituit. Hunc
 celare non est, non decipere, non emere, non magis, quam Ari-
 stidem illum Persarum rex emere potuit. Hunc ergo, Antipater,
 magis est quod timeamus, quam triremes omnes & classes. Quod
 enim antiquis illis Atheniensibus Themistocles fuerunt & Peri-
 cles, his nunc Demosthenes est, prudentiae nomine comparandus
 cum Themistocle, cum Pericle autem ob sensum in republica. Di-
 cto igitur audientes illis praestitit Euboeam, Megara, quae circa
 Hellepontum sunt, Boeotiam. Et praeclare e re mea faciunt
 Athenienses, cum Chareta, & Diopithen, & Proxenum, & horum
 similes quosdam imperatores constituunt, Demosthenem vero domi
 in tribunali retinent. Quod si hunc hominem armorum faciant &

θρωπον ὄπλων ἀπέθηναν καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων,
 καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον, ὀκνῶ, μὴ περὶ τῆς
 Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον, ὃς καὶ νῦν
 ἀπὸ ψηφισμάτων ἀνταγωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχοῦ
 συμπεριτρέχει, καταλαμβάνει, πόρους εὕρισκει, δύ-
 ναμιν συλλέγει· ὁ δὲ ἐπιμήκεις στόλους ἀποπέμπει,
 38 συντάττει δυνάμεις, ἀντιμεθίσταται. Τοιαῦτα καὶ τότε
 καὶ πολλάκις πρὸς με Φίλιππος περὶ τάνδρῳς ἔλεγεν,
 ἐν τῶν παρὰ τῆς τύχης χρηστῶν τιθέμενος, τὸ μὴ
 στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην· οὕγε καὶ τοὺς λόγους ὥσ-
 περ κριοὺς ἢ καταπέλτας Ἀθήνηθεν ὠρμαμένους, δια-
 σείειν αὐτοῦ καὶ καταράττειν τὰ βουλευματα. περὶ μὲν
 γὰρ Χαιρωνείας, οὐδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύετο πρὸς
 ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος ἡμᾶς κινδύνου κατέ-
 στησε. μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, καὶ κακία στρατηγῶν,
 καὶ στρατιωτῶν ἀταξία, καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς
 τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνειργασμένη, κε-

*navium, & exercituum, & temporum, & pecuniarum dominum;
 vereor, ne de ipsa me Macedonia in disceptationem vocet: qui
 vel sic suis me decretis oppugnet, circumquaque concurrat, de-
 prehendant, reditus inveniat, copias contrahat, amplissimas clas-
 ses dimittat, copias in aciem mittat, huc illuc transiens obsistat.
 Talia & tum & saepe alias ad me Philippus de viro dice-
 bat, inter fortunae munera illud referens, quod exercitum
 non duceret Demosthenes: cuius quidem etiam concio-
 nes, tanquam arietes quidam & catapultae ab Athenis in-
 de ruentes sua convellerent disturbarentque consilia. Nam
 de Chaeronea neque post victoriam commemorare apud
 nos defuit, in quantum nos periculum vir ille adduxisset.
 Etsi enim praeter spem, & vitio ducum, & militum immodestia,
 & nec opinata fortunae inclinatione, quae in multis saepe perfi-*

κρατήκαμεν, ἀλλ' ἐπὶ μιᾷς γε ταύτης ἡμέρας, τὸν
 περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι,
 τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν τὴν
 Ἑλληνικὴν δύναμιν ἀθροίσας, Ἀθηναίους ἅμα καὶ Θη-
 βαίους, Βοιωτοὺς τε τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐ-
 βοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ κράτιστα τῆς Ἑλ-
 λάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας, καὶ μηδ' εἶσω
 με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν. Τοιοῦτοί τινες 39
 ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ
 πρόσγε τοὺς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι τὸν Ἀθηναίων
 δῆμον ἀνταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν,
 ἀνταγωνιστής· Ἀθηναῖοι δέ, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντες,
 Αἰνιᾶνές εἰσι, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ὁπότε πρὸς
 τὰς πόλεις πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἴ τις ἢ
 τῶν Ἀθηναίων πόλις ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾶ-
 στα ἦν κεκρατηκώς· τοῦ Δημοσθένους δ' ἐπιστάντος,
 Μάτην, εἶπεν, ἂν ἐπρεσβεύσαμεν. Οὐ γὰρ ἐστὶ κατὰ 40

*ciendis nos adiuvit, vicimus; tamen uno illo die & imperii & vi-
 tae adeo in periculo me constituit, conductis in unum praestan-
 tissimis civitatibus, Graecis copiis omnibus collectis; Athenien-
 sibus simul, & Thebanis, Boeotisque reliquis, & Corinthiis, Eu-
 boënsibusque, & Megarensibus, & praestantissimis Graeciae, in
 periculi societatem coactis, meque ad interiora Atticae penetrare
 prohibito. Tales habebat ille perpetuo de Demosthene fer-
 mones: & his, qui dicerent, gravem ipsi esse adversarium
 populum Atheniensem, respondebat, Mihi adversarius solus
 Demosthenes: Athenienses vero, Demosthene destituti, Aenianes
 sunt & Thessali. Et si quando legatos ad civitates mitteret,
 atque aliorum oratorum quosdam contra ipsum civitas
 Atheniensium ablegaret, legatione facile ipse vicerat. Quo-
 ties vero instaret Demosthenes, Frustra, inquit, legationem*

τῶν Δημοσθένους λόγων ἐγείραι τρόπαιον. ταῦτα δὲ
 Φίλιππος. καὶ μέντοι καὶ πάντως ἔλαττον ἂν ἔχοντες,
 εἰ λάβοιμεν τοιοῦτον ἄνδρα, πρὸς Διὸς, Ἀρχία, τί ποτε
 νομίζεις; βούν ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἤγομεν, ἢ πολὺ μᾶλ-
 λον ἂν σύμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων,
 καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιούμεθα; Φύσει μὲν γὰρ αὐ-
 τῷ, καὶ κατ' ἀρχαῖς προσεπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πο-
 λιτευμάτων· ἐτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρὸς
 τ' οὖν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέγων, οὐδὲν
 ἐπαύετο· τοσούτων ὄντων αὐτῷ τῶν προσπεφοιτηκότων,
 μηδὲνα οὕτω πώποτε θαυμάσαι, μεγέθους τε φύσεως,
 καὶ τῆς περὶ τὴν ἀσκήσιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ
 41 τάχους, καὶ παρρησίας, καὶ καρτερίας. Ὑμεῖς δὲ,
 ἔφη, διανοεῖσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος,
 καὶ Φιλοκράτους, καὶ πειρᾶσθε δώροις καὶ τούτῳ
 ἀναπεῖθαι ἄνθρωπον, καὶ τὴν πατρίαν οὐσίαν εἰς Ἀθή-

*missus. Neque enim contra Demosthenis orationes tropaeum licet
 erigere. Haec Philippus. Et profecto omnibus modis infe-
 riores [nos Philippo] talem virum si cepissemus; per Io-
 vem, Archia, quid tandem putas? bovemne ad macellum
 acturi eramus, an consiliarium potius de rebus Graecis,
 totoque imperio nostro adhibituri? Natura enim illi me
 etiam ab initio conciliari sentiebam ex ipsis in republica
 gestis, magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum apud
 Alexandrum & nos ageret, ac tot haberet, qui suam do-
 mum audiendi causa frequentaverant, nunquam defuit prae-
 ter omnes hunc admirari ob magnitudinem ingenii, & illam
 circa exercitationes continentiam, & gravitatem, & celeri-
 tatem, & libertatem dicendi, & constantiam. Vos autem, in-
 quit, de illo cogitatis, ut de Eubulo quodam, & Phrynone, &
 Philocrate, & hunc donis conamini in partes traducere hominem,*

ναίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δεηθεῖσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει
κατηναλωκότα. διαμαρτάνοντες δὲ, φοβήσιν οἷσθε,
πάλαι βεβουλευμένον τὴν ψυχὴν ὑποθεῖναι ταῖς τῆς
πατρίδος ἀδήλοις τύχαις· καὶ καταπτομένου τῶν πρατ-
τομένων ὑμῖν, ἀγανακτεῖτε. ὅδ' αὖδ' ἐπὶ τὸν Ἀθηναίων δῆ-
μον ὑποστέλλεται. Λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς
πατρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενος, αὐτῷ δὲ τὴν πολιτείαν
γυμνάσιον φιλοσοφίας προθέμενος. Τὰ τοιαῦτα, ὧ 42
Ἀρχία, ὑπερεπεθύμουν αὐτῷ συγγενόμενος, τὴν τε
γνώμην, ἣν ἔχει περὶ τῶν παρόντων, ἀκοῦσαι λέγοντος,
καὶ τῶν αἰὲ παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάκων, εἰ ἐδεό-
μην, ἀποστάς, ἀπλοῦ τινος ἐξ ἐλευθέρας γνώμης ἀκοῦ-
σαι λόγου, καὶ φιλαλήθους συμβουλῆς μεταλαβεῖν·
καὶ τι καὶ νουετῆσαι δίκαιον, ὑπὲρ οἷων ὅντων Ἀθηναίων
τὴν ἀχαριστίαν, πάντα παραβάλοιτο τὸν αὐτοῦ βίον,
ἔξον εὐγνωμονεστέροις καὶ βεβαιότεροις κεχρησθαι
φίλοις.

qui patrimonium quoque in Athenienses, privatim in egentes, pu-
blice in civitatem impenderit; & ubi hac spe excidistis, terrere il-
lum vos posse arbitramini, cui olim deliberatum sit animam sub-
iicere incertis patriae fortunis? & in facta illo vestra invehente,
indignamini? qui nec populo Atheniensium se submittat. Nesci-
tis, inquit, patriae illum amore tractare rempublicam, sibi au-
tem eam philosophiae gymnasium constituisse. Talia, Archia,
supra modum cupiebam consuetudine illius utens ex illo
audire, & quae ipsius de rebus praesentibus esset senten-
tia: atque, quoties opus esset, relictis, qui semper in nos
irruunt, adulatoribus, simplicem e libera mente orationem
percipere, & veracis consilii copiam nancisci. Etiam fas
putarem illum admonere, pro quam ingratum Atheniensibus
vitam omnem in discrimen dedisset, cum liceret gra-
tos magis & firmiores amicos habere.

APX. ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως ἀν' ἑτο-
χες ταυτὶ δὲ μάτην ἀν' ἔλεγες· οὕτω μανικῶς Φιλ-
αθήναιος ἦν.

ANT. Ταῦτα, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ ἀν' λέγοιμεν;
ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν;

43 APX. Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν,
καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει
τε καὶ ἀπιστία τῶν ὁρώντων. ἔοικε γὰρ δὴ πάλαι ὡν
ᾧδε βεβουλευμένος περὶ τῆς ὑστάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ
ἡ παρασκευή. καθήστο μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ, μάτην
δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἤμεν ἀναλωκότες.

ANT. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι;

APX. Πολλὰ καὶ Φιλάνθρωπα προτεινόμεν, ἑλέον
τινα παρὰ σοῦ καθυπισχνούμενος, οὐ μάλα μὲν προσ-
δοκῶν· οὐ γὰρ ἠπιστάμην, ἀλλὰ σὲ ὥμην δι' ὀργῆς ἔχειν

5 Πῶς ἀπέθανεν;) De Demosthenis interitu Pausanias in
Corinth. G.

Arch. Reliqua, Rex, forte consecutus esses: sed ista
frustra fuisses dicturus, adeo ad furorem usque ille ama-
bat Athenas.

Ant. Ita res habet, Archia, quid enim dicamus? Sed
quomodo mortuus est?

Arch. Videris magis etiam, Rex, admiraturus esse. Ete-
nim nos, qui vidimus, non minus obstupescibamus, & fi-
dem negabamus oculis, quam qui non viderunt. Videba-
tur enim olim deliberatum de ultimo die habuisse, id quod
apparatus indicat. Confederat nimirum intus in templo.
Frustra superiorum dierum sermones consumseramus.

Ant. Quinam erant vestri sermones?

Arch. Multa de tua humanitate illi ostendebam, miseri-
cordiam a te pollicitus, non valde quidem illam ipse ex-
spectans; neque enim sciebam, sed iratum te viro puta-

τὸν ἄνθρωπον, χρήσιμον δ' οὖν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων.

ANT. Ὁ δὲ πῶς προσίετο τοὺς λόγους; καὶ με-
μῆδεν ἀποκρύψῃ· μάλιστα μὲν γὰρ αὐτήκοος ἂν ἐβου-
λόμην παρὼν εἶναι νῦν. ἀλλὰ σύγε μὴ παραλίπῃς
μῆδεν· οὐ γάρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἥθος ἀνδρὸς γενναίου
πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ βίου καταμαθεῖν, πότερον
ἄτονος καὶ νωθρὸς ἦν, ἢ παντάπασιν ἀκλινὲς τὸ τῆς
ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν.

APX. Οὐδὲν ὑπέστελλεν ἐκεῖνός γε. πῶς γάρ; ὅς ἡδὺ 44
γελάσας, καὶ μετὰ δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρότερον βίον, Ἀπί-
θανον, ἔφη, με ὑπακριτὴν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων.

ANT. Ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτο
τὴν ψυχὴν;

APX. Οὐκ' εἶγε τῶν λοιπῶν ἀκούσας, οὐ δόξει σοι
μόνον ἀπιστεῖν, ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέ-

4 Παρὼν εἶναι νῦν) Παρέλκει ἀπαγορεύσεως τάπτεται, οἷον οὐ-
τὸ εἶναι, ἐπισκοπυτέον δὲ εἰ ὅμοιον ποτ' ἂν ἐγὼ ἐκὼν εἶναι πει-
τῶ ἐκὼν εἶναι, ἐκεῖ μὲν γὰρ σφείν. V.

bam: verum quod putarem id ipsum utile esse ad per-
suadendum.

Ant. Ille vero quomodo accipiebat istos sermones? Et
noli me celare quidquam. Vellem enim vel maxime af-
fuisse, & meis auribus accepisse singula. Sed tu ne quid
praetermiseris. Neque enim sane parvum quid est, inge-
nium viri generosi sub ipsum vitae finem cognoscere.
Utrum languidus erat & ignavus, an nusquam inclina-
tam illam mentis altitudinem servavit?

Arch. Nihil ille sane remisit. Quis enim? qui suaviter
ridens, & in superiorem vitam meam ludens, improbabili-
lem me mendaciorum tuorum histrionem diceret.

Ant. Ergo quod diffideret promissis, ideo vitam abiecit?

Arch. Non: si quidem audire reliqua volueris, non vi-
debitur tibi solum diffusus esse. Sed, quando iubes, Rex,

γειν, Μακεδόσι μὲν, εἶπεν, οὐδὲν ἀπώμετον, οὐδὲ
 παράδοξον, εἰ Δημοσθένην οὕτω λαμβάνουσιν, ὡς
 Ἀμφίπολιν, ὡς Ὀλυνθόν, ὡς Ὠρωπὸν. τοιαῦτα πολ-
 λὰ ἔλεγε· καὶ γὰρ οὖν ὑπογραφέας παρεστησάμην,
 ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώζοιτο. Ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη, ὦ
 Ἀρχία, βασιάνων, ἢ θανάτου φόβῳ κατ' ὄψιν οὐκ
 ἂν Ἀντιπάτρῳ γανοίμην. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύετε, πο-
 λύ μοι μᾶλλον ἔτι φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν
 παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκέναι, μηδ' ἢν ἑμαυτὸν
 ἔταξα, τάξιν λιπῶν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδο-
 45 νικὴν μεταβαλέσθαι. Καλὸν γὰρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ
 ζῆν ἐμοὶ Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἣν ἐπι-
 δέδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τάφος τοῖς ἐμοῖς τέλεσιν ἐξ-
 ειργασμένα, καὶ Φυλὴ Πανδιωνίς, εἰς ἣν ἐτελοντὴς
 ἐχορήγουν ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ παρρη-
 σία βήματος, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψφίσματα
 στρατιωτικά, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ προγόνων
 ἀρεταί, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὐνοια, τῶν ἐμῶν

dicere, de Macedonibus, inquit, nihil non sceleris credibile est:
 neque mirum fuerit, si Demosthenem ita capiunt, ut Amphipo-
 lin, ut Olynthum, ut Oropum. Talia dixit multa. Etenim
 notarios constitui, ut dicta tibi servarentur. Tametsi ego,
 inquit, tormentorum aut mortis metu in conspectum venire Anti-
 patri nolo; sed si vere ista praedicatis, multo magis etiam mihi
 cavendum est, ne vita ipsa ab Antipatro mihi donata corrup-
 par, neque relicta acie, in qua ipse me locavi, Graecanica, in
 Macedonicam me coniciam. Praeclarum enim esset, Archia, si
 vitam mihi Piraeus ipse praestaret, & triremis, quam dedi, &
 moenia & fossa meis impensis effecta, & Pandionis tribus, in
 qua mea sponte sumtus in pompam sacrorum feci, & Solon, &
 Dracon, & illa tribunalis fiducia, & liber populus, & milita-
 ria decreta, & leges trierarchicae, & maiorum virtutes, & tro-

πολλάκις ἔστε Φανωκότων, καὶ δύνάμις Ἑλλήνων, τῶν
 ὑπ' ἐμοῦ μέχρι νῦν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιωτὸν ἔλε-
 θέντι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' οὖν ὁ ἔλεος παρὰ τοῖς
 οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμαλώτους, ἢ τοῖς πατράσιν,
 ὧν συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συν-
 διελυσάμην. Εἰ δέ με μὴ σώζοι νήσων ἀρχή, καὶ θά- 46
 λαττα, παρὰ γε τουτοῦ Ποσειδῶνος αἰτῶ τὸ σώζεσθαι,
 καὶ τοῦδε τοῦ βαμοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν νόμων. εἰ δὲ Ποσει-
 δῶν, ἔφη, μὴ δύναται φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεῶ,
 μὴδ' ἐπαισχύνεται προδοῦναι Δημοσθένην Ἀρχία, τε-
 θναίνην, οὐδὲ Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τοῦ Θεοῦ κολακευ-
 τέας. ἔξην μοι Φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας,
 καὶ νῦν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μετὰ Καλλι-
 μέδοντος, καὶ Πυθέου, καὶ Δημάδου συνεταπτόμην. ἔξην
 γὰρ καὶ ὅψε τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς
 Ἐρεχθέως θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐπὶ στυγερῇ
 οὐκουν ἡρώμην αὐτομολοῦντι τῷ δαίμονι συμμεταβάλ-

paea, & benevolentia civium, qui saepe me coronarunt, & Grae-
 corum potentia, qui huc usque a me servati sunt. Si vero etiam
 misericordia aliena vivendum, humile id quidem est, sed tolera-
 bilis tamen misericordia a necessariis, quorum redemi captivos,
 aut patribus, quorum una elocavi filias, aut quos in dissolven-
 dis eranis adiuvi. Si vero servare me non potest insularum im-
 perium & mare, at certe ab hoc Neptuno salutem peto, & ab
 hoc altari, & sanctis legibus. Si vero nec Neptunus, inquit,
 praestare potest templo suo sanctitatem, neque pudet illum Ar-
 chiae prodere Demosthenem, moriar potius, neque Antipatro nos
 pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores Atheniensibus habere
 Macedonas, & nunc in fortunae vestrae partem venire, si cum
 Callimedonte, & Pythea, & Demade coniungere me voluisssem.
 Licebat enim vel sero aliter instituere animum, nisi Erechthei fi-
 lias vereretur & Codrum. Non igitur velim cum fortuna transfu-

λεσθαι. καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος ἐν ἀκινδύνῳ
παντὸς αἰσχροῦ γενέσθαι. καὶ νῦν, Ἀρχιά, τὸ κατ'
ἐμαυτὸν οὐ καταισχυῶ τὰς Ἀθήνας ἐκὼν δουλείαν
ἐλόμενος, ἐντάφιον δὲ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθερίαν
47 προέμενος. Ἀλλὰ, δίκαιον γὰρ, ἔφη, σοι τῶν τραγα-
διῶν μνημονεύειν, οὐ σεμνὸν τὸ λεχθὲν,

Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὁμῶς,

Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν
κόρη καὶ ταῦτα· Δημοσθένης δὲ εὐσχήμονος θανάτου
βίον προκρινεῖ ἀσχήμονα, τῶν Ξενοκράτους καὶ Πλά-
τωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων ἐκλαθόμενος; καὶ τινα
πικρότερον ἔλεγε, προαχθεῖς εἰς τοὺς ταῖς τύχαις ἐξυ-
βρίζοντας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; τέλος δ' ἐμοῦ,
τὰ μὲν δεομένου, τὰ δ' ἀπειλοῦντος, ἀπαλὴν μούσαν
στερρᾶ κεραννύντος, Ἐπείσθην ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρ-
χίας ὦν' ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, συγγίγνωσκέ μοι,

6 Λεχθὲν) Εὐριπίδου τοῦτο περὶ Πολυξένης. G.

ga & ipse mutare castra. Honestum enim perfugium mors est, ut
ab omnis turpitudinis periculo simus liberi. Et nunc, Archia,
quantum in me est, non afficiam turpitudine Athenas, servitute
ultra eligenda, abiiciendaque libertate, pulcherrimo ferali amicu-
lo. Verum, inquit, fas enim est Tragoediarum apud te meminif-
se, nonne praeclarum est illud dictum:

At illa dum moritur, tamen

Multa caver cura, decēter ut cadat.

Haec puella: & Demosthenes honesta morte vitam turpem potio-
rem habebit, Xenocratis & Platonis de immortalitate librorum
oblitus? Et provectus ultra, amariſus quaedam dixit in eos,
qui a fortuna inſoleſcunt. Sed quid ea nunc dicere opus
est? Tandem vero me preces partim, partim minas adhi-
bente, & mollem Musam illa rigida miscēte, Moverer, in-
quit, hisce, Archias si essem. Quandoquidem vero sum Demo-

ὦ δαιμόνιε, μὴ πεφυκότι κακῷ γενέσθαι. Τότε δὴ 48
 τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾶν διανοούμεν' ὅδ' ὡς ἤσθε-
 το, δῆλος ἦν καταγελαῶν, καὶ τὸν θεὸν προσβλέψας,
 Ἔοικεν Ἀρχίας, εἶπεν, ὅπλα μόνα, καὶ τριήρεις, καὶ
 τείχη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ κρησφύγε-
 τα ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν· τῆς δ'
 ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ἣν οὐκ ἂν ἐλέγξειαν
 Ἰλλυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες, ὀχυρωτέραν
 ἢ ξύλινόν ποτε τείχος ἡμῖν, ὃ θεὸς ἀνείλεν ἀπόρθητον
 εἶναι· μεθ' ἧς ἂν τῆς προνοίας, ἀδελῶς μὲν ἐπολιτευσά-
 μην, ἀδελῆς δέ μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρσος· ἐμέλη-
 σε δ' οὐδέν οὐκ Εὐκτῆμονος, οὐκ Ἀριστογείτονος, οὐ
 Πυθέου, καὶ Καλλιμέδοντος, οὐ Φιλίππου τότε, οὐ
 τὰ νῦν Ἀρχίου. Ταῦτ' εἰπὼν, μὴ προσάγαγέ μοι τὴν 49
 χεῖρα, ἔφη· τὸ κατ' ἐμὲ γάρ, οὐδέν παράνομον ὁ νεὺς
 πείσεται· τὸν δὲ θεὸν προσειπὼν, ἐκὼν εἴφομαι. καὶ γὰρ

*sthenes, ignosce mihi, o noster, quem natura non fingit ad igna-
 viam. Tum sane tum vi illum detrahare ab altari cogitabam.
 At ille cum sentiret, aperte ridebat, & Deum adspiciens,
 Videtur, inquit, putare Archias, arma sola, & triremes, & moe-
 nia, & exercitus, copias esse, & refugia humanis animis; meum
 autem apparatus contemnere: quem tamen non redarguant Illyrii,
 & Triballi, & Macedones, ipso illo muro ligneo firmiorem, quem
 respondit quondam Deus vastari non posse; qua quidem provi-
 dentia sine metu versatus sum in republica, metusque omnis ex-
 pers mihi fuit contra Macedonas audacia, neque movit me Eu-
 elemon, neque Aristogiton, nec Pytheas & Callimedon, nec Phi-
 lippus tum, neque nunc Archias. Haec ubi dixerat, Noli, in-
 quit, manum mihi iniicere; quantum enim in me est, nulla fiet
 huic sacro iniuria: sed Deo adorato sponte sequar. Atque ego*

μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης· καὶ τὴν χεῖρα τῷ στόματι προσαγαγόντος, οὐδὲν ἄλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον.

ANT. Τὸ δὲ τί δὴ ποτε ἦν;

APX. Ὑστερον βασάνοις θεραπεαίνης ἐφωράσαμεν, πάλαι Φάρμακον αὐτῷ τεταμιεύσθαι, λύσει ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἐλευθερίαν κτάμενον. οὐ γὰρ οὖν ἔφθασεν ὑπερβᾶς τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, Ἄγε δὴ τοῦτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον· Δημοσθένην δὲ οὐκ ἄξεις, οὐ, μὰ τοὺς. . . . καὶ μοὶ μὲν ἐφαίνετο
50 προσθήσειν τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότας. Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπη. τοῦτό σοι τὸ τέλος, ᾧ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένους πολιορκίας κομίζειν ἔχω.

ANT. Δημοσθένους γε καὶ ταῦτα, ᾧ Ἀρχία. βαβαὶ τῆς ἀηττήτου ψυχῆς, καὶ μακαρίας, αἷς ἀνδρεῖον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα, πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα

in spe hac eram, illoque manum ori admovente nihil aliud, quam adorare virum, putabam.

Ant. Quid ergo illud erat?

Arch. Postea tormentis ab ancilla expressimus, olim repositum illi fuisse venenum, quod absolvenda a corpore anima libertatem ipsi pararet. Vix enim limen templi egressus fuerat, cum, *Duc sane hoc*, inquit, *ad Antipatrum; Demosthenem vero non duces.* Per ego illos. . . Et videbatur mihi adiecturus, qui Marathone ceciderunt. At *Valete!* cum dixisset, evolavit. Hunc tibi, Rex, finem obfessi expugnatique Demosthenis possum referre.

Ant. Demosthenis & ista, Archia. Hem invictam animam & beatam! quam forte viri propositum, quam civilis providentia, in manu semper pignus certissimum li-

τὸ πιστὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν· ἀλλ' ὁ μὲν οἵχεται,
βίον ἔξων τὸν ἐν Μακάρων νήσοις ἡρώων λεγόμενον, ἢ
τὰς εἰς οὐρανὸν ψυχῶν νομιζομένας ὁδοὺς, ὁπαδὸς τις
δαίμων ἐσόμενος Ἐλευθερίου Διός· τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς
εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ
τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.

6 Ναίομεν) Ἀρχίας. V.

bertatis habere. At ille quidem discessit, vitam habiturus
in beatorum insulis, quae Heroum dicitur, vel vias, quae
putantur animarum in coelum, festator Daemon Libera-
toris Iovis. Corpus vero nos Athenas mitremus, dona-
rium regioni illi, iis ipsis, qui ad Marathonem cecidere,
praestantius.

Θ Ε Ω Ν Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α .

ΖΗΝ, ΕΡΜΗΣ, ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΜΗΚΕΤΙ τονθορίζετε, ὦ θεοί, μηδὲ κατὰ γωνίας συστρεφόμενοι, πρὸς οὓς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῶν τοῦ συμποσίου. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδέδεται περὶ τούτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερὸν τὰ δοκούντα οἱ, καὶ κατηγορεῖτω. σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἡ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετόικων καὶ ξένων.

3 Μήκετι τονθορίζετε) Ἀντὶ τοῦ ὑπ' ὀδόντας γογγύζετε. τονθορίζειν γὰρ τὸ γογγύζειν. V.

11 Οἷς ἔξεστιν) Τὸ, οἷς ἐφέϊται, διὰ τὰς θηλείας καὶ τὸν ἔρωτα. οὐ γὰρ ἐξ ἡν θηλείας δημηγορεῖν. V.

D E O R U M C O M I T I A .

IUPPITER, MERCURIUS, ET MOMUS.

Iup. **N**OLITE amplius miffare, Dii, neque collecti in angulos ad aurem alter alterius mifcere sermones, & aegre ferre, fi indigni multi convivio nostro interfunt: fed quandoquidem concio de his data eft, aperte dicat unusquisque, quid fibi videatur, & accuset. Tu vero, Mercuri, legitimum praeconium peragito.

Merc. Audi: tace. Quis vult concionari clafficorum Deorum, quibus ius eft? Quaestio de Inquilinis & Peregrinis.

ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέφειας εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει.

ΜΩΜ. Φημί τοίνυν δεινὰ ποιεῖν ἐνίοις ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπόκρη θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ', εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσotίμους ἡμῖν ἀποφανοῦσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν οἶονται εἰργάσασθαι. ἀξιῶ δέ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλευθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσαιμι τῶν οὐ καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκούντά μοι ἐς τὸ Φανερόν, οὔτε δεδιώς τινα, οὔτε ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην· ὥστε καὶ ἐπαχθῆς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικός τὴν φύσιν, δημό-

Mom. Ego Momus, si mihi permiseris, Iuppiter, volo dicere.

Iup. Praeconium tibi hoc iam permittit: itaque me [*meo permisso*] nihil opus habebis.

Mom. Aio igitur, intolerabiliter se gerere quosdam nostrum, quibus non satis est Deos ex hominibus ipsos esse factos; sed nisi suos etiam pedisequos atque famulos in aequo nobiscum fastigio constituerint, nihil sibi magnifice, nihil fortiter fecisse videntur. Peto autem a te, Iuppiter, ut libere mihi dicere per te liceat. Neque enim alia lege possim, cum sciant omnes, quam liber sim lingua, quam nihil eorum, quae contra quam decet fiunt, reticere soleam. Redarguo enim omnia, quaeque mihi videntur aperte profero, neque metuens quemquam, neque meam prae pudore sententiam occultans, adeo quidem, ut etiam molestus plerisque videar, & calumniatorio ingenio; pu-

σίος τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ περ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἐρῶ.
 3 Πολλοὶ γὰρ, Φημί, οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ εὐχῶνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ διασώτας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματῶδως, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαρρήδην λέγε, προστίβεις καὶ τούνομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπερρίπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλοὺς εἰκάζειν καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παρρησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

blicus quidam accusator ab iis propterea dictus. Verumtamen, quandoquidem licet, & praeconio editum est, & tu das, Iuppiter, orandi cum auctoritate facultatem, sine metu dicam. Multi nimirum, *inquam*, non contenti, nostri se confessus factos esse participes, & aequo nobiscum iure epulari, idque cum ex altera parte mortales sint, suos insuper ministros & sui chori sodales eduxere in coelum, & furtim in album retulerunt, qui nunc aequaliter & de viscerationibus partem & de sacrificiis accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis solventes.

Iup. Noli quidquam obscura significatione, Mome, dicere: sed diserte, & verbis propriis eloquere, adiecto etiam nomine. Nunc enim in medium tibi proiecta oratio est, ut coniciant multi, & alias alium tuis dictis accommodent. Oportet autem te, qui libertatem in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς 4
τὴν παρρησίαν, ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικόν, ὡς ἀλη-
θῶς, καὶ μεγαλόφρον, ὥστε ἔρῳ καὶ τούνομα. ὁ γάρτοι
γενναϊότατος Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ἂν, οὐδὲ Ἕλλην
μητρόθεν, ἀλλὰ ΣυροΦοίνικός τινας ἐμπορίου, τοῦ Κάδ-
μου, θυγατριδοῦς, ἐπέπερ ἡξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος
μὲν αὐτός ἐστιν, οὐ λέγω, οὔτε τὴν μίτραν, οὔτε τὴν
μέθην, οὔτε τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ, οἶμαι, ὁρᾶτε
ὡς θᾶλυσ καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμανῆς, ἀκρά-
του ἔωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ καὶ ὅλην Φρατρίαν εἰσεποίη-
σεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος παρέσσι, καὶ θεοὺς
ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σειληνόν, καὶ Σατύ-
ρους, ἀγροίκους τινὰς, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλοὺς,
σκιρτητικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀχλοκότους
ᾧ ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω
αἰγὶ εἰοικώς, καὶ γένειον βαθὺ καθεμμένος, ὀλίγον

7 Οὔτε τὴν μίτραν) Μίτρα ὁ
γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδεσμός.
λέγεται δὲ μίτρα καὶ προγαστρί-

δίος τις ὕπλισις ἀλυσιδαστὴ, τῶν
πρὸ τοῦ ἥτρου φυλακὴ τις καὶ
ἀσφάλεια. V.

Mom. Praeclare sane, Iuppiter, facis, cum ad dicendi
me libertatem incitas: regie istuc profecto facis & magno
animo. Itaque nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille
Bacchus, semihomo, ne Graecus quidem materno gene-
re, sed vectoris Syrophoenicis, Cadmi, ex filia nepos,
postquam immortalitate dignatus est, qualis ipse sit, non
dico, neque ob mitram, neque ebrietatis causa, neque ob
incestum. Omnes enim, puto, videtis, quam muliebris sit
& effeminatus natura, semifuriosus, merum a summo in-
de mane redolens. At ille tota nos tribu auxit, & suum
secum chorum adducens adest, Deosque fecit Pana & Si-
lenum, & Satyros, rusticos & caprarios plerosque, lasciv-
os, aliena figura, homines: quorum unus corniger, &
ex dimidia inferiori parte capro similis, barbam demittens

τράγου διαφέρων ἐστίν· ὁ δὲ Φαλακρὸς γέρων, σίμος
τὴν ῥίνα, ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς οὗτος·
οἱ δὲ Σάτυροι, ὅξεϊς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φαλακροί, κε-
ράσται, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα
ὑποφύεται, Φρύγες τινες ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ οὐράς
5 ἅπαντες. ὁρᾶτε οἷους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; Εἴ-
τα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι,
ὁρῶντες οὕτω γελαίους θεοὺς καὶ τεραστίους; ἔω γὰρ
λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρω-
μένην οὔσαν αὐτοῦ, τὴν Ἀριάδην, ἧς καὶ τὸν στέφανον
ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ

1 Ὁ δὲ φαλακρὸς) Τὸν Σιλνὸν
λέγει. V.

11 Τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ)
Ὁ Ἰκάρης οὗτος Ἀθηναῖος ἐγε-
γίνει γεωργός· ταῦτα φατὶν τὸν
Δίονυσον δοῦναι τὸ κλῆμα πρῶτον,
ἀφ' οὗ Ἰκάρια ἡ πρᾶτη ἀμπέλος
ονομάσθη, καὶ ἡ χάρις ἡ ἐνεγκοῦσα
τὸ φυτόν. οὗτος ὁ Ἰκάρης ἔδωκε
ποιμῆσι τοῦ καρποῦ πιεῖν Ἀττι-
κάις, οὗ πάντες νομίσαντας τοὺς
λοιποὺς, ὅτι τεθνήσκουσιν οἱ βαθεῖ τῇ
ὑπνῷ διὰ τὴν οἶνοποσίαν κατασχε-
θέντες, ἀποκτεῖναι τὸν Ἰκάριον, νο-
μισάντας θανάσιμον φάρμακον δε-
δικέναι οὐ μόνον τοῖς καθεύδουσιν,
ἀλλὰ δὴ καὶ τοῖς ἐγρηγοροῦσι καὶ
τῇ μέθῃ βαρυνέουσιν μανίας ἐμποι-
ν

τικόν· οὕτω μὲν οὖν τὸν Ἰκάριον
ἀποθανεῖν. ἐπεὶ δὲ κατέστησαν ἀπὸ
τῆς μέθης, τὸν Δίονυσον χόλον αὐ-
τοῖς ἐμβαλεῖν τοιοῦτον. ἐλθὼν γὰρ
πρὸς αὐτοὺς ἐν σχήματι ἀραιοῦ παι-
δὸς, ἐξέμηνεν αὐτοὺς πρὸς ὁρμὴν μί-
ξεως. καὶ δὴ ἐπιβουλεύειν αὐτὴν
διαφθεῖραι. ἀλλ' ὁ μὲν εὐθὺς ἀφα-
νὴς ἐγεγόνει. οἱ δὲ, ἅτε δὴ ἐκείνου
ὑποσχομένου τὸ καθ' ὁρμὴν αὐτοῖς
εἶν ἐκτελέσαι, ὁρμήκεσαν ἄχρι κι-
νήσεως. καὶ δὴ μεμενέκεσαν οὕτως
αἰ ἐκ τῆς ὀργῆς Διονυσίου, ἀκατά-
παυστον τὴν ὀργὴν ἔχοντες. ἐφ' οἷς
ἐξίλασάμενοι τὸν θεόν, τοιαῦτα
κατὰ χρησμὸν πεποιηκότες πῆλινα
σχήματα, καὶ ἀνθ' ἐαυτῶν ἀναθέ-
τες ἐπαύσαντο τῆς μανίας. V.

longam, parum a capro differt; alter calvus fenex, fimis
naribus, afino plerumque vectus: iste Lydus est. Satyri
autem acutis auribus, calvi ipsi quoque, cornibus prae-
diti, qualia haedis recens natis subnascentur: hi Phryges.
Caudas habent universi. Vide, quales nobis praeclarus iste
Deos faciat? Deinde admiramur, si contemnunt nos ho-
mines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentosos.
Mitto dicere, quod duas etiam mulieres huc eduxit, ama-
fiam alteram suam Ariadnen, cuius etiam coronam fide-

γεωργού θυγατέρα. καὶ ὁ πάντων γελοϊότατον, ὦ θεοί, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἡριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ξύνθηδες ἐκεῖνα, καὶ ὅπερ ἡγάπα κυνίδιον. τὰυτα οὐχ ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροιμία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ' οὖν καὶ ἄλλους.

ΖΕΥΣ. Μηδέν, ὦ Μῶμε, εἴπης, μήτε περὶ Ἀσκλη- 6
πιού, μήτε περὶ Ἡρακλέους· ὅρῳ γὰρ οἱ Φέρη τῷ λό-
γῳ. οὗτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ
τῶν νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων· ὁ δ' Ἡ-
ρακλῆς, υἱὸς ὧν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπρίατο τὴν
ἀθανασία, ὥστε μὴ κατηγόρει αὐτῶν.

ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν
ἔχων. καίτοι εἰ μηδέν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ
πυρός. εἰ δὲ ἔξῃν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆ-
σθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν.

rum choro inferuit, alteram Icarii rustici filiam: & quod
omnium maxime, Dii, ridiculum est, etiam canem huius
Erigones ipsum huc eduxit, ne desiderio maceretur puel-
la, si non habeat in coelo, familiarem sibi illam dilectam-
que caniculam. Haec nonne contumelia vobis videtur, &
ebriosa infania, & risus? Audite vero etiam alios.

Iup. Ne quid dixeris, Mome, neque de Aesculapio, ne-
que de Hercule: video enim, quorsum ferat te orationis
impetus. Hi etenim, alter sanat, & ex morbis excitat,
compluresque unus dignitate exaequat: hic vero meus
filius Hercules laboribus non paucis immortalitatem sibi
paravit. Hos igitur accusare noli.

Mom. Tua, Iuppiter, causa tacebo, multa dicere cum
habeam. Certe si nihil aliud, ignis adhuc habent vestigia.
Si vero liceat adversus ipsum te libere loqui, multa sunt,
quae dicam.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι μάλιστα. μῶν δ' οὐκ ἀμὲ ξενίας διώκεις;

ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαί ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείναις πείθομαι, οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγυῖσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. Ἄ δὲ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γάρ τοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέθριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρίσχες, θνηταῖς ἐπιμιγνύμενος, καὶ κατιῶν παρ' αὐτάς, ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καταβύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπότε ἂν ταῦρος ᾖς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσῃται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς,

5 Οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγυῖσιν)
Αἶγιον καὶ Ἑλίκην καὶ Βούρα καὶ
Ῥύπαι καὶ Πάτραι πόλεις εἰσὶ Πε-
λοποννήσου. Πάτραι μὲν μικρὸν πρὸ
τοῦ Κρισαίου κόλπου καταντικρὺ
τῶν Ἑχινάδων ἦσαν, ὡς πρὸς τὴν

ἑῷ, αἱ δὲ λοιπαὶ παραθαλάσσιοι,
τῆς ἐπὶ Κόρινθον φερούσης. Ἑλίκην
δὲ καὶ τὰ εἰρηπία ἐστὶν ἰδεῖν παρὰ
τὸν αἰγιαλόν· αὕτη δὲ πᾶσα ἡ πόλις
ὑποβρύχιός ἐστι τῇ θαλάσσῃ, σὺν
αὐτῇ πάλαι τοῦτο παθεῖσα. V.

Iup. Quin adversus me vel maxime licet: num igitur me quoque peregrinitatis postulas?

Mom. In Creta quidem non hoc solum audire est, sed aliud etiam quiddam de te dicunt, & sepulcrum ostendunt. Ego vero neque illis fidem habeo, neque Achivis Aegiensibus, suppositicium te dicentibus. Ceterum quae maxime arguenda arbitror, ea dicam. Etenim principium violatarum hoc modo legum, & causam, quod tot spurios hic noster confessus habet, tute, Iuppiter, praebuiſti, mortalibus te feminis miscens, atque ad illas nunc hac, nunc alia forma descendens, adeo ut metueremus, ne quis te comprehensum, taurus cum esses, mactaret, aut auri flatorum aliquis, cum esses aurum, elaboraret, & pro

ἢ ὄρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένη. πλὴν ἀλλὰ
ἐμπέπληκάς γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων· οὐ
γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατόν
ἐστίν, ὅπότ' ἂν τις ἄφνω ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν
θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρυσθέης, ὃς ἐπέταπτεν αὐτῷ,
τέθνηκε, καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεῶς, οἰκέτου ὄντος,
καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τοῦ δεσπότου αὐτοῦ. καὶ πάλιν
ἐν Θήβαις Διόνυσος μὲν θεός· οἶδ' ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ
Πενθεύς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων
ἀπάντων κακοδαίμονέστατοι. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπαξ σὺ, ὦ 8
Ζεῦ, ἀνέωξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς
θνητὰς ἐτράπου, ἅπαντες μεμίμηνται σε· καὶ οὐχὶ
ἄρρενες μόνον, ἀλλ', ὅπερ αἰσχιστον, καὶ αἱ θήλειαι
θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιθωνόν,
καὶ τὸν Ἐνδυμῖωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα, καὶ τοὺς ἄλλους;

1 Ἡ ἐλλόβιον ἡμῖν γένη) Ἑλλόβιον, τὸ ἐνώτιον παρὰ τὸ ἐνεύρεσθαι
τοῖς τῶν αὐτῶν λοβοῖς. V.

Iove aut monile nobis, aut armilla, aut inauris fieres. In-
super vero coelum nobis femideis istis opplevisti: neque
enim aliter possum dicere. Et ridicula res est, si quis subi-
to audiat, **Herculem Deum esse factum**; Eurysthea vero,
qui sub imperio illum habuit, esse mortuum: & propin-
qua sibi esse aedem **Herculis**, qui servus fuerat, & Eu-
rysthei sepulcrum, qui fuerat illius dominus. Et rursus
Thebis **Bacchus Deus est**: at consobrini illius Pentheus,
& Actaeon, & Learchus, hominum omnium infelicissimi.
Ex quo vero tempore semel tu, Iuppiter, fores aperuisti
talibus, conversus ad mortales feminas, imitari te sunt
universi, idque non mares solum, sed, quod turpissimum
est, etiam Deae feminae. Quis enim ignorat Anchisen,
& Tithonum, & Endymionem, & Iasionem, & reliquos?

ὥστε ταῦτα μὲν ἑάσειν μοι δοκῶ· μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους, ὦ Μῶμε, εἴ-
πης· χαλεπανῶ γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ μεираκίον, ὄνει-
δίσας ἐς τὸ γένος.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ αἰετοῦ εἶπω, ὅτι καὶ
οὗτος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστίν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου
καθεζόμενος, καὶ μονονουχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου νεοτ-
9 τεύων, θεὸς εἶναι δοκῶν; Ἡ καὶ ταῦτον τοῦ Γανυμή-
δους ἕνεκα ἑάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ
Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλή-
θησαν οὗτοι, ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κἀνδυν,
καὶ τὴν τιάρην, αὐτὸς ἐλληνίζων τῇ Φωνῇ· ὥστε οὐδ' ἦν
προπῆ τις, ξυνήσι; τοιγαροῦν οἱ Σκύβαι καὶ οἱ Γέται
ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες,
αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν, οὓς ἂν
ἐφελήσωσι, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ καὶ Ζάμολξις,

Itaque haec missurus mihi videor: longum enim fuerit omnia reprehendere.

Iup. Ne quid de Ganymede dicas, Mome: irate enim feram, si dolore adolescentulum affeceris in genus illius aliquid dicens.

Mom. Ergo neque de aquila dicam, quod & ipsa in coelo est, in regio sceptro sedens, & tantum non tuo in capite nidum sibi faciens, ut Deus videatur. An hanc etiam Ganymedis causa missam faciemus? Verum Attis sane, Iuppiter, & Corybas, & Sabazius, unde hi nobis intro vocati sunt? aut Medus ille Mithres cum candye & tiara, qui neque sonare Graeca possit: ita neque si quis illi propinet, intelligit. Proinde Scythae ac Getae haec illorum videntes, longum nobis valere iussis, immortalitate ipsi donant, & Deos, quoscunque voluerint, suis suffragiis con-

δοῦλος ἂν, παρενεγράφη, οὐκ οἶδ' ὅπως διαλαθῶν.
 Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοὶ, μέτρια' σὺ δὲ, ὦ κυνο- 10
 πρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἑσταλμένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ
 βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βου-
 λόμενος καὶ ὁ Μερφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος,
 προσκυνεῖται, καὶ χρᾶ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχύνο-
 μαι δὲ ἰβίδας καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ
 ἄλλα πολλῶν γελοιότερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου
 παραβυσθέντα ἐς τὸν οὐρανὸν, ἂ ὑμεῖς, ὦ θεοὶ, πῶς
 ἀνέχεσθε ὁρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσ-
 κυνούμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὴν κριοῦ
 κέρατα Φύσσωσί σοι;

ΖΕΥΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φησὶ τὰ περὶ τῶν Αἰ- 11
 γυπτίων· ὅμως δ' οὖν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγ-
 ματά ἐστι, καὶ οὐ πάνυ χρηρὴ καταγελαῖν ἀμύητον ὄντα.

ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν,

fituunt, eodem modo, quo Zamolx's etiam, servus cum
 esset, in album, nescio quomodo, delitescens irrepsit. Quam-
 quam, Dii, modica sunt ista omnia. Tu vero iste cum ca-
 nino rostro, involute sindonibus Aegyptie, quis es, vir
 bone, aut quomodo, larrator, Deus esse postulas? Quid
 vero sibi vult Memphiticus iste taurus, ille maculosus,
 quod adoratur, & oracula fundit, & habet prophetas? Pu-
 det vero ibides & simias dicere, & capros, & alia magis
 etiam ridicula, in coelum, nescio quomodo, intrusa ex Ae-
 gypto, quae quomodo, Dii, sustinetis, cum aequaliter,
 vel magis etiam, quam vos, coli videatis? Aut tu quemad-
 modum fers, Iuppiter, cum arietis tibi cornua producunt?

Iup. Turpissima fane ista nobis narras de Aegyptiis. At-
 tamen pleraque illorum, Mome, sunt aenigmata, neque
 omnino deridenda a non initiato.

Mom. Omnino ergo mysteriis nobis, Iuppiter, opus est,

ὡς εἰδέναι θεοὺς μὲν τοὺς θεοὺς· κυνοκεφάλους δὲ τοὺς κυνοκεφάλους.

ΖΕΥΣ. Ἐα, Φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ τοὺς ἄλλους λέγε.

12 ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με ἀποπνίγει τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγὺς ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὢν, Θεσπιδεῖ ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυὼν ὀβολοῖν ἕνεκα. τοιγαροῦν οὐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἀπολλον, εὐδοκιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος καὶ πᾶς βωμὸς χρησμοδεῖ, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχη, καὶ γόητος ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδά-

7 Καὶ μητραλοίου υἱὸς ὢν) Ἀλκμαῖανος γὰρ ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμφιάρκου, ὃς Ἀλκμαῖαν τὴν μητέρα ἀπεκτονὸς ἐπλανάτο κατὰ πάσης γῆς, μηδὲν αὐτὸν διὰ τὸ ἄγος τῆς μητρὸς καταδεχόμενον. Χρήσαντος δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος ζητεῖν γῆν εἰς κατοικῆσιν, ἥτις οὕτω ἦν, τῆς μητρὸς ὑπ' αὐτοῦ κτεινομένης, σκέψασθαι μὴ ἂν ἀλλαχοῦ εὐρεθῆναι, ἥκε πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελαίου. Το-

λερὸς γὰρ οὗτος ἀεὶ ῥέων, καὶ ταῖς Ἐχινάσιν νήσοις εἰς θάλασσαν ἐκδιδόνς, ὑπεπτεύθει αὐτῷ πρόσχρῳ οὗτος ἐν τοσούτῳ ἐργάσασθαι, καὶ γῆν ἀναδεῖξαι, ἥτις ἱκανὴ σῶμα ἀνθρώπου ὑποδέξασθαι, μὴ πρότερον οὕσα τοῦ τῆς μητρὸς φόνου. καὶ δὴ πορευθῆναι φασι, καὶ κατοικῆσαι τὴν Κατοινιάδα γῆν. Καὶ ἐξ ἧδος τῶν υἱῶν Ἀχαρνᾶνος, Ἀχαρτιάαν τὸν τόπον ὀνομάσαι. V.

ut sciamus, Deos esse, qui Dii sunt; qui autem canicipites sunt, illos esse canicipites.

Iup. Mitte, inquam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his considerabimus otiose. Nunc dic alios.

Mom. Trophonium, Iuppiter, & quod maxime angit me, Amphilochem, qui, facerrimi hominis & matricidae filius, oracula fundit beatus ille in Cilicia, mentiens plerumque, & praestigiis, duorum obolorum causa, fallens. Itaque non amplius tu celebraris, Apollo, sed lapis omnis, & altare quodque edit oracula, quicumque lapis oleo perfusus fuerit, & coronas habeat, & praestigiatores hominem, quod genus multi sunt, nactus fuerit. Iam etiam

μαντος τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδρίας ἰᾶται τοὺς πυρέττοντας ἐν
 Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένους ἐν Θάσῳ, καὶ Ἑκτορι
 θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ ἐν
 Χερρόνῃσῳ. ἀφ' οὗ δ' οὖν τοσούτοι γεγόναμεν, ἐπιδέ-
 δωκε μάλλον ἢ ἐπιουκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως
 καταπεφρονήκασιν ἡμῶν, εὖ ποιῶντες. Καὶ ταῦτα μὲν 13
 περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα
 ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, οὔτε ὄντων τινῶν παρ'
 ἡμῖν, οὔτε συστήναι ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ,
 καὶ ἐπὶ τούτοις γελῶ. ἢ ποῦ γάρ ἐστιν ἡ πολυβρύλλη-
 τος ἀρετὴ, καὶ Φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυ-
 πόστατα, καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλα-
 κῶν ἀνθρώπων τῶν Φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως
 αὐτοσχέδια ὄντα, οὕτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε
 οὐδεὶς ἡμῖν οὐδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι καὶ μυρίας
 ἑκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πράξουσιν

Polydamantis athletae statua febricitantes fanat Olympiae,
 & Theagenis in Thaso; & Hectori sacrificant in Ilio, &
 Protefilao e regione in Chersoneso. Ex quo igitur tot nu-
 mero facti fumus, magis periuria invaluere & sacrilegia,
 & plane nos contemnunt: nec iniuria. Atque haec de spu-
 riis & fraude relatis in tabulas censorias. Ego vero etiam
 nova nomina iam multa audiens rerum, quae neque sunt
 inter nos, neque omnino possunt consistere, haec etiam,
 Iuppiter, bona fide rideo. Aut ubinam sunt trita illa
 omnium ore nomina Virtus, & Natura, & Fatum, & For-
 tuna, pugnantia sibi & cassa rerum nomina, a stupidis ho-
 minibus philosophis excogitata? Et tamen, licet temere fi-
 cta, sic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis sacrificare
 iam velit, cum norit, si vel decies mille hecatombas of-
 ferat, perfecturam tamen esse Fortunam, quae in fatis

τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκάστῳ ἐπεκλώ-
σθη. ἥδέως ἂν οὖν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἢ
ἀρετὴν, ἢ Φύσιν, ἢ εἰμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ
ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν Φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ
μὴ καὶ κωφός τις εἶ, ὡς βοῶντων αὐτῶν, μὴ ἐπαίειν.
πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ
γοῦν τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίτ-
τοντας ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρρησία
14 τῶν λόγων. Πέρας γοῦν εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά
τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγεγραμμένον.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ἠτιάσω·
καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὡς μὴ ἐπὶ πλείον
ἂν γίνηται.

funt, & quae ab initio inde unicuique *Parcarum* filis sunt
destinata. Lubens ergo ex te quaeram, Iuppiter, viderisne
unquam Virtutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quo-
que audire *ista nomina* in philosophorum disputationibus,
novi, nisi adeo surdus es, ut neque clamantes illos exau-
dias. Cum habeam multa adhuc, quae dicam, definam ora-
tionem. Video enim, gravari plerosque dictis meis, & ex-
fibilare illa, eos praesertim, quos tetigit mea in dicendo
libertas. In fine ergo si vis, Iuppiter, decretum quoddam
de his recitabo, quod scriptum iam habeo.

Iup. Recita; non omnia enim absurde reprehendisti: &
oportet multa illorum inhibere, ne nimium quantum ex-
crescant.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

Ἐκκλησίας ἐννόμου ἀγομένης, ἐβδόμη ἱσταμένου, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάτης Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτὸς, καὶ ὁ Ὑπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ Βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγραφέντες, οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασιν μὲν τὸν οὐρανὸν, ὡς μεστὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου ταραχώδους, πολυγλώσσω τινῶν καὶ ξυγκλύδων ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μνάς ἦδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε καὶ ἀληθεῖς

D E C R E T U M.

BONA FORTUNA.

Q U O D felix faustumque sit! Comitii legitime habitis, septimo die ineuntis *mensis*, Comitii Iuppiter habuit, retulit Neptunus, in suffragia misit Apollo, scribae munere functus est nocte Momus, sententiam Somnus dixit. Quod peregrinorum multi, non Graeci modo, sed etiam Barbari, nequaquam digni, qui civitate nostra nobiscum fruuntur, in censuales tabulas nescio quomodo clam relati, & Deorum opinionem adepti, coelum impleverunt, adeo ut plenum turbulenta multitudine sit convivium, diversarum linguarum & colluviei cuiusdam hominum, deficiatque ambrosia & nectar, ita ut mina iam illius hemina constet propter bibentium multitudinem; ipsique contumaci quadam superbia depulsis veteribus & veris Diis, priorem sibi

15 θεοὺς, προεδρίας ἡξιώκασιν ἑαυτοὺς παρὰ πάντα τὰ
 πατρία, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλουσι· Δεδόχθαι
 τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ συλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν
 τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπὰς χειμερινὰς, ἐλεῖσθαι δὲ
 ἐπιγνώμονας τελείους θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς
 παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν
 δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ἐπι-
 γνώμονας αὐτοὺς μὲν καθέξουσιν ὁμοσάοντας τὸν νό-
 μιμον ὄρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυ-
 αγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιούσι συντελεῖν εἰς τὸ συνέ-
 δριον· τοὺς δὲ ἡκεῖν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους,
 καὶ ἀποδείξεις τοῦ γένους. τὸν τεύθεν δὲ οἱ μὲν παρί-
 τωσαν καθ' ἓνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ
 θεοὺς εἶναι ἀποφασίζονται, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ
 σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς θήκας τὰς προγονικάς. ἢν δὲ
 τις ἄλλῳ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνώμό-
 νων ἐκκρίθεντων, ἐπιβαίνων τοῦ οὐρανοῦ, ἐς τὸν Τάρτα-

accubitus praeter patrium morem arrogant, & in terra
 quoque honore praeferrī illis velint: *Earum rerum causa*
placeat senatui & populo, haberi comitia in Olympo cir-
 ca brumam, & eligi Quaesitores de classicorum Deorum
 numero septem, tres de maiorum gentium senatu sub Sa-
 turno, quatuor vero de duodecim, & in his Iovem. Qua-
 esitores autem illos federe iuratos prius legitimū iusiuran-
 dum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes,
 qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro ve-
 nire adductis iuratis testibus, & generis sui argumentis.
 Deinceps hi singulatim prodeant in medium; Quaesitores
 vero, re explorata, vel Deos esse pronuntiabunt, vel ad
 sua sepulcra & monumenta maiorum illos demittent. Si
 quis vero reprobatorum, & semel eiektorū a Quaesi-
 toribus, deprehendatur coelum ingressus, hic praecipitetur

ρον ἐμπεσεῖν τοῦτον. Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτοῦ ἕκα- 16
στον. καὶ μῆτε τὴν Ἀθηναίαν ἰᾶσθαι, μῆτε τὸν Ἀσκλη-
πιὸν χρησµωδεῖν, μῆτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον
ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ἐπιλεξάμενον, μάντιν, ἢ κιθαρῳδὸν,
ἢ ἱατρὸν εἶναι. Τοῖς δὲ Φιλοσόφοις προειπεῖν, μὴ ἀνα- 17
πλάττειν καινὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσα-
σιν. Ὅποσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἡξιάβησαν, ἐκείνων 18
μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς,
ἢ Ἑρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός· ἐκείνοις
δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ στήλην ἐπιστῆσαι ἀντὶ
βωμοῦ. ἢν δὲ τις παρακούσῃ τοῦ κηρύγματος, καὶ μὴ
ἐθελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτοῦ
καταδικαιτησάντων. Τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. 19

ΖΕΥΣ. Δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀνα-
τεινάτω τὴν χεῖρα· μᾶλλον δὲ οὕτω γιγνέσθω. πλείους

in Tartarum. Porro placeat, suum quemque Deorum opus
facere, & neque morbos curare Minervam, neque Aescu-
lapium oracula edere, neque tot res unum agere Apolli-
nem, sed electo uno, aut vatem, aut citharoedum esse,
aut medicum. Philosophis porro edicendum, ne nova fin-
gere nomina velint, neque nugas agere de his, quae igno-
rant. Quotquot autem reprobatorum iam templis aut altari-
bus sunt culti, illorum sublatis simulacris, imponi placeat
aut Iovis signum, aut Iunonis, aut Apollinis, aut cetero-
rum alicuius: istis vero tumulum strui a civitate, & cip-
pum poni pro altari. Si quis vero praeconio non obediat,
& ad Quaesitores adire recuset, eum deferta lite damnan-
to etiam inauditum. Hoc nobis decretum est.

Iup. Aequissimum, o Mome; & cui ita videtur, manum
protendat. Vel potius, sic fiat! Plures enim, novi, erunt,

γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν
 μὲν ἄπιτε· ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἤκετε, κομίζον-
 τες ἕκαστος ἐναργῇ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς
 ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν καὶ
 ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ Φυλὴν, καὶ Φράτορας. ὥς
 ὅστις ἂν μὴ παράσχηται, οὐδὲν μελήσει ταῖς ἐπιγνώ-
 μοσιν, εἰ νεῶν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄν-
 θρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

qui manum non protendant. Sed nunc discedite. Cum ve-
 ro praeconium faciet Mercurius, venite, manifesta quis-
 que argumenta afferentes, patris nomen, & matris, &
 unde sit, & quomodo Deus sit factus, & tribum, & cu-
 riales. Quisquis enim haec non exhibebit, non curabunt
 Quaesitores, si magnum quis in terra templum habeat, &
 homines Deum illum esse arbitrentur.

Κ Υ Ν Ι Κ Ο Σ.

ΚΥΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΥΚ. **Τ**Ι ποτε, ὦ οὗτος, πώγωνα μὲν ἔχεις καὶ ἰ
κάμην, χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερκῇ, καὶ
ἀνυποδητεῖς, τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ
θνητῶδῃ ἐπιλεξάμενος, καὶ αἰεὶ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον
δέμας οὐχ ὥς οἱ πολλοὶ διαχρησάμενος, περινοστέεις
ἄλλοτε ἄλλαχοῦ, καὶ εὐναζόμενος ἐπὶ ξηροῦ δαπέδου,
ὥς ἄσπην πάμπολλον τουτὶ τὸ τριβάνιον φέρειν οὐ μέντοι
καὶ τοῦτο λεπτόν, οὐδὲ μαλακόν, οὐδὲ ἀνθηρόν;

ΚΥΝ. Οὐδὲ γὰρ δέομαι τοιοῦτον δὲ ὅποιον ἂν परि-
σφείη ῥᾶστα, καὶ τῷ κτησαμένῳ πράγματα ὥς ἐλά-

Ι ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic
fuit in C. G. Πῶς δὲ Κυνικὸν
εἶναι φιλόσοφον. (Deinde) Κιν-
δυεύει οὗτος ὁ λόγος ἄλλου του
νομισθῆναι, καὶ οὐ Λουκιανοῦ. G.
9 Τριβάνιον) Τὸ τριβάνιον ἐν-

ταῦθα τὸ παλαιὸν καὶ διεργηκὸς
ἱμάτιον. τριβῶν δὲ τρίβωνος τὸ τῶν
φιλοσόφων ἐγόνυμα εὐτελές. Erat
autem usque ad pedes, καὶ χει-
ρίδας ἔχον πλατείας καὶ κεκολλη-
μένας. G.

C Y N I C U S.

CYNICUS ET LYCINUS.

Lyc. **H**EUS tu, quid tandem barbam alis & comam,
tunicam vero non habes, & nuda cute incedis, & sine
soleis, vagam & immanem vitam atque belluinam secu-
tus, & contrariis semper rebus tuum corpus, non ut ce-
teri, tractans, huc illuc oberras, in dura humo cubans,
ut multum inde sordium habeat istud palliolum, nec ipsum
tenue, neque molle, neque floridum?

Cyn. Neque enim opus habeo: tale verò, quod & fa-
cillime paretur, & possessori quam minimum faceffat mo-

2 χίστα παρέχον· τοιοῦτον γὰρ ἀρκεῖ μοι. Σὺ δὲ πρὸς
θεῶν, εἴπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ οὐ νομίζεις κακίαν
προσεῖναι;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετήν;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τί ποτ' οὖν ὄρων ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελέστε-
ρον διαιτῶμενον, τοὺς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιά,
καὶ οὐκ ἐκείνους;

ΛΥΚ. Ὅτι οὐκ εὐτελέστερόν μοι, μὰ Δία, τῶν
πολλῶν διαιτᾶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδεέστερον, μᾶλλον
δὲ τελέως ἐνδεῶς, καὶ ἀπόρων. διαφέρεις γὰρ οὐδὲν σὺ
τῶν πτωχῶν, οἱ τὴν ἐφ' ἡμέρον τροφὴν μεταιτοῦσι.

3 ΚΥΝ. Βούλει οὖν εἶδωμεν, ἐπεὶ προελήλυθεν ἐνταῦθα
ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεές, καὶ τί τὸ ἱκανόν ἐστιν;

ΛΥΚ. Εἴ σοι δοκεῖ.

lestitae, tale, inquam, mihi fatis est. Tu vero, per Deos;
mihi dic, sumtuosae vitae vitium inesse non arbitraris?

Lyc. Omnino.

Cyn. Parsimoniae autem virtutem?

Lyc. Ita sane est.

Cyn. Quare ergo, cum vides, me viliori, quam plerof-
que, victu & cultu utentem, illos vero sumtuoso magis,
me accusas, non illos?

Lyc. Quod non viliori, per Iovem, cultu victuque,
quam vulgus, videris uti, sed indigentiori, aut potius in
summa vivere indigentia atque inopia. Neque enim quid-
quam a mendicis differs, cibum in diem rogantibus.

Cyn. Visne ergo dispiciamus, quando huc sermo nobis
progressus est, quid sit, quod deficiat, quid sit fatis?

Lyc. Si ita tibi videtur.

ΚΥΝ. Ἄρ' οὖν ἱκανὸν μὲν ἑκάστω, ὅπερ ἂν ἐξικνή-
ται πρὸς τὴν ἐκείνου χρεῖαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;

ΛΥΚ. Ἐστω τοῦτο.

ΚΥΝ. Ἐνδεές δέ, ὅπερ ἂν ἐνδεέστερον ἢ τῆς χρεῖας,
καὶ μὴ ἐξικνῆται πρὸς τὸ δέον;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Οὐδὲν ἄρα τῶν ἐμῶν ἐνδεές ἐστίν. οὐδὲν γὰρ
αὐτῶν ὅ, τι οὐ τὴν χρεῖαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμήν.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΚΥΝ. Ἐὰν σκοπῇς πρὸς ὅ, τι γέγονεν ἑκάστων, ὧν
δεόμεθα, οἷον οἰκία, ἃρ' οὐχὶ σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Τί δέ ἐσθῆς, τοῦ χάριν; ἄρα οὐχὶ καὶ αὐτὴ
τῆς σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

Cyn. Numquid igitur satis unicuique illud esse dicis,
quod aequè late, atque usus & necessitas illius, pateat; an
aliud quid dicis?

Lyc. Sit istud.

Cyn. Deficere autem illud, quod in usu deficiat, & non
aequè late, atque opus erat, patet?

Lyc. Nempe.

Cyn. Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est mearum re-
rum, quod non usum meum expleat.

Lyc. Quomodo hoc intelligis?

Cyn. Si consideres, ad quid factum sit unumquodque
illorum, quibus opus habemus, verbi causa, domus, non-
ne ut tecti simus?

Lyc. Sane.

Cyn. Quid vero, vestis? cuius rei gratia? Nonne etiam
haec, ut tecti simus?

Lyc. Nempe.

ΚΥΝ. Τῆς δὲ σκέπης αὐτῆς πρὸς θεῶν, τίνας ἐδεήθημεν εὔεκα, οὐχ ὥστε ἄμεινον ἔχειν τὸν σκεπόμενον;

ΛΥΚ. Δοκεῖ μοι.

ΚΥΝ. Πότερ' οὖν, τὰ πόδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι;

ΛΥΚ. Οὐκ οὔδα.

ΚΥΝ. Ἄλλ' οὕτως ἂν μάθοις· τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;

ΛΥΚ. Πορεύεσθαι.

ΚΥΝ. Κάκιον οὖν πορεύεσθαι σοι δοκοῦσιν οἱ ἐμὸι πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἴσως.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐδὲν χεῖρον ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ ἐαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν.

ΛΥΚ. Ἰσως.

ΚΥΝ. Τοὺς μὲν δὴ πόδας οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον διακείμενος τῶν πολλῶν ἔχειν.

Cyn. Ipsum vero illud, ut testi effemus, per Deos, cuius rei causa opus fuit, nonne ut melius habeat id ipsum, quod tegitur?

Lyc. Mihi ita videtur.

Cyn. Utrum igitur hi mei pedes peius habere tibi videntur aliorum pedibus calceatorum?

Lyc. Non novi.

Cyn. Sed ita discas. Quod opus est pedum?

Lyc. Incedere.

Cyn. Peius ergo tibi incedere mei pedes videntur, quam ceterorum?

Lyc. Hoc fortasse non ita est.

Cyn. Neque ergo peius habent, si non deterius opus suum peragunt.

Lyc. Fortasse.

Cyn. Ergo pedes quidem quod attinet, non videor deteriore, quam plerique, conditione esse.

ΛΥΚ. Οὐκ ἔοικας.

ΚΥΝ. Τί δέ; τοῦ μὲν σῶμα τῶν λοιπῶν ἄρα κάκιον;
εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον· ἀρετὴ γὰρ σώματος
ἰσχύς. ἄρ' οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;

ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐθ' οἱ πόδες φαίνονται μοι σκέπης
ἐνδεῶς ἔχειν, οὔτε τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶ-
χον, κακῶς ἂν εἶχον. ἢ γὰρ ἐνδεῖα πανταχοῦ κακὸν,
καὶ χεῖρον ἔχειν ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἂν προσῇ. ἀλλὰ μὴν
οὐδὲ τρέφεται γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοῦ μὲν,
ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται.

ΛΥΚ. Δῆλον γάρ.

ΚΥΝ. Οὐδὲ εὖρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφεται. λυμαίνον-
ται γὰρ αἱ πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα.

ΛΥΚ. Ἔστι ταῦτα.

ΚΥΝ. Πῶς οὖν, εἰπέ μοι, τούτων οὕτως ἐχόντων, 5

Lyc. Non videris.

*Cyn. Quid vero? Meumne corpus reliquorum corporibus
deterius est? si enim deterius, etiam infirmius. Virtus enim
corporis robur est. Numquid ergo meum infirmius?*

Lyc. Non apparet.

*Cyn. Ergo neque pedes meos, neque reliquum corpus
defici tegumento apparet. Si enim deficerentur, male ha-
berent. Defectus enim & indigentia semper malum, & fa-
cit, ut deteriore conditione sint ea, quibus adest. Sed ne-
que deterius ali corpus meum apparet, quia vulgaribus
cibis alitur.*

Lyc. Nempe manifestum est.

*Cyn. Neque validum esset, si male aleretur: vitiantur
enim a malis alimoniis corpora.*

Lyc. Sunt ista.

Cyn. Quomodo igitur, dic mihi, haec cum ita se ha-

αἰτία μου, καὶ Φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ Φῆς ἄβλιον;
 ΛΥΚ. Ὅτι, νῆ Δία, τῆς Φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ
 τῶν Θεῶν γῆν ἐν μέσῳ κατατεθεικόταν, ἐκ δ' αὐτῆς
 ἀναδεδωκόταν πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, ὥστ' ἔχειν ἡμᾶς πάν-
 τα ἄφθονα, μὴ πρὸς τὴν χρεῖαν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς
 ἡδονήν, σὺ πάντων τούτων ἢ τῶν γε πλείστων ἄμοιρος
 εἶ, καὶ οὐδενὸς μετέχεις αὐτῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θη-
 ρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅπερ καὶ τὰ θηρία, σιτῇ δὲ
 ὅπερ ἂν εὐρίσκῃς, ὥσπερ οἱ κύνες, εὐνὴν δὲ οὐδὲν κρεί-
 τω τῶν κυνῶν ἔχεις. χόρτος γὰρ παραρκεῖ σοι, καθάπερ
 ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, οὐδὲν ἐπιεικέστερον ἀκλή-
 ρου. καίτοι εἰ σὺ τούτοις ἀρκούμενος ὀρθῶς Φρονήσεις, ὁ
 Θεὸς οὐκ ὀρθῶς ἐποίησε, τοῦτο μὲν πρόβατα ποιήσας
 ἔμμελλα· τοῦτο δ' ἀμπέλους ἡδυσίνους, τοῦτο δὲ τὴν
 ἄλλην παρασκευὴν θαυμαστῶς ποικίλην, καὶ ἔλαιον,
 καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς ἔχειν μὲν ἡμᾶς σιτία παν-

beant, reprehendis me, & vitae meae rationem nimis
 contemnis, & miseram esse confirmas?

Lyc. Ideo equidem, quod cum natura, quam tu magni
 facis, & Dii tellurem hanc in medio posuerint, & ex illa
 bona exoriantur multa, ut omnium rerum habeamus bea-
 tam copiam, non ad necessitatem modo, sed etiam ad vo-
 luptatem: tu horum omnium, aut plerorumque certe, ex-
 pers es, nec ullo illorum frueris, non magis quam be-
 stiae. Aquam enim bibis, quam etiam bestiae: edis, quid-
 quid inveneris, uti canes: neque cubile canibus habes me-
 lius, foenum cum tibi sicut illis sufficiat: porro pallium
 gestas nihilo tolerabilius plane inopi. Atqui si tu his re-
 bus contentus recte sapis, non recte Deus, qui hinc oves
 illis velleribus instruxerit, hinc suavi vino vites; reli-
 quumque apparatus admirabiliter varium produxerit, &
 oleum, & mel, & reliqua; ut cibum habeamus omnige-

τοδαπά, ἔχειν δὲ ποτὸν ἡδὺ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δ' εὐνὴν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίαν καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμαστῶς κατασκευασμένα. καὶ γὰρ αὐτὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν ἐστὶ. τὸ δὲ πάντων τούτων ζῆν ἀπεστερημένον, ἀθλίον μὲν, εἰ καὶ ὑπ' ἄλλῳ τινὸς ἀπεστέρητο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμωτηρίοις· πολὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστεροίη πάντων τῶν καλῶν. μακρία τε ἦδη τοῦτό γε σαφές.

ΚΥΝ. Ἄλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, ὅτι εἴ τις ἀνδρὸς πλουτίου προθύμως καὶ Φιλανθρώπως, ἐν τε Φιλοφρόνως ἐστιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλοὺς ἅμα καὶ παντοδαποὺς, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ ἐργαζομένους, καὶ ἀπειτα παραθέντος πολλὰ καὶ παντοδαπά, πάντα ἀρπάζοι, καὶ πάντα ἐσθίοι, μὴ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενέσσι παρεσκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὸς, καὶ ταῦτα μίαν μὲν

num, & potum suavem habeamus, habeamusque pecunias, & cubile habeamus molle, & habeamus domus pulchras, & instructa admirabiliter reliqua omnia. Etenim opera artium quoque Deorum munera sunt. Hisce autem omnibus privatum vivere miserum est, etsi ab alio quis privetur, ut ii, qui tenentur in vinculis; multo autem miserius, si quis ipse bonis se omnibus abiudicet, ac professus iam furor.

Cyn. At tu fortasse recte istoc. Verum illud mihi dic, si quis, viro divite prolixo, & humaniter, & benigne adeo accipiente epulis & hospitio multos simul & omni ex genere homines, infirmos partim, partim robustos, ac multa deinde omnigenaque apponente; omnia ipse rapiat, voret omnia, non quae prope sint solum, sed etiam remota, parata infirmis ipse robustus, idque unam ipse alvum

κοιλίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ
τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων· οὗτος ὁ ἀνὴρ,
ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἄρά γε Φρόνιμος;

ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΚΥΝ. Τί δὲ σάφρων;

ΛΥΚ. Οὐδὲ τούτο.

7 ΚΥΝ. Τί δὲ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τρα-
πέζης, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀμελεῖ, ἐν δὲ τῶν
ἐγγιστα κειμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων πρὸς τὴν
ἑαυτοῦ χρείαν, τούτο ἐσθίει κοσμίως, καὶ τούτῳ μόνῳ
χρᾶτο, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προσβλέποι, τούτον οὐχ
ἡγῆ σωφρονέστερον, καὶ ἀμείνω ἄνδρα ἐκείνου;

ΛΥΚ. Ἐγωγε.

ΚΥΝ. Πότερον οὖν, συνίης, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν;

ΛΥΚ. Τὸ ποῖον;

ΚΥΝ. Ὅτι ὁ μὲν θεὸς τῷ ξενίζοντι καλῶς ἐκείνῳ

qui habeat, paucisque, quibus alatur, indigeat, a multis
illis perdendus ipse: ille vir qualis tibi videatur? numquid
prudens?

Lyc. Non ille mihi.

Cyn. Quid vero? numquid sanus?

Lyc. Neque hoc.

Cyn. Quid vero? si quis eidem huic menfae adhibitus,
multa illa atque varia negligat, unum vero eorum, quae
proxime apposita sunt, sibi delectum, idque suae necessi-
tati sufficiens, decenter edat, & hoc utatur solo, reliqua
ne quidem adspiciat, hunc nonne iudicas saniores, & me-
liorem isto virum?

Lyc. Equidem.

Cyn. Utrum ergo intelligis, an me oportet dicere?

Lyc. Quid?

Cyn. Deus illi praeclaro hospitio excipienti similis est;

ἔοικε, παρατιθεῖς πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παντοδα-
 πὰ, ὅπως ἔχουσιν ἀρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαίνουσι, τὰ δὲ
 νοσοῦσι· καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενεῦσιν· οὐχ
 ἵνα χρώμεθα ἅπασι πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν
 ἕκαστος, καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν, ὅτουπερ ἂν τύχοι μά-
 λιστα δεόμενος. Ὑμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπληστίαν τε καὶ 8
 ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα τούτῳ μάλιστα εἰκάτε,
 πᾶσι χρῆσθαι ἀξιούντες, καὶ τοῖς ἀπανταχοῦ, μὴ τοῖς
 παρ' ὑμῖν μόνον, οὐ γῆν, οὐ θάλασσαν τὴν καθ' αὐ-
 τοὺς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περάτων γῆς ἐμπο-
 ρεόμενοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν ἐπιχωρίων ἀεὶ
 προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῶν εὐτελῶν, καὶ τὰ
 δυσπόριστα τῶν εὐπορίστων· καθόλου δὲ πράγματα,
 καὶ κακὰ ἔχειν μᾶλλον ἐβέλοντες, ἢ δίχα πραγμά-
 των ζῆν. τὰ γὰρ ὅη πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονι-
 καὶ παρασκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, διὰ πολ-
 λῆς ὑμῖν ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ ταλαιπωρίας πα-

apponens multa, & varia, & omnigena, ut, quod cuique
 convenit, habeant, quaedam valentibus, alia aegrorantibus,
 & quaedam robustis, imbecillis alia, non ut omnes uta-
 mur omnibus, sed ut iis quisque, quae sibi proxima sunt,
 & inter haec, quo ipse tum maxime indigeat. Vos vero
 illi per inexplebilem intemperantiam rapienti omnia maxi-
 me similes estis, uti postulantes omnibus, & quae usquam
 sunt, non iis modo, quae prope vos sunt; non terram,
 non mare vestrum sufficere vobis arbitrati, sed ab extre-
 mis inde terrarum oris mercati voluptates, & peregrina
 semper praeferentes domesticis, & pretiosa vilibus, &
 quae difficillime parantur iis, quorum facilis copia est: qui
 in universum molestias & mala habere, quam sine iis ae-
 tatem agere, malitis. Multi enim illi, & pretiosi, & beati
 apparatus, quibus gaudetis, per multam demum vobis mi-

ραγίγνεται. σκόπει γὰρ, εἰ βούλει, τὸν πολυεύκτων χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον, σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπουδασμένας, σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα· πόσων πραγμάτων ἐστὶν ὧνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ αἵματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώπων πόσης; οὐ μόνον ὅτι πλείοντες ἀπόλλυνται διὰ ταῦτα πολλοὶ, καὶ ζητοῦντες καὶ δημιουργοῦντες θεινὰ πάσχουσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμάχητά ἐστι, καὶ ἐπιβουλεύονται ἀλλήλοις διὰ ταῦτα φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν. οὕτως οἶμαι καὶ τὴν Ἐριφύλην, διὰ τὸν χρυσὸν προδοῦναι τὸν ἄνδρα. Καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γίγνεται, τῶν μὲν ποικίλων ἱματίων οὐδέν τι μᾶλλον θάλλπειν δυναμένων· τῶν δὲ χρυσοφόρων οἰκιῶν οὐδέν τι μᾶλλον σκεπουσῶν· τῶν δὲ ἐκπομάτων τῶν ἀργυρῶν οὐκ ὠφελούντων τὸν πότον, οὐδὲ τῶν χρυσῶν, οὐδὲ τῶν ἐλεφαντίνων αὐτὴν κλινῶν τὸν ὕπνον ἡδίων

feriam aerumnamque contingunt. Considera enim, sis, optabile illud aurum, & argentum, domus sumtuosas considera, vestes considera summa industria factas, considera, quae istaec consequuntur, omnia, quot sint venalia negotiis, quot laboribus, quot periculis, quin sanguine potius, & morte, & quanta strage mortalium? non modo quod navigantes propter ista multi pereunt, & dum quae-runt, dum aedificant, mala multa patiuntur; sed quod toties de illis pugnatur, quod insidias sibi propter ista struunt amicis amici, & liberi parentibus, & maritis suis coniuges. Ita puto auri causa proditum ab Eriphyle virum. Atque ista fiunt omnia, cum tamen pictae vestes nihilo magis foveant, & fastigii aurei domus nihilo tegant magis, & potum nihil iuvent nec argentea pocula, neque aurea, neque somnum suaviorem eburnei lecti praebeant: sed tae-

παρεχομένων· ἀλλ' ὅψει πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐλεφαντίνης κλίνης, καὶ τῶν πολυτελῶν στραμάτων, τοὺς εὐδαίμονας ὕπνου λαχεῖν οὐ δυναμένους. ἔτι δὲ καὶ αἱ παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖαι, τρέφουσι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα, καὶ τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. Τί δὲ δεῖ λέγειν ὅσα τῶν 10 ἀφροδισίων ἕνεκα πράγματα ποιοῦσί τε καὶ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι; καίτοι ῥάδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν, εἰ μὴ τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ οὐδ' εἰς ταύτην ἡ μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὄντων τὴν χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἐκαστῷ χρώμενοι, πρὸς ὃ μὴ πέφυκεν, ὥσπερ εἴ τις ἀνδ' ἀμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρήσασθαι, καθάπερ ἀμάξῃ.

ΛΥΚ. Καὶ τίς οὗτος;

ΚΥΝ. Ὑμεῖς, οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἅτε ὑποζυγίοις χρῆσθε, κελεύετε δὲ αὐτοὺς, ὥσπερ ἀμάξας, τὰς κλῖνας τοῖς τραχήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ' ἄνω κατάκεισθε τρυ-

pe videas eburneo super lecto, & pretiosis in stragulis; beatos illos somnum capere non posse. Porro omnigeni illi circa cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt, sed corrumpunt corpora, & morbos illis inferunt. Quid vero dicam, quot negotia Veneris causa homines & faceffant aliis, & ipsi sustineant? cum ita facile sit illam curare cupiditatem, nisi quis delicatus nimis esse velit: neque in illam ipsam furor suus & corruptela sufficere hominibus videtur. Sed iam etiam usum rerum pervertunt, utentes unaquaque, ad quod natura sua apta non est, ut si quis plaustrī loco uti tanquam plauastro velit lectulo.

Lyc. Et quis est ille?

Cyn. Vos, qui hominibus utimini pro iumentis, iube-
tisque illos velut plaustra sic lecticas agere cervicibus. Ipsi

Φῶντες, καὶ ἐκεῖθεν ὥσπερ ὄνους ἡνιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώ-
πους, ταύτην ἀλλὰ μὴ ταύτην τρέπεσθαι κελεύοντες,
καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιῶντες, μάλιστα μακαρί-
11 ζεσθε. Οἱ δὲ τοῖς κρέασι, μὴ τροφῇ χρώμενοι μόνον,
ἀλλὰ καὶ βαφὰς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν, οἷοί γέ εἰ-
σιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, οὐχὶ καὶ αὐτοὶ παρὰ
φύσιν χρῶνται τοῖς τοῦ θεοῦ κατασκευάσμασι;

ΛΥΚ. Νῆ Δία. δύναται γὰρ βάπτειν, οὐκ ἐσθίε-
σθαι μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας.

ΚΥΝ. Ἄλλ' οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν· ἐπεὶ καὶ τῷ
κρατῆρι δύναιτ' ἂν τις βιαζόμενος ὥσπερ χύτρα χρῆσα-
σθαι, πλὴν οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς
ἅπασαν τὴν τούτων τις κακοδαιμονίαν διελθεῖν δύναιτ'
ἂν; τοσαύτη τις ἐστί. σὺ δέ μοι, διότι μὴ βούλομαι
ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς; ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμος
ἐκεῖνος, εὐαχούμενος τοῖς κατ' ἐμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτε-

vero supra iacetis delicati, & inde velut afinos habenis re-
gitis homines, hac non illac vertere se iussos. Quique
haec maxime facitis, ii maxime felices praedicamini. Tum
illi, qui carnibus non tantum in cibo utuntur, sed tinctu-
ras machinantur per illas, quales sunt, qui purpuram infi-
ciunt: nonne hi quoque praeter naturam his, quae para-
vit Deus, utuntur?

Lyc. Recte sane. Potest enim inficere, non edi modo
caro purpurae.

Cyn. Sed non ad hoc nata est. Alioqui etiam cratere
possit aliquis per vim pro olla uti: sed ad hoc factus non
est. Verum enimvero quomodo possit aliquis omnem ho-
rum enarrare miseriam? tanta est. Tu vero me, quod in
partem illius venire nolim, eo nomine accusas? Ceterum
vivo, ut ille, quem ante describebam, modestus, epulor illa,
quae ante me posita sunt, &, quae minimo parari pos-

λεστώτοις χρώμενος, τῶν δὲ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν
 οὐκ ἐφίεμενος. Καὶ περὶ τὰ θηρίου βίον, βραχέων δέομε- 12
 νος, καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύουσιν
 οἱ θεοὶ καὶ τῶν θηρίων εἶναι χεῖρονες, κατὰ γε τὸν σὸν
 λόγον, οὐδενὸς γὰρ δέονται. ἵνα δὲ καταμάθῃς ἀκριβέ-
 στερον τό, τε ὀλίγων καὶ τὸ πολλῶν δεῖσθαι, ποῖόν τι
 ἐκάτερόν ἐστιν, ἐνόησον· ὅτι δέονται πλείονων οἱ μὲν
 παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ
 νοσοῦντες τῶν ὑγιαίνοντων· καθόλου δὲ πανταχοῦ τὸ
 χεῖρον τοῦ κρείττονος πλείονων δεῖται. διὰ τοῦτο θεοὶ
 μὲν οὐδενὸς, οἱ δ' ἐγγίστα θεῶν ἐλαχίστων δέονται.
 Ἡ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν πάντων ἀνθρώπων ἀρι- 13
 στον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὁρθῶς νομισθέντα, διὰ
 κακοδαιμονίαν περινοστεῖν γυμνόν, δέρμα μόνον ἔχον-
 τα, καὶ μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δέομενον; ἀλλ' οὐ κα-
 κοδαίμων ἦν ἐκεῖνος, ὅς καὶ τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ

funt, illis utor, varia illa & omnigena ne quidem deside-
 rans. Deinde bestiarum vitam, qui minutis rebus indigeam,
 & paucis utar, vivere tibi videor? Secundum tuam quidem
 rationem etiam deteriores bestiis Dii fuerint. Nulla enim re
 indigent. Ut vero accuratius comprehendas, quale utrum-
 que sit, tum paucis indigere, tum multis; cogita, pluribus
 indigere pueros, quam adultos, mulieres, quam viros, ae-
 grotos, quam fanos: in universum vero, quod ubique dete-
 rius est, illud pluribus indigere eo, quod est praestantius.
 Propterea Dii quidem re nulla, qui autem proxime ad Deos
 accedunt, indigent paucissimis. Aut putasne, Herculem,
 illum hominum omnium fortissimum, divinum virum, &
 pro Deo recte habitum, propter infelicitatem oberrasse
 nudum, pelle sola instructum, nullaue earum rerum,
 quibus vos, indigentem? Verum infelix ille non fuit, qui
 & aliorum defenderet mala; neque pauper, qui terrae &

κακά' οὐδ' αὖ πένης, ὅς γῆς καὶ θαλάττης ἥρχεν,
 ἐφ' ὅ, τι γὰρ ὀρμήσειεν, ἀπανταχοῦ πάντων ἐκράτει,
 καὶ οὐδενὶ τῶν τότε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ, οὐδὲ κρείττονι ἑαυ-
 τοῦ, μέχρι περ ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἢ σὺ δοκεῖς
 στραμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀπόρων ἔχειν, καὶ διὰ
 τοῦτο περιιέναι τοιοῦτον; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρα-
 τῆς, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ κρατεῖν ἠθέλε, καὶ τρυφᾶν
 οὐκ ἐβούλετο. ὁ δὲ Θεσεὺς ὁ τούτου μαθητῆς, οὐ βασι-
 λεὺς μὲν ἦν πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς δὲ Ποσειδῶνος, ὡς
 14 Φασιν, ἄριστος δὲ τῶν καθ' αὐτόν; Ἀλλ' ὅμως καὶ κεί-
 νος ἠθέλεν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ
 πώγωνα καὶ κόμην ἔχειν ἥρεσκεν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἐκείνῳ
 μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἥρεσκεν. ἀμείνους
 γὰρ ἦσαν ὑμῶν καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἰς αὐτῶν
 οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τίς, ξυράμενος. ὑγρότητα
 γὰρ, καὶ λειότητα σαρκὸς, γυναιξὶ πρέπειν ἡγοῦντο·
 αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἄνδρες ἠθελον,

maris haberet imperium. Quocunque enim illum raperet
 impetus, ubique vincebat omnes, in neminem illius aeta-
 tis vel similem se vel meliorem incidit, donec ab homi-
 nibus discessit. An tu putas, stragula illum veste & calceis
 indiguiffe, & propterea sic oberrasse? Non est, quod il-
 lud dicamus. Sed continens erat & tolerans; & volebat
 vincere, & deliciis frangi nolebat. Illius vero Theseus di-
 scipulus nonne rex erat Atheniensium omnium, filius ve-
 ro Neptuni, ut aiunt, vir suae aetatis omnium fortissimus?
 Sed tamen is quoque voluit sine calceis esse, & incedere
 nudus, & barbam & comam alere ipsi placuit: & non
 ipsi solum, sed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis
 meliores erant: nec magis illorum quisquam tonderi se
 passus esset, quam leonum. Mollitiem enim & laevitatem
 carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri, ita

καὶ τὸν πῶγωνα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἵππων χαίτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ θεὸς ἀγλαΐας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκε τινά· οὕτως δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὸν πῶγωνα προσέθηκεν. ἐκείνους οὖν ἐγὼ ζηλῶ τοὺς παλαιούς, καὶ ἐκείνους μιμεῖσθαι βούλομαι, τοὺς δὲ νῦν οὐ ζηλῶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσι, καὶ περὶ τραπέζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λεαίνοντες καὶ ψιλούμενοι πᾶν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀπορρήτων οὐδέν, ἣ πέφυκεν, ἔχειν ἑώντες. Εὐχό- 15, μαι δέ μοι τοὺς μὲν πόδας ὀπλῶν ἱππέων οὐδέν διαφέρειν, ὥσπερ Φασὶ Χείρωνος· αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι στραμάτων, ὥσπερ οἱ λέοντες· οὔτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελοῦς μᾶλλον ἢ οἱ κύνες. εἴη δέ μοι γῆν μὲν ἀπασαν εὐνὴν αὐτάρκη ἔχειν, οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν, τροφὴν δὲ αἰρεῖσθαι τὴν ῥάστην πόρισθῆναι. χρυσοῦ δὲ καὶ ἀργύρου μὴ δεηθεῖν μήτ' οὖν ἐγὼ, μήτε τῶν ἐμῶν

etiam volebant videri: & decus viri barbam putabant, ut equorum iubam, & barbam leonum, quibus *animantibus* pulchritudinis & ornatus causa Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam apposuit viris. Illos ego antiquos aemulor, illos imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis non equidem invideo admirabili felicitate, qua fruuntur circa mensas & vestimenta, laevigantes, depilantes unamquamque partem corporis, neque occultorum quodquam *membrorum* ita, uti natum est, relinquentes. At ego opto, pedes mihi equinis ungulis nihil differre, ut Chironis aiunt; me autem stragulis non indigere, velut leones; nec cibo magis pretioso opus habere, quam canes. Contingat vero mihi, terram quidem pro cubili habere sufficiente, domum autem putare hoc universum, & cibum capere, qui facillime suppeditari mihi possit. Auro autem atque argento opus habeam neque ego, neque amicorum meorum quif-

Φίλων μηδεὶς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ
 τῆς τούτων ἐπιθυμίας φύονται, καὶ στάσεις, καὶ πό-
 λεμοι, καὶ ἐπιβουλαί, καὶ σφαγαί. ταυτὶ πάντα πη-
 γὴν ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλείονος· ἀλλ' ἡμῶν αὕτη
 ἀπείη, καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθεῖν· μειονεκτῶν
 16 δ' ἀνέχεσθαι δυνάμην. Τοιαῦτά σοι τάγε ἡμέτερα,
 πολὺ δῆπου διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι. καὶ
 θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν,
 ὁπότε καὶ τῇ προαιρέσει τοσοῦτον διαφέρομεν. θαυμάζω
 δέ σου, πῶς ποτε κιθαρωδοῦ μὲν τινα νομίζεις στολὴν,
 καὶ σχῆμα, καὶ αὐλητοῦ, νῆ Δία, σχῆμα, καὶ στο-
 λὴν τραγωδοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ σχῆμα καὶ στολὴν
 οὐκ ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἶε δεῖν ἔχειν
 τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ
 μὲν δεῖ ἐνὸς ἰδίου σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρέποι ἂν
 μᾶλλον, ἢ τοῦθ', ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλλον τοῖς ἀνο-

quam: quandoquidem mala omnia hominibus ex horum
 cupiditate nascuntur, & seditiones, & bella, & insidiae,
 & caedes. Haec omnia fontem habent plus habendi cupi-
 dinem. At a nobis illa absit, & plus aequo habere nunquam
 ego concupiscam, minus contra me habere possim tole-
 rare! Habes rationem nostram, multum sane diversam a
 vulgi voluntatibus: nec mirum, si habitu ab illis differi-
 mus, qui tam diverso sumus instituto. Te porro miror,
 quomodo tandem citharoedi quendam vestitum putes &
 habitum esse, & tibicinis habitum, & longam vestem Trag-
 oedi: viri autem boni habitum & vestem non iam putes,
 sed eundem illum habere arbitreris oportere, quem vul-
 gus, idque cum vulgus malum sit? Si quidem unus &
 suus habitus bonis convenit, quis magis deceat, quam il-
 le, qui minime omnium delectet luxuriosos homines,

λάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξαντ' ἂν οὔτοι μάλιστα,
 ἔχειν; Οὐκοῦν τό γε ἐμὸν σχῆμα τοιοῦτόν ἐστιν, αὐχ- 17
 μῆρόν εἶναι, λασίον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν, ἀνυ-
 ποδητεῖν· τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον τῷ τῶν κιναιίδων, καὶ
 διακρίνειν οὐδὲ εἰς ἂν ἔχοι, οὐ τῇ χροίᾳ τῶν ἱματίων,
 οὐ τῇ μαλακότητι, οὐ τῷ πλήθει τῶν χιτανίσκων, οὐ
 τοῖς ἀμφιάσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, οὐ κατασκευῇ
 τριχῶν, οὐκ ὁδρῇ. καὶ γὰρ ἀπόζετε ἤδη παραπλήσιον
 ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμονέστατοι οὔτοι μάλιστα. καίτοι τί
 ἂν δῶή τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιίδαις ὁδμὴν ἔχον-
 τος; τοιγαροῦν τοὺς μὲν πόνους οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον
 ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδονὰς οὐδὲν ἐκείνων ἥττον. καὶ τρέ-
 φεσθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδί-
 ζετε· μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐβέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσ-
 περ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτη-
 νῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες φέρουσιν ὅποιπερ ἂν θέωμαι. κα-
 γὰρ μὲν ἱκανὸς καὶ ῥίγους ἀνέχεσθαι, καὶ θάλλπος

quemque habere hi maxime detestentur? Iam vero is est
 meus habitus, quod squalidus sum, quod hirsutus, quod
 detritam gesto penulam, quod comatus, quod sine calceis.
 Vester autem ille cinaedico similis est, quem discernere ne-
 mo possit, nec colore vestimentorum, neque mollitie, ne-
 que tunicarum multitudine, neque amiculis, neque cal-
 ceis, neque capillorum paratu, nec odore. Etenim idem
 quoque iam oletis, quod isti, vos, qui beatissimi estis, ma-
 xime. Quanti vero quis emat virum, idem, quod cinaedi,
 olentem? Itaque labores non magis, quam isti, sustineris,
 voluptatibus vero servitis non minus: & iisdem rebus ali-
 mini, & somnum similiter capitis, & inceditis; quin ince-
 dere non vultis, sed onerum instar gestamini ab hominibus
 partim, partim a iumentis. At me pedes ferunt, quocun-
 que opus est. Idem ego & frigus ferre possum, & sustine-

Φέρειν, καὶ τοῖς τῶν Θεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν, διότι ἄθλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν οὐδὲν τῶν γιγνομένων ἀρέσκεσθε, καὶ πάντα μέμφεσθε, καὶ τὰ μὲν παρόντα Φέρειν οὐκ ἐθέλετε, τῶν δὲ ἀπόντων ἐΦίεσθε· χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι θέρους, θέρους δὲ χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν ῥίγος, ῥίγους δὲ καῦμα, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσάρεστοι, καὶ μεμψίμοιροι ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνοις μὲν ἡ νόσος, ὑμῶν δὲ ὁ τρόπος.

18 Ἐὰρπετα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἄσκεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ιδίων, καὶ μηδὲν αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῷ ποιοῦντες, ἀλλ' ἔθει, καὶ ἐπιθυμίᾳ. τοιγαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς διαφέρετε τῶν ὑπὸ χειμάρρου φερομένων. ἐκεῖνοί τε γὰρ, ὅπου ἂν ᾖ τὸ ρεῦμα, ἐκεῖ Φέρονται, καὶ ὑμεῖς, ὅπου ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πάσχετε δὲ παραπλήσιόν τι, ὅ

re aestum, & Deorum his operibus non offendi, quia aerumnosus sum: vos vero vestram propter felicitatem nulla re earum, quae fiunt, contenti estis, & reprehenditis omnia, & praesentia ferre recusatis, absentia autem concupiscitis; hieme optatis aestatem, aestate hiemem; in aestu frigus, in frigore aestum, aegrorum instar nauseabundi, & vestra de sorte queruli: causa vero istis morbus, vobis vestri mores. Ac deinde nos retractare & corrigere nostram rationem postulatis, ut qui male saepius de actionibus nostris consulamus: cum ipsi vestris in rebus inconsiderati sitis, neque quidquam illarum iudicio & ratione administretis, sed consuetudine omnia & cupiditate. Itaque nihil diversi estis ab his, qui a torrente auferuntur. Nam cum illi, quocunque fluctus ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates, Idem autem vobis accidit, quod evenisse

Φασι παθεῖν τινα ἐφ' ἵππον ἀναβάντα μαινόμενον· ἀρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερον ἄρα ὁ ἵππος· ὅδ' οὐκ ἔτι καταβῆναι, τοῦ ἵππου θεόντος ἐδύνατο, καὶ τις ἀπαντήσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποίαν ἄπεισιν; ὁ δὲ εἶπεν, ὅπου ἂν τούτῳ δοκεῖ, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ὑμᾶς ἂν τις ἐρωτᾷ ποῖ φέρεσθε; τὰ ληθῇ ἐθέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε ἀπλῶς μὲν, ὅπου περ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ· κατὰ μέρος δὲ, ὅπου περ ἂν τῇ ἡδονῇ· ποτὲ δὲ, ὅπου τῇ δόξῃ· ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλοκερδεΐᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται. οὐ γὰρ ἐφ' ἑνὸς, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν ὑμεῖς γε ἵππων βεβηκότες, ἄλλοτε ἄλλων, καὶ μαινομένων πάντων, φέρεσθε. τοιγαροῦν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάραιρα, καὶ κρημνούς. ἴστε δ' οὐδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτι πεσεῖσθαι μέλλετε. Ὁ δὲ τρίβων οὗτος, οὗ καταγε- 19

aiunt cuidam, cum equum conscendisset furiosum: nempe raptum auferēbat equus. Ille, qui non iam descendere ab equo currente posset, interrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat, *Quorsum abiret?* respondit, *Quorsum huic;* equum monstrabat, *visum fuerit*. Sic vos interroganti, *Quorsum feramini?* si quidem verum respondere velitis, dicatis simpliciter quidem, *Quorsumcunque lubebit cupiditatibus*: per partes autem, *Quocunque lubuerit voluptati*; interdum, *Quo gloriae studio*; interdum, *Quo lucri cupiditati*. Interdum vero iracundia, interdum metus, interdum aliud quiddam ex eo genere auferre vos videtur. Non enim uno vos, verum pluribus conscensis equis, alias aliis, furentibus quidem universis, abripimini. Igitur in barathra vos & praecipitia auferunt: adeo ante factum, quid sitis facturi, nequaquam scitis. At istaec detrita, quam ridetis, penula,

λαῖτε, καὶ ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τοῦμὸν, τηλικαύτην
 ἔχει δύναμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ
 πράττοντι ὅ, τι βούλομαι, καὶ συνόντι οἷς βούλομαι.
 τῶν γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀπαιδευτῶν, οὐδεὶς
 ἂν ἐθέλοι μοι προσιέναι διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ
 καὶ πάνυ πόρρωθεν ἐκτρέπονται. προσίασι δὲ οἱ κομψό-
 τατοι, καὶ ἐπικέστοι, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμοῦντες. οὗ-
 τοι μάλιστα μοι προσίασι. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ
 χαίρω συνών. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων οὐ
 θεραπεύω, τοὺς δὲ χρυσοῦς στεφάνους, καὶ τὴν πορ-
 φύραν, τύφον νομίζω, καὶ τῶν ἀνθρώπων καταγελῶ.
 20 Ἴνα δὲ μάθῃς περὶ τοῦ σχήματος, ὥς οὐκ ἀνδράσι
 μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντος, ἔπειτα
 καταγελαῖς αὐτοῦ, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν,
 πόττέρά σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ
 μόνον γε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τοὺς

& coma, & habitus ille meus, eam vim habet, ut quie-
 te vivendi copiam mihi praestet, & faciendi, quod volo,
 & cum his versandi, quibuscum volo. Inscitorum enim
 hominum indoctorumque nemo quisquam accedere ad me
 ob istum habitum voluerit: molles autem vel e longin-
 quo devitant: accedunt commodissimi homines, & aequi-
 fimi, & virtutis cupidi. Hi maxime ad me accedunt: cum
 his enim versari maxime ego gaudeo. Ianuas vero illorum,
 qui homines vocantur, non colo equidem. Aureas coro-
 nas, & purpuram fumum arbitror, hominesque derideo.
 Ut autem de habitu discas, quam illum non viros modo
 bonos, sed ipsos etiam Deos decentem, tu deinde deri-
 deas, simulacra Deorum adspice, utris similia videan-
 tur, vobisne, an mihi? Neque Graecorum modo, sed bar-

ναοὺς ἐπισκόπει περιϊὼν, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ κομῶσι,
καὶ γενεῖᾷσιν, ὥς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρμημένοι
πλάττονται, καὶ γράφονται; καὶ μέντοι καὶ ἀχίτωνας
ᾧφει τοὺς πολλοὺς, ὥσπερ ἐμέ, τί ἂν οὖν ἔτι τολμῶς
περὶ τούτου τοῦ σχήματος λέγειν ὥς Φαύλου, ὅποτε
καὶ θεοῖς φαίνεται πρέπον;

barorum etiam templa circumiens inspicere, utrum capillati
sint Dii & barbati, velut ego, aut sicut vos tonsi fingan-
tur pinganturque. Verum etiam sine tunicis plerisque,
uti me, videbis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tan-
quam contemtibili, dicere audeas, cum ipsos illum Deos
decere appareat?

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ

Η ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΟΥ.

ΛΥΚ. ³ΑΡΑΓΕ ὁ γινῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινὸς, οὗτος καὶ φυλάσσεται μὴ σολοικίζειν δυνατός;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ.

ΛΥΚ. Ὁ δέ γε μὴ φυλάσσεται, οὐδὲ γινῶναι τὸν οὕτως ἔχοντα;

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς Φῆς οὐ σολοικίζειν, ἢ πῶς λέγομεν περὶ σοῦ;

⁴ Ἀράγε) Βουλόμενος ἅπαντα εἶδέναι τὰ σολικά. ὃ οὖν Λουκιανὸς βουλόμενος — εἰσήγαγε σολοικίζοντα, καὶ διὰ τοῦτο ψευδοσοφί-

σπὴν αὐτὸν ἀνόμασεν. ἐπιτηδὲς οὖν ὁ Λουκιανὸς σολοικίζων, ἵνα δείξῃ τὸν σοφιστὴν μὴ δυνάμενον ἐλέγχειν τὸν σολοικίζοντα. V.

PSEUDOSOPHISTA
SEU SOLOECISTA.

LYCINI ET SOLOECISTAE.

Lyc. **N**UMQUID, si quis deprehendere perverse iungentem voces possit, idem etiam sibi cavere, ne male iungat, potest?

Sol. Mihi quidem videtur.

Lyc. Et qui cavere nequeat, ille neque deprehendere sic habentem [loquentem]?

Sol. Vera dicis.

Lyc. Tu vero ipse stribligine te labi negas, aut quid de te dicimus?

ΣΟΛ. Ἀπαίδευτος γὰρ ἂν εἴην, εἰ σολοικίζοιμι τη-
λικούτος ὢν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἕτερον Φωράσαι δυνήσῃ τούτο
δρῶντα, καὶ ἐλέγχειν τὸν ἀρνούμενον;

ΣΟΛ. Παντάπασί γε.

ΛΥΚ. Ἴθι νῦν, ἐμοῦ λαβοῦ σολοικίζοντος, ἄρτι δὲ
σολοικιῶ.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν εἰπέ.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐγὼ γέ ἤδη τὸ δεινὸν εἴργασμαι, σὺ δὲ
οὐκ ἐπέγνως.

ΣΟΛ. Παίζεις ἔχων.

ΛΥΚ. Μὰ τοὺς Θεούς. ἐπεὶ σολοικίπας, ἔλαβόν σε
ὡς οὐκ ἐπιστάμενον. αὐτίς δὲ σκόπει, οὐ γάρ σε Θη-
μι δύνασθαι κατανοῆσαι· ἐπεὶ ἂ μὲν οἶσθ', ἂ δ' οὐκ
οἶσθα.

6 Ἄρτι δὲ σολοικιῶ) Τὸ ἄρτι 14 Ἄ μὲν οἶσθ', ἂ δ' οὐ)
μίλλοντι οὐ συνάπτεται. οὐκ ἄρα Ἐχρῆν εἰπεῖν τὰ μὲν, τὰ δέ. V.
λέγομεν ἄρτι σολοικιῶ. V.

Sol. Nempe indoctus valde fuerim, si a stribligine hoc
aeratis cavere nequeam.

Lyc. Igitur alterum quoque deprehendere hoc agentem
possis, & negantem convincere?

Sol. Omnino equidem.

Lyc. Age ergo, me deprehendito stribligine utentem.
Modo autem utar.

Sol. Dic ergo.

Lyc. Quin iam terribile illud opus, te non observante,
peregi.

Sol. Ludis tu homo.

Lyc. Non, ita me Dii ament. Quandoquidem soloe-
cismo prolatο te effugi, qui illum non intelligeres. Rur-
sus vero considera. Nego enim, te posse intelligere. Quan-
doquidem [*sunt*] quae scis, [*sunt*] quae nescis.

ΣΟΛ. Εἰπὲ μόνον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσολοίχισταί μοι, σύ δ' οὐκ ἔγνων.

ΣΟΛ. Πῶς γὰρ, σοῦ μηδὲν λέγοντος;

ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοικίζω, σὺ δ' οὐχ ἔπη τοῦτο δρᾶντι· ἐπεὶ ὄφελον καὶ νῦν ἀκολουθεῖσαι δυνήσῃ.

2 ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήτομαι καταμαθεῖν σολοικισμόν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν δύναιο τὸν ἕνα μαθεῖν, τοὺς τρεῖς ἀγνοήσας;

ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς;

ΛΥΚ. Ὅλους ἀρτιγενεῖους.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν σε παίζω δοκῶ.

6 Ὁφελον) Τὸ ὄφελον οὐδέποτε μέλλοντος συντάττεται ἀπαρεμφάτω, ἢ ὑποτακτικῷ, ἀλλ' ἐνεστώτος ὀριστικῷ, ἢ ἀπαρεμφάτω ἢ εὐκτικῷ, ὅσαυτάς καὶ παρωχημένα. ἔπει οὖν εἰπὲν, ὄφελον ἀκολουθεῖν

δυνήσῃ. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὸ νῦν πρόκειται, ὃ οὐδέποτε οὐδὲ αὐτὸ μέλλοντι συντάττεται. Διττῶς οὖν ἐν τῷ ἐνὶ σεσολοίχισται. διὸ καὶ λέγει, ὅτι τρεῖς σεσολοίχισταί. V.

Sol. Dic modo.

Lyc. Sed nunc quoque perverse voces iunxi, tu vero non agnovisti.

Sol. Quomodo enim agnoscerem, te nihil dicente?

Lyc. At ego dico, & soloecismos facio: tu autem facientem non persequeris. Alioqui utinam vel nunc persequi possis!

Sol. Mira narras, si soloecismum ego observare non potero.

Lyc. Et qui possis unum observare, qui tres ipsos ignoraveris?

Sol. Quosnam tres?

Lyc. Universos prima lanugine florentes.

Sol. Ludere te puto equidem.

ΛΥΚ. Ἐγὼ δέ σε ἀγνοεῖν τὸν ἀμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις.

ΣΟΛ. Καὶ πῶς ἂν τις μάθοι, μηδενὸς εἰρημένου;

ΛΥΚ. Λέλεκται, καὶ σεσολοίκισται τετραπλῇ, σὺ δ' οὐκ ἔγνωνς. μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἂν, εἴπερ ἔγνωνς.

ΣΟΛ. Οὐ μέγα μὲν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογῆσαντι.

ΛΥΚ. Ἄλλ' οὐδὲ νῦν ἔγνωνς.

ΣΟΛ. Πότε νῦν;

ΛΥΚ. Ὅτε τὸ ἄθλον ἔφην σε καταπραῖσαι.

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγεις.

ΛΥΚ. Ὅρθῶς ἔφης. οὐ γὰρ οἶσθα. καὶ πρόϊβί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν· οὐ γὰρ ἐθέλεις ἐπεσθαι. συνήσω ἂν, εἴπερ θελήσειας.

5 Μέγα οὖν ἄθλον) Ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος οὐ λέγεται τὸ ἄθλον. V.

12 Καὶ πρόϊβί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν) Κακῶς τὸ εἰς τὸ ἔμπροσθεν

προσέθηκεν. οὐ γὰρ λέγεται τοῦ προβαίνοντός τι ἔμπροσθεν ἄλλο. κακῶς οὖν καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἐπεὶ πρόϊβί φησι. V.

Lyc. At ego te ignorare, si quis peccet in dicendo.

Sol. Et quomodo quis percipiat, si nihil eiusmodi dictum sit.

Lyc. Dictum, & stribligine peccatum quadruplici: tu vero non intellexisti. Magnum praemium [certamen] ergo confecerat, si intellexisses.

Sol. Non magnum illud quidem, sed mihi iam professio necessarium.

Lyc. Sed ne nunc quidem intellexisti.

Sol. Quando nunc?

Lyc. Cum praemium te dicebam confecisse.

Sol. Quid dicas, nescio.

Lyc. Recte istuc dicis. Nescis enim. Et praecede saltem ad anteriora: neque enim sequi vis. Intellexero enim, si quidem volueris.

3 ΣΟΛ. Ἄλλ' ἐγὼ βούλομαι· σὺ δὲ οὐδὲν εἶπας ὡς ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.

ΛΥΚ. Τὸ γὰρ νῦν ρῆδεν, μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολούθησον αὐθις, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγῶ ταχέως. ἄρα παρῆξεν; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξεστιν ἰδεῖν τὸν λαγῶ· εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ γενόμενοι λαγῶ λήσουσί σε ἐν σολοικισμῷ πεσόντες.

ΣΟΛ. Οὐ λήσουσι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαβόν γε.

ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας,

7 Μεθῆκα θεῖν λαγῶ) Καὶ τοῦτο σύλοιον γενικῇ χρῆσθαι ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὁ λαγῶς, τοῦ λαγῶ ἢ γενικῇ, ἢ δ' αἰτιατικῇ τὸν λαγῶν μετὰ τοῦ νῦ, ἀλλ' οὐ χωρὶς τοῦ νῦ. V.

Sol. Sed volo ego. At tu nihil eorum dixisti, quae dicere soloeci homines solent.

Lyc. Nempe quod modo dictum est, minutum tibi malum videtur? Verumtamen sequere rursus, quia excurrentem non observasti.

Sol. Per omnes Deos nihil equidem.

Lyc. Verum dimissi currere leporem celeriter. Numquid praeteriisti? sed nunc etiam videre licet leporem. Si vero minus, multiplicati lepores clam te in stribligine iacebunt.

Sol. Non clam me.

Lyc. Quin iam factum est.

Sol. Mira narras.

Lyc. Tu vero prae nimia eruditione corrupisti [corrupt]

ὥστε μὴδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας κατανοῆσαι. οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸ τίνα.

ΣΟΛ. Ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ 4 πολλοὺς ἤδη σολοικίζοντας κατενόησα.

ΛΥΚ. Καὶ μὲν τοίνυν εἴη τότε, ὅταν τι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων. ἢ εἰ οὐ νῦν ἔγνωσ σολοικίζοντά με, οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμὸν ποιήσει τῷ μηδὲν εἶδόντι.

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν γνωσόμεθα τῶν ἑαυτῶν, ἐπεὶ καὶ τότε σολοικισθὲν ἀπέφυγε

1 Οὐ γὰρ πρόσεστιν) Ἐπειδὴ φησι οὐ πρόσεστι τῷ σολοικισμῷ εἰς τίνα σολοικίσα. τοῦτου χάριν οὐκ ἔγνωσ τὸν σολοικίζοντα. V.

6 Τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων) Ἡ τίθη θηλάζει, ὃ δὲ ἀντιστρέφας ἔφη, τὰ παιδία θηλάζει. V.

7 Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία) Αὐξάνομενα γὰρ εἶδε εἰπεῖν παθητικῶς, ἀλλ' οὐκ ἐνεργητικῶς. V.

10 Οὐδὲν γνωσόμεθα) Ὡφείλε γὰρ καὶ τὸν δυνατικὸν προσθῆναι σύνδεσμον τὸν ἄν. ὅσον εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν ἂν γινώμεν οὐδὲ

γνωσόμεθα. νῦν δὲ διπλῇ σολοικίχεται, καὶ τῇ ἐλλείπει τοῦ ἄν, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος χρήσει, τοῦ γνωσόμεθα· οὐδέποτε γὰρ τοῖς δυνατικοῖς μέλλοντες συντάττονται. V.

In altero Vossiano sic: [ἄν] ἰστέον ὅτι μέλλοντες οὐδέποτε μετὰ τοῦ ἄν ἐκφέρονται. οὐ γὰρ εὔρηται ἔξω ἄν, καὶ ἔρῳ ἄν. διὰ τοῦτο γὰρ τὸ ἄν ἐν τε τῷ ἐνεστώτι καὶ παρακειμένῳ, ἵνα μέλλοντα δηλώσομεν. μέλλοντος δὲ ὄντος, τίς χρεῖα τοῦ ἄν; σολοικισμὸς τὸ μὲν ὄνομα ἐνικόν, τὸ δὲ ῥῆμα πληθυντικόν. V.

ptus es], ut neque in hoc ipso [verbo corruptis] male loquentes deprehendas.

Sol. Quomodo ista dicas, non intelligo equidem. Verum imparilitates multorum iam deprehendi.

Lyc. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum puerulorum aliquis fies eorum, qui nutrices suas lactant [lactent]. Aut si ne nunc quidem me sribligrine turbare orationem intelligis, neque augentes [crescentes] pueri solocismum facient apud non intelligentem.

Sol. Verum dicis.

Lyc. Atqui haec si ignorabimus, nihil intelligemus nostrorum, quando etiam hoc male iunctum te effugit. No-

σε. μὴ τοῖνυν ἔτι λέγειν, ὥς ἱκανὸς εἶ κατιδεῖν τὸν σο-
λοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. καὶ γὰρ μὲν οὕτω
5 Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, ᾧ συνεγενόμην ἐν Αἰγύ-
πτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤλεγχε
τὸν ἀμαρτάνοντα. πρὸς μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα πηνί-
κα ἔξεισι, Τίς γὰρ ἂν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι περὶ τῆς
τῆμερον ὥς ἐξιῶν; ἑτέρου δὲ φήσαντος, ἱκανὰ ἔχω τὰ
πατρῶα, πῶς Φῆς, εἶπε· τέβνηκε γὰρ ὁ πατήρ σου;
ἄλλου δὲ αὐτῷ λέγοντος, συμπατριώτης ἐστὶ μοι
ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρος ἂν. ἄλλου δὲ εἰ-
πόντος, ὁ δεῖν ἔστι μεθύσης, μητρὸς εἶπεν, ἢ πῶς λέ-
γεις; ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς

4 Τα τοιαῦτα ἔλεγεν) Πόσους
παῖδας ἔτεκες. V.

5 Πηνίκα ἔξεισι) Τὸ ἔξεισι δηλοῖ
τὸ ἡμερον, ἐνεστώτος γὰρ. τί οὖν
φῆσι ἐρωτᾶς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ
αὐτόθεν; V.

7 Τα πατρῶα) Πατριχὰ ὅταν
εἴπωμεν, τὰ τοῦ πατρὸς λέγομεν,
ζώντος τοῦ πατρὸς. ὅταν δὲ τὰ
πατρῶα, τεβνηκός. V.

9 Πατριώτης) Ὁμοήθης γὰρ εἶδει
εἶπεν, ὁμόγλωσσος, ὁμόνομος. τὸ

δὲ πατριώτης, ἐπὶ βαρβάρων· οἱ
βάρβαροι γὰρ οὐκ ἄλλήλους φη-
σὶ, ἀντὶ τοῦ πολίτης· καὶ ὡς ὅτι
μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων
μέντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων ἐν τοῖς
νόμοις, τὸ πατριῶ ἐχρήσατο. V.

In altero Voss. Cod. sic: Ὡς-
περ Σικελὸς ὁ αὐτόχθων Σικελί-
της δὲ ὁ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ξένος. ὁ-
τω πάτριος, καὶ πατριώτης.

11 Μεθύσης) Μέθυσος γὰρ, ἀλλ'
οὐ μεθύσης. V.

li ergo amplius dicere, te aptum esse ad deprehendendum
foliocum, ipsumque te foliocum negare. Atque ego ita
tibi confulo. Socrates autem ille a Mopso, quicum fui in
Aegypto, talia dicebat sine asperitate & molestia, nec
peccantem redarguebat: verum interroganti, Qua hora
[quando] exires? Quis enim, inquit, responderet tibi de ho-
dierno die, quasi exiturus? Alio autem dicente, Luculentum
habeo patrimonium; Quid ais? inquit: Pater ergo tuus mor-
tuus est? Alio rursus dicente, Concivis meus est; Nesciebat
mus ergo, inquit, te barbarum esse. Alio dicente, iste est ebrio-
sae [ebriosus]; Matris, inquit, aut quomodo intelligis? Alio
ἐκλελοχότας dicente, Duplicas, inquit, ἐξειλοχότας. Di-

ἐξειλοχότας. εἰπόντος δὲ τινος λῆμμα παρέστιν αὐτῷ, διὰ τῶν δύο μμ, οὐκ οὖν, ἔφη, λήψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ παρέστιν. ἑτέρου δὲ εἰπόντος, πρόσσεισιν ὁ μείραξ οὐμὸς Φίλος, ἔπειτα, ἔφη, λοιδορεῖς Φίλον ὄντα; πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ Φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῇς, διώξῃ. ἄλλου δὲ εἰπόντος, τῶν Φίλων ὁ κορυφαϊότατος, χάριέν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἐξορμῶ δὲ τινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστίν, εἶπεν, ὃν ἐξορμᾷς; ἐξεπιπολῆς δὲ τινος εἰπόντος, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὡς ἐκ τῆς πιθάκνης. λέγοντος δὲ τινος, συνετάξατό μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν συνετάξατο. ἄλλου δὲ εἰπόντος,

2 Λῆμμα παρέστιν) Λῆμα γὰρ ἢ ἀνδρία δι' ἐνός. M. V.

Idem Schol. in altero V. [Λῆμμα] Διὰ δύο μ τὸ λαμβανόμενον· Λῆμα διὰ ἐνός τὸ φρόνημα.

3 Ὁ μείραξ) Τὸ μείραξ οὐ φασὶν ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἡβώσης· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μείραχιον λέγουσιν. V.

5 Δεδίττομαι) Τοῦτο ἐνέργειαν οὐ πάθος σημαίνει. V.

7 Κορυφαϊότατος) Κορυφή ἡ κεφαλὴ. τὸ οὖν κορυφαῖον οὐ δέχεται ὑπερθετικὴν τὴν κορυφαϊότατον. V.

8 Ἐξορμῶ) Σημαίνει τὸ παρακινῶ ἑτέρον καὶ ὁρμηθῆναι ποιεῖν ὁρμᾶμαι δὲ ἐγὼ αὐτός. V.

11 Συνετάξατό μοι) Ἐπὶ στρατοπέδου γὰρ τοῦτο διαβίσεως. V.

cente quodam, Λῆμμα [acceptio] in illo est, per geminum μμ. (cum vellet λῆμα, generosum impetum); Ergo, inquit, accipiet. Alio dicente, Accedit ille adolescentula [adolescentulus] amicus meus; Tum tu, inquit, maledicis amico? Ad eum, qui dixerat, Terreo [timeo] virum & fugio; Tu, inquit, etiam cum timebis aliquem, illum persequeris. Alio dicente, Amicorum summissimus; Lepidum, inquit, summo facere aliquid aliud. Dicente quodam, Expello [exire volo]; Quem, inquit, expellis? Dicente quodam, Exsuperne [superne]; Exsuperne, inquit, tanquam ex dolio? Dicente quodam, Coniunxit [iniunxit] mihi; Etiam manipulum, inquit, Xenophon. Alio dicente, Circumfleti [subterfugi] illum, ut delitescerem;

περιέστην αὐτὸν ὥστε λαβεῖν, θανμαστὸν, ἔφη, εἰ εἴς
 ὧν, περιέστης τὸν ἕνα. ἐτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο
 6 αὐτῷ, καὶ διεκρίνετο πάντως, εἶπεν. Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς
 τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς
 γοῦν τὸν εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν
 ἔρεῖς, ὡς ἀμαρτάνομεν. ἐτέρου δὲ σπουδῇ διηγούμενου
 τί τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ
 μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ.
 καρῆναι δὲ τινος εἰπόντος ὡς δέοιτο, τί γὰρ, ἔφη, σοι
 δεινὸν εἶργασται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν

1 Περιέστην αὐτὸν) Ὑπνυαγόμε-
 νον γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ἢ μετῆλθον
 αὐτόν. τὸ γὰρ περιεσθῆναι ἐπὶ τοῦ
 κύκλου λέγεται τινα περιχεῖν. V.

Idem Schol. in *Vossiano* maiore
 ita habet: Περιέστη) Τὸ περιέστη
 δηλοῖ τὸ περίξ αὐτοῦ. πῶς οὖν εἰς
 ὧν περίξ αὐτοῦ ἔστησε;

2 Συνεκρίνετο αὐτῷ) Συνεδικά-
 ζετο γὰρ ἔδει εἰπεῖν, ἢ ἡμφισβή-
 πει, ἀλλ' οὐ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ
 σύγκρινεσθαι, ἐπὶ τοῦ πυκνοῦσθαι
 ἢ δοκίμη χρήσις τῶν Ἑλλήνων οἶ-
 δν. V.

In *Voss.* maiore sic: Σύγκρισιν
 καὶ διακρίσιν φασιν οἱ φιλόσοφοι
 πὴν ἐνώσιν καὶ διάλυσιν, οὐχ ὡς φα-
 σιν ἐν τῇ συνθεῇ τὴν ἀντίταξιν.
 οὖν συνεδικάζετο ἔδει εἰπεῖν, ἢ

ἡμφισβήτει.

5 Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Τὸ γὰρ νῶϊ
 εὐθεία καὶ αἰτιατική. ἀλλ' οὐτε
 καὶ δοτική. τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν
 ἀπαιτεῖ. καλῶς οὖν παίζων αὐτὸν
 εἰρηκεν, ὡς σὺ καὶ νῶϊν ἔρεῖς ὡς
 ἀμαρτάνομεν, ἔδει γὰρ εἰπεῖν καὶ
 νῶϊν ἀμαρτάνομεν ἔρεῖς, τοῦτέστιν
 ἡμᾶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν. V.

8 Μιχθεῖσα) Ἐμίχθη γὰρ ἀνὴρ
 φασὶν γυναίκεϊ, οὐχὶ γυνὴ ἀνδρί. V.

9 Καρῆναι) Τὸ κείρασθαι ἐπὶ
 τοῦ κοσμίως· τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ τοῦ
 ἀτίμως, καὶ μετὰ ὕβρεως. V.

10 Ζυγομαχεῖν) Ἐπὶ γὰρ τῶν
 φιλίας διαλεγόμενων ἐρεσχελεῖν λέ-
 γεται, ἢ ἡμφισβητεῖν, ἢ φιλονει-
 κεῖν· ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς, ζυγομα-
 χεῖν ἢ διαδικάζεσθαι. V.

Mirum, inquit, si unus ipse unum circumstetisti. Alio dicente,
 Commiscebatur [comparabatur] illi; Omnino etiam separaba-
 tur, inquit. Solebat vero etiam illis, qui Attico more so-
 loeci essent, lepide illudere. Ad dicentem enim, Nos [no-
 bis] hoc videtur; Tu, inquit, etiam Nos [nobis] dices, nos
 peccare. Alio ferio narrante rerum patriarum quiddam, ac
 dicente, Illa vero Herculi mixta; Non igitur, inquit, mixtus
 illi Hercules? Quodam dicente, Se tendendum esse; Quid
 enim, inquit, malum fecisti, & dignum ignominia? Et, decer-

δέ τις λέγοντος, πρὸς τὸν ἐχθρὸν, εἶπε, ζυγομαχεῖς;
 ἑτέρου δὲ εἰπόντος βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νο-
 σούντα, ἐπὶ τῷ, ἔφη, ἢ τί βουλομένου τοῦ βασανίζον-
 τος; προκόπτει δὲ τις εἰπόντος ἐν ταῖς μαθήμασιν, ὁ
 δὲ Πλάτων, ἔφη, τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένου δὲ
 τινος εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα, πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν
 εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀττικίζοντος δὲ 7
 τινος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βέλτιον,
 ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρῶμενον, καὶ πρὸς
 τὸν εἰπόντα δὲ, στοχάζομαι αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ Φείδομαι
 αὐτοῦ, μή τι, ἔφη, διήμαρτες βαλάν; ἀφιστῶν δὲ
 τινος εἰπόντος, καὶ ἑτέρου ἀφιστάνειν, ἄμω μὲν, ἔφη,
 οὐκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ ταῦτα, ἔφη.

2 Βασανίζεσθαι) Βάσανος γὰρ
 ἐπὶ τῆς δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ
 κολαζομένων διὰ τιμωρητικῶν ὁρ-
 γάνων. V.

6 Εἰ μελετήσῃ) Οὐ γὰρ ἀξιοῦ-
 σιν Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος τούτου
 ἐνεργητικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ παθη-
 τικῶς τὸν μέλλοντα. οὐ γάρ φασι

μελετήσω, ἀλλὰ μελετήσομαι. V.

8 Τεθνήξει) Τεθνήξεται γὰρ
 ἔχρῃν λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ'
 οὐ τεθνήξει ἐπὶ δευτέρῳ. V.

10 Στοχάζομαι) Τὸ γὰρ στοχά-
 ζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦν τάπτεται
 τὴν βολήν, ἢ τοῦ τεκμαιρεσθαι.
 V.

tare quodam dicente [*de amica disputatione*]; Cum hoste, in-
 quit, decertas? Alio dicente, Torqueri filium suum aegrotan-
 tem; Quam ob rem, inquit, aut quid quaerit, qui torquet? Cum
 diceret aliquis, Proficet in disciplinis; ille, Plato, inquit,
 hoc vocat progressiones facere. Interrogante aliquo, Num de-
 clamabis [*declamabit*] iste? Quomodo igitur, inquit, me inter-
 rogans declamaturusne sim, dicis iste? Atticorum imitatione
 dicente quodam de tertio, Mox morieris [*moriatur*]; Melius,
 inquit, erat etiam hic non affectare sermonem Atticum & male
 ominari. Ad eum, qui dixerat, Collineo in illum, pro parco
 illi; Numquid, ait, iaculando aberrasti? Cum ἀφιστῶν aliquis
 diceret, & alter ἀφιστάνειν (pro ἀφιστάναι, sollicitare ad
 defectionem); Ambo quidem, inquit, non novī. Ad eum, qui
 dixerat, Praeterquam nisi; Haec geminata, inquit, nobis lar-

διπλᾷ χαρίζοι. καὶ χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος, ψευδ-
 ᾠτικόν, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, καλόν,
 ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν, ὃ γὰρ Πλάτων εἰς τότε λέ-
 γει. τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἰδε χρωμένου τινος, ἕτερα ἀνθ'
 ἑτέρων, ἔφη, σημαίνεις. ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ
 συνιῆμι λέγοντός τινος, θαυμάζειν, ἔφη, πῶς ἀντι-
 ποιούμενος τοῦ λέγοντος, φησὶν ἀντιπαιεῖσθαι. βράδιον
 δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. βα-
 ρεῖν δέ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρύνειν, ἢ
 νενόμικας. λέλογχα δὲ, τὸ εἴληχα λέγοντος, ὀλίγον,
 ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἀμαρτάνεται. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ
 πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως
 τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περιστερόν δέ τινος εἰπόντος,

1 χρᾶσθαι) χρᾶσθαι γὰρ λέ-
 γουσιν Ἀθηναῖοι. V.

2 Ἐκτοτε) Ἐξότου γὰρ τὸ δό-
 χιμον. V.

5 Ἀντιλαμβάνομαι) Τὸ ἀντι-
 λαμβάνεσθαι Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ κει-
 λύνειν ἢ ἀντίχεσθαι τάττουσι. μά-

λιστα ὁ Πλάτων. V.

7 Βράδιον) Παρὰ ποιηταῖς. βρα-
 δύτερον παρ' Ἑλλήσι. V.

10 Τὸ λέλογχα) Τὸ λέλογχα
 Ἀττικοὶ εἴληχα φασί, καὶ τὸ λέ-
 λειφα, εἴληφα. V.

gratis [gratis & frustra adeo ponis]. Et χρᾶσθαι [pro χρῆσθαι,
 uti] dicente quodam; Verbum, inquit, Pseudatticum. Di-
 centi ex tunc, † Pulchrum, inquit, dicere ex superiori an-
 no, Plato enim in tunc ait †. Ei, qui ecce pro vide ute-
 batur, Alia, inquit, pro aliis significas. Dicente quodam
 accipio pro intelligo, Mirari se dicebat, quomodo † qui vin-
 dicet sibi dicendi partes, dicat, se vindicare †. βράδιον dicente
 aliquo; Nonne est, inquit, simile [aeque vitiosum] alteri, τά-
 χιον; βαρεῖν [gravare] cum dixisset aliquis; Non est, in-
 quit, βαρύνειν qua putasti [ita insolitum, ac putasti.] Cum
 λέλογχα aliquis, quod est εἴληχα [sortitus sum], dixisset,
 † Parum, inquit, etiam apud quos peccatur †. Cum multi
 ἵπτασθαι pro πέτεσθαι [volare] dicerent; Verbum hoc esse
 α πτήσις [volatus] plane scimus. Columbum [pro columba]

ὡς δὴ Ἀττικόν, καὶ τὸν Φάττον ἐρούμεν, ἔφη. Φακὸν δὲ
τινος εἰπόντος ἐδηδακέναι· καὶ πῶς ἂν, ἔφη, Φακὸν τις
Φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια. Ἐπανίωμεν δὲ, εἰ 8
δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἀμιλλαν τῶν προτέρων λόγων. καὶ γὰρ
μὲν καλῶ τοὺς βελτίστους εἶναι ὅλους, σὺ δὲ γνῶρισον.
οἶμαι γὰρ σε καὶ νῦν δυνήσεσθαι, τοσούτων γε ἐπα-
κούσαντα τῶν ἐξῆς λεγομένων.

ΣΟΛ. Ἴσως μὲν οὐδὲ νῦν δυνήσομαί σου λέγοντος·
ὁμῶς εἰπέ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς Φῆς οὐ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θύρα
σχεδὸν ἀνέωγέ σοι τῆς γνωρίσεως αὐτῶν.

ΣΟΛ. Εἰπέ τόνου.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ εἶπον.

1 Φακόν) Ὁ γὰρ φακὸς ἐπὶ ἐγὼς
εἴρηται καὶ ὁμοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐφη-
τοῦ φακὴ λέγεται. V.

6 Δυνήσεσθαι) Βούλεται τὸ νῦν
μέλλον τιμῆσαντα. ἐπὶ οὖν τὸ δυνή-
σεσθαι μέλλοντος, ἐπιλαμβάνεται
κῦτόν, ὡς μὴ συνιέντος σολοισί-
σαντα. V.

11 Τὸ ἀνέωγε) Βούλονται μὴ
λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαθέ-
σεως, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. χρῆ-
ται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν
ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδανι
ἀνέωγετο λόγων ἡ θύρα σου πάν-
τη. V.

dicente quodam, tanquam Atticum; *Etiā hunc anatem vocabimus*, inquit. Cum diceret aliquis, *Lentiginem* [*pro lente*] *se edisse*; *Quomodo tandem, Lentiginem quis edat?* inquit. Atque ista Socratea sunt. Redeamus iam, si videatur ad certamen priorum sermonum. Et ego quidem citabo optimos, ut sint universi: tu autem qui sint agnoscito, indicato. Puto enim futurum, ut nunc certe *illud* possis, qui tot deinceps proferri audieris.

Sol. Forte ne nunc quidem, te dicente, potero. Sed dic tamen.

Lyc. Et quomodo te posse negas? Ianua enim prope tibi se cognoscendorum illorum aperuit.

Sol. Ergo dic.

Lyc. Dixi equidem.

ΣΟΛ. Οὐδέν γε, ὥστε ἐμὲ μαθεῖν.

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Τί οὖν πεισόμεθα, εἰ μὴδὲ νῦν ἀκολουθήσῃς τοῖς λεγομένοις; καίτοι πρόσγε τὰ κατ' ἀρχὰς ῥηθέντα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ἄμην ἰππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν, σὺ δὲ τοὺς ἰππεῖς κατενόησας; ἀλλὰ ἔοικας οὐ φροντίζειν τῶν λόγων, μάλιστα οὓς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν φροντίζω· σὺ δὲ ἀδήλως αὐτοὺς διεξέρχῃ.

9 ΛΥΚ. Πάνυ γοῦν ἀδελόν ἐστι, τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον· σὲ δὲ οὐδεὶς ἂν θεῶν ἀγνοοῦντα παύσειε, πλήν γε ὁ Ἀπόλ-

δ' ἰππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν) Καὶ εἰς πεδίον φανερὸν καλεῖν, ἀλλ' οὐχ τοῦτο παρὰ συνήθειαν. ἵππον γὰρ ἰππεῖς. V.

Sol. Nihil certe, quod ego assequeris.

Lyc. Non ergo illud aperuit se affecutus es?

Sol. Non.

Lyc. Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem, quae dicuntur, assequeris. Atqui *respiciens* ad ea, quae initio abs te dicta sunt, putabam *Equites* me in campum vocare. Tu vero [*in Graeca voce*] *Equites* [*soloecismum esse*] agnovisti?... Sed videris non curare literas, maxime quas modo *inter se* [*nos*] *ipso*s agitabamus.

Sol. Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tractas.

Lyc. Nempe valde obscurum est illud *inter se ipso*s, de nobis dictum. Sed hoc quidem apertum: at te Deorum nemo ab ignorantia illa liberaverit, praeterquam Apollo.

λων. μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ οὐδὲ τὸ μαντευόμενον κατενόησας.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐ γὰρ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καθ' εἷς λαμβάνει σε περιϊόν;

ΣΟΛ. Ἐοίκασί γε.

ΛΥΚ. Ὁ δὲ καθ' εἷς, πῶς παρήλθεν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ τοῦτο ἔμαθον.

ΛΥΚ. Οἷσθα δέ τινα μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον;

ΣΟΛ. Τί σὺν τούτῳ;

ΛΥΚ. Ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ.

ΣΟΛ. Τί σὺν πρὸς τοῦμὸν πρᾶγμα, εἰ σολοικίζει τις μνηστευόμενος;

ΛΥΚ. Ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσκων εἰδέναι. καὶ τοῦτο μὲν

¹ Μαντεύεται γοῦν) Χρᾶ μὲν ὁ Ἀπόλλων, μαντεύεται δὲ ὁ προσ-
έων. V.

⁴ Εἰ ἄρα καθ' εἷς) Οὐ γὰρ καθ' εἷς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν.
V.

⁸ Τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ) Ἐπὶ γυναικὸς τὸ μνηστεύεσθαι ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν τῷ μνᾶσθαι. μνᾶται μὲν γὰρ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ γυνή. V.

Deliberat [respondet] enim ille consulentibus universis. Tu vero neque illud deliberatum intellexisti.

Sol. Non, per omnes Deos: neque enim percepi.

Lyc. An ergo *ad unus* [*ad unum*] fugit te oberrans *soloeicifsmus*?

Sol. Videntur certe.

Lyc. Sed illud *ad unus* quomodo te praeteriit?

Sol. Neque hoc percepi.

Lyc. Sed nostine aliquem *sibi conciliantem nuptias*?

Sol. Quid ergo istuc?

Lyc. *Soloeicifsmum* committat necesse est, qui *sibi conciliet nuptias*.

Sol. Quid ergo ad meam rem, si quis *nubens soloeicifsmum* faciat?

Lyc. Illud, quod ignorat is, qui se scire dixerat. Et hoc

οὕτως ἔχει. εἰ δέ τις λέγει σοι παρελθὼν, ὡς ἀπολεί-
ποι τὴν γυναῖκα, ἃρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ;

ΣΟΛ. Τί γὰρ οὐκ ἂν ἐπιτρέπαιμι, εἰ φαίνεται ἀδι-
κούμενος;

ΛΥΚ. Εἰ δὲ σολοικίζων φαίνεται, ἐπιτρέποις ἂν αὐ-
τῷ τοῦτο;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ὅρθῶς γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτέον σο-
λοικίζοντι τῷ Φίλῳ, ἀλλὰ διδάκτέον, ὅπως τοῦτο μὴ
πείσεται. καὶ εἰ τις γε νῦν φοβοῖται τὴν θύραν εἰσιῶν, ἢ
ἐξιῶν κόπτοι, τί φήσομέν σε πεπονθέναι;

ΣΟΛ. Ἐμὲ μὲν οὐδεν, ἐκεῖνον δὲ ἐπεισελθεῖν βούλε-
σθαι, ἢ ἐξιέναι.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ἀγνοοῦντα τὸν κόπτοντα, ἢ τὸν φοβοῦν-
τα, οὐδεν ὅλως πεπονθέναι δοξομεν ἀπαίδευτον ὄντα;

1 Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα) Ἀπο-
λείπει γὰρ γυνὴ τὸν ἄνδρα ἐρεῖ.
ἄνθρωπος δὲ γυναῖκα οὐκ, ἀλλ' ἐκβάλλει. V.

10 Νῦν φοβοῖται τὴν θύραν) Κό-
πτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ἕξω τις
ἐστὼς, φοβεῖ δὲ ὁ ἔσω. V.

*quidem ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicat, se
discedere ab uxore, num illi permittas?*

*Sol. Quidni vero permittam, si is iniuria affectus vi-
deatur?*

*Lyc. Si vero pateat, solocismum ab illo committi, num
hoc ei permittas?*

Sol. Non equidem.

*Lyc. Recte sane dicis. Non enim indulgendum amico
sribligine peccanti: sed docendus est, ne hoc illi accidat.
Et si quis nunc crepare faciat ostium intrans, aut exiens
pulsset, quid tibi animi fuisse dicemus?*

Sol. De me nihil: sed illum intrare voluisse, vel exire.

*Lyc. Te vero, qui vel pulsantem vel crepitum excitantem
ignores, plane nihil sensisse putabimus, indoctum adeo
hominem?*

ΣΟΛ. Ὑβριστῆς εἶ.

ΛΥΚ. Τί λέγεις; ὑβριστῆς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσομαι σοι διαλεγόμενος; ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, σύ δ' οὐκ ἔγνων.

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς· ἀλλ' εἰπὲ τί ιο τοιοῦτον, ὥστε καὶ με μαθεῖν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθῃς;

ΣΟΛ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα Φῆς σολοικίσας, ἐμὲ λαβεῖν, καὶ παρ' ὅ, τι ἕκαστον σεσολοικίσται.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἔξεστί σοι καὶ ἕκαστον αὐτῶν πυνθάνεσθαι· νῦν δ' ἕτερόν τι ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄττα

2 Νῦν δὴ) Πλατωνικόν, σημαῖνον τὸ ἀρτίως, ὥσπερ οὖν τὸ ἄρτι διὰ τὸ ἀκαριαῖον τῆς σημασίας τοῦ ἐνεστώτος, μέλλοντος ἀνεπίδεκτον σημασίας, οὕτω καὶ τὸ νῦν δὴ εἰς τὸ γενησόμενον ἀσυνάρτητον, ἵνα μὴ

σολοικίζοι ὁ χρόνος οὕτως. V.

13 Ἄττα) Τὸ ἄττα δασυνόμενον δημοῖ τὸ ἄτινα, φιλούμενον δὲ τὸ τινά. λεγόμενον δὲ μετὰ τοῦ ἕτερου φιλοῦται, ἵνα δημοῖ τὸ τινά. V.

Sol. Contumeliosus es.

Lyc. Quid ais? modo ego contumeliosus fiam, dum tecum disputo? Videtur autem male iunctum illud modo fiam, quod tu non agnovisti.

Sol. Define, per Minervam, & dic eiusmodi quiddam, quod ego quoque possim assequi.

Lyc. Et quomodo assequaris?

Sol. Si percurras omnia, in quibus stribligine fermonis, me non observante, te ais ultro peccasse, &, in quo quidque peccatum sit, doceas.

Lyc. Nequaquam, bone vir: sic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interrogare si velis, integrum tibi facio. Iam vero alia quaedam [ἄττα] si videtur, percurramus. Ac primo ipsum illud

μὴ δασέως, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξενεγκεῖν, [ὀρθῶς φαίνεται
ῤῥῆδεν μετὰ τοῦ ἑτέρα συντιθέμενον.] μὴ γὰρ οὕτως
ἄλογον ἦν ἂν. ἔπειτα τὸ τῆς ὑβρεως, ἦν με Φῆς ὑβρί-
σαι, εἰ μὴ οὕτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σέ, Φαίην ἴδιον.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν σε ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν,
ἥτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς
σέ, ὅταν εἰς τι τῶν σῶν γίγνηται ἢ ὑβρις. καὶ γὰρ
ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σέ ὑβρίζει, καὶ ὅστις
παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην, πλὴν γὰρ
περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἔχει σοι ἐπεὶ τὸ εἰς πράγ-
μα ὑβρίζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὥς ὁ
Πλάτων Φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ.

ΣΟΛ. Κατανοῶ τὸ διάφορον.

*ἄττα non denso spiritu, sed leni efferre oportet. [Recte
dictum apparet post nomen ἑτέρα compositum.] Sic enim
minus absurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videa-
mus, qua te affectum a me dicis. Si non ita dicerem, sed
in te contumeliosus fuisse; proprie loquerer.*

Sol. Ego non habeo dicere.

*Lyc. Nam te contumeliose tractare, significat corpus tuum
aut plagis, aut vinculis, aut alio modo male mulcare. Sed
in te contumeliosum esse dicitur, cum in tuorum aliquid
exercetur contumelia. Etenim qui uxorem tuam contu-
meliose tractat, ille in te contumeliosus est; & qui filium
tuum, & amicum, & qui servum; quin etiam de rebus
ita tibi res habet. Nam etiam in rem contumeliosus aliquis
esse dictus est, verbi gratia in proverbium, ut Plato ait in
Symposio.*

Sol. Comprehendo differentiam.

ΛΥΚ. Ἄρ' οὖν καὶ ταῦτο κατανοεῖς, ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν, σολοικίζειν καλοῦσιν;

ΣΟΛ. Ἄλλὰ νῦν εἴσομαι.

ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτόν λέγειν δοξεῖ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἴη ταῦτόν τῳ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γίνεται, τοῦ μὴ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὀρθόν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;

ΣΟΛ. Κατέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν ἐστί. τόδ' ἐναλλάττειν, ποτὲ μὲν τῳ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῳ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι.

ΛΥΚ. Ἐχει τινὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχαρῳ. τὸ δὲ σπουδάζειν πρὸς τινα, τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφαίνει. τὸ δὲ περὶ τινα, τὴν ἐκείνου περὶ ὃν σπουδάζει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-

Lyc. Numquid ergo hoc etiam comprehendis, qui permutet ista, illi sribliginem orationis oblici?

Sol. Certe nunc [a te monitus] sciam.

Lyc. Sed ipsum immutare?

Sol. Idem mihi dicere videtur.

Lyc. Sed quomodo idem fit permutare & immutare, cum hoc fit [positio] unius pro altero, vitiosi pro recto; illud vero eius, quod plane non est, pro eo, quod est [falsi pro vero]?

Sol. Iam assequor: permutare est improprium dicere pro proprio: immutare, interdum proprio uti, interdum improprio.

Lyc. Habent ista quoque contemplationem non iniucundam: Studiose appetere aliquem, propriam appetentis utilitatem significat: studere alicui, utilitatem eius, cui studeamus. Et haec fortasse aliquantum miscentur, fortasse au-

ται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβοῦται παρά τισι βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἐκάστῳ.

ΣΟΛ. Ὁρθῶς γὰρ λέγεις.

ΛΥΚ. Τόγε μὴν καθεζεσθαι, τοῦ καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο, ἃρ' οἶσθ' ὅτι διενήνοχεν;

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα, τὸ καθέσθῃτι ἤκουόν σου λέγοντος, ὡς ἔστιν ἔκφυλον.

ΛΥΚ. Καὶ ὀρθῶς γε ἤκουσας, ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί.

ΣΟΛ. Καὶ τῷ πατ' αὖν εἴη διαφέρον;

ΛΥΚ. Τῷ, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐστῶτα λέγεσθαι, τὸ κάθισον· τὸ δὲ πρὸς τὸν καθεζόμενον.

Ἦσο ξεῖν, ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήμεν ἔδρην. ἀντὶ τοῦ μένε καθεζόμενος. πάλιν οὖν εἰρήσθω ὅτι τὰ ταῦτα παραλλάττειν, ἀμαρτάνειν ἐστί· τὸ δὲ καθίζω, τοῦ καθεζομαι ἄρά σοι δοκεῖ μικρῷ τινι διαφέρειν; εἰ-

rem accurate quibusdam observantur. Melior autem unicuique accurata observatio.

Sol. Nempe.

Lyc. Verum *confidere* & *federe*, itemque *asside* & *sede*, numquid nosti, quid differant?

Sol. Non novi, sed hoc dicere te audivi, *confeditor* esse peregrinum.

Lyc. Recte tu quidem audisti. Sed ego *asside* & *sede* differre aio.

Sol. Et quā tandem differrent?

Lyc. Quod ad stantem dicitur *Asside*! alterum autem ad sedentem. V. g. Quin, peregrine, *sedes*, *sedem* inveniemus & *ipsi*: *sedes*, pro manes *sedens*. Quare iterum dictum fit, mutare talia, peccare est. Colloco autem a *sedeo* numquid parvo tibi discrimine abesse videtur? cum alterum faciamus

περὶ τὸ μὲν ἕτερον δρῶμεν, τὸ καθίζειν λέγω· τὸ δὲ μόνους ἡμᾶς αὐτοὺς, τὸ καθέζεσθαι.

ΣΟΛ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς διελέλυθας, καὶ δὴ λέγε, 12
οὕτω γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν.

ΛΥΚ. Ἐτέρως γὰρ λέγοντος οὐ κατανοεῖς. οὐκ οἶσθα οἷόν ἐστι ξυγγραφεὺς ἀνὴρ;

ΣΟΛ. Πάνυ οἶδα, νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος.

ΛΥΚ. Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν τῷ καταδουλοῦσθαι νενόμικας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν οὐκ ὀλίγην ἔχον.

ΣΟΛ. Τίνα ταύτην;

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἐτέρῳ, τὸ καταδουλοῦν δ' ἐαυτῷ γίγνεται.

ΣΟΛ. Καλῶς λέγεις.

10 Καταδουλοῦσθαι) Ἰσοκράτης ἐν τῇ Εὐαγόρᾳ· καὶ τὴν νῆσον ὅλην βασιλεῖ τῇ μεγάλῃ κατεδούλωσεν. οὐκ ἀσφαλὲς οὖν τὸ τοῦ Λουκιανοῦ. V.

in aliis, collocare dico; alterum vero in nobis solis, federe.

Sol. Haec etiam satis enarraſti: & dic fane ultra: ita enim oportet te docendo praeire.

Lyc. Nempe aliter dicente me, non intelligis. Non novisti, quid sit vir scriptor?

Sol. Omnino novi nunc quidem, postquam te ista dicentem audiui.

Lyc. Quandoquidem etiam καταδουλοῦν tu forte idem, quod καταδουλοῦσθαι, putasti. Ego vero differentiam ea non parvam habere, novi.

Sol. Quam?

Lyc. Quod alterum significat alterius potestati subiicere; καταδουλοῦν vero sibi.

Sol. Recte dicis.

ΛΥΚ. Καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν,
εἴπερ μὴ αὐτὸς εἰδέναι οὐκ εἰδὼς δόξεις.

ΣΟΛ. Οὐκ ἂν δόξαιμι.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλώμεθα·
νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

Lyc. Superfunt alia quoque multa tibi discenda: nisi
tamen ipse seire tibi videris, cum nescias.

Sol. Non videri possum.

Lyc. Ergo in aliam occasionem differamus reliqua, nunc
autem solvamus colloctionem.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ Η ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

ΤΡΙΕΦΩΝ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΛΕΟΛΑΟΣ.

ΤΡΙΕΦ. **Τ**Ι τοῦτο, ᾧ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἡλλοίω- I
 σας, καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω συνένευκας, μύχιον δὲ
 βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπαλῶν, κερδαλέο-
 Φρονι εὐκῶς, κατὰ τὸν ποιητὴν, ὥχρος τέ σευ εἴλε
 παρειάς. μή που τρικάρηνον τεθέασαι; ἢ Ἑκάτην ἐξ
 ἄδου ἐληλυθυῖαν; ἢ καὶ τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντη-
 κας; οὐδέπω γάρ σε τοιαῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐ-
 τὸν ἡκηκόεις, οἶμαι, τὸν κόσμον κλυσθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ
 τοῦ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω, ᾧ καλὲ Κριτία, οὐκ αἰεὶς
 ἐμοῦ ἐπιβοωμένου τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ γειτνιά-

I ΦΙΛΟΠ.) Καὶ οὗτος ὁ λόγος ἄλλου του, καὶ οὐ Λουκιανοῦ δοκεῖ
 εἶναι. καὶ τὰ λοιπὰ οὐ δεῖ ἐπιφέρειν. V. 5 Βυσσοδομεύεις) Ἐκ βά-
 θους σκέπτη. V. 7 Τρικάρηνον) Κέρβερον. V.

PHILOPATRIS SEU QUI DOCETUR.

TRIEPHON, CRITIAS, ET CLEOLAUS.

Trieph. **Q**UID hoc rei est, Critia? totum te mutasti. Su-
 perciliis deorsum contractis profundas volvis sub pectore
 curas, sursumque & deorsum vagatus animos sub vulpe la-
 tentes, ut est in poëta, videris circumferre, oraque pallo-
 re occupat. Num Cerberum vidisti, aut Hecaten ex inferis
 ascendentem, an consilio cum Deorum aliquo una fuisti?
 Neque enim adeo te affici par, puto, erat, si vel mun-
 dum, ut quondam sub Deucalione, eluvie totum peritu-
 rum audivisses. Tecum loquor, o pulcher Critia, non au-
 dis multum tibi inclamantem, & prope iam te consisten-

σαντος; δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς παλαιστήσονται ἐπιμένεις;

ΚΡΙΤ. ὦ Τριεφῶν, μέγαν τινὰ καὶ ἡτορημένον λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένον, καὶ ἔτι ἀναπεμπάζω τοὺς ὕβλους, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μή που ἔτι ἀκούσαιο ταῦτα, καὶ ἀποψύξω ἐκμανεῖς, καὶ μῦθος τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρὶν. ἀλλὰ κατὰ κρημνὸν αὐθούμην ἂν ἐπὶ κεφαλῇ σκοτοδιήσας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ τῶν, καὶ τὸ τοῦ Κλεομβρότου πῆδημα τοῦ Ἀμβρακιάτου ἐμβυέυθῃ ἐπ' ἐμοί.

2 ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θαυμασίων ἐκείνων φασμάτων, ἢ ἀκουσμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν, πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταί, καὶ τερατολογία φιλοσόφων, οὐκ ἐξέπληξάν σου τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν ἐπὶ σοί;

6 Ἀποψύξω) Ἀποθανοῦμαι, ξηρανθήσομαι. V.

tem? Irasne aliquas adversum nos geris? obmutuisti? an expectas, dum iniecta te manu impellam?

Crit. O mi Triepho! audivi orationem magnam atque difficilem, & multis implexam implicitamque nodis: iamque mecum retracto nugas, & aures obturo, ne si forte iterum illae audiendae sint, dirigeam prae furore, ut illa olim Niohe, & fabula poëtis fiam. Sed profecto, nisi tu mihi iam inclamasses, de praecipiti loco in caput vertigo me impulisset, & Cleombroti de me saltus, Ambracioten illum dico, narrari quam scitissime potuisset.

Trieph. Mirabilia, Hercle, visa vel audita, quae quidem Critian adeo potuere percellere. Quot enim attoniti poëtae, quot philosophorum portentosi sermones, tantum abest ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius merae nugae fuerint.

ΚΡΙΤ. Πέπαυσο ἐς μικρόν, καὶ μήκέτι παρενοχλήσης, ὦ Τριεφῶν· οὐ γὰρ παροπτέος ἢ ἀμελητέος γενήσῃ παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Οἶδ' ὅτι οὐ μικρόν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀπορρήτων. ὁ γὰρ χρῶς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, καὶ τὸ ἄστατον τῆς βάσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περιπολεῖν, ἀρίγνωτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ, ἐξέμεσον τοὺς ὕθλους, μή τι κακὸν παθέης.

ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον πέλεθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῆς· καί που καταπεσὼν, Τριεφῶντειον πέλαγος κατονομάσης, ὡς καὶ Ἰκαρος τὸ πρίν. ἃ γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τρισκαταράτων ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώγκωσέ μου τὴν νηδύν.

§ Ἀρίγνωτον) Εὐδιάγνωστον. V.

Crit. Quiesce paulum, Triepho, & noli molestus esse amplius. Neque enim a me insuper habendus es, aut negligendus.

Trieph. Novi, te haud parvam rem, neque spernendam facile, quin valde etiam abstrusam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu illa inconstantia, illa sursum deorsumque conversio, valde te conspiciendum atque notabilem faciunt. Sed respira ab illo malo, & nugas evome, ne quid inde morbi nanciscaris.

Crit. Sed heus tu, Triepho, quantum est unum iugerum, curriculo te hinc aufer, ne spiritu in sublime sublatus, spectaculum multitudini fias, & delapsus alicubi, ut quondam Icarus, Triephonteum pelagus nomine tuo signes. Insigniter enim, quae hodie ex facerrimis sophistis audiivi, ventrem mihi inflarunt.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμοῦμαι ὅποσον καὶ βούλει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ.

ΚΡΙΤ. Φῦ, Φῦ, Φῦ, Φῦ, τῶν ὕβλων ἐκείνων. ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τῶν κενῶν ἐλπίδων.

3 ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπαθίζοντος, Βορέην ἄρτι ἀνὰ τὴν Προποντίδα κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὀλκάδες τὸν Εὐξείνιον πόντον οἰχίσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδρύντων ἐκ τοῦ Φυσήματος. ὅσον αἶδημα τοῖς ἐγκάτοις ἐνέκειτο. πόσος κορκορυγμός, καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε! πολὺν σὲ αὐτὸν ἀναπέφηνας, τοσαῦτα ἀκηκοάς. ὡς καὶ, κατὰ τὸ τερατῶδες, καὶ διὰ τῶν οὐρύχων ἠκηκόεις.

ΚΡΙΤ. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριεφῶν, ἀκηκοέναι

Trieph. Ego vero, quantum voles, retro curram. Igitur respira a malo.

Crit. Phy, phy, phy, phy, phy, nugas illas! hem, hem, hem, hem, nefanda consilia! heu, heu, heu, heu, spes vanissimas!

Trieph. Deum immortalem! quantus erat ille flatus, quam nubes ipsas convertit! Cum enim antea vehementi Zephyrus flatu in undas impingeret, Boream iam super Propontide excitasti, adeo ut funibus naves ingredi Euxinum Pontum cogantur, fluctibus ex tuo spiritu magna se vi volventibus. Hem quantus tumor tuis ineffe debuit intestinis, quantus strepitus, quae conquaassatio ventrem tibi conturbavit! auritissimum te esse demonstraisti, qui tot ac tanta audieris, adeo ut, ingenti portento, unguibus etiam audisse videaris.

Crit. Sed non debebat tibi paradoxum videri, Triepho,

καὶ ἐξ ὀνύχων· καὶ γὰρ κνήμην γαστέρα τεθέασαι,
καὶ κεφαλὴν κύουσιν, καὶ ἀνδρείαν φύσιν ἐς γυναι-
κεῖαν ἐνεργεβατοῦσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνεα μετα-
βαλλόμενα· καὶ ὅλως τερατώδης ὁ βίος, εἰ βούλει
πιστεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεὶ σε πρῶτον κυχάνω
τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπώμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι τὸν ἥλιον
εἰργουσιν, ἀηδόνες δὲ καὶ χελιδόνες εὐήχα κελαδοῦσιν,
ἢ ἢ μελωδία τῶν ὀρνέων τὰς ἀκοὰς ἐνηδύνουσα, τό, τε
ὔδαρ ἡρέμα κελαρύζον, τὰς ψυχὰς καταβέλξειε.

ΤΡΙΕΦ. Ἰωμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια μή που 4
ἐπωδὴ τὸ ἡκουσμένον ἐστὶ, καὶ με ὑπερον, ἢ θύρετρον,
ἢ ἄλλο τι τῶν αἰψύχων ἀπεργάσεται ἢ θαυμασία σου
αὕτη κατάπληξις.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, οὐ τοῦτο γενήσε-
ται ἐπὶ σοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἐτι με ἐξεφόβησας, τὸν Δία ἐπομοσά-
μενος. τί γὰρ ἂν δυνήσεται ἀμυνέμεναί σε, εἰ παρα-

si quis etiam unguibus audiat; siquidem femur uterum vi-
disti, & caput praegnans, maris vero naturam in feminam
divina vi transeuntem, mutatasque in aves feminas. Et tota
adeo vita, si poëtis credas, portentorum plena est. Sed cum
te primum his possum complectier oris, age, abeamus eo,
ubi solem platani arcent, lusciniæque & hirundines dul-
cifonis aethera cantibus implent, ut avium aures permul-
cens cantus, & aqua leni decurrens susurro, animam ipsam
tranquillet.

Trieph. Eamus fane, Critia: sed timeo, ne forte incantatio
sit, quod tu audivisti, & pistillum, aut ianuam, aut aliud quid
rerum inanimarum, ex me faciat mirabilis illa tua percussio.

Crit. Per ego aetherium tibi Iovem iuro, non ita futurum.

Trieph. Amplius etiam terres, cum Iovem deierasti. Quam
enim ille iurisiurandi religionem violanti poenam inflige-

Lucian. Vol. IX.

Q

βαίης τὸν ὄρκον; οἶδα γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τοῦ Διὸς σου.

ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; οὐ δυνήσεται ὁ Ζεὺς ἐς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τοὺς Θεοὺς πάντας ἀπέρριψεν ἀπὸ τοῦ Θεσπεσίου βηλοῦ, καὶ τὸν Σαλμανέα ἀντιβροντῶντα πρῶην κατεκεραύνωσε, καὶ τοὺς ἀσελγεστάτους ἔτι καὶ νῦν· παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ Γίγαντολέτης ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρω;

ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρέδραμες τὰ τοῦ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι Φίλον, ἄκουε. οὐχὶ κύκνος αὐτός ἐγένετο, καὶ σάτυρος δι' ἀσέλγειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκείνος ταχέως ἐπαμίσσατο, καὶ διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἦροτρία, ἐντυχὼν γεηπόνῳ, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυνοβόλος σου Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ κεραυνοβολεῖν, τῇ βου-

re possit! novi enim, te non ignorare, ut tui Iovis res se habeant.

Crit. Ain' tu? non posse autem Iovem in tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo, ut Deos omnes de coelesti illo pavimento deiecerit, ut Salmonea contra tonantem fulmine olim prostraverit, & hodiernum, prout quisque est petulantissimus, prosternat: inde est, quod apud poetas ut Titanum victor, debellatorque gigantum, in primis apud Homerum decantatur.

Trieph. Omnia tu quidem, Critia, Iovis percurristi, sed, nisi grave est, invicem audi. Nonne idem cygnus factus est satyrusque libidinis causa, quin taurus etiam? & nisi celeriter suscepto in humeros scortillo per pelagus aufugisset, forte iam, ab agricola aliquo interceptus araret tuus ille tonitruum effector, fulminumque iaculator Iupiter, & pro eo, quod fulmina dicitur iacere, stimulos

πλήγῃ κατέκεντάννυτο. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι συνευωχεῖσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις, καὶ ἐς δάδεχ' ἡλίους μὴ ἀφίστασθαι, ἀλλ' ὑποβεβρηγμένοις καθεδεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, πώγωνα τηλικούτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνῃς ἄξια; τὰ δὲ τοῦ αἰετοῦ, καὶ τῆς Ἰδῆς, καὶ τὸ κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώματος, αἰσχύνονται καὶ λέγειν.

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνά γ' ἐπομοσόμεθα, ὅς ῥ' προφῆτης ἄριστος, καὶ ἡτρὸς, ὦ γαβέ;

ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμαντιν λέγεις, τὸν Κροῖτον πρῶην διαλωλεκότα, καὶ μετ' αὐτὸν Σαλαμινίους, καὶ ἑτέρους μυρίους, ἀμφίλοζα πᾶσι μαντευόμενος;

ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τίς; ὅς τρίαῖναν ἐν ταῖν 6 χερσὶν κρατῶν, καὶ διάτορόν τι, καὶ καταπληκτικὸν βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον ἐννεάχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι, ἀλλὰ καὶ σειςίχθων, ὦ Τριεφῶν, ἐπονομάζεται;

fentiret & scuticam. Illud vero non rubore dignum censes, egregie barbatum senem cum Aethiopibus epulas celebrare, *Nigra viris facie & vultibus obtenebratis*, & duodecim totis solibus apud eos, vino madentem desiderare? Illa enim de aquila, & de Ida, & quod impraegnari per totum corpus solet, dicere etiam pudor est.

Crit. Numquid igitur, o bone, per Apollinem iurabimus, medicum pariter atque vatem optimum?

Trieph. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper Croesum, & post illum Salaminios, aliosque sexcentos, vaticiniorum ambiguitate pessumdedit?

Crit. Quid si per Neptunum, qui trifidum manibus sceptrum tenens, penetrabili voce terribilique tantum in bello clamat, quantum vix novem decemve virorum millia? qui praeterea terrae quassator, o Triepho, appellatur.

ΤΡΙΕΦ. Τὸν μοιχὸν λέγεις; ὃς τὴν τοῦ Σαλμωνέως παῖδα, τὴν Τυρῶ, πρῶν διέφθειρε, καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει, καὶ ῥύστης καὶ δημαγωγὸς τῶν τοιούτων ἐστί; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ πιεζόμενον, καὶ δεσμοῖς αλύτοις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης στενούμενον, πάντων τῶν θεῶν διὰ τὴν μοιχίαν ὑπ' αἰσχύνης σιωπῶντων, ὃ ἵππειος Ποσειδῶν ἔκλαυσε δακρυρροῶν, ὥσπερ τὰ βρεφύλλια, τοὺς διδασκάλους δεδιότα, ἢ ὥσπερ αἱ γῆραι, κόρας ἐξαπατῶσαι. ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἀρεά· τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτην θεόν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν ὥστε καὶ μοιχὸς ἐστίν, ὡς μοιχοὺς διασώζων.

7 ΚΡΙΤ. Ἑρμείαν δὲ τί;

ΤΡΙΕΦ. Μὴ μοι τὸν κακὸδουλον, τοῦ ἀσελγεστάτου Διὸς, καὶ τὸν ἀσελγομανοῦντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

8 ΚΡΙΤ. Ἀρεά δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ παραδέχε-

*Trieph. Scilicet per moechum illum, qui Tyro, Salmo-
nei filiam, olim corrumpit, & insuper adulteria committit,
taliūque, & sibi similitum liberator ac patronus est. Mar-
tem enim reti captum, & vinculis cum Venere sua indis-
solubilibus confectum, omnibus Diis prae pudore tacen-
tibus, equestris ille Neptunus, lacrimis, quales puerorum
sunt magistros timentium, aut vetularum puellas decipien-
tium, effusus, deslevit. Instabat autem Vulcano, ut Mar-
tem solveret; claudumque illud daemonium misericordia
fenis Dei Martem dimisit. Moechus itaque ipse est, ut qui
saluti moechis fuit.*

Crit. Quid si per Mercurium?

*Trieph. Apagē vero pessimum illum libidinosissimi Iovis
administram, ipsumque stuprorum cupiditate ac pruritu
infanientem.*

Crit. Martem Veneremque te non accepturum iam prae-

σθαί σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι πρώην παρὰ σοῦ.
ὥστε ἑάσωμεν τούτους. τῆς Ἀθηνᾶς ἔτι ἐπιμνησθήσο-
μαι, τῆς παρθένου, τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς
θεᾶς, ἣ καὶ τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει
περιάπτεται, τὴν Γίγαντολέτιν θεόν. οὐ γὰρ ἔχεις τι
λέγειν περὶ αὐτῆς.

ΤΡΙΕΦ. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἣν μοι ἀποκρίνη.

ΚΡΙΤ. Λέγε ὅ, τι γε βούλει.

ΤΡΙΕΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τῆς
Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ θεὰ ἐπιφέρειται;

ΚΡΙΤ. Ὡς φοβερόν τι θέαμα, καὶ ἀποτροπτικὸν
τῶν δεινῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τοὺς πολεμίους,
καὶ ἑτεραλκεία τὴν νίκην ποιεῖ ὅπου γε βούλεται.

ΤΡΙΕΦ. Μῶν καὶ διὰ τοῦτα ἡ Γλαυκῶπις ἀκατα-
μάχητος;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

video, cum modo eos contumelia affeceris. Igitur mitta-
mus hos. Sed Minervae adhuc mentionem faciam, virgi-
nis armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis caput pe-
ctori praefixum gerit, Gigantesque olim confecit. Contra
hanc enim dicere nihil habes.

Trieph. Quin contra hanc etiam nonnihil dicam, si re-
spondere voles.

Crit. Cedo, quidquid placuerit.

Trieph. Dic mihi igitur, Critia, quae est Gorgonis utili-
tas, & cui bono pectus ea munit Pallas?

Crit. Ut terribili quodam spectaculo, malisque averrun-
candis apto. Quin terret etiam hostes, victoriamque, ut
lubitum fuerit, ab una parte inclinat ad alteram.

Trieph. Num hac etiam causa invicta est Pallas?

Crit. Utique.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ διὰ τί οὐ τοῖς σώζειν δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μηρία καίομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν, ὡς ἡμᾶς ἀκαταμαχήτους ἐργάσωνται, ὥσπερ τὴν Ἀθηναίαν;

ΚΡΙΤ. Ἀλλ' οὐ οἱ δυνάμεις γε πόρρωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρειται.

9 ΤΡΙΕΦ. Καὶ τί τόδ' ἐστίν; ἐθέλω γὰρ παρὰ σοῦ εἰδέναι, ὡς ἐξευρημένου τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα καταρθωκός. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, πλὴν γε τοῦ ὀνόματος.

ΚΡΙΤ. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπής, καὶ ἐπέραστος Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημουμένου, ἐπασιδαίς ταύτην περιωδήσαντος, ἄλλαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασι.

ΤΡΙΕΦ. Τουτί μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλόν, ὡς ἀνδράπων θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρήσιμον;

Trieph. Cur autem non iis, qui servare possunt, potius, quam qui ipsi servantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Pallada, praestent?

Crit. Sed non habet Gorgo vim illam eminus adjuvandi, quam habent Dii, sed si quis eam praeferat, tum vero prodest.

Trieph. Sed quid tandem rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia & exquisitissime pertractasti: ego vero praeter nomen omnia eius ignoro.

Crit. Virgo igitur erat decenti forma, & amabilis: sed postquam Perseus, vir fortis, & ob magicae artis peritiam celeberris, incantationibus victae caput abstulisset, praesidii causa Dii eam habuere.

Trieph. Fugit me igitur tam egregia res, quod hominibus Dii opus habent: sed cum viveret, quam utilitatem

προσηταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἢ κρυφίως συνεφθείρετο, καὶ κόρην αὐτὴν ἐπανόμαζε;

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέμεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ εἴ τις παρθένον κατατομήσειε, ταῦτό γένοιτο Φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας διαμελεῖσθι τμηθείσας Νήσω ἐν Ἀμφιπύρῳ, Κρήτην δέ τέ μιν καλέουσι. καὶ εἴ τοῦτο ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία, πόσας Γοργόνας σοι ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καὶ σε στρατηγέτην ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα· ποιηταὶ δέ, καὶ ῥήτορες, κατὰ πολὺ με Περσέως δέκριναν, ὡς πλείονας Γοργόνας ἐφευρηκότα. Ἄλλ' ἐτι ἀνεμνή- 10 σθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἱ τὰ Φον ἐπεδείκνυντό μοι τοῦ Διὸς σου, καὶ τὰ τὴν μητέρα θρέψαντα λόχμια, ὡς αἰεθαλεῖς αἱ λόχμαι αὗται διαμένουσι.

1 Προσηταιρίζετο) Ἐταίρους προσέλαβεν. V.

praestitit? numquid in stabulis meretriciam fecit, an vero clam imminui se passa est, ac virginem tamen sese nominavit?

Crit. Per ignotum, qui colitur Athenis, Deum, virgo usque ad capitis percussionem permansit.

Frieph. Et, si quis caput virgini abscindat, fietne tum terribilamentum eiusmodi etiam ex vulgo cuilibet? Novi enim vel decies mille virgines, membratim omnes dissectas in insula, quam Cretam dixere, ambit circumfluit humor. Hoc ego si novissem, quot tibi Gorgonas attulissem ex Creta? quamque invictum ex te imperatorem fecissem? Poetae autem & Rhetores me, tanquam plurimarum inventorem Gorgonum, longe Perseo superiorem iudicassent. Sed quoniam in Cretenses incidimus, memini adhuc, illos mihi ostendere sepulcrum tui illius Iovis, & quae ipsius matrem sustentarunt obliqua vallium, lucosque perpetuam conservantes viriditatem.

ΚΡΙΤ. Ἀλλ' οὐκ ἐγίνωσκας τὴν ἐπαδὴν, καὶ τὰ ὄργια.

ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ᾧ Κριτία, ἐξ ἐπαδῆς ἐγίνετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξήνεγκεν ἂν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτερον Φάος ἀνήγαγεν· ἀλλὰ λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιητῶν τερατολογούμενα. ὥστε ἔασον καὶ ταύτην.

11 ΚΡΙΤ. Ἦσαν δὲ τὴν Διὸς γαμετὴν, καὶ κασίγνητον, οὐ παραδέχη;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τῆς ἀσελγεστάτης ἕνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδοῦν καὶ χεροῖν ἐκτεταμένην, παράδραμε.

12 ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἐπομόσομαί γε;

ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεόν, μέγαν, ἄμβροτον, οὐρανίωνα,

Υἱὸν πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον,

Ἐν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἑνὸς τρία,

Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

3 Ἐκ νεκάδων) Νεκρῶν. V.

Crit. Sed ignorabas tu quidem incantationem & caerimonias.

Trieph. Si haec possent, mi Critia, incantationibus peragi, possent illae forte etiam ex inferis ereptos in dulcissimam hanc lucem reducere. Sed nugae sunt scilicet, naeniaeque, & fabulae a poetis portentose confictae. Itaque & hanc omitte.

Crit. Iunonem autem, Iovis uxorem pariter ac sororem, non accipies?

Trieph. Tace ob lascivissimum illum concubitum, manibusque ac pedibus extensam ocus praetercurre.

Crit. Per quem igitur tandem tibi vis ut iurem?

Trieph. Per magnum regem, coelestia regna tenentem, Morte carentem omni, natum patris, inde profectum Ex patre flamen, tria de uno, atque ex tribus unum. Iuppiter haec tibi sint, solum hoc pro numine habeto.

ΚΡΙΤ. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὄρκος ἡ ἀριθμητική. καὶ γὰρ ἀριθμέεις ὡς Νικόμαχος ὁ Γερασηνός. οὐκ οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἐν τρία, τρία ἓν. μὴ τὴν τετρακτὺν Φῆς τὴν Πυθαγόρου, ἢ τὴν ὀγδοάδα, καὶ τριακάδα;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια, οὐκ ἔσθ' ὥδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἴχνη. ἐγὼ γάρ σε διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρῶν πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα τοῦ παντός. καὶ γὰρ πρῶν καὶ γὰρ ταῦτα ἔπασχον, ἅπερ σύ ἤνικα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφаланτίας, ἐπίρρινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων ἴχνια παρεισώδευσε, καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καὶ σε ποιήσω, ἣν μου ἀκούης, ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον.

II Ἀναφаланτίας) Φαλακρός. V.

Crit. Computare tu quidem me doces, & iusiurandum tibi est arithmetica. Computas enim, ut Nicomachus Gerasenus. Nescio enim, quid tibi velis, unum tria, tria unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut octonario, aut tricenario?

Trieph. Quin tu taces terrena, digna silentio. Non hic agitur de dimetiendis pulicum vestigiis. Ego enim te docebo, quid sit hoc universum, & quis sit ante omnia, & quae universi sit combinatio atque constructio. Antea enim mihi, quae iam tibi, usu venerunt. Sed postquam in Galilaeum incidi, recalvastrum, nasonem, qui per aëra incedens, in tertium usque coelum se penetraverat, resque omnium pulcherrimas ibi didicerat; is per aquam nos renovavit, impiorumque ereptos regionibus in beatarum animarum vestigiis collocavit. Etiam ex te faciam, si auscultare mihi velis, vere hominem.

13 ΚΡΙΤ. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν, διὰ Φό-
βου γὰρ ἔρχομαι.

ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνωκός ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ
δραματοποιῦ ὄρνιθας ποιημάτια;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγκεχάρακται παρ' αὐτοῦ τοῖονδε·

Χάος ἦν, καὶ νύξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ
Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', οὐδ' αἶθρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν.

ΚΡΙΤ. Εὖ λέγεις. εἶτα τί ἦν;

ΤΡΙΕΦ. Ἦν Φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον,
ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν ταύτην ἀπῆλασε,
λόγῳ μόνῳ ῥηθέντι ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὁ βραδύγλασσος
ἀπεγράψατο· γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδασιν, οὐρανὸν ἐτάνυσεν,
ἀστέρας ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς, δρόμον διετάξατο, οὐς
σύ σέβῃ θεούς, γῆν δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἐκαλλώπισεν, ἄν-

11 Φῶς) Θεός. V.

13 Ὁ βραδύγλασσος) Μωσῆς. V.

Crit. Cedo, peritissime Triepho: horror enim me incessit.

Trieph. Legistine unquam Aristophanis Comici poema-
tia, quae ille Aves inscripsit?

Crit. Legi utique.

Trieph. In illis ita ab eo scriptum est:

Chaos olim & nox erebusque fuit nigrum, tum Tartarus
ingens:

Non terra, aër, nec olympus erat.

Crit. Praeclare ista: sed quid tum?

Trieph. Lux erat incorrupta, invisa, incomprehensa,
quae solvit tenebras, squalorem numine abegit. Verbo tantum
a se prolato, ut tardilinguis ille scriptum reliquit, terram
aquis impositam condensavit, coelum expandit, stellas for-
mavit fixas, cursumque illis constituit, quas tu pro Dis
venerare. Terram autem floribus exornavit, homines ex

θραυπον ἐκ μὴ ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἔστιν ἐν οὐρανῷ βλέπων δικαίους τε καὶ δίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος· ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

KRIT. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν ἐπινενησμένα ἐς ἅπαν- 14
τας, ἐγχαράττουσί γε καὶ ταῦτα;

ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα;

KRIT. Τὰ τῆς εἰμαρμένης.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὲ Κριτία, περὶ τῶν Μοιρῶν,
ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκούσαιμι παρὰ σοῦ.

KRIT. Οὐχ Ὅμηρος ὁ αἰόιδιμος ποιητὴς εἶρηκε,

Μοῖραν δ' οὐ τινά Φημι πεφυγμένον ἔμμεναι
ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλεΐη Φύγε κῆρα,

Ὅσπερ Φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι,

11 Ἀοίδιμος) Ἐνδοξος. V.

illis, quae plane non erant, ut essent, produxit. Iamque observat de coelo iustos pariter atque iniustos, in librisque singulorum actiones describit; omnibus autem, qua prae-
finivit die, iusta retribuet.

Crit. Quae vero Parcae glomerarunt omnibus, num & ea describuntur?

Trieph. Quid ais?

Crit. De fato loquor.

Trieph. Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcibus: ego vero discendi cupidus auscultabo.

Crit. Nonne Homerus, celebris poëta, dixit:

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum.

De magno autem Hercule ira:

Nec potuit fugisse Atropon vis Herculis atram,

Qui Iove natus erat, patri carissimus idem:

Ἀλλά ἔ Μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χόλος
Ἦρης.

ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν βίον καθειμάρθαι, καὶ τὰς ἐν
τούτῳ μεταβολάς·

—— ἐνθα δ' ἔπειτα

Πείσεται ἄσσα οἱ αἶσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι.

Γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
καὶ τὰς ἐν ξένῃ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι.

Ἦδ' ὡς Αἴολον ἰκόμεθ, ὅς με πρόφρων ὑπέδεκτο,
Καὶ πέμπ', οὐδέπω αἶσα Φίλην ἐς πατρίδ'
ἰέεσθαι.

ὥστε πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιητὴς με-
μαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ θελῆσαι τὸν υἱὸν

—— θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,
ἀλλὰ μᾶλλον

Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,

1 'Ε) Αὐτόν. V. 7 Γιγνομένῳ) Ἀνθρώπῳ. V. 13 Τὸν υἱόν)
Σαρπηδόνα. V.

Sed fors dira virum, Iunonisque ira subegit.

*Quin vitam omnem, omnesque in illa mutationes fato esse
constitutas atque ordinatas, idem docet:*

—— *Hinc ordine cuncta*

Suscipiet, quae vis fati Parcaeque verendae.

Nascenti nevere, utero cum prodiit infans.

*Moras etiam, quae in peregrino solo sunt sufferendae, a
fato constitui, illa monent:*

Aeolus & placide venientem excepit, euntemque

In patriam iuvit. Sed nondum fata sinebant.

*Ut adeo omnia a Parci fieri poetae testimonio constet. Io-
vem ipsum non velle a gnato*

—— diram defendere mortem,

qui potius

Sanguinis in terram guttas demisit Olympo.

Παῖδα Φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

ὥστε, ὦ Τριεφῶν, διὰ τοῦτο μηδέν προσθεῖναι περὶ
τῶν Μαιρῶν ἐβελήσης, εἰ καὶ τάχα πεδάρσιος ἐγεγό-
νεις μετὰ τοῦ διδασκάλου, καὶ τὰ ἀπόρρητα ἐμυθήης.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ὦ καλὲ Κριτία, 15
διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἰμαρμένην, καὶ ἀμφίβολον; ὥς
τόδε μὲν τι πράτξαντι, τοιῷδε τέλει συγκύρσαι· τοῖον δὲ
ποίησαντι, ἐτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὥς ἐπ' Ἀχιλλέως,

Διχθαδίας κῆρας Φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε,

Εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,

᾽Ωλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.

Εἰ δέκεν οἴκαδ' ἵκωμαι,

᾽Ωλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δὴρὸν δέ μοι αἰὼν,

Ἔσσεται.

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχήμερος,

Deplorans gnatum, qui mox mucrone Patrocli

Ad Troiam periturus erat.

Quae cum ita sint, verbum de Parcis addere unum non
voles, quamvis forte cum illo magistro tuo sublimis in
coelum raptus, arcanisque initiatus esses.

Trieph. Sed quid illud sibi vult, quod idem poeta du-
plex nobis comminiscitur ancepsque fatum? ita ut istud
quidem facientem certus rerum exitus maneat; sed si aliud
agat, alium etiam finem res nanciscatur, ut de Achille,
qui de se dicit:

Bina Thetis mihi fata tulit, mortemque biforem:

Si maneam, Teucrorumque adversus moenia pugnem,

Non redeo in patriam, sed erit mihi fama superstes:

Sin patriam placeat, carosque videre penates,

Fama perit, sed longa venit sine laude senectus.

Sed & de Euchenore ita:

Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.

Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολυίδος,
Νούσῳ ὑπ' ἀργαλήϊ Φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,

Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

16 Οὐχὶ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἢ ἀμφίβολος
αὕτη, καὶ ἀμφίερημος ἀπάτη; εἰ δὲ βούλει, καὶ τοῦ
Διὸς ἐπιθήσω σοι τὸν λόγον. οὐχὶ τῷ Αἰγίσθῳ εἶρηκεν
ὡς ἀποσχομένῳ μὲν τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνο-
νος ἐπιβουλῆς, ζῆν καθεύμαρται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλ-
ομένῳ δὲ ταῦτα πράττειν, οὐ καθυστερεῖν θανάτου;
τοῦτο καὶ γὰρ πολλάκις προῦμαντευσάμην· ἔαν κτάνης
τὸν πλησίον, θανατωθήσῃ παρὰ τῆς δίκης· εἰ δέ γε μὴ
τοῦτο πράξης, βιώσῃ καλῶς,

Οὐδέ σ' ὦκα θέμις τέλος θανάτοιο κιχείη.

οὐχ ὄρας ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφί-
λόξα, καὶ μηδέπω ἡδραιωμένα; ὥστε ἕασον ἅπαντα,

Qui fati gnarus, naves classemque petebat.

Saepe etenim, Polyide senex, haec fata canebas:

Aut morbo in patria peritulum, aut inter Achivum

Nigras Troiano casurum vulnere naves.

Negabisne haec ab Homero scripta? aut ambigam po-
tius, & utrinque praeruptam fraudem agnosces? Sed Io-
vis etiam, si vis, orationem adiciam. Nonne Aegistho
dixit, si vellet se abstinere ab adulterio, infidiisque Aga-
memnoni fruendis, ut diu viveret, esse in fati? sin ista
facere aggredieretur, acceleratam mortem non effugiturum.
Ad eum modum & ego vaticinatus saepe sum, si occide-
ris alium, ab ipsa Nemese mortem expecta: si hoc non
feceris, bene vives,

Nec tibi fas subito fatum finemque venire.

Non vides, quam sint minime castigata, quae poëtae sin-
gunt, quam ambigua, nullisque subnixae fundamentis?

ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπογράφονται.

ΚΡΙΤ. Εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, ὦ Τριεφῶν· ἀλλὰ 17 μοι τόδε εἶπε, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἐγχαράττουσι;

ΤΡΙΕΦ. Πάντα, εἰ τύχοι γε Χρηστὸς καὶ ἐν ἔθνεσι.

ΚΡΙΤ. Πολλοὺς γε γραφέας Φῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι.

ΤΡΙΕΦ. Εὐστόμει, καὶ μὴδὲν εἶπης Φλαῦρον Θεοῦ δεξιῷ, ἀλλὰ κατηχούμενος, πείθου παρ' ἐμοῦ, εἴπερ ζῆν χρήξεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ οὐρανὸν ὡς δέρριν ἐξήπλωσε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἐπήξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντος παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφεσθαι; καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι, οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν

9 Φλαῦρον) Φαῦλον ἢ κοῦφον, ἢ φλαῦρον ἀνδρὲς, δύσφημον, λυκακόν. διαφέρει γὰρ φλαῦρον καὶ φαῦλον. φλαῦρον μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μικρὸν κακόν, φαῦλον δὲ τὸ μέγα. πτηνόν. V.

II Δέρριν) Δέρμα. V.

Omnia igitur, si sapias, omitte, ut te etiam in coelestibus bonorum libris inscribant.

Crit. Bene revolveris ad id, unde discefferamus. Sed illud mihi dic, Scytharumne etiam res in coelo describuntur?

Trieph. Et omnes quidem, si modo bonum aliquem esse inter gentes contingat.

Crit. Multos in coelo scribas esse dicis, qui quidem describant omnia.

Trieph. Bona verba, ne quid in sapientem Deum dicas petulantius. Sed tanquam unus catechumenus mihi ausculta, si modo vivere aeternum desideras. Si enim ut pellem explicavit coelum, terramque super aquis constabilivit, & stellas formavit, tum hominem, cum nihil eius ante adesset, produxit; quid adeo mirum est, omnium etiam describi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua

αὐτῷ συναγαγόντι, οὐδέποτε σε διέλαβε τούτων πρᾶ-
ξις ἀπόβλητος· πόσω μᾶλλον τὸν πάντα πεπονηκότα
θεὸν οὐχ ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ διαδραμεῖν ἐκάστου πρᾶ-
ξιν, καὶ ἔννοιαν; οἱ γὰρ σου θεοὶ κότταβος τοῖς εὖ
φρονούσιν ἐγένοντο.

18 ΚΡΙΤ. Πάνυ εὖ λέγεις, καὶ με ἀντιστρόφως τῆς
Νιόβης παθεῖν· ἐκ στήλης γὰρ ἄνθρωπος ἀναπέφηνα.
ὥστε τοῦτον τὸν θεὸν προστιθῶ σοι, μὴ κακόν τι πα-
θεῖν παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Εἵπερ ἐκ καρδίας μ' ὄντως Φιλεῖς, μὴ ἑτε-
ρεῖόν τι ποιήσης ἐν ἐμοῖς,

Καὶ ἕτερον κεύσης μὲν ἐν Φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπης.
ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκείνο ἀκουσμάτιον ἄεισον,
ὅπως καὶ γὰρ κατωχριάσω, καὶ ὅλως ἀλλοιωθῶ, καὶ
οὐχ ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω, ἀλλ' ὡς ἀηδῶν ὄρνειον

4 Κότταβος) Παιδιά. V. 15 Ἀπαυδήσω) Ἀπαγορεύσω. ἀπο-
λέγομαι. V.

exstructa, servulos ancillasque eo conduxisti, ne vilissima
eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non
multo magis percurrat omnia facile, omnesque omnium &
actiones & cogitationes! Tui enim Dii cottabus illis, qui
rectum sapiunt, olim facti sunt.

Crit. Rectissime dicis, facisque, ut quemadmodum ex
homine lapis Niobe, ita conversa ratione ego ex lapide
homo iam factus sim. Hunc igitur Deum iuriurando adii-
cio, te nihil a me mali accepturum.

Trieph. Si quidem ex animo atque vere me diligis, ca-
ve committas in me fraudem aliquam,

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celes.

Sed agedum, mirabilem illam auditiunculam mihi occine, ut
& ego pallescā, immuterque penitus. Nolim tamen, ut
quondam Niobe, enecari penitus: sed avicula, ut Philo-

γενήσονται, καὶ τὴν θαυμασίαν σου ἐκπλήξιν κατ' ἀν-
 θηρὸν λειμῶνα ἐκτραγωδήσω.

ΚΡΙΤ. Νὴ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ πατρὸς, οὐ τοῦτο γενήσεται.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, παρὰ τοῦ πνεύματος δύναμιν τοῦ
 λόγου λαβάν. ἐγὼ δὲ καθεδῶμαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὅποτε λήξειεν αἰείδων.

ΚΡΙΤ. Ἀπῆειν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ὠνήσόμενός γε τὰ ¹⁹
 χρειωδέστατα, καὶ δὴ ὅρῳ πλήθος πάμπλου ἐς τὸ οὓς
 ψιθυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφῦντο τοῖς χείλεσιν ἐγὼ
 δὲ παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφά-
 ροις περικάμψας, ἐσκοπίαζον ὀξυδερκέστατα, εἴ που
 γέ τινα τῶν φίλων θεάσωμαι. ὅρῳ δὲ Κράτωνα τὸν
 πολιτικόν, παιδόθεν φίλον ὄντα, καὶ συμποτικόν.

ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τοῦτον. τὸν ἐξισωτὴν γὰρ εἶρη-
 κας· εἴτα τί;

¹⁰ Παπτήνας) Σκοπήσας. V.

*mela olim, fiam, & per viridantia prata tuam illam obstu-
 pescendam confarnationem tristi vocola referam.*

Crit. Ita me filius, qui ex Patre est, amet, ut istuc
 non fiet.

Trieph. Dic igitur, accepta a Spiritu sermonis virtute.
 Ego vero hic confidebo,

Cantare, expectans, donec cessarit Achilles.

Crit. In publicam viam, necessaria quaedam emturus,
 prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in
 aures alter alteri infusurrabant, adeo quidem ut labia hae-
 rerent auribus. Ibi ego omnes circumspiciens, manumque
 incurva superciliis circumposita, quam possum acutissime
 cernens exploro, sicubi amicorum aliquem videre possim.
 Video autem Cratonem Politicum, a pueris amicum atque
 compotorem.

Trieph. Sentio, quem dicas. Nempe peraequatorem illum.
 Sed quid inde?

Lucian. Vol. IX.

R

ΚΡΙΤ. Καὶ δὴ πολλοὺς παραιγωνισάμενος ἦκον ἐξ
τὰ πρόσω, καὶ τὸ ἐωθινόν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρουν ὡς
20 αὐτόν. Ἀνθρωπίσκος δέ τις, τούνομα Χαρίκενος, σε-
σημμένον γερόντιον, ῥέγchon τῇ ρίνι, ὑπέβητε μύχιον,
ἐχρέμπετο ἐπισεσυρμένον· ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος
θανάτου· εἴτα ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι κατισχημένον·
οὗτος, ὡς προεῖπον, τοὺς τῶν ἐξισωτῶν καταλείπει ἐλει-
πασμοὺς, καὶ τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς ἀποδώσει, καὶ
τά τε ἐνοίκια πάντα, καὶ τὰ δημόσια· καὶ τὰς εἰρα-
μάγγας δέξεται, μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης· καὶ κατε-
φλυάρει ἔτι πικρότερα. αἱ περὶ αὐτόν δὲ ἤδοντο τοῖς
λόγοις, καὶ τῷ καινῷ τῶν ἀκουσμάτων προσέκειντο.
21 Ἄλλος δὲ τούνομα Χλευόχαρμος, τριβώνιον ἔχων πο-
λύσαβρον, ἀνυπόδετός τε, καὶ ἄσκεπος, μετέειπε, τοῖς
ὁδοῦσιν ἐπικροτῶν, ὡς ἐπεδείξατό μοι τις κακοεῖμαν,
ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, ἐν τῷ
15 Κακοεῖμαν) Κατὰ τὰ εἰμᾶτια ἔχων. V.

Crit. Multis igitur cubito amotis ad anteriora perveni;
& ave matutino dicto, ad hominem accessi. Homuncio
autem aliquis Charicenus nomine, putridus feniculus, in-
ter ingentes ronchos, ruffimque imis ductam pulmoni-
bus, enixe screat. Erat vero sputum ipsa morte lividius.
Tum exili voce ita inquit: Hic, quemadmodum ante dicebam,
Peraequatorum indulgebit omiffa, debitaque reddet creditori-
bus, privataeque impensas aequae ac publicas solvet. Recipiet
etiam vanos futuri coniectores, non aestimans illos ex ar-
te. Quin amariora etiam homo nugabatur. Qui autem
circa erant, delectabantur sermonibus, novisque audien-
dis rebus attendebant. Alius vero, Chlevocharmo nomen
erat, lacinia, quam caries consumferat, indutus, excal-
ceatus praeterea, & aperto capite, dentibus simul con-
crepans ita interlocutus est: Ostendit mihi male vestitus ali-
quis, e montibus huc adveniens, comam detonsus, insculptum

θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμασιν, ὡς οὗτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον. ἦν δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδάρου, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν· ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ χρέα πληθυνθήσεται ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως· οὗτος δὲ ἐπιπολὺ τοῦ ὀβολοῦ γε στερηθήσεται, ὡς πολλοῦ χρυσίου εὐπορηκώς. καὶ ἔμοιγε δοκεῖτε ἐπὶ λευκάδα πέτρην, καὶ δῆμον ὀνείρων καταδαρθέντες, τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Οἱ 22 δὲ ἀνεκάγχασαν ἅπαντες, ὡς ἀποπνιγέστες ὑπὸ τοῦ γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας μου κατεγίνωσκον. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτανα, Μῶν κακῶς πάντα ἐξερρίνισα, ἵν' εἴπω τι καμικευσάμενος, καὶ οὐ κατὰ Ἀριστάνδρον τὸν Τελμισέα, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον, ἐξίχνευσα τοῖς ὀνείρασιν; ἦ δ' ὅς, Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ ἔχεμυθεῖς, μυσταγωγῆσά σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ νῦν γενησόμενα. οὐ γὰρ ὄνειροι τὰδ' εἰσιν, ἀλλ' ἀληθῆ. ἐκβήσονται

15 ἦ δ' ὅς) Ἐφη ἐκεῖνος. V.

in theatro hieroglyphicis literis illius nomen; hunc auro viam inundaturum. Tum ego, secundum Aristandri, inquam, Artemidorique praeceptiones, non bene haec vestra vobis somnia evenient: sed tibi quidem augebuntur debita, pro portione, qua solutionem somnasti; hic vero vel obolo, quem habet, privabitur, prout multo abundavit auro. Videmini autem mihi super alba rupe, somniorumque indormiisse populo, cum tantum contractissimis hisce noctibus somniatis. Hi vero immanibus cachinnis, adeo ut praefocari illos prae nimio risu metus esset, imperitiam meam condemnant. Tum ad Cratonem, Malene omnia olfecē, inquam, ut ex comoedia loquar, neque secundum Aristandrum Telmessium, Ephesiumque Artemidorum, probe investigavi ista somnia? Ille vero, Tace, inquit, Critia: si enim potis es, ut fileas, pulcherrima te mysteria edocebo, atque iam iam eventura. Cave enim somnia illa putes: verissima sunt,

ται δὲ εἰς μῆνα Μεσορί. ταῦτα ἀκηκοὺς παρὰ τοῦ Κράτωνος, καὶ τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατε-
γνωκὺς, ἠρυθρίασα, καὶ σκυθρωπάζων ἐπορευόμην,
πολλὰ τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἰς δὲ ὄριμν καὶ
Τιτανῶδες ἐνιδὼν, δραξάμενός μου τοῦ λώπους, ἐσπά-
ρασσε, ῥήτρην ποιήσασθαι πειθόμενός τε, καὶ παρανυ-
τόμενος παρὰ τοῦ πεπαλαιωμένου ἐκείνου δαιμονίου.

23 Εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, πείθει με τὸν
κακοδαίμονα εἰς γόητας ἀνθρώπους παραγενέσθαι, καὶ
ἀποφράδι τὸ δὴ λεγόμενον ἡμέρα, συγκυρῆσαι. ἔφα-
σκε γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυσταγωγηθῆναι. καὶ δὴ
δήλδομεν σιδηρέας τε πύλας, καὶ χαλκίους οὐδούς.
ἀναβάβρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσό-
ροφον οἶκον ἀνήλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν Μενελάου φη-
σί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκοπιάζον, ὅσα ὁ νησιώτης ἐκεῖνος

1 Μεσορί) Αὐγουστὸν. V.

5 Λοπὸς) Ἐνδύματος. V.

6 Ῥήτρην) Ῥήτραι, συνθήκαι,

λόγοι, νόμοι, ὁμολογίαι, ψηφί-

σματα, συγγράμματα. V.

15 Ὁ νησιώτης) Πρωτεύϊας, V.

*Et intra Mesori mensem habitura exitum. Haec cum ex Cra-
tone audissem, damnata ipsorum animi levitate erubui,
vultuque tristitiam praeferens, & multis Cratonem incre-
pans, abii. Sed me aliquis torvum & tanquam Titanicum
intuens, lacinia prehensum retraxit, a vetusto illo daemo-
nio hominis, ut audientem sibi concionem praeberet, in-
ductus instigatusque. Sermone autem longius producto, per-
suadet tandem misero mihi, ut ad praestigiatores homines
accederem, & in infaustum, quod aiunt, diem inciderem:
dixerat enim, omnia mysteria ab illis se esse edoctum.
Transimus igitur portasque ferreas, pavimentaue aenea, mul-
tisque per orbem superatis scalis, in aurea tecta ascendi-
mus, qualia Menelai quondam fuisse, Homero credimus.
Ibi ego oculis lustro omnia, quae ille ex insula iuvenis:*

νεανίσκος. ὁρῶ δὲ οὐχ Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρα
ἐπικεκυφότας, καὶ καταχωριωμένους· οἱ δὲ ἰδόντες, γή-
θησαν, καὶ ἐξεναντίας παρεγένοντο· ἔφασκον γὰρ, ὡς
εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν. ἐφαίνοντο γὰρ
οὔτοι ὡς τὰ κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς
λυγροῖς, ὥσπερ αἱ ποινοποιοὶ ἐπὶ θέατρα, τὰς κεφα-
λὰς δ' ἄγχι σχόντες, ἐψιθύριζον. μετὰ δὲ τὰ ἡροντό με,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἥδὲ τοκῆς;
χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπὸ γε τοῦ σχήματος. ἦν δ' ἐγὼ,
Ὀλίγοιγε χρηστοί, ὥσπερ βλέπω πανταχοῦ Κριτίας.
δὲ τούνομα, πόλις δὲ μοι ἔνθεν, ὅθεν καὶ ὑμῖν. Ὡς δ' 24
ἀεροβατοῦντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ τῆς πόλεως, καὶ
τὰ τοῦ κόσμου; ἦν δ' ἐγὼ, Χαίρουσί γε πάντες, καὶ
ἔτι γε χαιρήσονται. οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρύσιν, Οὐχ
οὔτω· δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν

video autem non Helenam ego quidem, sed homines vul-
tibus in terram pronis pallidisque. Illi vero, cum nos vi-
derent, gaudere, obviamque procedere: dicebant enim,
numquid forte tristis nuntii ferremus? quippe qui mani-
festo pessima quaeque optarent, atque, ut in theatris so-
lent furiae, luctuosis rebus gauderent. Tum vero capita
invicem conferentes in aures quaedam insusurrant, ac de-
nique me interrogant:

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs tibi, quique parentes?
Videris enim, quantum quidem habitus tuus indicat, homo mi-
nime malus. At ego, Pauci quidem, inquam, ubique gentium,
quantum video, boni sunt: nomen mihi est Critiae: urbs eadem,
quae vestra. Ut vero inaniter elati homines interrogarunt,
Quid rerum in urbe atque adeo in mundo ageretur? egoque,
gaudent, gaudebuntque amplius, respondi: illi, superciliorum
gestu abnuentes, Minime vero ita est, inquit; clades enim
perniciemque civitas parturit. Tunc ego ex ipsorum sententia,

γνώμην· Ὑμεῖς πεδάρσιοι ὄντες, καὶ ὡς ἀπὸ ὑψηλοῦ
 ἅπαντα καθορῶντες, ὀξυδερκέστατα καὶ τάδε νενοήκα-
 τε. πῶς δὲ τὰ τοῦ αἰθέρος; μῶν ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἡ δὲ
 σελήνη κατὰ κάθετον γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνή-
 σει τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον; ἡ
 Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμα-
 Φροδίτους ἀποκυήσουσιν, ἐφ' αἷς ὑμεῖς ἤδεσθε; εἰ ραγ-
 δαίους ὑετοὺς ἐκπέμψουσιν; εἰ νεφέτον πολὺν ἐπι-
 στρωνύσουσι τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρυσίβην εἰ
 κατὰξουσι, λοιμὸν καὶ λιμὸν εἰ ἐπιπέμψουσιν, εἰ τὸ
 κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθῃ, καὶ τὸ βροντο-
 25 ποῖον δοχεῖον ἀνεμεστῶθῃ; Οἱ δὲ ὡς ἅπαντα κατωρῥω-
 κότες, κατεφλυάρουν τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὡς μεταλ-
 λαγῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίαι δὲ καὶ ταραχαὶ τὴν
 πόλιν καταλήφονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναν-
 τίων γενήσονται. τοῦτο ἐκταραχθεῖς, καὶ ὥσπερ πρῖνος

Nimirum vos, inquam, cum supra humum sublatis, tanquam de specula omnia prospiciatis, etiam ista quam acutissime olim perspexistis. Sed in aethere quid agitur? num eclipsin Sol patietur, Luna ad perpendicularum ipsi subiecta? num Mars ex quadrante Iovem respiciet, Saturnus autem ex diametro opponetur Soli? Venusne cum Mercurio congregietur, novosque adeo edolabunt nobis Hermaphroditos, quibus vos delectamini? Numquid impetuosos imbres demittent super? an copiosa nive terram conspersionem, grandinemque aut rubiginem devolvent, pestemne ac famem immittent? An fulminatrix cistula plena est, tonitruumque conceptaculum repletum? Illi vero, quasi re praeclare gesta, de suis illis nugabantur deliciis, fore scilicet, ut rerum facies mutetur, atque turbae colluviesque civitatem invadant, tum exercitus ab hostibus vincantur. Hic ego vehementer commotus, atque ardentis instar ilicis intumescens,

καίόμενος οἰδηθεὶς, διάτορον ἀνεβόησα, ὦ δαιμόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λῖαν λέγετε, θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων, πνειόντων δόρυ καὶ λόγχης, καὶ λευκολόφους τριφαλείας· ἀλλὰ ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὡς τὴν πατρίδα ὑμῶν κατατρύχετε. οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες, ταῦτα ἠκηκόητε, οὐ τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν καταρβάνκατε. εἰ δέ γε μαντεῖαι καὶ γοητεῖαι ὑμᾶς παρέπεισαν, διπλῶν τὸ τῆς ἀμαθίας, γυναικῶν γὰρ εὐρέματα ταῦτα γραϊδίων, καὶ παίγνια. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ τοιαῦτα αἰ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιαι μετέρχονται.

ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὦ καλὲ Κριτία, 26 οἱ κεκαρμένοι τὴν γνῶμην, καὶ τὴν διάνοιαν;

ΚΡΙΤ. Ἀπαντα ταῦτα παρέδραμον, εἰς ἐπίνοιαν τε τεχνασμένην καταπεφευγότες. ἔλεγον γὰρ, ἡλίου δέκα ἄστικοι διαμενοῦμεν, καὶ ἐπὶ παννύχους ὑμνωδίας ἐπαγρυπνοῦντες, ὀνειρώττομεν τὰ τοιαῦτα.

contentissime exclamavi: *Nolite, miseri homines, nimis loqui magnifice, Stringentes dentes in vivos corde leones, Spicula spirantes, cristis nitentes galeas triplicique. Verum ista in vos ipsos vestraque capita expetent, qui patriae vestrae male adeo ominamini. Neque enim aut consensu aethere ista audivistis, aut male sedulam mathematicorum artem edidicistis. Si autem vaticinia & praestigiae in hanc vos fraudem impulerunt, duplo maior vestra est stupiditas. Quandoquidem vetularum ista mulierum sunt commenta atque ludibria. Siquidem muliebria fere ingenia eiusmodi consuetari solent naenias.*

Trieph. Quid vero ad ista, o pulcher Critia, detonsis mentibus animisque homines?

Crit. Nimirum his omnibus praetermissis, ad commentum oppido elegans confugientes dixerunt, *Post decem dierum ieiunia, quibus pervigiles cantibus noctes ducimus, talia somniamus.*

ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί πρὸς αὐτοὺς εἴρηκας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ διηπορημένον.

ΚΡΙΤ. Θάρσει, οὐκ ἀγεννές, ἀντεῖπον γὰρ τὰ κάλλιστα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀστικῶν θρυλλούμενα, ἔφην, περὶ ὑμῶν, ὅποταν ὀνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτά που παρειαύγονται. οἱ δὲ σεσηρὸς ὑπομειδιᾶντες, ἔξω που παρέρχονται τοῦ κλινιδίου. ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσι ταῦτα, ὧ αἰθέριοι, οὐκ ἂν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσητε· ἀλλὰ καταπεισθέντες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μὴδὲ γενησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ληρεῖτε, ὀνείροις πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἠδεύετε, μὴδὲν οὐόμενοι τοῦ βδελύγματος. ὥστε ἐάσετε τὰς ἀλλοκότους ταύτας Φαντασίας, καὶ τὰ πονηρὰ βουλευμάτων, καὶ μαντεύματα, μή που Θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ

Trieph. Sed tu quid ad illa? magnum enim quiddam dixerunt, quodque multam quaestionem habeat.

Crit. Bono es animo: nihil ignavum dixi, sed pulcherrime equidem causam ita peregi: Etenim vera sunt, quae urbani homines saepe de vobis dicunt, somniantibus vobis talia obrepunt. Illi vero canino rictu subridentes, Extra tamen lectulum, inquit, nobis obveniunt. Tum ego, Sint vera, inquam, ista, o sublimes animae, nunquam tamen tuto, quae futura sunt, investigaveritis, sed vestris ipsi somniis induti, quae neque sunt, neque futura unquam sunt, nugabimini. Nescio vero, quomodo somniis fidem habentes ista deblateretis, honestissima quae sunt averfemini, malis autem delectemini, idque cum nullum ex tam detestabili facinore bonum consequamini. Omittite igitur absurda illa emotae mentis ludibria, malaque consilia ac praedictiones, ne quando Deus, eo quod pessime patriae precamini, fallacesque vestros sermones ad ipsum refertis auctorem, in malam

λόγους κιβδήλους ἐπιφημίζειν. Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἕνα 27
 θυμὸν ἔχοντες, ἐμοὶ πολλὰ κατεμέμφοντο, καὶ εἰ βού-
 λει, καὶ τὰ γε προστιῶ σοι, ἃ τινὰς με καὶ ὡς στήλην
 ἀναυδὸν ἔθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρηστή σου λαλία λιβού-
 μενον ἀνέλυσε, καὶ ἄνθρωπον ἀπεκατέστησε.

ΤΡΙΕΦ. Σίγα, ὦ Κριτία, καὶ μὴ ὑπερκετείνης τοὺς
 ὕβλους. ὅρως γὰρ ὡς ἐξάγκωταί μου ἡ νηδὺς, καὶ ὥσ-
 περ κυοφορῶ ἑδήχθην γὰρ τοῖς παρὰ σοῦ λόγοις, ὡς
 ὑπὸ κυνὸς λυττῶντος. καὶ εἰ μὴ Φάρμακον ληθεδανὸν
 ἐμπιῶν ἡρεμήσω, αὕτη ἡ μνήμη αἰκουροῦσα ἐν ἐμοί,
 μέγα κακὸν ἐργάσεται. ὥστε ἕασον τούτους, τὴν εὐχὴν
 ἀπὸ πατρὸς ἀρξάμενος, καὶ τὴν παλυάνυμον ᾧδὴν ἐς
 τέλος ἐπιθείς. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐχὶ Κλεόλαος οὗτός 28
 ἐστίν, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβὰς, σπουδῇ δὲ ἥκει καὶ
 κατέρχεται; μῶν ἐπιφώνησομεν αὐτῷ;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

*rem vos prolixiat. Hic vero uno omnes animo multis me
 obiurgare; & , si vis, iam ea adiciam, quae quasi co-
 lumnarum elinguem me fecere, donec salutaris illa tua allo-
 cutio iam saxea membra resolvit, hominique me restituit.*

*Trieph. Quin tace, Critia, neque nugae extende amplius.
 Vides enim, ut mihi venter intumuerit, & tanquam ute-
 rum gestem. Tuis quippe sermonibus ut a rabido cane
 morsus sum. Atque nisi summa procurandae oblivioni me-
 dicina conquiescam, ipsa rei recordatio in me permanens,
 metuo, ne magnum mihi malum conciliet. Hos igitur omit-
 te, precationemque a patre incipiens, multisque refertum
 nominibus carmen ad finem superaddens. Sed quid istuc?
 Non iste Cleolaus est, qui magnis adeo citatissime gressi-
 bus huc descendit? Inclamabimusne hominem, Critia?*

Crit. Omnino.

ΤΡΙΕΦ. Κλεόλαε, μή τι παραδράμης γε ποσὶ, μηδὲ παρέλθης, ἀλλ' ἐλθε χαίρων, εἵ γε που μῦθον φέρεις.

ΚΛΕΟΛ. Χαίρετ' ἄμφω, ὦ καλὴ ξυνωρίς.

ΤΡΙΕΦ. Τίς ἡ σπουδὴ; ἀσθμαίνεις γὰρ ἐπιπολύ-
μῶν τι καιρὸν πέπρακται;

ΚΛΕΟΛ. Πέπτωκεν ὁ Φρῦς ἡ πάλαι βοαρμένη Περσῶν
καὶ Σοῦσα κλεινὸν ἄστν.

Πέσει δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας,

Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κράτει.

29. ΚΡΙΤ. Τούτ' ἐκείνο, ὡς

Ἀεὶ τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ τῶν ἀγαθῶν,

Ἀλλ' αὖξει, ἄγον ἐπὶ τὰ κρείττονα.

ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἐσμέν.
ἐδυσχέρανον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί τοῖς τέκνοις κατα-
λιπεῖν ἐπὶ ταῖς διαθήκαις, οἷδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν.

Trieph. Cleolaë,

Ne praetercurras pedibus nos, praetereasve:

Accede, salve, si quid apportas novi.

Cleol. Vos vero salvete ambo, nobile amicorum par.

Trieph. Quænam est ista tua festinatio? multum enim anhelas. Ecquid forte novi factum est?

Cleol. Cecidit supercilium celebre Persicum:

Cadetque Susa mox, urbs inclita:

Arabumque tellus tota mox cadet

Valida manu victoris atque robore.

Crit. Hoc est illud,

Nunquam bonos piosque negligit Deus,

Sed auget, ornat, in bonisque collocat.

Nos vero, Triepho, in optima incidimus tempora. Ange-
bar enim, quid, cum moriendum esset, liberis meis testa-
mento relinquerem. (Nosti enim mendicitatem meam, ut

ὥς ἐγὼ τὰ σά. τοῦτο ἄρκεῖ τοῖς παισὶν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος· πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτοήσκει.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ γὰρ, ὦ Κριτία, ταῦτα καταλείπω τοῖς τέκνοις, ὥς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην, τὰ τῶν Περσῶν τέκνα δούλειον ἡμῶν ἄγοντα, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας, εἴτ' οὖν καὶ ἀνακοπτομένας. ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγνώστον ἐΦευρόντες, καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τούτῳ εὐχαριστήσομεν, ὥς καταξιώθentes τοιοῦτου κράτους ὑπήκοοι γενέσθαι· τοὺς δὲ λοιποὺς, ληρεῖν ἐάσωμεν, ἄρκεσθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν.

[Οὗτος ὁ λόγος αὐτοῖς μοι δοκεῖ εἶναι τοῦ Λουκιανοῦ.]

ego tua.) Iam vero hoc satis est liberis, vita Imperatoris: ita enim nec divitiae nobis deerunt, neque gens ulla ad terrorem nobis incutiendum valebit.

Trieph. Et ego, Critia, haec relinquo liberis, ut videant Babylona perditam, Aegyptum sub iugum redactam,

Persarum gnatos servili pondere pressos,
excurfiones Scytharum repressas, utinam omnino praecifas. Nos vero, ignotum, qui est Athenis, Deum, a nobis inventum, adorantes, manibus in coelum sublati eidem gratias agemus, cum, tam excellenti potestati ut subiecti essemus, digni sumus ab ipso habiti. Reliquos autem nugari sinamus, satisque habeamus illud de iis dicere, quod est in proverbio: non est curae Hippocliidi.

Χ Α Ρ Ι Δ Η Μ Ο Σ

Ἡ ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΣ.

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ.

Ι ΕΡΜ. ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣ ἔτυχον χθές, ὦ Χαρίδημε, ποιοῦμενος ἐν τῷ προαστείῳ, ἅμα μὲν καὶ τῆς παρὰ τῶν ἀγρῶν χάριν ραστώνης, ἅμα δὲ (ἔτυχον γάρ τι μελετῶν) καὶ δεόμενος ἡσυχίας. ἐντυγχάνω δὴ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτους. προσειπὼν δὲ ὥσπερ εἰώθειν, ἡρώτων ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίζοι. ὁ δὲ ἤκειν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παραμυθίας χάριν, ἥπερ εἰώθει πρὸς τὴν ὄψιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τῆς τούτους ἐπιπνεύσεως εὐκράτου καὶ κούφης αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μέντοι καλλίστου γεγονότος ἐν Πει-

C H A R I D E M U S
S I V E D E P U L C H R I T U D I N E .

HERMIPPI ET CHARIDEMI.

Herm. **F**ORTE evenit heri, Charideme, ut inambularem in suburbano, partim animi in agro reficiendi causa, partim quod quietis (commentabar enim aliquid) indigerem. Incido autem in Proxenum Epicratis filium, eumque pro more salutatum interrogo, unde veniat? quorsum eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis causa, quae ad agrorum conspectum solet exsistere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adspiret, aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Pi-

ραιῇ, ἐν Ἀνδροκλέους τοῦ Ἐπιχάρους, τὰ ἐπινίκια τε-
θυκότος Ἑρμῇ ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνοὺς ἐνίκησεν ἐν
Διασίοις. Ἐφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενησθαι
ἀστεῖα, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώμια
εἰρησθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκεῖνον μὲν μὴ δύνασθαι εἰ-
πεῖν ὑπὸ τε γήρως ἐπιλελησμένον, ἄλλως τε δὲ, καὶ
οὐκ ἐπιπολὺ λόγων μετεσχηκότα· σὲ δ' ἂν ῥαδίως εἰ-
πεῖν, ἃ τε καὶ αὐτὸν ἐγκεκαωμιακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις
παρ' ὅλον τὸ συμπόσιον προσεσχηκότα τὸν νοῦν.

XAP. Γέγονε ταῦτα, ὦ Ἑρμιππε. οὐ μέντοι γε
οὐδ' ἐμοὶ ῥαδίον ἐπ' ἀκριβεΐας ἅπαντα διεξέειναι. οὐ
γὰρ οἷόν τε ἦν πάντων ἀκούειν, Θορύβου πολλοῦ γινο-
μένου, τῶν τε διακονουμένων, τῶν τε ἐστιαμένων, ἄλ-
λως τε καὶ τῶν δυσχερεστέρων ὃν μεμνήσθαι λόγους ἐν
συμπόσῳ γενομένους. οἶσθα γὰρ ὡς ἐπιλήσμονας ποιεῖ
καὶ τοὺς λίαν μνημονικωτάτους. πλὴν ἄλλα σὴν χά-

raeeo, apud Androcleum Epicharis filium, qui rem sacram
fecerit Mercurio victoriae causa, quam libro praelegendo
Iovialibus ludis retulerit. Hic dicebat tum alia multa ur-
bane facta esse & venuste, tum illud, quod pulchritudinis
laudes a viris dictae sint: eas se referre non posse, cum
senectutis vitio oblitus esset, qui praesertim non diu ser-
monibus illis interfuerit; te vero relaturum facile, qui &
ipse dixisset laudationem, & toto convivio animum aliis
attendisses.

Char. Facta sunt ista, Hermippe. Verum nec mihi faci-
le est persequi accurate omnia. Neque enim audire licebat
omnia, quod strepitus ingens esset a ministris pariter at-
que a convivis; cum alioquin inter res sit difficillimas, me-
minisse sermonum in convivio habitorem: scis enim, quam
obliviosos ea res faciat illos etiam, qui praestantissima me-
moria sunt praediti. Verumtamen tua causa, ut potero,

ριν, ὡς ἂν οἷός τε ᾧ, τὴν διήγησιν πειράσομαι ποιῆσαι, μηδὲν παραλείπων ὧν ἂν ἐνθυμηθῶ.

3 EPM. Τούτων μὲν δὴ ἔνεκα, οἶδά σοι χάριν. ἀλλ' εἴ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοίης, ὅ, τι τε ἦν ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, οὕτως ἂν ἱκανῶν καταβοῖο τὴν χάριν.

XAP. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέους ἐκ τινὸς ὀνείρατος, ὡς ἔλεγε, πεποιημένον αὐτῷ νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀσταχύων, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δόξης.

EPM. Τί δ' ἦν ὁ ἐκεῖνος ἀνέγνω βιβλίον;

XAP. Ἐγκώμιον τοῖν Διοσκούροιν. ἔΦασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσασμένος, ταύτην αὐτοῖς καταθεῖναι τὴν χάριν ἄλλως τε καὶ ὑπ' ἐκείνων παρακεκλημένος, ἐπ' ἄκροις ἰστίοις ἐν τοῖς
4 ἐσχάτοις κινδύνοις Φανέντων. Παρήσαν μέντοι τῷ συμ-

narrare conabor, nihil omiffurus eorum, quae in mentem mihi venerint.

Herm. Equidem iam horum causa, quae promittis, gratiam tibi habeo. Sed si totam mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueritis, quos ad coenam vocavit; sic demum solidam a me gratiam inieris.

Char. Liber fuit laudatio Herculis, insomnia monitu, ut dicebat, ab illo scripta. Vicit Diotimum Megarenssem, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit.

Herm. Quid ille recitavit?

Char. Castorum laudationem: dicebat autem, se quoque magnis ipsorum beneficio periculis liberatum, hanc ipsis gratiam referre; invitatum praefertim ab ipsis, cum in fastigio malorum extremo periculo apparerent. Verum ade-

ποσίῳ καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῷ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως συνήθεις· οἱ δὲ λόγου τε ἄξιοι, τό, τε συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίου, καὶ Ἀρίστιππος ὁ Ἀγασθένης, καὶ τρίτος αὐτός· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῶν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλός, ὁ τοῦ Ἀνδροκλέους ἀδελφιδούς, μεράκιον ἀπαλόν τε καὶ τεθρυμμένον· νοῦν μέντοι γε ἐδόκει ἔχειν. πάνυ γὰρ προθύμως ἠκροᾶτο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους ἤρξατο λέγειν, προοιμιασάμενος οὕτω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ ἐταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἂν μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῷς, ὅφ' ἥς εἰς τούτους προήχθῃτε τοὺς λόγους.

ΧΑΡ. Εἰκῇ διατρίβεις ἡμᾶς, ὦ γαβὲ, πάλαι δυναμένους τὸν ἅπαντα λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν χρήσαιο, ὅποτε Φίλος τις ὦν

rant in coena alii quoque multi, vel cognati eius vel alioquin familiares. Commemoratione autem digni praeter ceteros, quique totum exornarent convivium, atque laudes dicerent pulchritudinis, hi erant, Philo Diniae filius, & Aristippus Agasthenis, & tertius ego. Accubuerat nobiscum Cleonymus ille pulcher Androclis fratris filius, adolescentulus tener ac delicatus, sed qui mentem habere videretur, quippe qui cupide admodum orationes audiret. Primus vero agere de pulchritudine coepit Philo, hoc prooemio usus.

Herm. Noli, sodalis, noli laudes prius incipere, quam & causam mihi indicaveris, a qua ad hos sermones pro-
vecti estis.

Char. Frustra nos, vir bone, moraris, qui iam toto sermone enarrato poteramus discedere. Verum quid agas, si quis amicus vim tibi faciat? scilicet, quidquid sit, subeun-

5 βιάζοιτο; ἀνάγκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ὁτιοῦν. Ἦν δὲ
 ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ καλός,
 καθεμένον γὰρ αὐτοῦ μεταξὺ ἐμοῦ τε, καὶ Ἀνδρο-
 κλέους τοῦ θείου, πολὺς ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιώταις
 περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέπουσί τε εἰς αὐτὸν, καὶ ὑπερεκπε-
 πληγμένοις τὸ κάλλος. σχεδὸν οὖν πάντων ὀλιγωρή-
 σαντες, κάθητο διεξιόντες ἐγκώμια τοῦ μειρακίου.
 ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν φιλοκαλίαν, καὶ
 ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτοὺς, ἀργίας τε πολλῆς εἶναι
 ὑπολαβόντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν ἰδιωτῶν περὶ
 τῶν καλλίστων, ὥς μόνον τούτων οἰόμεθα προέχειν, καὶ
 ὁρῶντες ἡπτόμεθα τῶν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν οὖν ἡμῖν,
 οὐκ ὀνομαστὶ λέγειν τὸν ἔπαινον τοῦ παιδός, (οὐ γὰρ ἂν
 ἔχειν καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείῳ τρυ-
 Φῇ) ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνους οὕτως ἀτάκτως,
 ὅπερ ἕκαστος τύχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ,

dum est. Quam vero requiris sermonum occasionem, ea
 ipse fuit formosus Cleonymus. Cum inter me & Andro-
 clem patrum affideret, multus de illo sermo inter in-
 doctos homines, adspicientes adolescentulum, & forma
 ipsius supra modum perculos. Igitur obliti fere reliquorum
 omnium affidebant laudes illius enarrantes: quorum nos
 iudicium atque amorem pulchri cum probaremus laudare-
 musque, ignaviae multae esse rati, si de pulcherrimis re-
 bus indocti homines dicendo nos superarent, quo solo il-
 lis nos praestare putaremus, dicere de pulchritudine ipsi
 quoque aggressi sumus. Decrevimus ergo non nominatim
 laudes dicere pueri; quippe quod parum consultum sit,
 cum magis illum frangat deliciis: sed neque ita sine ordi-
 ne, ut isti, quidquid in buccam cuique venerit proferre;
 verum singulatim dicere unumquemque, quae de argumen-

ὅς ἂν ἀπομνημονεύοι περὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ δὴ 6
 ἀρξάμενος ὁ Φίλων πρῶτος, οὕτωςι τὸν λόγον ἐποιεῖ-
 το, Ὡς ἔστι δεινὸν, εἰ πάνθ' ὅσα πράττομεν ἐκάστης
 ἡμέρας, ὥς περὶ καλῶν ποιούμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτοῦ
 δὴ τοῦ κάλλους οὐδένα ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' οὕτω
 καθεδούμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδοικότες, μὴ λάθωμεν
 ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑπὲρ οὗ σπουδάζομεν τὸν ἅπαντα χρό-
 νον, εἰπόντες. καίτοι τοῦ τις ἂν χρήσαιτο πρεπόντως
 τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ
 τοῦ καλλίστου σιγῇ τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λό-
 γοις καλὸν σώζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τᾶλλα
 παρέντας περὶ αὐτοῦ λέγειν τοῦ τέλους ἡμᾶς τῶν ἐκά-
 στοτε πραττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δοξῶ λέγειν μὲν ὥς
 χρὴ περὶ τοῦτο διακεῖσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μηδὲν ἐπί-
 στασθαι περὶ αὐτοῦ, ὥς οἷόν τε βραχέα περὶ τούτου
 πειράσομαι διελθεῖν. κάλλους γὰρ δὴ πάντες μὲν ἐπε-
 θύμησαν τυχεῖν· πάνυ δ' ἡζιώθησαν ὀλίγοι τινές. οἱ δὲ

to proposito memoria subiiceret. Atque primas sibi dicen-
 di partes sumens Philo, sic verba fecit: *Quam indignum est,
 si, quidquid agimus quotidie, in eo sic tanquam de rebus pul-
 chris laboremus; pulchritudinis autem ipsius nullam habeamus
 rationem, sed ita silentio defideamus, quasi vereamur, ne forte
 imprudentes dicamus illud, pro quo omni tempore laboramus.
 Atqui ubi tandem prout decet oratione utatur aliquis, si, in tan-
 to circa res nihili studio, de eo, quod omnium rerum pulcherri-
 mum est, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum est,
 pulchrius fervetur, quam si, relictis aliis omnibus, de ipso illo fine
 eorum, quae agimus, omnium dicatur? Verum ne videar dicere
 quidem posse, quomodo affecti circa illam esse debeamus, de re ipsa
 autem dicere nescire; quam potest pauca ea de re conabor expo-
 nere. Pulchritudinis nimirum participes fieri omnes concupiscunt:
 digni autem illa habitū sunt omnino pauci. Quicumque autem mu-*
 Lucian. Vol. IX.

ταύτης ἔτυχον τῆς δωρεᾶς, εὐδαιμονέστατοι πάντων
 ἔδοξαν γεγενῆσθαι, καὶ πρὸς Θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώ-
 πων τὰ εἰκότα τετιμημένοι. τεκμήριον δὲ τῶν γούν Θεῶν
 ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διὸς, καὶ
 Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη, ὧν ὁ μὲν ἀνδρίας ἔνεκα, ταύ-
 τῆς λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς, Ἑλένη δὲ τοῦ κάλλους
 χάριν, αὐτὴν τε μεταβαλεῖν εἰς Θεὸν, καὶ τοῖς Διόσ-
 κούροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτὴν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν
 7 τοῖς ὑπὸ γῆν συνεξητασμένοις. Ἀλλὰ μὴν ὅστις ἀν-
 θρώπων ἡξιώθη τοῖς Θεοῖς ὀμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν,
 πλὴν ὅσοι μετεσχῆκασιν κάλλους. Πέλοψ τε γὰρ τού-
 του χάριν τοῖς Θεοῖς ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυ-
 μῆδης ὁ τοῦ Δαρδάνου οὕτω κεκρατηκέναι λέγεται τοῦ
 πάντων ὑπάτου Θεῶν, ὥστ' αὐτὸν οὐκ ἀνασχέσθαι
 συμμετασχεῖν αὐτῷ τινα τῶν ἄλλων Θεῶν τῆς θήρας
 τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγούμενον
 εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἰδῆς, ἀναγα-

nus hocce sunt consecuti, beatissimi omnium facti videntur, ho-
 nore, quo par est, a Diis pariter atque hominibus affecti. Argu-
 mentum huius rei hoc esto. In numero enim Deorum, qui ex He-
 roibus facti sunt, Hercules est Iovis filius, & Castores, & He-
 lena; quorum iste virtutis ergo illum dicitur honorem esse conse-
 cutus. Helena autem pulchritudinis gratia, cum ipsa se in Deam
 mutasse, tum fratribus suis eius rei causa fuisse, qui ante illius
 in coelum ascensum, mortui annumerati fuerant. Verum etiam
 qui homo dignus sit consuetudine Deorum habitus, non est in-
 venire, praeterquam qui pulchri essent. Certe enim Pelops huius
 gratia Ambrosiae Deorum particeps factus est; & Ganymedes
 Dardani filius sic vicisse summum Deorum dicitur, ut pati non
 posset, quemquam aliorum Deorum secum ad venandum ama-
 sium venire, sed sibi soli decorum esse duceret, devolare in Gar-

γενῖν ἐκείσσε τὰ παιδικὰ, ὅπου συνέσσεθαι τὸν ἅπαντα
 ἔμελλε χρόνον. τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν ἀεὶ πεποιήται
 τῶν καλῶν, ὥστ' οὐ μόνον αὐτοὺς ἡξίωσε τῶν οὐρανίων
 ἀναγαγὼν ἐκείσσε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὅ, τι τύ-
 χοι γινόμενος, συνῆν ἐκάστοτε τοῖς ἐρωμένοις. καὶ τοῦτο
 μὲν γενόμενος κύκνος, συνεγένετο Λήδα, τοῦτο δ' ἐν
 εἶδει ταύρου τὴν Εὐρώπην ἀρπάζει· εἰκασθεὶς δ' Ἀμ-
 Φιτρώωνι, γεννᾷ τὸν Ἡρακλέα. καὶ πολλά τις ἂν ἔχοι
 λέγειν τεχνάσματα τοῦ Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει
 συγγένοιτο, μηχανωμένου. Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἷον 8
 ἂν τις θαυμάσαι, ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς (οὐ γὰρ ἀν-
 θρώπων γε οὐδέσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν δ' οὖν
 τούτοις δημηγορῶν, οὕτω πεποιήται σοβαρὸς τῷ κοινῷ
 τῶν Ἑλλήνων ποιητῇ, καὶ θρασὺς, καὶ καταπληκτι-
 κὸς, ὥστ' ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ τὴν Ἥραν, καί-
 τοι πρότερον πάντ' εἰωθυῖαν ἐπιτιμᾶν αὐτῷ, ὅμως δ'
 αὐτὴν οὕτως ἐφόβησεν, ὥστ' ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν πα-

garum Idae verticem, & eo puerum educere, ubi toto deinde tem-
 pore secum esset futurus. Tanti vero semper fecit pulchros, non
 tantum ut coelesti illos sede eo deductos dignatus sit, sed ipse
 quoque, quoties in terra esset, suis semper cum amoribus versa-
 tus, nunc in cycnum versus cum Leda luserit, nunc tauri spe-
 cie rapuerit Europam, nunc Amphitruonis sumta forma Hercu-
 lem genuerit. Ac multa commemorare aliquis possit Iovis com-
 menta, ut, quibuscum cuperet, una esset machinantis. Qua in re
 illud maximum est, & quod merito miretur aliquis, quod agens
 inter Deos, (neque enim ad alios se homines, praeterquam ad pul-
 chros, applicare solet) inter Deos igitur dum concionatur, adeo
 turbidus a communi Graecorum poeta, & audax terribilisque in-
 ducitur, ut in prima concione Iunonem, quae quidem olim ex-
 probrare illi soleret omnia, ipsam tamen adeo perterruerit, ut sa-

θεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγων στήναι τὴν ὀργὴν τῷ Διὶ· τοὺς
 δ' ἅπαντας θεοὺς ἐν τῇ ὑστέρᾳ πάλιν οὐχ ἤττον κατέ-
 στησε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπάσειν αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ
 θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσεσθαι κα-
 λοῖς, οὕτω γίγνεται πρᾶος, καὶ ἡμέρος, καὶ τοῖς πᾶσιν
 ἐπιεικής, ὥστε πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ
 Ζεὺς εἶναι καταλιπὼν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδι-
 κοῖς ἀηδῆς, ἐτέρου τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τού-
 του καλλίστου, καὶ οἷον τὸν ὁρῶντα προσαγαγέσθαι·
 9 τοσοῦτον αἰδοῦς καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει. Καὶ
 οὐχ ὁ μὲν Ζεὺς οὕτω μόνος ἐάλω τοῦ κάλλους, τῶν δ'
 ἄλλων οὐδεὶς θεῶν, ἵνα μᾶλλον ἔχειν δοκῇ ταῦτα
 κατηγορίαν Διὸς, οὐχ ὑπὲρ τοῦ κάλλους εἰρῆσθαι·
 ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐβελήσει σκοπεῖν, πάντας ἂν εὖ-
 ροι θεοὺς ταυτὰ πεπονθότας δῇ, οἷον τὸν μὲν Ποσειδῶ
 τοῦ Πέλοπος ἡττημένον, Ὑακίνθου δὲ τὸν Ἀπόλλω,
 10 τὸν Ἑρμῆν δὲ τοῦ Κάδμου. Καὶ θεαὶ δ' ἐλάττους οὐκ

*tis haberet nihil aliud sibi evenire, sed intra verba Iovis iram
 consistere: in posteriori autem concione in non minore Deos omnes
 terrore constituerit, terram se ipsis cum hominibus suspensurum &
 mare minatus. Cum vero ad pulchros accedit, ita fit mitis, &
 mansuetus, & aequus omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa
 Iovis persona deposita, ne insuavis amoribus suis videatur, for-
 mam sumat alterius, eamque pulcherrimam, quae illicere adspici-
 entem possit: tantum reverentiae & honoris habet pulchritudini!
 Neque vero solus ita Iuppiter pulchritudine captus est, reliquo-
 rum autem Deorum nullus, ut potius ista criminosè in Iovem,
 quam pro pulchritudine, dicta videri possint. Sed si quis curate
 rem velit considerare, Deos omnes eodem modo affectos invene-
 rit, Neptunum verbi causa Pelopis forma victum, Hyacinthi
 Apollinem, Mercurium Cadmi, Neque Deas aperte illi succu-*

αἰσχύνονται Φαινόμεναι τούτου· ἀλλ' ὥσπερ Φιλοτιμίαν αὐταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ θεῖνι συγγενομένην καλῶ διηγέισθαι, παρῃσχύσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἀπάντων, ἐκάστη προστάτις οὔσα, οὐχ ἑτέρ' ἀμφισβητεῖ, περὶ ὧν ἄρχει, ἀλλ' Ἀθηναῖ μὲν τοῖς ἀνθρώποις ἡγουμένη τὰ ἐς πολέμους, πρὸς Ἀρτεμιν οὐ διαμάχεται περὶ Θήρας· ὡς δ' αὐτὰς Ἀθηναῖ κακείνη παραχωρεῖ τῶν πολεμικῶν τῶν δὲ γάμων, Ἡὸ Ἀφροδίτῃ, οὐδ' αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἑφορεύει· ἐκάστη δ' ἐπὶ κάλλει τοσοῦτον φρονεῖ, καὶ πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥστε καὶ ἡ Ἐρις αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι βουλομένη, οὐδὲν ἄλλο προὔβαλεν αὐταῖς ἢ κάλλος, οὕτως οἰομένη ραδίως, ὅπερ ἤθελε, καταστήσειν ὀρθῶς καὶ φρονίμως τοῦτο λογιζομένη. σκέψαιτο δ' ἂν τις ἐντεύθην τὴν τοῦ κάλλους περιουσίαν· ὡς γὰρ ἐλάβοντο τοῦ μήλου, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ἀνελέξαντο, ἐκάστης αὐτῆς ὑπολαβούσης.

buiffe pudet, sed velut honoris aemulatione de se praedicari amant, cum hoc vel illo fuiffe formoso, hominibusque praebuisse. Ad haec cum aliarum rerum omnium unaquaeque praesidium suscepit, non movet altera controversiam alteri, quibus imperet; sed Minerva, quae praestit quoad bellica hominibus, non contendit cum Diana de venatu, similiterque Minervae haec concedit de bellicis, de nuptiis autem Iuno Veneri, neque ipsa turbatur ab illa in his, quorum curam gerit: de pulchritudine autem sua adeo magnifice sentiunt, & superare illa universas sibi videntur singulae, ut Lis Dea, quae mutuis illas viribus superare vellet, nihil iis aliud, quam pulchritudinem obiceret, sic nempe rata facillime se, quod voluisset, effecturam: recte illa quidem & prudenter subdustis rationibus. Ceterum excellentiam pulchritudinis inde mihi aliquis perspiciat. Accepto enim pomo, lectoque illius titulo, cum una-

εἶναι τὸ μῆλον, μηδεμίᾳς δὲ τολμῶσῃς τὴν ψῆφον καθ' αὐτῆς ἐνεγκεῖν, ὥς ἄρ' αἰσχροτέρα τῆς ἐτέρας εἴη τὴν ὄψιν, ἀνέρχονται παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρα, τῆς δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψουσαι τὴν δίκην αὐτῶ. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἢ τίς ἐστὶν ἀποφήνασθαι καλλίστη, καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ Φρονίμων ἐν τε Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὃδ' ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου, ψῆφον ἐναργῆ καὶ καθαράν ἐξενεγκών, ὅτι καὶ Φρονήσεως, καὶ σοφίας, καὶ ρώμης ὑπερέχει τὸ κάλλος. Τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήνται, καὶ σπουδὴν, ἀκούειν εἶναι καλαί, ὥστε καὶ τὸν ἡρώων τε κοσμήτορα, καὶ θεῶν ποιητὴν, οὐκ ἄλλοθεν ποθεῖν, ἢ παρὰ τοῦ κάλλους πεπείκασιν ὀνομάζειν. ἥδιον ἂν οὖν ἀκοῦσαι λευκώλενος ἢ Ἥρα, ἢ πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου Ἀθηνᾶ δ' οὐκ ἂν βουλευθεῖη Τριτογένεια πρὸ τοῦ Γλαυκῶπις καλεῖσθαι Ἀφροδίτη τε τιμῆσαιτ' ἂν τοῦ παν-

quaeque suum illud esse putaret, sustineret autem nulla contra se ipsam ferre suffragium, quasi deteriori altera esset facie, accedunt ad patrem reliquarum, unius autem fratrem, eundemque maritum, Iovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipse potestatem haberet pronuntiandi, quae esset formosissima, essentque fortes multi, & sapientes prudentesque viri in Graecia pariter & apud barbaros; arbitrium ipse Paridi permittit Priami filio, eaque re luculentum tulit liquidumque suffragium, prudentia, & sapientia, & fortitudine maiorem esse pulchritudinem. Tantam porro curam, studium adhibuere tantum, ut pulchrae audirent, ut illi Heroum laudatori Deorumque poetae persuaferint, ne aliunde se, quam a pulchritudine, nominaret. Iucundius ergo audiat Iuno candida brachia sua celebrari, quam dici Veneranda Dea, aut ingentis nata Saturni. Minerva nolit Tritogenia potius, quam Caesia vocari. Venus autem quantivis aestimat appellari aurea:

τὸς καλεῖσθαι χρυσῇ. ἅπερ ἅπαντ' εἰς κάλλος τείνει.
 Καίτοι ταῦτ' οὐ μόνον ἀπόδειξιν ἔχει πῶς οἱ κρείττους 12
 ἔχουσι περὶ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μαρτύριόν ἐστιν αἰψευδές,
 τοῦ κρείττον εἶναι πάντων τῶν ἄλλων. οὐκοῦν Ἀθηναῖ
 μὲν ἀνδρίας ἅμα καὶ Φρονήσεως προέχειν ἐπιψηφίζει.
 ἀμφοτέρων γὰρ προίστατο τούτων. Ἡρα δ' ἀπάσης
 ἀρχῆς καὶ δυναστείας αἰρετώτερον ἀποφαίνει, συνήγο-
 ροῦντ' αὐτῇ καὶ τὸν Δία παραλαβούσα. εἰ τοίνυν οὕτω
 μὲν θεῖον καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν, οὕτω δὲ περι-
 σπούδαστον τοῖς θεοῖς· πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς, μὴ
 καὶ αὐτοὺς μιμουμένους τοὺς θεοὺς, ἔργῳ τε καὶ λό-
 γῳ πᾶν ὅ, τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ κάλλει; Ταῦτα 13
 μὲν ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν, ἐπιθείς τοῦτο τῇ
 τελευτῇ, ὥς καὶ πλείῳ δ' ἂν τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὰ
 μακρολογεῖν ἡπίστατο τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ.
 μετ' ἐκείνον δ' εὐθύς Ἀρίστιππος ἠπτετο τῶν λόγων,
 πολλὰ πρότερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· οὐ γὰρ

*quae quidem ad pulchritudinem tendunt omnia. Atque haec non
 illud modo ostendunt, quid Dii de illa sentiant, sed testimonium
 sunt minime fallax, reliquis illam rebus omnibus esse praestantio-
 rem. Igitur Pallas fortitudine simul & prudentia potiore esse
 decernit, cuius utriusque rei praeses est: Iuno autem imperio omni
 & potestati praeferendam pronuntiat, suffragatorem sibi nata Io-
 vem. Si vero ita divinum, ita augustum quiddam pulchritudo est,
 de quo tanto studio ipsi Dii laborent, quomodo nos deceat non
 ipsos quoque Deorum imitatione, opere pariter & verbis, quid-
 quid habemus, pulchritudini patrocinari? Haec Philo de pul-
 chritudine: qui illud in fine adiecit, se plura hisce dictu-
 rum fuisse, nisi sciret, non convenire convivio longam
 orationem. Post illum statim dicere coepit Aristippus, mul-
 tum incitatus ante ab Androcle. Nolebat enim dicere, di-*

ἐβούλετο λέγειν, τὸ μετὰ Φίλωνα εὐλαβούμενος λέγειν.
 14 ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν. Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ περὶ
 τῶν βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες λέ-
 γειν, ἐφ' ἑτέρας τινὰς ὥρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ' ὧν αὐ-
 τοῖς μὲν δοκοῦσι δόξαν προσάγειν τοῖς δ' ἀκροαταῖς τοὺς
 λόγους οὐδὲν λυσιτελοῦντας ποιοῦνται. καὶ διεληλύθα-
 σιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἐρίζοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διη-
 γούμενοι τὰ οὐκ ὄντα ἑτέροι δὲ περὶ τῶν οὐδαμῶς ἀναγ-
 καίων λογοποιοῦντες, οὓς ἐχρῆν τὰυτα πάντα καταλι-
 πόντας, ὅπως τι βέλτιον τύχῳσιν εἰπόντες σκοπεῖν· οὓς
 νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων οὐδὲν ὑγιὲς ἐγνωκέναι νομίζων,
 ἄλλως τε, καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατη-
 γοροῦντα τοῖς αὐτοῖς περιπίπτειν, τῶν εὐηθεστέρων οἰό-
 μενος εἶναι πάντη, τὴν αὐτὴν λυσιτελεστάτην καὶ καλ-
 λίστην τοῖς ἀκούουσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τῶν λόγων,
 καὶ ἦν πᾶς ὅστις οὖν ἀν Φαίῃ κάλλιστ' ἀν ἔχειν ἀκού-
 15 ειν καλλίστην. Εἰ μὲν οὖν περὶ τινὸς ἑτέρου τοὺς λόγους

cere post Philonem veritus. Ita vero exorsus est: Multi
 saepe mortales, dimissa de rebus optimis nobisque utilibus dicen-
 di materia, ad alia se contulere argumenta, quibus sibi quidem
 conciliare gloriam videntur, sed verba interim faciunt nihil pro-
 futura auditoribus: atque imprudentes partim de iisdem rebus [ea-
 dem cum dicant] inter se contendunt; partim, quae nusquam
 sunt, ea enarrant; partim de rebus minime necessariis verba fa-
 ciunt. Quos oportebat, his relictis omnibus, ut melius quidquam
 dicere possint, videre. Quos iam ego de rebus nihil sani statuisse
 ratus, & alioquin stupidiorum omnino esse putans, post accusa-
 tas quorundam optimarum rerum ignorantias in eadem vitia in-
 eidere; eandem utilissimam auditoribus & pulcherrimam dicendi
 materiem mihi sumam, quamque unusquisque optime se habere
 dicat, vocari pulcherrimam. Si quidem igitur de alia quacunque

ἐπιούμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἤρκεσεν ἂν ἡμῖν, ἀκούσασιν ἑνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτοῦ· τοῦτο δ' ἄρα τοσαύτην ἀφθονίαν παρέχεται τοῖς βουλομένοις ἀπεισθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὥστ' οὐκ εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ, νομίζεν δυστυχεῖν, ἀλλ' ἦν πρὸς πολλοῖς ἄλλοις καὶ κεινός τι δυνήθῃ συμβαλέσθαι πρὸς τοὺς ἐπαίνους, τῆς ἀμείνονος οἶεσθαι πειράσθαι τύχης. τὸ γὰρ οὕτω μὲν περιφανῶς ὑπὸ τῶν κρειττόνων τετιμημένον, οὕτω δὲ τοῖς ἀνθρώποις θεῖον, καὶ περισπούδαστον, πᾶσι δὲ τοῖς εὖσιν οἰκειότατον κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ παρὰ πάντων σπουδαζομένων, ὧν δ' ἀφίσταται μισουμένων, καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων μετεσχηκώς, ὥστ' ἐπαινέσαι πρὸς ἀξίαν ἀρκέσαι; οὐ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ περ οὕτω πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπαινεσόντων, ὥστε μόλις ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικὸς καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν περὶ αὐτοῦ, μέλλοντάς

re verba nunc faceremus, non de pulchritudine, sufficeret nobis, uno, qui diceret de illa, audito, discedere: haec vero tantam dicendi copiam subministrat attingere volentibus, non ut infelix sit putandus, si quis non pro dignitate oratione assequatur; verum si ad multa alia ipse quoque conferre quidquam ad laudes illius possit, optima fortuna uti sit existimandus. Quae enim res manifeste adeo a Diis honorata est, ita vero apud homines divina & studio omni digna; omnibus porro, quae ubique sunt, familiarissimum decus est, adeo ut, quibus ea adsit, illi colantur ab omnibus, a quibus vero absit, illi exosi & ne adspectu quidem digni censeantur; quis fuerit ita disertus, ut eam rem laudare pro dignitate possit? Verum enimvero cum multis adeo ei rei laudatoribus opus sit, ut vel sic suam vix dignitatem consequatur, non absurdum fuerit, etiam nos conari aliquid de ea dicere, licet post

γε μετὰ Φίλωνα ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. οὕτω δὴ σε-
 μνότατον καὶ θειότατον τῶν ὄντων ἐστὶν, ὥστε ἴν' ὅσα
 16 θεοὶ καλοὺς τετιμήκασιν, παραλείπω. Ἄλλ' οὖν ἐν ταῖς
 ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη γενομένη, οὕτως ἔθαιμά-
 σθη παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὥστ' ἐτι τῆς ἡλικίας οὐ-
 σαν ἐντός, κατὰ τινα χρεῖαν ἐν Πελοποννήσῳ γενό-
 μενος ὁ Θησεύς, οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἡγάσθη, ὥστ'
 οὔσης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλεστάτης, καὶ δόξης
 οὐ τῆς τυχεύσης, ὅμως οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ, ταύτης
 ἐστερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαιμονία, εἰ ταύ-
 την αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. οὕτω δὲ διανοηθεὶς, τὸ μὲν
 παρὰ τοῦ πατρὸς λαβεῖν ἀπειπῶν, μὴ γὰρ ἂν αὐτὴν
 αὐτὸν ἐκδούσαι μήπω ἡλικίας ἡμμένην, τὴν δ' ἀρχὴν
 ὑπερφρονήσας ἐκείνου, καὶ παριδὼν, ὀλιγωρήσας δὲ καὶ
 τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωνοῦντ' αὐτῷ
 τῆς ἀρπαγῆς καὶ Πειρίθου παραλαβὼν, βίᾳ λαβὼν
 αὐτὴν τοῦ πατρὸς, εἰς Ἀφιδνὰν ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς.

*Philonem verba sint facienda. Adeo vero augustissima & maxi-
 me divina rerum est, ut --- (praetermitto enim, quantum &
 quoties pulchros Dii honoraverint:) Verum ut superioribus tem-
 poribus nata Iove Helena tantae apud omnes homines admira-
 tionis fuerit, ut intra maturae aetatis tempus constitutam, nego-
 tii alicuius causa agens in Peloponneso Theseus, ita ad conspe-
 ctum formae illius exarserit, ut in regno firmissimo, & gloria
 non vulgari, tamen non vivendum sibi putaret, hac si carendum
 esset; felicitate se praeterire universas, si haec sibi uxor contin-
 geret. Haec cum animo agigaret, nec spem haberet illius a pa-
 tre impetrandae, nec enim elocaturum sperabat, quae iustam ae-
 tatem nondum attigisset; contempto illius imperio ac neglecto, par-
 vi faciens, quidquid in Peloponneso formidandum erat, assumpto
 rapinae adiutore Pirithoo, vi a patre abductam Aphidnam At-*

καὶ τοσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυτη-
 σι, ὥστ' οὕτως ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε καὶ
 τοῖς ἐπιγενομένοις παράδειγμα γενέσθαι τὴν Θησέως
 καὶ Πειρίβου Φιλίαν. ἐπεὶ δὲ ἔδει καὶ κείνων ἐν Ἄδου
 γενέσθαι, τὴν Δήμητρος μνηστευσόμενον κόρην, ἐπεὶ δὲ
 πολλὰ παραινῶν, οὐκ ἠδυνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας
 ἀποσχέσθαι καταπείσαι, συνηκολούθησεν αὐτῷ, ταύ-
 την πρέπουσαν οἰόμενος αὐτῷ καταθήσειν τὴν χάριν,
 περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεύσαι. Ἐπανελθόν- 17
 σαν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀποδημούντος αὐτοῦ, ἐπεὶ δὲ
 καθ' ὥραν ἦν γάμων, καίτοιγε ἔχοντες καλὰς τε καὶ
 εὖ γεγενομένας ἐκ τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι
 γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες,
 ἐμνηστεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἀπάσας ὑπεριδόντες
 ὡς Φαυλοτέρας. γνόντες δ' ὅτι περιμάχῃτος ἔσται, καὶ
 δείσαντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομέ-
 νων πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν ὄρκον τουτονὶ ψήφω

*icae oppidum asportavit: tantamque illi habuit huius auxilii no-
 mine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum
 posteris uti esset Thesei & Pirithoi amicitia. Cum autem ille co-
 geretur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberæ Ce-
 reris, postquam multa hortatus non potuit illi persuadere, ut ab
 eo conatu se abstineret, illum comitatus est, hanc decentem ab
 illo gratiam initurus, ut vitæ pro illo periculum subiret. Rever-
 sam vero Argos, (rursus peregre absente Theseo) cum iam ma-
 tura esset nuptiis, licet haberent pulchras & generosas mulieres,
 quas e Graecia sibi ducerent, reges Graeciae; at illi convenien-
 tes hanc sibi expetebant, contemtis tanquam deterioribus reliquis
 omnibus. Cum autem viderent de ipsa certatum iri, metuentes,
 ne bellum in Graecia exoriretur illis inter se depugnantibus, com-
 muni suffragio iusiurandum dedere eiusmodi, se adiutores fore*

κοινῇ, ἢ μὴν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιοθέντι, μηδ' ἐπιτρέψειν ἢν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἶόμενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμαχίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ιδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα. οὐ πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔριδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ κάλλους, ἐπιτρέπουσι τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου· ὁ δὲ τῶν μὲν σωμάτων τῶν θεῶν ἡττηθεὶς, τῶν δαρεῶν δ' ἀναγκασθεὶς γενέσθαι κριτῆς, καὶ διδούσης Ἥρας μὲν τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τόδ' ἐν πολέμοις Ἀθηναῖς κράτος, Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γάμον· καὶ Φαύλοισι μὲν ἀνθρώποις γενέσθαι ἂν ποτε νομίσας οὐκ ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ' οὐδένα τῶν ἐπιγιγνομένων ἀξιοθῆ-
 18 ναι, προείλετο τὸν ταύτης γάμον. Γενομένης δὲ τῆς ὑμνουμένης ἐκείνης στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶτον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθούσης, ἔχοντες οἱ τε Τρῶες, ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδεῶς οἰ-

ei, qui ipsa dignus esset habitus, neque permiffuros, si quis iniuriam vellet facere; cum nempe putaret unusquisque, se hoc sibi parare auxilium. Ac privata quidem illa uniuscuiusque sententia fefellit omnes praeter Menelaum: communem autem illam veram esse, statim experti sunt. Cum enim non ita multo post lis inter Deas de forma exorta esset, arbitrium permittunt Paridi Priami filio. Hic corporibus Dearum & forma victus, munerumque esse coactus arbiter, offerente Iunone imperium Asiae, bellicam victoriam Pallade, Venere autem Helenae nuptias; etiam vilibus hominibus contingere interdum putans non minus imperium, Helena autem potiri posse posterorum neminem, huius nuptias praeoptavit. Cum autem decantata illa contra Troiam exeditio fieret, & Europa tunc primum veniret contra Asiam, liceretque Troianis, reddita Helena, sine metu suam incolere patriam,

κεῖν τὴν αὐτῶν, οἷβ' Ἕλληνες ταύτην αὐτοὺς ἑάσαντες
 ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ πολέμου καὶ στρατείας
 δυσχερῶν, οἳ δ' οὐκ ἠβουλήθησαν ἀμφοτέροι, οὐκ ἂν
 ποτε νομίσαντες εὐρεῖν ἀφορμὴν καλλίῳ πολέμου, περὶ
 ἧς ἀποθανοῦνται. καὶ θεοὶ δὲ τοὺς αὐτῶν παῖδας σα-
 φῶς εἰδότες ἀπολουμένους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἀπέ-
 τρεψαν μάλλον, ἀλλ' ἐνήγαγον εἰς τοῦτο, οὐκ ἐλάτ-
 τω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τοῦ θεῶν παῖδας γε-
 νέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν. καὶ τί
 λέγω τοὺς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς μείζω
 καὶ δεινότερον ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς
 γενομένου πολέμου. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων
 ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. οὐ τί γένοιτ' ἂν
 ἐναργέστερον δεῖγμα, ὅσα τῶν ἀνθρωπίνων ἀπάντων
 ὑπερέχει τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ
 ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων οὐδενὸς ἀπάντων οὐδαμοῦ τὸ πα-
 ράπαν φαίνονται διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλλους οὐ
 μόνον τοὺς υἱοὺς ἐπιδεδωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις

Graecis vero hac illis permiffa, difficultatibus belli atque expedi-
 tionis liberari: neutri voluere, qui putarent, nunquam fe belli
 caufam, pro qua morerentur, habituros iufliorem: ipfique Diū
 fuos filios, quos aperte fcirent in illo bello perituros, non potius
 prohibuere, fed induxerunt, non minori ipsis gloriae futurum ar-
 bitrati, pugnando mori pro Helena, quam quod Deorum filii
 effent. Et quid dico filios fuos? Ipsi inter fe maius & terribilius
 iniere bellum eo, quod adversus gigantes ab illis gestum eft. Ete-
 nim in illo coniuncti pugnabant, hic vero contra fe invicem: quo
 ecquod maius effe potest documentum, quantum humanis rebus
 omnibus praestet immortalium Deorum iudicii pulchritudo? Quan-
 do enim de aliarum in univerfum rerum nulla nunquam omnino
 diffeiffe illos conftat, pro pulchritudine autem non filios tan-
 tum fuos dedidiffe, fed iam contra fe invicem pugnaffe, quidam

ἐναντία πεπολεμηκότες, ἔνιοι δὲ καὶ τρωθέντες, πῶς
 οὐχ ἀπάσαις ψήφοις προτιμῶσιν ἀπάντων τὸ κάλλος;
 19 Ἀλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀπορία τῶν περὶ κάλλους λό-
 γων περὶ ταῦτα διατρίβειν αἰεὶ, ἐφ' ἕτερον βούλομαι
 μεταβῆναι, οὐδαμῶς ἔλαττον ὄν, ὥστε δεῖξαι τὴν τοῦ
 κάλλους ἀξίαν, τῶν πρότερον εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδος
 Ἱπποδάμειαν Οἰνομάου. ὅσους τοῦ ταύτης κάλλους
 ἀλόντας, μᾶλλον αἰρουμένους ἀπέφηνεν ἀποθνήσκειν,
 ἢ ταύτης, διαφικισμένους, τὸν ἥλιον προσορᾶν. ὥς γὰρ
 ἐλάβετο τῆς ἡλικίας ἢ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατήρ
 οὐ πολλῶ τῷ μέσῳ παρενεγκοῦσαν ἑώρα, τῆς μὲν ὥρας
 αὐτῆς ἀλούς, (τοσοῦτον γὰρ αὐτῇ περιῆν, ὥστε καὶ τὸν
 γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ Φύσιν) καὶ διὰ τούτ'
 ἀξιῶν αὐτὴν ἔχειν παρ' ἑαυτῷ, βούλεσθαι δ' ἐκδιδόναι
 πλαττόμενος αὐτὴν τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώ-
 πων Φεύγων αἰτίας, μηχανὴν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπι-
 θυμίας ἀδικοτέραν, καὶ ἣν ὤετο ραδίως, ὅπερ ἐβούλε-

etiam vulnerati esse: quomodo, non sententiis omnibus, rebus
 omnibus pulchritudinem praeponunt? Ne vero videamur inopia
 eorum, quae de ipsa pulchritudine dici possunt, circa ista sem-
 per morari, ad aliud transibo nullo modo inferius ad demonst-
 randam pulchritudinis dignitatem his, quae prius dicta sunt, ad
 Hippodamiam nempe Arcadis Oenomai filiam. Quot iuvenes, hu-
 ius forma captos, apparuit mori praeoptare, quam ab hac dis-
 clusos hanc lucem intueri? Cum enim maturitatem attigisset puel-
 la, videretque illam pater non mediocri intervallo alias relinque-
 re, forma illius captus, (cuius nimirum tantam illa vim haberet,
 ipsum ut parentem praeter naturam subigeret) eamque ob causam
 secum illam habere cupiens, fingens interim suspicionis vitandae
 causa, elocare se ipsam velle ei, qui dignus ipsa esset, commen-
 tum comminiscitur ipsa cupiditate iniustius, quod putabat facile

το, καταστήσειν. ὑπὸ γὰρ ἄρματι, ὡς οἶόν τε μάλιστα
 ἦν εἰς τάχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξεργασμένῳ, τοὺς ἐν Ἀρ-
 καδίᾳ ζεύξας ἐν τῷ τότε ταχίστους ἵππους, ἡμιλλᾶτο
 πρὸς τοὺς μνηστῆρας τῆς κόρης, ἄθλον τῆς νίκης παρελ-
 θόντας αὐτοῖς αὐτὴν προτίθεις, ἢ στέρεσθαι τῆς κεφα-
 λῆς ἡττηθέντας. καὶ ἡξίου δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαί-
 νειν τὸ ἄρμα, ὅπως ἀποσχολούμενοι περὶ ταύτην, ἀμε-
 λοῖεν τῆς ἵππικῆς. οἱ δ' ἀποτυχόντος τοῦ πρώτως ἀψα-
 μένου τοῦ δρόμου, καὶ τῆς κόρης ἐκπεσόντος μετὰ τοῦ
 ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνῆσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταβεῖναι
 τι τῶν βεβουλευμένων, μεираκιῶδες εἶναι ὑπολαβόντες,
 τὴν δ' ὠμότητα μισήσαντες Οἰνομάου, ἄλλος ἄλλον
 ἔφθανεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικὼς μὴ τοῦ τεθνάναι
 περὶ τῆς κόρης ἀμάρτη. καὶ προῆλθέ γε μέχρι τρισκαί-
 δεκα νέων ὁ Φόνος· θεοὶ δ' ἐκείνων τῆς πονηρίας μισή-
 σαντες ταυτησί, τοὺς τε τεθνεῶτας ἅμα, καὶ τὴν κόρην
 ἐλεῶντες· τοὺς μὲν ὅτι κτήματος ἀπεστέρννται τοιού-
 του· τὴν κόρην δ' ὅτι τῆς ὥρας οὐ κατὰ καιρὸν ἀπολαύσι·

*sibi, quod vellet, confecturum. Curru enim, quanta maxima arte
 potest, ad celeritatem elaborato, equos cum iunxisset, qui tum erant
 in Arcadia, velocissimos, certabat cum procis puellae, praetereun-
 tibus proposito praemio ipsa puella, devictis poena capitis: po-
 stulabatque, ipsam currum cum illis conscendere, ut in illa occu-
 pati & defixi, equestris rei curam omitterent. Illi, cum fortuna
 adversa usus fuisset, qui primus cursum ingressus fuerat, & vir-
 gine una cum vita excidisset, detrectare certamen, aut mutare
 consilium puerile arbitrati, crudelitatemque Oenomai exosi, alius
 alium morte praevenierunt, quasi metuentes, ne morte pro puella
 exciderent. Ac progressa est caedes ad adolescentes tredecim. Dii
 autem pravitatem hanc istius exosi, mortuosque simul & virgi-
 nem miserati, illos, qui tali possessione privati essent, hanc, quod
 forma illa atque aetate non frueretur, cura adolescentis suscepta,*

κηδόμενοι τε τοῦ νέου, ὅστις ἔμελλε (Πέλοψ δ' ἦν οὗτος) ἀγωνιεῖσθαι, ἄρμα τε χαρίζονται τούτῳ κάλλιον τέχνης πεπονημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε τῆς κόρης κύριος εἶναι. καὶ γέγονέ γε τὸν κηδεστὴν
 20 ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀπεκτονάς. Οὕτω τὸ τοῦ κάλλους χρῆμα ἀνθρώποις τε θεῶν εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τῶν πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπούδασται πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως, προὔργου λογισαμένοις τὸ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελεῖν. Οὕτω μὲν δὴ καὶ Ἀρίστιππος διῆλθε τὸν λόγον.

21 EPM. Σὺ δὲ λοιπὸς εἰ, Χαρίδημε, ὅπως δ' ὥσπερ κορωνίδα τῶν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον.

XAP. Μηδαμῶς, ὦ πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλῶσαι τὴν συνουσίαν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' οὐδ' ὅσαπερ εἶπον ἀπομνη-

qui erat decertaturus, (hic Pelops fuit) & currum illi donant pulchrius ab arte elaboratum, equosque immortales, quorum opera virgine potiretur. Et potitus est, interfecto in metis victoriae socero. Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, & honorata inter omnes, & Dis saepe magno studio expetita. Propterea neque nobis est quod quis iure succenseat, qui operae pretium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic & Aristippus orationem suam absolvit.

Herm. Tu superes, Charideme, qui velut coronidem eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem.

Char. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praefertim non, quaecunque dixi, depromere ex memoria possim.

μονεύοντα. ῥᾶον γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τῶν ἐτέροις εἰρη-
μένων, ἢ τῶν αὐτῶ.

ΕΡΜ. Ταῦτα μὲν δὴ ἐστίν, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμοῦ-
μεν ἐπιτυχεῖν. οὐ γὰρ δὴ τοσοῦτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκεί-
νων, ὅσον ἐμέλησε τῶν σῶν ἀκοῦσαι. ὥστ', ἦν τούτων
ἀποστερήσεως, καὶ κείνα μάτην ἔση πεπονηκάς. ἀλλὰ,
πρὸς Ἑρμοῦ, τὸν ἅπαντα λόγον ὥσπερ ὑπέστης ἐξ ἀρ-
χῆς, ἀπόδος.

ΧΑΡ. Βέλτιον μὲν ἦν τούτοις ἀπαλλάττειν με τῶν
δυσχερῶν ἀγαπᾶντα· ἐπεὶ δ' οὕτω προθυμῇ καὶ τῶν
ἡμετέρων ἀκοῦσαι λόγων, καὶ τοῦβ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη,
ὧδε τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐποιησάμην τὸν λόγον. Εἰ μὲν 22
πρῶτος αὐτὸς ἦρχον περὶ τοῦ κάλλους λέγειν, προοιμίων
ἂν ἐδεόμην συχνῶν· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς
πρότερον εἰρηκόσιν ἑρῶν, οὐδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων κε-
χρημένον ὡς προοιμίοις ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον· ἄλλως

Quippe facilius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua.

Herm. Quin haec sunt, quorum ab initio cupiebamus
fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes
curabamus, quam tuam. Itaque hac si nos privaveris, sci-
to, etiam in illis frustra te elaborasse. Verum, per Mer-
curium, universam orationem, quemadmodum ab initio
promiseras, nobis redde.

Char. Melius fuerat, te istis contentum difficultatem mi-
hi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es oratio-
nis meae audiendae, eaque in re tibi oportet obsequi; hunc
in modum ergo ipse quoque verba feci: Si primus ego de
pulchritudine dicere inciperem, multis opus haberem exordiis:
quando autem post plures, qui ante me dixerunt, oraturus ve-
nio; haud absurdum fuerit, illorum me orationibus pro exordiis
usum; ipsam statim meam orationem adiungere: cum praesertim

τ' οὐδ' ἐτέρωσε τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὥστ' ἐκεῖναι καὶ τοὺς παρόντας λαβεῖν, ὡς ἂν οὐχ ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποιοῦσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ μέρους διεξέρχονται λόγον. ἐτέρω μὲν οὖν ἥκει γ' ἂν εἰς εὐφημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἕκαστος ἔτυχεν εἰπὼν περὶ τοῦ κάλλους ἰδίᾳ. τούτων δὲ τοσούτον περίεστιν, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρημένων, οὐ δεῖν ἐπαίνων τῶν εἰς αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκαστα δόξαν παρίστησιν, ὥσπερ ἀνθέων εὐτυχοῦντι λειμῶνι, ἀεὶ τῶν Φαινομένων ἄρτι προσαγομένων τοὺς δρεπομένους. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παραλιπεῖν, λέξω διὰ βραχέων, ὅπως τῷ τε κάλλει τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολογεῖν πα-
 23 ραλιπῶν, δράσω κεχαρισμένα. Τοῖς μὲν οὖν ἢ δι' ἀνδρίαν ἢ καθ' ἑτέραν τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προέχειν δοκοῦσιν, ἢν μὴ, τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγκάζωσιν

non alias habitae sint illae orationes, sed hic, & eodem die, ut possit etiam praesentibus fucus fieri, quasi non suam sibi quisque orationem habeat, sed unam eandemque pro parte quisque sua exsequatur. Atque alii rei satis essent ad colligendam famam, quae unusquisque vestrum singulatim pro pulchritudine dixit. Huic vero tantum superest, ut etiam his, qui post futuri sunt, praeter ea, quae iam sunt dicta, non defuturæ sint eiusdem laudes. Plurima enim pluribus ex locis praebeo, quorum unumquodque primum dicendum esse videatur, velut floribus in felici prato semper his, qui iam conspiciuntur, decerpentes allicientibus. Ego vero diligens ex omnibus, quaecumque non recte omitti putabo, paucis dicam, ut & pulchritudini iusta tribuam, & vobis, omissa longiori oratione, gratificer. Igitur qui vel fortitudine, vel quacumque virtute alia excellere nobis videntur, illis, nisi per quo-

ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς διακεῖσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ
 ὧν τ' ἂν οὐ καλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πραττόμενα
 σχοίη. καλοὺς δ' οὐ μόνον οὐ Φθονοῦμεν τῆς ἄρας, ἀλλ'
 εὐθύς τε ἰδόντες ἀλίσκόμεθα, ὑπεραγαπῶμεν τε, οὐδ'
 ἀποκονοῦμεν ὥσπερ κρείττοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δουλεύον-
 τες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν οὖν ὑπακούσαι τις ἄρας εὐτυχηκό-
 τι, ἢ προστάξειε τῷ μὴ τοιούτῳ, καὶ πλείω χάριν ἂν
 εἰδεῖη τῷ πολλὰ προστάττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ μηδ'
 ὅτιοῦν ἐπαγγέλλοντι. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν 24
 ἂν ἐνδεεῖς ᾖμεν, οὐ περαιτέρω σπουδάζομεν τοῦ τυχεῖν·
 κάλλους δ' ἡμῖν οὐδεὶς οὐδὲ πώποτε γέγονε κόρος. ἀλλ'
 ἕαν τε τὸν Ἀγλαΐης, τὸν εἰς Ἴλιον ποτὲ συναναβάντα
 τοῖς Ἀχαιοῖς, ἕαν θ' Ὑάκινθον τὸν καλόν, ἢ τὸν Λα-
 κεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, οὐκ ἀρκεῖν
 ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδοίκαμεν μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπι-
 γιγνομένοις ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν. Σχεδὸν δ', 25
 ὡς εἰπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥσπερ

idiana beneficia nos, ut bene erga illos affecti simus, veluti cogant, potius invidemus, unde non bene illis res successerit. Pulchris vero non tantum non invidemus formam, sed ad primum conspectum capimur, supra modum illos amamus, neque fatigamur illis tanquam Diis quibusdam, quantum nobis licuerit, serviendo. Ergo iucundius aliquis paruerit formae felici homini, quam non tali imperaverit, & gratiam habuerit maiorem iniungenti multa, quam nihil praeipienti. Et reliqua bona, quorum indigemus, non ultra appetimus, cum sumus consecuti; pulchritudinis autem nulla unquam est satietas: verum si & illum Aglaiae filium, qui cum Achivis venit contra Ilium, sique Hyacinthum illum pulchrum, aut Lacedaemonium Narcissum vincamus pulchritudine; non putamus satis nobis esse, sed metuemus, ne ignari a posteris forte superemur. Fere omnibus autem, ut ita dicam, rebus humanis commune quasi, ad quod componantur,

κοινὸν παράδειγμα τὸ κάλλος ἐστί· καὶ οὔτε στρατη-
γοῖς εἰς κάλλος ἡμέληται τὰ στρατεύματα συντάσ-
σειν, οὔτε ῥήτορσι τοὺς λόγους συντιθέναι, οὔτε μὴν γρα-
φεῦσι τὰς εἰκόνας γεγραφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω;
ὣν τὸ κάλλος τέλος ἐστίν· ὧν γὰρ εἰς χρεῖαν ἤκομεν
ἀναγκαίως, οὐκ ἐλλείπομεν οὐδὲν σπουδῆς εἰς ὅσον ἔξ-
εστι κάλλιστα κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ Μενέλεω
οὐ τοσοῦτον ἐμέλησε τῆς χρεῖας τῶν οἰκῶν, ἢ ὅσον τοὺς
εἰσερχομένους ἐκπλήττειν· καὶ διὰ τοῦθ' οὕτω πολυτε-
λεστάτους ἅμα κατεσκεύασε, καὶ καλλίστους, καὶ
τῆς γνώμης οὐχ ἤμαρτεν· ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς οὕτως
ἀγασθῆναι λέγεται τούτους, κατὰ πύστιν τοῦ πα-
τρὸς εἰς αὐτὸν ἀφικγμένος, ὥστ' εἰπεῖν Πεισιστράτῳ
τῷ Νεστορίδῃ,

Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.
αὐτός θ' ὁ τοῦ μεираκίου πατρὸς οὐκ ἄλλου του χάριν
μυλτοπαρήους ἦγε τὰς ναῦς, συστρατευόμενος τοῖς Ἑλ-

*exemplum pulchritudo est: & neque imperatores non curant ad
pulchritudinem struere aciem; neque oratores componere oratio-
nem; neque pictores imagines suas pinxisse. Sed quid haec dico,
quorum pulchritudo finis est? Quorum ad usum necessitate qua-
dam venimus, in his nihil studii intermittimus, quo ea, quam
potest, paremus pulcherrima. Neque enim Menelaus tam curabat
usum aedium, quam ut ingredientes admiratione percelleret: at-
que ea causa & sumtuosissimas simul paravit & pulcherrimas. Ne-
que aberravit ab suo consilio: Ulyssis enim filius ita illas admi-
ratus esse dicitur, requirendi patris causa in eas cum pervenisset,
ut Pisistrato diceret Nestoris filio,*

Talis num fuerit Iovis aula introrsus Olympi?
Ipse autem pater adolescentuli [Telemachi] non alia causa
splendentes minit naves, Graecorum expeditionem iuvans ad Tro-

λησιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τοὺς ὀρώντας ἐκπλήττειν
 ἔχη· καὶ σχεδὸν εἰ τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται
 τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς τὸ κάλλος ὀρώσας, καὶ
 τούτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τίθεμένας. Τοσαῦτον δὲ 26
 τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἀπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε
 τῶν μὲν ἢ δικαιοσύνης, ἢ σοφίας, ἢ ἀνδρείας μετεσχόν-
 των, πολλά τις ἀν' εὐροί τιμώμενα μᾶλλον· τῶν δὲ
 ταύτης τῆς ιδέας κεκοινωνηκότων βέλτιόν ἐστιν εὐρεῖν
 οὐδέν, ὥσπερ δὴ καὶ τῶν μὴ μετεσχηκότων ἀτιμότερον
 οὐδέν. μόνους γοῦν τοὺς μὴ καλοὺς ὀνομάζομεν αἰσχροὺς,
 ὡς οὐδὲν ὄν, εἰ τι τις ἔχων τύχοι πλεονέκτημα τῶν ἄλ-
 λων, κάλλους ἐστερημένος. Τοὺς μὲν οὖν ἢ δημοκρα- 27
 τουμένοις τὰ κοινὰ διοικούντας, ἢ τυράννοις ὑποτεταγ-
 μένους, τοὺς μὲν δημαγωγούς, τοὺς δὲ κόλακας κα-
 λούμεν· μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομέ-
 νους θαυμάζομεν τε, φιλοπόνους τε καὶ φιλοκάλους
 ὀνομάζομεν, καὶ κοινούς νομίζομεν εὐεργέτας τοὺς τῶν

iam, duxit, quam ut haberet, quo videntes percelleret. Et artes
 prope omnes si examinare aliquis velit, inveniet, ad pulchritudi-
 nem eas collineare, & in illa consequenda ponere omnia. Tantum
 vero eminere in reliquis omnibus pulchritudo [honestas] vide-
 tur, ut multa observare liceat, iis, quae vel iustitiam, vel sapien-
 tiam, vel fortitudinem sibi adiunctam habent, honoratiora: his
 vero, quae huius qualitatibus partem habent, melius invenire nihil
 est; quemadmodum nimirum istis, qui nihil eius habent, nihil
 contemimus. Quippe solos, qui pulchri non sunt, turpes vocamus:
 quasi nihil sit, si quis aliquam ceterarum praerogativarum ha-
 beat, pulchritudine idem privatus. Atque illos, qui vel in popu-
 lari imperio rem publicam administrant, vel tyrannis subiecti sunt,
 demagogos illos, hos adulatores vocamus: solos, qui sub hac
 Pulchri & Honesti potestate sunt, admiramur, laborisque & ho-
 nestatis amantes vocamus, & communes benefactores habemus il-

καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν οὕτω μὲν σεμνὸν τὸ κάλ-
 λος ἐστίν, οὕτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν εὐχῆς μέρει τυχεῖν,
 κέρδος τε νομίζουσι τὸ τούτω τι διακονῆσαι δυνήθῃναι,
 πῶς ἡμᾶς εἰκότως οὐκ ἂν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσοῦτον
 ἔχοντες κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ' ἐκοντὶ προϊέμεθα, μὴδ'
 αὐτὸ τούτο αἰσθέσθαι δυνήθέντες, ὅτι ζημιούμεθα;
 28 Τοσοῦτον μὲν δὴ καὶ γὰρ τὸν λόγον ἐποίησάμην, πολλὰ
 τῶν ἐνόντων μοι περὶ κάλλους εἰπεῖν ἀφελῶν, ἐπειδὴ
 τὴν συνουσίαν ἐπιπολὺ παρατεινομένην ἐώραν.

ΕΡΜ. Εὐδαίμονές γε, οἱ τοιαύτης ἀπολελαύκατε
 τῆς συνουσίας· σχεδὸν δ' ἤδη καὶ γὰρ οὐδὲν ἔλαττον
 ὑμῶν ἔσχηκα διὰ σέ.

[Οὐδ' οὗτος δοκεῖ τοῦ Λουκιανού.]

los, qui pulchrorum [honestorum] curam suscipiunt. Cum igitur adeo augustum quiddam sit pulchritudo, adeoque in parte votorum sit omnibus illam consequi, ut in lucro ponant, illi si qua servire possint: quomodo non merito nos vituperaverit aliquis, si tantum cum liceat lucrum facere, ultro deinde illud abiiciamus, ac ne hoc ipsum quidem sentire queamus, damnum nos facere? Tantum & ego verborum feci, multis, quae in promptu mihi erat de pulchritudine dicere, abscessis, cum longius extrahi colloquium viderem.

Herm. Felices vos quidem, qui tali colloquio frui fitis! Sed tuo beneficio fere non deteriori ego quoque conditione fui.

N E P Ω N

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ, ΕΙ ΓΗΗΣΙΟΣ.

MENEKRATOUS KAI MOUSONIOY.

MEN. **Η** ΟΡΥΧΗ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουσώνιε, ἢ διὰ χειρὸς, ὥς φασι, γεγονυῖα τῷ τυράνῳ, νοῦν εἶχεν Ἑλλήνα.

ΜΟΥΣ. Ἰσθι, ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίῳ ἐντεθυμῆσθαι Νέρανα. τὰς γὰρ περιβολὰς τῆς Πελοποννήσου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυνήρει τοῖς θαλαττουμένοις, εἴκοσι σταδίων τοῦ Ἰσθμοῦ ῥήγματι.

MEN. Τοῦτο δ' ἂν καὶ τὰς ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ δὴ ἀκείναις ἀποχρῶν οἱ οἴκοι καρπὸς, ἦν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττη. ταῦτα δὴ διέξελθε, Μουσώνιε, βουλο-

N E R O

SIVE DE ISTHMO PERFODIENDO.

MENEKRATIS ET MUSONIL.

Men. **Α**Τ *Isthmum* certe perfodere, *Musoni*, quod prae manu, ut aiunt, habuit tyrannus, Graeci res consilii tuo etiam iudicio fuit.

Mus. Scito, Menecrates, etiam meliora in animo habuisse *Neronem*. Circuitus enim illos Peloponnesi supra Maleam navigantibus compendificiebat, perrumpendo viginti stadiorum *Isthmo*.

Men. Hoc vero & commerciis utile fuisset, & maritimis urbibus pariter atque mediterraneis. Nam his quoque fructus domestici sufficiant, si res maritima bene habeat. Haec

μένοις ἡμῖν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μή τι σπουδάσαι διανοῇ ἕτερον.

ΜΟΥΣ. Δίειμι βουλομένοις. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαρίζοιμην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀΦιγμένοις ἐς ἀηδὲς οὕτω
 2 Ὀροντιστήριον ἐπὶ τῷ σπουδάζειν. Νέρωνα τοίνυν ἐς Ἀχαιᾶν ᾠδαὶ ἤγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπεικέναι, μὴδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἥδιον. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τὸν γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων) στεφανοῦσθαι ᾄδων. τὰ γὰρ Πύθια, τούτων μὲν ἐαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μὴδ' ἐκεῖνον ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ᾠδὴν θέσθαι. ὁ δὲ Ἴσθμὸς, οὐ τῶν ἀποθεν αὐτῷ βεβουλευμένων· ἀλλ' ἐντυχὼν τῇ Φύσει τοῦ τόπου, μεγαλουργίας ἡράσθη, τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνθυμηθεὶς, ὡς τὴν Εὐβοίαν τῆς Βοιωτίας ἀπέτεμεν Εὐρίπῳ τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἔτι γε μὴν καὶ τὸν Δα-

ergo, Musoni, enarra nobis audire cupientibus universis, nisi quid aliud ferium agere cogitas.

Mus. Faciam ac lubens. Nec enim scio, in quo potius gratum facere vobis possim, qui studendi causa insuave adeo auditorium ingressi sitis. Neronem igitur in Achaiam egerunt carmina, & quod firmiter sibi persuaserat, nec Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non inter ea, quae e longinquo cogitaverat: sed cum in naturam loci incidisset, magnificentiae quodam amore correptus, & regem illum Achivorum quondam ad Troiam profectorum cogitans, ut is Euboeam a Boeotia absciderit illo circa Chalcida Euripo; atque insuper Darium, ut Bosporo pons

ρεϊαν, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῷ ἐπὶ τοὺς Σκύ-
 θας· τὰ δὲ Ξέρξου καὶ πρὸ τούτων ἴσως ἐνενόησε, μέ-
 γιστα τῶν μεγαλουργιῶν ὄντα· καὶ πρὸς τούτοις, τὸ δὲ
 ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμιῆσαι πάντας, εἴσαιτο τὴν Ἑλλά-
 δα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν· αἱ γὰρ τύραννοι
 φύσεις μεθύουσι μὲν, ψαύουσι δὲ πῃ καὶ ἀκοῦσαι τοῦ-
 το Φθέγμα. Προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμ- 3
 Φιτρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ἦσε, καὶ ᾠσμα οὐ μέγα
 Μελικέρτη δὲ καὶ Λευκοθέα. ὀρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν
 δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος, ἐπὶ τὴν
 ὀρυχὴν ἦξε, κροτούμενός τε καὶ ἀδόμενος, καὶ καθικό-
 μενος τῆς γῆς, τρίς, οἶμαι· τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πεπιστευ-
 μένοις παρακελευσάμενος ξυμπόνως ἀπτεσθαι τοῦ ἔρ-
 γου, ἀνῆει εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους δοκῶν ὑπερ-
 βελῆσθαι πάντα. οἱ μὲν δὴ ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου, τὰ
 πετρῶδη τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν, ἡ στρατιὰ δὲ τὰ

contra Scythas ab illo impositus sit; Xerxis autem opera
 forte ante haec ipsa cogitavit, magnificorum operum ma-
 xima. Ad haec videri sibi poterat, se permiscendis tam
 parvo intervallo omnibus, splendido Graeciam munere &
 velut epulis excipere. Ingenia enim tyrannorum, ebria illa
 quidem, tamen interdum etiam eiusmodi vocem audire
 gestiunt. Progressus autem de tentorio, hymnum canebat
 Amphitrites ac Neptuni, & carmen non magnum Meli-
 certae & Leucotheae. Cum vero rastellum illi aureum por-
 rexisset praeses Graeciae, ad fossam accessit inter plausus
 atque cantus, humoque ter, puto, percussa, hortatusque
 eos, quibus cura operis permissa erat, ut studiose illud ag-
 grederentur, Corinthum rediit, omnes a se Herculis su-
 peratos labores, existimans. Atque ergastulorum vincti sa-
 xosa & difficilia elaborabant, terrena autem ac plana exer-

4 γεώδη τε καὶ ἐπίπεδα. Ἐβδόμην δὲ που καὶ πέμπτην
 ἡμέραν προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἴσθμῳ, κατέβη τις
 ἐκ Κορίνθου λόγος οὕτω σαφής, ὡς δὴ τοῦ Νέρωνος
 μετεγνώκωτος τὴν τομὴν. ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους
 γεωμετροῦντας τῆς ἐκατέρας θαλάττης τὰς φύσεις,
 οὐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγου-
 μένους τὴν ἐκ τοῦ Λεχαιίου περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναι.
 πελάγους γὰρ τοσούτου νήσω ἐπιχυθέντος, καὶ ὑπο-
 βρύχιον ἀπενεχθῆναι τὴν Αἶγινα. Νέρωνα δὲ τῆς μὲν
 τοῦ Ἴσθμοῦ τομῆς οὐδ' ἂν Θαλῆς μετέστησεν ὁ σοφώ-
 τατός τε καὶ φυσικώτατος. τοῦ γὰρ τεμεῖν αὐτὸν ἦρα
 5 μᾶλλον, ἢ τοῦ δημοσίου ἄδειν. Ἡ δὲ τῶν Ἑσπερίων
 ἐθνῶν κίνησις, καὶ ὀξύτατος, ὡς τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτό-
 μενος, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε
 καὶ Ἴσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς
 γὰρ θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. Φασὶ

citus. Septimo vel quinto adeo die, cum Isthmo velut af-
 fixi haereremus, ingruit aliquis e Corintho nondum ta-
 men certus rumor, de mutato a Nerone abscindendi con-
 filio. Dicebant autem, Aegyptios, dimenso utriusque ma-
 ris fastigio, non eiusdem illa libramenti deprehendisse, sed
 altius arbitrari illud, quod ex Lechaeo *sinu* allabatur, atque
 Aeginae proinde metuere, ne, tanto mari ad insulam illam
 appellente, plane submersa Aegina auferatur. Verum Ne-
 ronem quidem a secando Isthmo neque Thales ille sapien-
 tissimus, & consultissimus naturae, demovisset: magis enim
 fecare illum iam cupiebat, quam *ipsum* publice canere. At
 Occidentis populorum motus, & acerrimus ille *vir*, qui
 rempublicam ibi capeffiverat, nomen ei Vindex, a Grae-
 cia & Isthmo abduxit Neronem, frigida quaedam de Geo-
 metria causantem: maria enim pari undique fastigio libra-

δ' αὐτῶ καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι. τοῦτ' αὐτοὶ χθές ἠκούσατε τοῦ προπταίσαντος χιλιάρχου.

MEN. Ἡ Φωνὴ δέ, Μουσώνιε, δι' ἣν μουσομανεῖ, 6 καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιάδων ἑρᾶ, πῶς ἔχει τῷ τυράνῳ; τῶν γὰρ Λήμνων προσπλεόντων οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ κατεγέλων.

ΜΟΥΣ. Ἄλλ' ἐκεῖνός γε, ὃ Μενέκρατες, οὔτε θαυμασίως ἔχει τοῦ Φθέγματος, οὔτ' αὖ γελοιῶς· ἡ γὰρ Φύσις αὐτὸν ἀμέμπτως τε καὶ μέσως ἤρμωκε. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν Φύσει, καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης αὐτῷ τῆς Φάρυγγος· μέλη δ' οὕτω κατεσκευασμένα βομβεῖ πῶς. οἱ δὲ γε τόνοι τῶν Φθόγγων ἐπιλααίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θαρρεῖ αὐτῷ· χρωμάτων δὲ Φιλανθρωπία, καὶ μελοποιία, εὐαγάγω μὲν δὴ, καὶ κιθαρωδία εὐ-

ta novi. Aiunt autem illi, etiam ipfas suburbanas regiones iam labare, & cedere. Hoc ipfi quoque heri audistis e tribuno, qui huc appulit.

MEN. Sed vox, o Musoni, propter quam ita furiose Musicus est, & Olympiadum Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet tyranno? eorum enim, qui Lemnum apulerunt, admirati quidam sunt, alii deridere.

MUS. Verum iste, Menecrates, neque admirabilis est, quantum ad vocem, neque ridiculus. Natura enim illum sine reprehensione & mediocriter instruxit. Cavum autem quiddam & grave praeter naturam sonat, depresso ad interiora gutture. Cantica vero ita paratus quodammodo stridit ac strepit. Interim toni vocum musicarum mitigant illum, tolerabilioremque faciunt, cum sibi non confidit, colorum musicorum humanitate, & modulatione flexibili sane, & bene composito ad citharam cantu, & quod, ubi

σταλεῖ, καὶ οὗ καιρὸς βαδίσαι, καὶ στήναι, καὶ μετα-
στήναι, καὶ τὸ νεῦμα ἐξομοιωῖσαι τοῖς μέλεσιν, αἰσχύ-
νην ἔχοντος μόνου τοῦ βασιλέα δοκεῖν ἀκριβοῦν ταῦτα.

7 Εἰ δὲ μιμοῖτο τοὺς κρείττονας, Φεῦ γέλατος, ὡς πολλὸς
τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καίτοι μυρίων φόβων ἐπηρτη-
μένων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νέυει μὲν γὰρ, τοῦ
μετρίου πλέον ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἄκρων δίστα-
ται τῶν ποδῶν ἀνακλώμενος, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ.
Φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν, ἐρευθεῖ μάλλον, ἐμπιπραμένου
αὐτῷ τοῦ προσώπου· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον, καὶ οὐκ
ἀποχρῶν που δῆ.

8 MEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς ὑφίενται, ὦ
Μουσῶνιε; τέχνη γὰρ που χαρίζονται.

ΜΟΥΣ. Τέχνη μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποπαλαίοντες· ἀλλ'
ἐνδυμήθητι, ὦ Μενέκρατες, τὸν τῆς τραγωδίας ὑποκρι-

tempus est, ingreditur, & stat, & transfert se, & quod nu-
tum accommodat cantibus: qua in re illud solum turpi-
tudinem habet, quod Imperator videtur studiose ac subti-
liter ista tractare. Quoties vero imitatur superos, vah ri-
sum! quam multus excidit spectatoribus, licet sexcenti ter-
rores impendant, si quis illum derideat. Nurat enim, su-
pra modum collecto spiritu, summis pedum divaricatorum
digitis infistit, retrorsum inflexus, ut qui rotae *alligati*
sunt. Cumque natura sit rubicundus, magis etiam incensa
illi facie rubescit. Spiritus illi exilis, neque usquam fane
sufficiens.

Men. Qui vero contra illum certant, quomodo se sub-
mittunt, Musoni? Nempe arti hoc forte gratificantur?

Mus. Arti illi quidem, ut qui in lucta concedunt. Sed
tu cogita, Menecrates, tragicum actorem, qui in Isthmo

τὴν, ὡς Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ
τὰς τέχνας, ἣν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες.

MEN. Καὶ τί τοῦτο, Μουσώνιε; σφόδρα γὰρ ἀνή-
κοος τοῦ λόγου.

ΜΟΥΣ. Ἄκουε δὴ λόγου ἀτόπου μὲν, ἐν ὀφθαλμοῖς
δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένου. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κει- 9
μένου, μήτε κωμωδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε τραγωδίαν,
ἐδόκει Νέρων τραγωδοὺς νικᾶν. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν
ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μὲν ὁδ' Ἑπειρώτης, ἄριστα
Φωνῆς ἔχων, εὐδοκιμῶν δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμε-
νος, λαμπρότερα τοῦ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τοῦ στε-
Φάνου ἑρᾶν, καὶ μὴδ' ἀνήσειν πρότερον ἢ δέκα τάλαν-
τα δοῦναι οἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆς νίκης. ὁ δ' ἡγχιαινέ τε,
καὶ μανικῶς εἶχε· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἡκροᾶτο ὑπὸ τῇ
σκηνῇ, ἐπ' αὐτῷ δὴ τ' ἀγῶνι. βωόντων δὲ τῶν Ἑλλήνων
ἐπὶ τῷ Ἑπειρώτῃ, πέμπει τὸν γραμματέα, κελεύων

perit. Aequalia enim pericula etiam circa artes, si inten-
dant se artifices.

Men. Et quid hoc, Musonius? plane enim nihil ea de re
audivi.

Mus. Audi igitur rem incredibilem illam quidem, sed
in oculis Graeciae factam. Cum lex esset ludis Isthmiis, ne
Comoedia certaretur, neque Tragoedia, visum est Nero-
ni, Tragoedos vincere: cumque venirent ad illud certam-
en plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus,
qui eo nomine in fama atque admiratione hominum esset,
clarius etiam, quam solebat alias, fingeat se & coronae
amore captum, neque concessurum prius, quam decem
sibi talenta Nero pro victoria dedisset. At hic exasperari &
furere. Etenim in tabernaculo etiam audiebatur sub ipsum
tempus certaminis. Clamore autem laudantibus Epiroten
Graecis, scribam mittit, submittere hunc sibi vocem iu-

ὑφεῖναι αὐτῷ τούτον· αὐτοῦ δὲ ὑπεραίροντος τὸ Φθέγμα, καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντος, εἰσπέμπει Νέρων ἐπ' ὀκριβάντων τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς, οἷον προσήκοντάς τε τῷ πράγματι. καὶ γὰρ ἤ καὶ δέλτους ἐλεφαντίνους καὶ διθύρους προβεβλημένοι αὐτὰς ὥσπερ ἐγχειρίδια, καὶ τὸν Ἡπειρώτην ἀναστήσαντες πρὸς τὸν ἀγχοῦ κίονα, κατέαξαν αὐτοῦ τὴν Φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς δέλτοις.

10 MEN. Τραγωδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσῶνιε, μιὰρὸν οὐτὼ πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐργασάμενος;

ΜΟΥΣ. Παιδιὰ ταῦτα νεανία τῷ μητροκτονήσαντι, εἰ δὲ τραγωδίας ὑποκριτὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμῶν αὐτοῦ τὸ Φθέγμα, τί χρὴ θαυμάζειν; καὶ γὰρ ἤ καὶ τὸ Πυθικὸν στόμιον, παρ' οὗ αἱ ὀμφαὶ ἐέπνεον, ἀποφράττειν ὥρμησεν, ὥς μὴδὲ τῷ Ἀπόλλωνι Φωνὴ εἴη· καίτοι τοῦ Πυθίου καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τοὺς Ὀρέστας τε καὶ Ἀλκμαίονας, οἷς τὸ μητροκτονῆσαι, καὶ

bens. Illo vero magis etiam tollente vocem, & populariter contendente, immittit Nero in pulpita suos histriones, tanquam qui negotio huic apti essent. Hi ergo, qui pugillares eburneos bipatentes pugionum instar protendebant, erecti ad proximam columnam Epirotæ guttur directis illis tabellis ferientes elidunt.

Men. Tragoediam vero vicit, Musoni, tam impuro facinore in oculis Græciæ perpetrando?

Mus. Lusus iste iuveni, interfectori suæ matris. Si vero Tragicum histrionem, exstirpanda illius voce, interemit, quid mirandum est? qui etiam Pythicum ostium, e quo divina adspirabantur oracula, obturandi impetum cepert, ut neque sua Apollini vox porro esset: Pythio licet annumerante illum inter Orestas & Alcmaeones, quibus matrum peracta ab ipsis caedes etiam gloriæ quoddam ge-

λόγον τινὰ εὐκλείας ἔδωκεν, ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρησαν. ὁ δὲ μηδαμῶς εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐτιμώρησεν, ὑβρίσθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ ᾤετο, πρῶτα τῶν ἀληθῶν ἀκούων. Ἀλλὰ μετὰ λόγων, τίς ἡ προσιοῦσα ναῦς; ἱ ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὐφημος, καὶ τις ἐκ πύρας προτείνει τὴν χεῖρα, παρακελευόμενος ἡμῖν θάρρειν τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα οἴχεσθαι.

MEN. Βοᾷ γὰρ, Μουσώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσῳ τῆς γῆς ἀπτεται.

ΜΟΥΣ. Εὐγε, ὦ θεοί.

MEN. Ἀλλὰ μὴ ἐπευχόμεθα ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις οὐ φασι δεῖν.

nus peperit, cum patres sic ulciscerentur. At hic cum dicere non posset, quem ultus esset, contumelia se affectum a Deo putabat, cum tamen mitiora veris audiret. Sed dum loquimur, quatenam navis accedit? ut illa bonum quiddam videtur advehere! Coronati enim sunt capitibus, tanquam chorus boni ominis. Atque de prora aliquis protendit manum, bono nos animo esse iubens & gaudere: clamat autem, nisi quid me fallunt aures, periisse Neronem.

Men. Enimvero sic clamat, Musoni, & disertius, quo propius terram venit.

Mus. Bonum factum, o Dii!

Men. Sed ne quid imprecemur: negant enim hoc decere in defunctis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

НБ ОНУ імені І. Мечникова

VARIANTES

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 2. IEP.) Personar. nomina aderant in *I. B.* 1. *Fl. Ald. H. S.* Omissa in *P.* Pag. 2. l. 4. Αὐτὸν) Recepi ex *Fl. I. V.* 2. & *L. Αὐτῶν Ald. P.* &c. male. l. 6. Αὐτῶν) Ex emend. Solan. Αὐτὸν edd. l. 11. Ἑπτὰ) τῶν ἑπτὰ Coll. male. Pag. 4. l. 4. Σὸι) Sic *L. H. P. S. Amst. Σὺ Fl. I. Ald. V.* 2. *Fr.* l. 6. Ἐπινεύσει) Sic in omnibus. Ἐπινεύσῃ Ienf. l. 9. Ἄμα) Et hoc omnes obsidet. ἄσαι marg. *I.* conicit. Pag. 6. l. 1. Ὑποβαλλομένην) ὑποβαλλομένην *Fl.* l. 16. Γάρ τι) Sic omnes. Pag. 7. l. 6. Ἀφείλετο) Male omissum in *Fl.* Pag. 8. l. 2. Εὐ ποιῶν) Sic *Fl. B.* 1. & 2. Εὐποιῶν iunctim cert. l. 14. Οἷος) Bene *L. Fl. V.* 2. *S.* Οἷς male *Ald. I. Fr. B.* 1. & 2. Pag. 9. l. 7. Παιδοτρίβας) Erasmus legit, adscriptum marg. *A. I. W.* Et sic *H.* 1. Παιδοτρίβας cert. male. Pag. 11. l. 3. Ὁ αὖ) Ita *Fl. I.* Sed ὁ male omisere *Fr. B.* 1. *Ald. H. P. S. Amst.* Pag. 12. l. 1. Παλιμπαιδας) καλλιπαιδας male *Fl.* l. 8. Τῶν φίλων) Nihil varietatis invenio.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 14. l. 3. Καρτερός) καρτερῶς male *Fl.* l. 5. Προειρήσθαι) Sic dedi ex *Fl. V.* 2. *Ald. B.* 1. *S.* Προειρεῖσθαι *I. H. Fr.* l. 8. Μονοχίτων) Sic *V.* 2. Μονοχιτιῶν cert. l. 9. Κρύος) Abest a *Fl.* l. 15. Προσεικάζειν) Sic omnes. Forf. προσπελάζειν. Marg. *I.* etiam πλησιάζειν adscripsit. Pag. 15. l. 14. Καί) Non habet *I.* Habent *Fl. H. P. B.* 1. &c. l. 15. Μάτην) Leg. οὐ μάτην. l. 17. Αὐτός) αὐτός edita misere. Forf. οὐτός in *V.* Sed quia nihil varietatis notavit Solan. accentum potius, quam literam, mutare sustinui. *Reitz.* Pag. 16. l. 3. Κυμβάλοις) τυμπάνοις Graev. l. 15. Ἑορτῇ) εορτῇ γενέσθαι *Fl.* l. 16. col. 1. Βάκηλοι) βάκηλος edita. Sed quis non videt, id ad Luciani textum accommodandum? *Reitz.* Pag. 18. l. 11. Ἐπαχθές) Bene *Fl. B.* 1. & 2. *P.* Ἀπαχθές male *Ald. I. H. V.* 2. *Fr. S.* ead. Μηδέν) μηδὲ male *Fl.* Pag. 19. l. 11. *Lucian. Vol. IX.*

Ἡ, ἦ) Deest posterius ἦ in *Fl.* Adest recte in cett. In αὐ-
 του autem conspirant omnes. *Pag.* 20. *l.* 11. Προνομήν) προ-
 νομίαν *Pell.* *Pag.* 21. *l.* 1. Παραπεμπέτωσαν) παραπεμπέ-
 σθωσαν *Fl.* *l.* 8. Πάντες) Sic edd. omnes. Πένυτες *Gron.*
l. 10. Συμπόσιον) *Fl.* punctum ponit post συμπ. *l.* 11. Ἐξ-
 έστω &c.) Varie haec & seqq. interpunguntur. Vid. nott.
l. 12. Καί) Omittit *Fl.* *l.* 13. Πεττενέτωσαν) πεττενέσθωσαν
Fl. ead. Ἐπὶ καρύων) Ἀν καρύοις; ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ;
Pag. 22. *l.* 4. Οὐτέ λιμὸς) Omiffa haec duo in *Fl.*

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. *l.* 13. Ὡς δέ) Sic *Fl.* *Ald.* *I. H. B.* 1. *P.* Ὡς καὶ
S. ead. Ἡ) Ita, ut Ienius voluit, est in *Fl.* *L.* & *Coll.* at
 reliquae ἦ habebant. *l.* 14. Μύρμηξ ἦ) In edd. haec ad ver-
 ba ὥς δέ νῦν ἔχομεν relata legebantur, quod tamen & sic
 in *V.* fuisse suspicor, cum varietatem non annotarit No-
 ster. *Reitz.* *Pag.* 24. *l.* 3. Οἶον) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr. B.* 1. & 2.
H. P. S. Οἶοί εἰσιν *I.* & *V.* 2. *l.* 7. Ἐμβάτας) Edd. com-
 ma ante h. v. habent, quod sustulit *Solan.* Sed innumera &
 ego sustuli, quod ubique monere, supervacuum. *Pag.* 25.
l. 4. Τούτου) τούτων *P.* At prius recte *Fl.* *I.* ac cett. *l.* 8.
 Τούν) Nihil variet. inveniri addidit *Solan.* *l.* 13. Οὐ) Omittit
 negationem *Fl.* *l.* 16. Τὸ πρῶγμα) Non agnoscit *S.* *Pag.* 26.
l. 11. Ἡμῶν πάντων) Sic omnes. *l.* 17. col. 2. Ἡ) Emendatio
Solani pro vulgato καὶ, quam secutus sum, etsi non addit,
 unde habeat. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Χοίρικα) σχιέσκη edita ridi-
 cule. *l.* 20. col. 2. Ἀνδρῶν) Sic etiam *V.* *Pag.* 27. *l.* 7. Ἐπι-
 βάλομεν) ἐπιβάλλομεν *Schol.* At vulgatum tenet *Fl.* *Fr. I.*
P. & *Coll.* cum cett. *l.* 13. Ἡμῶν) Recte sic *Fl.* *P.* & *L.*
 Ὑμῶν male *I. H. Ald. V.* 2. *Fr. B.* 1. *S.* *l.* 17. Παραμείβε-
 σθαι) τῇ λοπάδι παραμείβεσθαι editum ante. Delevit prio-
 ra *Solan.* ead. Ἐπιβάλομεν) Ita dedit *Solan.* (pro vulgato
 ἐπιβάλλομεν) adscripsitque: sic etiam *C.* Locus est ex ali-
 quo scriptore desumptus. *Pag.* 28. *l.* 2. Ὑπὸ) Recte edd. Ἀπὸ
Schol. *l.* 10. Παρεισπεσούσαν) Sic & *Fl.* cum *I. P.* &c.
l. 11. Ἀλλάντα) Lege ἀλλάντα. *Schol.* ἄλλαντα. *l.* 17. col. 1.
 Καὶ ἡδέας) Haec verba in edd. omiffa, inserta ex *V.* *l.* 18.
 col. 2. Ἐντέρου) Restitutum ex *Cod.* Vulgatum ἕτερον ἔσκευ-
 ασμένον, misere. *Reitz.* *Pag.* 29. *l.* 2. Ἀναπταμένας) ἀνεπτα-
 μένας *Fl.* ead. Ταύτας) Bene *P. H. Fl. I.* &c. Ταῦται male
S. *l.* 11. Ὑπορρέουσας) Ex emend. *Solani.* Ἐπὶ ῥρέουσας edd.

hac priores. l. 12. Οἷοι) Sic iam omnes. Cum ante c. 19 οἷον εἰσιν haberent. l. 14. Ἐκκεντούν) ἐκκεντούντα Fl. Pag. 30. l. 13. Εἰς ὧν) Non agnoscit Fl. l. 17. Ἄφης) ἀφῆς Fl. Pag. 31. l. 3. Τῶν δείπνων) τοῦ δείπνου Fl. l. 7. Ἐχῶσι λέγειν) ἔχουσιν λέγων Fl. Pag. 32. l. 1. Φθειρίζῃ) Nihil mut. edd. Φθειρίζῃ. Cod. Graev. l. 6. Ἐπείτοι) ἐπεὶ τί Fl. l. 8. Αὐτὰ) αὐτὸν Fl. l. 12. Εὖ ποιῶν) Sic iam discretim omnes. l. 16. Ἴσως) Ita habere omnes, adscriptit Solan. l. 18. col. 1. Ἐποτινῶ) ποτινῶ edita. Mutavit Solan. Pag. 33. l. 8. Συνεξελέξαντο) συνεξελέξαντο edd. priores male. l. 14. Συγκαταττυμέναι) Ex emend. Solani. Nam συγκακομμέναι omni. antea male. Pag. 35. l. 1. Ὑμᾶς) Bene Fl. ut lens. voluit. Cett. ἡμᾶς. l. 5. Χρήσονται) Sic Fl. Fr. P. &c. Χρήσονται l. 7. Ἀξιον) Edd. Ἀξιῶν Solanus. l. 23. τοῖς) Omisit Fl. Pag. 36. l. 3. Μὴδ' ἄλλως) Sic P. S. Μὴδ' ὅλως l. Ald. Fl. Fr. H. B. Pag. 38. l. 5. Ἰσοδιαίτης) Sic edd. Ἰσοδιαίτητης Solan. Ἰσοδαίτης. Gesn. l. 8. Τιμήσωσι) τιμήσουσι καὶ φιλήσουσι Fl. Pag. 39. l. 2. Διαβαστάσαντες) Bene sic Fl. P. S. (B. 4.) Διαβαστάντες male l. Ald. H. &c. Pag. 40. l. 8. Ἐπιδείξασθε) ἐπιδείξετε Fl. l. 13. Μὴ δὲ) Ita edd. vett. Μὴ δὲ recentiores. ead. Γένοιτο) γένηται Fl. Pag. 41. l. 1. Ὀπτόμενοι) Bene l. P. Ὀπτόμενοι H. male. l. 3. Ψύτται) ψύτται Ald. H. Fr. P. &c. Ψήτται l. & V. 2. Ψύττα Fl. & Schol. l. 12. col. 2. Ψύττα) Sic edita & V. l. 14. col. 1. Γόνδης) Ita clare legebatur in Scholiaste nostro. Etymologici magni auctor habet Ἰόνδην. Cler. Pag. 42. l. 10. Ἰσοδιαίτητας) Ex emend. Solani. Ἰσοδιαίτην G. Ἰσοδιαίτοι edd. omnes. l. 11. Συνδιαίτητην) Sic iam bene Amst. S. G. Συνδιαίτην cett. ead. Αὐτῶν) Sic P. H. B. l. Fr. Αὐτὸν l. Fl. Ald. S. l. 12. Ὀλίγων) ὀλίγον S. l. 17. Πάντα εὐθὺς) Recte huc retulit hoc Schol. Solanus, cum ante ad Ὀργὴν καὶ μῖσος referretur. Reitz. Pag. 43. l. 4. Αὐτὸν) αὐτῶν V. 2. sola. l. 15. Λαυρότερον) λαμπρότερον C. ut Schol. 14 Ἐταιρ. Δ. Solan. Scribe λαβρότερον. Wetsl. Pag. 44. l. 4. Συνθοῖντο) συνθεῖντο Fl. (& S.) l. 6. Ἐργάσασθαι) Sic Fl. Ἐργάσασθαι cett.

IN CONVIVIVM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. l. 5. Φιλοσόφους λόγους) λόγους φιλοσόφους B. Cod. five O. ead. Σμικρὰν) Sic edd. Μικρὰν B. l. 7. Τραυμάτων) πραγμάτων male B. l. 12. col. 1. Ἀφωμοίωται) In C. recte, ex quo & sequentia restituta, cum in V. legeretur

male, ἐφ' ὁμοίᾳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ τοῦ γάμων. *Reitz.*
ibid. l. 14. Τετελεσμένοις) γεγεννημένοις. C. l. 18. col. 2. Κα-
 τὰ) καὶ Κενταύροι, omisso πόλεμος, edita, quibus Solanus
 ita adscripserat: Deest in impress. πόλεμος. Posterior huius
 Scholii pars in C. non existat suo loco; sed in fine reperitur:
 unde & ex V. ultima in impr. manca restituiimus. *Pag.* 46.
 l. 4. Σχεδόν) Deest in B. l. 12. Παραγένοιτο) παρεγένετο B.
 l. 15. Φθάνοις) φθάνοις B. *Pag.* 47. l. 1. Ἐμπαρόνησαν) Sic
 dedit Solanus. Ἐπαρόνησαν edd. & B. l. 5. Διηγούμενους)
 διηγούμενοις marg. A. l. 11. Ἐχει) ἔχειν B. l. 20. col. 1.
 Ἐστιάσει) ἐστιώσει male edita; & μοχ διηγούν, pro quo
 διηγού ex V. dedit Solan. *Pag.* 48. l. 2. Τὴν) Omittit B. l. 5.
 Ἀκριβῶς) ὅς ἀκριβῶς οἶδα B. ead. Γινώσκων) Sic B. l. B. 1.
 Ald. H. Fr. S. Γινώσκων Fl. Γινώσκοντα P. B. 2. l. 10.
 Ἐξεῖς) Restitui ex Fl. pro ἥξεῖς, quod erat in cett. & B.
 l. 15. col. 1. Ἀλλήλοις) Non agnoscunt C. *Pag.* 49. l. 4. Φθά-
 σεις) φθάσῃ Fl. l. 5. Δείσῃ) Et sic cett. cum Fl. l. 16. col. 2.
 Σχοίης) σχοίεις V. neutrum recte; nam debuit dicere ποιοῖς.
 Solan. *Pag.* 50. l. 1. Πλουσίᾳ τῷ) πλουσίον τε τῷ B. l. 3.
 Τὸ πλουτεῖν) τοῦ πλουτεῖν B. sed vulgatum verum est. l. 4.
 ὧν ὁ Fl. l. 7. Ὁ ἀπὸ) Artic. omittit B. l. 9. Τοῦ Ἀρι-
 σταιν.) Articulum omittit B. l. 16. Παρεκέκλιντο) παρεκέ-
 κλιντο male B. l. 17. col. 2. Κοπίδα) πολίδα ante editum
 prave. l. 18. col. 1. Σκολιώτατον) Ita Solan. correxit, pro
 vulgato σκολιώτερον. Obtemperavi, quia est melius, & mu-
 tatio exigua; licet haud addat, unde id hauserit. *Reitz.* *ibid.*
 l. 20. Ἐπεκλήθη) Ita V. recte. Ἐπεκλήθεν male edita. Solan.
Pag. 51. l. 3. Συνεστιᾶτο) συνεστιᾶται male B. l. 14. Τὸ ἀν-
 τίθυρον) Sic B. Cod. Τὸν ἀντίθυρον edd. l. 18. col. 2. Οἶμαι)
 Hoc οἶμαι adiecit Solanus, non addens unde. *Pag.* 52. l. 8.
 Σοι) Deest in Fl. l. 11. Ἰερεῖ γε ὄντι) Desunt in B. l. 12.
 Πάνν) Et hoc omisit B. *Pag.* 53. l. 1. Ὁ Ζήνων) Iam artic.
 habet B. quem edd. omiserant. l. 5. Τῶν πλείστων ἀνδρῶν)
 ἀνδρῶν τῶν πλείστων B. *Pag.* 54. l. 5. Αὐτόν;) ἐαυτόν B.
 l. 8. Ἐπεισέπесεν) Sic omnes. l. 9. Κοινόν) κυνικόν B. l. 20.
 col. 1. Παρεισέφερέ σε) Lege παρεισέφησε. Solan. *Pag.* 55.
 l. 4. Ἐδεδοίκεσαν) Ita O. & Fl. Ἐδεδοίκεσαν edd. cett. ead.
 Ἀτεχνῶς) Nihil mut. Fl. l. P. &c. Forf. ἀγαθόν marg. l.
 Sed nihil est opus. l. 5. Κυνικῶν) Κυνῶν B. l. 8. Καθίξεσθαι)
 καθέξεσθαι B. hic & mox iterum. ead. Παρὰ) παρ' B. l. 11.
 Ὑμεῖς) Bene B. Fl. Fr. P. H. Ὑμεῖς l. ead. Ὑπτιοι) Deest in
 Fl. l. 12. Ἐστιᾶσθε) Bene sic Fl. Fr. P. &c. Ἐστιᾶσθαι male

I. & V. 2. l. 14. Κάμοιμι) γάμοιμι male B. l. 15. col. 1. Ὑπο-
 γογγύζοντες) Misere antea edebatur ὑπογογγίζοντες. l. 16.
 col. 2. Κρακτικὸν) Sic edita recte. Κρακτική V. ead. Ὁ) ὃν
 antea lectum. Mutavit Solan. Pag. 56. l. 10. Ἰσα) ἴσων B.
 male. l. 13. Ἀναδοῦναι) Restitui ex B. & Coll. Δοῦναι edd.
 Pag. 57. l. 3. Ὑπὸ) ἀπὸ B. frustra. l. 4. Περιεσοβείτο) περι-
 εσοβούτο Th. Mag. in ἀποσοβῶ. Ἐπεσοβείτο Coll. In vulgato
 conspirant edd. & B. l. 6. Εἰσεκεκόμιστο) ἐσκεκόμιστο B.
 l. 9. Γλαφυρώτατον) γλαφυρώτερον B. & Coll. l. 10. Ὁ, τι)
 ὅτι edd. male. l. 14. Συνανέδωκε) συνέδωκε B. l. 16. col. 2.
 Τούτων) Omissum in editis. Addidi ex V. C. & G. Solanus.
 Pag. 58. l. 1. Θλιβόμενον) θλιβόμενος B. l. 12. Ὁρεωκόμον —
 ἱπποκόμον) ὀρεωκόμων — ἱπποκόμων B. l. 14. Διαφοιτήσαν)
 Ita edd. omnes, & sic B. etiam, teste Solan. Διαφοιτήσαι
 P. l. 15. Ἀλλὰ μὴ) ἀλλὰ μὴν P. sola. Pag. 59. l. 1. Ἐπεπώ-
 κει) ἐπεπτώκει B. l. 6. Προῦπινον) προῦπιον Fl. ead. Ἐπὶ)
 ἀπὸ B. l. 7. Ἦν μὴ λάβῃ) εἰ μὴ λάβοι B. l. 9. Ἀτρεπτος)
 ἀτρεστος B. l. 15. Εἰσεκεκόμιστο) ἐσκεκόμιστο B. l. 18. col. 2.
 Μεγάλου) In impressis omissum, inserui ex V. & G. Reitz.
 l. 21. col. 1. Τοῦδε) Reliqua non erant in Scholio C. Sed in
 Exc. & V. habentur. Solan. Pag. 60. l. 4. Αὐτοῦ) Nil mut.
 edd. nec B. Pag. 61. l. 2. Γε) Non habet B. l. 3. Τis ἐξυρη-
 μένος) τις φέρων ἐξυρημένος B. l. 12. Εὐδοκимоῦντι) εὐδαιμο-
 νούντι B. l. 19. col. 1. Κατὰ παράλληλον θέσιν) καταπαράλ-
 ληλος θέσις edita. Correxuit Solan. l. 21. col. 2. Νανῶν) Ad-
 didi ex C. Lacuna enim erat, in V. Solan. Pag. 62. l. 1. Σα-
 τυρίων) ὁ Σατυρίων B. Pag. 63. l. 5. Ἐπιρρίψαι) Sic edd. &
 B. Ἀπορρίψαι Graev. l. 7. Ἀσφαλέστερον) ἀσφαλέστερος B.
 l. 9. Θυρίον) Ex Fl. & L. recepi. Θηρίον cett. l. 15. Γεγεννη-
 μένοις) Sic Fr. Γεγεννημένος cett. l. 17. col. 2. Μετὰ στενώ-
 σεως) Ita recte C. Μεταστένωσε κατακλίνας Exc. G. Μετα-
 στενώσας, κατακλείσας ex V. dederat Cler. Pag. 64. l. 2.
 Ἐπήκουον) ἐπήκουον B. l. 4. Ἀνεγίνωσκειν) ἀνεγίνωσκεν B.
 l. 7. Τοιοῦτον) τοιοῦτο B. Sed vulgatum Ἀττικώτερον, saepe
 vidimus. l. 13. Οὐδὲ πώποτε) οὐδέποτε B. Pag. 65. l. 2. Μό-
 νος) μόνον Fl. l. 3. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων B. l. 6. Ἀ παρ'
 ἄλλοις ἀφθόνως ἀπολαύω) Sic omnes edd. & Cod. B. l. 14.
 Καὶ ἡ Ἀδραστ.) Non adest καὶ in B. Pag. 66. l. 2. Εἶπω
 τί, κερ.) Edd. priores εἶπω, τί κερ. l. 6. Ὑστερον) Omittit
 B. l. 7. Πράγματι) Sic edd. Πράγμασι Solan. in marg. l.
 corrigi; nam πραγμ. per compendium B. l. 8. Προσηγό-
 ρενα) προσηγόρευσα B. ead. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ

B. l. 10. Τὸ) Recte *Fr. P. H.* &c. Τῷ male *I.* Καὶ τῷ non melius *V.* 2. l. 12. Παρέλαβεν) παρελλα. per compend. B. l. 21. col. 2. Οἶον Ἡράκλειον οὐ) Sic *V.* Quid sibi velit, nescio. *Solan.* Pag. 67. l. 3. Πελοπίης) Sic edd. Πελοπίας B. & Schol. *Aristophan.* l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) ἐναντι πορθμοῖς B. l. 6. Γύαις) Sic plurimae cum B. recte. Γυίαις *P.* l. 13. Παιδαγωγῷ) Recte pleraeque. Παιδαγωγῷ *I.* male. l. 14. Αὐτῷ) Omittit B. Pag. 68. l. 3. Ἀποσπάσας) περισπάσας Coll. & B. l. 7. Δόξωμεν) δοξῶ per compend. B. l. 12. ἠδειςαν) Ex B. recepi pro vulgato ἠδεσαν. l. 17. col. 1. Αἰσχροῖς αἰτ.) Vide Schol. sequens, ubi C. melius referunt ad ἀποσπάσας. *Solan.* Pag. 69. l. 3. Ἀναγιγνώσκων) ἀναγιγνώσκων B. & *Fl.* l. 11. Καὶ) Omittit O. Pag. 70. l. 4. Πλεῖστοι) πλοῖστοι male *I.* l. 5. Αἰ) Sine artic. O. ead. Πρεσβυτικάι) πρεσβευτικάι *Fl.* & marg. *A. i W.* l. 6. Ἐτοιμοκλῆς) Bene edd. & B. Ἐτοιμοκλεῖς *I.* l. 8. Ἠκηκίδει) ἀκηκίδει *Fl.* l. 10. Καλυδωνίου) Bene *I. P. S.* aliaeque cum B. Καλυδονίου media brevi *H. Fr.* l. 18. col. 2. Ὀργίσθησαν) Editā ὀργίσθησαν. Emendarat *Solanus.* *ibid.* l. 19. Θεοῖ) θεοὶ *V.* Sed in impressi. recte mutatum est. *Solanus.* At in iis θεοὶ legebatur: ego accentu ad usum accommodato iam θεοὶ reposui. *Reitz.* Pag. 71. l. 2. Ἠγεῖτο) ἠγεῖται B. l. 9. Δόσεις) δόσεις B. l. 10. Δημίῳ) δῆ B. Sed supra posita compendii nota, quam typothetae describere nequeunt. ead. Τοῦ μαθητοῦ) καὶ τοῦ μαθ. B. l. 12. Τοιαῦτα) τὰ τοιαῦτα B. l. 13. Αὐτοῖς) Nil mutare edd. & B. addit *Solan.* Sed varietatem non desidero. Pag. 72. l. 2. Γένοιο) γενοίμην male B. l. 3. Ἀποδεδόσθαι) ἀποδόσθαι B. & *Fl.* ead. Κρίτωνι) Κρείτων male B. l. 4. Γὰρ) Inferui ex Ox. aberat in edd. ead. Ὅποσον) καὶ ὅποσον edd. priores. l. 6. Ἀνάξιος) Sic omnes editi & B. Leg. ἀν ἄξιος, vel ἄξιος. l. 7. Ἀπεξέτετο) Admissum ex *Fl.* Ὑπεξέτετο cett. l. 10. Τῷ ἀριστερῷ) τοῦ ἀριστεροῦ B. l. 14. Διασταίεν) διασταίωσιν *Fl.* & marg. *A. i W.* l. 15. Ταῦτα ἐγίνετο) ταῦτ ἐγίνετο B. l. 16. Κατ') πρὸς B. & *Fl.* Pag. 73. l. 2. Εἰ μή τις ἄρα καὶ) ἄρα abest a *Fl.* Non immerito, quia iam praecessit. l. 6. Ἀπάγη) ἀπάγει B. l. 8. Συνεχῆς) ἀτενὺς B. l. 13. Ἐγγράφει) Recte Cod. B. *Fl. Fr. P.* &c. Ἐγγράφη male *I.* l. 14. Ἐστίωμεν) Sic *Fr. P. H. S.* Ἐστίωμενοι male *I.* Ἐστίωμενοι B. l. 19. col. 2. Ἀτενὺς) Invertendum hoc Schol. *Solanus* bene monet. Sed & praeterea συνεχῆς male editum ante, quod facile emendavi. *Reitz.* Pag. 74. l. 2. Εἶναι) Deest in B. l. 7. Εἰκάσειεν) θαυμάσειεν B. ead. Τῷ συμποσίῳ) Ἀρ-

ticulum ex O. inferui. Deerat in edd. l. 10. Σύνδειπνον) δειπνον Fl. ead. Ἐπ' ἱλίφ) Sic esse in edd. & B. addit Solan. l. 13. Ἐξεργάσασθαι) ἐξεργάσασθαι male B. Pag. 75. l. 1. Αὐτῶν) Bene sic B. 2. Fr. H. P. S. Αὐτὸν male Fl. & I. l. 2. Εἰ) Omisit Fl. l. 4. Οὐν) Addidi ex Ox. Deerat in edd. l. 7. Κτήσῃσδε) Servavi scripturam I. H. P. S. &c. Κτήσεσδε Fl. & B. l. 8. Πλαυσίους) πλούτους B. prave. l. 9. Αὐ) τε αὐ B. l. 13. Ἐσθίωντες) ἐσθίωντες φυσιοῦσδε edd. Exc. Fl. quae φυσιοῦσδε delet, cum Cod. Ox. l. 17. Ἀπορρίπτειν) αὐτὴν μὲν ἀπορρίπτειν vulgo. Sed Ox. & Fl. ducibus αὐτὴν μὲν eieci. Pag. 76. l. 6. Τὸ) Abest a B. l. 9. Καταθήσω) καθήσω Fl. l. 13. Ἀπαλλάξασθαι) ἀπαλλάξεσθαι B. l. 16. Εἰσεκεκόμιστο) ἐπεκεκόμιστο B. l. 17. Κρέας) κρέα B. Pag. 77. l. 1. Ταγήνου) Sic edd. & B. Sed ead. manu emendatum τηγάνου. Coll. plane τηγάνου. ead. Καὶ ὅσα — ταῦτα) Septem illa sic esse in omnibus & B. addit Solan. l. 5. Αὐτῶ) αὐτῶν Fl. ead. Τῶ) Omittit B. l. 9. Καὶ μεμν.) Abest καὶ ab O. l. 10. Εἰς) ἐς B. l. 16. Ταῦτα) Sic I. P. aliaeque recte. Ταῦτα B. & Fl. Pag. 78. l. 7. Παύσῃ) παῦσαι B. l. 8. Ἄν) Neglexit B. l. 12. Γὰρ) Omisit B. l. 13. Ἀνεγίνωσκεν) ἀνεγίνωσκεν B. l. 18. col. 2. Τὰ ἐλεγεία) Ἡ ἐλεγεία) ὅλα, cum esset in editis, Solanus ἦ in τὰ mutato adscripsit, haec verba deesse in V. l. 19. col. 1. Οὕτω δ') εἴρηται δὲ καὶ, & mox τῆς γυναικὸς C. Pag. 79. l. 1. Ἡ οἶν) Sic omnes, excepta Fl. quae οἶν. At B. Cod. Καὶ οἶν. l. 5. Κρατερῶν) Receptum ex Fl. & schedis la Croze. Καρτερῶν cett. l. 6. Νηρῖος) Νιρῖος B. Et sic Guyet. voluit. l. 8. Ἀσόμεθα) ἀεισώμεθα edd. Ἀεισόμεθα B. l. 9. Ἀρέσθαι) Sic Fl. I. P. &c. Αἰρεῖσθαι B. 2. (& 4.) Ἀνελέσθαι Coll. l. 10. Παρακείμενα) προκείμενα B. l. 14. Ἡδὴ) δὴ Ox. ead. Παρατεθέντα) παραδεδθέντα O. & Fl. l. 18. col. 1. Καὶ λοιδορίαν) Haec & reliqua ad finem Scholii deficiebant in editis. Addidit ex Cod. Solan. Pag. 80. l. 1. Ἐλεγε μόνῳ &c.) λέγων μόνῳ οἱ παρατεθεῖναι αὐτὰ O. l. 2. Ἀντεπειλημμένοι) ἐπειλημμένοι O. l. 6. Ἄν) Omittit O. l. 10. Ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος) Neglecta in O. l. 11. Δὲ) Abest ab O. l. 14. Ἡδὴ) Non comparet in O. ead. Δὴ) δὲ O. l. 16. Ἀνείλετο) ἀφείλετο O. ead. Ἀντεπελάβετο) ἀντελάβετο O. Pag. 81. l. 3. Εἰς) ἐς O. l. 6. Δὲ ὥς) δ' ὥς O. l. 11. Ἄμαρτε παρὰ) ἡμαρτε παρ' edd. priores. ἡμαρτε παρὰ O. l. 14. Κατεπήδησαν) Versus integer hic deficit in O. l. 16. Αὐτοῦ) αὐτῶ Fl. l. 17. Μεγάλῳ) ἀντὶ μεγάλῳ edebatur ante. Delevit ἀντὶ Solan. Pag. 82. l. 1. Ἠρίστειν) ἡρίστεισε O. l. 9.

Ἀπὸ) ἐπὶ male O. Pag. 83. l. 2. Παρὰ) πρὸς O. l. 6. Ἀνα-
 τετραμμένας) Sic O. Ἀνατρεπομένας edd. l. 7. Ῥιπτουμέ-
 νους) ῥιπτομένους O. l. 8. Τὸ λυχνίον) τὸν λύχνον O. l. 10.
 Εὐπόρησαν) Et sic Fl. cum cett. l. 12. Ποτὲ) τότε male O.
 Pag. 84. l. 6. Ἐξεκομίζοντο) ἐκομίζοντο Fl. l. 8. Ἐπειλημ-
 μένος) Sic P. B. 1. S. Amst. & O. nisi quod ἐπειλημμένους
 male. Ἐπιλημμένος prave I. Fl. Fr. V. 2. Ald. H. l. 14. Κατ-
 ειλημένος) κατειλημμένος edd. priores. l. 15. Ἐμελλε) Re-
 scripsi ex O. & Fl. Ἐμελλον edd. reliqq. ead. Ὁ) Abest ab
 Ox. l. 17. col. 1. Ὅπως μὴ) Hoc Schol. ad verba εἴτ' ἀπολο-
 γούμενος relatum, & bis eadem pagina repositum, sic re-
 stituit Solan. ead. col. 2. Πονήρως) Et haec ira refinxit Solan.
 cum ante ederetur: Πονήρου) ἀντὶ βαρέος. Pag. 85. l. 1. Καθ-
 ευδήσαντες) Sic edd. omnes & O. male. Lege καταδεθέντες.
 l. 6. Ἡ) Sic emendavit Solan. Ἡ I. & V. 2. Ceterae ἦ. l. 12.
 Τε) Sic O. Te edd. ead. Ἀπράγμονα) ἄπρακτον O. Fl. &
 Coll. Ceteri & ceterae vulgatum servant. l. 13. Φιλοσόφοις)
 φίλοις Coll. Sed & alterum additum.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. l. 4. Δοκέειν) Recte sic Solan. Δοκέει edd. antea
 male. ead. Τὸ ὄνομα) τὸ οὐνομα vult Solan. l. 7. Ἀπίκετο)
 ἀπείκατο W. Sed mutatum deinde. l. 9. Χρέονται) χρέων-
 ται Fl. & W. male. l. 10. Δὲ) δὲ καὶ W. l. 11. Εἰσαμένων)
 εἰσαγομένων Fl. Sed vulgatum M. Pag. 87. l. 3. Εἰσασθαι)
 ἰσασθαι marg. A. 1 W. & Fl. hic & c. 9 & 12, ac 14. l. 4.
 Ἀποδέξει) Sic Fr. I. H. P. B. 1. M. Sed a recentiore manu.
 Ἀποδείξει Fl. S. & marg. A. 1 W. ead. Ὀνόματα) οὐνόματα
 W. l. 12. Τούτου) Α τούτου ad ἥρως ἐστὶ nihil variare edd.
 & M. studiose notat Solan. Pag. 88. l. 3. Βασιλῆος) βασι-
 λέως W. & Fl. l. 6. Ἐς) εἰς W. & Fl. Pag. 89. l. 7. Καὶ ἐς
 τὸν ἥρα π.) Sic edd. & M. l. 8. Εὐρέονται) ἔϋρονται W. at
 Fl. vulgatum tuetur. l. 10. Εὐρέσθαι) Sic Fl. & c. Εὔρεσθαι
 W. Pag. 90. l. 3. Φέρουσι) φέρουσι W. l. 6. Καὶ τοῦτο ἐκά-
 στου ἔτεος γ.) Deerrant in W. sed lacunae, quae aderat, in-
 scripta. l. 7. Ἐθνησάμιν) ἔθνησάμιν Fl. & M. l. 9. Οὔρεος)
 Sic M. Fl. Ald. B. 1. P. H. S. Οὔρεως I. l. 11. Χροῖν) χροῖαν
 W. male. l. 15. col. 2. Βυβλίνας) In ed. βιβλίνας, bis. Solan.
 Pag. 91. l. 8. Τῆσι) Ad(civi ex W. quod Iens. recte vide-
 rat. Τῆς edd. ead. Ἐπιφέρουσι) ἐπιφύρουσι Fl. Vulgatum pro-

bat M. l. 16. Εἶσατο) ἴσατο Fl. & M. ead. Εἶδον) ἴδον W. Vulgato faver Fl. Pag. 92. l. 2. Δοκέει) Ex W. est. Δοκέειν edd. l. 13. Φέρουσι) Nihil mutat Fl. An φέρουσι, ut supra; & infra non semel. l. 16. Ἀποκέκριται) Sic edd. & M. Pag. 93. l. 7. Τὸ) Bene sic M. Ald. Fl. H. P. S. Τὸν I. ead. Εἴσασθαι) ἴσασθαι Fl. Vulgatum probat M. l. 9. Αὐτῷ) αὐτὸν Fl. l. 11. Ὦλοντο) Sic edd. & M. Pag. 94. l. 5. Ἔστε) Solan. quamquam ἐς ὃ edd. & M. ead. Ὦλοντο) Sic M. ut modo, Ὦλοντο edd. l. 8. Ἐχε) Sic omnes praeter Fl. & W. quae εἶχεν. l. 9. Παῖδας) παῖδα Fl. Vulgatum firmat M. l. 16. Τὰ) τὸ W. & Fl. Pag. 95. l. 7. Φέρουσι) Sic Fl. & M. cum cett. Φέρουσι vult Solanus. l. 10. Φέρουσι) Sic rursus omnes. l. 15. Αὐτοῖσι) Ex W. Αὐτοῖς edd. Pag. 96. l. 2. Εἴσασθαι) ἴσασθαι Fl. hic & statim iterum, in vitis cett. & M. l. 4. Ἐθυσάμην) ἐθευσάμην W. & Fl. l. 7. Οὐ) Deest in Fl. l. 15. Δέχομαι) Sic W. & Fl. Δέχομαι cett. Δέχομαι P. (& B. 4.) l. 16. Αἰγυπτίοισιν) Ex emend. Solan. Αἰγυπτίων edd. priores. ead. Ἐνιοί εἰσι, οἱ ἰχθύας) ἐνίοσιν ἰχθύας Fl. & W. Ἐνίοσιν, οἱ ἰχθ. M. Pag. 97. l. 4. Ἀττης) Edd. & M. Lege Ἀττις. ead. Γένος) γένος μὲν W. l. 14. Ἀπικέεται) ἐπικέεται M. Fl. & V. 2. Cett. quod edidimus ead. Φέρουσι) Sic edd. & M. Forsan φέρουσι. Pag. 98. l. 8. Ἐπ') Recte L. Fl. I. P. & c. Ἀπ' male Ald. & H. 2. l. 11. Κέρα) Ita Fl. H. P. S. & c. Κέρα I. l. 12. Προπυλαίοισι) προπυλείοισι W. l. 16. Ἐμοὶ μὲν ὦν) τὸ ἔμοι μὲν νῦν Fl. & W. Pag. 99. l. 2. Ἐγείρουσι) ἐγείρουσιν Schol. Aristoph. Vid. nott. ead. Φέρουσι) Sic rursus M. cum edd. Φέρουσι Solan. l. 3. Πεποιημένους) Bene M. Fl. Ald. P. & c. Πεποιημένους male I. & V. 2. l. 4. Καλέονται) καλέσται Schol. Aristoph. ead. Νευρόπαστα) νευρόπαστα Fl. At vulgato assentitur M. l. 5. Σμικρὸς) μικρὸς W. l. 6. Μὴν) Recepi ex Pell. pro μιν, quod erat in edd. l. 9. Νῦν) Restitui ex L. & W. Πρὶν edd. ead. Μὴ) Hoc & quinque seq. omissa in W, sed lacuna conspicitur. l. 17. col. 2. Ἐν τῇ Δέρνῃ) Corrupte. Sic tamen etiam C. Solan. ibid. l. 21. Πελεκήσας) πελεκίσας C. Pag. 100. l. 1. Βασιλῆος) Bene pleraeque. Βασιλῆος W. Βασιλέως Fl. l. 2. Ἠράσατο) ἡράσατο Fl. Nil mut. M. l. 4. Αἰσχροῦ) αἰσχροῦ Fl. l. 8. Ἀρρωστέοντα) Sic M. cum edd. plurimis. Ἀρρωστέοντα Fl. male. l. 15. Ἀρξάτο) Nihil mutant edd. nec M. ead. Ἐχετο) εἶχετο Fl. ἴσχετο M. Forsan ἔσχετο, ut mox. Pag. 101. l. 2. Τὴν) ἦν Fl. & M. l. 4. Φρενοβλαβεῖν) φρενοβλαβία W. l. 6. Τοῖαδε) Sic edd. & M. Forsan τοιῆδε. l. 9.

ἔσχετο) Sic iam & Fl. l. 10. ἔγχερε) ἐγείραι W. & Fl. l. 11. Φόνον) φθόνον Pell. ead. Προξενέεις) Lacuna in W. Pag. 102. l. 7. Εὐφρήτη) Sic Ald. l. B. 1. H. Fr. S. Anst. Εὐφράτη P. & Fl. l. 14. ὦρην) Sic B. l. 2. (& 4.) Cett. ὦρην cum M. Pag. 103. l. 8. Τὴν) ἦν Fl. & M. frustra. Vid. ad c. 18. ead. Ἐπεδέξασο) Sic longe plurimae. Ἐπιδείξασο Fl. Ἀπεδέξασο M. l. 11. Δὲ) Non agnoscit W. l. 12. Λίσσεται) ἐλίσσεται W. recte. Pag. 104. l. 1. Ἐπείθετο) ἐπίθετο Fl. l. 5. Ὠδύρετο) ὀδύρετο Fl. l. 13. Τραῦμα) Sic pleraeque. Τραῦμα Fl. Τρώμα M. l. 15. Βασιλῆα) βασιλέα W. & Fl. male. Pag. 105. l. 1. Οἰκίοισι) οἰκείοισι W. At Fl. cum vulgata facit. l. 5. Αὐτῖς) Bene M. & Fl. (S. & B. 4.) Αὐθῖς cett. male. l. 6. Ἐτέρῃ) ἐταίρῃ male W. l. 7. ὦν) νῦν W. male. l. 11. Ὀρρώδεε) ὀρρώδεεν Fl. l. 12. Ἀρχετο) Nihil mut. edd. nec M. norante Solan. l. 16. Νῆον) νεῶν W. Pag. 106. l. 5. Ἐδίξετο) ἐδιζήτο W. l. 6. Ἠδέετο) ἐδέετο male Fl. l. 11. Ἀπικνεομένην) ἀπικνεμένην W. Nihil a vulgato abit Fl. l. 12. Γούνων) γούνον male l. l. 13. Ὡμολόγηε) ὠμολόγηεν Fl. Vulgato favet M. l. 15. Ἐνεκάλεε) ἀνεκάλεεν Fl. Ἐπενάλεε W. l. 16. Ἐξέσπινε) ἐνέσπινε Fl. Ἐφηνεν W. Pag. 107. l. 2. Ἦνεικεν) Sic W. Ἐνεικε edd. ead. Οὐποτε) οὔτε Fl. Lege οὔκοτε, etfi οὔποτε M. cum editionum vulgo. l. 3. Οὔτω) Omisit W. & Fl. rectius. Pag. 108. l. 3. ὦν) νῦν W. male. l. 7. Ἡῖε) Bene Fr. P. & c. Fl. ἦεν. M. ἦεν, quod verum credo. l. 8. Μῖν) μῖν male l. l. 9. Ἐῖχε) εἶχεν W. Εἶχε Fl. l. 10. Τοι) οἱ male Fl. & W. Pag. 109. l. 2. Ἐργασμένον) Sic & M. cum l. Fl. Fr. P. & c. At paulo infra cum augmento. l. 4. Ἦτεε) αὐτεε W. l. 5. Εἶνεκα) ἔνεκα W. l. 7. Ἐνεῖκαι) Ita Fl. Fr. B. 1. H. P. Ἐνήκαι l. Ἐνεῖκε M. a manu rec. ead. Ἐνεικε) ἤνεικεν W. solus. l. 9. Ἐπέδειξε) Nil varietatis invenio. l. 11. Ἡῖον) Fl. ἦον. M. ἦον. Pag. 110. l. 1. Εἰργάσασο) Sic iam Fl. Fr. l. P. & c. cum M. l. 2. Οὔτω & c.) Hoc ad ἀνδρῶν usque aliena manus implevit in W. ubi lacuna erat. l. 4. Ὠφέλε) ὠφελλεν W. Ὠφέλεν Fl. l. 16. Ἀπολέλοιπε) ἀπ—εεν W. Ἀ—εν Fl. Pag. 111. l. 2. Εἶνεκα) ἔνεκα edd. & M. male. l. 8. Ἰρολογέουσι) Recte M. Ἰερολογ— edd. l. 14. Παραμυθεόμενοι) παραμυθ. male. l. ead. Χαρίζόμενοι) χαρίζονται W. Lege χαρίζόμενοι. l. 15. Οἶδε) Sic edd. & M. l. 16. Καὶ εἰμ.) καὶ non agnoscit W. Pag. 112. l. 8. Ἐνεδύσατο) Restitui ex M. & S. Ἐνεδύσατο cett. male. l. 9. Μέν μοι) μέντοι Fl. male. Vulgatum firmat M. l. 10. Πέρι) Omittit W. & Fl. Pag. 113. l. 3. Ἀποκέκρηνται) Sic M. Fl. V. 2. P. H. & c. Ἀποκέκρται l.

& marg. *A. 1. l. 6.* Καὶ οἶδε) Et sic *M.* cum edd. *l. 10.* Ἀγα-
 δά) ξὺν *Fl.* omisso ἀγαθά. *W.* vero ἀγ. ξὺν ἀπάσῃ. *l. 11.*
 Εὐχολέων) Bene *S.* & *Amst.* Εὐχολέων cett. & *M.* prave.
l. 14. ἦσαν) ἴσαν *W.* *l. 15.* ὦν) νῦν *W.* male. *l. 17.*
 ἑγείρουσι) ἀγείρουσι *W.* perperam. *Pag. 114. l. 1.* Κατίζου-
 σι) Recte *I. H. Fl. Fr.* cum *W.* καθίζουσι male *B. 1. P. S.*
l. 3. Ἀνέρχεται) ἀνέρχεται *M.* Vulgatum probat *Fl.* *l. 9.*
 Ἀλλοθὶ κου) Et sic *Fl.* cum *I. P.* &c. *l. 14.* Τῶν) Restitui ex *W.*
 Τὸν edd. & *M.* male. *l. 15.* Κομίζουσι) τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκεί-
 νον πρόσδε κείμενον κατῴσι *W.* & *Fl.* *Pag. 115. l. 6.* Πο-
 τὲ) Nil mut. edd. & *M.* *l. 7.* Ἐπικέεται) Sic *M.* & *Fl.* Ἐπι-
 κέεται cett. *l. 9.* Δοκέειν) δοκέει edd. & *M.* male. *l. 10.* Μέ-
 γα ἐς) ἐς μέγα *W.* male. *l. 11.* Τσαῦτα) τοσάδε *W.* *l. 13.*
 Καὶ) Omittunt *W.* & *Fl.* *l. 14.* Ἐκ γῆς) Recepi ex *L.* Ἐκ
 γῆς edd. & *M.* *l. 15.* Ἐπικέεται) Ita Solan. Ἐπικέεται *I. B. 1.*
S. &c. Ἀποκέεται *H. P.* peius. ead. Αὐτὸν) Recepi ex *W.*
 & *Fl.* Αὐτὴν cett. male. *Pag. 116. l. 1.* Τέ) Sic edd. & *M.* Le-
 γε γάρ. ead. Χρυσέοισιν) Restitut. ex *W.* Χρυσέοις edd. prio-
 res. *l. 5.* Αὐτὶς) αὐθὶς *P.* *l. 7.* Πάμπαν) Nil mut. *Fl.* & *M.*
 &c. *l. 8.* Οὐκ) οὐχ margo *B. 1.* frustra. *l. 11.* ὦν) Recte *W.*
 ut semper in hoc libello. Οὐν edd. except. *B. 1. 2.* quae ὦν.
 ead. Ἐσέρχονται) Recte sic emendatum in *M.* Εἰσέρχονται
 edd. male. *l. 12.* Μοῦνον) Omisit *Fl.* Adest in cett. & *M.* *l. 13.*
 Τοι) οἱ *Fl.* & *M.* ac mox οἷσι, frustra. *l. 14.* Ἐν δὲ τῷδε) Be-
 ne *Fl. M. P.* Ἐν δὲ δε τῷ *I.* *Pag. 117. l. 1.* Φορέουσι) Recte
 plurimae. Φέρουσι *Fl.* & *M.* *l. 2.* Ταύροιςιν) Ex *Fl.* Ταῦροι-
 σι male *I.* Ταύροιςι cett. *l. 3.* Εἴματα) Sic *W.* Ὀρματα edd.
l. 12. Περικέεται) Et sic iam *Fl.* cum cett. *l. 13.* Τδατώδες)
 Vid. nott. *l. 15.* Φορέουσι) φέρουσι edd. priores. *Pag. 118.*
l. 2. Ἔργου) ὄρκου *W.* Sed in marg. est ἔργου. *l. 5.* Κάρτα) *M.*
Fl. aliaque recte. Χάρτα *I.* male. *l. 6.* Πυρώδεα) Sic & *Fl.*
 cum cett. Πυρρῶδεα *W.* *l. 7.* Ἐστεῶς) ἐστῆως *B. 1.* Sed *B. 2.*
 cum *Fl. P.* &c. vulgatum servat. *l. 8.* Ἰστορέη) Nil mutare
 edd. & *M.* addit Solan. Ἐσορέη forsan. *l. 11.* Μέν) Ex *W.* est.
 Non erat in edd. *l. 14.* Πέρι) Deest in *W.* *l. 17.* Περιστερὴ)
 περιστερὴν *W.* non afficiente *Fl.* *Pag. 119. l. 3.* Κέαται) Et
 sic iam *Fl.* *l. 8.* Πάντεσι) παντέσι *W.* Nil mut. *Fl.* *l. 11.*
 Κέαται) κέεται *Fl.* Sed prius *M.* cum edd. vulgo. *l. 14.*
 Πραθήβην) Recte sic *I. Fl. Fr. S. P. M.* *Pag. 120. l. 2.* Ἥδε)
 Inferui ex *Fl.* & *W.* aberat vulgo. *l. 4.* Ἐν) Restitut. ex *M.*
 Nam ἐν edd. male. ead. Ἄλλο) ἄλλω male *W.* solus. *l. 5.*
 Εἴμασι) εἴματι *Fl.* Vulgato favet *M.* *l. 10.* Ἐν) Sic & *W.*

cum *Fl.* &c. *l.* 11. Ὅδε) Ὅδε *Fl.* *l.* 13. Ἐθέλησι) ἐθέλη *W.* *Pag.* 121. *l.* 1. Ἀρχιεὺς) Sic *B.* 1. & emendat *M.* recte. Ἀρχιεὺς edd. vulgo. *l.* 2. Ἐπερέεται) ἐπαιρέεται *Fl.* *Vulgatum* probat *M.* *l.* 3. Θέλη) ἐθέλη *M.* & *Fl.* *l.* 4. Προσφέροντας) Sic & *M.* cum *Fl.* *Fr.* *l.* *P.* &c. *l.* 15. Κέεται) κέεται *Fl.* & sic emendatum in *M.* in quo κέεται a prima manu. *Pag.* 122. *l.* 1. Σεμιράμιος) Σεμιράμεως *W.* *l.* 2. Ἐπιδεικνύουσιν) ἐπιδεικνύουσα *M.* & *Fl.* *l.* 6. Ἀπίκοντο) ἀπίκοντο edd. antea male. ead. Συμφορῇ) Ita edd. & *M.* Συμφοραὶ marg. *I.* melius. *l.* 8. Ὠμολόγηε) Recepi ex *W.* Ὠμολόγηε edd. *Pag.* 123. *l.* 2. Σαρδανάπαλος) Σαρδανάπαλλος *W.* *l.* 6. Χειροήθεες) Admisi ex *W.* Χειροήθεις edd. *l.* 7. Ἀποδεδέχεται) Sic *M.* cum edd. recte. *l.* 8. Σπονδὴν φορέουσι) σπονδηφορέουσι *M.* & *Fl.* *l.* 11. Πᾶσι) Ita *Fl.* *M.* Πᾶσα edd. vulgo. *l.* 12. Ἀρχιεὺς) Sic bene emendatum in *M.* Vulgo ἀρχιερεὺς. *l.* 13. Δὲ) τε *W.* solus. *Pag.* 124. *l.* 1. Κατ') Recte *P. S. H. Fl.* Καθ' male *B.* 1. *l.* 2. Κατάρχονται) Sic *B.* 1. *I. H. P. S.* &c. & *M.* Κατάρχονται *Fl.* *l.* 6. Ἰροὶ) Omisit *Fl.* ead. Γίγνονται) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 9. Εἶν) ἐῖν *S.* & *B.* 4. ead. Δε) Abest ab *M.* & *Fl.* *l.* 10. Αὐτέων) αὐτέω *Fl.* & *M.* Αὐτεόν *B.* 4. ead. Ἀνεκέατο) ἀνακέατο *Fl.* & *M.* ead. Ἐθνησάμην) ἐθνησάμην *Fl.* & *W.* *l.* 11. Ἐχε) εἶχε *Fl.* Εἶχεν *M.* *l.* 17. Θνάματα) Bene *M.* *B.* 1. *Ald. Fr. H. P. V.* 2. *S.* Θνώματα male *I.* & *Fl.* Id tamen etiam adscriptum marg. *A.* 1. *Pag.* 125. *l.* 1. Κατ') Abest ab *M.* & *Fl.* *l.* 10. Ταὶ) Sic *I. H. B.* 1. *S.* &c. Τὰ *P.* Αἱ *Fl.* & *M.* *l.* 11. Εἶπαι) Ita plurimae. Εἶπεῖν *Fl.* & *W.* *l.* 14. Φέρουσι) Nil mut. edd. & *M.* Forf. φορέουσι. *l.* 16. Ἀλεκτρύων) Et sic *M.* cum edd. *l.* 17. col. 1. Πότερον ὄρνις) Vide notam Palmerii ad hunc loc. *Cler. Pag.* 126. *l.* 1. Δέζηται) δέζεται *Fl.* *l.* 4. Ἀλεκτρύονι) Et hoc probat *M.* cum *Fl.* &c. *l.* 5. Ἐνείκαντες) ἀνείκαντες male *Fl.* nec probante *M.* ead. Σπένδουσι) Bene *M.* *Fl.* *Fr.* *P.* &c. Σπένδουσι male *I.* *l.* 6. Ἐορτέων) ὀρτέων *W.* & *Fl.* & quidem spiritu tenui. *l.* 11. Ζωὰ) ζωὰ *W.* cum puncto subscripto. Nihil mut. *Fl.* *l.* 15. Ἐορτήν) Sic *Fl. P.* Ὀρτήν *I. W.* verius. *l.* 17. Φέρουσι) Nihil variant. edd. Sed & *M.* ac *Fl.* vulgatum servant. *Pag.* 127. *l.* 11. Αὐλέωσι) ἀλέωσι marg. *A.* 1. cum *Fl.* ead. Ὀργια) Ex emend. Solan. Ὀρκια edd. & *M.* male. *l.* 14. Ἀποκέαται) Nihil mut. *Fl.* *l.* 16. Τὰ) ἴσως τὸ *L.* Vulgatum tenet *Fl. M.* &c. ead. Ἐτεα) ἐτη *M.* ἔστι marg. *A.* 1. ead. Διὰ) καὶ *M.* & *Fl.* *l.* 17. Τάμνει) Bene plurimae. Τέμνει *Fl.* & *M.* *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀπορρίψει) ἀπορ-

φι. W. l. 6. Φέρουσι) Nihil mut. *Fl. I. Fr. H. B. P. &c. & M. l. 7. Φέρετρον*) Ita *P. Fr. S. Φέρτρον M. I. Fl. H. B. i. Ald. ead. Τῷ ἐκόμισαν*) Sic *M. cum edd. plerisque. Τὸ ἐκόμισαν I. & marg. A. i. l. 9. Ἑπτὰ) ἐννέα Graev. Nil mut. M. & edd. l. 10. Πρὸ) πρὸς Fl. & marg. A. i. Vulgato adstipulatur M. l. 14. Αὐτέων) αὐτῶν edd. & M. Pag. 129. l. 1. Ἐναγέας) ἐνάγες *Fl. l. 4. Ἰρώτατον*) Bene *Fl. I. P. S. Ἰρώτατον W. l. 5. Δικαιεῦσι*) Ita longe plurimae & M. sed a recentiore manu. *Δικαιέουσι I. & V. 2. l. 6. Δὴ) δὲ male M. & Fl. l. 8. Πανηγ.)* Omisum περί post πανηγ. in edd. addidit Solan. l. 9. Ἐκεῖνοι) ἕκαστοι *M. l. 16. Αὐτοῦ) Ἀν ἑαυτοῦ. Pag. 130. l. 1. Ἀπὸ) ἐπὶ, ἴσως L. male. l. 2. Χρεώμενος) χρεόμενος M. & Fl. (& S.) l. 3. Χαμοκοιτέων) χαμαικοιτέων Fl. Sed vulgatum tueretur M. l. 5. Αὖτις) Recte *B. i. 2. (4.) Fl. & M. Αὖθις I. Ald. V. 2. Fr. H. P. S. male. l. 7. Τόδε*) Sic edd. & M. Τόνδε *L. l. 11. Αὖτις*) Bene *B. i. 2. (4.) & M. Αὖθις male Fl. cum reliquis. ead. Ζῶν) ζῶν cum puncto subscr. W. Et mox ζῶα eod. mod. l. 13. Στέφαντες) στρέφαντες Fl. Vulgatum probat M. l. 14. Κατενειχθέντα) Et sic *Fl. cum cett. ead. Θνήσκουσι) πίπτοντα θνήσκουσι edd. vulgo praeter Fl. quae πίπτοντα cum Cod. W. omittit. l. 16. Ἐς πέρην) Hoc recte exhibent B. i. Fr. P. S. & M. Ἐσπέρην iunctim Ald. I. H. Ἐς πείρην Fl. male. Pag. 131. l. 5. Κεῖνοι*) Ita *Ald. Fl. P. H. S. (B. 4.) Nisi quod τὰ, κείνοι pleraeque. Ἐκεῖνοι minus recte I. V. 2. M. l. 6. Μιν) μὴν Pell. l. 15. Τὸ οὐνομα)* Ita Ionice *W. Τοῦνομα edd. Το' ὄνομα Fl.****

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. l. 3. Τὴν ἐντεῦθ.) τῶν adscript. marg. B. i. l. 12. Γάρ τοι) Omittit γάρ τοι *Th. Mag. v. ἀορί. ead. Ἐδοξε)* ἔδοξα *marg. B. i. male. Pag. 133. l. 7. Τοῦ τῶν Πτολεμαίων) τοῦτον Πτολεμαίου Graev. Cod. l. 12. Δημοσθένην)* Nihil variare edd. notat Solan. *Pag. 134. l. 2. Εὐροίας)* Sic *Fl. & ex ea marg. A. i. Εὐρροίας Ald. 2. Εὐνοίας cett. quod reieci-mus. l. 5. Γραμματίον) γραμματίον Fl. l. 12. col. 2. Τὸ τοῦ) τὸ αὐτὸ τοῦ C. l. 14. col. 1. Τῷ Ἑρμῇ)* Ex C. hoc infertum. Aberat ab V. *ibid. l. 15. Παρανόμαζον) παρανομάζοντ edita. Emendavit Solan. ibid. l. 19. Καὶ τὸ τὴν δόλιχον νενικηκό-τος)* Quinque haec absunt in C. *l. 21. col. 2. Ὀκτὼ) C. κ', quod ad verum propius accedit. Solan. ibid. l. 22. Ἐνταῦθ.)*

Ὀμήρῳ) Confusa haec in V. ad vera sua verba retulimus. Carmine autem, ut & alibi facitavit, argumentum libelli exsequitur. *Solan.* Id est, ad sequentia capitis quinti verba καὶ χαίρω retulit, ubi igitur eadem repetii. *Reitz. ibid. l. 24.* ῥήτορας) ῥήτορας edita, & mox male σημνύνει. Mutavit *Solan. l. 26. col. 1.* Τὸν δόλ.) δὲ τὸν δόλιχον V. Absunt hic δὲ τὸν in C. Sed eadem mox post εἰ recte inserunt δὲ τὸ, quod in V. ibi deerat. *Solanus. ibid. l. 28.* Δὲ τὸ) Admissi ex C. cum abesset in V. *Reitz. ead.* ἑλλείπει) ἐλλείπει edita. Emendavit *Solan. Pag. 135. l. 1.* Ἐπίδοξον) Rescriptum ex L. Ἐπίδοξου edd. l. 6. Σοί) σὺ L. & Fl. Vulg. tenent cett. l. 13. Πλείων) πλέον Fl. l. 15. Νομίζοις) νομίζεις Fl. Pag. 137. l. 6. Ἄν) Deest in Fl. l. 11. Ἔσσεσθαι) Ex Hom. l. d. rescripti ac divisi, pro ἔσσεσθαι, quod eodem versu iungebant edd. l. 13. Μυρίαί) Bene I. Fl. Fr. P. &c. Κυρίαί male Th. Mag. v. ἐπιδρομή. l. 16. Καταμανθάνων) Omisit Fl. Pag. 138. l. 8. Μύθοις) Bene sic Fl. I. B. S. Λύθοις H. i. Λίθοις P. l. 9. Δὲ μετὰ) δὲ μετὰ S. l. 14. Περιφρονῶν) Nil mutare edd. addit *Solan. l. 15. col. 2.* Ὀμηρος γὰρ) Ita refinxit *Solan.* Edita enim, οἷον πεποίηκε. Mox διεξοδικώτερον dedit idem, pro vulgato διεξοδικῶ. l. 18. col. 1. Ὀμήρου Δημοσθένους) In V. & editis erat Ὀμηρος Δημοσθένους. Sed cum hac in parte potiores *Demostheni* apud *Lucianum* hic laudes tribui manifestissimum esset, ego mutavi. Et ita recte est in C. *Solan. Pag. 139. l. 1.* Τὴν σὴν Καλλιόπην) τὴν κλείω Καλλιόπην Fl. & puncto periodum ibi claudit. Σὺν pro σὴν male S. ead. Ταύτην δὲ) ταυτί δε Fl. Ταυτὶ δὲ S. Ταυτί γε non modo marg. A. i. adscripsit, sed & recipi iussit, quod non improbem. Ταυτὴν γε non male etiam coniecerat *Gesner.* Ταυτῶι L. Ταύτην δὴ marg. B. i. Quod edidi, est in I. *Ald. P. H. B. i. l. 5.* Τῶ) τὸ Fl. l. 10. Ἰωνικὴν) Ἴον ἢ Fl. ead. Σμύρναν) Sic bene B. i. 2. (& 4.) Fr. Στυππίαν Fl. I. *Ald. H. P. S. l. 12.* Μελανώπην) Μελανώπου Fl. Μεγαλώπην marg. A. i. l. 18. Ἰός) Alias Χίος legitur; & sic alibi dedimus ex *Anthol.* Sed Ἰός apud *Gell. III, 11 f.* edidit *Gronov.* Sed & ibi Χίος quasdam edd. habere, addit; verum utrumque recte confirmat idem. *Reitz. Pag. 140. l. 2.* Μελησιγενῆ) Μελισσηγενῆ Fl. l. 3. Πενίαν) Sic I. & marg. B. i. Πενίας cett. l. 4. Μὴν) Adscitum ex L. Μὴ I. aliaque edd. l. 5. Περιστενόν) περὶ στενόν edd. priores. Pag. 141. l. 3. Ἐπ' ἰσῆς ἀξίας) Ex emendatione *Gesneri.* Ἐπίσῆς ἀξίως vulgo. l. 5. Τὸ δ') τὸ δ' edd. priores. l. 6. Ἐγκώμιον) Punctum erat post

h. v. Id fustulit Solan. & ante πάντως collocavit. In quibusdam etiam comma male ante ὃν erat. B. 2. vero sequens οὐκ cum τόδε coniungit, & comma ante ὃν delet. l. 10. Σκόμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμ.) ἐπισκόμματι τῆς ἀσυμμετρίας Fl. l. 12. Τοῦπίγραμμα) τοῦπίσαγμα emendat Erasim. Chil. IV, 2, 69. At in vulgato nostri conspirant. Pag. 142. l. 6. Μῆδ' οὖν) Sic Fl. B. 1. H. Fr. Μῆδ' οὖν P. Μῆ δὲ γοῦν I. & marg. A. 1. l. 7. Ραθύμως) ῥαδίως marg. A. 1. l. 13. Ἡλικίας) ἡλικίας male I. ead. Ἀπολισθαίνειν) ἀπολισθάνειν Fl. l. 14. Κομῶν) κομῶν prima longa edd. vulgo. Recte Schol. l. 15. Ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς) καὶ φιλοσοφίας ὁ τῆς Fl. inverse. Pag. 143. l. 3. Φιλοσοφοῖς) φιλοσοφεῖς Fl. ead. Ἐπ') Ita edd. Leg. ἐν marg. I. recte. l. 8. Ἐλξιν) Bene P. H. &c. Ἐλξιν male S. l. 10. Μανία) μίαν Fl. Pag. 144. l. 9. Οὐ σφ.) καὶ σφ. Gr. Sed solus. l. 15. Τὸν Δημοσθ. δὲ πρὸς) Δημοσθένους δὲ πρὸς ὕδωρ γράφει Fl. Pag. 145. l. 4. Τοι) τι Fl. l. 6. Μετείσις) μετείσις Fl. male. Μετίσις correxit Gesn. Pag. 146. l. 2. Ἐργων) ἔργον prave V. 2. l. 16. Σοι) Constans, at mala lectio. Σὸν Iensl. ead. Μοι) Sic Fl. H. B. 1. S. &c. Μὴν P. (& B. 4.) ead. Ἡ κατ') ἢ τὸ κατ' malit Gesn. Pag. 147. l. 2. Ὀρμώσης) ὀρμούσης marg. A. 1 W. ex Fl. l. 7. Συρακουσίους) Συρακουσίας Fl. Sed nil opus est. l. 9. Γὰρ) Omittit Fl. l. 14. Ἀνδρίας) ἀνδρείας Fl. Pag. 148. l. 2. Πρέσβεις) Forf. πρεσβείας. l. 8. Χρησιλάκατον) χρησιλάκ. male I. l. 11. Ἡρακλέος) Ἡρακλέους Fl. l. 14. Οὕτως δὲ καὶ σύγῃ) οὕτως οἶδεν. καὶ σύ Coll. l. 16. col. 1. Ἀρχαὶ) Unum est initium, non plura. Sic tamen etiam est in C. Solan. At sic saltem ἀρχαὶ scribendum fuisset. Forfan ἀρχεται dedit Scholiast. idque per compendium, ἀρχαι pinxerat. Reitz. Pag. 149. l. 3. Κατά-δου) καθοῦ Fl. l. 4. Γ' ἂν σοι οὐδ') Sic I. & V. 2. (& B. 4.) Γοῦν σοι ἢ ἢ cert. Μὴ Fl. l. 6. Αὐτὴν γε) Sic Fl. Fr. B. 1. & 2. Αὐτόν γε H. P. S. Ald. l. 7. Δῆλον ὥς ὑπὲρ) δῆλον. ὥς οὐδὲν ὀποῖον ὑπὲρ Fl. ead. Ἐχουσαν) Receptum ex Fl. & Graev. Ἐχοντες edd. vulgo. l. 8. Οἶον) Ex Fl. recepi. Οἶαν cert. l. 9. Ἄλλα) Ex emend. Gesn. Ἀλλὰ edd. vulgo. l. 13. Δαφιλῶς) Sic pleraeque. Δαφιλῶς I. Δαφιλῆς Fl. l. 14. Ὑποβολὴν) Ex Fr. recepi. Ὑποβολὴν H. 2. Ὑπερβολὴν P. I. &c. omnes male. (Ὑποβολὴν tamen etiam B. 4.) ead. Λαμπρότης) λαμπρότης male H. 1. 2. Pag. 150. l. 1. Γὰρ) Omittit Fl. l. 4. Πρὸς ὑπὸ marg. A. 1. l. 12. Τῶν λόγων) τῶ δόρω Fl. Pag. 151. l. 10. Ταράξειεν) ταραξίεν I. prave. l. 11. Κατηνάλωται) κατανάλωται Fl. l. 12. Παλαιαῖς) πολλαῖς Fl. ead.

Ταύτης τῆς ἀπορίας) ταύτη ταῖς ἀπορίαις *Fl.* *l.* 14. Τοῦτο δ' οὖν) τοῦ δ' οὖν *S.* *Pag.* 152. *l.* 3. Ἡ) Bene *Ald. Fr. B.* 1. 2. *P. S. H.* Ἡ adspirare *l. V.* 2. *Fl.* *l.* 8. Παραβάντα) παραβάνας *Fl.* *l.* 12. Παύσωνος) Recepi ex *Fl.* & Graev. & hic, & deinde bis. Nam Πάσσωνος & μοχ Πάσσωνι ac Πάσσωνα male reliquae omnes. *l.* 15. Καλινδούμενον) ἀλινδούμενον male *Fl.* *Pag.* 153. *l.* 5. Κείμενον) Omisit *Fl.* *l.* 13. Ὁ) à marg. *A.* 1. *l.* 14. Κατηναλώκει) καταναλώκει *Fl.* *Pag.* 154. *l.* 5. Ἀντι) Bene *V.* 2. *P.* Aliae quaedam ἀντι male. ead. Κυήματος) Recte plurimae. Κυήματος *H.* 1. & 2. ead. Ἀφροντίς) ἀφροντίς male *P.* sola. *l.* 10. Γραμματεῖον) γραμματίον *Fl.* *Pag.* 155. *l.* 11. Γραμματείου) γραμματίου *Fl.* *l.* 16. Περιτρέφας) παρατρέφας emendat Gefn. *Pag.* 156. *l.* 1. Τε) Omittit *Fl.* *l.* 5. Ποίησιν καινήν) Utrumque deest in *Fl.* *l.* 6. Ἐτέροις) ἐταίροις *Fl.* prave. *l.* 9. Τόδε δρᾶμα) τὸ βιβλίον) Ita Gefn. dedit, pro vulgat. τὸ δὲ δρᾶμα τοῦ βιβλίου. *Pag.* 157. *l.* 3. Ἀντίπατρε) Ἀρχία *L.* male. *l.* 12. Ἀδύνατον) Omittit *M.* *l.* 14. Κατειλήφαμεν) κατηλείφαμεν perverſe *l.* *Pag.* 158. *l.* 3. Ἐφ') ὑφ' edd. priores. *l.* 6. Τε) γε *S.* & *B.* 4. *Pag.* 159. *l.* 9. Δημοκόλακα) Recte *P.* *I.* aliaeque. Δημόλακα male *H.* *S.* & *Ald.* Sed correctum in marg. *Pag.* 160. *l.* 15. Παιδιά) Nihil var. edd. Παιδία *Marcil.* recte. *Pag.* 161. *l.* 3. Συνακτικῶ) συνεκτικῶ *Fl.* *l.* 8. Αὐτῶ) Ita omnes. *l.* 11. Ἐπ') ἐφ' *Fl.* male. *l.* 15. Τοῦ Φιλίππου) αὐτοῦ *Fl.* cum lacuna. *Pag.* 162. *l.* 4. Ἀπὸ) ἐπὶ *Fl.* *l.* 6. Ἐβουλόμην) ἐβουλόμην *Fl.* quod verum credo, quia alterum magis Atticum. *l.* 13. Τούτῳ) τοῦτοῖς male *Fl.* *l.* 14. Προέμνην) προήμνην *Fl.* *Pag.* 164. *l.* 6. Καθάπαξ) καθάπερ marg. *A.* 1. *l.* 9. Πύλας) Ita *Fl.* ut *Palm.* voluit. Πύλον cett. & Graev. *l.* 13. Φροντίσας) φροντίζων *Fl.* *Pag.* 165. *l.* 2. Τούτους) τούτοις *Fl.* *l.* 10. Τοῦτο τοῖς) Ex emend. *Solan.* & *Iensii.* Τούτοις edd. antea male. *Pag.* 166. *l.* 6. Ὅδε) ὅδε legit *I. I. Wettſt.* Pro ὁ δὲ lacuna, & pro ἐπιμήκεις est ἐπεικῶς in *Fl.* *Pag.* 167. *l.* 4. Ἀθηναίους) πρὸς Ἀθην. *Fl.* *l.* 15. Ῥᾶστα ἦν) ἦν Ῥᾶστα ἂν *Fl.* *Pag.* 168. *l.* 3. Εἰ) Deest in *Fl.* ead. Τοιοῦτον ἄνδρα) τοιοῦτον οὖν ἄνδρα *Fl.* ead. *l.* 1. Ἐτι *Fl.* *l.* 9. Λέγων) Sic dedi ex *I. V.* 2. & *Fl.* Ἀγων cett. Λέγων etiam marg. *A. I W.* *l.* 10. Αὐτῶ τῶν) τῶν αὐτῶ *Fl.* *Pag.* 169. *l.* 2. Κατηναλ.) καταναλ. *Fl.* *l.* 8. Γυμνάσιον) Sic plurimae. Γυμνάσειον *I. V.* 2. *Fl.* ead. Τὰ τοιαῦτα) Defunt in *Fl.* *l.* 10. Ἐχει) ἔχει *Fl.* *Pag.* 170. *l.* 7. Διεφέρμεν — ὁρῶντων) Nil varietatis inveniri addit *Solan.* *l.* 14. Καθυπισχρούμενος) καθυπισχρουμένοις *Fl.* *Pag.* 172. *l.* 2. Λαμβάνουσιν) λαμβανού-

ἐν Β. 1. Correxīt B. 2. l. 14. Εἰς ἥν) ἥς omisso εἰς Fl. l. 15. Ἐχορήγουν) Bene S. & Amst. Ἐχορηγουν male H. 1. 2. P. B. I. Ald. Fl. Pag. 173. l. 3. Παρὰ) Relscripsi ex Fl. l. & V. 2. Περὶ male cett. l. 4. Αἰχμαλώτους) αἰχμαλώτων Fl. l. 15. Τῆς ψυχῆς) Nihil mut. edd. Τυχῆς L. Pag. 174. l. 1. Θάνατος) Emendatio Gesneri necessaria. Θάνατον edd. priores. l. 8. Εὐσχημῶς) Audacter recepi ex Eurip. Εὐσχημόνως edd. priores male. Pag. 175. l. 7. Ἐλέγξειαν) Bene I. H. &c. Ἐλεγγαν male P. l. 8. Μακεδόνες) Μακεδόναις Ald. Sed vulgatum eius margini adscriptum. l. 12. Εὐκλήμονος) Bene Fl. I. Fr. P. &c. Εὐκλήμονος male I. Pag. 176. l. 4. Δῆ) Omittit Fl. l. 6. Αὐτῷ) αὐτὸν L. l. 10. Ἀξείς) ἄξην Fl. l. 16. Λῆμα) φώνημα marg. A. 1. Pag. 177. l. 2. Ἡ) εἰ H. 1. & 2. l. 3. Ψυχῶν) ψυχῆς Fl. l. 5. Εἰς) Omisit H. 2.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. l. 2. ΖΕΥΣ &c.) Nomina personar. ex B. 1. addo, quae Ζηνὸς, Ἑρμοῦ καὶ Μώμου inscripsit. Cett. omiserunt. ΖΕΥΣ Fl. H. Ald. Fr. l. 3. Τονθορίζετε) τονθορίζετε Schol. Pag. 179. l. 1. Ὁ) Abest artic. in I. adest in Fl. P. H. &c. l. 9. Εἰργάσασθαι) ἐργάσ. S. l. 15. Ἐπαχθῆς) ἐπαλθῆς B. 4. Pag. 181. l. 10. Φατρίαν) φατρίαν male I. ead. Εἰσεποίησεν) ἐποίησεν Fl. l. 12. Σειληνόν) Σιληνόν edd. quas vidi omnes. Pag. 182. l. 22. col. 1. Πίοντες) πιοντας V. Sed in impressis mutatum est. Solan. Deest tamen aliquid. Reitz. l. 25. col. 2. Οἷς) ὧς erat in impress. Οὗς Exc. G. & V. Lege οἷς, ut in C. est. Solanus. ibid. l. 27. Χρησμὸν) χρησμοῦ C. Pag. 183. l. 5. Ὑμῖν) Bene pleraeque. Ἡμῖν male I. Pag. 184. l. 15. col. 1. Ἐλίαν) Ἐλίαν V. ibid. l. 16. Ῥύται) Ῥύται C. l. 19. col. 2. Παθοῦσα) Eadem ferme habet Scholium Coll. ex quo nonnulla emaculavimus. Solan. Pag. 185. l. 13. Θήλειαι) Abest a Fl. l. 15. Ἰάσωνα) Ita emendarunt Guyet. Palm. Solan. Gesn. Ἰάσωνα edd. septem. Ἰάσωνα Fl. Ἰξίωνα L. Pag. 186. l. 11. Ἐπεισεκλήθησαν) Restitui ex Fl. Ἐπεισεκεκλήθησαν. cett. male. (Ἐπεισεκλήθησαν S.) l. 15. Μακράν) Sic omnes recte, praeter Fl. quae μακράν. Pag. 188. l. 8. Μητρολόου) Sic I. Fr. P. &c. Μητρολόου Th. Mag. v. Πατρ. male. Μητρολώου Fl. l. 14. col. 1. Μητρολώου) Sic editum inveni, nec quidquam varietatis notatum reperio, cum tamen in Luciano recte μητραλοίου. Reitz. ead. Ἀλκμαίωνος) Sic in V. recte legitur.

In impresso prave editum est Ἀλκμαίων. In C. vero scriptum: Ὁ Ἀμφίλοχος filius fuit Alcmaeonis Amphiarai. *Solan.* l. 17. col. 1. Ἀπεκτονὸς) Ita dedit idem, pro vulgato ἀπεκτείνας. *ead.* col. 2. Ουτος) οὗτου edita. Mutavit idem, nescio unde; nec satis arridet illud οὗτος ὁλοερὸς — οὗτος. *Reitz.* l. 20. col. 2. Τοῦ τῆς μητρὸς) τῆς τοῦ μητρὸς edita ridicule. *ibid.* l. 21. Φασι) Omissum erat in editis. *ibid.* l. 22. Καὶ ἐξ ἐνός) Hic aliquid deest, quod suppleri poterit ex Pausaniae Arcadicis, ubi hanc Alcmaeonis habet historiam p. 492 ed. Sylburgii. Ceteroqui Κατοινιάδος γῆς non meminit. *Cler.* Sed sic etiam C. *Solan.* l. 23. col. 1. Ἦκε) Quam C. Ergo legit ἦ, recte. *Solanus.* Pag. 189. l. 3. Καταντικρὺ) Deest in *Fl.* l. 6. Ἡμῶν) ἡμῶν male *Fl.* Pag. 191. l. 2. ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ) Ita *J. B.* 1. *Fl.* S. Ἀγαθὴ τύχη, nominandi casu *H. P. Fr. Ald.* l. 5. Τῆς) Sine artic. *Fl.* Pag. 192. l. 1. Φαντοῦς) αὐτοῦς *Fl.* l. 15. Θήκας τὰς) Omisit *H.* 2. sola. Pag. 193. l. 6. Καινὰ) Et sic *Fl.* cum cett. l. 10. Στήλην) Σύλην male *B.* ait *Solan.* Sed errat, si *B.* 1. vel 2. vult. Nam utraque recte στήλην, cum aliis. (Θύλην *B.* 4.) l. 13. Τοῦτο) ΖΕΥΣ. τοῦτο edd. Transpofuit personam *Solan.* Pag. 194. l. 7. Εἰ οἱ) εἰ omittit *Fl.*

IN CYNICUM.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic aderat in *B.* 1. 2. *P.* & *Fl.* Omiff. in cett. l. 2. ΚΥΝ. ΚΑΙ ΛΥΚ.) Haec iam aderant person. nomina supra scripta in *P. H.* l. aequae ac in *B.* &c. aberant a *Fl.* quae tantum ΚΥΝΙΚΟΣ. Λυκῖνος. ΚΥΝΙΚΟΣ. Κυνικοῦ καὶ Λυκικοῦ *B.* 1. & 2. l. 4. Γυμνοδερχῆ) Nil mut. edd. l. 5. Ἀνυποδητεῖς) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr.* *B.* 1. *P.* &c. Ἀνυποδετεῖς *I.* *ead.* Καὶ Σπριώδην) Omisit *Fl.* l. 8. Εὐναζόμενος) εὐνηθισόμενος *Fl.* l. 9. Ἀσπν) ἄσπν *I.* sola, & marg. *A.* 1 *W.* *ead.* Πάμπολλον) παμπόλλην *Pell.* l. 10. Τοῦτο λεπτὸν) τὸ τριβώνιον λευκὸν *Fl.* l. 11. ΚΥΝ.) Κυνι. *Fl.* mox Κυνικὸς plene, dein bis, ter Κ. & Λ. tantum. Postea vero toto Dial. personas omittit, spatio tantum relicto. l. 12. Καὶ) Omisit *Fl.* Pag. 196. l. 1. Παρέχον) Forf. παρέχοι, adscript. *Gesn.* l. 16. ΛΥΚ.) Desunt & hic & in seqq. personarum nomina in *Fl.* Nisi quod spatii, ut saepe alibi, distinguuntur. Pag. 197. l. 8. Ἐκτελεῖ *Fl.* l. 13. Ἀρα) ἀρα *Fl.* *ead.* Καὶ αὐτῇ) Sic *I.* αὐτῇ sine καὶ *H. P. B.* 1. *Fr. Ald.* S. αὐτῆς *Fl.* similiter spreto καί. Pag. 198. l. 2. Τὸν σκεπ.) τὸ σκεπόμενον

marg. *A. 1W.* l. 4. Πότερ') Ita *Fl. Fr. I. P. &c.* l. 6. Μάθοις) Nihil distinctionis post μάθοις erat in plerisque. In *P.* comma tantum. l. 11. Οὐδὲν χεῖρον) οὐδ' εἰ χεῖρον edd. Οὐδὲν *L. & Fl. ead.* H) ἦν *L.* l. 15. Ἐχέιν) Deest in *Fl. Pag.* 199. l. 2. Τῶν λοιπῶν) τὸ λοιπὸν *Fl.* l. 13. ΚΥΝ.) Addidi ex *I. B. I. H. &c.* Aberat in *P. ead.* Εἰ κακῶς) εἴη εἰ κ. Ienf. Nil mut. edd. *Pag.* 200. l. 2. ΑΤΚ.) Personam ΚΥΝ. hic male *H. I. 2. (& B. 4.)* l. 5. Μόνον) μόνην *Fl.* Sed perinde est. l. 10. Παραρκεῖ) ἀρκεῖ *Fl. Pag.* 202. l. 5. Δέ) δαι *Fl.* l. 6. Οὐδὲ τοῦτο) Pro his duobus οὐ tantum *Fl.* l. 9. Ἐχων) Forſan ἔχον, Geſn. *Pag.* 203. l. 14. Κακὰ) κατὰ male *H. 2.* cum tamen *H. 1.* recte. *Pag.* 205. l. 5. Λυμαίνονται δέ) ἢ λυμαίνονται *Fl.* l. 15. Χρῆσθε) χρῆσθαι male *Fl. Pag.* 206. l. 4. Μὴ) Sequimur *Fl.* quae καὶ ignoravit: nam καὶ μὴ posteriores. Οὐκ ἐπὶ adſcriperat Geſnerus. Bene; ſed iam non opus. *Pag.* 207. l. 2. Θηρίου) εἰ θηρίου *Fl.* l. 4. Θηρίων) θηρίον male *H. 2.* l. 12. Τὸν πάντων) τῶν edd. priores. *Pag.* 208. l. 6. Τοιοῦτον) *Fl.* praeunte dedi. Τοιοῦτος cett. l. 7. Καὶ κρατεῖν) Et ſic *Fl.* cum reliquis. l. 11. Ἀνυπόδητος) Ita iam omnes. Alias & ἀνυπόδετος. Ut Philopatr. c. 21 &c. l. 13. Μόνον) μόνον *Fl.* l. 14. Αὐτῶν) Bene edd. vett. Αὐτὸν male *P. Pag.* 209. l. 2. ἵππων) ἵππου *P.* ſola. l. 11. Χείρωνος) τοὺς Χείρωνος *Fl. Pag.* 210. l. 16. Μᾶλλον) Nihil variant edd. *Pag.* 211. l. 1. Καὶ) Non agnoſcit *B. 4. ead.* Ἀπεύξαιντ') Lacuna hic in *Fl. Pag.* 212. l. 5. Ἐφίεσθε) ἀφίεσθε *I.* male. Prius cett. l. 8. Ὑμῖν δέ) ἡμῖν *H. 1. & 2.* male. l. 9. Ἐπανορθοῦν) Bene *Fl. P. S. Amſt. (B. 4.)* Ἀπανορθοῦν *I. V. 2. Fr. H. B.* male. l. 10. Ἐπιτιμῶμεν) ἐπιθιμῶμεν *L.* vel Exc. Ἀλλήλοις & ἐπιτιμ. abest a *Fl. ead.* Βουλευομένοις) βουλευόμενοι, ἴσως *L.* Ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν *Fl.* In vulgato conſpirant cett. *Pag.* 213. l. 4. Ὅ δέ) ὧ δέ male *I. & V. 2.* l. 10. Φαίνεται) δύναται *G. l. 12. Ἄλλων) ἄλλας Fl.* l. 15. Πείσεσθαι) πείσεσθε *Fl.* Πείσεσθαι marg. *A. 1. Pag.* 214. l. 9. Οὐ) Omifit *V. 2. Pag.* 215. l. 1. Ἐπισκόπει) ἐπεισκόπει male *H. 2. ead.* Αὐτοῖ) Nihil mutare *Fl.* addit Solan.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. l. 1. ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ) Sic *Fl. I. Ald. B. 1. H. P. &c.* Ψευδοσοφιστής *Th. Mag.* male in v. τεθνήσκειται.

Sed recte *Ἰαυδαῖον* idem v. 2. l. 3. *ΑΥΚ. ΚΑΙ ΣΟΑ.*) Ita B. 1. P. Reliquae omittunt in fronte. In ipso vero Dial. modo ΣΟΑ. modo ΣΟ. & ΑΥΚ. addunt. At Fl. modo ΣΟΛΟΙ-ΚΙΣΤΗΣ integre, modo Σ. & Α. tantum. l. 12. col. 1. *Βου-λόμενος*) Lacuna hic est in V. Deest nempe *ἐλέγχειν*, aut simile quid. *Solan. ibid. l. 13. Εὐρύστε*) Hoc fuit initium Ml. in 4, in quo videtur linea aut aliquid amplius deesse. *Cler. Pag. 217. l. 11. "Εχου*) Nihil variare edd. addit *Solan. l. 13. Ἐπιστάμενον*) Bene Fl. B. 2. P. *Ἐπιστάμενος* male I. Fl. B. 1. Ald. Fr. S. *Pag. 218. l. 16. col. 1. Ἀπαρροφ.*) Vide-derunt *ἀπαρροφάτω* hic abundare. Vide not. Graev. *Cler. Pag. 219. l. 1. Ἐγὼ δὲ*) *ἐγὼ δὲ σὲ* B. 2. & *Amf.* Non habent *σὲ* ceterae. l. 4. *Τετραπλῆ*) Ita I. H. P. B. 1. & C. *Τετραπλῆ* Fl. l. 13. *Συνήσω*) *συνήσω* Fl. *Pag. 220. l. 3. Καλὴν*) Sic Fl. & P. ((& B. 4.)) *Καλῶν* reliqq. l. 8. *Παρήξω*) Adoptavi ex I. W. 2. & C. *Παρήξω* cem. l. 16. col. 2. *Νῦν*) *νῦν* prave editum habet, *εἴ* in impr. *νῦν* utrobique editum fit. *Solan. Pag. 221. l. 1. Σολομίζωντας*) *σολομίζωντας* Fl. omisso *κατανοήσας*. l. 6. "H) *παιδείας* Fl. omisso *ῖν*. l. 7. *Παίδια*) *παιδεία* Fl. male. *Pag. 222. l. 8. Σαυ*) *σαυ* Fl. l. 12. *Ἐυλαρχίας*) Ex G. & marg. A. v. recepi. *Δεώντας* edd. *Pag. 223. l. 1. Ἐξευλαρχί-τας*) Sic C. *Δεώντας* edd. aut. *Πάρεστιν*) *παίρεστιν* Fl. l. 2. *Δύο*) (& Fl. aut. *Δύσανται*) Bene sic Fl. Fr. P. & C. *Δύσεσθαι* male I. cum W. 2. l. 19. col. 1. *Δέγασθαι*) *λέγεται* edita, correxerat *Solan.* ex Cod. credo, quia eodem versu vulga- tum *φασὶν* ex Cod. V. in *φασὶν* se mutasse notarat. Sed quia *λέγασθαι* vel sine Codice legendum apparet, facile obsecun- davi. *Reitz. Pag. 224. l. 13. col. 2. Ἐθελῶ*) *ἐθελῶ καὶ αἰτε-ρῶν* editum ante; ac deinceps quoque dativus ubique ex- pressus. Sed adscripsit *Solanus*: nominativum in his omni- bus pro dativo, qui in V. & impr. erat, repositus. Huic igitur parvi. *Reitz. ibid. l. 14. Τὸ δὲ δανῶν δανῶν*) In V. & impr. *τὸ δὲ δανῶν ἀναιρέν*, absurde. Quod vero iam edi- tum, ex C. & ingenio se refinxisse testatur *Solanus. ibid. l. 15. Οὐν*) Ita ex V. restituit idem, in edis erat *οὐν* sine sensu. *ibid. l. 20. Φαράν*) *φασὶν* editum ante. In V. per com- pendium exaratum hoc verbum editoribus prioribus impo- suit. *Reitz. ibid. l. 23. Κομίσας*) *κομίσας* Exc. G. l. 29. col. 1. *Οὐν*) Enacidi hic aliqua vox, aut *οὐν* - *οὐν* legendum. *Solan. Pag. 225. l. 1. Ἦνε*) *αὐν* Fl. l. 9. *Κατεργάμενον*) *κατεργάμενον* male I. & W. 2. l. 12. *Ἀφαιρέσειν*) Lacuna est in Fl. ante

ἀριστάνειν, & ἄμφω omiffum. *l.* 19. *col.* 1. Τοῦ ῥήματος) τῶν edita male. *ead.* *col.* 2. Ἀκριβοῦν τάττεται) Sic dedit Solan. pro vulgato ἀκριβῶς τάττεσθαι, non tamen addens unde. Quare, cui vulgatum rectius videtur, poterit id revocare. *Reitz.* *Pag.* 226. *l.* 1. Χαρίζοι) χαρίζη *Fl.* & *S.* At prius in reliquis. Χαρίζει emendat Gefn. recte. *l.* 3. Εἰς τότε) εἰς ποτε *B.* 4. *l.* 9. Ἔστιν) ἔστιν *l.* 12. Πέτεσθαι) *G.* duce cum Gefn. dedi. Πέτασθαι *edd.* *Pag.* 227. *l.* 19. *col.* 2. Ἀνεώγητο) Lege omnino ἀνέωγε. *Solan.* *Pag.* 229. *l.* 4. Καθ' εἰς) καθ' εἰς omnes, excepta *Fl.* quae καθ' εἰς cum *L.* hic & statim iterum, recte. *l.* 10. Μνηστευόμενον αὐτῷ) Haec male neglexit *Fl.* *l.* 17. *col.* 2. Ἀνδρῶν) Exc. *G.* ἀνδρός. *Pag.* 230. *l.* 10. Πείσεται) Ex *Fl.* rescripsit Solan. Πείσεται *I. B.* 1. *H. P. S.* & c. *Pag.* 231. *l.* 7. Μάθης) Sic omnes. *l.* 17. *col.* 1. Ἀνεπίδεκτον) In impr. est καὶ τῆς ἀνεπίδεκτοῦ. Sed in *V.* tantum exstat ἀνεπίδεκτον, unde palam est, legendum esse, uti edidi. *Solan.* *Pag.* 232. *l.* 5. ΣΟΛ.) Personam hanc, & mox *ΛΥΚ.* inferuit Gefn. *l.* 10. Γὰρ) γὰρ *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 3. ΣΟΛ.) Omisit *I.* Adest in *P. Fr. Fl.* & c. *l.* 4. Ὑπαλλάττειν) Sic Graev. Ἐναλλάττειν *edd.* *l.* 5. Δόξει) Forf. δοκεῖ, Gefn. *l.* 6. Εἰ) Forfan εἴη. (*Ein S.* & *B.* 4. unde recepimus.) *l.* 10. Λέγειν) Sic *H. P. I. B.* 1. *Fl.* Λέγων *S.* *l.* 15. Ὅν) ὁ male *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 4. Καθέζεσθαι) καθίζεσθαι *Fl.* *ead.* Καθίζειν) *Amst.* bene (& *B.* 4.) καθίσειν *edd.* *cett.* *l.* 5. Κάθισον) Sic Gefn. ex *Amst.* Κάθιζον *cett.* Κάθισον *I.* Καθίζον *B.* 1. *l.* 8. Κάθισον) Sic iam omnes. *Pag.* 235. *l.* 1. Ἐτερον) καὶ ἕτερον *Fl.* *ead.* Λέγω) Ex *Fl.* recepī. Λέγειν *cett.* *l.* 3. Ἰκανῶς) Rescripti ex *Fl. I. V.* 2. Ἰκανός *cett.* *l.* 4. Γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν) με προδιδάσκων *Fl.* omisso γὰρ ac δεῖ. *Pag.* 236. *l.* 2. Μοι) μὴ legit Gefn. (At sic iam habebant *S.* & *B.* 4.)

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. *l.* 2. ΤΡΙΕΦ.) Sic *P.* Τριεφώντος & c. *B.* 1. ac 2. In *cett.* omiffa. *l.* 4. Συννέευκας) συνένευκας *edd.* priores. *l.* 5. Βυσσοδομεύεις) βυσσοδομεύων *C.* Nil mut. *Fl.* *l.* 14. *col.* 2. Ἐκ) Aberat praepositio ab editis. Addidit Solan. *Pag.* 238. *l.* 6. Ἀποψύξω) Bene omnes, demta *I.* quae ἀποψύξω. *Pag.* 239. *l.* 13. Κατονομάσης) κατανομάσης *I. Fr. H.* Ceterae recte, quod edidimus. *Pag.* 241. *l.* 7. Δέ) Sic nostrae. *Te* Gefn. *ed.* *l.* 12. Ἀπεργάζεται) Hoc praetuli ex *I. Ald. B.* 1.

Fr. S. Ἀπεργάζεται P. H. l. 13. Κατάπληξις) κατάβελξις
 dederat Solan. bene. Sed sine libris hic nihil audeo. Pag. 242.
 l. 13. Ἐπομίσατο) Ex emendatione Kulleri. Ἐπομίσατο edd.
 priores. Pag. 243. l. 9. Ἰητρός) Sic edd. Lege ἱατρός. l. 15.
 Ὅσον) Nihil variant edd. Ὅσον Homer. Pag. 244. l. 6. Μοι-
 χίαν) Hoc praeferunt edd. vet. Μοιχείαν S. & Amst. l. 7.
 Ἐκλαυσε) Bene correxit Solanus. Ἐκλαυσε edd. priores.
 Pag. 245. l. 5. Τὴν Γίγαντολέτιν) Sic omnes. l. 8. Γεβούλει)
 καὶ βούλη ed. Gesner. Pag. 246. l. 2. Μυρία) μυρία male l. &
 V. 2. non cett. l. 7. Παρὰ) Bene l. S. &c. Περὶ P. H. (&
 B. 4.) l. 15. ΤΡΙΕΦ.) Bene l. Fr. B. 1. 2. H. P. KRIT. male Fl.
 l. Ald. V. 2. S. Amst. Pag. 247. l. 7. Δέ τέ μιν) Omiss. τε in
 edd. prioribus. l. 14. Λόχμια) Ex emendatione Solani &
 Guyet. Δόχμια edd. priores. Pag. 248. l. 11. Ἐπομόσωμαι)
 Sic edd. Amst. ἐπομόσωμαι. Gesner. ἐπομόσομαι, quem se-
 quor. l. 12. Ἀμβροτον) ἀμβροτον prave l. Pag. 250. l. 2.
 Ἐρχομαι) εὐχομαι V. 2. Leg. ἔχομαι. Pag. 251. l. 10. Πα-
 ρὰ) Sic S. Περὶ cett. l. 14. Ἐπὶ) περὶ S. l. 15. Ἡρακλείη) Ἡρα-
 κλῆος Homer. Pag. 252. l. 1. Μοῖρ' ἐδάμασσε) Μοῖρα δαμ.
 Hom. l. 7. Γίγνομένω) γινομένω Schol. male. l. 16. Δέ) Ex
 Hom. inferui. Aberat ab edd. Pag. 253. l. 14. Αἰών) Aberat
 in S. & Amst. aderat in P. B. 1. l. &c. Pag. 254. l. 7. Οὐχὶ
 τῷ) Nil variant edd. Οὐ μοιχῷ vult Palm. l. 12. Θανατωθή-
 σῃ) θανάτω θύσῃ discretim B. 4. Pag. 255. l. 6. Τύχοι) τύ-
 χῃ Fl. l. 9. Φλαῦρον) φλαῦρου Fl. male. Pag. 256. l. 9.
 Ἐμοῦ) ἐκείνους, ἴσως L. l. 10. Ἐτερεῖον) Et sic Fl. cum cett.
 l. 16. Ἀπολέγομαι) Non agnoscunt C. Pag. 257. l. 11. Ἐσκα-
 πιάζον) Nihil hic variare edd. adpinxit Solan. hic & plus
 decies deinde, quod ubique repetere supervacuum erit.
 Pag. 258. l. 14. Ἀνυπόδετος) Hic nil variare edd. notatu di-
 gnum, quod ante ἀνυπόδητος plurimum scribant. Confer
 Afin. cap. 16, & Cyn. c. 13. l. 17. Τὰ) καὶ male in editis.
 Emendavit Solan. Pag. 259. l. 8. λευκάδα πέτρην) Λευκάδα
 πέτρ. litera maiuscula, B. 4. vertens etiam, Leucadem petrati.
 Male. Pag. 260. l. 1. Μεσωρί) Ex emend. Solani. Edd. &
 Schol. Μεσωρί. l. 5. Λώπους) λοπὸς Schol. Vulgatum tenent
 Fl. l. Fr. B. P. H. ead. Ἐσπάρασε) Sic Fl. l. P. &c. Ἐσπάρ-
 αζε B. 1. 2. (& 4.) l. 15. Ἐσκαοπιάζον) Lege ἐσκαοπιάζον ut c.
 19. Etsi hic ω est in edd. (Ἐσκαοπιάζον & h. l. B. 4.) l. 16.
 col. 2. Νόμοι) γάμοι lectum antea. Mutavit Solan. Pag. 261.
 l. 2. Γήθησαν) ἐγήθησαν B. 4. l. 6. Ἐπὶ δέατρα) ἐπὶ τὰ δέα-
 τρα ed. Gesn. Abest artic. ab aliis. l. 14. Χαίρουνται) χα-

ρήσονται *B.* 1. 2. (& 4.) *Pag.* 262. *l.* 8. Πολὺν) Bene *Fl. Fr. H. P.* &c. Πολὺν prave *I.* *l.* 10. Λιμὸν) λιμὸν. αὐχμὸν *Fl.* puncto post λιμὸν collocato. *Pag.* 263. *l.* 5. Κατατρίχετε) Sic pleraeque. Κατατρίχετε *I.* *l.* 6. Ἠκηκόητε) Sic poltrae. Ἠκηκόητε *Gesner.* melius. An ἡκηκόητε; *Pag.* 264. *l.* 13. Ὀνοῦμένοι) An ὀνόμεινοι; *Pell.* *Pag.* 267. *l.* 2. Ἐκλέλει) Restitui ex *Pell.* & *B.* 1. 2. Ἐκλέλει male *Fl. I. Ald. Fr. H. S.* Ἐκλέλει *Amst.* *l.* 7. Εἴτ') Sic vet. Εἴθ' *S.* & *Amst.* Εἴτ' *Fl.* discretim. *l.* 14. Οὗτος &c.) Haec verba exhibet *Fl. At I. Ald. H. S. B. Fr.* Οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανοῦ.

I N C H A R I D E M U M.

Pag. 268. *l.* 1. ΧΑΡ. Η ΠΕΡΙ ΚΑΛ.) Sic & *Coll. cum Fl. B. Ald. Fr. P. S.* *l.* 3. ΕΡΜΙΠ. ΚΑΙ ΧΑΡ.) Ita *B.* 1. 2. Omittunt cert. *Pag.* 274. *l.* 5. Διόσκουροι) Ita hic & mox confanter. *l.* 7. Αὐτὴν) αὐτὴ *Fl.* *l.* 15. Θύρας) Ita plurimae bene. Θύρας *I. V.* 2. *Pag.* 275. *l.* 6. Λήδα) Sic *Fl.* aliaeque recte. Λύδα *I.* *l.* 7. Ἀμφιτρώωνι) Ἀμφιτρώωνι male *I.* & *Fl.* *Pag.* 276. *l.* 15. Δὴ) Δὴ *Fl.* melius. *Pag.* 277. *l.* 4. Ἐκάστη) ἑκάστη θεῶν ἑκάστη *Fl.* *l.* 5. Ἐτέρ' ἀμφισβ.) Consentit *Fl.* *Pag.* 280. *l.* 1. Φίλων) Φίλων' edd. priores. Φίλον *L.* *Pag.* 282. *l.* 7. Ἠγάσθη) Constantem esse lect. ait marg. *I.* *Pag.* 285. *l.* 5. Αὐτῶν) Ita *P.* aliaeque. Αὐτῶν *Fl.* *l.* 6. Οὐκ ἀπέτρ. μᾶλλον) Ita edd. omnes. *l.* 10. Αὐτῶν) Cum spir. tenui *I. Fl. P.* Αὐτῶν *H. S.* aliaeque. ead. Αὐτοῦς) Adspirate *Fl. H. P. S.* Αὐτοῦς *I.* *Pag.* 286. *l.* 9. Διοκισμένους) Sic & *Fl.* cum *I. Fr. P.* &c. *l.* 13. Γεγεννηκόθ') Recte sic *P.* ut *Iens.* voluit. Γεγεννηκόθ' male *I. H. S. Fl. Fr. B.* *Pag.* 287. *l.* 12. Ἄλλον) Ita *Fl. H. B.* 1. *P. S.* Ἄλλο *I.* *Pag.* 289. *l.* 2. Αὐτῶ) Sic *Fl.* & pleraeque. Αὐτῶ *I.* *Pag.* 290. *l.* 2. Παρόντας) πειρόντας prave *Fl.* *l.* 7. Περίεστιν) περί ἐστιν *I. V.* 2. *Fr.* *Pag.* 291. *l.* 2. Οὐ) — ἴσως *L.* Id est, οὐ forsan delendum esse. Sed male οὐ omitteretur. ead. Πραττήμενα) πράττομεν, σχοίη edd. antea male. *l.* 6. Ὑπακούσαι) ὑπακοῦσαι edd. male. Ὑπακούσαιτο, ἴσως *L.* *Pag.* 292. *l.* 3. Γραφεῦσι) Sic plurimae cum *Fl.* Γραφοῦσι *I.* *Pag.* 293. *l.* 4. Τοῦ παντὸς τιθ.) Ita omn. edd. habere, adiecit *Solan.* *l.* 6. Ἀνδρείας) Sic iam edd. omn. cum alias & ἀνδρείας habeant, ut c. 23 &c. *l.* 9. Δὴ) δεῖ male *Fl.* *Pag.* 294. *l.* 13. Οὐδ' &c.) Non habet haec Graeca *P.* (neque *B.* 4.) Habent *Fl. I. H. B. S.* &c.

IN NERONEM.

Pag. 295. l. 2. Εἰ γνήσιος) Sola B. 2. haec duo verba omit-
tit. (Desiderantur etiam in B. 4.) ΕΙΓΝΗΣΙΟΣ *Ald. & H. 1.*
l. 3. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣ.) Ita B. 1. 2. (& 4.) P. Aliae
omittunt inscript. person. *l. 9. Εὐνήρει*) ξυνείρε P. *l. 13. Κἀ-*
κείναις) Bene sic *Ald. P. H. &c. Κἀκείνας* male S. & *Amst.*
Pag. 297. l. 5. Τοῖς) Bene sic vett. τὴν male S. & *Amst. l. 10.*
Τοῦ) Sic P. ut Marcil. voluit. καὶ edd. cett. *l. 12. Ἀρχὴν*)
Legi etiam potest ὀρυχὴν, Pell. Pag. 298. l. 1. Ἐβδόμην — καὶ
πέμπτην) Sic esse in edd. omnib. norat Solan. *l. 3. Οὕτω*)
Reitziana οὕτω, mendose. *l. 10. Θαλῆς*) Θαλλῆς edd. hac
prior. (excepta tamen B. 4. quae recte Θαλῆς.) *l. 13. Ὡς*
τῶν ἐκείνης) Nihil varietatis invenio. Pag. 299. l. 11. Μὲν) μὴ
edd. Μὲν (ἴσως) L. *l. 13. Τοῦτον*) Nihil mut. edd. *l. 14. Αὐ-*
τῷ) αὐτῷ edd. prior. Pag. 301. l. 10. Αὐτῇ) Sic Pell. Αὐ-
τὴν edd. vulgo. Pag. 302. l. 12. Εἰ δὲ) Personam MEN. edd.
hic ingerunt, quam delevi cum Solan. & Gefn. ead. τραγω-
δίας) τραγωδίας edd. antea male. Pag. 303. l. 2. Ὁ δὲ μὴ-
δαμῶς) Persona ΜΟΥΣ. his praefixa in edd. At necessario
omittenda, cum praecedens deleta est.

ANNOTATIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 3. Ω Κρόνε — σοι τέθνυται) Saturno sacra fiebant; de quibus inprimis Macrob. L. I, c. 8 & 10, & L. Gerald. de annis & mensibus: haec Κρόνε dicebantur a Graecis, & primo uno die tantum, i. e. 14 Cal. Ian. celebrari solita, sed post in triduum propagata, primum ex adiectis a Caesare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addixit: a 16 igitur coepta, in 23 definebant, quo solo fieri ante consueverant. COGN.

ibid. Τό γε νῦν εἶναι) Sic supr. Adv. Indoct. c. ult. f. REITZ.

ead. l. 8. Εἰδέναι) Καὶ εἰδέναι fortassis. GUYET. Et ego ita malim, quamquam exempla multa notata habeo ellipseos τῆς ὥς, εἰς, vel διὰ ante infinita, quae hic tamen durior videtur; nec iuvat illud Alciphronis I, Ep. 9 f. οἱ — κερδαίνειν ἐμποροῦσιν ὑβρεῖς, qui, ὅτ' lucrum faciant, iniurias inferunt. Lysias or. pro oliva, pag. ed. Lond. 145, οὐθ' ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων, prope accedit; nec tamen adeo gemina est locutio, ut μάντιν εἶναι εἰδέναι similiter ab Luciano dictum affirmem. Nec Aristophaneum Pl. 556, καταλείψει μηδὲ ταφῆναι, pro εἰς τὸ ταφῆναι, aliaque permuta, fatis mihi faciunt ad stabiliendum Luciani vulgatum; inhibent tamen, ne quid sine gravi causa innovem. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἀγανεύσω) Non agnoscitur a S. & B. 4. illud ἀν, quod ante v. ἀγανεύσω ingerit Reitziana ed. & rectius abest. Omittit etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 2. l. 4. Ὡς τι καὶ αὐτὸν — αὐτῶν) Permutata in plerisque libris pronomina: priori loco αὐτὸν ponendum & Aldinae meae auctoritate, &, quod certius etiam, iubente sententia; quae ipsa quoque altero loco αὐτῶν postulat. Nec aliter verit Erasmus. GESN.

ibid. Αὐτὸν — αὐτῶν) In L. Fl. & Ven. 2. recte prius habet; posterius in omnibus αὐτὸν, prave. In aliis inverso haec

verba ordine minus concinne leguntur. SOLAN. Αὐτὸν ἀπο-
λαῦσαι) Lubens αὐτὸν praetuli prae αὐτῶν absurdus enim
duplex ille genitivus αὐτῶν — τῆς σῆς ἀρχῆς. Sed αὐτὸν pro
ἐμὲ omnino probum. Nam ita αὐτὸς pro ἐγὼ, non modo in
proverb. *Amicus alter ego*, quod Graece Eustath. de Ismen.
I, p. 14, Κρατισθένης — ἄλλος αὐτός. Sed & frequenter in
aliis locutionibus, huic Nostri similibus. Supra Philop. c.
40 pr. καὶ αὐτὸς — τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Ap.
Aelop. Fab. IV, vulpes de se ipsa ait: ἀναδραμουσα διὰ τῶν
σῶν αὐτῇ νῶτων καὶ κεράτων — σὲ ἀνασπάσω. Fab. CIV, αὐ-
τῇ ἐξελεύσομαι. Sic αὐτοὶ nos, Hom. II. H, 332, Τῷ σὲ χρεῖ
παῦσαι — Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθαδὲ νεκρούς. Et
ubi non? REITZ.

ead. l. 5. Μόνον αὐτῶν) Hic vero αὐτῶν praetuli, tum ne
bis fine ulla necessitate reperatur αὐτὸν, tum ne ἀμοιρος fine
casu transiret, qui recte pr. Epist. Sat. legitur additus, μόνος
ἀμοιρος τῆς ἑορτῆς. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπὶ τὴν) Traditionis veteris vestigium, quo ve-
ritas creationis adumbratur, qualis a Moſe descripta est.
SOLAN.

ead. l. 14. Σπουδαῖον μὲν οὐδ' ἐ) Marcilii additamento non
est opus. Vid. Iστ. B, c. 30, δένδρον δὲ οὐδ' ὕδωρ ἐνὶν. SO-
LAN. Non dubito, quin dederit auctor, σπουδαῖον μὲν οὐδ' ἐν,
οὐδ' ἀγοραῖον. Repetitio eiusdem vocis, ut sexcenties, omit-
tendae occasionem dedit. GESN.

ibid. Οὐδ' ἀγοραῖον διοικήσασθαι) Οὐδ' ἀγοραῖον οὐδ' ἐν δι-
οικήσ. legendum. Οὐδ' ἐν hic omnino deesse videtur. GUYET.
Οὐδ' ἀγορ. δ. μ. συγκεχώρηται οὐδ' ἐν, πίνειν δέ. Marcilius.
Cui assentior; sed nullo libro adiuvante nihil in contextu
immuto. Nam supra quoque 2 Ver. Hist. c. 30, δένδρον δὲ
οὐδ' ὕδωρ ἐνὶν. Verum infra, Cronos. c. 17, πρὸς χάριν μη-
δ' ἐνὶ μηδ' ἐν. REITZ.

Pag. 3. l. 2. Κροτεῖν ὑποτρεμ.) Haec ad imperium eius, cui
fors id muneris dabat, fiebant. Vid. Plut. 1004, I. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπα-
σης ἀρχῆς) Interp. si quis universi imperii vim expendat. Illud
potius vertendum erat, si compararentur cum totius imperii po-
tentia. VITRING.

ead. l. 4. Πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου ἐπεσιτί-
σαντο, οἷς ἴλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει) Certissimum est
mendum in ἐπινεύσει. Legendum omnino ἐπινεύσει neque
enim de futuro, sed praeterito intelligendum. IENS.

ead. l. 6. Καὶ φορὸς) Φορὸς ἄνεμος. GUYET.

ibid. Ὁ κύβος) Tessera lateribus constabat sex, quibus inter ludendum utebantur tribus. Suet. Augusto. COGN.

ibid. Ἐπινεύσει) Mutare Iensius iubet in ἐπινέουσι. Sed innumera etiam alia refingenda forent, si rationem eam sequeremur. SOLAN. Nihil opus esse cum Iensio vulgatum immutare, exemplis ex Xenoph. Aelian. aliisque Luciani, bene probat Th. Wopkens in Lectt. Tull. L. III, c. 13, p. 305. Adde supra T. II not. Solani ad Dial. Mort. VI, § 5, ubi μηδὲ προτέρῳ γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας: ubi cum tantum ad Tim. cap. 19 remittat, secundum suam divisionem, quam Hemst. immutavit, tu iam vide sis Timonis § 33, ubi οὗτος δὲ τάχα εἴτεται, οἶαν με οὔσαν ἀπολείψει multis defendit idem Solanus. REITZ.

ead. l. 9. Ἄμα) Aliter scripserat, ni fallor, Lucianus; nempe ἄσαι, vel ἄσμα, quod propius ad hanc accedit scripturam, ἄμα certe ferri non potest. Vid. locum Arriani infra laudatum ad hoc ipsum caput. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐτι καὶ βασιλέα) La royauté de la febie. Horat. Non regna vini fortiore talis. GUYET. Versus Horatii satis notus est I Od. 4 f. Noster iterum infra cap. 9 post med. καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν. REITZ.

ead. l. 15. Γελοῖα ἐπιτάγματα) Consule de hoc ludicro Tacit. A. XIII, 15, & Arrianum ad Epict. I, 25: ἐν Σατορνάλιοις λέλογχε βασιλεὺς, ἔδοξε γὰρ παιᾶσαι ταύτην τὴν παιδίαν, προστάσσει, σὺ πίε, σὺ κέρασον, σὺ ἄσον, σὺ ἀπελθε, σὺ ἔλθε, ὑπακούω, ἵνα μὴ παρ' ἐμὲ λύπται ἡ παιδιὰ. SOLAN.

Pag. 5. l. 13. Ἀμφίμη σοι τὰ χρέα) Phrasin hanc pluribus firmat L. Bos ad Evang. Matth. VI, 12, ubi ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, addito Aeliano, Diog. Laërt. & hoc Luciani. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Ὑποβαλλομένη) Licet λίθος communis sit generis, ut Eustath. de Ism. I, pag. 10, ἐκ Τετταλῆς λίθου, sed pag. 13, λίθος ὁ Τετταλός. Aristoph. Nub. 764, λίθον ταύτην — καλὴν &c. Noster Imag. c. 1 f. ἡ λίθος Ἡρακλεία: sed & de gemmis masc. gen. ibid. c. 11, idque usitatus: non placet tamen Florentinum ὑποβαλλομένην. Amant enim participia nominandi casu sic iungi sine copula. Vid. supra Alex. c. 19, Tox. c. 2, Afin. c. 37. Ac T. I, Tim. c. 45 f. ὁ ὀρέζας — ἐμμηκεώς. Aët. Apost. XXV, 13. Et XXVII, 13. Aelop. F. XVIII, ὁ δὲ ἀναστὰς — στεατίνους βούς ἐκατόν πλάσας ἐπὶ τοῦ βρομοῦ θεῖς ὠλοκαύτωσεν. REITZ.

ead. l. 13. Ἡσιόδος) Hesiod. Θεογ. 459 &c. SOLAN.

ead. l. 16. Γάρ τι) Γάρ τι — ὅγιές τι. Alterutrum τι delendum videtur; licet & Diod. Sic. XI, c. 45, ἄλλο μὲν μηδέν τι — πρᾶξαι τι modo proba & ibi sit lectio. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Εὖ ποιῶν) Sic recte disiunctim Fl. & B. 2. ut N°. 28. In reliquis prave εὖποιῶν. Vid. etiam N°. 31. SOLAN.

ead. l. 14. Οἶος) L. Fl. V. 2. P. & sequentes impressi. In reliquis prave οἷς. SOLAN.

ibid. Ἀσπορα καὶ ἀνῆροτα) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Nisi quod ἀσπαρτα apud Hom. Sed ἀσπορα Lucian. etiam supra Rhet. Praec. cap. 8 f. Et alibi bis, ter, ut infra cap. 20 &c. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Χρυσοῖ. .) Alludit non ad auream tantum aetatem, sed ad locum Hesiod. Ἐργ. 109. Vid. Cler. Art. Crit. pag. 223. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ ταῦτα εἴκαζον εἰς τοὺς δούλους, καὶ παιδοτρίβας φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε) Vertitur: At ego, Saturne, coniecturam hanc ad servos & ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem. Equidem sic vertendum existimo: At ego, Saturne, e fabula ista coniciebam, hoc te facere cum humanitate in servos & ludimagistros. VITRNG.

ead. l. 7. Πεδοτρίβας) Vox rarior fecit, ut usitatorem substituerint quidam librarii. Retinuit tamen πεδοτρίβας Hagen. 1526, 8. Erasmus etiam hanc lectionem probavit, cum vertit, qui boias terunt; nisi quod boiae ad collum potius, quam ad pedes pertinent. Plautus rectius Perf. III, 3, 15, Compedum tritor, quasi hoc ex Graeco vertisset. GESN.

ibid. Φιλάνθρωπον) Φιλάνθρωπον. ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου. ποιεῖν σε &c. Ita distinctionem Solanus mutarat. Et sic traiectionis constructionis foret, de qua paulo supra, Mort. Peregr. c. 45 pr. Nec displicet: quia tamen & sic Gesneri versio aliquantum foret immutanda, quae sensum haud incommodum exhibet, nec satis certa est res, manum abstinui. REITZ.

ead. l. 14. Περὶ τάλαντων) Non igitur propria haec aetatis nostrae dementia. At rari olim aleatores; nunc omnes ferme eodem morbo laboramus; eoque res tandem devenit, ut aleatoris consiliis regno uno decepto, in alias etiam nationes pestis ista grassata, multos exitio, omnes damno affecerit. Rem tango posteris vix credibilem, historicumque poscentem Thucydidi parem, ut qua ille peritia pestem Atheniensium descripsit, hic furorem Epidemicum,

quī in Europae praecipuas ingenio opibusque gentes nuper tantis cum cladibus per aliquot menses incubuit, mentesque lucri cupiditate ita occaecavit, ut, dum singuli divitias summas ex nihilo prodituras exspectant, id quod erat opum misere perdididerint, ab aleatore, similibusque eius perditis hominibus miserum in modum emuncti, immo exenterati, ob oculos legentium, apud quos vix fidem inveniet, ponat. SOLAN.

Pag. 11. l. 2. Τὸ ἀτερπέστατον) Τοῦ ἔτους hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους) Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae scripturam: καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, & nihil est, quod non concrevit gelu. Sed pro ἔτι mallet ἔστι. GRAEV.

ead. l. 15. Βασιλέας χειροτονῶμεν) Rois de la febie. Supra cap. 4. GUYET.

Pag. 12. l. 8. Τῶν φίλων) Durior hic stilus. Ego τοῖς excidisse opinor. Similia tamen apud hunc credo repertum iri, quae mihi nunc nec memoria, nec observatio suppediunt. SOLAN. Παρέξειν τοῖς φίλοις requiritur. Sed potest stare vulgatum, modo recte acceptum: παρέξειν nempe sine casu ponitur, (intellecto pronomine τισι vel τοῖς) & ὅσοι τῶν φίλων ἄξιοι construendum. Immo sic nihil de mutatione cogitandum. Habuimus huiusmodi constructionem & ellipsin non semel, licet haud eodem cum verbo atque hic. At si infra c. 21, χρυσίου χοίνικὰ γε ἡμῶν πάντων κατασκευάσαι recte habet, hoc tanto facilius se tuetur. REITZ.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 13. l. 4. Ἐπεμψα) Sic aliquoties mittere apud Livium usurpatur, quod Gronovii diligentiam non effugit. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ὄναρ ἐπιστάς) Deos ac daemones mortalibus apparentes frequenter dici ἐπιστάναι, exemplis docet I. Elsi. ad Aët. Apost. XXIII, 11. De vulgatissima autem ellipsi ὄναρ pro κατ' ὄναρ, vid. supra Gall. cap. 1 f. & Macrob. cap. 1 & c. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἔστι) Scribendum fuit εἶν. SOLAN. Obsequeretur Solano εἶν rescribenti, propter adiunctum καὶ δυσχεραίνοιμι, si auctoritas accederet. Verum quia separatim aequae dicitur, ἔγνω τίς ἐστι, quam ἔγνω τί δυσχεραίνοιμι, nec

exempla defunt diffimilium modorum, & casuum, in eiusmodi duplici regimine, nondum immutare quidquam audeo. Infin. & Imperat. sic iungit Hom. Il. 2, 273 — 4, Θες — καὶ ὑποσχέσθαι. Mox cap. 13 apud Noftr. μηδὲ γυμναζέσθω, μηδὲ ἀσκεῖν, & in feqq. D. Paul. ad Rom. XII, 14, 15, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. χαίρειν μετὰ χαϊρόντων &c. quamvis ibi altero membro δεῖ intelligatur; sed habemus alia. Subiunct. & Opt. per καὶ copulata vid. Hermot. c. 24 & 57. Afin. c. 39 med. Subiunctiv. & imperativ. μήτε ἀποθῆσκε, μήτε — δὼς σεαυτὸν. Indicativ. & particip. Diod. Sic. XI, p. 438, οὗς μὲν ἀνείλεθ, οὗς δ' ἐμβαλὼν ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν. Indicativ. & optativ. ut hic, Ptolem. Hephaest. L. IV pr. ὡς Ἑλένη πρώτη ἐπενόησε, — καὶ ἐνίκησε καὶ ὡς Ἀφροδίτης εἶν θυγάτηρ καὶ ὡς — πᾶσι γεγόνοι. Quod si ergo & in Luciano pro commate post ἐστὶ μοι, punctum minus velis collocare, ut καὶ non ita arcte cohaereat cum feqq. per me licet, etsi id parvi referre puto. Nam rurs. Ptol. Heph. l. d. sine maiore distinctione, καὶ ὡς ἐρᾷ τούτου Ζεὺς, καὶ ἀποτυχὼν κεραυνός. Mox ibid. praemissos optativos excipit indicativus, ὡς λάβοι μὲν αὐτὴν ἡ Ἥρα — δοίη δ' Ἑλένη, κλέλοι δ' αὐτὸν — ἀπέλοι δ' — ὧς Ἡλίου θυγάτηρ καὶ Λήδας Ἑλένη, ἐκαλεῖτο δὲ Λεοντή. Imperativ. & subiunct. Lucian. Abdicat. c. 26 f. ubi ἀνάσχεσθε — καὶ μὴ ἡγήσησθε. Diffimiles casus Pausan. Vit. Aristom. ipso princ. Ἀνηκέστων (sic enim lego pro ἀννηκέστων) κακῶν τοὺς Μεσσηνίους κατελιηφότων, καὶ ἅμα ἐς τὰ μέλλοντα οὐδὲν ἐνορῶντες — ἐγὼ γινώσκον. Adde Gronov. ad Arr. VII, cap. 6, N°. 27, ubi κατ' ἀξίωσιν καὶ καλεῖ aliis exemplis Graecis ac Latinis defenditur. Ac Duker. ad Liv. II, cap. 23, 11. Cort. ad Sallust. Catil. 21, 4. Wessell. ad Diod. Sic. IV, c. 41, 12. Et Ellner. ad Apoc. I, 4, 5, 6, qui & pag. 435 nonnulla prorsus huc facientia ex Thucyd. & Pausan. protulit. REITZ.

ead. l. 8. Μονοχιτίων) Μονοχίτων ὄν. Ἀν μονοχίτων ὄν scribendum pro μονοχιτίων. GUYET. Μονοχίτων) Sic recte una V. 2. reliquae edd. μονοχιτίων. Non puto tamen cum Baifio pag. 211, ita necessario intelligendum, ut unica sit amictus tunica, qui μονοχίτων dicitur: superinductas tantum tunicae vestes respuit ea vox, pallium Graecorum, Romanorum togam. Οιοχίτων Od. E, 489, legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Παρασκευαζομένους) Hoc verbum frequens esse de apparatu convivii & sacrificii, vid. si operae est, apud Iac. Elln. ad Act. Apost. X, 10. REITZ.

ead. l. 15. Προσεικάζειν) *Αν προσπελάζειν* legendum? GUYET. Legendum *προσπελάζειν*, vel potius *πλησιάζειν*, ut N°. 20, & Έρμ. c. 82. SOLAN. Fateor, *assimilandi* notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit, cum cogitarem legendum *προσπαίζειν*, *alludere*. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis iam placet *προσπελάζειν*, *accedere*, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. GESN.

Pag. 15. l. 5. Μετακοσμήσαι) Infra N°. 21, *μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδύαιτον*. KUSTER.

ead. l. 15. Μάτην) Legendum est *μὴ μάτην* &c. SOLAN.

Pag. 16. l. 2. Ὡς ἀγείροιν τῇ Μητρὶ) An hi dies adhuc patiuntur, ut liceat Graecas istas voces sic Latine versas conspici, ut *Cybelae matri sese adiungant*? cum iam cap. 48 in *Syria Dea*, καὶ πολλὰ μνῆες ἐκ τούτου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται, recte, ut vides, & aliter verterint: cum ap. Maximus Tyr. differt. tertia *μηδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγείρόντων διαφέροντα*, οἱ δὲ οὖν ὀβολοῖν τῷ προστυχόντι ἀποθεσπίζουσι, verterit Heinsius, *similem mendicis illis, qui in trivis stipem colligunt*, & duobus obolis obvio cuique ventura praedicunt. At iam in *Pseudomanti* has voces ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε καὶ ἐνθεάζοντες verterant, eorum more, qui a *Cybele Deorum matre afflati conveniunt*. Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi ἀγείρειν habet additum casum tertium, illic agi de collectione pecuniaria & capturis: sin, esse congregationem hominum, & huc potius censeo referendum locum *Maximi Tyrii*, cum ἀγείροντες proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut ostendit *Lud. Crefollius* in *theatro Sophistarum* libro III. Praecipue vero nugantur, cum legem *Saturni* mox sequentem λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν μηδὲ τοῦτο ἔξεστω intelligunt *rationem exigere ab iis, qui res curant Saturnalia*, ne id quidem fas esto. Quid enim? an putant, *Lucianum* construere verbum ἐπιμελούμενοι cum casu tertio? Cur igitur mox apud eum *Saturnus* scribit cap. 25, ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται; Immo sic quoque omnis *Graecia*; quae interdum & quarto casui id verbum adiungit, nunquam tertio. Omnino verte, *rationem exigere ab dispensatoribus per Saturnalia*, vel tempore *Saturnalium*. GRON.

ibid. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βᾶκηλοι γενόμενοι) Non moverem huic scripturae controversiam, nisi pro *κυμβάλοις* scribendum moneret *Με. τυμπάνοις*. Nam quamvis & *cym-*

balis usi fuerint Galli, tympana tamen propria erant Cybelae, & eius sacerdotibus. Hinc & ipsa Dea & illius Prophetæ semper cum tympanis conspiciuntur in antiquorum monumentis. Nota haec sunt omnia. GRAEV.

ead. l. 3. Κυμβάλοις) Horat. I, Od. XVIII, 13, *Sacra tene cum Berecynio Cornu TYMPANA*, atque passim apud alios tympanorum in sacris Cybeles fieri mentionem quis nescit? atque inde *τυμπάνοις* & hic cum Graev. recipiendum credat. Non tam festine: nam & cymbalis in iisdem usum fuisse, vid. Min. Fel. Oct. p. 172. Et ex Nonno id docentem F. A. Lampe de Cymbalis vet. L. I, cap. 15, pag. 91, & III, cap. 17; qui L. I, pag. 134, eos reprehendit, qui cymbalum ac tympanum idem instrumentum fuisse putarunt. Cymbalum enim definierat in f. cap. 1, *instrumentum musicum, semi rotundum, cavum, binum, & conflictu motum*, tympani autem figuram ex frequentissimis numis matris Deum notam esse: quod cum ita sit, plura addere supersedeo. REITZ.

ead. l. 6. Νόμοι πρώτοι) (Distinguendae hae leges, seorsimque singulae imprimendae.) Scripserat etiam Aristoteles *νόμους συμποτικούς*, teste Athenaeo 186 B. Quamquam in catalogo eius operum non exstet, nisi admittatur emendatio, quam illic in Menagii notis habes. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξετάζετω, μηδὲ ἀναγραφέτω &c. μηδὲ λ. ἀσκέιν ἢ ἐπιδείκνυσθαι) In marg. *A. W.* adscriptum erat *ἐξετάζειν & ἀναγράφεσθαι*, quod nescio num varia sit lectio, an suos in usus haec verba tantum annotare voluerit scriba, (quod & alias fecitavit) posterius tamen suspicor, quia *γυμναζέσθω* intactum reliquit. At imperativos & infinitivos sic iungi nihil monstri esse, vid. ad c. 11 notatum. REITZ.

Pag. 17. l. 4. Γραφόντων — έχόντων) Recte, pro *γραφέ- τωσαν, έχέτωσαν*. Vid. similiter *ἀποτρεχόντων, ἀπαιτούντων*, cap. 15. Confer notam Hemsterh. ad Dial. Mort. X, 2, ad verb. *ἀπερρίφθων* pro *ἀπερρίφθωσαν*, & Solani ad *Ἐπισκ. f. Contempl. c. 14*, (non 26, ut ad Dial. Mort. non mea culpa, allegatur) ubi videbis *ἐπαιρέσθων* pro *ἐπαιρέσθωσαν* frustra sollicitatum a viris doctis. Item nos ad Zeux. cap. 5. Adde Alciph. II, 1 f. *ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαίρόντων*. Ac III, 30 f. *φθορύντων δὲ οἱ πονηροὶ τῶν γειτόνων*. Ibid. Ep. 52 pr. *ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται*. Lucianum rursus Iov. Trag. c. 12 f. & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν) Divitiores solitos tenuioribus munera vestesque mittere Saturnalibus,

tangit etiam Alciphro. III, Ep. 57. Structura vero τὴν περι-
τὴν τῆς οὔσης scil. ἐσθῆτος, non abfimilis est Aristophaneae,
Plut. 694, τῆς ἀθέρας πολλὴν, ubi Kust. alia similia dedit.
Nec multum abeunt illa Diodor. Sic. τῆς χώρας πολλὴν, ubi
alia etiam addidit Wesseling. docuitque, modo τὴν πολλὴν,
modo πολλὴν sine articulo in hisce dici. Vid. eund. III, 240;
IV, c. 28. REITZ.

ead. l. 9. Τῇ δὲ πρὸ τῆς ἑορτῆς) Ceterum ante solemnitatem.
Non sufficit: nam & cum statim in praecedentibus dixit πρὸ
πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, etiam notavit tempus ante solemnitatem.
Verte ceterum die ante solemn. Nam clare distinguit inter lon-
ginquius & magis propinquum tempus. GRON.

Pag. 18. l. 7. Ἀποτρεχόντων) Recurrunt, ad domicilium
scil. GUYET.

ead. l. 9. Διμοίριτας) Ἀπὸ τῶν διμοιριτῶν στρατιωτῶν ἡ
μεταφορά. GUYET. Brod. Miscell. T. II, pag. 484, ad hunc
Luciani locum haec commentatur: Ammian. Marcell. L. 27:
— adhibitis semiermibus paucis, quos Diocmitas appellant;
milites vero διμοιρίται nuncupati, dupla stipendia merent, ut
docent nonnulli. Aeliano διμοιρίτης καὶ ἡμιολοχίτης ὁ ἀρχὼν
τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς μοίρας. Lucianus: ἐρυμάτιον ἐφρούρει
διμοιρίτης ὢν. Rursus in Chronosol. — ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶ-
ναι. Arrianus: καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα, καὶ δεκα-
τάστηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἣν τινα
μείονα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐ τιμῇ στρατευο-
μένων ἔφερεν. Curtius L. V: Itaque delectis equitum VI milli-
bus, trecentos, quos Dimichas appellant, adiungit. Dorso hi
graviora arma portabant: ceterum equis vehebantur; cum
res locusque posceret, pedestris acies erat. Nescio, an hic Di-
moiritas, aut Diocmitas legere audeamus: tametsi Ammianus hos
nullis paene armis instructos fuisse, literis mandet. — Sed in Curtio
recte iam Dimachas editum, qui & ἀμιπποι Graecis dicuntur,
aliique sunt, quam hic διμοιρίται. In Ammiano vero priore
loco Diogmitae legendum, ex Salmasio monuit Freinshem. ad
Curt. V, c. 13, § 8. Habuimus διμοιρίτας apud Lucian. ter,
quater, & Suid. ac Scholiast. quoque exponunt, quem vid.
ad Dial. Meretr. IX versus fin. ita ut rem nimis notam pu-
rem, quam ut multa addam. Origo est a διμοιρία. Ita διμοι-
ρίας λαμβάνειν, duas praedae partes accipere, Dionys. Halic.
VIII, p. m. 544 fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπαχθές) Sic recte scribitur in Fl. B. 2. & P.
In reliquis praye ἀπαχθές. SOLAN.

Pag. 19. l. 11. Αὐτοῦ) In omnibus nostris libris erat αὐτοῦ, quod sedulo sic mutavimus. SOLAN.

Pag. 20. l. 8. Τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν) Vid. & Λεξ. c. 4, & Ἀλ. c. 9. Haec ratio temporis observandi ante horas inventas, qua de re eruditissimam, sed prolixiorē, quam ut hic inferatur, Salmasii dissertationem vid. in Plin. Ex. a p. 445 ad 463. Hanc autem temporis indicationem respondere putat Romanorum V vel VI, hoc est, undecimae nostrae, vel ipsi meridiei; qua hora convivia tempeſtiva agitari solita, ut moris erat diebus festis ac solemnibus. Juvenal. — *Quamvis solida hora superſit Ad sextam.* Tertullianus in Apol. Saturnalibus non labor diluculo, sed honesta & salubri hora. Putat tamen, nullam horam diei mense Decembri, quo Saturnalia celebrabantur, sex pedes habuisse; & παχυμερὺς ad rationem Atticam tempus illud a Luciano hic accommodatum, 457 a. A. Variarum autem erant coenae horae: ea vulgata fuisse videtur, quae decem pedum signo notabatur. V. Poll. VI, 8. Haec ergo solita maturior, ut in festo lautitiis deliciisque sacro. Ut contra cum XX pedum in fabula Eubuli apud Athen. mentio est, ab avaro dictum puta; consule, si lubet, Casaub. ad Ath. 425. SOLAN. Quid sit στοιχεῖον, Pollucis verbis dicamus VI, 44: Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο καὶρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν. Itaque non gnomon, sed ipsa gnomonis, quidquid sit, quod vice gnomonis fungitur, umbra, στοιχεῖον est. Quae ad hunc ipsum locum Kuhnius; quae ad Athen. VI, 10, Casaubonus, ex Schol. ad Aristoph. Ἑκκλησι. 647, & comicorum ap. Athenaeum fragmentis; quae Salmas. Exerc. Plin. pag. 446 seqq. de umbrarum illa dimensione disputant, si bene perpenderit, ad haec duo quasi capita referri possunt: 1) antiquissimis temporibus suae cuiusque umbrae dimensio fuisse illi videtur pro temporis indicio: qua in re, ne de climatum diversitate dicamus, ad anni etiam tempeſtatem respiciendum fuisse, quis non videt? cum hibernae umbrae meridianae ad aestivas per Italiam Graeciamque in gnomone Palladii se habeant ut IX ad II; initium autem & finis diei in iisdem regionibus eodemque gnomone, hiberni, umbram habeat pedum XXIX, aestivi modo XXII. Vagam admodum hanc computandi rationem fuisse, haec ipsa res, & staturae, i. e. gnomonis, ac pedum cuiusque i. e. mensurae diversitas, satis ostendit: ubi tamen illud non negligendum, longioris hominis longiores plerumque esse

pedes &c. 2) Inventis solariis paulo operosioribus, de quorum aetate inprimis copiosus est Salmasius, etiam illa pedum ratio fuit expeditior, & lineis quibusdam atque signis in ipsa machinatione sciotherica designata. Qualis in usu fuerit Palladii aetate, sub singulis mensibus operis sui ipse annotavit; ac diserte admodum explicavit Aldus in praefatione ad scriptores R. R. quae in nostra editione locum octavum occupat. Haec qui cogitabit, non mirabitur, tempus coenae in locis comicorum, quibus a pedibus umbrae illam designant, fluctuare intra pedes VI & XX. Quod si horis responderent pedes, sequeretur, quod oppido absurdum est, alios quatuordecim horis muturius, vel serius aliis coenasse. Sed tempestatum anni, ipsorum praesertim gnomonum, diversitas, pedum discrimen vel maius admittit. Add. supra *Oveip.* cap. 9. GESN.

ead. l. 11. Προνομήν) I. e. *προνομήσιν*. Vett. Codd. consulendi. GUYET. Mallem *προνομίαν*, praerogativam, cum Pell. quam *προνομήν*, praedam, pabulationem. REITZ.

ead. l. 14. Μοῖρα) Videtur hic aliqua vox excidisse. SOLAN.

Pag. 21. l. 1. Παραπεμπέτωσαν) *Προπεμπέτωσαν* legisse videtur interpres. Sed τὸ παραπεμπέτωσαν rectum est. Infra cap. 22, καὶ μὴ τὸν ἐμφορεῖσθαι τῶν ὄψων &c. GUYET. Locus difficilior est. De ferculis est sermo, quae a servo circumferiebantur, quo suam quisque ordine partem sumerent. In eo duplex, si dolo malo ageretur, fraus fieri poterat: una, si serius ad pauperem devenirent; altera, si ab eo festinantius sese proriperent. Utrique caveatur hac lege oportet. Sed quo pacto efficies, ut id ex verbis, quae libri nostri hic exhibent, elicias? Si vulgatam scripturam sequaris, μὴ παραπεμπέτωσαν, idem ferme erit, quod iam expressum est per μὴ βραδυνέτωσαν. Et sic quidem cavetur, ne cuiquam nimis diu faventes famuli fercula circumferentes adfrent, quo fieret, ut eis maior, quam ceteris, aut portio, aut delectus saltem esset. Eumque sensum verba sequentia admittunt, cum additur, ἐστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα χρὴ ἀποφέρειν. Hoc enim valet, παραπέμπω, comitor, adfio &c. Vid. *Ερμ.* cap. 72: διαναστάντα δὲ ἀξιώ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ σε παραπέμψῃ ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου. Adde *Εὐχ. c. 1. παρέπεμψε χειραγωγῶν* & *Δικ. c. 1.* ubi ventus dicitur παραπέμπειν τὰ πλοῖα. Rursus si *Fl.* editionis scripturam perpendas, alia prorsus ratio ineunda tibi erit. Παραπέμπομαι enim non est comitor &c. sed relictio, amando &c.

Vide locum ea de re apud Nostrum luculentum 'Ετ. Δ. XII, ubi meretrix amasio inter alia amoris sui signa hoc profert, οἷσ' αὖ ἑσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην &c. Μὴ δὲ παραπεμπέτωσαν itaque erit, neve iam cito praetereunto, & sic opponitur τῷ, μὴ δὲ βραδυνέτωσαν, non ut idem significans adiungatur. Tibi, lector, rem in medio relinquo. Ego posteriori sententiae magis faveo. Confer autem locum hunc omnino cum iis, quae N°. 22 invenies, & N°. 32. De ὅποσα χρὴ ἀποφέρειν vid. Συμπ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἐπ' ὀξύτερον) Legend. videtur, καὶ ἐτι ὀξύτερον ἀκουέτω. Τὸ ἐπ' ὀξύτερον non placet. GUYET.

ead. l. 8. Πάντες πᾶσι προπιnéτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπιόντες τοῦ πλουσίου) An non scripsit auctor, πένητες πᾶσι; Nam illud confusionem inducit. Sed videtur velle dare pauperibus privilegium, ut, si velint, primi invadere possint calices, sed & remittere id possint. Utique πάντες non opponuntur πλουσίῳ, quod huc requiri videtur. GRON. Πένητες) Gronovii coniecturam in textum recipere visum est, quamvis omnes libri nostri πάντες habeant. SOLAN. Πάντες) Gronovianum πένητες Solan. recepit. Nihil contra nitor; sine auctoritate tamen non audeo contextum immutare. REITZ.

ibid. Προπιόντες) Erasmus videtur legisse προπιόντος, dum vertit, ubi praebiberit dives. Sed vix potest locum habere: nam si vel pauperibus, vel omnibus sine discrimine licet bibendo praeire, quomodo iam eodem spiritu addi poterit, divites praebibere debere? REITZ.

ead. l. 9. Ἐπάναγκες) Sic solent Graeci. Sic etiam usurpatur haec vox Aët. XV, 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐξέστω) An sic legend. σκώπτειν ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ, καὶ σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἀλυπον; GUYET. Fl. sic dividit: Μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγειν. ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ, σκώμματος μέτρον ἔστω. τὸ ἀλυπον ἐπὶ πᾶσι πεττενέσθωσαν &c. B. 1. vero: eis τὸ συμπόσιον μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ. σκώμματος καὶ μέτρον ἔστω, τὸ ἀλυπον. ἐπὶ πᾶσι πεττενέτωσαν &c. Iunt. autem sic: eis τὸ συμπόσιον. μῆτε ὀρχηστὴν, μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγειν ἄρτι μανθάνοντα. ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλῃ, σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἀλυπον, cum qua Par. fere contentit. Solanus distinctionem Iuntinae mutavit. Gelfnerus aliter: hunc igitur, quantum possumus, sequemur, ut Latinis Graeca respondeant. REITZ.

Pag. 22. l. 4. Οὐτε λοιμὸς) Obversabatur menti scriben-
tis haec Luciani amuletum Alexandri, de quo legisti illic
cap. 36. SOLAN.

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. l. 3. Ἐν οἷς εἶναι) Recte vertitur, in quo statu essent.
Diod. Sicul. XIV, c. 48 f. καὶ τὰ μὲν περὶ Διονύσιον ἐν τού-
τοις ἦν. Iterum ib. c. 71 f. ac frequenter alibi. Et ita in Epist.
ad Philip. IV, 11, ἔμαθον, ἐν οἷς εἰμι αὐτάρκης εἶναι. Ubi L.
Bos & haec Luciani verba addit. Noster supra Peregr. cap.
16, ἐν ἀπασιν ἀφθόνοις ἦν. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἀνίσον τοῦτο ἀφελ.) Spectavit hanc aequa-
tionem Plato, & ante eum Lycurgus instituit. Cic. L. III
Offic. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς καὶ νῦν) Legendum forf. ὥς γὰρ νῦν. Ed. Basf.
ὥς δὲ habet. GUYET. Assentirer, si libri addicerent. Potest
tamen vel sine iis ita legi, quia perfacilis est in hisce & so-
lemnis permutatio, & sine necessitate etiam mox bis δὲ rur-
sum consequitur; verumtamen, cum usitatissimum sit No-
stro, in narrando sic δὲ connectere, nil audeo mutare. Sic
infra c. 23, ἑορτὴν δὲ, εἰ δὲ — ἡμεῖς δέ. Deinde ibid. τὸν κύ-
ρα δὲ — τὸ νῦν δὲ — μᾶλλον δέ. Et singulis fere Dialog. REITZ.

ibid. Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὥς ἡ παροιμία
φησὶ &c.) Queritur hic Pauper, quod tam male divisa sint
inter homines bona, ut, dum alii opibus affluunt, alii omni-
no careant: rem autem hanc ita esse comparatam, ac si quis
altero pede cothurnatus, altero plane non calceatus, nunc
valde procerus, nunc humillimus videatur. Ad id utitur
proverbio μύρμηξ ἢ κάμηλος. Sic namque in omnibus editio-
nibus legitur, nec aliter ab paroemiographis adduci istud vi-
deo, & quidem ex hoc Luciani loco. Ego vero nullus du-
bito, quin proverbium genuinum sit, Μύρμηξ ἢ κάμηλος,
atque ita demum recte potest proverbialiter adhiberi de re-
bus maxime inaequalibus. Quae enim ἀνισότερα, quam for-
mica & camelus? Id ergo Lucianus noster, sive Pauper, ait:
Si universum humanum genus respicias, & in eo pauperes
ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel καμήλους, putes; tan-
ta est inter universos conditionis & fortunarum inaequali-
tas. IENS. H) Iensii emendationem confirmant L. Coll. & Fl.
In reliquis impressis prave legitur ἢ. SOLAN. Plus certe salis

ineſt, ſi iam cum lenſio ꝫ legis. Immo cum comparatio inſtituitur inter inaequalia, ꝫ requiritur, ut ſenſus ſit, *modo formica, modo camelus*; & ſic plane respondebit ſequenti, *modo excelfus, modo humilis*. Quare ꝫ vel invitis Codd. & edd. recepiſſem. Sed cum tres libros habeamus ita exhibentes, tanto magis certiffimae lenſii coniecturae obſecundandum; quae eo melior, ſi nullam vidit edd. ſic habere: nam *Fl.* omnino habet illud ꝫ, quam non videtur inſpexiſſe, cum tamen alibi conſuluerit. REITZ.

Pag. 24. l. 3. Οἷοι) Sic recte *Ven.* 2. ut N°. 24, ne te longius amandem. In reliquis impreſſis οἷον. SOLAN. Οἷον εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται) Nondum recipio Venetarum οἷοί εἰσιν, licet τραγικοὶ ſequatur. Supra Iov. Conf. c. 18 med. οἷον ἀνδροφόνους. Sed nemo dubitat, quin adverbii vice ſaeppiſſime fungatur. Verum quia infra c. 24, οἷοί εἰσιν omnes praefeſſerunt, poſſit & hic ita legi. Solan. ἐμβάδες corrigit: ego non-dum; nam & mox rurlus ὑποδυσάμενοι ἐμβάτας. Conf. ſupra Adv. Indoct. c. 6 f. Et Iov. Trag. c. 41; ubi tamen male in textu operae dedere τοὺς ἐμβάδας pro ἐμβάτας, & ibid. in nota ad Schol. male αἱ ἐμβάται, pro οἱ. REITZ.

ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic hic omnes libri noſtri. Vid. Ὀν. c. 16. SOLAN. Sed ἀνυπόδητος Lyf. p. m. 511. REITZ.

ead. l. 12. Οὐ τοιαῦτα &c.) Heſiod. Ἔργ. 116. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσπαρος &c.) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Sed alia & ibi conſtructione Homerus, nempe ἀσπαρτα καὶ ἀνέροτα πάντα φύονται. At ſolere Noſtrum haec mutare, vid. ſupra ad cap. 7. Et φύω ita recte transitive conſtruitur. Long. Paſt. III, p. 103 ed. Moll. τοῦτο τὸ μῆλον ἐφύσαν ὄρει. Noſter ſupra Icarom. c. 28, φύει πώγωνα, alit barbam. Et ipſe Hom. Odyſſ. H, 119, Ζεφυρίη πνέουσα τὰ μὲν φύει, Zephyreus ſpirans haec crefcere facit. REITZ.

Pag. 25. l. 2. Χρυσοῦς εἶναι) Heſiod. Ἔργ. 109. Primo obſerva, εἶναι de praeterito hic uſurpari. Deinde memento, quid ad cap. 7 notatum ſit. SOLAN.

ead. l. 4. Τούτου) Ed. P. mutavit hanc vocem, fecitque τούτων. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ γοῦν) Forſan γε maluit Solan. Sed ſatis poteſt vulgatum ſtare, pro certe quidem acceptum, quo ſenſu frequenter poni, ſatis docuit Bud. in Commentt. p. 475. Conf. mox c. ſeq. ἄρτων γοῦν. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσας ἔχοντες) An τάσας; pro τοσαύτας. Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nil varietatis invenio. Nec deſi-

dero: nam ὅσας interrogative acceptum belle se haber, si-
ve exclamantis more malis, parum refert, prorsus ut in
Dial. Mort. II fin. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σ. ὅσας δ' ἐγὼ τρυ-
φῆς. Neque ὅσας hic nectendum cum praemisso τοσούτων,
quasi tantum, quantum significaret, ut saepe solet; idque
Guyetum in errorem induxit, quod minus mirarer, si ὅσον
legeretur; at cum ipse casus ac numerus diversus separa-
tionem indicaret, facilis erat distinctio. REITZ.

ead. l. 12. Συνοικίαις) *Insulas*. GUYET. Bene. At supra,
vicos voluit idem. Me ibi non refragante, quod illic parum
interfit. REITZ.

Pag. 26. l. 6. Θύμον) *Cepam agrestem, bulbum*. GUYET.

ibid. Ἐπιτρώγοντες) Ἐπιτρώγοντες forsan. GUYET. Non
capio, cur derivatum a τρώγω, comedo, arrodo, hic sit mu-
tandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῶν πάντων) Ἡμῖν πᾶσι requiretur. Sed hoc
longius a scriptura abit, nec verosimile est, in structura
tam vulgari omnes pariter aberrasse. Quare ἡμῶν πάντων
absolute accipiendum. Vid. supra cap. 9 vers. ult. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίσταις) Cave veritas κοιτί-
σι, cubilibus: sunt enim arculae, in quibus mundus mulie-
bris, corporis ornamenta, vestesque pretiosiores recondi so-
lebant. Hesych. Κοιτίς, ἡ μικροτέρα κίστη, ἐν ἣ γυναικεῖος
κόσμος ἀπετίθετο. Adde etiam Pollucem X, 31. L. Bos.

Pag. 27. l. 13. Ἡμῶν) L. & Fl. recte. In reliquis impressis
ὑμῶν quamvis in versione sit nostrum. Quam supine! SOLAN.

Pag. 28. l. 9. Τὸ τάριχος ἐς τὴν φακ.) Non minus enim hoc
absurdum, quam τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, quo proverbio usum
Varronem in Satira docet Gellius XIII, 28, & usus est Ci-
cero ad Att. I, 19, de rerum hominumque copulatione ab-
furda. In ἀναισθήτου charactere apud Theophrastum est φα-
κὴν ἐφ' ὧν δις ἅλα εἰς τὴν χύτραν ἐμβάλλον ἄβρωτον ποιῆσαι.
Communis ergo valde cibus lenticula. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἰχθύων) Hoc glossema videtur. GUYET.

ibid. Παρεισπέουσιν) Hic certe nolim παρεισπαίουσαν
reponere, quod alii vellent, qui ἐπεισπέσας ubique in ἐπ-
εισπαίσας mutant. Vid. supra Dial. Meretr. XV. Adde Diod.
Sic. IV, pag. 256, παρεισπέσων ἐντὸς τῶν πυλῶν. Eundem
XII, c. 43 a. m. παρεισέπεσαν εἰς τὸ χωρίον. Et XIV, c. 51,
p. 682, παρεισπέσοντες γὰρ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ δοκούν-
τες ἡδὴ κυριεῦν. Item cap. 53, παρεισέπεσαν εἰς τὴν πόλιν.
Ac persaepe alibi. Quin & alia composita a πίπτω inναδερ-

di, irruendi potestate invenias iis in temporibus collocata; quae a παῖω corrupta dici nequeant, ut ap. Herodian. III, 4, 9, παρορμώντων ἐκατέρωθεν τῶν στρατηγῶν προθυμίᾳ δὲ πᾶσιν ἐνέπιπτον, ὥς — τελευταίας ἐκείνης μάχης. Aelian. V. H. XII, 23 f. ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπίπτουσι τοῖς κύμασι, irruunt, insiliunt in fluctus, armisque contra eos pugnant. Ne repetam, quae ex Diog. Laërt. & Herod. dedi ad Meretr. l. d. Unde & intactum maneat Nostri Tim. c. 33, ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀνὴρ εἰς ἐμὲ, ille irruens &c. ne plura ex eodem congeram. Cum & Long. Paft. II, 78, λύκος ἐμπεσὼν λύπης in oves irruens dicatur, ut iam notavi ad Tox. cap. 28. Et si frequentius in mitiorem partem, de fortuito casu, ut Asin. c. 20, ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, aliaque, quae obiter ibid. indicavi, quia obvium. Addo Diod. Sic. XII, cap. 24 f. μετὰ τῶν ὀπλῶν νυκτὸς εἰς τὴν Ῥώμην εἰσέπεσον. Ubi rursus pro hostili invasione. REITZ.

ead. l. 14. Ὀμηρος — φησι) Od. M, 395. SOLAN.

ibid. Περὶ τῶν ἡλίου βοῶν) Interfectorum a fociis Ulyssis Solis boum. Ὀδυσσ. M, 395:

Εἶρπον μὲν ῥινό, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίνετο φωνή. GESN.

Pag. 29. l. 2. Οἷχεσθαι καὶ ταύτας) Ex praecedentibus, & editionibus antiquis legendum ταύτας. IENS.

ead. l. 6. Τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ) Illud οἱ non satis hic commode locum habere videtur, cum plurium numerum postulet orationis series. Coeperat enim, ἐπειδὴν λουσάμενοι ἤκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ. Potest tamen ab ipso Luciano esse haec vel negligentia, vel figura, ut οἱ ponatur pro σφίσι vel αὐτοῖς, per distributionem. GESN. Δέ οἱ) Edd. δέ οἱ. Ego enclitice scripsi, ut οἱ sit dativus ab οὗ, pro αὐτῷ, quod probatione non indiget. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιρρέουσιν τῆς κόμης) Ἀπορρέουσιν τ. κ. MARCIL. Ὑπορρέουσιν) In libris nostris omnibus legebatur ἐπιρρέουσιν, quod cum hic ferri non possit, mutavimus. Vide, ne te morer, Ἐτ. Δ. XII versus finem, ubi recte in omnibus scriptum est, ὑπέρρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες. SOLAN.

Pag. 30. l. 1. Ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν) In utilitatem publicam divitias habere. Sic Philostr. IV, Vir. Apoll. c. 8, 146, ὁ δὲ θαυμασθήσεται ἀπὸ τοῦ ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν. REITZ.

ead. l. 8. Τῷ ΤΙΜΙΩΤΑΤῳ) Non nimium sibi arrogat, cum fingit se vocari a Saturno τιμιώτατον. Ille apud Theophras-

stum ἀναίσχυντος ad ἀκλόουθον, servum pedissequum, εὐω-
χού, inquit, τίμιε. GESN.

ead. l. 13. Πέπαιμαι τοῖς) Inter has voces in omnibus fer-
me impressis εἰς ὃν legitur, quod, quid sit, nemo intelligit.
Unde & τις pro εἰς legendum arbitrabar. Sed *Fl.* cum non
agnoscit, lubentes exfulare & nos iussimus. SOLAN.

ibid. Εἰς ὃν) Delenda videntur. GUYET. Merito *Fl.* haec
omittit, misere enim ὃν repetitur unico tantum verbo in-
terposito. Possem quidem conicere πέπαιμαι εἰς αἰῶνα, in
perpetuum desitui, scil. regnare. Sed non satis certo: ideo uncis
illa suspecta verba seclusi, ut simul eo facilius appareat, quo
Guyeti verba pertineant. REITZ.

ead. l. 17. Ἀφελεῖν) Scil. περὶ τοῦ ἀφελεῖν. GUYET.

ead. l. 18. Ἐκ τῆς ὁμοίας) Subaudi μοίρας, μερίδος, λέξεως.
GUYET.

Pag. 31. l. 16. Μὴ ὁ σῖτος φθειρίζῃ) Benedictus: ne fru-
mentum vermibus corrumpatur. Nulla est vox apud Graecos
φθειρίζω. Sed est dispescenda, ut in *Mf.* φθειρὶ ζέσῃ, hoc est,
verme scateat. Sed tamen puto legendum φθειρῶν ζέσῃ, ut
alibi dixit Lucianus σκωλήκων ζέσας, vermibus plenus: quam-
vis & φθειρὶ possit ferri. GRAEV.

Pag. 32. l. 1. Φθειρίζῃ) Φθειρίζω, an φθειρίζω; GUYET.
Alibi hoc verbum non invenio, φθειρίζω quidem ap. Steph.
in Append. Sed ideo vulgatum Luciani non reiicio, nec ta-
men dicere habeo, num a ζάω vivo, adeoque quod vermi-
bus quasi vivat, an a ζέω ferveo sit derivandum, utrumque
enim aptum. Verum quia tum φθειρίζῃ potius formaret,
& supra etiam σκωλήκων ζέσας, vermibus scatens, habuimus,
ita & hic forsan φθειρίζῃ scribendum. REITZ.

ead. l. 6. Φευκτέον) Ἑλληπτικῶς pro φευκτέον πρᾶγμα.
GUYET.

ead. l. 16. ἴσως) Hic pro saltem usurpari videtur. Omnes
autem libri nostri agnoscunt. SOLAN.

ibid. Ἐκότερον) Σὺες καὶ πλακοῦντες. GUYET.

Pag. 33. l. 1. Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα) Leg. fort. τὸ δὲ μετὰ
ταῦτα. GUYET.

ead. l. 5. Τούτων τε) Καρηβαρίας καὶ ἐρυγμοῦ scilicet.
GUYET.

ead. l. 6. Ὁ τράγος) Libido, quod nota. GUYET. Nota hic
τράγος pro libidine. MENAG. Non adscripsissem, nisi ut pa-
teret, qui Menagius vix quidquam unquam notat, quam
quod Guyetus, quem totum compilavit. REITZ.

ead. l. 8. Συνεξελέξαντο) In omnibus antea scribebatur συνεξελέξαντο. SOLAN.

ead. l. 14. Συγκεκομμένοι) Συγκεκριμένοι legendum videtur. Το συγκεκομμένοι hic non placet. GUYET. Συγκεκαττυμένοι) Quid vulgatum συγκεκομμένοι sit, nemo credo edisserat: idcirco reiecit, & hanc vocem Luciano alibi usurpatam, peropportunam, & reiectae satis similem, ut errorem indiligenti scribae faceret, substituiimus. Vide Συγγρ. cap. 23, ἐκ βακῶν π. ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος. SOLAN.

Pag. 34. l. 3. Ἐστὶν αὐτὸ) Ἠδὺ legit interpret. GUYET. Ἐστὶν αὐτὸ) Non intelligi haec a me, fateor: intelligerem, si pro ἔτι legeretur ἡδύ. Sic enim oritur sententia, quam dedi, quamque Erasmo etiam placuisse observo. GESN.

ead. l. 5. Ὡς περ οὐδὲ σὺ) Nihil hic annotavit Reitzius. Unde suspicamur, excidisse in eius ed. typothetae culpa illud οὐδὲ inter ὥς περ & σὺ, quod habent S. & B. 4. adfipulante Mf. Reg. 2954.

Pag. 35. l. 1. Εὐῖστε, αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν) Emendandum ὑμᾶς, idque recte observavit interpret. Immo sic clare dederunt Florentini. Si, inquit Saturnus pauperibus, vos contemneretis divites, nec lautas menfas, nec splendidas vestes eorum mirati; certi effore, eos ad vos sponte venturos fore, & ad coenam vocaturos. Simillimo modo de divitibus loquitur Philosophus in Nigrino T. I, c. 23: Οὐκ ἂν οἶμι τοῦναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν, μήδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μήδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἀχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὥς διὰ τοῦ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. An non putas e diverso, divites ipsos ad pauperum fores esse venturos, rogantes, ne ignobilem & sine teste suam felicitatem relinquunt, neve inutilem & ab omni usu remotam mensarum pulchritudinem & domorum magnitudinem perire sinant? Neque enim tantum ipsas divitias amant, quantum propter eas se felices praedicari. IENS.

ead. l. 7. Ἀξιῶν) Antea in omnibus legebatur ἀξιον. Sed probabunt, sat scio, elegantes homines nostram emendationem. SOLAN.

Pag. 36. l. 16. Προσκαλέσασθαι) Subaudi ἡμᾶς. GUYET.

Pag. 37. l. 3. Δείπνων πέρι) Subaudi e superioribus, καὶ ὑπεσχόμεν γράφειν πρὸς ὑμᾶς περὶ δείπνων. REITZ.

ead. l. 13. Ὀδυσσεὺς ἑταίρους) Hom. Od. M, 173. SOLAN.

Pag. 38. l. 5. Ἰσοδαιίτης) Sic omnes libri nostri. De Baccho usurpat Plutarchus hanc vocem, pag. m. 692 AB. Puto tamen veram & genuinam vocem esse ἰσοδαιιτητής. Lege omnino Numeri 36 ultima verba; unde satis, ni fallor, emendationis huius ratio patebit. SOLAN. Difficile forte fuerit dicere, quis sit ille ἰσοδαιίτης, ὃ ἡγούμενος τῶν συμποσίων. Α δαιίτα δαιιτάω descendat ὃ ἰσοδαιιτητής, ut mox c. 36 habebimus συνδαιιτητήν, sed hic quoque nusquam est. Fallor, an est ἰσοδαιίτης, quod Bacchi epitheton esse docet Plutarchus de El pag. 692 ante med. H. Steph. Διώνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαιίτην αὐτὸν ὀνομάζουσι. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ τῆς δαιιτὸς εἰσης, Homero familiaris, de qua Comment. ad Il. A, 468; it. Athenaeus I, 10. Laetitia dator Bacchus aequum amat hodie: idem apud Graecos, qui συμπόσιον, *combibium* dixere, non *convivium*, merito ἡγούμενος τῶν συμποσίων est. In eundem convenit, quod est apud Harpocratonem & Suidam, Ἰσοδαιίτης ξενικός τις δαίμων, ὃ τὰ δημῳδὴ γύναια καὶ μὴ πάνν σπουδαῖα ἐτέλει. Laudat Harpocraton hic Hyperidem pro Phryne. Notum, quam libenter Dionysia agitet hoc genus. Idem nomen est, quod apud Hesych. legitur ἰσοδέτης, ὅπ' ἐνίων ὃ Πλούτων ὑπὸ δὲ ἄλλων ὃ Πλούτωνος νόος. Certe id iam annotatum video in Schreveliana editione, ubi etiam laudatur Meurf. Att. leſt. pag. 50. Luciano quidem restituendum τὸν ἰσοδαιίτην, mihi indubium est. GESN.

ead. l. 15. Πολλοὶ, καὶ) Οἱ πολλοὶ legiſſe videtur interpreſ. GUYET. Scil. quia vertit, *vulgus*. REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἰστώσαν) *Discant*. GUYET.

ibid. Αὐτοὶ διαβαστάντες) Αὐτοὶ διαβαστάσαντες. MARC.

ead. l. 3. Καὶ τῆς ἱστορίας) Sic forte legendum: τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, καὶ τὴν χρυσὴν ὅσος &c. GUYET.

ibid. Τὸν χρυσὸν ὅσος, ὅς) Sic libri omnes nostri. SOLAN.

ibid. Ὅς ἐπαυθεῖ) Ὅς delendum videtur. GUYET. Probo; & pro non scripto habeo. REITZ.

ead. l. 11. Λέοντας) (Vid. Bourdelot. not. additam.) De leonibus quod hic tradi fertur, confirmatur ab Aeliano, de animalib. IV, 3. De lupis contrarium usu satis notum est: conspiciuntur enim frequenter gregatim ad praedam prod-euntes. Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τοὺς μονιούς τῶν λύκων) Cenſebat vir clarifſimus Godofredus Maluynus legendum eſſe μονιούς τῶν συνῶν

atque movebatur ea ratione, quod lupi soleant bini incedere, at apri μονιοὶ dicantur, ut apud Lycophr. πόρκος μόνιρης, quod confirmat Aelian. lib. XV, cap. 3, loquens de Thynnis: καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσὶ μονιοὶ, οἱ δὲ συνδυασθέντες καὶ εἰς τὸν κατὰ τοὺς λύκους σύννομον. Sed pace tanti viri dixerim, loquitur Aelianus de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt; at hic fermo est de victu solitario lupi, lupus solus comedit. Itaque Timon Lucianus (post med.) statuit sibi μονήρην τὴν δίαίταν καθάπερ τοῖς λύκοις. Immo etiam μονιὺς proprium videtur esse lupi adiunctum. Sic Antipater lib. III Anthol. Μονιὺς ἐκ θαμνοῖο θορῶν λύκος ἄσκοπον ἄνδρα ἔκταγεν. Hinc etiam apud Suid. μονιὺς est μονόλυκος: pro priori parte stat Hefych. Contra omnes Mss. Codd. nihil mutare ausus sum. BOURD.

Pag. 40. l. 4. Παρασκευάζουσι) Vel contra omnes libros legendum arbitror, παρασκευάσουσι, ne abhorreat ab ἐάσουσι & συνέσονται. GESN.

ead. l. 6. Εἰ μύοντες οἱ πένντες βαδίζοιεν, ὑποθάμεθα γὰρ οὕτως, οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχοντας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργίδας ἐσθῆτας &c.) Ait Saturnus divitibus, Si pauperiores taciti irent, (singamus enim ita) nonne id maxime vos uret, non habentes, quibus purpureas ostenderetis vestes? Sed τὸ, ἐπιδείξασθε hic nihili est. Scribe ἐπιδείξαισθε, vel, quemadmodum habet Florentina, ἐπιδείξετε. IENS. Perperam vertitur, si pauperes abirent taciti. Nam μύοντες βαδίζειν dicuntur, qui clausis oculis incedunt. Μύειν hic est claudere oculos, quod aliter καταμύειν & καμμύειν dicitur. Recte itaque Schol. hic μύοντες, καμμύοντες, τοῦτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες. Atque ita optime cohaerent sequentia: Nonne id vos uret, cum sic non habereitis, quibus purpureas vestras vestes ostentaretis? Nam licet pauperes taciti incederent per plateas, nihilominus videre poterant divitum vestes pretiosas; si vero clausis oculis, eas non videbant. L. BOS.

ead. l. 8. Ἐπιδείξετε) Fl. vid. Iens. In reliquis ἐπιδείξασθε. SOLAN. Ἐπιδείξασθε) Forte blandior medicina, & magis Graecismum olens fuerit, si legamus οἷς ἐπιδείξασθαι. GESN. Ἐπιδείξαισθε legendum videtur. GUYET. Idem coniicit Iens. nec improbem; sed quia Florent. ἐπιδείξετε longius recedit, ac defendi potest ex iis, quae ad c. 4, v. ἐπινεύσει, pro ἐπινέουσι sunt indicata, vulgatum immutare non sustinui. REITZ.

Pag. 41. l. 1. Ὀπτῶμενοι μεταξὺ) Μεταξὺ ὀπτῶμενοι mallem. GUYET.

ead. l. 3. Φύτται) Lego *φύττα*, i. e. *ταχέως*. Sic supra Lexiph. cap. 3, *φύττα κατατείνας* legendum pro *φύτταν*, quod depravatam est. GUYET. *Φύτταν*) Mea haec emendatio est: cum enim in omnibus legeretur *φῆτται*, vel *φύτται*, in *Fl.* & Schol. *φύττα*, voces palam depravatae; ex *Λεξ.* cap. 3 malui hanc reponere, cum illic recte usurpatum videbam. Add. de *φῆττα* *Ἀναβ.* cap. 49, & confer *Ἰστ. Α.* c. 35. Una potest controversia moveri, rectene sic scribatur, an ut apud Hesychium est, *φῆττα*, quem consule etiam in *φιττάζω* & *φύττα*. Rem ego in medio relinquo. Confer autem cum hoc loco, quae N°. 23 leguntur. SOLAN. *Φύττα κατατείνασαι*) *Ψῆτται* habet Aldina posterior, quasi de anathibus sermo esset. Verum supra in ipsa pauperum epistola, *ὀρνίθων* modo sit mentio *παχειῶν*, id est, gallinarum pinguium, quando nihil est, quod a nobilissima nos significatione depellat. Nimirum *φύττα* legendum, atque interpretandum ex Hesychio, qui *φύττα*, inquit, *ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται*. Est igitur *ὀνοματοποιημένον*, illi *σιττα* apud Theocritum simile: quod ad ludicras hasce minas, & actionem quandam, vitamque illis conciliandam oppido convenit: licet in seria oratione damnatum idem *φύττα κατατείνας* putem *Λεξιφ.* cap. 3, 79. GESN. *Φύτταν*) Obsecundavi Solano, quia sic supra in Lexiph. c. 3, ubi vide notas. Et *φύτται* manifesto falsum est; sed vel *φύττα* cum *Fl.* vel *φύτταν* scribendum; quod cum utrovis more reperiam apud varios, non magni feci, utrum reciperem, quin & *φύττας φύγη* Alciphron. III, Epist. 24 f. ubi tamen Bergler. *φύτταν* etiam malit. REITZ.

ead. l. 25. Πρὸς γὰρ σε &c.) Sciagraphia totius huius dialogi est epistola 53, L. III Alciphronis; vid. notam 1 Bergleri ad Alciphron. I. d. REITZ.

Pag. 42. l. 10. *Ἰσοδίατοι καθεστῶτες*) Syntaxis quartum casum postulat. Rectius itaque Ms. *ἰσοδιαίτην καθεστῶτες*, *ὥς ἂν μὴ δὲ τὸν συνδιαίτην αὐτὸν αἰτιάσασθαι τι*, eodem cibo illum excipientes, ut convictor nihil possit accusare. GRAEV. *Ἰσοδιαίτητας — συνδιαίτην*) In impressis omnibus legebatur *ἰσοδίατοι*. Ms. Graevii *ἰσοδιαίτην*, quod ad veram scripturam manu ducit, quam nos in textum recepimus. Munus Saturnaliorum proprium fuisse existimo. Vide nos ad ultima verba N°. 32. Monendus autem lector hic est, me, dum novum videor sensum voci *συνδιαίτητος* affingere, verum tantum antiquumque ei asserere. Ubi enim usquam ostendas,

διαίτησιν de alio dictum, quam de arbitro? Quod miror fugisse hactenus & Lexicographos, & virum summum Graevium, qui hic cum vulgo erravit. Ultima vox in G. S. & A. extitit; in reliquis συνδιαίτησιν prave legitur. SOLAN.

Pag. 43. l. 2. ὥστε δυοῖν δάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προῖεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι) Viriosissima oratio. Emenda ocius προῖεμενον, quod fere ne indicio quidem, nedum probatione apud intelligentes indiget. Queruntur divites de pauperum insolentia, & animo nullis, quantiscunque beneficiis & donis contento. Adeo, inquit, ut alterutrum fieri necesse sit, vel ut non dans omnino sit inimicus, vel ut omnia largiens, sive profundens, brevi plane pauper sit, & ipse unus mendicantium. IENS.

ead. l. 10. Κατελθόντες) Rarior vocis usus, nondum puto satis observatus Lexicis. Ponitur hic quidem, puto etiam alias, ut καθικνέσθαι, ut κατατρέχειν, ut Latinum invehi &c. GESN. Καταλέγοντες legendum videtur. GUYET. Non video mutandi necessitatem. REITZ.

Pag. 44. l. 2. Ὑφ' ὧν) Ἐφ' οἷς forsan. GUYET.

ead. l. 6. Ἐργάσασθαι) Scribe ἐργάσεσθαι. GUYET.

IN CONVIVIVM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. l. 1. ΣΥΜΠΟΣ.) Cave, lector, ne sequaris Erasimum, huius Dialogi Latinum interpretem: saepe enim alienus est ab auctoris mente. BOURD. Bene Bergl. ad Alciphr. III, Ep. 55, N°. 1: Eadem est oeconomia & inventionis ratio in hac Epistola, quae in Luciani Symposio, dum utrobique occasione convivii philosophi tanquam indecenter se gerentes perstringuntur. Convenientiam eandem habent haec duo nomina Alciphronis [ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩ] quorum primum denotat eum, qui se ipsum vocat, alterum, qui prandio est paratus: & Lucianeus Ἐτοιμοκλής, (quem videbis cap. 21) per allusionem a κλητός dictus, cum alias talia sint a κλέος, quasi paratus, si vocetur, ut satis ostendit eod. cap. 21 in epistola obiurgatoria, quam sane misere scriptam misit in convivio coram omnibus legendam, quod a convivatore praeteritus fuisset. Alciphronis autem haec Epistola tota quasi sciagraphia est Lucianei Symposii, ubi omnia, quae hic intra modum consistunt, dilatantur & valde exaggerantur, plerumque supra fidem. REITZ.

ead. l. 2. ΦΙΛΩΝ) Idem haud dubie, cui suum de Histor. Conscr. librum inscripserat. Vide & huius libelli finem, ubi eodem modo, quo illic, compellar. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀρισταινέτου) Huius Dialogi personae omnes verae. De hoc vide cap. 5. Qui autem in Ἐτ. Δ. X & II memorantur Aristtaeneti, fictitii esse videntur. SOLAN. Ἐν Ἀρισταινέτου) Scil. οἴκῳ, ut supra Philopli. c. 38, ἐν Ἀμφιλόχῳ, & alibi frequenter. REITZ.

ead. l. 9. Χαρίνος) De hoc, cum persona Dialogi non sit, non opus est ut solliciti simus. SOLAN.

Pag. 46. l. 1. Διονίου) Vid. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Παραγένετο) B. παρεγένετο. Sed nihil mutandum. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοις) I. e. non effugies nos convivio excipere, f. quin convivio nos excipias. GUYET. Conf. supra Fugit. c. 26. REITZ.

ibid. φθάνοις) Hic apprime notandum, in B. seu Ox. Codice legi φθάνοις, quod hic quidem quadrare potest. Sed tritum adeo & elegans simul illud οὐκ ἂν φθάνοις, ut loco moveri minime debeat. Quamquam si infinitis aliis in locis, ubi occurrit, φθάνοις, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut φθάνοις in eius locum sufficeretur. Ratio enim nulla aut remotissima assignari potest, cur verbum φθάνω solum necessitatem importet, quam in ea phrasi semper designat. SOLAN.

Pag. 47. l. 1. Ἐμπαρόνησαν) Ni viderem, eiusmodi maculas tot editiones insidere, morari lectorem hisce pueret. In omnibus legebatur ἐπαρό — in Ms. etiam B. SOLAN.

ead. l. 4. Νεανικώτερα ἐκ.) Strenue efferre in vulgus. GUYET.

ead. l. 5. Ἐπεξιώναι) Stilo persequi. GUYET.

ead. l. 12. Μισῶ — μν. σ.) Vid. Plut. 1087 f. SOLAN.

Pag. 48. l. 1. Καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν φίλ.) Malim Latine dicere, & multa contumelia aspersit philosophos; quam cum interprete, & pridianam hominum temulentiam divulgavit. Vide Scholia ad hunc locum. VITRING.

ibid. Πολλὴν τὴν) Articulus retinendus. Amat enim Noster post adiectiva eum addere. In Tox. cap. 4, πολλοὺς τοὺς ἐμπόρους. Pro Imag. c. 16, πολλὴν τὴν εὐμένειαν. Asin. cap. 42 f. μακρῶν τῶν λόγων. Alciph. III, 390, πολλὴν τὴν φιλικὴν Σρωπίαν. REITZ.

ead. l. 2. Ἐωλοκρασίαν) Sic Demosth. 152 A. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς γινώσκων) Τποσόλοιον Luciani stili pro-
Lucian. Vol. IX.

perantis. MARCIL. Ὁς ἀκριβῶς οἶδα) Scripturam Mf. Ox. in textum recepimus: vulgatam enim ἀκριβῶς γινώσκων palam corruptam esse nemo non videt; pro qua B. 2. & P. reposuerunt ἀκριβῶς γινώσκοντα, quod, si per Codd. liceret, probarem. Quid autem Marcilio in mentem venerit, cur mox ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, credo, expiscetur; neque credo, quidquam mutatum voluisse, sed tantum prave exscripsisse. SOLAN. Ἀκριβῶς γινώσκων) Illud δὲ ἀκρ. οἶδα; quod Solan. in textum receperat, mihi glossa videtur, quae τὸ γινώσκων exposuit per δὲ οἶδα, ut re vera exponendum est; ac, si quid mutandum, γινώσκοντα potius ex P. ac B. 2. reciperem; sed & has ex coniectura sic dedisse suspicor. Iens. ad Reviv. c. 13 f. soloecismum id vocat, exempla tamen similis constructionis affert, atque eadem omnia, nimis severe, damnat. Nam adeo frequens est nominativi usus pro obliquo, ut id linguae genio tribuendum potius, quam corrigendum sit. Et mihi hic perinde erit, absolutumne nominativum cum Grammaticis voces, an participium exponas per periphrasin, qui scio. Diod. Sic. II, c. 35 pr. Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὔσα τῷ σχήματι — ἡ μεγάλη περιέχει θάλαττα, i. e. quantum ad Indiam &c. Idem ib. c. 48, οἱ δὲ, ἐπιδιώκοντες — οἱ μὲν ἀπόλλυνται. Ad priorem locum Wessel. duo similia addit, & ad Commentt. Ael. II, 11, & Gronov. ad Herodot. II, 66, provocans, recte ait, rem esse vulgarem: quare ex immensa copia quaedam tantum de Nostro subiungemus, si forte vincatur, nihil hic in Luciano mutandum. Confer igitur praeter duo similia ὑμᾶς — ἀνελόμενοι, & Κρωνίωνα Ἀστράπτων, ad Fugit. c. 2 iam allegata, (licet alia nominativi structura occasionem ibi praebente) etiam Gesnerum ad Philopatr. cap. 23. Et ex Novo Foed. Aet. Apost. XX, 3, Ποιήσας τε μῆνας τρεῖς — ἐγένετο γνώμη. Apocal. III, 12, Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτόν. Et v. 21, Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ. Lyf. Or. de Aristoph. bon. pag. 348 ed. Lond. ἀκήκοα γὰρ ἔγωγε — ὅτι πολλῶν ἐφεύσθητε τῆς οὐσίας. καὶ (vel οἱ) ζῶντες μὲν πλουτεῖν ἐδόκουν, ἀποθανόντες δὲ, πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ὑμετέραν ἐφάνη. Ibid. p. 349, Καλλίας τοίνυν ὁ Ἰππονίκου — τότε τούτου τοίνυν τίμημ' οὐδὲ δυοῖν ταλάντοις ἐστί. Duoque alia in Indice Tayloriano, v. Nominativi pendentis. Adde Kust. ad Aristoph. Plut. v. 277, ubi λαχὼν τὸ γράμμα, pro λαχόντος bene multis exemplis probat, Atticisque proprium docet; nec non Spanh. ad eundem vers. ac Thucyd. I, 2, p. 3, cum nota Hudson. Et Du-

kér. in Indice, titi. *Nominat. absol.* Maittairium de Dialectr. p. 82. Gronov. ad Arr. Exp. Alex. pag. 58. Clark. ad Hom. Iliad. B, 681, & Z, 510. Et Schol. ad Aeschyl. Persf. v. 123, quem cum Salmasio de modo Ufur. p. 715, allegat Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 170. Videbisque, in poëtis certe locum non esse mutationi, nec adeo in aliis, propter copiam. REITZ.

ibid. Πολὺ πλεόν ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκούσαι) Πολὺ πλεόν ἐπιθυμεῖν τὰ καὶ εἰπεῖν ἢ ἐμ. ἀκ. Terentius Hecyra: *Quasi non tu multo malis narrare hoc mihi, quam ego, quae percontor, scire &c.* MARCIL. Si explicatio est, bene: si emendatio, male; nam particip. hic idem, quod infinitiv. Solan. adscripsit. Marcil. legere ἐπιθυμῶν τὰ δέ: quod unde habeat, nescio. REITZ.

ead. l. 10. ἔξεις) Sic, ut conieceram, *Fl.* In reliquis est ἤξεις, & in O. Mf. SOLAN. Quid est vulgatum ἤξεις, *venies?* quare lubens Florentinum ἔξεις arripui, & *retinebis* in versione reposui. REITZ.

Pag. 49. l. 2. Ἄλλ' ὅπως) Pro ἄλλ' ὅρα ὅπως &c. GUYET. Habuimus tam crebro, ut neque explicatione, neque probatione indigeat. REITZ.

ead. l. 5. Δέηση) Vides iam, nihil peccatum esse supra sic edendo, Icar. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα) H. e. filio Zenoni uxorem despondens, non vero, uxorem ducens, uti habet versio: significat enim ἀγέσθαι νύμφην γυναῖκα, uxorem despondere filio. Exempla passim occurrunt. VITRING.

ead. l. 9. τῷ Εὐκρίτῳ) τῷ Χαιρέῳ infra. GUYET.

Pag. 50. l. 7. Ζηνόθεμις) Eundem esse cum eo, quem in Hermotimo non nominatum exagitavit, facile evincit utriusque avaritia & gula usquequaque similes. Confer, quae c. 11 & f. 32, occurrunt, cum Ἑρμ. c. 11 & 80. SOLAN. Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτερος) Alciphron etiam Ep. 54, III, senem Stoicum primo loco nominat: παρὴν οὖν ἐν τοῖς Εὐκλῆς ὁ Στωικός, οὗτος ὁ πρεσβύτερος. REITZ.

ead. l. 8. Διφίλος) Hic alibi non memoratur. SOLAN.

ead. l. 9. Διδάσκαλος) Ordo: διδάσκαλος ὢν τοῦ Ζήνωνος υἱός τοῦ Ἀρισταίνετου. GUYET. Διδάσκαλος ὢν οὗτος τοῦ Ἀρισταίνετου, υἱός τοῦ Ζήνωνος) Ita per suas distinctiones inepte discerpunt editores in Graecis ea, quae coniungenda sunt. Ergo & Benedictus, *Aristaeneti Zenonis filii praeceptor.*

Quo quid obscurius? & quis aliter haec adspiciat, quam facientia Aristaneneti filium ac discipulum, Zenonem vero patrem? At plane haec sunt inverfa. Et quanto praeclarior Erasmus, quod esset Zenoni Aristaneti filio praeceptor? Id retine, & tolle ex Graecis importunum comma. GRON.

ead. l. 10. Ἀπὸ τοῦ περιπάτου) Alciph. l. d. ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου. REITZ.

ibid. Κλεόδημος) Vid. Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Κοπίδα) Plut. 1899, 2, docet, hoc quasi cognomen iam ante de Chrysippo usurpatum, cuius statuae ab Aristocreonte inscriptus hic titulus: Τὸν δὲ πρὸν Χρύσιππον Ἀριστόκρεων ἀνέθηκε, τῶν Ἀκαδημαϊκῶν στραγγαλιδῶν κοπίδα. Vide & in Phocione. De Ulysse primus, ni fallor, usurpavit Eur. Hec. 134. Vide etiam Nostrium Φιλοφ. c. 29. SOLAN.

ibid. Ἑρμῶν) Hunc alibi non reperiō. SOLAN.

Pag. 51. l. 2. Ἰστιαῖος) Obscurus homo. SOLAN.

ibid. Διονυσόδωρος) Huius nomen in hoc solo opusculo video. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐδεξιοῦντο ὡς τινα τῶν κρείττωνων) Et ut Deorum aliquem exceperunt; non vero, ut ille verterat, & ut quæquam ex præstantioribus salutarunt. Οἱ κρείττονες sunt οἱ θεοί, ut recte Hesych. Sic passim Graeci auctores & Lucianus noster in Charidemo cap. 12, πῶς οἱ κρείττονες ἔχουσι περὶ τοῦτο; ubi itidem perperam, qui potiores habentur. Sequitur ibi μοχ οὕτω δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς. Item in Charidemo 6, 15, 23, & in Demonaet. c. 11. L. BOS.

ead. l. 9. Ἰων) Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν κλιντήρα) Hesych. Κλιντήρες. δίφροι, κλῖναι. MENAG. Idem iam habebat Guyet. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον) Ἀντίθυρος, ellipsis pro ἀντίθυρος τοῖχος. Ipse Lucian. supra de Domo (c. 26) κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἀνω τῆς ἀντίθυρος; sed ubi legendum videtur, ἀνω τῆς ἀντιθύρου, aut potius τοῦ ἀντιθύρου. MENAG.

ibid. Τὸ ἀντίθυρον) Cod. Ox. uti emendare statueram. In impressis omnibus τὸν ἀντ. Vid. Ἀλεξ. c. 16. SOLAN. Supra Oik. c. 26 diximus, variari in genere, dubiumque esse, τὸ ἀντίθυρον, an ἢ vel ὁ ἀντίθυρος voluerit auctor. Et cum plerumque gignendi accusandique casu apud alios occurrat, nihil inde conficias: nam e. c. quando Homer. Od. Π, 159, αἶτ, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης — cuius ibi generis est? Pollux plane omisit. Verum tamen de partibus domus agens, p. m. 49, habet analogum ἀμφίθυρος, ἣν ὁ Ὀμηρος ὀρθοθύρην καλεῖ,

ac femin. facit, ni ἢν ad ὁρσοθύρην referas; & cum paulo post ὑπέρθυρον & ὑπερθύριον neutro gen. etiam dicat, videtur adiectivum esse, ut recte etiam statuit L. Bos de ellipsi p. 161. Sed nondum sequitur inde, necessario τοῖχον intelligi, & masc. esse; uti enim femininum est, quando ianuam ianuæ oppositam significat, ita quando de loco ianuæ opposito usurpatur, neutrum fit, & μέρος forte intelligitur, aut τεῖχος, ut Solan. vult: cumque supra in Alex. cap. 16 neutro gen. etiam habuerimus, nihil prohibet & hic ita dedisse; cumque supra l. d. dixerim, usitatus masculinum esse, id iam dictum nollem, etsi inveniri quoque masc. gen. non nego, ut hic in vulgato; & sicubi forte νῆος intelligatur, ut Gesn. existimat. Neque ἡ ἀντίθυρ, quod Scholiaf. supra notavit, improbo; verum tum acc. foret τὴν ἀντίθυρα. Neutrum genus certe in aliis compositis usitatum, ut διαθύρον, ὑπέρθυρον, πρόθυρον, Stephanus indicat, de ἀντίθυρος nihil ferre habet. Nec ego alia praeter iam indicata observavi, unde masc. gen. confirmetur. REITZ.

ead. l. 15. ὅς — ἀξίας εἶχε) De πρωτοκλισία vid. Buleng. & Stukkii antiqq. conviv. arque Olear. ad Philostr. III, c. 27, p. 118, No. 9. Ceterum ἀξίας genitivum esse usitatum in hac phrasi, non indiget probatione. Vid. tamen supra Iov. Trag. cap. 7. REITZ.

Pag. 52. l. 4. Τοῖν ἀνάκον) Maufacus (in Harpocrat.) & Gronovius (supra ad Τιμ. c. 10) volunt hos a Castore & Polluce distingui; sed vid. c. 32. Unde liquere puto, eosdem hic intelligi; nisi etiam Διόσκουροι alii a Castore & Polluce statuendi sint. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῦ Ἐπικούρου πᾶν) Lege Ἐπικούρου τοῦ πᾶν. LA CROZE. Lubens ita ederem, si in ullo libro reperirem. REITZ.

ead. l. 16. Εἴτ' ἐγὼ) Philosophorum uni & Rhetori antepositur Lucianus. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Γέροντα Ζηνόθεμιν) Similia habet Alciph. III, p. 410, ubi Bergl. ad verba ὁ Στωϊκὸς ὑπὸ πλησμῶντος ἔρεγγεν, haec inter se comparat. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπεισέπεισεν) Malim ἐπεισέπαισεν. Vide Suid. v. ἐπεισέπαισε, & paroemiogr. in Μυκωνίου δίκην. Vid. etiam supra Ἐτ. Δ. ultimo. KUSTER. Ἐπεισέπαισεν) In omnibus libris nostris erat ἐπεισέπεισεν. Kusteri emendationem in textum recepimus. SOLAN. Ἐπεισέπεισεν) Bergl. ad Alciph. III, p. 408, corrigit ἐπεισέπαισεν, quod ap. Aristoph. Pluto v.

804 recte lagatur, *Eis tήν οἰκίαν ἐπεισπέταικεν*. Conf. omnino supra Dial. Meretr. XV bis, nempe init. ubi *ἐπεισπαίσας*, & med. ubi *ἐπεισέπαισαν* dedimus, licet edd. *ἐπεισέπεσαν*, & vid. ibi notata, Unde & hic Berglero ac Solano rursus obtemperandum fuerat, quia perfacilis in his est lapsus amenuensium; sed propter nimia exempla, quae pro *—εσαν*, a *πίπτω*, faciunt, sisto gradum, & iam fere malim nihil supra mutasse, quamquam nihil adeo peccatum, cum *ἐπεισέπαισαν* sit aptissimum. At vid. Epist. Sat. cap. 23 med. ubi & *παρεισπεσούσα* legitur, quod ex Diod. Sic. ibi firmo, aliaque a *πίπτω* composita, irruendi potestate sumpta, affero. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλκιδάμας) De hoc alibi nulla mentio fit. SOLAN.

ead. l. 10. Μενέλαον) *Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ* &c. GUYET. Hom. Il. B, 408. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπέκρουον) *Ὑποκρούω*, i. e. citharam pulso, cithara responso. Epigr. Hic *Ὑπέκρουον* est *ἀντήχουν*, *ἀντεφώνουν*. A cithara metaphora. GUYET. *Ὑπέκρουον*) Id est, *ἀντεφθέγγοντο*, *ἀντέλεγον*. Schol. Aristoph. KUSTER. Singularis est in hoc verbo suavitas, quam declarabimus e Longino s. 40. Reprehendit ibi rhetor acutissimus numeros in oratione nimis molles & canticorum numeris similes, unde hoc dicit consequi apud auditores, *ὥς ἐνίοτε προειδόμενος τὰς ὀφειλομένας καταλήξει αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὥς ἐν χορῷ τινὶ προαποδιδόναι τὴν βᾶσιν*, quas iam animo praecipiant consuetas oratori clausulas, eas ipsi submissa voce quasi subiciant ac praecant dicentibus &c. Sumtum credo a citharoedis, cantus formulam leni fidium pulsu subindicantibus. Ita cum Homericam formulam praetexuisset impudentiae suae Cynicus, convivae alii alios inter se memorare inceperunt, submissa tamen voce, versiculos, ad retundendam illius impudentiam aptos. Non erat opus, inter homines eruditos, integris uti versibus; sufficebat initia indicasse &c. Vide, quae de vi τῆς ὑπὸ in compositis diximus ad *Ὁρχ.* cap. 16. GESN.

ead. l. 12. Ἀφραίνεις) Hom. Il. H, 109. SOLAN.

Pag. 55. l. 1. Ἄλλ' οὐκ — Ἀγαμέ.) Iliad. A, 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδεδοίκεσαν) Mf. Ox. & Fl. recte. In reliquis *ἐδεδοίκεσαν*. Solan. iota deletο *ἐδεδοίκεσαν* fecerat pro vulgato *ἐδεδοίκεσαν*. Recte: ita enim formari solet. Et sic Herodian. VIII, 1 f. *ἡλπίζον δὲ καὶ ἐδεδοίκεσαν*. Et Diod. Sic. L. XIV. Et Herodot. VII sub initium similiter *ἀναβεβήκεσαν*. Ita *διεβρώγεσαν* App. Al. pag. 325, 1. Et quia Gram-

matici, quos consului, nihil de hac terminatione plusquam perfecti, iuvat addere Nostrium supra Dial. Meretr. XIII, p. 258 huius ed. κατεπεπλήγσαν, & paulo post ἐδεδοίκεσαν. Non tamen in omnibus verbis id imitaretur. Sed variatur & infra c. 28, inter ἡδσαν & ἡδισαν. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀλκιδάρμαντα) Iliad. B, 408. SOLAN.

ibid. Βόην ἀτεχνῶς ὄντα) Sic impr. omnes & O. Mf. Ego βόην ἀγαθὸν ὄντα profectum a Luciani manu minime dubito; & si Mss. Codd. copia esset, ita in optimis repertum iri confido. SOLAN. Mf. Reg. 2955. β. ἀγαθὸν ὄντα, uti volebat Solanus.

ead. l. 5. Κυνῶν) Ita Mf. O. In impr. Κυνικῶν. SOLAN.

ead. l. 7. Θρόνον τινὰ λαβόντα) Oportet imaginari rationem triclinii veteris, quae hic pulchre descripta fuit. Tres magni lecti, tres κλιτύρες, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, sed non applicari, ut a tergo liber accessus esset. Vacat plane quartum latus, in quo medio ianua est. Sic convivae omnes & se invicem contueri possunt, & ianuam prospicere: & liber est in illo spatio accessus ministratoribus, & acroamatis. Hic iam impleti sunt tres lecti. Iubetur afferri sella alta Cynico, qua e regione Histiaei & Dionysodori posita, qui in tertio lecto ultimi accumbebant, ipse quoque exaequari quodammodo convivis posset, & mensae si non accumbere uti ceteri, tamen affidere. GESN.

ead. l. 8. Καθίσεσθαι) Non opus est καθέζεσθαι cum B. legere. REITZ.

ead. l. 12. Ἐστιᾶσθε) In Ven. utraque mendose hic legitur ἐστιᾶσθαι. SOLAN.

Pag. 56. *l.* 1. Οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν) Adleverat Hemistherh. Aristid. I, p. 63, ubi hunc locum notat Iebb. Igitur evolvi, & vidi Aristidis verba, p. 63 ed. antiq. (p. 35 novae) esse: οὐ τοῖνυν ἐπὶ πράξεσι μόνον καὶ ἀγῶσιν, ἐχού τις Ἡρακλέους μνημονεύειν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐνθυμίαις τοῦ βίου πολλοῦ τιμῆς ἄξιος. δηλοῖ δὲ καὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ τὰ πίοντα. Ad quae Iebb. Qualia fuerint haec simulacra, discere est ex iis, quae scribit Lucian. in Sympof. (h. l.) De scyphis Herculanis conf. Dempsterum in Antiqq. Rom. REITZ.

ead. l. 12. Εὐμεγέθην σκύφον) Εὐμεγέθην κύλικα Alciph. III, p. 353, ubi Bergl. & cetera cum Lucianeis comparat. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναδοῦναι) Ita Cod. Mf. Ox. & Coll. recte; nam proprium est in ea re vocabulum. Θ. Δ. IV. SOLAN.

Pag. 57. *l.* 3. Ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς) Fieri nequit, ut

si quis Benedicti versionem intuens *Herculem Pholensem*, ullo modo concipere possit ea Latina facta esse ex his Graecis, qui ita eximium illum Leonardum Augustinum deduxit, ut monuimus in praefatione eius gemmis praefixa, quod tamen tunc non adverrebamus. Sola Gallia est huius putidi commenti origo. Nam doctior Erasmus noster rectissime dederat, *Herculem apud Pholum*. GRON.

ibid. Παρὰ τῷ Φόλῳ) Recte Scholiastes, quis fuerit, docet. Fabulam exhibet Apollodorus II, 46 B. Adde Polyaen. Strat. I, p. 10, quem omnino lege. SOLAN.

ibid. Δείκνυνται) Δείκνυνται pictorum esse, vid. Hemsterh. ad Somn. sive Luciani vitam cap. 8. REITZ.

ead. l. 4. Περιεσοβείτο) Hoc verum esse, adeoque Th. Magist. emendandum, vid. supra. Alciph. III, Ep. 55, p. 408, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περιεσοβούμενης, ubi Bergl. haec Luciani quoque contulit. REITZ.

ead. l. 10. Ὅτι καὶ μειδιάσεις) Iterum ὅ, τι scribendum, id quod requirit sensus. Recte interpres, quid rideret. IENS.

Pag. 58. l. 11. Παραστήται) Praesto esse, apparere. Ita in Ev. Matth. XXVI, 53, παραστήσαι μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων. Ubi I. Elln. hoc Luciani aliaque addentem vide. Adde Nostrum supra Deor. Dial. XXIV, ubi Mercurius dicitur παρσταναι τῷ Διί. REITZ.

ead. l. 12. Ὁρεσκόμον) Lege ὁρεσκόμον. GUYET. Et sic quoque, media brevi, Pollux. Alii promiscue. Suidas utrumque habet; sed statuit differentiam, ὁρεσκόμον montium, & ὁρεσκόμον mulorum custodem faciens, ut Steph. quoque notavit: quod si verum, vulgata Luciani scriptura non erit sollicitanda. REITZ.

ead. l. 14. Διαφοιτῆσαν) Cave cum P. quidquam hic mutassis: recte enim omnia habent, quod sexcentis eiusmodi locis, si liberet, confirmare possem. SOLAN. Etsi φθάνω fere perpetuo cum participio construitur, ut Liban. Ep. 224, p. 208, ἔφθην συμμίζας. Noster Vit. Auē. cap. 26, Τοx. 2, Diff. cum Hef. 8, Fugit. 27; tamen & cum infinito Alciph. III, 3 f. & Ep. 41, pag. 362. Sed recte Solanus ait, lectionem P. non audiendam. REITZ.

ead. l. 15. Ἀλλὰ μὴ κατέσβην αὐτίκα) Ἀλλὰ μὴν κατ. αὐτ. MARCIL. Illud μὴ non mutandum censeo in μὴν, uti voluit Marcilius: nec κατέσβην vertendum active, ut fecit interpretes; sed passive, ita enim saepe apud optimos quosque auctores. Verto igitur & haec, ut praecedentia: Si prius ad

omnes permanasset ea res, & non statim fuisset exstincta. L. BOS. Servavi μὴ, quod longe plurimae habebant, sed puncto ante ἀλλὰ in comma mutando, ut nexus esset, pudori fuisset, nisi. At si punctum serves ante ἀλλὰ, quod in plerisque erat, μὴν commodius foret. REITZ.

ibid. Δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταίνετου τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος) Interpretantur, inducta dextre admodum temulentia. De-fideratur alius, qui illud inducta interpretetur. Quid enim id sibi vult? At Luciani scopus est, tolerante Aristaeeto admodum dextre temulentiam, non exasperato ad hoc factum in-rueri sui tentatione. Herodianus libro I: Ταῦτα χαριστήρια ὑβρεως τε καὶ παροιμίας τῆς σῆς, ἧς ἔτων τασούτων ἠνεσχόμην. GRON.

Pag. 59. l. 1. Ἐπεπτόκει) Nondum biberat, certe poculum non exhausserat, utpote qui mox propinaturus describitur. Quin & supra, cap. 14, poculo illi malorum omnium causa tribuitur. In Ox. est ἐπεπτόκει. Sed nihili hoc. Quid statutam, nescio. Tandiu enim iacuisse hanc belluam, nec quidquam interea bibisse, verosimile non fit. SOLAN.

ead. l. 3. Προπίνω — Ἡρακλέους) Sic apud Philostr. p. 54, Δὸς, ἔφη, σωτήρος ἦδε σοι. Legi autem, si usquam, meretur Scholium, quod ad haec verba monachus haud dubie vinosus adscripsit, unde discas, ab iis sanitatem Beatae virginis strenue potari solitam. Quid non ebrietas designat? quot bibendi incitamenta quaeruntur! salus praesentium, absentium amicorum, amicarum, patronorum, & apud nos Anglos regum, ecclesiaeque ipsius. Pudet haec opprobria nobis &c. Hoc Scholium cum olim Praefuli venerando, & eruditione omnibusque probis artibus illustri, Loidio Vigormiensi Episcopo ostenderem, Nos ergo, inquit, non primi eam insaniam insanimus! & imprudentes exempla sequimur hominum, seculorumque vilissimorum! SOLAN. Olear. ad Philostr. II, 7, N°. 1 b. REITZ.

ead. l. 4. Ἡρακλέους ἀρχηγέτου) Subaudi κύλικα. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτρεπτος) Ms. Ox. rectius, mea quidem sententia, ἀτρεστος, Luciano alibi etiam usurpatum Μυτῶ cap. 5; sed & vulgata ferri potest, quam ideo loco movere nolimus. SOLAN.

Pag. 60. l. 4. Αὐτοῦ — ἐν μέρει) Quid hisce duabus ultimis vocibus intelligendum sit, fateor me nescire. Vid. Συγγρ. cap. 1, ubi in quibusdam Codd. ita etiam legitur, pro vulgato ἐν μέλει. SOLAN.

ead. l. 8. Πινδάρου) Homerum non nominat, quia in voce ἑρρα-φώδει fatis intelligitur. SOLAN.

ead. l. 11. Σὺν δ' ἔβαλον) Hom. Il. Δ, 447 & 450. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ὄψα) Hinc discas, proprie de iis usurpari, quae in secundis mentis apponebantur. SOLAN.

Pag. 61. l. 3. Ἐξυρμημένος τὴν κεφαλὴν) Calvi erant mimi, ut apud Artemid. c. 23, L. I, ξυρᾶσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ὅλην πλὴν Αἰγυπτίων θεῶν ἱερεῦσι καὶ γελοιοποιοῖς &c. Sic in Anthol. 3, μάρων ὄρας φαλακρόν. BOURD. Casp. Barth. adv. L. VII, c. 5, haec verba (Ἐξυρμημένος τὴν κεφαλὴν) tanquam glossam elicit; vide ipsum. ALMEL. Depravatum esse hunc locum, manifestius est, quam ut de eo monendum sit. Sed in libris nihil est subsidii: (nam quod O. φέρων pro ἔχων habet, nihil iuvat;) nec quidquam succurrit, quod ad emendationem viam aperiatur. Vid. Mss. cap. 27, ubi de huiusmodi saltatore sermo est. SOLAN. Nihil causae attulit Barthius, cur glossam putaret haec verba: nec, puto, habuit idoneam. Vid. ad Philopatr. cap. 21, & Marcil. ad Pseudom. cap. 15. GESN. Plura Gesn. ad Philopatr. cap. 26, κεκαρμένοι τὴν γνώμην. Consulendum Pignor. de servis pag. 189, addiderat la Croze. In mea Pignorii ed. est p. 256, ubi docet, fugitivos omnino rastos fuisse, pistrinarios & ustores semirastos. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Reddidimus Luciano ex Mss. Reg. 2955, pro vulgato ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, quod minime erat ferendum propter proxime antecedens κεφαλὴν.

ead. l. 6. Καὶ ἀνάπαιστα σ.) Ut cinaedus Petronii. BOURD.

ead. l. 7. Συγκροτῶν) Συγκροτεῖν χορόν. Et pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt. GUYET. Constructio illa transitiva in utraque lingua est notissima; quare plura non addo, praeter Herodot. L. II, pag. 126 D. καὶ τὰς χεῖρας κροτέουσι. Ita συγκροτεῖν συμπόσιον Long. Past. IV, 127, (al. 135) & πανηγυρεῖς Herodian. V, 6, 14, ac Diod. Sic. IV versus fin. Alciph. III, pag. 368, eadem aliis verbis: καὶ ἀνάπαιστα εὐκροτὰ ἐπιλέγοντες, σκωμμάτων ἀλκυῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἰμυλίας γέμοντα. Misere igitur errat Budaeus in Lexico minore, κροτεῖν esse neutrum absolutum scribens. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχοντι τὸ συμπόσιον) Ut Συγγρ. c. 38, κατέχων τὸ βῆμα & Ἐτ. Δ. III, τυραννεῖν τὸ συμπόσιον. Barth. Advers. 319. SOLAN.

Pag. 62. l. 6. Συγκεκροτημένου) Ab homuncione comparato, ramassé. GUYET.

Pag. 63. l. 5. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπὶ ῥίψαι τὰ χεῖστα διὰ τῆς φωταγωγῆς ἐς τὸ ὑπαιθρον τῆς ἀλλης) *Gladium autem extemplo per fenestras in aream proieciſſe.* Ἐπὶ ῥίπτειν hic non potest locum habere. Legendum ἀποῤῥίψαι, quod & Mf. prae se fert. GRAEV.

ead. l. 7. Ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γείτονας, ὅσ' ὄν ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτὸν) Benedicti interpretatio haec est: *vicinos advocasse, a quibus revulsa fera fuit servatus.* Quid Graecis sit ἀνασπᾶν τὸ θυρίον, & Latinis revellere feram, nec ego, nec quisquam norit, dixeritve; ne dicam ἀνασπᾶν nusquam esse revellere. Notat quidem Bourdelotius ad hunc locum: Ut apud Petronium, *tanquam cupientis exire belluae*; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine. Sed haec sunt ἀπροσδιόνυσα, & ad Lucianum illustrandum nihil plane faciunt. In Mf. nihil est praesidii, in quo legitur quoque θυρίον, sed veram lectionem servavit nobis editio Florentina, in qua verissime legitur ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, revulsis, effractis foribus, quas tibicen ille insanus occluserat, ut paulo ante Lucianus ostendit: τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα ἐπικλεῖσαι τὴν θύραν, at illum statim surrexisse, & fores clausisse. Hae fuerant a vicinis effringendae, ut posset Dionicus ex illius furiosi manibus & aedibus elabi. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀνασπασάντων τὸ θυρίον) Ut apud Petronium, *tanquam cupientis exire belluae*; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine. BOURD.

ead. l. 9. Τὸ θυρίον) Lectionem hanc ed. Fl. tuetur etiam Mss. Ox. & L. auctoritas. In reliquis edd. θυρίον legitur. Ἀνασπᾶν quid hic notet, optime te docebit c. 57. Τοξ. SOLAN. Θνρίον) Lege θυρίον. LA CROZE. Optime; quare, accedente etiam librorum auctoritate, id recepi. REITZ.

ead. l. 13. Οὐκ ἀνευ θεοῦ τινος ἡμῖν ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγενημένος) Interpres legit *γεγενημένος*, ut qui vertat, immo prorsum usui futurus ad ea, quae postea contigerunt; & forte id γνήσιον Luciani est. Possumus tamen vulgatam scripturam retinentes, commode exponere. *Non sine Deo aliquo ad nos accedens, sed & prorsus utilis factus ad sequentia.* Loquitur de Dionico Medico, quem opportune dicit in id convivium venisse, cum, ubi convivium istud in tristem defineret exitum, multique vulnerarentur, inter eos autem sponſus gravissime, vulneribus obligandis tempestivus adest. IENS.

ead. l. 15. Γεγενημένος) Fr. & Cod. Bar. In reliquis γε-

γεννημένος. SOLAN. Iens. vulgatum defendit. Sed si ad χρήσιμος pertinet, potius γενόμενος dixisset. REITZ.

ead. l. 16. (Ἐτοιμοκλέους) Scripturam hanc constanter tueretur ubique libri omnes nostri. Ego tamen suspicor eundem esse cum eo, cui suum de Mercede conductis &c. libellum scribit, quamvis Timocles illic dicatur, non ut hic Ἐτοιμοκλῆς. vid. Μισθ. c. 2 &c. SOLAN. Ἐτοιμοκλέους) I. e. quasi paratus, si vocetur, ut supra dictum cap. 1. Alciphroni III, Ep. 55 sub init. Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκὸς fingitur, qui a Berglero Ἐτεοκλῆς vel Ἐτοιμοκλῆς refingitur, quod vix credo opus esse. Sed quid demum refert? REITZ.

Pag. 65. l. 3. (Ἐν γειτόνων) Adleverat Hemsterh. videndum Kust. ad Aristoph. Eccles. v. 420. Ibi invenio, ad verba Aristophanis ἐς τῶν σκυλοδεσφῶν, commentatum, οἶκον intelligi, & post alia similia etiam hoc Luciani ἐν γειτόνων prolatum, non vero de hac posteriore locutione sedulo actum; sed vid. si quid opus, eund. Kust. ad Pluti v. 435, ubi ἐκ & ἐν γειτόνων nonnullis exemplis profert; & Nostrium supra Icar. c. 8 & 16, Bis Acc. c. 10 pr. & 31 f. Ac Philop. c. 25. Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 174 suspicatur, ne ellipsi quidem τοῦ οἴκου, τόπων aut similibus opus esse in his; cum & alias ἐν genitivo iungatur, ut apud Aristid. Or. Eleuf. extr. οὐκ — ἐτι — ἐν ὑμῶν αὐτῶν ἔσεσθε, item T. II, p. 402, γένεσθε ἐν ὑμῶν αὐτῶν, & pag. 347, μένετε ἐν ὑμῶν αὐτῶν. At cum in usitatissimis illis & numero longe potioribus, ἐν & eis Ἀρισταινέτου, ἐν Ἀμφιλόχου, (quae vide Symp. c. 1, & Philop. cap. 38, ac plus centies alibi) nemo negaverit ellipsin esse; quid prohibet, quales, eandem analogiam hic statuiffe? Et cum omnes fateri cogantur, in Latinorum phrasi, ad Dianae, ad Cereris, ac similibus, aedem intelligi, nec quisquam dixerit praepos. ad ibi genitivum regere, cur idem non agnosceremus in Graecis? quando eadem est ratio. REITZ.

ead. l. 6. (Ἄ παρ') Sic omnes impressi & Cod. Ox. Suspectus mihi & hic locus est. SOLAN.

Pag. 66. l. 2. (Ἐπω τι) Pone comma post τι. KUSTER. Scribe, εἰπω τι, κερ. Guyet. Bene. Et sic malam vulgatae interpunctionem iam correxeram. REITZ.

ibid. (Κερατίναν) Quintil. I. Ceratinae. Stoici in his multi erant. Diog. Laert. pag. 60 A. 174 E. meminit Sen. V Ep. & A. Gell. Noster etiam saepe tangit. Vid. N. Δ. I, cum notis. Chrysippus in ore frequens habuit, incertum an auctor;

nam alii alios memorant, Thef. Crit. II. De sophismatis Lil. Gyrald. 392, Brod. 471, & Cress. AG. X, 73. Noster etiam plura memorat B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Σωρεΐτην) Satis commode enarrat Scholiaft. De hoc vid. Diog. Laërt. I. cit. SOLAN.

ead. I. 3. Θερίζοντα) Plut. 1019, 1: ἀργοὶ καὶ θερίζοντες λόγοι καὶ ὁ παρὰ τὴν εἰμαρμένην ὀνομαζόμενος λόγος, σοφίσματα ὡς ἀληθῶς &c. Habet quoque ἄργον λόγον M. Tullius de fato. Diog. Laërt. I. c. vid. supra B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ὀναιο) Leg. Mercer. ad Aristaenet. Epist. 6, lib. II. BOURD.

ead. I. 7. Πράγμασι) Sic, uti conieceram, habet Ms. Ox. nisi me abbreviationes eius fallunt: reliqui libri πράγματι. SOLAN.

ead. I. 8. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) An B. reſtitis ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ; REITZ.

ead. I. 9. Ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελόγημαι) Interpr. atque his quidem de rebus haec responderem. Sed putem ego, τοῖς παροῦσιν non posse reddi, de his rebus, quoniam hic non est neutr. sed masc. & subaud. ἀνθρώποις vel συμπόταις. Iufferat enim Etoemocles, ut haec sua epistola palam, & praesentibus omnibus convivis recitaretur, ut cap. 21 habetur. Hinc cap. 28, ὥρῳ τούς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ. Praeterea de rebus praesentibus, Graece non dicitur τοῖς παροῦσι, sed περὶ τῶν παρόντων. Quare verba ita reddenda sunt: Haec ego praesentibus (convivis) pro defensione dixi. L. BOS.

ead. I. 14. Ὀμηρος) Il. 1, 533. Euripidis pariter ac Sophoclis laudantur Tragoediae Meleagri, e quibus sumtos esse versiculos hosce suspicari fas est: & Euripideos quidem e principio fabulae, in quibus ille locorum facere mentionem solear. Sed fuit etiam Euripidis Oeneus. Fugit, si recte attendi, Barnesii diligentiam hoc fragmentum. De ipsis illis Dianae iris τραγωδεῖ Noster etiam Π. Ουσ. c. 1. SOLAN.

Pag. 67. I. 1. Ἡ λάβετ') Hom. Il. 1, 533, ubi δὲ ed. Ox. Al. δέ. REITZ.

ead. I. 3. Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα Πελοπίης χθονός, ἐν ἀντιπρόθεμῳ πεδ.) Ubi mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem nescio: longe eam ab ipsis abfuisse, cum hunc locum tractarent, facile colligas. Ut enim in Graecis distinguunt, sic in Latinis Benedictus: Haec terra Calydon Pelopii est soli, fretum qua est parte, campos divites pingues habens; Erasmus, Calydon quidem haec Pelopii regio soli, Qua parte saevum spectat adversa fretum. Atque ita Calydon ope illorum ex Ae-

tolia transmittitur in Peloponnesum, satis ridicule. Distin-
gue & verte, Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν
ἀντιπόρθμοις, πεδὶ ἔχουσα εὐδαίμονα. Haec terra est Calydon,
Pelopiae terrae in transmarinis, obiacens Peloponneso trans fre-
tum, habens campos uberes. Res ipsa clamat. GRON. Eurip.
Meleagr. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) Calydonium fretum apud He-
liod. lib. V. GUYET.

ead. l. 10. Ἡδὺς γὰρ ἐστὶ τῷ μεираκίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐ-
τῷ σύνεστιν) Benedictus venit: iucundus enim est adolescenti,
& cum ipso ad gratiam versatur; inepte. Verte, ad obsequium.
Sic enim Latinis dicitur per εὐφημισμὸν illud obsequium tur-
pe, quo quis corporis sui copiam facit alii, ut Graecis χά-
ρις. Plutarchus in Erotico: χάρις γὰρ, ὡς Πρωτογένης, ἡ τοῦ
ῥήλεος ὑπειξίς τῷ ἄρρενι πρὸς τὸ παλαιὸν κέκληται, mi Proto-
genes, χάρις ab antiquis dicitur mulieris obsequium erga virum. Sic
ὁ χαρίζεσθαι τιμι est consuescere cum aliquo. Hesych. χαρί-
σασθαι, παρασχεῖν. λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι
αἱ ὑπὸ συνουσίαν ἑαυτὰς ἐκδιδούσαι. Χαρίσασθαι est dare. Di-
cuntur enim mulieres χαρίζεσθαι, quae ad concubitum sui copiam
faciunt. Hinc puella ἀχαρίς, cuius flos virginitatis nondum
est delibatus. GRAEV.

ead. l. 11. Πρὸς χάριν) Quod a Graevio hic observatum est,
laudo; sed scias etiam velim, probro quandoque sensu usur-
pari, ut apud Plut. in Pyrrho 728, 1, & Isocr. π. Νικ. πρὸς
χάριν ὁμιλοῦσιν. Unde melius patebit veteratoris occulta ca-
lumnia. Sic πρὸς ἡδονῆς ὁμιλεῖν apud Diogen. Laërt. pag. 192
AB. SOLAN.

ead. l. 13. Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ) Alciphron eundem
paedagogum inducit, III Epist. 57 pr. scribens: ἐσκωψάμην
τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζώπυρον) ubi malim τοῦ νεανίσκου
pro τίν. REITZ.

Pag. 68. l. 3. Ἀποσπάσας) Si probatione indigeret vulga-
tum, ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ex Aët. Apost. XX, 30, &
quae I. Elsner. ibi ex Iosepho atque Aeliano protulit, ad-
derem. REITZ.

ead. l. 12. Ἡδεῖσαν) Sic Mf. O. In reliquis ἦδεσαν. SOLAN.
Saepe in ultima in εσαν an εισαν terminanda fluctuant au-
ctorum editiones. Grammatica postulat εισαν in temporibus
plusquamperf. Licet ἐδεδοίκεσαν, non εισαν frequentius in
auctoribus reperias. Vid. supra cap. 12. Ita Scholiast. Ari-
stoph. alio loco Euripidem ἦσαν pro ἦδεσαν dixisse ait, alio

loco id esse pro ἤδεσαν scribit, modo bene descripserit Maitt. de Dial. p. 52. Ego Codici B. cum Solano parui, quia sic terminari solet, ab ἤδειν. Ut Genes. XLII, 23, αὐτοὶ δὲ οὐκ ἤδεισαν, ὅτι ἀκούει Ἰωσήφ. Iterum Exod. XVI, 15. Et Esai. LV, 5, ac bis ter deinceps: item in Nov. Foed. Marc. XIV, 40 &c. Apud Herodian. vero I, 13, 11, ἤδεσαν, quod nec improbare ausim, quia, ut in aliis, utraque terminatio locum habere potest, sive plusquampl. dicas, sive ab antiquo aoristo ἤδεσα, qui certe formaret ἤδεσαν, quem tamen in usu esse non credo. REITZ.

Pag. 69. l. 15. Διεῖρήγυντο) I. e. propemodum disrumpebatur. Sic solent eiusmodi verba sine effectu, ut vulgo dicimus, poni. Conf. omnino supra dicta de Mort. Per. ad cap. 37, ἀποπνιγείς ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπώμεν, ἐφη. Adde Evang. Luc. V, 6, Διεῖρήγυντο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν, & quae Ellner. ibi notat. REITZ.

Pag. 70. l. 5. Αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὡς πρεσβυτικαὶ) Verterat Erasmus, *videtis, quam & ipsae epistolae graves sint ac seniles*. Benedictus volens esse brevis, amputat postrema, relinquens *quam graves sint epistolae*, contra prorsus, quam oportuit. Non enim graves esse demonstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum virium, infirme scriptas, plane qualis est appendix Observationum ad Melam, Londini nuper impressa. GRON.

ead. l. 10. Καλυδωνίου) Sic plerique impressi & O. In Fr. H. & P. Καλυδονίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἑρμῆς) Lege Κλεόδημος. is enim haec loquitur apud Lucianum. In C. est Ἑρμῶν. SOLAN.

Pag. 71. l. 4. Ἀφ' ἐνός) Sic Tacit. Ann. XII, 49, *ne ceteri quoque ex Peligno coniectarentur*. Terent. Heaut. III, 3, *Ego de me coniecturam facio*. Sic Noster Ἀπ. Μισθ. cap. 11, & Ἑρμ. cap. 61. SOLAN.

ead. l. 8. Διοσκούρων) Hic locus cum eo, qui cap. 9 exstat, ubi ἱερεὺς τοῖν ἀνάκοιν dicitur, collatus, evincit, eosdem, qui ibi ἀνακες dicuntur, hic Διοσκούρους audire. Non audiendus ergo Maufacus, qui ad Harpocratonem negat Castorem & Pollucem intelligi, cum Ἀνακες nominantur; vid. etiam Aelian. V. H. IV, 5. SOLAN.

ead. l. 13. Μαστροπῆς) Vid. supra Amor. c. 16. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δαν.) Menstrua haec usura erat: unde liquet atrocitas illius foeneratoris, qui quorundam annis pro centum, uti nos loquimur, 48 foeneris loco exigebat. SOLAN.

ead. l. 17. οὐδ' ἔτι ἀγχοῦ) Vid. Ἑρμ. c. 80 & 81. SOLAN.

Pag. 72. l. 4. ἔτυχε γὰρ πίνων) Ita Mf. Ox. optime, pro eo, quod in reliquis est, πίνων. καί. SOLAN.

ead. l. 6. οὐκ ἀνάξιος ὄν) Legend. videtur, οὐκ ἂν ἀξιος ὄν. Demosthen. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλὰ ἂν ἔχων εἰπεῖν. GUYET. Nihil haecenus ab Ione admissum lectum est, quapropter hoc sit meritis. Lege ergo ἐναίτιος, vel ἀξιος, vel denique, quod propius est, divisim ἂν αἰτίας, aut ἂν ἀξιος. Alias ad sequentia respexisse putandus est, quod haud temere admiserim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπεξέτε) Sic Fl. In reliquis ὑπεξέτε, minus apte. SOLAN.

Pag. 73. l. 1. Ὡς οὐδ' ἐν ὄφελος) Accedit huc sententia Menandri canentis, ὥς οὐδ' ἐν ἡ μάθησις ἂν μὴ νοῦς παρῇ. Sed longe ulterius spectat sententia Luciani, sapientissime hic momentis, inutilem esse omnem scientiam, qua mores & vita humana non fiunt emendatiores, & iucundiores, nihilque absurdius esse, quam virtutem, adde & religionem, profiteri ac docere, dum is ipse, qui proficitur & docet, nihil eorum praestat, quae laudat & praecipit. SOLAN.

ead. l. 2. Εἰ μὴ τις) Post haec verba in edd. praeter Fl. omnibus legebatur ἄρα, male repetitum ex antec. ὄφελος ἦν ἄρα &c. Nos iubente Mf. Reg. 2954. illud deleuimus.

ead. l. 14. Καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται) Mitius haec paulo exagitat Alciphron III, Ep. 55, pag. 408. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, αἰτ, ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἐστιάσεως τὴν ἀκολουθίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προΐντος τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσομένης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο. Quo loco Bergl. observat, Lucianum haec & reliqua multo acerbius tractare. REITZ.

Pag. 74. l. 5. Ὁ δαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἐνούρει) Eadem fere rursus Alciphron. Ep. saepe allegata L. III, p. 412. Nempe: ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύρμα χαλάσας καὶ καθεὶς τὸ τριβώνιον &c. Ubi Bergler. haec Luciani conferens, ὁ δὲ δαυμάσιος mutato ordine dedit, (studione, an incuria, nescio, nec quidquam refert) additque: Hoc loco praecipue quasi monstrare Lucianus videtur, quem imitatus fuerit. Siquidem Alcidas & Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod si hoc accipias, ut Horatianum illud I Sat. X, v. 36, Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona; perinde erit, ac si dixisset Lucianus, Admirandus ille Alciphron etiam meientem in convivio introduxit Cynicum. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ συμποσίῳ) Ex Ms. Ox. est hic articulus. Deest enim in omnibus impressis. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μῆλον) *Discordiae malum.* GUYET. Non adderem pueris notam hanc notam, nisi studio *malum* pro *pomo* videretur dixisse Guyetus, ut luderet in ambiguo. REITZ.

Pag. 75. l. 4. Ἀποκρ. οὖν μοι) Ex Ms. Ox. est illud οὖν, quamquam ibi post μοι reperitur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐσθίωντες, τοσαῦτα) Φυσιούσθε, quod hic impressi omnes habent, non agnoscit Ms. Ox. nec Fl. ed. & omnino abesse sine sententiae detrimento potest. SOLAN.

ead. l. 16. Λύσας ἀπορρίπτειν) Absunt hic & ista a Ms. Ox. αὐτὴν μὲν, quae in reliquis impress. exstant. SOLAN.

Pag. 76. l. 13. Ἀπαλλάξεσθαι) Ms. Ox. In impr. ἀπαλλάξασθαι. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸ ἐντελές — δειπνον) Ultimus, credo, missus, (δειπνον alias etiam partem coenae esse, ostendit Casaubon. ad Athenaei. IV, 20 extr.) ficciores cibos habens, & quos auferre non incommodum. Hanc puto esse Ματτύαν, quam ἐπιδόρπισμα Atticis, aliis Graecis ἐπίδειπνα dictam, tradit Athenaeus libro XIV extremo. Certe hoc suadent ista Athenaei verba: Ματτύν ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λακκαῖνά τις· καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὅπτα, καὶ τρυφὴν πλακούντων. Vides hic in Mattya perdices, anserculos affos, placentas: apud Lucianum haec paulo audientiora, ut in solemnitate nuptiarum. Ceterum quod legitur apud Athenaeum τρυφὴ πλακούντων, & convertitur *placentarum lauticiae*, non videbatur mihi usquequaque accuratum, legendumque putabam τρύφη πλακούντων, *frusta placentarum.* GESN.

Pag. 77. l. 1. Ἰχθύς ἐκ ταγίνου) Insigne exemplum, ut error soleat augeri, & quotidie invalescere. Verterat Erasmus *piscis Tagenicus.* Id eodem modo retinuit Benedictus: sed ne quid deesset, nunc video in hac editione Graecam vocem postremam quoque incipere ab maiusculo T. Habeant hoc & fruantur, quibus placet: nos censemus interpretandum *piscis ex sartagine*, quod non modo probant multa antiquorum fragmenta, sed hodieque etiam placet. GRON.

ibid. Ταγίνου) Sic in impr. & in textu Cod. Ox. Sed ab eadem manu rescriptum est τηγάνου, quod in Coll. etiam legitur. Vid. Aes. c. 6. SOLAN.

ibid. Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν) Bellaria hisce connotat. Quod addit, licuisse etiam auferre, confirmant ex eodem loca frequentia Kρον. N°. 17. SOLAN. Haecne periphrasis τῶν τραγυμμάτων

των, f. bellariorum? Sic puto, & sic interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series, qua haec verba iunguntur superioribus, & ab sequentibus separantur. Si hoc voluisset Lucianus, quod Erasmus dedit, *quaecunque liberum est, seu velis in alvum condere, seu domum asportare malis*, ita videtur informaturus Graecam orationem fuisse, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν ἐξῆν ἢ καὶ ἀποφέρεισθαι illud autem ταῦτα plane omis-
sus. Verbi ἐντραγεῖν hanc vim esse, etiam ex Hesychio con-
iicias, apud quem sunt ista ἐντραγεῖ, ἐντροφῇ. Ἐντραγεῖν, *φωμίσαι, φωμίσασθαι*. Vidit hoc etiam Kuhnus ad Polluc.
VI, 40, τὸ ἐντραγεῖν saepius usurpatum de *tragematibus*, & id
genus aliis scitamentis. GESN.

ead. l. 4. Καὶ τὰ παρ' αὐτῶ) Quae iuxta se erant. GUYET.
Pag. 78. l. 1. Μὴ δεῖσθαι γάμων) Ἀκατερίας huius meminit
in Char. Theophrast. p. 39 B. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκείνων) Depravata haud dubie vox, & nihili
prorsus. Lege ἐχρήν, vel πάντων. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεία) Bergl. ad Alciphr.
III, p. 410, haec ait ridiculo modo ex diversis poetis, Pin-
daro, Hesiodo, & Anacreonte confarcinata. Bene, quan-
tum ad materiam; sed ad metrum tamen redacta Elegiacum,
ut Lucian. proficitur: quare ad id emendatio instituenda.
REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Λέγουσι γὰρ &c.) Potuit adicere, πο-
νὶ & ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ut ex Aeschine observarunt Harpocra-
tion & Suidas. CLER.

Pag. 79. l. 1. Ἡ οἷν πόντ') Monitus iam ab ipso Luciano de
huius carminis absurditate, curam sollicitudinemque omnem
deponito, si sapis: id unum ego monebo, ἢ οἷν scribendum
esse, ad quod proxime accedit *Fl. ἡοῖν* idque Hesiodi imita-
tione factum, qui carmen satis prolixum scripserat, quod
ἡοῖας & ἡόας μεγάλας vocabant; cuius etiam aliquot frag-
menta in Graeviana Hesiodi editione exstant. SOLAN. Mali
poetae pessimos versiculos nimis bona interpretatione dona-
verat Erasmus. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipsa
causa, quod mala est, iisdem nempe vitiis inquinata fere,
quae ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. GESN. Ἡ οἷν
πόντ' ἀρ' ἢ γ' ἐν Ἀρισταινέτου μεγάροιςιν.) An ἢ οἷν dixit allu-
dens ad ἡοῖας Hesiodi? vid. Casaub. Guyetus. Nihil obloquor.
Sed quod praemittit οἷν, quasi sic legeretur in edd. Luciani,
nescio unde habeat, cum illae tamen οἷν laevigent. Sed vide
not. sequent. REITZ.

ibid. Μεγάροις) Lege μεγάροιςιν, & ἦγ' pro ἦγε, si versum velis hexametrum: ac totum potius sic refinge cum Salmas. in Lamprid. Alex. Sev. 38, p. 956, (quod la Croze etiam admonuit) Ἡ οἷν πότε ἄρ' ἦγε Ἀρισταίνετ' ἐν μεγάροιςιν. Et vid. L. Bos Obs. Crit. p. 114 seq. Guyetianum ἡοῖν, *matutina*, reiicientem, ac nobiscum ἡ οἷν probantem, i. e. μία, μὲν, sola, praecipua, licet metrum in ceteris non sanet, quod Solan. & Gesn. etiam vitiosum volunt manere. REITZ.

ead. l. 3. Προῦχουσα) Προῦχουσ' ἀλλάων πασάων παρθεν. GUYET. Optime: nam sic versus constabit, qui iam claudicat, cum media in προῦχουσα corripitur. REITZ.

ead. l. 4. Ἦδ' αὖ τῆς Σελήνης) Corrige ἦδ' ἅμα τῆς Ἑλένης. Placet. GUYET. Ἑλένης etiam legi iussit la Croze. At non placebit, quibus ita decrefcere videbitur oratio, si dicas, *potior Venere*, immo vel *Helena*; immo sic peior erit illa correctio, quam vulgata, in qua licet non crescat oratio, nec praestantius nomen postponatur, cum Venus vulgo formosior credatur, quam Diana, tamen comparatio a Dea ad Deam rectius procedit. Potest tamen Guyeti emendatio locum habere, si veritas, *potior Venere*, aut certe *Helena*. Ac si versus requiritur pentameter, melior erit Guyetiana lectio, & sensus eo melior, quia magis ridiculus. REITZ.

ead. l. 5. Κατερῶν) Καλῶν. GUYET. Non video quare: nam prima in καλὸς etiam longa est. Ac si versum velis formare hexametrum, pro κρατερῶν lege κρατῶν, a κρατὺς. Tumque subsequenter habebis pentametrum, si mox παιδὸς resolves, ut fiat trisyllabum παιδός. Quod sic edi curavi, cum neglectum esset in edd. prioribus. REITZ.

ead. l. 8. Πολλάκις αἰσώμεθα) Lege αἰσόμεθα, vel πολλάκ' αἰσόμεθα, quod pl. est ap. Plut. ex Sapphone. GUYET.

Pag. 80. l. 3. Πατρόκλου) Hom. Iliad. Π, & Ρ, 389, & Σ, 155. SOLAN.

Pag. 81. l. 11. Κάκεινον μὲν ἄμαρτε) Iliad. Λ, 233, & Ε, 187. SOLAN. Manifeste nimis παρῶδεῖ ad illud Iliad. Λ, 233; Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος. Quare hic etiam ἡμαρτε & παρ, quod habent editi, immutandum censeo. GESN.

ibid. Παρὰ) Cod. Ox. παρὰ. Impressi omnes παρ'. Homerus παρὰ, ut edi curavimus, & hic & supra Ἀποφρ. cap. 27. SOLAN. Ἀμαρτε παρὰ) Illud παρὰ pro vulgato παρ' Solanus ex Homero restitui iussit, oblitus tamen τὸ ἡμαρτε, quod ego eadem metri necessitate in ἄμαρτε mutavi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐς δ' ὅο) Supra Dial. Meretr. XIII med. Et Tox. c. 54 med. REITZ.

Pag. 82. l. 2. Τῇ βακτηρίᾳ) Aeneis clavis confixum baculum ei tribuit Alciph. III, p. 408. REITZ.

ead. l. 13. Αἶμα' ἐμέων) Hom. Il. O, 11. SOLAN.

Pag. 83. l. 6. Ἀνατετραμμένας) Ex Cod. Ox. In impr. ἀνατετραμμένας. SOLAN.

ead. l. 7. ῥιπτουμένους) Cum ῥιπτέω aequè dicatur ac ῥιπτῶ, non auscultandum duxi Codici Ox. Herodian. VII, 7, 6, ὑπέρκειται συρέντες — ἐρρίπτοῦντο. REITZ.

ead. l. 10. Εὐπόρησαν) Forſan νύπόρησαν, quod magis Atticum foret, quaesivit Solan. Bene tamen, quod nihil immutavit: frequentius enim εὐ, quam νύ, in huiusmodi compositis habuimus. Vid. Alex. c. 22. Pro Imag. c. 19 f. Amor. c. 6 pr. Iov. Trag. c. 16. REITZ.

ead. l. 12. Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα) Idem facientem Cynicum inducit Alciph. III, Ep. 55 fin. Non vero extincto ante lumine, sed palam in omnium conspectu, dicentem principium generationis esse naturam. REITZ.

ead. l. 13. Συνερχθῆναι) An συνείναι; placet. GUYET. Quidni ergo συμμιχθῆναι; REITZ.

Pag. 84. l. 7. Ζηνοθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος) Haec olim conversa, Zenothemis pariter tum oculo, tum nare mutilatus, Solanus ita emendat: Zenothemis manibus hac oculum, illa nasum tenens. Sed & Geſn. errorem pristinae versionis correxit sponte. Post ἀμφοτέραις autem, χρὸς ἂν intelligi, qui nescit, adeat L. Bos de Ellippi pag. 185. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπειλημμένος) Ox. P. I. & A. In reliquis ἐπειλημμ. prave. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐμελλε) Videtur & Erasmus sic legisse, qui verterat, quo sponsam fuerat abducturus. REITZ.

Pag. 85. l. 1. Καθευδήσαντες) In omnibus legitur καθευδήσαντες, haud dubie corrupte: nemo enim praeter Polydamanta illic pernoctavit. Puto ego rescribendum καταδεδέντες, quod menti scriptoris optime convenit; nec a scriptura vulgatae multum abhorret. SOLAN.

ead. l. 6. ἦ) Ex Mf. Ox. & Fl. In Ven. vero utraque ἦ in reliquis ἦ, corrupte. Versus autem sequentes in fine quarundam tragoediarum Euripidis leguntur. In Med. Alc. Androm. Bacch. & Hel. SOLAN.

ead. l. 8. Πολλὰ μορφὰι) Tres versiculos totidem verbis

habet Euripides in fine Alceſtidis, Andromaches, Baccharum & Helenae, quibus ſubiiciuntur iſti, τῶν ἀδοκῆτων πόρον εὔρε θεός. Τοῖον δ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα. GESN.

ead. l. 12. Ἐκεῖνό τε) Legendum puto leviffima mutatione ἐκεῖνό γε, & fic verti. GESN.

ibid. Ἀπράγμονα ὄντα συνεſτιᾶσθαι — φιλοσόφοις) Ad-
dam, quod Hemſterh. in marg. Graev. monuit, L. Bos Obſ.
Crit. p. 79, qui verſionem Eraſmi, Non eſſe tutum, cui non ſit
opus, cum eiufmodi philoſophis agitare convivium, reprehendit,
dicens: Imperite admodum vocem ἀπράγμονα vertit, cui non ſit
opus. Ἀπράγμων Atticis ſcriptoribus dicitur, qui lites fugitat,
litium amans non eſt: πράγματα enim ſunt lites, ut alibi pluribus
oſtendam. Atque ita Lucianus hic etiam uſus eſt vocabulo ἀπράγ-
μων. Verte igitur locum, non eſſe tutum ei, qui litium amans
non ſit, convivium agitare cum huiufmodi philoſophis. Depin-
xerat enim hoc Dialogo philoſophorum mores pravos, utpote qui in
conviviis ſaepe, poſtquam mero incaluerant, pro ſua quiſque ſecta
inter ſe verbis primo contenderent, mox ad manus & vulnera quo-
que pervenerint, adeo ut ſaucii ac mutilati nonnulli e conviviis
ablati fuerint. Haec ille: πράγματα vero lites eſſe, ita in vul-
gus notum, ut nesciam, numquid opus ſit exempla adde-
re. Vid. modo Ariſtophan. Plut. ſub init. ἀλλὰ σοι παρέξα
πράγματα. Menandri fragm. 31 in Peregrinos: Ξένος ὦν ἀ-
πράγμων ἴσθι, καὶ πράξεις καλῶς. REITZ.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. l. 2. Ἔστιν ἐν Συρίῃ) Lucianus hic de Dea Syria
varias recenſet opiniones, ſeu illa Atergatis, ſeu Aſtarte,
ſeu quaecunque alia illa fuerit, quae in Hierapoli urbe co-
lebatur: addit & ſacra & eorum ritus, quae ridenda potius,
quam referenda erant. Cic. L. III de Natur. Deor. COGN.

ead. l. 3. Ἰπὶ) Quae apud Xiph. Ἱεράπολις τῆς Ἀσίας audit,
252 C. Olim Bambyce a Seleuco Hierapolis nuncupata. Ae-
lian. de anim. XII, 2. Quod & Noſter mox innuit. SOLAN.

ead. l. 4. Δοκέειν) Saepiffime hac in voce erratur. Hic in
omnibus erat δοκέει, etiam in M. Cod. V. & cap. 38 &c. re-
ctius c. 10. Herodoto autem frequens hoc ἐμοὶ δοκέειν. SO-
LAN. Δοκέει ἐγένετο vix quidem ſenſum habet. Aliud enim
eſt infra cap. 8 f. ubi bene habet ἐμοὶ μὲν δοκέει κάρτα δεῖν
male δοκέει rurfus c. 29. Sed cap. 10 viciffim vulgatum ἐμοὶ

δοκέειν male habet, ubi δοκέει W. recte. Illud autem absolutum μοι δοκέειν, pro ὡς μοι δοκεῖ, non solum Herodoto, sed & Nostro aliisque familiare, ut supra indicatum de Lucr. § 5. Adde Philopli. c. 25, ubi obiter notamus, interdu eodem redire, δοκεῖ an δοκεῖν dicas, & Herodot. VI, pag. 390 E. ὁ δὲ οὐδ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδέν, δοκέειν ἐμοί. REITZ.

ibid. Οὐνομα) Sic scribi iubet Dialect. hui. opusculi, quod hic in impr. omnibus neglectum, alibi recte scribitur. SOLAN. τὸ ὄνομα) Immo τὸ οὐνομα Ionice, sine apostropho, quamvis edd. Hippocr. & Herod. variant in his, ut vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Πόλει) Lege πόλι, & vid. notam ad c. ult. huius Dial. REITZ.

ead. l. 6. Γιγνομένων) Lege Ionice γινομένων. Ita enim Herodot. ubique, singulis fere paginis. Item Hippocr. vid. modo L. IV de morb. pr. ubi quinquies una pag. Sed in Aret. γίγνεται ubique editum; at in aphorismis Hippocr. promissive. Cumque mox hic bis cap. 7 γίγνεται habeant omnes, & fere semper deinde, in re tam parvi momenti nihil mut. REITZ.

ead. l. 8. Ἐρχομαι ἐρέων) Herodoto frequens. Sic ἔρχομαι φράσων II, 105 C. Ἐρχομαι λέξων ibid. D. Ἐρχομαι ἐρέων I, pag. 3 B. SOLAN.

ibid. Ἐρέω) Ita amat idem efferre futura secunda, ut σημαίνω indicabo II, 103 E. οὐνομανέω 272 A. ὑπομενέουσι permanebunt IV init. Adde mox ιστορέω, & similia. REITZ.

ead. l. 11. Εἰσαμένων) Εἰσαμένων ab ἐζομαι statuo, instituo. GUYET.

ead. l. 12. Ἀσσύριος ἐὼν) Syrium vertas necesse, ut & cap. 17. SOLAN.

ead. l. 13. Μαθὼν) Ἐμαθὼν legendum videtur. GUYET.

Pag. 87. l. 1. Ὅκῳσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ιστορέω) Uter hic interpretum laudandus, Benedictus interpretans, Quaecunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio, an Micyllus, quem postremus fere expressit, Quaecunque igitur antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipiam? Sic uterque particularem ex his facit periodum, sic uterque ιστορέω putat verti posse incipio narrationem. Quae sunt utraque ab vero alienissima. Distingue, τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱερέων ἐδάνην. ὁκῳσα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα ἐγὼ ιστορέω, ac verte: & ex iis refero, alia quidem cognoscens, quae ipse vidi; alia ab sacerdotibus edoctus sum, ea nempe, quae meis annis antiquiora commemoro. GRON.

ibid. Πρῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων — Αἰγύπτιοι &c.) Concinit Diod. Sic. I, cap. 11 pr. ubi & hoc Luciani, & Ammian. XXII, 16, affert P. Wesseling. REITZ.

ead. l. 2. Ἡμεῖς) Quidni ἡμέες Ionice? Verum utrumque est in Herod. Ἡμεῖς VI, 387 E. Ἡμέες II, 102 D. Ita & ὑμεῖς IX, 588 B. ὑμέες VI, 384 C. Et creberrime utrovis more. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποδέξαι) Cum varietates marg. A. 1 W. hic & Dial. seqq. fere omnes ex Fl. sint desumptae, quas iam ex eadem excerpteram, easdem non bis addam. Sed ἀποδέξαι praetuli prae ἀποδέξαι, quia vere Ionicum. Herodot. pr. L. I, ἱστορίας ἀποδέξαι ἥδε. *Ibid.* pag. 7 D. ed. Steph. ἀπεδέξατο δ' ἔργα, quamquam & προσδέξαντα editum in eodem IV, p. 258 B. Conf. infra c. 19. REITZ.

ibid. Οὐνόματα ἱρὰ) Prioris vocis scriptura ex W. est. In im-
press. ὀνόματα legitur. SOLAN. Ὀνόματα) Οὐνόματα Solan. in
contextum receperat. Non male. Nam hoc proprium Ioni-
bus. Maitt. de Dial. p. 365 C. Ex Plutarch. de Dial. Homeri.
Ἰώνων ἴδιον — τὸ λέγειν οὐνομα καὶ νοῦσαν τὸ ὄνομα καὶ τὴν
νόσον &c. Noster infra c. 14, μητρὶ — οὐνομα. c. 19, οὐνομα
ἦν Κομβάβος. Herodot. I, p. 1 C. & 2 A &c. Sed quia & mo-
do τὸ ὄνομα omnes, & Ionismo nihil repugnat ὄνομα, non
statim id immuto. Apud Hippocr. ter quater una pag. ὄνομα.
E. c. S. I de Art. p. 3, τὰ ὀνόματα αὐτῆς — ἀπὸ τῶν ὀνομάτων
τὰ εἶδεα — τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα φύσιος νομοτεθμήματά ἐστι
&c. nisi haec omnia ex negligentia nara dicas. Sed quia hic
studiose affectat Ionicam dialect. & Herodot. imitari studet,
id ubique praefendum, quod a communi Attica plurimum
abit. Οὐνομα & τοῦνομα autem Herod. ubique, ut pag. 256
A. 271 A. & B. ter, 330 C. 338 C. 587 B. ac millies alibi: li-
cet pag. 271, τοῦ ὀνόματος quoque editum. REITZ.

ead. l. 6. Λόγων Ἀσσύριοι) Λόγων legend. videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ δὲ παλαιὸν) Observandum hoc inprimis est,
antiquissimos religionis ei auctores nulla in templis suis simu-
lacro numinis habuisse. Adde Diogen. Laërt. in Prooem. 2
D. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅπωπα) In marg. Basf. adscriptum: Hoc itaque
non minus Ionum est, quam Atticorum. Conf. c. 29, ubi rursus
bis occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσάρτης) Leg. Scaliger ad Varron. IV Ling.
Latin. Achill. Tat. l. I. Tertullian. Apolog. cap. 24: unicui-
que etiam provinciae & civitati suus Deus est, ut Syriae Asartēs.

Xiphilin. Quidam Iunonem esse contendunt, alii Venerem;
BOURD. V. Caf. ad Athen. VIII, 8, pag. 602. Cogn. 737.
SOLAN.

Pag. 88. l. 6. Ἐς) Minime auscultandum lectioni *Fl. ἐς*
enim Herodot. & Hippocr. singulis paginis. REITZ.

Pag. 89. l. 1. Ἀδωνιν ὑπὸ τοῦ συνός) Vid. Bionis ea de re
Idyllium SOLAN.

ead. l. 2. Τύπτονται) Mos Aegyptiorum. Vid. Herodot. LA
CROZE. Vid. eius Euterp. f. L. II, p. 127 ed. Steph. REITZ.

ead. l. 12. Παρακέσται) Alias παρακέσται in singulari. Ut
διακέσται & προσκέσται ibid. 134 D. & κέσται Herod. II,
170 f. Et hic c. 7 ἀπικνέσται bis recte, item cap. 10 &c. &
cap. 29 ἐπικέσται. Sed quia collectivum ἀγορῇ recte verbum
plurale adsciscit, posset haberi pro plurali, de qua termina-
tione deinde; at cum & mox c. 8 οὐνομα ἐπικέσται, & cap.
27 ἀνακέσται αἰτίν, & cap. 34 κέσται θρόνος, & alibi, quae
deinde videbis, nil mutandum. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνεται) Magis Herodoteum esset γίνεσθαι. Sic
γινώσκειν, non γιγνώσκειν, ap. Hippocr. I de morb. p. 5 fin.
intra duodecim versus legas octies. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Κεφαλὴ ἐκάστου ἔτεος) Id ipsum quoque do-
cet Cyrillus lib. II, Tom. II, in Etaiam, & Procopius in eun-
dem Prophetam ad cap. 18, quippe cuius rei meminit Pro-
pheta in initio disti capitis, qui quod Lucianus vocat caput
papyraceum, aiunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexan-
dri iniecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblicas, qua
significetur, inventum esse Adonidem. Deinde obfiguratam
eam immisisse in mare, quibusdam sacris ritibus adhibitis, &
affirmare illos, qui mittant, istam ollam sponte deferri per
mare Byblum, & finem luctus indicere mulieribus Bybliciis.
Has vero esse mulieres, quas dicat Ezechiel VIII, 15, luge-
re Thamuz, qui sit Adonis, uti observavit eruditissimus Sel-
denus de Diis Syris lib. II, cap. undecimo. Vide & Bocharti
Phaleg. IV, 2, Tom. I. GRAEV. Byblos autem Syriae, non
Aegypti urbs est; ne erres. SOLAN.

ead. l. 3. Ἑπτὰ ἡμερῶν) Subaudi δὲ. GUYET.

ead. l. 9. Οὔρεος) Cur οὔρεος non aequae Ionicum esset, at-
que ἔτεος, πάθεος, modo praemissa, & πελάγεος, quod se-
quitur? Immo magis Ionicum, quam per ω in fin. REITZ.

ead. l. 12. Θάλασσαν) Et hoc Herodot. atque Hippocrat.
praeferunt, non θάλατταν. Et ita in ceteris, ubi Attici vel
ττ usurpant, vel promiscue scribunt, hi semper σσ, in τα-

ράσσω, ἀπαλλάσσω, Θεσσάλων, τάσσεσθαι, κρέσσον, ἐλάσσω, πρέσσειν, περισσόν, ἀποφράσσειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Τῇσι ἡμέρησι) In vet. ed. Hippocrat. iota in his non subscribitur. In Herodoti ed. Steph. vero subiicitur, ut p. 22, τῇσι λόγχῃσι &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 7. Πρὸς πάντα τὰ ἔθνη) Haec verba in textu Esaiæ non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. Ἀλλάσσει) Sic decebat; vid. paulo ante ἑλάσσω. REITZ.

ead. l. 6. Ξεῖνε) Bene, non ξένη. Conf. c. 12, & Herodot. IX, 588 C. bis, ac saepe. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνησι τῆς ἡμέρης) Scribe τῇσι, ut recte observatum initio huius paginae, ταύτησι τῇσι ἡμέρησι. Libellus hic Ionica scriptus est dialecto. IENS. Τῇσι W. solus; in impress. enim τῆς. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀδόν) Si affectatio Ionismi ἀκριβῶς sectanda, Ὀδὸν scribendum cum Herodot. II, 103 A. quamquam & ὁδὸν ibid. paulo ante legimus, & ὁδὸν ob praemissum οὐ euphoniae causa hic melius; atque in talibus variatur tam crebro, ut suspicio sit, utrumque usitatum fuisse; (ubi tamen aliquid centies aliter exaratum invenio, ac bis, ter ab eo recessum, ibi scribarum vel editorum negligentia forsitan in culpa est, veluti plus centies ὁδὸν in Herod. bis, ter tamen ἱερὸν.) Ita fere aequè frequenter ὀρέων & οὐρέων apud Herod. Prius vid. II, 102 D. & 103 B. ac C. bis. Alterum II, 103 D. bis. Item 104 A. & IV sub init. ne plura. Misera enim haec est diligentia in his, quae inanis tantum sunt sonus, ad intellectum nihil faciunt. REITZ.

ead. l. 15. Ἰρὸν Ἀφροδίτης) Libanitidis puto, f. Aphacitidos, de qua ad libellum πρὸς Ἀπαίδ. cap. 3. Add. Selden. de Dis Syr. II, 4 pr. Aphaca inter Byblum & Heliopolin sita, satis constat. Hoc etiam cum huius auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblo venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. GESN.

ead. l. 16. Κινύρης) Quis ille Cinyras? Myrrhaene pater, rex Cyprius? Vid. Πητ. c. 11. SOLAN.

Pag. 92. l. 2. Δοκέει) Ita recte W. In rel. δοκέειν. SOLAN. Ἐμοὶ δοκέει) Cf. supra ad c. 1. Et si quid probatione indiget, vid. Herodot. IV sub init. μοὶ δοκέει τόξα μετεῖναι. REITZ.

ead. l. 3. Μείζον) Immo μέζον cum Herod. II, 105 A. & crebro alibi, ut indicabit Maïtt. de Dial. pag. 113. Et Noster ipse cap. 12 & 19 f. REITZ.

ead. l. 7. Ἰδρώει γὰρ) De his imaginum sudoribus Ioseph. Scaliger ad Tibull. lib. II, & Dan. Heins. ad Sil. Ital. BOURD. Alias inter prodigia ingentis calamitatis habitum fuisse, si Deorum simulacra sudarent, vid. pluribus indicatum ab I. Elsn. ad Evang. Luc. XXII, 44, quod tamen causis naturalibus vel tribuat Cic. de Divin. II, c. 27. Adde, & fraudibus sacerdotum; veluti statuas beatae Virginis lacrimantes effigere norunt Pontificii. REITZ.

ead. l. 10. Ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτον ἔστι) Non acu rem tetigit interpretes, qui habet, quin etiam in iis, quae novi, praecipue sunt opes. Cum sensus sit, quin immo, quod ad divitias attinet, inter ea, quae ego novi, primum vel praecipuum est (hoc templum.) VITRING.

ead. l. 13. Φέρουσι Φορέουσι suspicor; verum nihil muto, quia φέρουσι deinde frequenter omnes, etsi & φορέουσι eadem hac historia in verbis composit. Φέρειν & φέρουσι Hippocr. etiam in aphor. frequenter; nimirum pro perferre, pati. At φορέειν pro afferre, portare, unde φορεὺς baiulus, usitatus Ionibus. Neque tamen perpetuum hoc est: & sane in Herodoto φέρουσι tam frequenter invenio, portandi notione, ut nihil certi statuere liceat. Vid. eum IV, 331 E. VI, 382 B. IX, 585 B. & 587 C. &c. Confer infra cap. 13, 15, 16, 31 & 27 &c. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποκέκριται) Sic impress. omnes, & M. ipse. SOLAN.

ibid. Ἑορταί) Forfan ὄρται, ut deinde cap. 49, & Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 17. Ἀποδεδέχεται) Pro ἀποδεδεγμέναι εἰσι, i. e. admissae, receptae. An ab ἀποδεῖκομαι, seu ἀποδείκνυμαι; designatae, constitutae. GUYET. Est ab ἀποδέχομαι, s. ἀποδέκομαι. Conf. infra cap. 42. REITZ.

Pag. 93. l. 5. Δέκομαι) Bene. Sic & δέκεσθαι Herod. VI, 382 C. δεκόμεθα IX, 586 E. praeter illa, quae Maitt. habet, de Dial. p. 98. Sed in Hippocr. adspiratio servata. Nam ἐπιδέχεται I, Aph. 5. ἐνδέχεται I, Aph. 7. προσδέχεσθαι III, Aph. 5. ib. C. & 7 &c. REITZ.

ead. l. 6. Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα) Scytham cur faciat, nescio, cum Thessalum alii tradant: sunt & qui eum ex Aegyptio oriundum statuunt. Vid. Marm. Ox. 106. SOLAN.

ibid. Σκύθεα) Pro Σκύθην. GUYET. Sed bene: nam & sic deinde cap. 15 f. Ἀττεα pro Ἀττην. cap. 25 a. m. δεσπότηα pro δεσπότην, quod & Herodoto sic scribi, veluti & Καμβύ-

σεα, vide apud Maitt. de Dial. p. 106, qui & Ἀριστογόρεα & Ἀριστογόρην in Aretaeo reperiri notat. Ita & alios nomina propria eadem diversae declinationis facere, ut Ἀριστεύς & Ἀριστεάς, Βορέυς & Βορέας &c. vide indicatum in nota Hemsterh. ad Dial. Mort. XI, c. 1 f. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνη μὲν ἢ γενεὴ) Τῶν πρώτων ἀνθρώπων scil. GUYET.

Pag. 94. l. 4. Πολλὸν) Satis iam audiui πολλοὶ & πολλόν. An ergo & in hoc verbo nunquam ionizabit? Πουλὸν enim & πουλοὶ aliquando dicendum fuerat. Ita πουλὸν Hippocr. I de morb. p. 10, v. 15. Πουλλὰ ibid. initio libri bis, & p. 7 f. πουλλοὶ p. seq. Πουλοὶ uno λ pag. 5. Ἐπιτοπουλὸν III, Aph. 7. Verum & πολλῶν I de morb. sub init. Πολλοὶ p. 5; πολλὴν p. 9, 43, & πολλὸν quoque pag. 10. Idque Herodoto frequentius; quare vulgatae controversiam non moveo: miror tamen, cur alterum non tangat. REITZ.

ead. l. 5. Ἔστε δὲ πάντα — ὄλοντο) Antea legebatur ἔστ' ὃ — ὄλοντο & ultimam quidem vocem M. recte, uti emendaveramus, habet; primam corrupte cum reliquis. Vid. finem huius ipsius capitis. SOLAN.

ead. l. 8. Λάρνακα) Vid. etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ibid. Ἔχε) Ita Homerus fere perpetuo; sed poëtica. At cum & Iones quoque augmenta saepe negligent, nihil quidem mirum; licet suspicer ἔσχε forsan scribendum. Herod. IV, 269 C. τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιὰ. At quia εἶχε ex bonis libris est, nec Herodotus respuit, si fides editionibus, ut VII, pag. altera ab initio D. & pag. 437 iterum εἶχετο &c. neque illud improbum. At conf. c. 17 f. ubi iterum ἔχετο, item ἄρξατο, & cap. 24, ubi & ἔχε vulgo; in W. & Fl. tamen rursus εἶχεν. At cap. 17 rursus ἔχε, & sic ter, quater, deinde. Quis igitur haec incerta certa reddet? Plura de augmento neglecto ad c. 17 adiiciemus. REITZ.

ead. l. 18. Χάσμα μέγα ἐγένετο) Similis narratio de tali voragine in templo Iovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione exstructo, in quam omnem diluvii aquam defluxisse narrabant, & in quam quotannis placentam e melle & farina proiectam fuisse, est apud Pausaniam in Atticis, & ex illo Octavius Falconerius, vir, natalibus, doctrina & dignitate conspicuus, mihi que, cum in vivis esset, peramicus, in nummi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui adstipulor, etsi de explicatione illius nummi aliter sen-

tiam, de quo alias plura. GRAEV. Adde Xiph. 252 C. SOLAN.

Pag. 95. l. 7. Φορέουσι) Hic & permultis in locis hoc in opusculo prave antea legebatur φέρουσι. Vid. cap. 15, 16, & 31. SOLAN. Φέρουσι) Reciperem φορέουσι, nisi nimis frequens esset φέρουσι, tum hac dissertatione, tum apud alios, ut indicatum ad c. 10. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοῖσι) Sic W. recte. In impress. αὐτοῖς. SOLAN.

Pag. 96. l. 3. Τῆς Δερκετῶ) Leg. Scal. ad Varr. locum cit. BOURD. Vid. Spanh. 253, qui similem ex nummis formam exhibet. SOLAN.

ibid. Δερκετοῦς δὲ εἶδος &.) Vid. P. Wesseling. ad Diod. Sic. II, c. 4, N°. 33. REITZ.

ead. l. 4. Ξένον) Malim ξείνον. Vid. cap. 8 & 12, ubi recte. Item c. 27, ξείνη γυνή. REITZ.

ibid. Ἡμισέη μὲν γυνή) Haec culta fuit in urbe Phoenices Ioppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitano-
rum, mulieris formam prae se ferens, nihil piscis habens. Vide magnum Salmas. in Plinianis Exercitationibus. GRAEV. Salm. Plin. Exerc. 405 a. A. Ioppe. Vid. Ovid. Met. IV, 44. De Atergati vid. Strab. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι) Et hac de causa piscator Heliodorus cum frustra multoties rete iecisset, huic Deae suspendit lib. VI Anth. Δαίμονι τῇ Συρίῃ μάτην τρίβεν Ἡλιόδαρος Δίκτυον, ἐν νηοῦ τοῦ δ' ἔθετο προθύροις. BOURD. Vid. Xen. Steph. 150, 36, & Aelian. de anim. XII, 2 & 30. Porphyr. de abst. IV, 15, ubi insigne in eam rem Menandri fragmentum adducit, quod hic legere operae pretium est:

παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε.

Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκεῖνοι διὰ τινὰ

αὐτῶν ἀκρασίαν, τοὺς πόδας καὶ γαστέρα

οἰδοῦσιν· ἔπειτα σακκίον ἔλαβον, εἰς δ' ὅδ' οὖν

ἑκάθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρου, καὶ τὴν θεὸν

ἔξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Add. Plut. de superst. T. II, pag. 170: Τὴν δὲ Συρίαν θεὸν οἱ δεισιδαίμονες νομίζουσιν, ἂν μαινίδα τις ἢ ἀφύας φάγῃ, τὰ ἀντικνήμια διεσθίειν, ἔλκεσι τὸ σῶμα πιμπλᾶναι, συντήκειν τὸ ἥπαρ. SOLAN. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὐκοτε ἰχθύων φαύουσι) Artemid. On. I, 9: ἰχθύας πάντες ἐσθίουσι πλὴν Σύρων τινῶν τὴν Ἀστάρτην σεβομένων. Quod mox de Aegyptiis dicit, apud eos esse nonnullos, οἱ ἰχθύας οὐ σιτέονται, id Herodotus de sacerdotibus Aegyptiis tradidit L. II, c. 37, ἰχθύων δὲ οὐ σφί ἐξέσσι πάτασθαι. Plutarch. Sym-

pos. quæst. L. VIII, Quæst. 8, de iisdem loquens, ἰχθύων δὲ, inquit, καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους. Ad-
dit hic Lucianus, sacerdotes illos hoc non facere in gratiam
Dercetus, καὶ τὰδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Causam vero,
ob quam a piscibus abstineant illi sacerdotes, docet Plu-
tarch. loco dicto, esse, τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὡς ἀσύμ-
φυλον ὑμῖν καὶ ἀλλότριον, μᾶλλον δὲ ὅλως πολέμιον τῇ φύσει
τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖον &c. Idem de Isid. & Osir. p. 363 :
Διὸ τὴν τε θάλασσαν οἱ ἱερεῖς ἀφοσιοῦνται, καὶ τὸν ἅλα τυ-
φῶνος ἀφρὸν καλοῦσι καὶ τῶν ἀπαγορευομένων ἔνεστιν αὐτοῖς
ἐπὶ τραπέζης ἅλα μὴ προστίθεσθαι. καὶ κυβερνήτας οὐ προσ-
αγορεύουσιν, ὅτι χρώνται θαλάττῃ, καὶ τὸν βίον ἀπὸ τῆς θα-
λάττης ἔχουσιν. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τὸν ἰχθὺν ἀπὸ ταύτης
προβάλλονται τῆς αἰτίας, καὶ τὸ μισεῖν ἰχθυὶ γράφουσιν. L.
Bos. Adde Wessell. ad Diod. Sic. L. II, cap. 4, docentem,
alios causam superstitionis aliunde derivare, ut Hygin. II
Poët. Astr. 30. Cum Luciano vero consentire Menandr. in
Porphyr. IV A. A. 15, Athen. VIII, 8 &c. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκοτε ἰχθύων φαύουσι) Illustravit ex hoc etiam
loco Casaubonus in Athen. VIII, 5, illos Timochis in Hy-
peridem oratorem, eundemque piscium ligurritorem versif-
culos: τοὺς ἰχθυοπάλας οὗτος ἡμῖν πλουτεῖ. Ὁ φοφάγος γάρ
ᾧστε τοὺς λάρους εἶναι Σύρους. Ultimorum verborum hanc
simplicissimam puto sententiam, Lari, infidiatrices piscium
aves, si cum Hyperide comparentur, Syri sunt, adeo ille
multo eos appetit avidius. Ita neque illa nimis monstrosa hy-
perbole opus est, quasi piscibus ita exhausturus sit mare
Hyperides, ut lari cogantur esse Syri, h. e. abstinere a pi-
scibus: nec ut Laros dicamus hic intelligi luxuriosos alios.
GESN.

ead. l. 13. Τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστερὴν ἀπῆκετο) De
eadem Semiramide hoc narrat Diod. Sic. II, c. 20. Sed ori-
ginem fabulae indicans his verbis: ταχέως ἠφάνισεν ἑαυτήν·
ἐνιοὶ δὲ μυθολογοῦντες φασὶν αὐτὴν γενέσθαι περιστέραν, καὶ
πολλῶν ὀρνέων εἰς τὴν οἰκίαν καταπετασθέντων, μετ' ἐκείνων
καταπετασθῆναι. Ubi adi Wesseling. REITZ.

ead. l. 15. Δέχομαι) Sic W. & Fl. recte. In P. δέχομαι, in
reliquis δέχομαι. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' Αἰγυπτίων) Forfan Αἰγυπτίους. GUYET.
Παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνιοὶ εἰσι οἱ) Prave antea in omnibus im-
pressis legebatur hic παρ' Αἰγυπτίων &c. In M. & Fl. melius
παρ' Αἰγυπτίων ἐνίοισιν sine οἱ. Sed sic fatius visum locum re-

figere, ex utrisque aliquid decerpendo; quo facto nitet iam sententia. Absurda enim & *σολοικίζουσα* scriptura impressio-
rum, si a *Fl.* abeas: & ipsa *Fl.* non satis commoda. Quod
facile sentient, qui Graece sciunt, & elegantiarum istarum
non sunt expertes. SOLAN.

Pag. 97. l. 4. Ἀττις δὲ γένος Λυδῶς) Vulgatus Ἀττις di-
citur Luciano quoque in aliis locis. Hesychius notat, Ἀττις
a Lacedaemoniis vocari Ἀττις, τὸν Ἀττην φασὶ Λάκωνες.
Pausaniae in Achaicis etiam Ἀττις dicitur. GRAEV. Vid. He-
sych. quem hic emendandum censeo. SOLAN.

ead. l. 13. Σημίῃα δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ ἐς ῥένν ἀπικέεται) A
Belgicismo non abludens locutio, *pervenit ad illam*, pro simi-
lis est. Sed ut Latini *prope accedit*, pro fere simile est, ita &
Graeci verbo ἦκω utuntur. Liban. Epist. XVI, ἐγγὺς ἦκει.
Aristid. in Panath. (referente fratre G. O. Reitzio, in Belg.
Graec. p. 482) ἀνδρας κρατίστους καὶ τῆς γιγνομένης ἀρε-
τῆς ἐπὶ πλεῖστον ἦκοντας ἠνεγκεν. Cumque frequentissimum
sit ἀπιδεῖν ἐς τινὰ, & ἀπελθεῖν εἰς, ut etiam c. sq. ἐς Συρίαν
ἀπίκητο, non movi vulgatum ἀπικέεται, etfi hic forte ἐπι-
κέεται melius. REITZ.

ead. l. 14. Φέρουσι) Hic iterum peccant omnes impressi,
& ipse M. φέρουσι legentes. SOLAN. Confer supra ad cap.
13. REITZ.

Pag. 98. l. 2. Ἀττεα) Pro Ἀττην. Conf. supra c. 12 Σκύ-
θεα pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

ead. l. 6. Ἡρην) Marmor Oxoniense primum *Veneris Strato-
nices* meminit; vid. etiam not. p. 23, & Plut. Craff. 1011, ἦν
οἱ μὲν Ἀφροδίτην, οἷδε Ἡραν, οἷδε τὴν ἀρχὴν καὶ σπέρματα
&c. Vid. etiam Tacit. III, 63. SOLAN.

ead. l. 8. Κεῖνν) Pro ἐκείνν, recte, ut rursus infra § 60.
Ita κείνους Herodot. VI, 385 B. Κεῖνων IX, p. 584 E. ac non
semel alibi. Cur igitur supra ter quater apud Nostrium ἐκείνος
reliquimus? quia & hoc frequentatur Herodoto; nam ἐκεί-
νου L. II sub init. ἐκείνοι, etiam praecedente vocali, II, 102
C. ἐκείνον IV, 256 C. ἐκείνοι rursus IX, p. 588. REITZ.

ibid. Ἐπ' Αἰθιοπίνν) Ald. Basf. Hag. ἀπ' Αἰθιοπίνν, quo lo-
co uti possint forte recentiores Graeci ad suam circa praepo-
sitiones *μιζοβαρβαρίαν* defendendam, ut usus est illo ἀπὸ τὸν
Ταῦγετον Dial. Deor. XIV, 2, non Scholiastes modo, sed
etiam Alex. Helladius, tum in sua Grammatica p. 438, tum
Stat. praef. Eccl. Gr. p. 95, quibus quantumtribuendum sit,
hic non disputo: sed, si quid in ista lectione veteri peccatum

fit, non in praepositione peccatum, sed in casu arbitror, legendumque *ἄπ' Αἰθιοπίης* nam in reditu suo hic fuisse Bacchum, ea probant, quae sequuntur, illud praesertim, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθίοπων ἤνεικε. GESN.

ead. l. 10. Καὶ ἐλεφάντων κέρα) Et elephantum cornua. Vulgo elephantum dentes dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse, non dentem, contendit Pausanias in Eliacorum primo, & Aelian. IV Hist. anim. 31, & XIV, 5. Sic & in sacris literis Apoc. XVIII, 12, cornu tribuitur elephanti, & Martialis lib. I, Ep. 19, de elephante taurum interficiente:

Qui modo per totam, flammis stimulatus, arenam

Sustulerat raptas taurus in astra pilas:

Occubuit tandem cornu potiore petitus,

Dum facilem tolli sic elephantia putat.

Sic istud epigramma legendum. Vulgo sine sensu legitur, *cornuto ardore petitus*. Mss. *cornuto dore*: hinc facile videre licet scribendum esse *cornu potiore*, hoc est, fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cornu bovis. GRAEV.

ead. l. 11. Κέρα) Elephantorum dentes prominentes Graecis vocari cornua, vid. ap. Diod. Sic. aliquoties. Et Romani eas belluas primum videntes Boves Lucas vocasse, in vulgus notum. REITZ. Adeundus cl. Bel. de Ballu Animadv. in Oppianum T. I, p. 303.

ibid. ἤνεικε) Recte, pro ἤνεγκε, ab antiq. ἐνέγκω pro φέρω. Sic ἀνήνεικαν Herod. VI, 391 A. Ἀπήνεικε VI, 390 A. Alia dabit Maitr. de Dial. p. 124, ubi tamen male editum, ea esse ab ἐνέγκω, nescio mea, an operarum negligentia, certe ἐνέγκω auctorem dare voluisse, ex illico adiecto Scholio patet, ubi Corinth. ait: τοῦ ἐνέγκω ἀφαιρεῖται τὸ γ, καὶ — ἐπεντίθεται τὸ ι, ἐνείκω &c. REITZ.

ead. l. 12. Φαλλοὶ) Tangit haec verba Schol. Aristoph. vid. infra c. 22. De horum origine vide Clem. Alex. 15 B. SOLAN.

Pag. 99. l. 1. Φαλλοὺς &c.) Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, ubi habemus αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως, ait: Τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστὶ τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλουμένη, ἥτις τῶν Διονυσίων ἀρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ Φαλλοῦς, φησιν, Ἕλληνες Διονύσω ἐγείρουσιν. ἐπὶ &c. ut hic. Dein vero pro καλέονται δὲ τάδε, habet καλέεται, non male. Cumque in φέρουσι consentiat, id in φορέουσι contra omnem auctoritatem convertere non sustinui, cum & in Herodoto promiscue legas, ἐστὶ φορέειν potius eidem sit portare, φέ-

πειν *sufferre, pati*, & suspicio quaedam resideat, ubi contra consulum apparet, a librariis neglectum. REITZ.

ead. l. 2. Φορέουσι) Locum citat Schol. Aristoph. pag. 127 B. cum eodem in hac voce, quo omnes hic impressi laborabant, mendo. SOLAN.

ead. l. 3. Ἄνδρας μικροῦς) Phalli sive Priapi pingebantur nanorum specie, ut monui ad Petron. Sequitur mox, *μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας*, & paulo post *ἔχων αἰδοῖον μέγα*. Sic apud Hesych. *νάγος ἐπὶ τῶν μικρῶν, ὡς νάνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γοῦν νάνοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα*. Talis erat pictura Dei hortorum, cuius meminit Tzetzes ad Lycophronem, vocans eum *δυσειδῆ καὶ βαθυαἰδῖον*, lege *βυτυαἰδοῖον*. BOURD. Disertius longe Herodotus II, 48, de Aegyptiis, *ἀντὶ φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἐξευρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κόμας γυναῖκες, νεῦον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλῶ τέω ἔλασσον ἐὼν τοῦ ἄλλου σώματος. προηγέεται δὲ αὐλός. αἱ δὲ ἔπονται ἀείδουσαι τὸν Διόνυσον. διότι δὲ μέζον ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινεῖ μούνον τοῦ σώματος κ. τ. λ.* haec ultima verba, ut & illa, *νεῦον τὸ αἰδοῖον*, satis indicant, cur *νευρόσπαστα* fuerint, & dicta fuerint ista simulacra: solum illud membrum, quo censebatur, nervis moveri nimirum poterat. GESN.

ead. l. 4. Νευρόσπαστα) Priapos. Conf. Diod. Sic. I, cap. 88 pr. REITZ.

ead. l. 5. Σμικρὸς) Ut in aliis Dialogis *μικρὸς* & *σμικρὸς* promiscue scribitur, ita hic *σμικρὸς* Ionice omnino requiritur. Nam sic Hippocr. & Herodot. adeo frequenter, ut exempla addere pudeat; ac si bis vel ter aliter legas, id euphoniae causa forsan factum suspicere, ubi aliud *σμ* & *σφ* praececit. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν πρὶν ἔόντα) Legendum videtur *τὸν νῦν ἔόντα*. GUYET. Optime. Et quia Codd. addicunt, sine mora recepi. REITZ.

ibid. Νῦν) Omnes impressi *πρὶν*, corrupte, lege *νῦν*. Quod iam & in W. & L. reperiri comperio. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. Βασιλῆος) Seleuci Nicatoris, regis Syriae post Alexandrum primi. Vid. Aeliani locum ad initium huius libri a me laudatum. SOLAN. Non audienda exemplaria, quae aliter legunt: *βασιλῆος* enim Herodoteum & Hippocraticum est. Vide saltem Herod. IX, pag. 585 bis. Et VI pr. ter. *Βασιλῆα* V, 330 C. & 389 B. bis. *Βασιλῆες* V, 331 C. & IV, 256 D. Contra vero, quod mirere, dativ. *βασί-*

αἰῖ semper penultima brevi. Vid. V, 330 C. VI sub init. & p. 384 D. ac 390 E. REITZ.

ead. l. 2. Στρατοῖκῃ ἐκέλευν) Seleuci uxor, noverca Antiochi: Medicus autem Erasistratus, si recte narrat Plutarchus in Demetr. p. 1660 seqq. H. Steph. GESN.

ead. l. 3. Ἰντροῦ) Erasistrati. V. Plut. Demetr. 1660. SOLAN.

ead. l. 10. Μαθὼν δὲ) Legebatur ante, μαθὼν δὲ ταῦτα, ἐποίησε. Ego distinctionem mutavi. REITZ.

ead. l. 11. Ἐχέ) Quia sic supra bis ter, iam eo minus εἶχε rescriberem. Vid. ad c. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ἀρχατο) Quia ἡλλάξατο suum habet augment. etiam ἤρξατο dicas scribendum: at quando illico quoque sequitur ἐχετο dubium an εἶχετο, & ἀρχετο iterum c. 21 scribitur, ubi plura similia demonstramus; ac tam crebro in hac Dissert. augmenta adduntur, omittuntur; quis certam rationem inierit, quid scribae sibi indulerint, quidve Lucianus Ionismi causa dederit? nec res est tanti. Conf. tamen supra ad c. 12 in ἐχε an εἶχε dicta, ac lege ut volueris: nostrum est in re non satis certa servare vulgatum, ubi id pluribus firmatur. Augmenta, praecipue syllabica, Ionibus extra carmen plerumque addi, singulae auctorum paginae docent. Temporalia vero saepius, quam Atticis, negligi, vide ex his speciminibus: μένεσκον Herodot. IV, p. m. 269 B. φείγεςκον 270 B. ἀκουσαν IX, 586 f. ἐργάζοντο p. seq. B. & 592 B. ἀπαλλάσσετο 588 E. οἶκεον VI, 387 D. κατοίκεσε ibid. aliaque duodecim, ut ἀμείβετο, ἄφθῃ &c. vid. ap. Maitt. p. 124. Plurimum vero addita iisdem verbis augmenta, ut ἤκουσε pag. 588 E. ἤκουον, 590; ἠπείγοντο 588 C. ἠγε 589 &c. κίσσετο infra c. 22. Plura mitto enumerare Grammaticaster. REITZ.

Pag. 101. l. 2. Τὴν) Artic. praepositivo pro postpositivo Iones uti, nihilque opus esse ἦν recipere, iuniorum tantum causa moneo. Vid. Hippocr. Aret. & Herodot. singulis paginis. REITZ.

ead. l. 4. Φρενοβλαβεῖν) Si φρενοβλαβεῖν legas, vulgatum cum W. conciliaveris. REITZ.

ead. l. 6. Τοιᾷδε) Sublato puncto subscr. malim τοιᾷδε, accusandi casu, ut referatur ad ἐφεύδετο, ait frater. Nondum video, quare necesse sit. REITZ.

ead. l. 11. Προξενέεις) Προξενεε legendum videtur, ut τῷ ἐγείρε conveniat. GUYET. Et si προξένεε magis regulare hic videtur, ut iungatur imperativo ἐγείρε, cave tamen mutes quidquam, quia μὴ recte futuro tempori iungitur, ut modo

aoristo iunctum fuit in μή μοι παῖδα δλέσης, & προξενείς pro futuro quasi secundo habendum, ut ἐρέω, dicam, c. 37 pr. & crebro deinde. Perinde enim est, utri Grammaticorum parti accedas, quorum hi aiunt, verba in ἐώ carere futuro secundo, illi praesens in talibus usurpari pro futuro 2, vel futurum 2 idem sonare, quod praesens contractum. REITZ.

Pag. 102. l. 6. Γυναῖκα καὶ βασιλῆην) Diserte asserit etiam Plut. Demetr. 1661, & M. 607, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ πόλιν) Seleuciam, quam Bagdad hodiernam esse existimant magni nominis Geographi. Verum Bagdad cum ad Tigridis ripam finistram, seu orientalem, sita sit, Seleucia non est, sed in adversa ripa nova urbs; qua de re vid. omnino H. Prideaux P. I, L. VIII, versus finem libri. SOLAN.

ibid. Εὐφρήτη) Seleuciae situm a Luciano fuisse ignoratum, quis credat? Atqui audis hic asserentem in Euphratis ripa sitam eam urbem; quam Strabo XI, 522 D. XVI, p. 738 D. & 743 C. diserte in Tigridis ripa, cum ceteris geographis historicisque, ponit. Quid ergo? mutabimurne, absque Mss. Codd. auctoritate? non placet. Nec nobis in veterum libris tantum licere existimo. Ita enim fiet, ut si quid humani passii sint, sic sciri nunquam possit. Interim tamen caveri etiam decet, ne librorum auctoritate decepti falsa pro veris a legentibus accipiantur. Cum hic itaque in libris nostris nihil subsidii sit, textui quidem Luciano Euphratem relinquam; sed monebo, errorem esse aut Luciani ipsius, aut eius exscriptorum. Tigridem enim, non Euphratem, aut scripsit, aut scribere debuit. Adi eundem Prideaux l. c. qui Plinium etiam adducit eiusdem rei testem VI, 26. SOLAN. Cum in Iunt. esset Εὐφρήτη, Solan. adiunxerat, nihil variare edd. Frustra: nam eas excutiens aliter rem habere vidi. Εὐφρήτη tamen verum esse, vide sic sexies exaratum in Herodoti L. I, p. 82, 84, 85. REITZ.

ead. l. 8. "Ενθα — τελευτῇ ἐγ.) Errat iterum hic, quisquis est, auctor huius libelli: non enim Seleuciae diem obiit Seleucus, sed in Europa, Macedoniam invasurus a Prolemaeo Cerauno pugione percussus. Vid. Prideaux P. II, L. I, anno ante C. 280, & scriptoribus ab eo laudatis adde Strab. XIII, pag. 623 D. sed hic regionem non nominat, in qua percussus est. SOLAN.

ead. l. 11. "Εθνήσατο) Et sic supra, c. 14. REITZ.

ead. l. 14. "Ωρην) Sic spiritu tenui B. in reliquis cum aspero scribitur; vid. & Ἀστρ. cap. 27. SOLAN. Οὐδεμίην ὥρην ἐποίηστο) Sic Herodot. I, p. 2 D. Et laevigato in ed. Steph.

spiritu, μηδεμίην ὄρην ἔχειν ἀρπασθεϊσέων, nullam raptarum curam habere. Adde Nostrium supra de Astrol. c. 27. REITZ.

Pag. 103. l. 8. Ἐπεδέξαο) Ἐπιδέξασθαι pro ἐπιδείξασθαι Ionicum esse, v. ad c. 1. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλίσσετο) Ἐλίσσετο, ut supra. GUYET. Et si in talibus amant etiam Iones augmentum, nihil tamen mutavi, quia & sic c. 22 med. λίσσέτο τε καὶ γούων &c. Possis tamen coniecere, augmentum a scribente omissum, quia ab dictante ob vocalem praecedentem absorptum erat: nam cum cap. 18 pr. plane legas αὐτίκα ἐλίσσετο, credibile est, & hic ita dedisse auctorem. Sed cum & mox χρῆν pro ἐχρῆν, recte & usitate, nihil satis certi statuas. REITZ.

Pag. 104. l. 5. Ταύτης τῆς) Subaudiendum videtur ἔδει. GUYET.

ead. l. 9. Χρῆν) Pro ἐχρῆν, recte. Herod. VII, 440 C. Ne plura, nam urgent operae; itaque properandum est. REITZ.

ead. l. 13. Τρώμα) Ego τρώμα verum credo. Sic τρώματα Herodot. I, p. 8 A. ed. Steph. Et Hippocr. de morb. I, p. m. 3 & 4 ter, ac saepe deinde. Τρώμασι Aret. Capp. pag. 113 m. τρώματι p. 85 A. & ubique. Sed cum & alibi αὐτὸν εἰδὲν sit ὄν, ut δωύμαστὰ pag. 1, & sexcenta similia, vulgatum non tetigi. REITZ.

ead. l. 15. Βασιλῆα) Hoc verum esse, vid. ap. Herodot. I, p. 1 C. p. 2 A. & B. & sexcenties deinde. REITZ.

Pag. 105. l. 1. Ἀπεκέατο) Et si ἀπικέετο supra frequens, & recte, in hoc tamen verbo terminatio εατο proba. Sic Ἀθηναῖοι ἐπέκεατο Herodot. IX, 592 f. Sed nec in altero verbo improba: nam & ἀπικέατο αὐτοὶ IX, 590 f. & VI, 386 C. Περιεκαθέατο VI, 388 C. Περιβαλλέατο 389 C. REITZ.

ead. l. 3. Ἐχειν) Infinit. ille pro imperativo, ut Atticis non inusitatus, (vide modo supra plus decies Cronof. a c. 13 ad 20) ita Ionibus perfamiliaris. Vide etiam plus decies ita scribentem Hippocr. I, Aphor. 19, 20, 21, 22, 23, 24. REITZ.

ead. l. 5. Αὐτίς) Recepi ex Herodoti more, quamquam & αὐθις editum in Hippocr. I de morb. 9 pr. & infra cap. 26 & 27. REITZ.

ead. l. 7. Ὀν) Pro οὖν millies apud quosvis Iones & Nostrium supra de Astrolog. aliquoties. Adde mox c. 22, ἐπινοέει ὄν, & supra non semel. Nec obstat, quod in Hippocr. saepe οὖν legamus, ut I de Morb. p. 9, v. 8. Item I, Aph. 3 bis. Ibid. Aph. 5 ac 10. Non dicerem, nisi varietas moneret, vulgatum hic probare. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχετο) Vid. supra c. 17 f. ἀρχατο, & mox οἰκοδομεῖν c. 22; ἀυλίζετο, λίσσετο, ἄπτετο &c. itidem sine augmento; & c. 24, ἀρχετο rursus. REITZ.

ead. l. 16. Νῆδν) Non ausculto Codici W. νεδν scribenti. Νῆδς Herod. II, 170 D. & paulo post ib. quater. Et ita bene Noster infra c. 26 &c. REITZ.

Pag. 106. l. 4. Ἦν) Iam contracte: at supra ἐνν, c. 18 post med. quod quidem magis Ionicum. Sed & contracte tam crebro Hippocr. & Herod. ut nihil mutem. Ὅταν ἐν apud illum I de Morb. pag. 11 pr. ἢ I Aph. 3. Plura huius farinae addere taedet. Nisi quod itidem varietur in ἦρ III Aph. 9, cum ἐαρ ibid. 11 & 12. Sed ἦρ eodem Aph. & ἦρος Aph. 20 eiusdem Sect. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ δείπνου) Proba phrasis. Leop. 127. SOLAN.

ead. l. 12. Λίσσετο) Et sic supra c. 19; cumque & ἄπτετο adiungatur, non ἦπτετο, nihil muto. REITZ.

Pag. 107. l. 2. Ἦνεκε) Ita scribo; v. ad c. 16. REITZ.

ibid. Τὰ οὐποτε ἔλπετο, μανὶς μὲν οὕτω ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμῶς ἐλήθετο) Haud dubie legendum ἀπέσχετο. Interpres quoque destitit reddidit. Nimirum Stratonice, cum frustra Combabum in amorem sui pellicere omnibus viribus contendisset, Combabus tandem ostendit, se μεγάλοις μυστηρίοις non esse aptum; quippe qui id sibi exsecuisset, quo virum potuisset agere. Illa itaque, visis, quae nunquam speraverat, sic quidem a furore illo destitit, nunquam tamen amoris oblita est. Pro eo c. 39 dicitur μανὶς μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο. Forte & οὐκοτε, non οὐποτε, scripsit Ἰωνικῶς, ut supra c. 14 med. οὐκοτε ἰχθύων ψαύουσι. IENS. Certe οὐκοτε leg. etfi ὁπότε quoque in Herod. VI, 387 C. pro ὁκότε, quod mihi pariter suspectum, quia sexcenties aliter habet. REITZ.

ead. l. 3. Μανὶς — ἔσχετο) Ad verbum, tenuit se, constitit furoris, vel, quantum ad furem. Homerica dicendi ratio, id est, optima. Il. P, 696, & aliquoties alias, θαλερὴ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή, vox faucibus haesit. Od. P, 238, φρεσὶ δ' ἔσχετο, ut Germani, er hielt an sich. Hymn. XXVII, 12, ἔσχετο δὲ ἄλμν, constitit mare. Il. X, 416; it. Od. B, 70, Σχέσδε φίλοι, ut nostri, halt! continete vos. Et cum genitivo Od. Δ, 422, σχέσθαι βίης. & Il. N, 747, μάχης σχήσασθαι ὄϊω. Servemus itaque erudito scriptori suam elegantiam, a qua nec Herod. neque Plutarchus alieni sunt. Alioqui facile esset legere, unica literula paulum immutata, μανὶς μὲν οὐκω ἐκείνης ἔσχετο, non amplius tenebatur illa insania. Sed melius est nihil tetigisse. GESN.

ibid. ἔχετο) Vid. Ienf. In omnibus impress. & M. ἔσχετο. Sed idem Mf. Cod. & ed. *Fl.* οὕτω non agnoscunt. SOLAN. ἔσχετο) Solan. diserte ἔχετο scripserat. At si hoc sensus patitur, possis & ἔσχετο legere. Verum non *servandi*, *perseverandi*, sed *desinendi*, *cohibendi*, sensus requiritur, unde Ienf. recte quidem ἀπέχετο diceret, quod scil. magis perspicuum esset. At cum verba cohibendi, desinendi, genitivum ament, ut notissimum ex Aur. carm. Pyth. v. 9, κρατεῖν — γαστρός, — ὕπνου, — θυμοῦ, ita & σχέσθαι hac potestate invenitur crebro apud Homer. cuius exempla a Gesnero occupata non repeto. Hoc tantum addo, tenere fugam, cursum, utrovis more Latinis dici, modo pro sistere, modo pro pergere, obtinere, ut monstro in libro de Ambigg. p. 604 — 5. Et sic ὅς εἶχεν ὀργῆς, qua ira percitus erat, etiam contrarium fere τῷ ἔσχετο μάχης significat. Vid. Steph. Thes. T. I, p. 1317. Addo εἶχετο τῶν ἐργῶν, opus strenue aggreditur, vel proprie, gnaviter urgebat coepta, ap. Diod. Sic. XI, c. 43, atque non semel deinde. Quae opposita verbi εἶχειν vel σχέσθαι notio in dubium impulit viros eruditos, ut non crederent vulgatum hic stare posse, quod tamen omnino sanum esse, Gesn. satis docet. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν ἄνδρα) Conf. supra c. 20, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα. Ne plura in re nota. REITZ.

ead. l. 16. Σθενεβοῖος) Quae Anteia etiam dicitur; vid. II. Z, 155, & seqq. SOLAN.

Pag. 108. l. 7. ἦεν) Sic M. In plerisque impress. ἦε. Sola *Fl.* ἦεν. SOLAN.

ead. l. 9. ἔχε) Conf. supra ad c. 12. REITZ.

Pag. 109. l. 5. εἶνεκα) Non audiendus W. εἶνεκα & εἶνεκεν vere Ionica sunt; vid. Herodot. & Hippocr. ubivis. VI, 390 E. IX, 585 B. & 589 A. εἶνεκεν seq. vocali II, 101 bis. Nec in eorum edd. observatur discrimen, quin & εἶνεκα sequente vocali, & εἶνεκεν sequente consona edatur contra euphoniā, ut in Aph. Hipp. I, 3, τουτέων οὖν εἶνεκεν τὴν εὐεξίην. Sed cum etiam ament hiatus Iones, talia non curemus, alioqui εἶνεκεν hic rescriberemus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέδειξε) Lege Ion. ἐπέδεξε. V. c. 19 med. Sed & ap. Herod. IV, p. 250 B. editum προσδείξαντα, non προσδείξαντα. REITZ.

ead. l. 12. Δεσπότης) Pro δεσπότην. GUYET. Conf. supra c. 12 Σκύθας pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

Pag. 110. l. 10. Ἐσαγγελέος) Ab ἐσαγγελεύς. GUYET. Quis vero hoc nescit? REITZ.

ead. l. 17. Αὐθις) Scribe *αὐτῆς*. Quod vid. ap. Maïtt. p. 133; ut *κατότι* apud Herodot. VII sub init. & alibi. Ita *αὐτῆς* recte deinde c. 20, 30 & 57, hac Diff. Sed cum & alibi hoc Dial. *αὐθις* editum, sine varietate Codd. ut ante vidimus, & c. 27 videbimus, non mutavi vulgatum. REITZ. At *αὐτῆς* S. & B. 4.

Pag. 111. l. 16. Ἔργα γυναικῶν) Plaut. *Afin. Opto annum hunc perpetuum mihi huius operas.* Barth. SOLAN.

Pag. 112. l. 8. Ἐεδύσατο) M. uti emendaram. In omnibus enim ante impressis legebatur *ἐεδύσατο*. SOLAN.

Pag. 113. l. 3. Ἀποκέκρινται) Sic M. & impr. omnes, (excepta l. quae *ἀποκέκρται*.) Nisi quod *Fl.* prave *ἀποκέκρνανται*. SOLAN. Iuntinae lectio forsan vera. Quia tamen non perpetuum verbum singulare cum neutro plur. nihil mutavi. REITZ.

ibid. Μέγας) Haud quaquam credibile est, tantae altitudinis fuisse templum. Corruptum esse hunc locum etiam inde patet, quod mox eiusdem altitudinis fuisse Phallos additurus, trecentorum cubitorum fuisse ait. Nodum solvant alii. In M. nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 5. Ἠλικίην καὶ οἷδε τριηκοσίων ὀργυιῶν) Numerus hic excedit fidem, & est iusto maior. Interpres ita vertit: *etiam hī statura trecentarum ulnarum.* Nescio quare: nam *ὀργυιά* est *τριάπηχus* vel *ἑξάπους*: at quatuor cubiti vel sex pedes multum excedunt unius passus mensuram. Pro *τριηκοσίων* credo legendum esse *τριάκοντα*, (immo *τρίηκοντα*, Palmeri, Ioni-ce) & sic debere legi, evincunt ea, quae inferius ait de catena, qua homo in summitate Phalli positus, ea, quae sunt ad victum & alios usus necessaria, vestes, vasa & alimenta attraherat. Nam nullius hominis, nedum hominum quatuor, aut plurium sunt tantae vires, ut possint catenam pedum mille & octingentorum tractare, & in tantam altitudinem attrahere. PALM.

ead. l. 6. Τριηκοσίων) *Τρίηκοντα* forsan. GUYET.

ead. l. 10. Ἀγαθὰ πάση) Ex variatione *Fl.* & *W.* facile colligitur, *ἀγαθὰ συμπάση* legendum. Sed quia & vulgatum probum, non refert. REITZ.

ead. l. 17. Φαλλούς) Conf. supra c. 16. REITZ.

Pag. 114. l. 4. Σειρῇ μακρῇ — ἢ ἐν Αἰγύπτῳ — οἷδε τὸ λέγω) Hic locus apprimè facit ad locum Plinii intelligendum, quem sollicitavit, sed infelicitè, summus vir Salmastius, in suis ad Solinum exercitationibus pag. 1329. Ut igitur emenderetur ille Plinii locus, & illustretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam. Exstant in c. 4 lib. XIII, ubi de palmis loquitur:

Reliquae teretes atque procerae densis gradatisque corticum pollicibus auctioribus, faciles se ad scandendum Orientis populis praebent, utilem sibi arborisque induvis circulum mira pernecitate tum homine subeunte. Pollices auctiores vocat Plinius amputatorum vel decidentium ramorum reliquias eminentes & ex cortice protuberantes, ut pollex exsertus ex manu. Id Gallice dicimus *chicots*. Hinc Plinii locum sane salebrosus & mendosus ita debere legi contendit Salmasius, *utilem sibi aborique inductis circulum*. Quae lectio mihi videtur aliquid habere absurditatis: qua enim utilitate affici potest arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine nostri Plinii Codicis emendaveram, *vitilem sibi arborique indutis circulum*, & ita censueram legi debere doctus a quodam nobili navarcho de modo, quo incolae Palmiferae regionis in Africa celeriter cum suo circulo scandunt excelsas palmarum arbores: scilicet induunt se una cum arbore ipsa circulo e vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & subsultim attollentes, celerissime usque ad arboris summum, ubi sunt rami & fructus, scandunt; id saepe facientes, ut lagenas suas ramis succis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic apposui hominis ita cum circulo

fuo scandentis. Quae emendatio mea firmatur omnino ex hoc Luciani loco: unde non mediocriter gavifus sum. Expende rem accuratius, lector candide, & confer cum nostra emendatione, & ut spero, non solum eam approbabis, sed plausum dabis. PALM. Σειρὴ μακρῇ) Lege μικρῇ. Vid. sequentia verba ubi catenae alterius & ab hac diversae (quae sc. esset, uti Ienius emendare iusserat & ex W. restituiimus, μακρὰ) mentio fit. KUSTER.

ead. l. 13. Μίμνει τε χρόνον, τὸν εἶπον ἡμερῶν) Puto, Lucianum scripsisse τῶν, Ionice pro ὧν, ut passim in hoc libello, (quamvis & τὸν pro ὧν scriptum sit) *Et manet tempus eorum, quos dixi, dierum.* Nempe dies septem (ut cap. 28 med. dictum) quotannis homo aliquis in aliquo Phallorum, qui in προπυλαίοις templi Syriae Deae sunt erecti, persistit. IENS.

ead. l. 14. Τῶν εἶπον ἡμ.) Egregie Ienius hoc viderat; idque accedente iam Codice, omnino recipiendum duxi. REITZ.

ead. l. 15. Κομίζουσι — ἀπ᾽ αὐτοῖς) W. & Fl. aliter, nempe, τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκείνον τῷδε κείμενον κατ᾽ αὐτοῖς. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Καταγορεῖν) Confer cum Scholio 8. Legendum autem videtur καταγορεύων. SOLAN.

Pag. 115. l. 7. Ἐπικέεται) Sic M. & Fl. In reliquis ἐπικέεται. SOLAN. Et si vulgatum non damnabile, (ut vid. ad c. 6) tamen quia optimae notae libri —έεται hic habent, idque optimum, facile hoc dedi Solano, ut hic reciperem; etsi deinde non facio idem, quia ob utriusque frequentiam probabile est utrovis more dedita opera scriptum. Cf. c. 32. REITZ.

ead. l. 9. Δοκέειν) Sic scripsimus, ut supra c. 1. In omnibus impr. & ipso M. erat δοκέει. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐδρῇ μεγάλῃ ἀνέχει ἐκ τῆς) Leg. videtur ἔδρῃ μεγάλῃ ἀνέχει ἐκ τῆς, μέγας &c. GUYET.

ead. l. 14. Ἐκ γῆς μέγας) Ita Cod. L. In omnibus impr. ἐκ τῆς, quod unde sit, facile perspicis. SOLAN. Ἀνέχει ἐκ τῆς) Non dubito, quin scripserit auctor ἐκ γῆς. Quam facile Γ in Τ, tum maiusculae huius formae, tum minusculae antiquioris, quae in Aldinis adhuc libris frequens est, permutentur, inveniendi constat. Quam conveniat γῆς sententiae, ex versione nostra apparet: quam nihili sit ἐκ τῆς, inde colligas, quod omiserunt plane interpretes. GESN.

ead. l. 15. Ἐπικέεται) Sic etiam hic scribi oportet. Fl. tamen cum reliquis hic errat. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Sic W. & Fl. ut ad templum referatur, melius, quam in reliquis αὐτήν. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ πρόννος) Quidquid sit de usu aliorum scriptorum, qui nescio an hic satis inter se convenient; hic certe auctor partibus templi sic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύλαια, *vestibulum*, sit locus subdivalis, magnus, centum passuum, non ipsi modo portae, orientem spectanti, obiectus, unde nomen habet, sed ad latus boreale, (non item ad australe, nec ergo aequabiliter) multum excurrans, in quo phalli positi. Ex hoc *propylaeo* demum per gradus ascenditur in crepidinem duos passus altam, cui templum s. aedes imposita est. Hic *pronaus* est, atrium templi, aedes anterior, aperta undique, columnis subnixa, tectum commune ipsius *pronaï*, & aedis proprie dictae, τοῦ ναοῦ, sustentibus. Hic *pronaus* (*porticum templi* etiam dixeris) ἡσκηται θυρησι χρυσεῖσι, *excultus est valvis aureis*, non quasi ipse sit clausus; sed valvae, quibus apertis in ναὸν intratur, exteriore ornatu suo, argumentis, in quibus describendis multi sunt poëtae & antiquarii, porticum illam, illum *pronaon*, exhilarat. Per has igitur valvas in ναὸν itur, aedem proprie dictam, quae *cella* saepe Latinis est, eius magnitudinis, ut aliquot centum armatos ceperit *cella Concordiae* Cic. Philipp. III, 12, & in *cella Iovis Capitolini cremare* Caesaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac *cella* diversus hic & minor est δάλαμος, interior & sanctior recessus, cum choro templorum nostrorum comparari qui possit. Alius est in Cnidiae Veneris templo ille νεώς, s. σηκὸς ἀμφίθυρος, augustior, quaedam aedicula, cui inclusa imago, de qua diximus ad illum locum Ἐρωτ. c. 11 ὀπισθόδομος, posticum templi, plane separatus & bene munitus ad thesauros afferandos &c. GESN.

Pag. 116. l. 1. Θύρησι τε) Lege γὰρ pro τε. SOLAN.

ibid. ἡσκηται) *Elaborata est, instructa.* GUYET. Habuimus crebro supra, ut *Amor. c. 3, ἡσκημένη κόμη.* Ibid. cap. 10, εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο. Rursus *ibid. 33. Imag. 11 post m. λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος.* Plurarch. T. II, p. 1162, κάπρον χρύσειον εἰς προτομήν ἀνθρώπου ἡσκημένον. Diod. Sic. IV, c. 77, πτέρυγας θαυμαστῶς ἡσκημένας. REITZ.

ibid. Χρῦσεισιν) W. recte. In impress. omnibus χρυσεῖσι. SOLAN.

ead. l. 8. ἔνδοθεν) Τὸ ἔνδοθεν hic pro ἐνδοθι, ut & supra. GUYET. Verum est, ἐνδοθι proprie esse *intus*, ut Hom. Il. A, 243, — σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sed & ἔνδοθεν eidem familiari eodem sensu, ut Z, 247, — ἔνδοθεν αὐλῆς Δῶδεξ' ἔσαν &c. Exemplorum satis habet Seberus. REITZ.

ibid. Οὐκ ἀπλόος) Nihil opus est emendatione. Adspiratio-
nem enim sic negligere Iones, nimis notum. Ita οὐκ ὁμοίως,
& οὐκ ὡς, vide ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. pag.
133, & satis patet in compositis ἀπικνέομαι & similibus. Ita
ἀπ' οὐ Herod. IV. Et ἀπ' ἐσπέρας IV, 272 B. Licet in Hip-
pocr. adspirata plerumque adscita, ut ἀφ' ὀκείων I de Morb.
pr. & ἐφ' ὀκοῖα ib. ἀφ' ὧν ib. οὐχ ὁμαλή ib. p. 9; ἀφ' ἐαυ-
τοῦ pag. 8: contra, ἀπὸ ἐαυτοῦ ib. 9, 15, cum illico tamen
rursus ἀφ' ἐαυτοῦ, & ἐφ' ἐαυτήν, ib. 9 f. Item ὑφ' ἧς p. 8 f.
Sed defino nugarum. REITZ.

ead. l. 11. Ων) Sic W. & B. 2. recte. Sic enim postulat
haec Dialectus. Nec unquam in eo M. ea in voce peccat-
tur. Reliqui impr. οὐν. SOLAN.

ibid. Ἐσέρχονται) Sic in M. Ex manu tamen recentiore.
Omnes impr. prave εἰσέρχεται. SOLAN.

ead. l. 15. Ἦτε Ἡρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἔόντα) Interpretan-
dus hic locus est de Iove Dolicheno, auctore Luca Holste-
nio in notis ad Stephanum de urbibus, in ΔΟΔΙΧΗ. ALMEL.

ead. l. 16. Ἀμφὶ δὲ χρύσειοι) Adscripsit la Croze vid.
Blond. de Sibyllis L. I, c. 13, p. 65. Non vero satis designa-
verat, ad quae verba haec pertineant, cumque librum illum
non possideam, locum investigare nequeo. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Φορέουσι) Recte hic habent plerique im-
pressi. M. & Fl. φέρουσι, prave. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται) Vid. Spanh. ad Callim.
255, & Holst. ad Steph. Byzant. Sine ν in omnibus impr. ex-
cepta Fl. scriptum erat ταύροις. SOLAN.

ead. l. 3. Εἶματα) Scriptura haec ex W est. quam nos lu-
benter arripuimus, utpote praestantiorē vulgata ὄμματα.
SOLAN. Potius εἶματα scripsi, ut habuimus non longe ante,
ac bis deinceps, & c. 51, etsi εἶματα laevigavit Solan. ex
W. Forsan imprudens, ut interdum in accentibus & spir.
manus eius erravit. At recte adspirari, ut sexcenties ap. Ho-
mer. & in Herodoto L. II, 134 B. constat. REITZ.

ead. l. 5. Ἡ δὲ Ἡρη — τοι) Non placet illud τοι, quod omnes
libri nostri exhibent. Mallem σοι. SOLAN.

ead. l. 6. Σύμπαντα) At Herod. σύμπαντα semper. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φορέει) Bene monuit
Hemst. adeundum Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114. Ibi is
docet, recte Camerarium ex illo Aristoph. loco observare,
statuarum capitibus apud vetr. lunulas addi solitas fuisse, ne
avium stercore inquinarentur. Sed refutat eundem opinan-

tem, inde Christianis manasse morem sanctos suos cum eiusmodi orbibus in capite pingendi; cum & veterum Deorum Dearumque imagines apud vet. Graecos circulo radiato honoris gratia ornari solerent, ut ex hoc Luciano non modo pateret, sed & ex eiusd. Tim. c. 51, ubi cum Hemsterh. iam plura dederit, eo lectorem remitto. REITZ.

ead. l. 11. Κεστών) Vestem fuisse opinatur eruditissimus auctor notarum ad marmor. Oxon. p. 24, 2. Vide tu Hom. Il. E, 214. SOLAN.

ead. l. 12. Περικέεται) Cur iam non etiam *περικέεται* emendat Solanus? An quia sensit, & saepiuscule sic deinde legi, ut c. 34, *κέεται* — *θρόνος*, & ibid. iterum &c. Et *ἀποκέεται* c. 51. Vid. nos ad c. 6. Sed *κέεται* plurale est Herodoto, L. IX, 587 C. ubi *ἀναπεπτέεται*, *patesfactae sunt*. Atque in praeteritis etiam sic solere pluralem, vid. supra cap. 10 f. & c. 42. Haec itaque nihil officiant. REITZ.

ead. l. 13. Ὑδατώδες) Florentina tribus verbis ditior, sic habet: οἱ δὲ ὕδατώδες· πολλοὶ δὲ οἰνώδες· πολλοὶ δὲ πυρρώδες. Sed nescio, anne illud *οἰνώδες* lepidus quidam ioci causa adiecerit, quasi a Luciano praetermissum. Licet vini color pro nigricante purpura possit accipi. *οἰνώδες* etiam in W. esse, sed ante πολλοί, adleverat Solan. quod si verum, recipi posset. REITZ.

ead. l. 15. Φορεύσι) Peccant hic iterum omnes impr. & ipse M. SOLAN.

Pag. 118. l. 6. Θωυμαστόν) De tabula picta minime hoc mirum foret, sed de signo dictum, non mirum solum, sed impossibile etiam, nisi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἱστορέη) Mallem *ἐσορέη*, ut supra. Nihil tamen hic invitis libris mutare ausus sum. SOLAN. Cum *ἱστορεῖν* sit etiam spectaculi & curiositatis causa aliquid contemplari, explorare, inquirere, *experiri*, ut reddidi; ferri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen, an non praestet *ἐσορέει*. GESN.

ead. l. 12. Σημήιον) Confer c. 36. KUSTER.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Etiam apud Graecos talia. Aristoph. Ὀρν. 514: — ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων Αἰετὸν ἔσθηκε ὄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεὺς ὢν. Ἡ δ' αὐτοῦ θυγάτηρ γλαῦχ'· ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ θεράπων ἱέρακα. GESN.

Pag. 119. l. 3. Ἐσιόντων &c.) Interpunctionem immutavi, quae antea haec fuit: Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ εἰσιόντων. ἐν ἀριστέρῃ κέεται &c. REITZ.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Mirum, ni semel ποιέουσι & ποιέοντες dixerit, quod Ionibus usitatissimum, licet & alterum per se invenias. REITZ.

ibid. Ἀπόλλωνος γενειήτεω) De barbato Apolline Macrobi. Sat. I, 17 & 18. Plane πολίος, capus, est apud Pausaniam Boeot. 9, p. 559, 34 &c. GESN.

ibid. Γενειήτεω) In nullo nummo barbatus unquam conspici, docet vir harum rerum indagator sagacissimus Ez. Spanhemius, quem adi ad Callim. p. 68. SOLAN.

Pag. 120. l. 4. Ἐν) Ita emendandum esse videram, nondum conspecto Cod. M. in quo ἐν, uti edidi, non, ut in impressis est, ἐν. Idem tamen Codex mox prave ἄλλω, pro ἄλλο, quod in omnibus impressis recte habet. SOLAN.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) An sic legendum: ἐν δὲ καὶ ἄλλο, τὸ σφετέρῳ. GUYET. Nihil opus est mutare interpunctionem, si ἐν pro ἐν legas, quod facimus. De locutione autem ἐν δὲ vid. ad c. 39. REITZ.

ead. l. 10. Οὐτε ἱερέων) Pro οὐθ' ἱερέων, observante Dukero ad Thucyd. II, c. 71, ad imitationem Herodoti Thucydidem etiam dixisse οὐτε ἱερέων, (ubi operae tamen male dedere ἱερέων.) Sed apostrophum negligi, si in Thucyd. rarius, apud Herodot. & hic eo est frequentius: exempla singulis pagg. occurrentia non afferam, nisi varietas Codd. testibus, opinoneque indigeat. Vide modo statim iterum οὐτε ἱερέων πρῆγμα — οὐδὲ ἰδίον &c. Sed scribas pro arbitrio modo apostrophos addidisse, modo neglexisse, in Attica etiam & communi dialecto, notavimus alias. REITZ.

ead. l. 11. Προφητέων) Sacerdotes a Prophetis distinguit. SOLAN.

ibid. Ὅδε δὲ) Ἀπόλλων. GUYET.

Pag. 121. l. 1. Ἀρχιεὺς) M. a secunda manu. Recte omnino. Sic enim postulat dialectus. In omnibus impr. ἀρχιερεὺς. SOLAN.

ead. l. 4. Προσφέροντας) Ὑποφέροντας forsan. Supra, εὖτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρουσι. GUYET. De baiulatoribus utique intelligendum, non de iis, qui dona afferunt, qui fere huius vocis sensus est. Vide, an non satius sit προσ. legere. SOLAN.

ead. l. 5. Συναγείρουσι) Ἀν συντηροῦσι; Τὸ συναγείρουσι locum hic habere non videtur. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἔσονται) Excidit hic, ni fallor, aliqua vox. Sed in libris nostris nihil subsidii invenio. Omnes enim consentiunt. SOLAN. Suppetias fert loco a scribis corrupto Gisb.

Koen Animadv. ad Gregor. Cor. de Dial. p. 193, legendo
ὅποτε του ἔσονται.

ead. l. 10. Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλ.) Ψεύδεται Λουκιανός. LA CROZE.

ibid. Οἱ μὲν μιν — ἐφορέετο) Credat Iudaeus Apella Luciano. GUYET.

ead. l. 15. Κέαται) Taedet hoc rursus tangere; sed quia Solan. ait, emendatum esse, vid. cap. 6, & videbis, nihil interesse. REITZ.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) I. e. ἔνεστι. GUYET. Ἐστὶ subaudiri quis non videt? Locutio alias in enumerandis accurate minutiis usitata; vide Hesiodi scut. Herc. a v. 154 ad 157, ubi quinques ita ἐν δὲ repetitur. Ita Homer. ἐπὶ δὲ saepissime. Et ἐκ δὲ Il. A, 436 seqq. ubi Clarkium vide. Alia ex Herodot. & Callim. vid. ap. Horreum Obs. ad Herod. pag. 26, qui saepe αὐτοῖς, saepe aliud nomen praemissum intelligi docet. REITZ.

ead. l. 17. Ἰερέων) Admodum verosimilis est cl. Bel. de Ballu coniectura, pro ἰρέων legentis ἡρώων.

Pag. 122. l. 1. Νεώ) At hoc potius Atticum est: quare mallem νῆος, ut iam plus sexies supra, & infra c. 50 f. REITZ.

ead. l. 2. Τοῖνδε) Sic rescripti, cum invenirem τοῖν δέ. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπίκοντο) Audacter ita dedi contra edd. quia cum Herodoto ita adhuc semper scripsit. Nec me movet, quod in Hippocr. I de morb. p. 8, 20, ἀπίκνται editum, & ἀφιγμέναι I Aph. 4 bis. Nam alia res in praeterito, quod ἀφιγμένον etiam Herodoto centies. REITZ.

ibid. Συμφορῇ) Mallem συμφοραί. Ἀπίκοντο autem, quod dialectus Ionica poscebat, ego pro ἀφ. reposui. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡμολόγηε) W. SOLAN.

Pag. 123. l. 6. Χειροήθεες) In omnibus impress. χειροήθεις. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτοῖσι) An τοῖς Ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Ἀποδεδέχεται) An pro ἀποδεδειγμένοι εἰσὶ; supra p. 381 (ed. Bened.) ab ἀποδέχομαι ductum est iuxta interpretis expositionem. Ἀποδεδειγμένοι, i. e. creati, constituti. GUYET. Ἀποδεδέχεται M. & impr. omnes. SOLAN. Supra c. 10 f. ἀποδεδέχεται aequè ac hic: ibi vero idem ab ἀποδείκω deductum suspicatus est Guyet. quod & hic ratione significatus non malum; sed quia formatio potius est ab ἀποδέχομαι, nec illud sensum absurdum fundit, ei adhaereo. Terminatio autem illa praeter. passivi Ionibus frequens: ita γεγρήφαται, τετρίφαται &c. Herod. & Aret. Vid. Maitt. p. 129. REITZ.

ead. l. 8. Σπονδηφορέουσι) M. & Fl. In reliquis impressis σπονδὴν φορ. SOLAN.

ead. l. 10. Πλείονες καὶ τριηκοσίων) Καὶ pro ἢ positum est. Sed sic libri omnes nostri. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐτέοισι) Ἀπὸ τοῖς ἱεροπολίταις; GUYET.

ibid. Πᾶσι) M. & Fl. In reliquis πᾶσα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρχιεὺς) Sic M. sed a posteriore manu, uti & supra omnes impressi, ἀρχιερεὺς. SOLAN.

ead. l. 13. Τιάρη) Vid. Spanh. 467. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. Κατ') Hoc praefero, ut magis Ionicum, licet ἀφ' ὧν, ἀφ' ὧτων, in Hippocr. frequentissime editum. REITZ.

ead. l. 6. Γίγνονται) Sic & paulo ante ἐπιγίγνεται. Et mox γίγνεται c. 50 f. & γίγνονται c. 51 &c. at γίνονται Herodot. praefert cum Hippocr. qui & γινώσκειν, non γινώσκειν, quater quinquies p. 5, L. I de morbis, & millies alibi. Sic γίνεται aliquoties vid. ib. p. 6 &c. At initio Aphorismorum γίγνεται fere semper editum, deinde vero promiscue. Et quid demum refert? REITZ.

ead. l. 8. Ἐρχονται καλεόμενοι) Horum meminere etiam Plinius, Varro, & Martialis, a Casaubono laudati ad Athen. VIII, 1, p. 577. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τῇ πτέρυγι) In M. & Fl. haec paulo aliter leguntur, nempe ἐν τῇ πτέρυγι ποίημα χρύσειον αὐτέω ἀνακέατο. Ego, quocunque demum pacto legas, ἀνεκέστο rescribendum existimo. SOLAN.

ibid. Ποίημα χρύσειον αὐτέων) Non habet αὐτέων in vicinia, ad quod referatur. Hagenoae 1535, ubi raro admodum peccatur, excusum est ἀντέων. Vix dubito, verum id esse, & Ionicum, pro ἀνθέων, ut κολοκύντη, ut apud Nostrum αὐτίς &c. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum pisci datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi non fuerit. GESN.

ead. l. 11. Εἶχε) Ita M. In Fl. εἶχε. In reliquis ἔχε. SOLAN. *Εχε) Conf. supra c. 12 & 24. REITZ.

ead. l. 16. Ἐφεςτεὺς) Legendum arbitror ἐφεστεὺς, certe sic transtuli. GESN.

Pag. 125. l. 16. Ἀλεκτρὺν) I. e. homo ita dictus, sed quare? GUYET. Mirum est profecto, ἀλεκτρὺν de homine dici: at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους, non ἀλεκτρύνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepsit. Quidam sciolus putavit, γάλλον non esse vocem Graecam, & gal-lum Latine dictum debere dici ἀλεκτρύνα, & mutavit in eam

vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel forte scripserat Lucianus, ἀλέκτωρ, quae vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto coniugali. Nam ut ἡλεκτρα dicta est secundum Scholiaften Euripidis in Oreste, a privativa α, & λέκτρον, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἀλεκτρον μεῖναι χόλω Κλυτμηναίστρας: sic & ἀλέκτωρ potest dici castratus, ab eodem etymo, quod videlicet caelebs maneat. Eius vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed dumtaxat in feminino, forte & in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ. PALM.

Pag. 126. l. 3. Ἀπαιτέται) Ἀπαιρέται dedisse arbitror auctorem. GESN.

ead. l. 6. Ὀρτέων) An ὀρτέων; vel an ex W. ὀρτέων, mutato tantum spiritu, quod malim, quia sic statim iterum in eodem, ὀρτήν; & quia hoc magis Ionicum: v. Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 8. Πυρὴν) Legendum videtur πῦρ ἐνιάσι. GUYET. At quomodo tum καλέουσι cohaereret? Quare nihil mutes potius. REITZ.

ead. l. 14. τὰ ἱρὰ) ἱρὰ sunt signa ipsa, antiqua religione sacrata, Dii quasi ipsi, ut modo habuimus τὰ ἱρὰ, numina: σημεῖα horum signorum imitatione expressae imagines. Ut lucidior esset interpretatio, τὰ ἱρὰ Deos reddidi. Poteram etiam sacra. Ovid. Met. X, 696, Sacra retorserunt oculos, de simulacris. Iustin. XXXVI, 2, 13, de Mose, sacra Aegyptiorum furto abstulit. GESN.

ibid. Πυρὴν ἐνιάσι) Accuratus dici puto πῦρ ἐνιέναι. Sic certe est apud Suidam πῦρ ἐνέσαν, ἐνέβαλον. Forte πυρὴν fecit aliquis, qui paulo ante legerat, πυρὴν vocari totum hoc solemne. Si ἐνιέναι simpliciter esset incendere, stare posset πυρὴν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum succendendarum multitudinem. GESN.

ead. l. 16. Πολλοὶ) Miror iterum, nunquam πολλοὶ legi. An igitur Noster hoc oblitus? an librarii hanc Ionicam scilicet elegantiam nescivere? REITZ.

ead. l. 17. Φορέουσι — ἱρὰ) Sacra. De φορέουσι saepius supra monui. SOLAN. Φέρουσι) Solan. φορέουσι emendarat, sine auctoritate. Licet recte forsan, tamen quia id c. 48 & his 52 &c. non tantum reliquit, sed alibi quoque in hac Differt. plus decies ita occurrit, nihil ego contra libros auctum. Tum ne verum quidem est, φορέειν semper Ionibus dici, ut supra satis indicatum. REITZ.

Pag. 127. l. 11. Ὀργια) In omnibus impressis & Ms. M. legitur ὅρκια. Sed hic necessario mutandum. Vid. supra c. praeced. & 15. Unde ratio emendationis satis patebit. SOLAN. Quid sibi ὅρκια hic velint, non intelligo. Ὀργια postulari arbitror, & interpretatus sum. GESN.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Quare non ποιέουσιν, ut Herodot. Sed utrumque Ionicum est, & ποιέουσι etiam deinde in hoc opusculo. REITZ.

ibid. Ἀποκέαται) Vid. ad c. 32. REITZ. Pro ἀποκέαται Ms. Reg. 2954. legit ἀπικνέαται inde facilis permutatio in ἀπικνέεται, quam lectionem interpretando expressit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 16. Τὰ δέ) In eos enim asservantur usus. Ego τὸ δέ reponendum censueram, quod & margini L. ab aliquo veteri grammatico observatum esse video, qui scripsit ἴσως, τό. SOLAN.

ead. l. 17. Τάμνει) Hoc Herodot. amat; vid. L. IV. REITZ.

Pag. 128. l. 8. Ὑπερθε) Anne ὑπερτε; ut Herodot. L. IV. Sed quia τε ambiguum foret, an pro & valeat, nihil mutuo. REITZ.

ead. l. 9. Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν) Observato septem dierum numero. Ms. ἐννέα ἡμερέων ἀριθμὸν, novem dierum numero. GRAEV. Primo ἑπτὰ praestare credo τῷ ἐννέα, ob sacrum numerum septenarium. Dein tirones notare velim, ut φυλάττεσθαι τινα, etsi cavere aliquem significat, ut fugias, veluti φυλάττεσθαι τὸ δέλεαρ Aelian. l. V, & φυλάττεσθαι ἄκοσμα XIV, 19, vitare indecora, & Aesop. fab. 23, τούτους φεύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, & fab. 86 f. & Aët. Apost. XXI, 25, item φυλάττεσθαι ἁμαρτίας Plutarch. Car. Mai. pag. 341 B. ita φυλάσσειν ἡμέραν esse observare, expectare, ut obeas eum. Long. Paët. III, 98 ed. Iungerm. τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, & observata, captata pastorum incuria. Et L. IV, p. 109 ed. Moll. νύκτα δὲ φυλάξας, quod & Lib. I, p. 5 ed. Iung. habetur. Alciphro. similiter II, Ep. 1 fin. σὺ δὲ ἐμὸι μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δέιπνου. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτέων) Ita emendandum fuit, ut Dialectus posulat, & recte c. 45 legitur. SOLAN.

Pag. 129. l. 5. Δικαιέουσι) Sic V. 2. M. & reliquae δικαιοῦσι. SOLAN. Δικαιοῦσι) Hoc verum, etsi nec alterum improbum. Vid. satis testimoniorum ex Herodoto afferentem Mairt. de Dial. p. 212. REITZ.

ead. l. 3. Πέρι) Ego hanc voculam, quae in omnibus deest, cum sententia postularet, inserui. SOLAN.

Pag. 130. l. 1. Ὑδασί τε ψυχροῖσι χρ. λουτρῶν τε καὶ π.) Haverk. ad Ioseph. T. II, pag. 162 pr. ubi legimus, οὕτως ἀπολούνται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασι, haec Luciani conferri iussit. Sed non solum locutio convenit; verum & ritus quidam Esseniae sectae, ceterorumque Iudaeorum eo libro ab Iosepho describuntur, quos & Lucianus tangit, & quorum vestigia quaedam vel in templo illo Syriaco invenit, vel finxit. REITZ.

ead. l. 2. Χρεόμενος) In M. *χρέόμενος*, sed a recentiore manu est litera *χ*, unde constat, primo scriptum fuisse *ρέόμενος*. SOLAN.

ead. l. 3. Χαμοκοιτέων) Florentinae lectionem veram suspicor, & licet in aliis compositis saepe *α* in *ο* migret, & vicissim, tamen hic diphthongum *αι* servandum arbitror, quia in ceteris compositis manet, ut *χαμαιβατος*, *χαμαιγενής*, *χαμαικλινής* & pluribus aliis, unde merito dubitat Steph. num in Hesychio, qui *χαμόκοιτος* cum *ω* scribit, non etiam *χαμαίκοιτος* sit scribendum. REITZ.

ead. l. 5. Αὐτίς) Ita recte M. *Fl. & B. 2.* Nam *Fr.* hic cum reliquis aberrat. SOLAN.

ead. l. 7. καὶ τὸδε πατρίθεν οἶκοι δέκονται) Mirifice interpretes, quorum prior, & quod ex patria cuiusque venit, id de novo apud se recipit; ceterior, atque hoc e patria domi recipiunt. Immo atque id ab patribus, maioribus, in domibus & familiis suis retinent. Tesserā illa & coniunctio hospitalis ab patre propagatur in filium, & ab hoc exercetur conservaturque. Neque sane mox dicerem *sumtis libamentis ἐπισπείσας*, sed datis & fufis libamentis. GRON. Non persuadet mihi Gronovius, *οἶκοι δέκεσθαι* significare in familia sua retinere. Est sine dubio *οἶκοι δέκεσθαι* opus hospitis, qui domum suam aliquem recipit. Itaque *τὸδε πατρίθεν* significare puto, quidquid est ex illa patria, quae ipsis assignata est. GESN.

Pag. 131. l. 1. Στίζονται) Immo etiamnum mos ille ridiculus in illis regionibus obrinet. Omnes enim, qui terram sanctam invifunt Christiani, stigmata referunt, hic servatoris in cruce pendens, ille sepulcri, alius alterius alicuius rei itidem sacrae. Quae superstitio non ridicula tantum, sed cum summo dolore coniuncta, quandoque etiam non sine ipsius vitae periculo est. In balneis itaque aliquando videas, quorum corpora tota sacris illis figuris cooperta

sunt; quoque plura stigmata gerunt, tanto sanctiores habentur: sancto enim titulo omnes decorant, qui vel tantillum ridiculo isto sacro initiati sunt; sed longe facilius corpori notae inuruntur, quam, quae vera sanctitas est, animi maculae absterguntur. SOLAN. Ut ii, qui hodie Hierosolymam eunt. LA CROZE.

ibid. Καρπὺς) De carpis, manuum partibus, hic sermonem esse, perspicuum est; sed quia καρπὸς etiam *fructus*, deceptus est Augustinus, verba Psalmi 128, 2, τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, reddens, labores *fructuum* tuorum *manducabis*; cum sit, labore manuum tuarum *vescitor*, bene observante Garakero, in Cinn. p. m. 245. REITZ.

ead. l. 5. Κεῖνοι) Bene, pro ἐκεῖνοι, v. supra, c. 16. REITZ.

ibid. Τῇσι παρθένοισι) Leg. Iul. Pollux libr. III. Demosthenis Encomium, quod sequitur, non esse Luciani, iam monui praefat. ad lectorem: satis prodit stilus. Attramen Thomas Magister ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττίδος, in dictione ἐπίδρομῃ citat locum huius encomii, ut Lucianum. Atque etiam quidam dubitarunt, an tractatus de Dea Syria esset Luciani. BOURD. Τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἡθέοισι) Si ridere Ionismos in animo habuisset frequenter repetendo ingratas illas in σι terminationes, sive perpetuos σι, σι, σι, sibilos, potuisset & in hoc imitari Herodotum septies ita iungentem p. 262 D. τούτοις ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις κατοικοῦμενοις εἰς τοῖς. Et p. 264 f. &c. REITZ.

ead. l. 6. Γάμον ἰέναι) Pro πρὸς vel εἰς γάμον ut ἐλθόντας τὸ ἱερὸν, Paus. p. 259, 9 ed. Fr. referente Maitair. p. 74. Sic ἔρχεσθαι κλισίην, Homero familiare, recte observante L. Bos de Ell. p. 268, quod tamen in verbo ἰκάνω ei nondum concedo: nam cum ὃν μὲν ἰκάνω Homerus ait, & ἰκάνω invado significat, potest quemcunque invadam etiam sine ulla ellipsi exponi. REITZ.

ead. l. 8. Πόλει) Qui delicias Ionicas amat, πόλει scriberet; ita enim ablat. sive dativ. formatur Herodot. Vid. L. VI, 383 A. (ed. Steph.) item 389 A. & IX, 589 B. &c. aut saltem πόλει corrigeret. Sed quia πόλει perpetuo in hoc Dial. ut c. 1, 10, 13, 21, ac 22 &c. nihil mutavi, etsi scribarum vitium puto. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖσι δὲ νέοισι) Mallem αἱ δὲ παρθένοι, vel, quod ad scripturam magis accedit, τῇσι δὲ παρθένοισι, nam de virginibus antea dixerat; nisi mox a se id praestitum narraret. Vid. Theophr. Char. 21. SOLAN.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. l. 1. ΔΗΜΟΣΘΕΝ. ΕΡΚ.) Stilus huius libelli a Luciani lepore, gratia & perspicuitate longe abest, Sophistamque potius olere videtur. KUSTER. Luciani si genuinus foetus censendus hic libellus, a iuniore scriptum esse, & ante XXX aetatis annum crediderim. Sed suppositivus est. Vid. notas ad c. 24. NB. edidit cum notis in suo Demosthene Wolfius. SOLAN. Esse non videtur Luciani, sed alicuius Lucianum *κακοζηλοῦντος*. Marci. Si Lucianus auctor est huius libelli, quod in neutram partem facile confici posse arbitror; prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugas vel poëticas vel solutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis deprompta commentariis fingitur, digna Luciano, & maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud & plus fere, quam Sophisticum dicendi genus, quod movit Marcilium, ut Luciani esse negaret, itemque quod Aristotelis, Xenocratis, Theophrasti, condiscipulorum forte suorum, auditor fuisse dicitur Demosthenes; haec, inquam, non imputanda sunt auctori, non magis, quam quae in aliis id genus libellis ex alia persona dicuntur. Quin veniam etiam ab aequis lectoribus spero, si interpretatio nostra quibusdam locis parum candida & facilis videatur, quippe quae, quantum eius fieri potest, etiam dictionem & formam exempli sui referre debeat. GESN. Διατριβὴ indigna Luciano, scripta Alexandriae. Vid. c. 8, 9, 24, 25 &c. Ad stilum Plutarchi mihi valde accedere videtur. LA CROZE. Communi doctorum consensu non creditur ab Luciano compositum; & revera stilus affectatione plenus & rudis valde differens a Luciani characterē iustam dat suspicionis causam &c. Vid. Misc. Obs. Maii & Jun. 1733, p. 368. Nomina personar. Graecis addidi, quae Gesnerus versionī inferuerat. REITZ.

ead. l. 3. Βαδίζοντί μοι) Luciani non videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἐκτὴς ἐπὶ δέκα) Eo die mensis Pyanepsionis obisse Demosthenem, auctor est Plut. sub fin. eius vitae pag. 1576, 2. V. Dem. 164, 1. SOLAN. Cum mensem non nominet, nihil inde de natali die vel Homeri vel Demosthenis colligas. Et lussit, credo, auctor in hoc etiam, quod natalem inducit celebrantes poëtae & oratoris maximi, cum de neutro aliquid constaret. GESN.

ead. l. 5. Θερσαγόρας) Quis hic sit, nescio. Poëtam fuisse, mox audies. Ad nos aliunde eius fama non pervenit. SOLAN.

ead. l. 8. Θερσαγόρας) Adiecerat Hemst. videndum L. Bos ad Evang. Luc. XVIII, 13, ubi cum iidem nominativus legatur, ὁ θεός, ἰλάσθητί μοι, post exempla alia etiam hoc Luciani affert, addens: *Neque tamen Atticismum hunc animadvertit Luciani interpres h. l. quando reddidit: Hic Therfagoras poëta est. Debebat: Therfagora poëta, quoniam, & unde? — At Gesnerus vel sine hac admonitione pristinum errorem iam correxit. Conf. Bis Accus. c. 20 f. & 33 pr. Adde, si vis, Aesop. F. 129 f. τῶν ἐδείπνησας, φίλος; REITZ.*

ead. l. 13. Ὁμήρου γενεθλίοις) A quo oraculo edocti natalitia Homeri, & quando celebrari coepta sint, alii doceant. SOLAN.

Pag. 133. l. 4. Ὅπερ οὖν ἔφη, δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου) Salmurienſis interpres accipit, ac si mutetur persona, & cum antea locutus fuerit Therfagoras, nunc incipiat Lucianus: unde voculam καὶ hic praecipue efficacem omittit in versione, quam vides esse: *Ego vero, ut dixi, deambulatione opus habeo. Hanc sententiam admisit ab Melanchthone, qui prorsus eodem modo, Tum ego: Et mihi opus est deambulatione. Sed profecto non ita est, & continuatur persona Therfagorae, qui, cum ante iam dixerat de ambulando καὶ τούτου δεόμενος, id nunc repetit, dicens, Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, aiebat, venio hunc salutare optans. GRON.*

ead. l. 7. ἴστε δῆπου τὸν) Vid. Plut. 1557, 1. Erat etiam in Ceramico statua intra urbem, quam a Polyucto factam tradit Plut. in eius vita. Meurs. Ath. Att. 23. AG. IV, 974. SOLAN.

ibid. τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεῶ) Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum esse. Mf. τούτου Πτολεμαίου νεῶ. Lego, τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πτολεμαίου νεῶ, ut & legisse videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit, ut auctor est Aelianus Var. Hist. XIII, 22. GRAEV. Templi Homero a Philopatore Ptolemaeo structi mentio est apud Aelian. V. H. XIII, 22, quod Alexandriae collocat, nescio quam bene, Marshamus in Can. Chron. p. 441. An illud idem templum hic signari dicemus, & scenam dialogi esse in Aegypti Alexandria? Nolim sane hoc solo argumento: cum praesertim Ptolemaei

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM. 405

Gymnasium in ipsis Athenis Atticis inveniam. Pausan. l. I, pag. 29, 31. GESN.

ibid. Τὸν Πτολεμαίων νεώ, τὸν καθειμένον τὰς κόμας) Homerus comatus. GUYET.

ead. l. 12. Δημοσθένην) Solanus non semel dubitasse videtur, Δημοσθένη, an Δημοσθένην rectius ederet. In paradigmatis quidem grammaticis accusativus formatur Δημοσθένη. Sed saepius apud Nostrum Δημοσθένην ut supra bis ter vidimus, ac mox rursus. Et sic ap. Aeschin. frequentius accusat. in *π* terminatur, quam in *η*. Vid. eius Orat. contra Ctesiphontem pag. 420 D. edit. *Par.* Et 437 A. & D. Item 436 B. & E. 438 A. & c. Et ipsum Demosth. de Corona p. 481 D. Δημοσθένη tamen *ibid.* pag. 451 B. & 467 B. Conf. quae Tom. I ad Scholiaf. dixi. Item T. V, p. 455, v. Ἄρη. Rursus quae ad Scholiaf. Eunuch. Schol. 5, ubi Ἀριστοτέλην quoque Laërtio usitatus esse, quam Ἀριστοτέλη, notavi, etfi Διογένη, Σωκράτη, & similia occurrunt *ibidem*. Ἀριστοφάνην vero Bis Accus. c. 33, ubi *Fl.* tamen Ἀριστοφάνη. Sed quid tricamur in iis, quae utrovis more formantur? Notavimus tamen, ut alii editores deinde non nimis solliciti sint in hoc nominum genere. REITZ.

ead. l. 14. Συμβουλομένην ἂν σοι) Legendum puto συμβαλομένην. Certe hoc interpretatus sum. GESN.

Pag. 134. l. 2. Τῆς εὐροίας τὸν Ὀμηρον ἐπιγράψασθαι) Sic omnino legendum ex Aldina editione, quamquam viriose ibi εὐρροίας. Homero se debere ait, quod sponte sua carmen numeros venisset ad aptos, & flumen quasi bonorum verbum licuisset effundere. GESN.

ead. l. 5. Εἰ ἄρα τῷ) Ἑγκλιτικῶς & Attice τῷ pro τινί, ut infinita magis sit oratio. GESN.

ead. l. 8. Καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νενικηκότος) Vertitur: cui idem accidit, ac illi, qui dolicho victoriam est adeptus. Cur non? cui idem accidit, ac illi, qui in stadio vicit. Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem *dolichum*. Sic & statim, καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικηκὼς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, inepte vertitur, & tu certe mihi videris verborum dolicho devictus; cum fit vertendum, & tu mihi videris in carminum stadio vicisse. GRAEV.

Pag. 135. l. 1. Ἐπίδοξον κληθήσεσθαι) Barbare prorsus antea legebatur ἐπιδόξου. L. Codex hanc scripturam supeditavit, ex qua sensus iam aliquis erui potest, ex vulgata nullus. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς δὴ σοι) Δὴ τοι forsan. GUYET. Ὡς δὴ σοι) Haec etiam impeditiora. L. quidem & Fl. σὺ, sed ne sic quidem satis explicita. SOLAN. Ὡς δὴ σοι — ἐργασαμένῳ) Sic legendum arbitror, ut pendeat ab κατορρώδουντι. GESN.

ead. l. 11. Σμικρὸν) Euphoniae causa legerem μικρόν. REITZ.

ead. l. 13. Πλείων εἰμι) Ut supra saepe vidimus ὅλος εἰμι, totus sum in eo; ita hic potior sum, pro, magis eo inclino, usurpat. REITZ.

ibid. Πρὸς Ὀμήρου) Πρὸς pro ὑπὲρ ait Scholiastes recentior, (ut qui etiam Urbanum Grammaticum allegat) quod non plane falsum; nempe quantum ὑπὲρ tum valet pro, quo sensu oratoribus est frequens. Conf. supra Deor. Dial. XX, § 3, τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, quod accuratius Hemsterh. reddit, e re mea narras, ac Scholiasten Aristoph. leviter reprehendit. Quia πρὸς τινὸς λέγειν proprie est, ab aliquo dicere, ut ab aliquo stare, i. e. a partibus alicuius. Ita & hic τετάχθαι γινώμην πρὸς Ὀμήρου, erit: sententiam meam adiungere partibus Homeri: metaphorice, copias meas adscribam ordinibus Homeri. REITZ.

ead. l. 15. Πρὸς τοῦ Δημοσθέν.) Subaudi τετάχθαι. GUYET. Pag. 136. l. 1. Ἐπεὶ γε μὴ) Ἀν μὴν; GUYET.

ead. l. 2. Κατὰ) Forſan καί. GUYET.

ead. l. 13. Οἰνοβαρές) Hom. II. A, 225. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλίππου μέθας) Demosth. Ol. II, p. m. 16 C. εἰ δέ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλως, τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου, καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, παραισῶσαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον. SOLAN. Respicit ad Olynth. II, p. 23 E. (ed. Wolf. 1604 f.) ubi τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς coniungit. Ibi Ulpian. Κορδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ὀρχήσεως αἰσχροῦ καὶ ἀπρεποῦς. GESN.

in Schol. col. 2. l. 5. Μίμων) Sic scripsi, erat enim μύρων nullo sensu, cum Hesychius nos doceat, Κορδακισμοὺς εἶναι τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια. CLER. Scripsisse videtur μήρων. SOLAN. Quidni ergo μηρῶν; REITZ.

Pag. 137. l. 1. Εἰς οἰωνὸς ἀριστος) Hom. Iliad. M, 243: Εἰς οἰωνὸς ἀριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Idem Od. 496: — οὐ οἱ ἀεικέλις ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης Τεθνάμεν. SOLAN.

ibid. Δεῖ γὰρ τοὺς) Locus exstat in Or. pro Cor. p. m. 162 A. quem ob praeſtantiam mox integrum exhibebimus ad πέρας μὲν &c. SOLAN. Pro Coron. cap. 28: Δεῖ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράς ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγα-

δὴν προβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ
γενναίως. GESN.

ead. l. 4. Ἦκε μέγ') Hom. Il. H, 125. SOLAN.

ead. l. 6. Πηλίκον) Perleētis Ol. & Phil. aliisque multis, haec
verba apud Demosth. nondum reperire valeo. Liv. XXI, 53:
Quantum ingemiscant, inquit Sempronius, patres nostri, circa moe-
nia Carthaginis bellare soliti, si videant nos, progeniem suam, duos
consules, consularesque exercitus, in media Italia paventes intra
castra? SOLAN. Orat. contra Aristocr. p. 759 med. Πηλίκον
ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθε-
ρίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ὑπομνήμα-
τα καταλείποντες, εἰ ἄρα αἰσθόιντο, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπηρε-
του σχῆμα καὶ τάξιν προελήλυθε. GESN.

ead. l. 8. ῥέοντα Πύθωνα) Dem. Or. pro Cor. c. 43, p. m.
172 A. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῶ ῥέοντι καθ'
ὑμῶν οὐκ εἴξα οὐδ' ὑπεχώρησα. Quem locum respicit & Phi-
lostr. pag. 482. Ubi a doctissimo interprete alio amandamur:
unde factum etiam, ut phrasin mutatam voluerit, minus
commode. SOLAN. De hoc Philippi oratore Dem. pro Cor.
c. 84. GESN.

ibid. Ὀδυσσ. νιφάδας) Hom. Il. Γ, 222. Cetera vid. Il. M,
323. SOLAN. Ex quo Lucianum etiam emendavi. REITZ.

ead. l. 12. Πέρας μὲν) Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις
[ἐστὶ] τοῦ βίου [ὁ] θάνατος. καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρ-
ξας τηρῇ· δεῖ [δὲ] τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν
ἀεὶ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα. φέρειν δ'
ὅτι ἂν ὁ Θεὸς διδῶ γενναίως. Omnibus enim hominibus vitae
terminus est mors. Etiam si quis in cellula conclusum se te-
nuerit. Viros vero fortes honesta semper aggredi oportet,
bona interim spe munitos: quidquid vero Dii voluerint, ge-
neroso animo perferre. SOLAN. Demosth. pro Coron. c. 28:
Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρῇ. Deinde statim illa, quae modo
dedimus, Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. Ceterum de οἰ-
κίσκῳ Ulpiani observationem adscribere placet: φασὶ τὸν ὄρ-
νεον οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρ' Ἀττικοῖς. Λέγει οὖν, ὅτι καὶ
μεταβάλλῃ τις τὴν διαίταν, καὶ ὄρνις εἶναι νομίζεται, ἀπο-
θανεῖται πάντως, καὶ μὴ δεικνύς ἑαυτὸν, ἀλλ' οὕτω κρυπτόμε-
νος. Itaque caveam vertimus. GESN.

ibid. Θάνατος) Demosth. de Cor. 28, qui ὁ θάνατος. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ ἐν οἰκίσκῳ) Utitur & Alciphron totidem ver-
bis I, Ep. 25, nisi quod αὐτὸν tantum postponat, scribens:
καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις καθείρξας αὐτὸν τηρῇ, ubi Bergler. bene:

Sunt Demosthenis verba ex Orat. de Corona, quae crebra allusione auctorum quasi in proverbium abierunt. Mutuatus autem est hanc sententiam ex Homero Demosthenes, ut annotant Plutarch. de Poëst. Homérica — Lucian. in Enc. Demosth. & Clem. Alex. VI Strom. ubi parallela colligit ex antiquis, & posterioribus scriptoribus. Locum Homeri, quem adumbravit Demosth. est Il. M, 322, cuius summa: Si post hoc bellum essemus immortales futuri, dissuaderem pugnam; sed quia mille modis instat mors, pugnemus gloriose. — Sed non satis constat argumentum, si post bellum reddas Homeri sententiam: nam post bellum, esset bello patrato, quae minime distant verba poëtae, contrarium dicentis, nempe, — εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυχόντες αἰεὶ δὴ μέλλομεν ἀγῆρωτ' ἀθανάτω τε Ἑσσεσθ', id est, quod si bello hoc evitato senii mortisque expertes essemus &c. REITZ.

ibid. Μυρία) Locum laudat Thomas Mag. v. ἐπιδρομή, ubi corrupte legitur κυρία, & deest vox αὐθις. SOLAN.

ead. l. 18. Σὺν τῷ καιρῷ) Verius puto καιρίῳ, ut intelligatur vis illa, qua animum feriunt. Quae sit καιρὸς vel καιρία πληγῇ, nemo temere ignorat. GESN.

Pag. 138. l. 1. Τὸ τοῦ τρ.) l. e. orationis moratae. GUYET.

ead. l. 4. Παρρησίαν — ἀνειμένος) Perita phrasis videtur ex Iliad. I, 372, ἀναΐδειαν ἐπειμένος. Ἀνειμένη ψυχὴ aliud est. Vid. Philostr. p. 767; libera mens (curis). Ad Ἀχαιΐδας vid. Il. B. 235; H, 96. SOLAN.

ead. l. 14. Περιφροσίνην) Wolf. ὑπερφ. Sed omnes libri nostri consentiunt; nec mutare opus est. SOLAN.

Pag. 139. l. 1. Τὴν σὺν) Lege σὴν. GUYET.

ead. l. 3. Δημοσθένην) Vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Τοῦ μόν) Scilicet ἀγώνισμα. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἦν) Euripid. Phoen. 503, ubi tamen quidam Codd. Eurip. hoc male. Εἰ πᾶσι ταῦτό καλὸν ἔφυσον δ' ἄμα, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις. Quod mendose in Canteri ed. sine ἂν legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Σμύρναν) Sic H. Basf. utraque, Gr. & Fr. Reliquae Στυππίαν, &, quod mireris, P. & S. quae Στυππίαν retinent, Smyrnam vertunt. Stephanum Byz. frustra consului. SOLAN. Interpretes Melanchthon & Bened. Smyrnam etiam dederant, etsi Στυππίαν in Graecis edidere uterque. REITZ.

ead. l. 11. Θήβας τὰς Αἰγυπτίας) De Homero vel Aegypto vel Ind. adeo, v. quos laudat Casaubon. ad Arhen. IV, 14. Aegyptium etiam vocat Calasiris apud Heliodor. Aethiop. l. III, p. 148. GESN.

ead. l. 14. Ἡ τὸν Ἴωνικὸν) Forte *Ionicum* hoc *tempus* pertinet ad migrationem illam Ionicam, quae facta est Attico anno 536, id est, post Troiam captam annis 163. Sane Arundelianum marmor posteriorem facit Homerum Troiano bello annis 168. V. Marsham. Ca. Chron. p. 352 & 360 seq. GESN.

Pag. 140. l. 2. Ὅπου γε) Aut haec loco mota sunt, aut valde absurdus scriptor censendus est: nam quod Melanchthon vertit, *quidam* &c. ex ingenio isthaec mutavit. SOLAN.

ead. l. 3. Πενίαις) Πενίαν fortasse. GUYET.

ead. l. 4. Ἀλλὰ μὴ) Corrige μὴν. GUYET. (Idem habet Menag.) Μὴν) Ego μοι coniciebam pro μὴ, quod in impress. est. Nunc μὴν, quod Menagio placuerat, in L. reperiri cum videam, in textum etiam recepi. SOLAN.

ead. l. 5. Περὶ στενὸν) Ego unica voce περιστενὸν scribi debere censeo. SOLAN.

ead. l. 12. Αἱ λιπαραὶ) Pindar. Isthm. II, § 4, λιπαραῖς ἐν Ἀθῆναις l. c. Ἑλλάδος ἔρσιμα Ἀθῆναι etiam Pindaricum est, teste Plut. 414, 2 ed. Steph. quem vide & 623. De reliquis verbis accipe Philostrati locum pag. 829 & 830: αἱ δὲ εἰσω μέλιται περιεργάζονται τὸ παιδίον, Pindarum, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι. . . ἐξ Ὑμηττοῦ τάχα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ αἰοιδίων Ἀθηνῶν. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. Vox Ἀθηνῶν, quae hoc in loco a Morello inserta est, nupero Philostrati enarratori non placet. Nescivit scilicet vir doctissimus, ῥῆσιν esse Pindaricam; necessarioque aut requiri vocem, aut intelligi, quod vel sequentia verba, etiam si deserti in eam rem desissent auctores, satis evincunt. Immo ipse Graevius, qui cetera recte interpretatur, dum locum hunc Philostrati ad Συγγρ. c. 15 profert, hoc ignorasse videtur, cum putat voce τοῦτο *mel Hymettium* intelligi; cum palam sit, *Elogium* hoc ipsum intelligi debere, non *mel Atticum*. Vid. Eur. Tr. p. 503 A. SOLAN. Pindaricum hoc Athenarum elogium agnoscit Schol. Aristophan. Neφ. 298, cuius Lyrici loca plusscula laudat Spanh. ad l. c. qui non pingues intelligi vult Athenas, cum λεπτόγεων fit solum Atticae, sed splendidae. Videtur tamen neque altera illa exfulare significatio debere, quod olearum ferax fuit Attica, vel ob id ipsum, quod λεπτόγεως. Florentinus Geopon. 9, 4 extr. de oleis Ἡ δὲ λεπτόγειος ἐπιτηδεύει, καὶ μαρτυρεῖ ἡ Ἀττικὴ. Add. Cerda ad Virg. Ge. II, 179 seq. Deinde nisi λιπαραὶ Ἀθῆναι sint pingues, vix intelligitur iocus Aristophanis Acharn. 640, ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum ita delectentur,

cum eodem plane modo laudentur apuae. Ei δέ τις ὑμᾶς ὑπο-
 ζωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθίνας. Εὗρε τὸ πᾶν ἂν διὰ τὰς
 λιπαρὰς, ἀφύων τιμὴν περιήλθας. Vid. Casaub. ad Athen. V,
 3. Interim *nitidas* dicere in versione placuit, quia *nitere* dicun-
 tur, qui bene habitī sunt, inprimis ab oleo &c. GESN.

ibid. τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα) Sic supra T. I, Tim. § 50 pr. ὦ
 Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων,
 ubi plura Hemsterh. Adde Gatak. Cinn. cap. 20, p. 392 edit.
 min. Maioris 384. Ac Drelincourt. Homeric. Achil. pag. 53,
 qui plurima auctorum testimonia collegit, a quibus Achil-
 les aliique Heroēs patriae vocantur *munimentum*, *turris*, *mu-
 rus*, *columen*. Sed parum habet utilitatis talia hic collegisse.
 REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς) Ἀν ὑπό; GUYET.

ibid. Ἐρωτας Θεῶν) Vid. Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Κρίσεις) Neptuni & Minervae lis nota, quam
 tangit etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN. Hoc argumentum ipse tra-
 ctat Demosthenes contra Aristocr. p. 735 fin. ubi tum quin-
 que celebria Atticae iudicia recenset, tum Areopagum eo
 nomine commendat, Ἐν μόνῳ τούτῳ τῷ δικαστηρίῳ θεοὶ δί-
 κας φόνου καὶ δούναὶ καὶ λαβεῖν ἤξιωσαν, καὶ δικασταὶ γενέ-
 σθαι διενεχθεῖσιν ἀλλήλοις, ὡς λόγος. Λαβεῖν μὲν Ποσειδῶν
 ὑπὲρ Ἀλιβρόθιου τοῦ υἱοῦ παρὰ Ἄρεως, δικάσασθαι δὲ Εὐμένισι
 καὶ Ὀρέστη οἱ δώδεκα θεοί. Est & apud Liban. Or. XXII &
 XXIII, conficta Neptuni actio, & defensio Martis. Κατοικί-
 σεις intelligo praeter ipsam Minervae in arce commoratio-
 nem, illam Panis infra Pelasgicum, de qua Lucian. Bis Accus.
 p. 219 pr. GESN.

ibid. Δωρεὰς) Olivam, equum, frumentum. SOLAN.

Pag. 141. l. 3. Οὐδ' ἂν εἴς) Respicit ad formulas Demo-
 sthenis, v. g. pro Coron. cap. 2 extr. οὐδ' ἂν εἴς ταῦτα φή-
 σετε c. 39, οὐδ' ἂν εἴς εἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. GESN.

ead. l. 4. Φησὶν ὁ Δημ.) Verba haec apud Demosth. π. τῶν
 συμμ. non invenio, sed iis proxima sunt, ad eaque respicit
 haud dubie, quae de Atheniensibus habet, qui contra Persas
 fortiter pugnando, urbe sua relicta, gloriam erant affecuti
 immortalem. Phil. II, (144 A.) ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνη-
 ται... ἐστὶ γὰρ μείζω τὰ ἐκείνων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν
 εἴποι. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως τόδ' ἐγκώ-
 μιον. οὐκ ἂν ἀπαρτὰν ἐνομιζόμεν) Turpis macula ex Salmu-
 rienfi editione in hanc propagatur, dum sic editur, cum vo-

ces illae τὸ δ' ἐγκώμιον pertineant ad sequentia, ad quae retulit etiam interpres, sed infelicissime vertens, idque encomium non distrahendum putarem: neque enim ἀπαρτῶν est distrahere, sed suspendere. Certe melius Melanchthon, idque encomium non existimarem praetermittendum esse. Sic ex eadem Salmurienſi paulo ante video editum monſtroſe Στυπτίαν pro Σμύρναν. GRON.

ibid. Τὸ δ' ἐγκώμιον — ὃν) Sic interpungendus hic locus, quod in ſola B. praestitum est. In varia reliquae abierunt, & absurda. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπαρτῶν) Verte annectere. GUYET. Ἀπαρτῶν ἐνομιζόμεν) Etiam haec Demosthenica formula, pro Coron. c. 18 extr. καὶ με μὴδεὶς ὑπολάβοι ἀπαρτῶν τὸν λόγον τῆς γραφῆς, ἐὰν εἰς τὰς ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπεσῶ. Ne quis me putet a causa & accusatione aberrare. GESN.

ead. l. 8. Ἰσοκράτης — τῆς ἑλ.) Vide Iſocr. Ἐλεν. ἐγκ. hodieque existans. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῦτίγραμμά) Erasmi emendationem in textum recipiendam duximus, Chil. IV, 2, 69. Quid enim hic ἐπίγραμμα, quod in omnibus nostris libris legitur? SOLAN. Τοῦτίγραμμά) Placuerat mihi quoque illud ἐπίγραμμα Erasmi & Wolfii: sed reduxit me in viam doctissimus Hemsterhusius, cum illud ambitiose factum a mercatoribus mone-ret, ut pittacia, tabellas, inscriptiones s. titulos affigerent faccis. GESN.

ead. l. 13. Πατήρ) De quo iam ad Ἐνυπν. c. 7 dictum est. SOLAN.

ibid. Χρυσέα κρητὶς) Plut. 623 f. de Herod. mal. Pindaro tribuit. Ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο Φαιεὶν κρητῖδα ἐλευθερίας & 1593. Vide etiam apud eundem 979 f. & 1, 2, & in Themistocle 210 f. Periit hoc Pindari opusculum. SOLAN. Χρυσέα κρητὶς κατὰ Πίνδαρον) Pythior. 7 pr. patriam & genus Megacelis tanquam crepidinem aut fundamentum laudibus eius subſterni ſcribit. Iam respexerat ad hunc locum paulo ante, ubi negat eiufmodi ἐδραῖαν κρητῖδα laudum Homeri esse. GESN.

Pag. 142. l. 7. Ἡσιόδου δάφνην) Vid. Theogon. 30. SOLAN.

ead. l. 9. Καλλίστρατος) Hunc oratorem cum audiisset Demosthenes, eloquentiae tanto amore incensus est, ut statim relicto Platone Callistratum sectari coeperit, & eloquentiae studio totus incubuerit: qua de re legendus A. Gell. III, 13, meminit & Plut. SOLAN. Gell. III, 13, narrat ex Hermippo,

ut Demosthenes motus, demulctus & captus oratione Callistrati Demagogi, nobilem illam τὴν περὶ Ὠρωποῦ δίκην dicentis, ut eum inde sectari coeperit, Academiam cum Platone reliquerit. GESN.

ibid. Ὁ κατάλογος) Oratorum scil. i. e. eloquentiae exempli. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλκιδάμας) Is est, quem Cic. Tusc. I nobilem Rhetorem appellat; nisi quod ibi prave legitur Alcidas. Plutarchus Alcidasantem, ut Lucianus, vocat. SOLAN.

ibid. Ἰσαῖος) Chalcidiensem fuisse, tradit Plut. 1543. SOLAN.

ibid. Εὐβουλίδης) Philosophus is Milesius. Vid. Plut. 1553. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀπολισθαίνειν) Potest verum esse, quod Fl. refert, quae & alibi sic scribit. Sed quia vulgatum frequentius occurrit, nihil propter hanc solum immutem, nec refert. De Dom. cap. 12 f. διολισθαίνουσιν etiam legimus, ubi Schol. διολισθάνουσιν idque crebro permutari, ibi obiter diximus. REITZ.

ead. l. 14. Κομᾶν) I. e. τρυφᾶν, luxuriari. GUYET. Immo κομᾶν prima brevi, ut invitis edd. dedi. REITZ.

Pag. 143. l. 1. Φρύνης) Duae huius nominis fuere meretrices. Haec est, quam Fontenellus de gloria cum Alexandro in Dialogis venustissimis facit contendentem. SOLAN.

ibid. Ἀριστοτέλους) Vide, quae ad ipsum principium huius libelli observavimus. GESN.

ead. l. 3. Ἐν ἀνθρώποις) In omnibus libris legitur ἐπ'. Tragicum videtur. Vide & Ἐρωτ. c. 37, & confer haec cum Ἀποφρ. c. 11, & Ἐτ. Δ. VII. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐλξιν) Ἐλξιν. GUYET.

ead. l. 11. Ὅσαι Ζηνὸς) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 12. Πάντα πόριμα) Quae de studio hoc Demosthenis dicuntur, ea copiose enarrata habemus a Plutarcho in utraque vita, a Libanio in vita, ut Ciceronem de Orat. I, 61, reliquosque raceam. GESN.

ead. l. 13. Κοῦρᾶ) Haec omnia Plutarchus enucleabit in vit. Rhetor. & Dem. Libanius etiam vit. Dem. SOLAN.

Pag. 144. l. 7. Μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὥς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρείχετον λόγον) Benedictus: Ac utique solus oratorum, ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem protulit. Quae sit malleo fabricata oratio, doceant fabrorum filii: nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. Σφυρήλατος λόγος laudatur, non vituperatur. Plutarchus de oraculis Py-

thiae: ὥστε ταυτὶ μὲν τὰ προγεγραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ γινῶ-
 σαι σεαυτὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀποδέχεσθαι, καὶ θαυμάζειν
 οὐχ ἥκιστα διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον
 νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσιν ὅγκῳ, & quae sequuntur. Sicuti
 praecepta sapientum, quae proscribuntur, Nosce te ipsum, & illud,
 Ne quid nimis, probamus & admiramur valde ob brevitatem, quod
 sapientem & solidam complectantur sententiam in paucis verbis, si-
 ve sine verborum tumore. Legendum itaque in Luciano, ut est
 in Mf. ἐμψυχον καὶ σφυρήλατον παρῆχε τὸν λόγον, vivam &
 solidam orationem edidit. Utraque vox, qua laudat orationem
 Demosthenis, est translata a statuariorum arte. Signa enim
 vivere dicuntur & spirare, cum singulari artificis ingenio sic
 facta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animan-
 tia. Claudianus IV Consul. Honorii, quamvis ibi loquatur
 de vestibis acu pictis:

Vivit opus, multaque ornatur iaspide cultus,

Et variis spirat Nereia bacca figuris.

Σφυρήλατα, quae & dicuntur ὀλόσφυρα & ὀλοσφύρατα, sunt
 solida, compacta, plena, non conflata. Plinius Histor. Nat.
 XXXIII, c. 4: Aurea statua prima omnium nulla inanitate, &
 antequam ex aere aliquo illo modo fieret, quam vocant holosphyra-
 tam, in templo Anaitidis posita dicitur. Est igitur σφυρήλατος
 oratio, solida, plena gravissimis sententiis, in qua nullus est
 inanis verborum strepitus: cui opponitur oratorum inanis sen-
 tentiis verborum volubilitas, uti vocatur ab Augusto. GRAEV.

ead. l. 8. Λεωσθένης) Vid. not. ad Pr. λ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ σφυρήλατον) Obsequamur Graevio, id est,
 libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo. Alioquin mihi vide-
 batur pulchre etiam dici ἐμψυχος οὐ σφυρήλατος, viva & spi-
 rans, non rigida ac dura, ut quae malleo ducuntur. GESN. Et ob
 hanc rationem ego in vulgato nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 10. Καλλισθένης) Idem de Aeschilo dictum narrat
 Plut. Symp. VII, 10, sed Callisthenem auctorem non lau-
 dat. SOLAN.

ead. l. 13. Ἄλλ' ὕδωρ πίνων) Brod. Misc. part. II, p. 525:
 Servius Demosthenem abstemium fuisse refert, ob idque acro-
 ris naturae. Valer. Maximus, eius patrem cultellos vendidisse.
 Quae minime mihi probantur: nec enim Demosthenes a vino absti-
 nebat, nisi si quando philosophiae studiis vacaret, orationes scri-
 beret, causam orare vellet. Athenaeus, χρόνον τινὰ ὕδωρ μόνον
 πεπωκέναι ostendit: & Lucianus in eius encomio. Libanius, καὶ
 μὴν ὅτι τε ὕδωρ ἐπετήδευε πίνειν ἵνα ἐγρηγορήσῃ μᾶλλον παρ-

έχεται τὴν διάνοιαν, ἅπασιν ὁμολόγηται. Nec eius pater cultellos unquam vendidit: fuit enim καλὸν καγαθὸν ἀνδρῶν, (au-
tore apud Plutarch. Theopompo) & ut temporibus illis copiosius
plane & locuples. Indicat ipsius Demosthenis κατ' ἀφ' ὅβου oratio:
ὁ γὰρ πατὴρ (inquit) κατέλιπε δύο ἐργαστήρια τέχνης οὐ μι-
κρὰς, ἐκάτερον μαχαιροποιούς μὲν τριάκοντα καὶ δύο, quibus
(non enim hoc curabat ipse) aut ex libertis eius quispiam, aut
atriensis praeesset. Idcirco tamen ab Aeschine per contumeliam &
probrum, μαχαιροποιουῦ υἱός, vocatus est, cui Satyra adstipula-
tur Iuvenalis. Idem κατὰ Μειδίου εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχού-
σης οὐσίας, ὑπὸ γὰρ ἐπιτρόπων ἀπεστερημὴν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς
δόξης, ὣν ὁ πατὴρ μοι κατέλιπε &c. REITZ.

ibid. (Ἰδὼρ πίνων) Demosth. Phil. II. SOLAN.

ead. l. 14. Δημάδην) Dicacitate hic notus, quem ex nauta
repente oratorem factum tradunt veteres. Ad illud ipsum De-
madis dictum alludit palam Demosth. Phil. II, (152 C.) λέ-
γοντας, ὡς ἐγὼ μὲν Ἰδὼρ πίνων εἰκότως δύσκολος καὶ δύστρο-
πος εἰμί τις ἄνθρωπος. Philocrates etiam, teste ipso Demo-
sthene, p. m. 217 C. idem risit. SOLAN.

ead. l. 15. Δημοσθένειν δὲ πρὸς Ἰδὼρ γράφειν) Hemsterhu-
sius notarar, videndum Davif. ad Cic. Tusc. D. p. 164, i. e.
ad L. II, c. postremum, plane in fin. ubi is de more ad clepsy-
dram dicendi allegat Scholiaften Aristoph. in Acharn. v. 693,
& Suidam, tum & hunc Luciani locum, Plinium, Syne-
sium, aliosque, unde haec allusio ad aquam scribendi satis in-
telligitur. Sed his nimium notis non immorabimur. REITZ.

Pag. 145. l. 1. Πυθέα) Vid. Plut. in Demosth. & Ciceronis
comparatione, ubi hoc ipsum Pythae dictum tangit his ver-
bis: ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένειος (λόγος) ἔξω παντὸς ὥραϊσμοῦ
καὶ παιδείας εἰς δεινότητα καὶ σπουδὴν συνηγμένος, οὐκ ἐλ-
λυχνίων ὁδῶδεν, ὥσπερ ὁ Πυθέας ἔσκαπτεν, ἀλλ' ὑδροποσίας
καὶ φροντίδων, καὶ τῆς λεγομένης πικρίας τοῦ τρόπου καὶ στυ-
γνότητος. pag. 1624 ed. Stephan. & Libanium in vit. Dem.
SOLAN.

ibid. Κρότος) Sic infra cap. 32, κρότω καὶ τόνῳ τῶν λέξεων.
KUSTER.

ead. l. 6. Μετίοις) Ἀν μετίοις; GUYET.

ead. l. 11. Καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον) Puto hic servan-
dam suam vim verbi ex etymologia, quam expressimus, &
ab eo pendere accusativos, qui sequuntur, χορηγίας, τριηρα-
χίας, reliquos. Nec tamen ignoro, quam pulchre ex Medi-
corum disciplina hoc verbum apud Longinum cap. 12 exit.

interpretetur Tollius, *fovere, & amabili ac iucunda verborum sententiarumque copia rigare, animorumque ulcera emollire atque lenire*. Ceterum ipsa haec Demosthenis *κατορθώματα* repetiisse videtur auctor ex illius oratione pro Corona, v. g. c. 93, ubi *τειχισμὸν καὶ ταφραίαν* commemorat, cap. 81, εἰ *τινὲς ἐκ τῶν πολεμίων ἐλυσάμην, εἰ τισὶ θυγατέρας συνεξέδωκα* κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 15. Πρέσβεις) *Πρεσβείας* correxerat Gesn. Optime. Et *legationes* etiam interprete Melanchrone Parisina, quamvis *πρέσβεις* reliquerit in Graecis. In quo edd. cetr. consentiunt, sed vellem dissentirent, & *πρεσβείας* eligerem. Sed & iterum *πρέσβεις* c. 18 f. REITZ.

Pag. 146. l. 16. Σὸι δέ μοι φαίνεται) Scribendum *σὸν*. *Tuum opus*, laudario Homeri scilicet, quae comparatur cum laudatione Demosthenis, utra maioris difficultatis res sit. IENS. Rectius omnino est Iensii *σὸν* sed scripturam veterem repraesentare satius duxi. SOLAN. Parum abest, quin invitis omnibus Iensii emendationem recipiam. Ita enim non modo sensus postulat, sed & supra *σὸν δὲ τοῦτο* Noster etiam dixit. At quia & *σοῦ* possit legi, & Solan. vulgatum exhibuit, scribam cum vulgo, sentiam hic cum Iensio. REITZ.

Pag. 147. l. 5. Περὶ τὸν λόγον αὐτῶν) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἀνδρίας) Etsi Florentinae *ἀνδρείας* forsan praeferendum, nolui tamen hic ei obsecundare, quia *ἀνδρία* frequentius apud Nostrum occurrit; vid. supra ad Macrobios cap. 8. REITZ.

Pag. 148. l. 8. Ἰσμηνὸν—ὑμνήσομεν) Pindari locus. GUYET. Inter Pindari opera, quae hodie supersunt, non reperio. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑμνήσομεν) De variis hymnorum sic notis nominibus vid. Spanhem. ad Callim. v. 1. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ἰκανὴ γοῦν σοὶ ἦ ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν γε τὰς αὐτὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέντρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτὸν γε οὐχ ὀρώμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες, οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον καὶ κρίσιν) In hoc loco nihil fani, si attendas animum. Vertit Benedictus: *Hic satis erit eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & suadelae quodam calcar accepimus fama, sed orationem ipsam non videmus. Unde constat, eius nihil praeter opinionem stetisse, nec temporis probationem & iudicium sustinere potuisse. Quam multa hic sunt in*

Latinis infarta, ut sententia nascatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male sunt versa! Primum ἡ Περικλέους, num est Pericles? Ἀπὸ κοινοῦ ex praecedentibus repetendum est ῥητορικὴ. Sufficiet tibi Periclis, sc. eloquentia, si conferatur cum Demosthenis. Dein, πειθοῦς κέντρον non recte vertitur *calcar eloquentiae*, sed *aculeus*, quem infigebat animis auditorum, ut recte Melanchthon. Mox, ἀλλ' αὐτὸν γε οὐχ ὁρῶμεν, sed *ipsum non videmus?* quemnam? Periclem? non mirum ante tot secula placida compositum quiete: sed nec de Pericle locutus erat, sed de τῇ τοῦ Περικλέους, de eloquentia Periclis; itaque recte Mf. & editio Florentina, nec non Basileensis, ἀλλ' αὐτὴν γε οὐχ ὁρῶμεν, *ipsam non videmus*, sc. eloquentiam. Nulla enim oratio eius posteris est prodita. Verba, quae sequuntur, obscurius vertuntur, δὴλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες. Salmurienfis: *Unde constat, eius nihil praeter opinionem stitisse. Peius Melanchthon: Quare constat, eas praeter actionem, nullam habuisse solidam ac durabilem laudem, sc. orationes.* Et sic Latinus quoque interpres videtur legisse. Num φαντασία est actio, quod Melanchthoni placuit? Pro ἔχοντες Mf. ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχουσιν, οὐδ' οἶαν ἐξαρκέσαι quae praeter imaginationem nihil, quod duret, habet, quippe quae non potuit sustinere temporis examen & iudicium; quamvis ἔχοντες aequae ferri possit, ac ἔχουσιν, hoc est, ex qua Periclis eloquentia nihil ad posteros est transmissum, nihilque superest, quam illa imaginatio, illa species, quam animo informamus ac concipimus, de eius fulguribus & tonitribus, quibus miscuisse Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demosthene. Φαντασία hic non est illa oratorum, ὅταν ἂν λέγεις ὑπ' ἐνθουσιασμῷ καὶ πάθος βλέπειν δοκῆς, καὶ ὑπ' ὅψιν τιθῆς τοῖς ἀκούουσιν, cum scilicet ea, quae dicis, quasi enthusiasmo & vehementi motu correptus, videris cernere, eademque auditoribus ob oculos ponere, ut eam definit Longinus de sublimi dicendi gen. c. 14; sed illa, qua rem auditam cogitatione informamus. Οἶαν autem non pertinet ad φαντασίαν, sed ad ῥητορικὴν. GRAEV.

ibid. Γ' ἂν σοι οὐδ' ἡ) Sic recte Ven. utraque. In plerisque impressis γοῦν σοι ἦ ἡ. Fl. vero μὴ &c. SOLAN.

ibid. Σοι ἦ ἡ) Lege εἰν. GUYET.

ibid. Περικλέους) Plutarchus docet, nihil eius praeter decreta superesse, eius tamen aliqua ferri Cicero in Bruto auctor est n. 7, teste Quintiliano III, 1, p. 126 A. qui haec

verba addit: *equidem non reperio quidquam tanta eloquentiae fama dignum. Ideoque minus miror, esse, qui nihil ab eo scriptum putent: haec autem, quae feruntur, ab aliis esse composita.* De Orat. tamen II, 22, *constare scripta* Periclis ait: nisi forsan ea tantum intelligit, quae apud Thucydidem exstant. Ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Graeciam dictus est, Cic. Or. 9. Vide autem Nizyr. c. 4, ubi versus Eupolidis legitur, in quo κέντρον illud Periclis memoratur. SOLAN.

ead. l. 5. Τι κέντρον) Τὸ κέντρον legi iubet Hemsterh. ad Nizyr. § 7 f. ubi ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπε τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι, etiam minus apte legitur. REITZ.

ead. l. 7. ἔχουσιν) Sic praeter G. Fl. & in prima quidem voce Fr. & B. 2. quae in postrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτὸν . . . ἔχοντες. Inter ὡς & ὑπὲρ Fl. inferit οὐδὲν ὁποῖον, quod in reliquis non exstat. Illud monendum restat, pro οἶαν, quod mox sequitur, in Fl. legi οἶον, quod respondet suo ὁποῖον. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' οἶαν) Lege οἶον. GUYET. Bene divinavit, cumque & Fl. confirmet, recepi. REITZ.

ibid. Βάσανον καὶ κρίσιν) Hic arbitror abrumpi orationem. Therfagoras satis habet viam quasi monstrasse dicendorum in comparatione Periclis cum Demosthene: reliqua ingenio amici permittit. GESN.

Pag. 150. l. 4. Πρὸς τῶν ποιητῶν) Glossam esse τὸ ὑπὸ, est apertum: nam πρὸς cum genitivo, & verbo passivo, pro ὑπὸ, habuimus adeo frequenter, ut operae haud sit repetere. Vid. tamen Icar. c. 15, 21 f. Bis Accus. c. 17 f. Rhet. Praec. cap. 1. Adv. Indoct. 28, & Bergler. ad Alciph. pag. 120. REITZ.

ead. l. 6. Ἐφ' ἅπαζ ἐλθεῖν) Ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν an significare possit *enarrare beneficia*, vehementer dubito. Suspicio post Wolfium, legendum ἐφ' ἅπασας ἐλθεῖν, idque tanto magis, cum compendium syllabae σας in literam ζ transire facile poruerit. GESN.

Pag. 152. l. 3. Τὴν ἐναντίαν γὰρ εἶπον) Quod in interpretatione huic responsioni verba praemissi *male narras*, lucis inferendae causa factum est. Nempe sic abrupte loquuntur Graeci & Latini, cum concedunt quidem, quod alter dixit, sed ad se nihil pertinere ostendunt. Aliquoties ita Noster in Hermotimo. De Latinis diximus ad Quintil. II, 7 extr. Ceterum hanc de Anniceri narrationem habet etiam Aelian. H. V. II, 27. GESN.

Lucian. Vol. IX.

D d

ead. l. 4. Ἀννίκεριν) Ille ipse, qui Platonem, cum iussu Dionysii vaeniret, redemerat. Diog. Laërt. 74 E. & 54 C. ubi tamen alium Annicerim esse contendit Menagius, quem vide pag. 70 D. ubi plura de eo testimonia congeffit. Idem de eo narrat & Aelianus V. H. II, 27, teste Men. & Laëtantius III, 25, ubi & pretium addit οὐλο σέσertia. Pro ἡ male *Fl.* & *V.* 2. ἡ. In *l.* autem ἡ, nisi quod mendose ἡ. Illud enim haud dubie editor volebat, ut c. 15, ἡ καὶ τὸν Δημάδην &c. quod sane minime spernendum, immo verum puto. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πλάτωνα) Aelian. Var. Hist. II, 27. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρματοτορχίας ἀλεείνειν) Hom. dixit, ἀρματοτορχίας ἀλεείνων, quod diversum est. GUYET.

ead. l. 12. Παύσσωνος) Menagius ita emendandum esse viderat, & Mf. Gr. & *Fl.* ed. confirmant. In reliquis enim prave ubique legitur Πάσσωνος &c. vid. Plut. 705 f. Aelian. V. H. XIV, 15. De hoc Pausone iudicium Aristotelis vide de Poët. c. 2 pr. (Non viderat forte Menagius, sed Guyeto, ut solet, surripuit.) SOLAN. Pauson pictor. Pauson dicitur Aeliano Var. Hist. XIV, 15, & Plutarcho de Pythiae oraculis, & aliis, ex quibus hic legendum Παύσσωνος. Guyet. Eadem ad verbum habet Menag. in ed. Graev. qui cum ubique eadem dederit, quae ille, plagii omnino reus esto. REITZ.

ead. l. 14. Πάσσωνι τῷ ζωγράφῳ) Verissime ingeniosissimus & amicissimus Menagius emendat Παύσσωνι. Eius emendationem, ne quid dubii superfit, firmat Mf. & editio Florentina. GRAEV.

Pag. 153. l. 2. Μέμφεσθαι) Καὶ μέμφεσθαι. GUYET. Bene, & parum abest, quin invitis edd. inferam. REITZ.

ead. l. 8. Τοσούτων ἐτῶν) Si Luciani sit opus, a sene conscriptum hinc & ex c. 22 statuendum est: unde subit suspicari supposititium, cum nec elegantia solita infit, ne orationis quidem perspicuitas. Juvenile opus est, (vide & not. ad tit.) sed cuius nescio. SOLAN.

ead. l. 14. Κατηναλώκει) Forſan recte *Fl.* sine augmento, quod & Herodot. negligit; ut L. VII, p. 437 C. ἀναβεβήκεσαν pro ἀνεβ—. Conf. c. 41, ubi eadem rursus καταναλώματα. Sed & exempla ex aliis tam crebro indicavimus, ut pluribus hic non opus sit: vulgatum tamen hic praestat servasse. REITZ.

Pag. 154. l. 4. Παρεὶς τὴν ἐπληρημένην φροντίδα) Vertitur, dimissa ex animo impendente cogitatione: malim, demissa, suspen-

Ja illa cogitatione. VITRING. V. Dem. Phil. I, p. 108 A. ubi ἐπιτηρημένοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς γνώμας. SOLAN.

ead. l. 10. Γραμματεῖον) Sic variat scriptura etiam supra Tox. c. 13, 14, 16, & ante, in hac Differt. & mox cap. 27. REITZ.

ead. l. 13. Ἄλλ' ὅπως) Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 155. l. 1. Ὑπομνήμασι) A M. Aemilio captos regum Macedoniae commentarios legimus in eius vita a Plut. conscripta; sed ab hoc vivos &c. non credo. SOLAN. Vid. Misc. Obs. Brit. Mai. & Jun. 1733, p. 368. REITZ.

ead. l. 3. Οἰκαδε) Pro οἶκοι positum. GUYET. Ita vicissim οἶκοθεν fere pro οἶκοι Herodian. II, 7, 3, οὔτε γὰρ οἶκοθεν ἦν αὐτῷ τὰ πάντα χρήματα, ὅσα ἠλαζονεύσατο. Sed potest vulgaris significatio & ibi salva manere; ut sit, domo, vel de suo non suppetebant opes. Sed pro οἰκαδε forsan hic οἰκαθι scribendum. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν) Aliquid excidisse videtur: petit enim, quod sequentia indicant, ut reliquum poemata sibi peragat. SOLAN.

ibid. τῶν ἐπῶν) Ἀκούσομαι legisse videtur interpr. GUYET.

Pag. 156. l. 3. Ἀλυσοδήμου) Hunc poetam ab aliis laudatum non memini. SOLAN.

ead. l. 4. Σοφοκλέους) Scripserat ergo & Sophocles hymnos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκλέλειπται) Huius ergo aetate neque Tragodiae, neque Comoediae novae Athenis scribebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Δράμα τοῦ βιβλίου) Sic legendum videtur: τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τὸ δὲ φησὶν Ἀντιπάτρῳ &c. τὸ δράμα τοῦ βιβλίου insititium videtur. GUYET. Quid in his veri sit, ex Plutarcho intelligis in vita Dem. pag. 1574; qui, excepto Antipatri colloquio, eadem ferme habet. SOLAN. Legebatur, τὸ δὲ δράμα τοῦ βιβλίου, praemisso etiam puncto ante τὸ δὲ. Sed parenthesi addita, distinctioneque murata, & pro τοῦ βιβλίου, rescribendo βιβλίον, Gesnerus vulgatum emendavit, cui obsecundavi, quod vulgatum sensu carebat, nec aliter ex Codd. restitui poterat. REITZ.

ead. l. 13. Καλαυρίας) Saepius in hac voce apud Plut. peccatur hac in historia: pro Calauria enim ubique Calabriam libri impressi habent. V. 615 C. in Dem. SOLAN.

ead. l. 15. Μετέωρος ὁ Ἀντιπάτρος) Conf. supr. Iov. Trag. cap. 4. REITZ.

Pag. 157. l. 1. Εἰσῆλθεν) Ὁ Ἀρχίας. GUYET.

ead. l. 3. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε) Hic incipit monumentum antiquum & lectu dignum: cetera non sunt magni pretii. LA CROZE. Hic incipit quasi novus dialogus. Vid. Miscell. Obs. supra laudat. p. 368 f. & 369. REITZ.

ead. l. 9. Τί γὰρ τῶν ὑστῶν) Subaudi δεῖ. GUYET.

ead. l. 11. Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;) In omn. edd. haec ita habebantur confusa: πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. οὐ βολιτίας, οὐθ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες &c. a c. 34 fere ad fin. 37 huc infarta, quae transpositione sananda etiam monet Anonym. in Misc. Obs. Britan. Maii & Jun. 1733, p. 370. Aliquid deesse videbat & Wolf. initio operum Demosth. Transpositione etiam sanaverat Solan. exceptis duobus versib. quos aliter constituit. At nos Gesnerum sequimur. Differentia cuique ex collatione alius ed. patebit. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ) Potuitne, lector, melius continuari oratio? Quam male vero in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi constare potuit, Mss. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter se cohaeserint, vel distractae fuerint potius, facile intelliget, si quis conferre cum hac editione quamcunque aliam voluerit: (ne opus sit ad alium librum decurrere, rogavi doctiss. Reitzium, ut subiici ad finem libelli totum locum, quomodo antea editus fuit, curret.) Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocata in libro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo eiusdem folii, (versuum in Aldina editione 37 & 40, in Basileensi 71 & 75) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, & optime continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, & de qua re agatur. Probata est iam tum illa curatio doctissimo viro, quem mihi nunc collegam & vicinum esse impense gaudeo, C. A. Heumanno, ad quem illam perscripseram: probata est doctissimo itidem viro Tib. Hemsterhusio, cui specimen mearum in hunc libellum observationum miseram. Is, sibi quoque eam in mentem venisse, mihi respondit, & a Mose Solano etiam sibi plures ante annos demonstratam, docuit. Postea illam publicavi an. 1731 in libello tertium iam Lipsiae edito, Chrestomathia Graeca: unde in Actis eruditorum quoque facta est illius mentio.

Denique in Miscellaneis observationibus eruditorum Britannorum, ed. Belg. Vol. II, Tom. III, p. 368 seq. viri docti mihi incogniti observatio vulgata est, quae ab illa nostra vix quidquam differt. Cum itaque ita manifesta sit haec emendatio, ut magis mirandum sit, tot editores Luciani atque interpretes illam fugisse, quam intra exiguum tempus aliquot hominibus eruditis eam in mentem venisse; & a nemine plane, quod ego sciam, quidquam contra monitum sit: credo ego morosae cuiusdam superstitionis potius nos postulari potuisse, si non admissemus eam medicinam in ipsum corpus huius libelli, quam audaciae, quod admisimus. GESN.

Pag. 158. l. 9. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες) Additium videtur. GUYET.

Pag. 159. l. 2. Ἱμεραῖον) Vid. Plut. Dem. qui omnes eosdem recenset, nisi quod pro Eucrate Hyperidem habet; & 1555, 1. SOLAN. Ἱμεραῖον τὸν Φαληρέα) De Himeræo Phalereo, Demetrii fratre, & Aristonico Marathonio, atque Hyperide, Plut. in V. Demosth. sub fin. p. 859 C. narrat, eos Aeginæ ab Archia ex Aiæcis monumento detractos, Cleonias missos ad Antipatrum, & ibi periisse. GESN.

ead. l. 5. Ταπεινούς — ἐπιτολάσαντας) Τὰ, ταπεινούς, ἐπιτολάσαντας, ἀντίθετα. GUYET.

ead. l. 8. Δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων) Hanc observationem, ventos quosdam versperinos mox ponere, firmat Aristoteles Probl. 26, 35: Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δειλὴν πνεῖ, πρῶτ' οὐ; GESN.

ead. l. 9. Ὑπερίδην) Hic enim amicum professus Demosthenem accusavit, (vid. Plut. in X Rhet. 1559) & iam reconciliato alteram accusationem parabat, 1560 & 1561. Vehemens hic & acerbus, ἡξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἶ πικρὸς ἐστίν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρὸς. Plut. 116, 1. SOLAN.

ibid. Τὸν ἀφικὸν δημόλακα) Sic vitiose Salmurienfis: peius Amstelodamensis δημόλακα. Scribe δημοκόλακα: sic recte editiones priores. IENS.

ibid. Δημόλακα) Δημοκόλακα. Ἀπ' Δημοκόλακα κύριον; GUYET.

ead. l. 13. Λαμπροτέρην ἢ κατ' Ἀλκιβ.) Magnes Demetrius apud Plut. Dem. p. 158 F. refert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸν, ὥς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατιόντα. πεπεισμένους γὰρ οὐ βεβιασμένους ὑπ' αὐτοῦ δέχεσθαι τοὺς πολίτας. GESN.

Pag. 160. l. 1. Ἦν ἐχρῆν δήπου) Hoc ut recte intelligatur, meminisse oportet, linguam Hyperidi ab Antipatro praecisam, (Plut. 1560) & a priore accusatione Demostheni reconciliatum novam deinceps parasse. SOLAN. Excisam illi linguam quidam tradidere apud Plut. V. Demosth. p. 859 C. Alii praemordisse sibi linguam, ne conscios proderet: idem in Hyperide. GESN.

ead. l. 7. Βούλιν) Vid. Herod. Z, 269, ubi Σπερθίνος dicitur, qui hic Σπέρχης. SOLAN. Historia est Herod. VII, 134, quamquam Σπερθίνος ibi vocatur. GESN.

ead. l. 14. Ὁ Πύθων) Orator Byzantinus eloquentissimus, cuius Demosth. & Aeschines in orat. meminerunt. GUYET.

ibid. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδίᾳ παραβάλλειν) Οἱ δὲ Ἀττ. ῥήτ. παιδίᾳ παραβάλλειν. MARCIL. Recte. Vid. Ad-denda. REITZ. Sed nihil ibi annotatum.

ead. l. 15. Παραβάλλειν) Subaudi eis τὸ, πρὸς τὸ παραβάλλειν. GUYET.

Pag. 161. l. 2. Ἀποδείξεων) Quidni artiore Ionismo ἀποδείξεων. Conf. supra ad Deae Syr. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Αὐτῷ τοῦ λόγου) Lege αὐτοῦ. GUYET. Non credo, tum quia stilus solito est intricatior in hoc Dial. tum quia facile unus vel alter liber exhibuisset αὐτοῦ nam in re tam facili solent potius obvia, & quae cuique obiter legenti in mentem venirent, obtrudere, quam difficiliora pro facilibus. Quare modo ita construxeris, ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ λόγου, αὐτῷ (sc. ἐστὶ) ἀπρόσιτος ἡμῖν, videbis nihil opus esse αὐτοῦ. REITZ. In B. 4. legitur αὐτοῦ.

ead. l. 11. Ἀκλινῇ) Confer cap. 43. KUSTER.

ibid. Ἐπ' ὀρθῆς) Int. γραμμῆς, linea, s. via, in qua mentem suam tanquam navim tenuit. Respicitur ad Rhodium illum gubernatorem, ὃς ἔφη, ut est apud Aristidem Rhod. p. 542 Iebb. Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεῶς, καὶ καταδύσεσθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὲ τὸ θρυλούμενον· ἀλλ', ὃ Πότειδαν, ἴσθι ὅτι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω. Dum clavum rectum teneam, ut est in Quintil. II, 17, 24, ubi reliqua dedimus. Sed fractum animo fuisse in exilio illo Demosthen. similemque Cicero-ni, monet Plutarchus. GESN.

Pag. 162. l. 3. Ἐφη) Magni Demosthenem faciebat Philippus. Vid. Plut. Demosth. SOLAN.

ead. l. 6. Καίτοι μᾶλλον) Hic inferi vult I. Peller. locum mox a me commodius inferendum. Ac Pellerus solus a me huc usque, qui lacunam hic observasset, visus est. Inno-

uisse tamen & viro docto in Germania, ex Hemsterhusio audio an. 1723. SOLAN.

ead. l. 8. χρυσίον) Subaudi τὸ, κατὰ. GUYET.

ead. l. 9. Οὐ Βοιωτίας) Sic legisse videtur interpres: οὐκ ἐπὶ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. GUYET. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες) Haec verba in Salmuriensi versione sic prioribus annectuntur, ac si Archiae essent, cum sint Antipatri, quod recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda sunt interrogationis nota. *Non in Boeotia, non hic a me auro accepto?* eum scil. potuistis capere vivum. GRAEV.

ibid. Βοιωτίας) Si sana haec, mirum, quid Antipatro in animo fuerit: neque enim de pecunia, ut Archias accipit, cogitabat, utpote qui Demosthenem hac parte inexpugnabilem compertum haberet. Vid. cap. 36, ubi corrumpi posse Demosthenem negat Philippus. SOLAN. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι) Haec ita apparet arte cohaerere, ut sine iniuria & internectione sententiae divelli non possint: & tamen longe erant distracta. Scrupulum quidem iniiciunt verba, quae posuimus, in quibus multa varie tentata per hosce XX annos cum ab aliis, tum a nobis quoque & nostris amicis. Ponam illud, in quo non δευτέραις, sed δεκάταις minimum φροντίσιν acquiescere mihi visus sum. Primo igitur aio, cum ἕκαστος ἀπογέγραπται pulchre cohaerere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad distributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, & Demagogis Atticis commodam, in potestate Philippi bis fuisse constat, in tantum certe, ut inde ligna, reditus s. vectigalia, pecora, praedia dare & assignare suis illis amicis mercenariis posset, semel in bello sacro, & deinde post pugnam Chaeronensem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμματα, γῆν δὲ Βοιωτίας, δὲ δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea sententia, quam interpretando expressi, seu magis ad verbum placeat, *Nunc illorum unusquisque scriptus est aurum — alius Boeotiae, alius hic aliquid eorum, a me accepisse.* Ita sanari potest locus difficillimus, nulla litera immutata, nisi illa negatione, quae orta videtur ex studio conglutinandi, quae tamen cohaerere nullo modo possunt. Nisi poëticum esset, (certe non satis attendi, an etiam in soluta oratione adhibeatur) poteramus etiam suspicari, οὐκ i. e. ὁ ἐκ Βοιωτίας, ὁ δ' ἔνθα τι λαβόντες, sententia plane eadem. GESN.

ead. l. 10. Βυζαντίων τείχος) A qua urbe capienda depul-
sus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. Vid. Orat. de
Coron. cap. 27. Μασχάλην τῆς Ἑλλάδος vocat apud Athe-
naeum VIII, 10, Stratonicus, quod scilicet uti homo ala,
ita Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaubon. pag. 384.
GESN.

ead. l. 11. Χρυσίῳ. τί δ' οὐ ζῶντα κ.) Perturbatissima haec
erant antea in omnibus editionibus: nec quisquam ante me
reperitus, qui saltem conquestus sit, abrupti subito in iis
Antipatri & Archiae colloquium, ut nescio cuius, minime
enim ex iis patet, quis loquatur, ut, inquam, nescio cui-
us subito verba Parmenioni dicta, & alia multa infercian-
tur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum ergo
invenerit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remotis,
suoque loco redditis, (nempe tricesimo quarto, quinto, sex-
to & septimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet
Antipatri cum Archia colloquium; & quae hinc eiecimus,
locum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem
hanc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me re-
pertam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice
viri doctiss. Io. Laughton, Bibliothecae Cantabrigiensi Prae-
fecti, amicitiae causa, non tanto post intervallo in lucem
proditurum mea opera Lucianum purans, annotaveram his
verbis: [*reliqua pagina & pars magna sequentis alterius loci
sunt, quem infra pag. 1090 B. indicabimus, quae si nunc missa
feceris, & in alio illo loco inferas, quae nunc mire perturbata in
omnibus editionibus leguntur, plana tandem & facilia fient. M. S.*]
(Quibus literis Mosem Solanum intellige, quo Latino no-
mine hic etiam discas me *Dissertationem de stilo Novi Testamen-
ti* edidisse, quae in Rhenferdii syntagmate conspicitur) & ite-
rum p. 1088. (erat enim ed. *Par.* ante τί δ' οὐ ζῶντα & c. li-
nea 29.) [Haec missis ad tempus intermediis cum iis coniun-
gito, quae in pag. praeced. ante uncinulas sunt.] Tandem pag.
1090 ante *Τοιαῦτα & c.* lin. 16. [Hic inferenda sunt ea, quae
supra noravimus (p. 1087) loco suo fuisse mota. M. D. S.]
Hinc autem liquido pater, hunc libellum ex uno Codice
Mf. descriptum, in quo folium unum, dum compingeba-
tur, loco suo motum errori huic ansam dedit, qui tandiu
indeprehensus evasit. SOLAN.

ead. l. 14. Προσίμην δὲ) Obiecerim, ut canibus, ut latroni-
bus, ad incommoda maiora effugienda. Herodotus I, 24, de
Arione inter nautas latrones constituto, Τὸν δὲ συνιέντα

τοῦτο λίσσεσθαι, χρήματα προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραι-
τέόμενον. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Μηχαναῖς) Haec isthuc referre, cum
commodius non possem, satius visum est, quam prorsus
omittere. SOLAN.

Pag. 163. l. 9. Τῶν γὰρ μετὰ Διοπίθους) Pro quo scripta
exstat oratio Demosthenis de Chersonneso, ex qua Diopi-
thes in Philippi regnum excurrerat. GESN.

Pag. 164. l. 7. Τὸ γέ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν,
οὐκ Ὀλυμπον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχομεν) Manifestissimum
mendum non vidit doctissimus interpres Phil. Melanchthon.
Nam quid de Pylo hic loquitur? quem nunquam habuit Phi-
lippus, & qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remo-
tissimus fuit ab Antipatri ditione & Macedonum negotiis.
Emenda igitur & repone meo periculo Πύλας. Eam emenda-
tionem firmat Demosthenes ipse in oratione de Chersonne-
so: κύριος δὲ Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παρόδων. Et
in oratione de falsa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτε
τῷ Φωκέων πολέμῳ καὶ τῷ κυρίου εἶναι Πυλῶν Φωκέας, ἢ τε
ἀπὸ Θηβαίων ἀδεία ὑπῆρχεν ὑμῖν. Et rursus ibidem: περὶ τῶν
δὲ τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μειζόνων, λέγω δὲ Φωκέων καὶ Πυλῶν.
Is locus, qui Θερμοπύλαι, & saepius Πύλαι dicebatur, erat
Graeciae porta & aditus, & nunquam potuisset Philippus
Phocenses evertere, nisi potitus fuisset illis angustiis. Ideo
saepissime Demosthenes in suis Philippicis de iis facit men-
tionem, ad quod respicit hoc loco Antipater, quem loquen-
tem inducit Lucianus. PALM. Οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχομεν)
Sic quidem etiam Ms. Sed Palmerius vidit scribendum esse
Πύλας, verissime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii in
posterum sit relictum editoribus ad veram lectionem resti-
tuendam. GRAEV.

ead. l. 9. Πύλας) Ita ed. Fl. uti Palmerius emendare ius-
serat: in reliquis enim Πύλον legitur. Quod autem Palme-
rius in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro dici, inde
est, quod exemplaria sua secutus non vidit a Philippo di-
ci: cum tamen vel ipsa orationis series ostendat, haec ab
Antipatro, ut sibi ab aliquo dicta. Ut mirer, viro sagacissi-
mo nihil suboluisse, unde verum erueret. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῶν θεάτρων) Longe aliter de eo Potterus
pag. 154. SOLAN.

ead. l. 17. Χρόνου) Subaudi Διὰ. GUYET.

ibid. Πρὸς τὴν δραχμὴν) Drachma, τὸ συνηγορικόν, h. e.

pretium oratori solutum, quoties vel in privata causa, vel in publica adestet. Triobolum τὸ δίκανικόν, s. merces iudicis. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 329. GESN.

Pag. 165. l. 1. Δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον) Ἀν τὴν δίκαστικὴν μισθόν; GUYET. Quidni? De triobolo autem iudicum mercede iam ter quater alibi mentio facta. Vide modo Bis Accus. c. 15. REITZ.

ead. l. 2. Τούτους κατακεκλιμένους) Τούς Ἀθηναίους πολίτας. GUYET.

ead. l. 3. Τῶν Μαραθῶνι) Ἐν Μαραθῶνι. GUYET. Si ἐν tantum subaudiri voluit, bene: si addi, frustra. Quando quidem μάχη, vel aliud substantivum additur, dubium non est, quin ἐν adiungatur, ut Thacyd. I, 18, ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη. Et II, 34, τοὺς ἐν Μαραθῶνι. Aeschin. contra Ctesiph. p. m. 301 A. ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη γέγραπται. Demosth. de Class. p. m. 76 A. οἱ ἐν Μαραθῶνι τῶν προγόνων. Noster c. ult. f. huius Dial. τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτακότων. Ibid. paulo ante, τοὺς ἐν Μαραθ. πεπτ. At quando abest eiusmodi substant. omitti etiam potest praepositio. Lys. Orat. de Aristoph. bonis, fin. ἐνίκησεν Ἰσθμοὶ καὶ Νεμέα. L. Bos de Ellipsi. p. m. 281, ex Aristoph. Acharn. Μαραθῶνι ἦμεν. Adderem Homer. Il. E, 137, ubi ἀγρῶ quoque pro ἐν ἀγρῶ, aliaque, quae in promptu habeo, si necessitas postulareret. REITZ.

ibid. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι) Tum alias, tum nusquam fortius, quam eo loco, quem etiam Longinus laudat f. 16, nempe de Corona c. 60, ubi iurat, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παρταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέρους τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κειμένους ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Ἀποστόλους) I. e. duces classis. GUYET.

ibid. Ὁ γὰρ Ἀθηναίσις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, ταύτοις νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα) Perspicuum est, legendum ταῦτο. Quod priscis Atheniensibus Themistocles & Pericles fuit, id nunc est Demosthenes, par Themistocli quidem prudentia, Pericli autem animo. Idque recte consideravit interpres. IENS.

ead. l. 10. Τοῦτο τοῖς νῦν) Impr. omnes τούτοις νῦν. Ientius τοῦτο νῦν. Ego sic integre edendum cenfeo, & ita interpungendum, ut ἐφάμιλλος ad sequentia referatur, non, ut ante fiebat, ad τούτοις. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκούειν) Pro ὑπακούειν. GUYET.

Pag. 166. l. 2. Περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον) An, de Macedonia ipsa rationem a me exegisset. GUYET.

ead. l. 5. Δύναμιν συλλέγει, * ἐπιμήκεις στόλους) Sentisne, lector, haec olim miserum in modum distracta, ita iam commissa inter se & tam firma compage cohaerere, ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, illicet de tota arte adsum est: exsequias eamus criticis. GESN.

ead. l. 7. Ἀντιμεθίσταται. Ἐγὼ δὲ) Hic iam incipiunt quatuor illa capita, loco suo in omnibus editionibus mota, a me vero suo loco reddita, ne vocula quidem mutata. SOLAN.

ead. l. 12. Περὶ μὲν γὰρ Χαίρωνείας) Post proelium ad Chaeroneam, quo Atheniensium, quin Graeciae liberae, opes prostratae sunt, Philippus initio quidem se gessit insolentius; post autem, periculo licet defunctus, ἔφριττε τὴν δεινότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ῥήτορος, ἐν μέρει μικρῷ μίᾳς ἡμέρας τὸν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ τοῦ σώματος ἀναρρίψαι κίνδυνον ἀναγκασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. Plut. in V. Demosthenis pag. 1567 H. Stephan. GESN.

ead. l. 15. Καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα) Sic legendum etiam ego puto, nisi velimus ellipsin satis difficilem statuere, an enim ideo minus magnum periculum &c. Blandius forte sic corrigas, Μὴ γὰρ ἢ παρ' ἐλπίδα, neque enim nisi praeter spem vicimus. Sed primum illud, quod etiam Wolfio placuit, probò unice. GESN.

Pag. 168. l. 8. Ἀριστοτέλει μάρτυρι) Προσπεπόνθειν scil. GUYET.

ibid. Πρὸς γοῦν τὸν Ἀλέξανδρον) Sic omnino legendum, cum εἰτιολογικὴν particulam series orationis postulet. Et quam facile est Γ in Τ mutari? GESN.

ead. l. 9. Λέγων) Ita recte Fl. & Veneta utraque: in reliquis ἄγων. SOLAN.

ead. l. 10. Προσπεφοιτηκότων) Malit Wolfius συμπεφοιτηκότων, ut notentur condiscipuli: & est illud sane temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminerimus, iam supra ab auctore libelli non Aristotelem tantum, sed huius etiam Theophrastum auditorem inter praeceptores Demosthenis relatum. GESN.

ead. l. 11. Θαυμάσαι) Subaudi ἔλεγε. GUYET.

ead. l. 12. Ἐγκρατείας) Si abstinentiam reddas, quid fiet voce ἄσκησις; SOLAN.

ead. l. 14. Εὐβούλον) Inimicus hic Demosthenis summus.

Vid. Dem. Mid. SOLAN. Εὐβούλου, καὶ Φρύνωος, καὶ Φιλοκράτους) Hos patriae suae Athenarum proditores nosse datur ex oratione Demosthenis de falsa legatione. GESN.

ead. l. 15. Φιλοκράτους) Ethic Demosthenis inimicus, quem proditorem patriae alicubi vocat. SOLAN.

Pag. 170. l. 5. Ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; APX. Ἐοικας ἔτι μάλλον, ὡς βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι, διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων) Mira oratio. An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, obstupuerunt? Quae haec dicendi ratio? Suspicio ὁρώντων corruptum ex ἀκροώντων. Ita scilicet stupenda est maximi huius viri mors, ut etiam nos, qui vidimus eam, non minus stupuerimus, & ipsis nostrum oculis diffusi fuerimus, ac illi, qui audiunt, percelluntur, ac relationi fidem non habent. An potius unius literulae mutatione defungentes, legimus διαφέρομεν; Et nos, qui vidimus hanc mortem, stupore & ἀπιστίᾳ ne nunc quidem minus correpti sumus, quam ubi eam conspiciebamus. Studiosus lector arbitretur. Nam vulgatam stare posse, non puto cuiquam fore persuasum. IENS.

ead. l. 7. Διαφέρομεν) Locus conclamatus, nisi legas μὴ ὁρώντων, quod etiam Lamb. Bos placere video. Aut cum hoc vellet, nos ipsi, qui vidimus, stuporem rei praesentis nondum excutere valeamus, parum feliciter expressit, etiam si cum Iensio διαφέρομεν legas; vide tamen Eik. c. 10. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων) Forfan legendum, τῶν μὴ ὁρώντων. L. Bos. Sententia postulat, ut aut negationem omissam dicamus οὐχ, vel μηδὲν, aut cum Iensio suspicemur, fuisse in autographo τῶν ἀκροώντων, vel ἀκούόντων, quorum hoc inter describendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipsis scriptoribus talia humanitatis indicia excidunt? GESN.

ead. l. 10. Καθῆστο) Ut supplex: de quo genere hoc verbum velut solemne est. Vid. v. g. Thucyd. I, 24 & 136. Cui ἀνάστασις opponitur, ibid. 133. Demosthenem autem salutis servandae causa huc confugisse, satis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant. GESN.

Pag. 171. l. 8. Ἐφύλαττεν) Iens. διεφύλαττεν: sed nihil varietatis invenio. Et cum sic quoque legatur c. 33, nihil muto. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πρότερον βίον) Histroniam fecisse Archiam, multi auctores sunt: qua de re consule Plut. in vita Dem. & ipsum Dem. pag. mihi 17, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπιστήσας ἄρα) Antipatri verba interrogative pronuntianda. GUYET. Id iam curaverat P. additis etiam in versione personis, quae S. omisit, quia in Graeco non comparebant. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ) Archiae responsum. GUYET.

Pag. 172. l. 8. Αὐτὴν παρ') Τὸ δόξα hic desiderari videtur, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν δόξα παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκῆναι. GUYET.

ead. l. 9. Μὴδ' ἦν ἐμαυτὸν ἔταξα, τάξιν λιπὼν &c.) Possset quis suspicari, excidisse hic praepositionem εἰς, legendumque εἰς ἦν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπὼν. Ita certe Epictetus c. 29, τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὥς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. Qui tamen in hoc Demosthenis encomii loco praepositionem κατ' ἔλλειπιν omissam esse velit, huic non magnopere contenderim. Ex Epicteto ergo discimus, quemadmodum istiusmodi elipsis sit supplenda. IENS. Ἦν ἐμαυτὸν ἔτ.) Sic absque εἰς usurpat Ἀποκρη. c. ult. Aliter Xen. ed. Basf. 373, & a Iensio laudatus Epict. 29. SOLAN. Non opus esse addita praeposit. εἰς ἦν cum Iensio scribere, praeter locum ab Solano indicatum etiam probant verba Aeschini in Orat. contr. Ctesiph. p. m. 275 B. sive non ita longe ab init. orationis: αἰσχύνειτε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἦν τεταχθεῖ ὑπὸ τῶν νόμων. REITZ.

ead. l. 15. Ἐχορήγουν ἐγὼ) Χορηγός, id est, praelector, fuerat Demosthenes Liberalibus, i. Διονυσίοις ἐν ἅσται. Quo in munere quomodo se gesserit, apparet ex argumento & narratione orationis Midianae. GESN.

Pag. 173. l. 1. Πολλάκις ἐστεφανώκων) Vid. Dem. Or. de Coron. cap. 64; inprimis c. 78, Ἐπειδὴ πρὸς τὰ κοινὰ προσῆλθον, ἔδοξέ μοι τοιαῦτα πολιτεύματα ἐλέσθαι, ὥστε καὶ ὑπὸ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανώσθαι. GESN.

ead. l. 3. Περὶ τοῖς) Lege παρά. GUYET. Παρὰ τοῖς οἰκείοις Fl. & V. utraque. Reliquae περὶ, mendose. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλυσάμην αἰχμαλώτους) Nobile huius magnificentiae exemplum praeber argumentum orationis de falsa legatione: cum ea inprimis causa legationem Macedonicam a se testetur susceperam, uti captivos, quibus id promiserat, liberare posset. GESN.

ead. l. 5. Ἡ οἷς τοὺς ἐράνους συνδιδυσάμην) Phil. Melancthon verterat: aut quibus donavi pecunias. Benedictus vero: aut quos dandis contributionibus iuvi. Sed vereor ut recte, ait

Iac. du Port in praelectt. ad Theophr. Charact. p. 192 edit. Cantabrig. Vult enim ibi Demosthenes, se eos adiuvisse in dissolvendis debitis *erani* nomine, quem collegerant, contractis. Ἐράνους συνδιαλύεσθαι, concise & eleganter dictum, pro debita dissolvere *erani* nomine constata. Vertendum igitur esset: Quorum ego dissolvi debita, *erani* nomine, quem ab amicis collegerant, contracta. Tantaе molis est alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecanicam volubilitatem Romana lingua sequitur non passibus aequis. Contra apud Romanos *έρανον* nunquam fuisse restituendum, docet ibid. p. seq. velut p. 191 tradiderat, *έρανον* fuisse genus mutui gratuiti, apud Graecos frequentati. Ubi enim quis aere alieno premeretur, aut etiam alias in inopiam incidisset, nec haberet, unde viveret, ad amicos erat paratum refugium, qui, quod poterant, unusquisque ἀνδρακῆς pro sua virili conferebant. Aliaque de *eranis* vid. ibid. Sed & coenam collatis symbolis fuisse *έρανον*, satis notum est. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. περὶ αὐθαδ. c. 15, ad verba καὶ φίλῳ δὲ ἔρανον κελεύσαντι εἰσενεγκεῖν, εἰπὼν ὅτι οὐκ ἂν δοίη &c. Item Feith. Antiq. Homer. III, c. 4, Longolium ac Buchner. ad Plin. L. X, Epist. 93, qui Livium aequae ac Plin. etiam Latine *erantum* dixisse indicant. REITZ.

ibid. Συνδιελυσάμην) Simul solvo. GUYET.

ead. l. 7. Τουτουῖ Ποσειδῶνος) Clarum enim Calauriae Neptuni, ad quod confugerat, templum. SOLAN.

ead. l. 14. Πυθέου) Inter Demosthenis accusatores recens apud Plut. 1555, 1. Ubi Πυθέου legendum, non Πυθαίου, ut fit. SOLAN.

ibid. Δημάδου) Pro Philippo hic Athenis faciebat. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ψυχῆς μεταρμόσασθαι) Corrige τὴν ψυχὴν. GUYET. (Menagius sic: Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat forte Lucianus τὴν ψυχὴν. Dicerem idem utrique in mentem venisse, nisi Menagii mos mihi notus esset.) An τῆς ζωῆς; ut iungatur ὁψὲ τῆς ζωῆς, i. e. etiam fera aetate mores mutare, quae sententia & constructio melior: nam ut ψυχὴ alibi saepe pro ζωῇ accipitur, ita hic non potest. Sed vide, anne vulgatae structura sic defendi queat, ut media forma μεταρμόσασθαι τῆς ψ. valeat μεταρμόζειν αὐτὸν διὰ τῆς ψυχῆς. Etfi enim vulgo accusativum adsciscit μεταρμόζεσθαι, ut Aelian. XIV, 7, εἰ μὴ τὸν βίον — τοῦ λοιποῦ μεταρμόσῃται neque exempla mihi suppetunt, ubi genitivo iungatur; tamen non videtur repugnare analogiae,

si forte auctor cum genit. construxerit, quocum & alia ex μετὰ composita interdum construuntur, ut μεθέσθαι τινος, *dimittere aliquem*, vel μεταδιδόναι τούτου, ut Herodian. Item μεβίσταμαι, in Evang. Luc. XVI, 4, ὅταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας. Nec non μεταποιεῖσθαι τῆς ξυνέσεως ap. Thucyd. I, c. 140, aut denique ut καταλλαχθῇ χόλου, Sophocl. Ai. teste Stephano. Sive regatur genitivus ratione praepos. quae in composito inest, ut in ἀπαλλάττεσθαι νόσου, ἐπιβαίνειν ἄρματος, & similibus solet: quod tamen in μεβαρμόζεσθαι nondum definitio. Ideoque ψυχὴν, quod Gesnerus quoque adscripserat, praefero, donec certioribus exemplis de genitivo constet. REITZ.

ead. l. 16. Ἐρεχθέως θυγατέρας) Vid. Hyg. Fab. 238, & Apollod. III, p. 102 A. SOLAN.

Pag. 174. l. 5. Προέμενος) Vid. Plut. 25, 2, & 290. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ') De Polyxene. GUYET. (Idem & adscripsit Menag.) Eurip. Hecub. 568. De Polyxena matata sermo est. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐσχήμως) Nihil veritus sum consulere metro, quia versus totus est ex Eurip. Med. 568, ubi recte εὐσχήμως. Mox malim καὶ ταῦτα κόρη, monente Weistien. REITZ.

ead. l. 10. Ξενοκράτους) Diogenes Laërtius IV, 12 & 13, memorat Xenocratis de Morte & de Anima libros, in quorum utroque de immortalitate animorum potuit disputare. GESN.

ead. l. 15. Ἐπέισθην ἂν, ἔφη, τοῦτοῖς Ἀρχίας ὄν) Ex Alexandri dictis sumtum. GUYET. Eadem rursus ad verbum plagiaris Menagius. Alexandri autem dictum quale est? An quod Diogeni Cynico respondit, *Nisi Alexander essem, Diogenes esse mallet*, quod ex Plut. & Pausan. narrat Freinsheim. in Suppl. Curt. L. I, c. XI, § 11. Non. Sed alterum, quod Parmenioni; vid. Curt. IV, XI, § 11: qui, cum oblatam pro reddendis captivis ingentem pecuniam accipere suaderet, responsum hoc tulit: *& ego pecuniam, quam gloriam, mallet, si Parmenio essem: nunc Alexander — fortunam meam non vendo*. REITZ.

Pag. 175. l. 12. Εὐκλήμονος, οὐκ Ἀριστογ. οὐ Πυθ. καὶ Καλλιμ.) De Euclemone satis constat ex oratione contra Midiam. Aristogitonem oppugnavit Demosthenes duabus contra illum scriptis orationibus. Pytheas & Callimedon tum alias ex Plutarcho noti, tum coniunguntur in Vita Demosth. p. 858 C. D. Πυθείας ὁ ῥήτωρ, καὶ Καλλιμέδων ὁ Κά-

ραβος ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντες, Ἀντιπάτρῳ προσηγέοντο, καὶ μετὰ τῶν ἐκείνου φίλων καὶ πρέσβων περιίοντες οὐκ εἶον ἀφίστασθαι τοὺς Ἕλληνας, οὐδὲ προσέχειν τοῖς Ἀθηναίοις· Δημοσθένης δὲ τοῖς ἐξ ἀστεος πρεσβεύουσι προσμίξας ἑαυτὸν ἡγωνίζετο καὶ συνέπραττεν, ὅπως αἱ πόλεις συνεπιθήσονται τοῖς Μακεδόσι, καὶ συνεκβαλοῦσιν αὐτοὺς τῆς Ἑλλάδος. Narrat deinde plufcula acute dicta, quibus se invicem Pytheas & Demosthenes impetierint. Cf. ipse Demosth. Ep. 2. GESN. *ibid.* Ἀριστογείτ.) Errat Loidius de hoc differens. SOLAN. *ead.* l. 15. Οὐδὲν παράνομον) Asylum enim erat; vid. Strabon. VIII. SOLAN.

Pag. 176. l. 4. Δὴ ποτε) Et si cum *Fl.* δὴ omitti queat, cum iam fatis particularum addit; tamen quia & Herodot. non semel δὲ δὴ iungit, nihil mutavi. Ut L. VII, p. 442 D. ὁ δὲ δὴ ἀπὸ τῶν, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Φάρμακον — τεταμιεύσθαι) Cautè Noster loquitur. Quantus enim dissensus inter auctores de hoc veneno olim fuerit, fatis indicavit Plutarchus in Vita. Qui enim veneno sponte sumto perisse dicunt, (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil addunt amplius, quo in numero est etiam Pausan. Att. p. 7, 21 *Wech.* vel ex calamo scriptorio volunt fuxisse, quod Plutarchus probare videtur; vel, quod idem ex Eratosthene refert, ex annulo armillari excavato, (φόρημα περιβραχιόνιον illi fuisse τὸν κρίκον) quem Plinius XXXIII, 1, f. 6, in anulum digitale gemma ornatum parum probabiliter transformat. Quantilla enim veneni portio in eiusmodi annulo contineri queat? GESN.

ead. l. 11. Τοὺς ἐν Μακρῶ. πεπ.) Clarum hoc Demosthenis iusiurandum, quod & apud ipsum vide pro Coron. c. 60, & apud Longinum, ὕψος, quod ei inest, rite enarrantem. SOLAN.

ead. l. 12. Χαίρειν) Ridicule sane. Famae Demosthenis aliquanto melius consulunt, qui epistolam scribentem faciunt, in qua Δημοσθένης Ἀντιπάτρῳ solum adscriptum. Vid. Plut. 1556, & in fine vitae Demosth. Στεφ. 60. SOLAN.

ead. l. 14. Δημοσθένους γε) Antipater. GUYET.

Pag. 177. l. 3. Ὁπαδὸς τις δαίμων) Vide Herodian. I, in Commodi oratione, ὁ μὲν γὰρ πατὴρ εἰς οὐρανὸν ἀναπτάς ὁπαδὸς ἦδη καὶ συνεδρός ἐστὶ Θεῶν. Περ. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλευθερίου Δίδος) Qui colebatur praeter ceteros apud Plataeenses, post liberatam proelio ibi facto Graeciam. Auctor Pausan. Boeot. p. 283, 33. GESN.

IN DEORUM CONCILIUM.

433

in Schol. Ναίμεν) Hoc Scholium, quod ultimum in Mf. Cod. in fol. legitur, nec, quo referam, satis scio; nec, si ad quem locum referatur certo sciri possit, ullius videtur esse momenti. SOLAN.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. l. 3. Τονθορίζετε) Τονθορίζω & τονθορίζω utrumque usitatum. GUYET.

ead. l. 4. Συστρεφόμενοι) Conglobati. KUSTER.

ead. l. 10. Ἀκουε, σίγα) Legitima verba etiam apud Aristoph. Δεσμωφ. 379: Ἀκουε πᾶς. Ἐδοξε τῇ βουλῇ τάδε. — τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et v. 389: Σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν. Add. Kuster. ad Ἐκκλησι. v. 130; it. Ἀχαρν. 45. Ipse Demosthenes de Coron. c. 53: Ἡρώτα μὲν ὁ κηρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν τελείων θεῶν) Vid. Spanh. ad Callim. H. in Pall. v. 131 & 135, ubi perfectos Deos esse τελείους docet. Sed mihi hic videbatur ad perfectionem civilem & plenum ius civitatis potissimum referri, ut sint οἱ ἐν τέλει, qui etiam τὰ τέλη vocantur, (vid. Duker. ad Thucyd. I, 58, & ipse Nofter τὰ τέλη τῶν κυνῶν vocat de Morte Peregr. c. 36) principes civitatis, quibus magistratus, quem gerunt, aut dignitas concionis habendae ius tribuit. *Classicos* vocavi, ex moribus Romanis, quasi primae classis cives, qui primi ad suffragia vocantur, & rem fere conficiunt. De μετοίκους vid. Flor. Christ. ad Aristoph. Lysistr. 580. GESN.

Pag. 179. l. 9. Μετὰ παρρησίας — εἰπεῖν) Adde supra Iov. Conf. cap. 19 pr. Et Ellner. ad Act. Apost. IV, 29, ubi similiter: καὶ δὸς τοῖς δούλοις σου μετὰ παρρησίας πάσης λαλεῖν. REITZ.

Pag. 180. l. 9. Νέμονται) Participant, possident. GUYET.

Pag. 181. l. 5. Ἐμπόρου τοῦ Κάδμου) Puto hic ἔμπορον Ὁμήρι intellectu, Deorum lingua, dici, cum ex vi originis suae eum notat, qui mare traiecit, speciatim aliena navi, quem ἐπιβάτην postea dixere, cum ἔμπορος mercatorem, negotiatorem significare coepisset, quod testantur Eustathius pariter & minor Scholiastes ad Odyss. B, 319. Huc respicit, arbitror, etiam Pollux I, 95, εἴη δ' ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἔμπορος. Itaque *vefforem* interpretatus sum. Neque enim puto mercatorem ab ullo veterum esse vocatum. Sed nave pervenisse in Graeciam inter omnes constat. GESN.

Lucian. Vol. IX.

E e

ead. l. 7. Μίτραν) Hinc supra *θηλύμιτρος*, quod vide *Διον.* cap. 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φατρίαν) Sic *Ven. 2. B. 2. & P.* In reliquis prave *φατρίαν*. Vide *Έρμ.* c. 24, & notam. SOLAN.

ead. l. 12. Σειληνόν) Omnes impressi hic prave *Σειληνόν* habebant. Vide supra *Διον.* ubi frequenter occurrit & recte scribitur. SOLAN. *Σειληνόν*) Non dubitavi & hic ita rescribere, invitis edd. quia sic *Bacch. c. 4*, item *c. 6*, & alibi aliquoties recte legitur. REITZ.

Pag. 182. l. 1. Φαλακρὸς γέρον) De *Sileni* figura ex diversis monumentis, deque illius a *Satyris* differentia, plura *Pe- rizon. ad Aelian. Hist. III, 18*, ubi *Lucianum* inprimis illustrat. GESN.

ead. l. 3. Κεράσται, οἷα) *Οἷα* ad *κεράσται* simul & *κέρατα* referri, vid. supra dictum *Bacch.* sub init. REITZ.

ead. l. 11. Ἰκαρίου) Vid. *Hygin. 224.* SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Θυγατέρα) *Τὴν Ἑριγόνην.* GUYET.

ead. l. 2. Τὸν κύνα τῆς Ἑριγόνης) *Tatian. p. 37.* Et *Apollod. III, 100 A.* SOLAN.

ead. l. 3. Τὸ ζῦνθες ἐκεῖνο καὶ ὅπερ ἡγάπα κυνίδιον) *Th. Mag. v. κυνίδιον.* SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἀντάξιος) *Hom. Il. A, 514.* SOLAN.

Pag. 184. l. 4. Τάφον) Vide not. ad *Τιμ. c. 4.* SOLAN.

ead. l. 6. Αἰγιδεύσιν) In marg. *A. 1 W.* adscriptum: *Αἰγιοῦ* urbs *Achaiae*, hinc *Αἰγιδεύς* *Steph.* REITZ.

ibid. Ὑποβολιμαῖον) Unde habeat, mihi non constat. Sed facile nothum crediderim, qui clam patre educatus &c. SOLAN.

Pag. 185. l. 1. Ψέλλιον) *Th. Mag. v. ψάλλιον*, quod a *ψέλλιον* differre docet. REITZ.

ead. l. 9. Λέαρχος) De hoc eiusque cum *Baccho* cognitione, vid. *Loyd. Lex. & iterum in vit. Athamas.* SOLAN.

ead. l. 14. Τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσιν, καὶ τὸν Τιθωνόν, — καὶ τὸν Ἰάσωνα;) Sic legit interpretes, & licet obvium sit emendare, *Iafonem* iis accenset, qui *Dearum* concubitu potiti sunt, & *Medeae ἀποθέωσιν* parat. Lege *Ἰασίωνα*, qui ob *Cereris* amores a *Iove* zelotypo fulminatus est. *Homer. Odyss. E, 125:*

Ὄς δ' ὅκοι' Ἰασίωι εὐπλόκαμος Δημήτηρ

ὣ δὲ μὲν εἰξασα μίγην φιλότῃ καὶ εὐνῇ,

Νείω ἐνὶ τριπόλῳ, οὐδ' ἔδην ἦεν ἀπυστος

Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀγρῇτι κεραυνῷ. PALM.

ead. l. 15. Τὸν Ἰάσωνα) *Ἰασίωνα* legendum videtur. *Iafon*,

Iovis & Elestrae filius, a Cerere adamatus est. GUYET. *Ἰασίωνα*) Secuti sumus Palmerii emendationem certissimam; vid. LL. & Aelian. V. H. XIII, 1. Atalantae pater. At L. *Ἰξίωνα*. *Fl.* vero *Ἰάσωνα*. Reliqui impressi *Ἰάσωνα*, prave. SOLAN. *Ἰασίωνα*) *Ἰάσωνα* tertiam habebat longam, cum brevis sit Graecis Latinisque poëtis. *Ἰάσωνος* etiam & *Ἰάσωνι* in prosa recte Ptol. Hephaest. L. II, med. *Iasionem* vero vid. apud Apollod. L. III, c. 11, ubi in nonnullis edd. *Ἰασίονος* quoque o brevi; sed quia & Aelian. cum Homero *Ἰασίωνα* per ω scribunt, hoc praeferendum. REITZ.

Pag. 186. l. 10. *Ὁ Κορύβας*) Iasonis, seu potius Iasionis & Cybeles filius, teste Diodoro Siculo. GUYET.

ead. l. 11. *Σαβάζιος*) Per se Deum, ut vides, facit. E nostris quidam unum cum Baccho statuunt. Vid. Pott. 396. SOLAN.

ibid. *Ἐπεισεκυκλήθησαν*) Sic *Fl.* ed. optime; ut *Φιλοφ.* c. 29 a Kustero recte emendatum est. Ibi enim, uti & hic, non reliqui tantum impressi, sed ipsa *Fl.* corrupta est. In reliquis hic legitur *ἐπείσεκεκλήθησαν*. SOLAN.

ead. l. 12. *Ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάραν*) Habitus ille Mithrae in simulacris pluribus hodie superest, quae videre licet tum alias, tum studiosè collecta, comparata inter se, & explicata apud Philippum a Turre in monumentis veteris Antii P. II, p. 157 seq. & Montfauc. Antiq. Expl. I, 4, 3, qui etiam II, 2, 6, ex hoc ipso loco cum imaginibus antiquis collato conficit, candyem esse brevem chlamyda, tiam autem pileum antrorsum reflexum. GESN.

ead. l. 15. *Ὁρῶντες αὐτῶν*) *Τῶν ἡμιθέων* scil. GUYET.

ibid. *Μακρὰ*) *Fl.* fere ubique in hac phrasi *μακρὰν* legit. Vid. c. 2 Navig. sed cur prius praeferamus, vide ad Rhet. Praec. c. 10, atque Iov. Conf. c. 32, atque alibi. REITZ.

Pag. 187. l. 5. *Ποικίλος*) Rescribitur ab H. Prideaux P. I, L. III, ex Herod. III, Plin. VIII, 46, Solino XXXV, & Ammiano Marcell. c. 22. Unde illud tantum decerpam, quod ad rem praesentem facit, nempe nigrum totum fuisse, nisi quod in fronte macula alba quadrata fuerit, & in tergo aquilae, aut, ut alii tradunt, crescentis lunae figura. Quod autem de scarabaeo sub lingua ex Plinio monet, Plinii verba sic habent: *Nodus sub lingua, quem Cantharum appellant.* SOLAN.

ead. l. 8. *Ἄλλα πολλὰ γελά.*) Sic *crocodilum* adorabant Omibitae. Vid. Ael. de anim. X, 21, & Nostr. Z. Tr. c. 42. *Felem* alii. Athenag. p. 50 C. add. Clem. Alex. p. m. 66 A. SOLAN.

Pag. 188. l. 8. Μητραλοίου υἱός) Cum Alcmaeone confundit, a quo mater occisa. Ovid. Met. IX, 407: *Natus erat factus pius & sceleratus eodem*. Vid. p. 255, 1, & 266. Quidam tamen una matrem occidisse tradunt, (vid. Apollod. III, p. m. 81 pen.) & ita pater iusserat (p. 77 C.) SOLAN. Utrum auctorem secutus, an memoria lapsus, filium facit, qui frater erat eius Alcmaeonis, qui Amphiarai patris ulciscendi causa matrem Eriphylen interemit? GESN.

ead. l. 9. Δυσὶν ὀβολοῖν) Confer omnino Ἀλεξ. c. 19, a me hinc praecipue nitore suo redditum. SOLAN.

ead. l. 13. Πολυδάμαντος) De hoc dictum est ad Ἡρόδ. c. ult. Vide etiam Athenagoram. SOLAN. Huius Polydamantis Scotuffaei, athletae cum Dario Notho viventis, facinora, mortis genus, statuum quoque Olympicam commemorat Pausanias Eliac. II, pag. 182 seq. sed de vi illa febrifuga nihil. GESN.

Pag. 189. l. 2. Θεαγένους) De eo vid. Συγγρ. c. 35, & notas. SOLAN. De hoc omnia Pausanias Eliac. II, p. 188 seq. qui etiam hoc addit: *Θάσιοι δὲ — νομίζουσιν ἅτε θεῶν ὕμνιν. Πολλαχοῦ δὲ καὶ ἑτέρωθεν ἐν τε Ἑλλήσιν οἶδα καὶ παρὰ βαρβάρους ἀγάλματα ἰδρυμένα Θεαγένους, καὶ νοσήματά τε αὐτῶν ἰόμενον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων τιμὰς*. GESN.

Pag. 191. l. 2. ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ) Praescriptio solemnitis in omnibus fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat Hudf. ad Thuc. IV, 118, ubi etiam in principio decreti est, nempe sic: *Ἐδοξε τῷ δήμῳ. Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικιάδης ἐπεστάτει, Λάχης εἶπε, Τύχη ἀγαθὴ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ.* GESN.

ead. l. 3. Ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε) Proprie tribus πρυτανεύειν dicitur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in eiusmodi decretis, v. g. apud Thucyd. l. c. & plusculis in Demosthenis oratione pro Corona. Sed hic Iovi hoc tribuit Lucianus, nempe qui hoc egerit, quod refert Pollux VIII, 95, οἱ Πρυτάνεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προγράφουσι πρὸ τῆς βουλῆς καὶ πρὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Ceterum lubet hic indicare, quod prodesse possit illa de πρυτανεύουσι φυλῇ observatio Andocidi in oratione de mysteriis p. 13 Ald. ubi legitur, *Ἐδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἂν τις ἐπρυτάνευε, Κλέογεννης ἐγραμμάτευε, Βοηθὸς ἐπεστάτει*. Quod summus vir Ezech. Spanh. Diff. XI, p. 715, ita convertit, *Si quis Prytanin agebat &c.* Legendum absque haesitatione

videtur Αἰαντὶς (φυλῆς hoc nomen est apud Suidam) ἐπρυ-
τάνευε. Dicam, quomodo Αἰαντὶς mihi ira facile in mentem
venire potuerit. Occupatus paulo ante in laudatione De-
mosthenis, orationem pro Corona perlegeram, & in ea φι-
φίσματα. Horum vero unum c. 55 factum est, φυλῆς πρυ-
τανευούσης Αἰαντίδος. Satis, credo, est. GESN.

ead. l. 4. Προήδρευε Ποσειδῶν) Neptuni mentio nulla prae-
cessit. Sed puto, quod clamorū est admodum ille Deus,
& plus quam Stentorea voce, ideo προεδρίαν hic illi tribui.
Ulpian. ad Demosth. contra Midiam, quem laudat etiam
Kuhn. ad Poll. VIII, 96, Οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος
λέγοντες τῷ δήμῳ. Δοκεῖ ἡμῖν περὶ τούτου βουλευσάσθαι. GESN.

ibid. Ἐπεστάτει Ἀπόλλων) Ἐπιστάτου erat mittere popu-
lum in suffragia, quod ἐπιφισφίζειν est, ut luculenter osten-
dit Ernestus ad Xenoph. Memor. Socr. IV, 4, 3. Quam con-
grue autem ἐπιστάτην faciat Apollinem, indicat Pollux VIII,
96, ubi de ἐπιστάτῃ, ἔχει οὗτος τὰς κλεῖς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς
τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμματα. Apollo praefes literarum
&c. Ab hoc munere incipit decretum apud Aristoph. The-
soph. 379: Τιμὸν κλεῖ ἐπεστάτει· Λύσιλλ' ἐγράμματαεν· Εἴ-
πε Σωστράτη. GESN.

ead. l. 5. Ἐγράμματαεν Μῶμος) Etiam hoc apposite. Γραμ-
ματεὺς ap. Poll. VIII, 98, inter alia ἀναγινώσκει τῷ τε δή-
μῳ καὶ τῇ βουλῇ, quod facile plurimis oratorum locis firma-
ri posset, si hoc ageremus. Nam quae de Prytanum, Proë-
drorum, Epistolatarum, Scribarum munere diximus, eo modo
allata sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam his, qui
non satis exercitati sunt, appareat. GESN.

Pag. 192. l. 4. Περὶ τροπᾶς χειμερινᾶς) Cum longae no-
ctes benignam dormiendi, & somniandi adeo, occasionem
praebent. Dicit enim sententiam Somnus. GESN.

ead. l. 5. Τελείους θεοὺς) Supra Iov. Tr. c. 18. REITZ.

ead. l. 9. Ὀρκον, τὴν Στυγᾶ) Hom. Od. E, 185. SOLAN.

ead. l. 15. Ἠρία) Humilium volunt hac voce designari se-
pulcra. SOLAN. Vid. supr. Contempl. c. 22 pr. REITZ.

Pag. 193. l. 2. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι) Erat Athenis signum Ἀθη-
νᾶς Ὑγείας, teste Pausan. Att. p. 21, 17; & ara, ibid. p.
31, 3 Wechel. De Aesculapii oraculis vel solus Nostri Pseu-
domantis fati testatur: ad quem fallor an referenda est
bula aenea apud Gruterum p. 81. GESN.

ibid. Ἀσκληπιὸν χρησμοδεῖν) Alexandri Abonoteichitae
oraculum petere hīce videtur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκείνοις δὲ τάφον — καὶ θύλην ἐπιστῆσαι) Pro θύλην, quae vox est nihili, manifestum est debere legi στήλην. Sed interpres, qui statuum vertit, nescio quomodo legerit: nam licet στήλη ab ἴστημι derivari videatur, ἴστημι vero sit *statuo*, tamen statua Latinis dicitur Graece ἀγαλμα, ἀνδρίας, βρέτας, non vero στήλη, quae hoc loco *cippus* debebat verti. PALM.

ead. l. 14. ΖΕΥΣ.) Delevi supra Iovis nomen, quod in omnibus libris nostris ante τοῦτο reperiebatur, & hic suo loco reposui ante Δικαιοτάτον. Decretum autem Momus legerat, quod observare omiseram. Isque adeo recitato iam decreto ait: τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. SOLAN.

Pag. 194. l. 8. Ναμίζουσιν) Sequebantur in ed. Iunt. Ald. Fl. Fr. H. & B. 1. ac 2. (non in P. S. & Amst.) duo Dialogi inscripti: ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ. Alter ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ. Iis tamen additum in iisdem: Οἱ ἐφεξῆς δύο διάλογοι τῶν διαλόγων εἰσὶ τῶν δεῶν, quo indicarent, hos binos Dialogos pertinere ad Dialogos Deorum. Sed uterque iam suo loco insertus est Tom. II, N°. XXV & XXVI. REITZ.

IN CYNICUM.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) D. Ioan. Chrysostomus, vir plane sanctus & incomparabilis, non veritus est eius partem in homiliam quandam, quam in Iohannis evangelium commentatus est, inferere. COGN. Supposititium credo: gravior enim est, nec ludentis Luciani. SOLAN.

ead. l. 4. Κόμην) Diserte hic *coma* tribuitur Cynico; quam apte, viderint alii. Ego certe contra optimorum scriptorum morem id factum censeo, apud quos ἐν χρῶ κεκαρμένοι, quales Cynicos fuisse certissimum est, nunquam credo invenientur κόμην ἔχειν dici. In hoc tamen libello iterum c. 13 iidem diserte dicuntur, aut innuuntur κομᾶν, c. 16 & 20. Nihil igitur restat, nisi ut moneam, opus esse supposititium, de quo non multum laborandum est. De aliis Luciani ipsius locis quid dixerim, vide ad Περ. c. 15. SOLAN.

ibid. Χιτῶνα) Sic Aelian. V. H. VII, 13, ἀνυπόδετος πολλάκις καὶ ἀχιτών προήει. Philosophi enim omnes, exceptis Cynicis, & tunicam interulam & superariam (verbis utor Salmastii ad Tertull. de pallio p. 70) habere consueverant. Cynici solam interulam, inquit, unde ἀχιτώνες. Vid. fin.

huius Dial. ubi plerique Dii ἀχίτωνες pingi dicuntur. Non semper veteres Graeci calceati erant, inquit Casaubonus (ad Theophr. Char. p. 240) ut hodie nos sumus: multus enim fuit τῆς ἀνυποδησίας usus. Spartanos quidem etiam lex Lycurgi coëgit esse discalceatos, ut refert Xenophon in eorum Politia. Athenienses quoque, paulo qui essent in ratione vitae adstrictiores aut severiores, non nisi necessario tempore, ad vitandum scilicet frigus, aut iterum asperitates, calceis utebantur. Vide Plut. in Phocione: & ait idem auctor in vita Lycurgi, eum ταῖς ἀναγκαῖαις tantum ἡμέραις calceos induisse. Oppianus etiam in venatoris institutione, iubet eum nudis pedibus ad venationem ire, γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ὀδεύειν κείνους τοῖσιν ἵχυν μέλεται, δυσδερέα θηρῶν. Clem. Alex. Paedag. III, libro II, ἀνδρὶ δὲ εὖ μάλα ἁρμόδιον ἀνυποδησία: πλὴν εἰ μὴ στρατεύοιτο. καὶ γὰρ πῶς ἄγγυς τὸ ὑποδεδέσθαι τῷ δεδέσθαι. Nota est & Romani Caesonis ἀνυποδησία: item Neronis; vide Suet. c. 51. — Haec & plura Casaubonus. Xen. ἀπομν. 1, — τε καὶ ἀχίτων διατελέεις. Aristoph. apud Diog. Laërt. p. 40 C. ἀνυποδητεῖς: in Nub. tamen est ἀνυπόδητος. SOLAN.

ibid. Γυμνοδερέῃ) An γυμνοδερέῃ, a γυμνοδερμούμαι, i. e. cute nuda sum? GUYET. Idem rursus ad verbum Menag. REITZ. Nihil dum probabilius video coniectura Menagii: hanc itaque interpretando secutus sum. GESN.

ead. l. 5. Ἀνυποδητεῖς) Infra c. 16 f. ἀνυποδητεῖν iterum sic scribitur in omnibus, penult. longa. Item ἀνυπόδητος c. 13, ac saepe. Licet & interdum ἀνυπόδετος. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖς ἐναντίοις) Locus mendosus videtur: vett. Codd. inspiciendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, neque desidero: nam recte διαχρήσασθαι cum accusat. construitur; vid. Herodian. plurib. locis; atque interficio significat. Verte igitur: tu corpus contrariis rebus enecas, i. e. cruciās duriter habendo, non vero ut vulgo homines solent. REITZ,

ead. l. 8. Ἐνροῦ) I. e. ἀστράτου, sine strato. GUYET,

ead. l. 9. Ἄσιν) Ἄσιν. GUYET. Frustra. Nam vulgatum praestat, nec luto etiam conspersum requiritur pallium, sed ἄσιν fastidium, hic squalorem luctui proprium significat, & ad vocabula luctus bene refertur a Polluce III, 98. REITZ.

ibid. Πάμπολλον) An παμπόλλην; GUYET. Ne credas, lector, qui scis composita Atticis communia. Aelian. IV, 8, παμπόλλους μυριάδας. REITZ.

Pag. 196. l. 1. Παρέχον) Forf. παρέχοι, adiecerat Gesnerus. Idem habet Guyet. in nott. Mss. quas ille non vidit.

Tanto verisimilius fit, utrumque recte coniicere. REITZ.
ead. l. 15. Τί τὸ ἐνδεές) Non assequitur Latinus sermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim huius loci. 'Ενδεές apud Graecos & hominis epitheton est, cui aliquid deest, quo aegre caret, & rei, quae sic deest. Obiicitur Cynico, vivere illum in defectu, h. e. in summa inopia: ille rogat, quid est igitur *deficiens* &c. GESN.

Pag. 197. l. 11. Οὐχὶ σκέπης) Σκέπη legendum videtur. GUYET. Minime: nam connectendum cum seq. χάριν & εἵνεκα, quod ab eadem persona statim additur. REITZ.

Pag. 198. l. 2. Εἵνεκα) Non itaque poeticum est εἵνεκα. Habuimus id crebro apud Nostrium, de Dom. c. 8, Amor. c. 49, Navig. cap. 20 &c. Quamvis Ionibus potius perpetuum τὸ εἵνεκα. REITZ.

ead. l. 6. Μάθοις τί ποδῶν ἔστ' ἔρχον;) Sic omnino interpungendum fuit, non, ut in plerique fit, sine interrogatione, aut post μάθοις mora. Solae B. 2. & P. hoc observant, quamvis recte verterit Thom. Morus. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν χεῖρον) Vulgarum εἰ χεῖρον nihili esse; bene etiam fenerat Gesnerus, qui pro οὐδ' εἰ rescripserat οὐδέ. At cum L. & Fl. οὐδὲν habeant, quod verissimum, quodque mox reperitur, in οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον, omnium nostrorum librorum consensu, nihil haesitavi in hoc recipiendo. Cumque Fl. οὐδὲν cum spiritu exhibeat, apparet vulgatum ceterarum οὐδ' εἰ hinc natum esse. REITZ.

Pag. 199. l. 10. Οὐδὲ τρέφεσθαι γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοῦ μὲν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. ΛΥΚ. Δήλον γάρ. ΚΥΝ. Οὐδὲ εὐρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο) Hiulca sunt haec ultima, sed facile patet, quid interciderit; nimirum εἶν, idque proclive fuit ob affinisimam sequentem voculam. Lege igitur, Οὐδὲ εὐρωστον εἶν, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. Id ait Cynicus, sed nec propterea corpus meum videtur peius nutrirī, quod nutritur ab rebus vilibus. (Id vero manifestum esse, respondet Lucianus) Neque bene firmum foret, si male nutriretur. IENS.

ead. l. 13. Οὐδὲ εὐρωστον) Gesnerus etiam adleverat: supple εἶν. Lubens id adderem, sicubi invenirem. Iam poterit subaudiri, donec id inveniamus. At quidni aequè intelligeretur, ac paulo supra hoc capite, εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον, pro εἶν καὶ ἀσθενέστερον. REITZ.

Pag. 202. l. 1. Ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δέομενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων) Benedictus, paucisque, ut nu-

triat, opus habeat, diutius tamen, quam alii multi, immoretur. In qua interpretatione secutus est auctorem Thomam Morum, dubito, an Graeca rite considerantem. Certe res ipsa non patitur, ut in his sit iusta oppositio; nec si vir valens diutius, quam aegroti multi, immoretur convivio, propterea sic culpari potest, ut hic postea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, cum τῶν πολλῶν putarunt dici masculine; sunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi in Graecis. Verte, *paucisque*, ut nutriatur, opus habeat, cum a multis, si multa deglutierit, futurum sit ut enecetur. GRON.

Pag. 204. l. 11. Ἐριφύλην) Amphiarai uxorem. SOLAN.

Pag. 205. l. 8. Καίτοι ῥᾷδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθ.) Latet hic Cynicum ulcus, de quo Dio illa parte minime Chrysostomus in Diog. seu de tyrannide pag. 90. GESN.

ead. l. 9. Εἰς ταύτην) Subaudi ὁδόν. GUYET.

Pag. 206. l. 4. Μὴ) Edd. pleraeque καὶ μή. Delendum illud καὶ iam olim videram, nondum inspecta Fl. ed. in qua non reperitur. SOLAN.

ead. l. 8. Νὴ Δία) Concedentis est νὴ Δία, non negantis. Hic autem non concedit Lucianus, sed negat. Scribendum ergo μὰ Δία. SOLAN. Νὴ tamen & negationi addit Aristid. T. II, pag. 116 ed. Iebb. Sed Solano assentior hic mutandum; aut saltem negative vertendum. REITZ. Assentior Solano ipse quoque. Sed illud *recte sane*, quod in versione posui, ita intelligebam, *recte sane utuntur*: quod, si rem ipsam spectes, eandem vim habet, ac posuissim, *non per Iovem*. GESN. in Addend.

Pag. 207. l. 12. Τὸν Ἡρακλέα) Meminerimus, Herculem peculiariter numen esse Cynicorum, quem sibi imitandum Herculiscei novi sumferint. Plurcula sunt in Proteo Luciani. Clava etiam illum imitabantur, cuius rei imago est in Sexto Empir. Fabric. p. 39. De regno illo Herculis, cuius statim fit mentio, splendidissime Dio Or. de Regno pag. 12 D. Ἐκεῖνος δ' οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος ἦν βασιλεὺς, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντος ἡλίου μέχρι δυσμέμου, πάσης ἤρχε γῆς, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων, παρ' οἷς ἱερά ἐστιν Ἡρακλέους κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν πάντων) In mutatione tam exigua, errore orto a scribendi compendio in articulis pingendis usitato, contra edd. Gesneri emendationem recepi. Etsi enim vulgatum satis intelligi queat, friget tamen prae altero, quod Luciano aliisque proprium esse, testimoniis haud eget. REITZ.

Pag. 208. l. 4. Ἡ σὺ δοκεῖς στραμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀ-

πόρως ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιίέναι τοιοῦτος;) Cynicus contendens, labores, molestias, pericula, non reddere per se aliquem miserum & egentem, utitur exemplo Herculis, qui nudus, pellem modo indutus, peragravit terrarum orbem, monstra domuerit, omnibusque superior fuerit. At, inquit Cynicus, non id Hercules prae paupertate fecit, quippe qui mari & terrae imperavit, non propterea fuit miser, quippe qui alios miseria liberavit. An vero, pergit, tu putas, eum, qui talis erat, eguisse stratis & calceis, ac ob illud circumerrasse? Sed Graeca sunt soloecismo inquinata, σὺ δοκεῖς περιίέναι τοιοῦτος; nam illud τοιοῦτος pertinet ad Herculem. Possemus legere σοὶ δοκεῖ. Possemus minori mutatione, τοιοῦτον nec dubito, quia ita scripserit Lucianus; (immo, ut video, dubitandum non est: nam clare τοιοῦτον habet Florentina.) Quis enim tam turpem sermonem ab tersissimo scriptore speret? IENS. Περιίέναι τοιοῦτον) Et si περιίέναι τοιοῦτος alio sensu recte dicitur, & nominativum cum infinito alibi recte stare demonstravimus; hic tamen minime tolerabile erat τοιοῦτος, quia sic ad praemissum σὺ pertineret, a quo cum necessario divellendum ac distinguendum sit, non haesitavi Florentinae ac Iensis obsecundare. REITZ.

ead. l. 6. Τοιοῦτον) Secutus sum Fl. In reliquis τοιοῦτος est. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Πάντα γὰρ τὰ κακὰ) Quanta ex auri argentique cupiditate mala oriantur, hoc aliisque testimoniis enarrat L. Bos ad I Ep. Timoth. VI, 10, ubi ὅτι γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἀναιδέστατον) Vox haec, si recte habet, sensu plane novo sumitur. Non enim inverecundum, ut affolet, sed quod pudorem incutere valet, hic necessario significat. Sed sanum esse locum, dubito. SOLAN. Nescio, quid sibi velit ἀναιδέστατος, quod impudentissimum notat; neque quid interpres, qui pudendum vertit. Puto corruptum esse inter dictantem & excipientem vocabulum, legendumque ἀνιδέστατον superlativo, quasi gradus quarti ex ἀνίδιστος. Atque sic interpretatus sum interea. Nisi tamen potius audirenda vetera Lexica, in quibus ἀναιδέστος est ἄμοιρος, ἀτιμος quae si sequamur, σχῆμα ἀναιδέστατον τοῖς ἀκολάστοις fuerit habitus, cuius minime participes esse velint homines luxuriosi. GESN. Forte ἀνιδέστατον, vel ἀειδέστατον. I. I. WETST.

Pag. 211. l. 3. Κομῶν) Dixi iam supra ad cap. 1, & ad Περ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 9. Τί ἂν δῶη τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδαῖοις ὁδμὴν ἔχοντος) Imperite verſum: & quidem quid facies, cum vir eundem cum cinaedis odorem habeat? Debuit: Quid daret quis pro viro, (quanti aestimaret virum) qui eundem cum cinaedis oleat odorem? Vide, quae dixi in Ellipſi praepoſ. ἀντί. L. Bos. Vid. Lamb. Bos de Ellipſi praep. ἀντί. SOLAN.

Pag. 212. l. 8. Ὑμῖν δέ) Al. ἡμῖν δέ. GUYET. Sed vulgatum praeflat, quod I. P. S. &c. exhibent. REITZ.

ead. l. 9. Κῶπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι, καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἀσκεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων &c.) Non ſemel haec verba inſpexi, & congruentem rei, qua de agitur, ſenſum in iis perſpicere conatus ſum. Sed fruſtra. Interpres vertit, Atque haec ita cum ſint, iam nos in vitam veſtram traducere aequum cenſetis, noſtramque corrumpere, cum ſaepe male conſulta ſint, quae facitis, ipſique veſtris in negotiis minime circumſpecti ſitis. Satis patet, interpretem non ſecutum eſſe vulgatam lectionem; idque me de alia lectione, alibi forte exſtante, cogitare fecit. Et, ecce, ſic dederunt Florentini, Κῶπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀξιούτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν· αὐτοὶ ἀσκεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων. Unde tanta ſcripturae diverſitas nata ſit, non divino. Alium haud dubie Aldus, (quem ſecuti ſunt editores reliqui) quam Florentini, expreſſit Codicem. Sed nec Florentina ſcriptura vitii expers, quantum ego video: legendum nimirum βουλευόμενοι. Id vult Cynicus: Voſne, qui luxu eſtis perſiti, multiſque morbi ac infirmitatis generibus ſaepe affecti, aequum cenſetis, nos Cynicos componere nos ad veſtram vivendi rationem; vos, inquam, qui ſaepe de iis, quae nos agimus, ſecus cogitatis, rerum veſtrarum conditionem ipſi non habentes perſpectam & exploratam? Nam & per interrogationem haec prolata eſſe, nullus dubito. IENS.

ibid. Τὰ ἡμέτερα ἀξιούτε κακῶς βουλευόμενοι πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν) Sic Fl. niſi quod L. & Ienſii coniecturam, βουλευόμενοι pro βουλευομένων ſcribere iubentium, ſecutus ſum, Grammaticus enim aliquis margini Cod. L. adſcripſit ἵσως, βουλευόμενοι. Reliqui libri omnes haec verba ſic exhibent: τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσιν. SOLAN. Τὰ ἡμέτερα — βουλευομένων) Florentinam lectionem interpretatus ſum, quae ſola ſententiam convenientem huic loco efficit: in qua etiam participium βουλευομένων ſervandum eſt, quod ad ἡμῶν re-

fertur in τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι autem media, id est, reciproca significatione accipio, de his, qui sua acta retractant, ut Xenoph. Memor. Socr. IV, 2, 19, μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα εἴπερ ἔξεστι & IV, 4, 14, νόμους, οὐσγε πολλάκις αὐτοὶ οἱ θέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθονται. Plutarchus de discr. Amic. p. 58 C. καὶ λόγου κατάρχοντας ἐν συνόδοις καὶ συνεδρίοις, εἴτα παραχωροῦντας ὡς κρείττοσι, καὶ μετατιθεμένους ῥᾶστα πρὸς τὸναντίον. Lucian. Iov. Conf. c. 10, εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὐθις τὰ εἰρημένα. (conf. Galat. I, 6.) GESN.

ead. l. 10. Βουλευομένοις) Ἀν βουλευόμενοι; GUYET.

Pag. 213. l. 10. Ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται) Interdum aliud quidpiam huiusmodi vos auferre videtur. Ms. non male ἐκφέρειν δύναται, vos auferre potest. Sed illud etiam tolerari potest. GRAEV.

ead. l. 11. Πολλῶν ὑμεῖς γε) Cum P. haberet πολλῶν γε ὑμεῖς γε, adii ceteras, & geminatum γε in omnibus invenni, excepta B. 2. quae prius γε recte omisit: hanc ergo expressi. REITZ.

Pag. 214. l. 9. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων) Corruptus haberi debet hic locus. Nam quod in V. 2. abest οὐ, nihil iuvat. SOLAN.

ibid. Ἀνθρώπων) Vel εὐδαιμόνων omissum videtur, ut bene admonuit I. I. Wetsten. vel id pro ἀνθρώπων substituentum est. REITZ.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. l. 1. ΨΕΥΔ. Η ΣΟΛ.) Negarunt multi, hunc Dialogum esse Luciani, quoniam, inquit, nihil habeat fallis: sed longe mihi videntur falli, nec attente hunc Dialogum explorasse. Est enim mire fabricatus propter varias texturae significationes. De quibus copiose Ammonius, qui Dialogi huius sufficiens interpres esse poterit. Dialogi sequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipse Lucianus hoc testatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit: νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. BOURD. Luciani non videtur. GUYET. In eadem sententia est & la Croze; vid. eius not. ad cap. 7, v. λέλογχα. Ego sane non ausim affirmare Luciani esse. Nimis enim, nimis frequenter iisdem alibi utitur, quae hic foliocismi damnantur. Im-

mo dimidia saltem pars eorum falso soloecismi accusantur, quippe quae & alii probati auctores, Atticis non rudes, adhibuere, quod recte etiam sensit Duker. quem allego ad c. 7, v. *τεθνῆξει*, quodque pluribus post Graevium ostenderem, nisi notarum iam esset tantum, ut copioso esse non liceat. Si tamen Lucianus auctor est, iocari hic maximam partem credendus erit, ut qui alibi non sollicitè *ὑπερ-απικίζειν* necesse duxerit. REITZ. Hic Dialogus inter eos est, quos nulla lingua alia expresse- rit, cum lepos omnis sit in quadam verborum imparitate, perturbatione & miscela, quam, sententia verborum salva, raro licet transferre in sermonem alium. Quo itaque magis studeas exprimere omnia, tanto magis insulsius fatuusque his, qui comparare Graeca non possunt, evadas necesse est. Haec itaque, quam non sine molestia & pudore quodam damus, interpretatio non potest iuvare nisi eos, qui de singulorum verborum sensu celerius, quam ex Lexico edoceri cupiunt, & per haec ad indagandos soloecismos deduci. Ne quis, Graece qui plane nesciat, legere interpretationem velit, deprecor, cum metus sit, ne Lucianum & interpretem, illum plane innoxium, hunc sola commodandi quibusdam voluntate peccantem, ineptiarum difficultum condemnet. Expressi autem in illis, quae sribliginem habent, locutionibus, naturalem singulorum verborum significationem, sive eam contextus admittat, quo facto soloecismus non apparet Latine tantum scientibus, sive minus, ubi deinde laborat sententia, quam utcumque positis in parenthesi verbis explicare studui. GESN.

ead. l. 4. Σολοικίζοντα) Σολοικισμός ab antiquis Latinis vocabatur *sribligo*. A. Gell. XX, 5, vocem improbat; I, 7, tamen usurpat; Plutarchus saepius. Deducitur autem a Σόλοικοι, qui cum Attici essent, & habitarent *Solis* Ciliciae urbe, τὴν εὐγενῇ παρεκόπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν καὶ ἐξηγροικίσθησαν διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμόν, ut Eustathius loquitur in Dionys. de situ orbis. LEED.

Pag. 217. l. 6. Ἄρτι δὲ σολοικῶ) Hoc est, modo soloecissimbo. Quae locutio iam soloecismo foedatur. Ἄρτι enim non cum futuro iungebant Attici, sed aut cum praesenti, aut praeterito. Ἄρτι ἦξω, inquit Thomas Magister, οὐκ εἴπης, ἀλλ' ἄρτι ἐρχομαι καὶ ἀφικόμην. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: ἄρτι ἦξω μηδέποτε εἴπης ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρωχημένου, ἄρτι ἦκα,

καὶ ἄρτι ἀφικόμεν. Ubi male doctissimus interpres Ioannes Nunneseus, ἄρτι ἥξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nuper veniam*. Et ἄρτι ἀφικόμεν *modo veni*. Quibus significant, ἄρτι particulam futuro iunctam non carere soloecismo, ceterum praeterito & praesenti recte iungi. Fallitur interpres, qui vertit, *iampri dem enim soloecizzare gestio*; quippe qui putarit, *σολοικιῶ* hic desiderantis vim habere, & esse praesentis temporis, cum a themate *σολοικίζω* sit futurum Atticum. Secundam huius futuri *σολοικιεύς* infra videbis, dum in verbo *διέφθορας* referemus Moschopuli verba. Idem male credidit, ἄρτι non posse iungi praesenti, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρτι πεποιήκα scribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρτι etiam praesenti iungi. Alioqui parum Attice dixisset Plato in Critone ἄρτι δὲ ἥκεις ἢ πάλαι; Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρτι dicit ἐξ ὑπογύου significare, hoc est, modo, nuper, dicique de praeterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille, ἄρτι, inquit, ὃ ἐστὶ πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὲ ὃ ἐστὶ ταυτὸν. Quod igitur hic praecipimus de ἄρτι, idem infra repetemus in νῦν δὲ. Proinde αὐτίκα μάλα *σολοικιῶ* dicendum. Sic & modo futuro iunctum invenies. Terent. Andria: *Modo ibo, ut appareatur dicam, atque huc renuntio*. Utriusque exemplum habes apud Aristophanem. In Avibus: οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτην ἐγὼ καὶ τοῦνομα ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὲ ἐθέμην. Idem in Pace: ἴθι νῦν ἀκουσον οἷον ἄρτι μ' ἤρετο. Eustathius ad Iliad. A, p. 75, male putavit ἥδη δὲ *σολοικιῶ* hic legi. Τὸ δὲ ἥδη, inquit, κατὰ τοὺς παλαιούς τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπληρίζεται, τῷ παρωχημένῳ, ὡς ἐνταῦθα ἐν τῷ ἥδη γὰρ ποτε ἐγὼ καὶ τῷ δ' ἥδη δύο γενεαὶ ἐφθιντο. τῷ ἐνεστῶτι, ὡς τὸ ἥδη γὰρ μαι εἰκοστὸν ἔτος ἐστί, καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λουκιανὸς εἰς τοῦτο ἀπαρέσκεσθαι, ὡς τὸ ἥδη λοίγια ἔργα τὰδ' ἔσσεται. εἰ δὲ τινες τοῦτο ἄλλως γράφουσιν, ἢ δὲ λοίγια ἔργα ἔσται ἀντὶ τοῦ, ὄντως δὲ. Idem alio loco: Καὶ τοῦτο ὄρθον, ποῦ λοιπὸν θήσμεν τὸν Λουκιάνειον *σολοικισμόν*, τὸν λέγοντα ἥδη *σολοικιῶ*· quī locus etiam a Suida refertur, sed ab interprete Latino male ille Suidae locus versus est & intellectus. Recte Matthaeus IX, 18, ἄρτι ἐτελεύτησε, modo defuncta est, iam obiit. Sic III, 15, XXVI, 53; Ioh. IX, 19, 25, XIII, 38, XVI, 12. Ἄρτι apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, & *commodum*: quae & ipsa futurum respuunt. Sueton. August. cap. 94: *Iuliam primum Marcello Octaviae sororis suae filio tantum quod pueritiam egresso, deinde,*

ut is obiit, M. Agrippae nuptum dedit. Idem 94: *Vectores nautae-
que de navi Alexandrina, quae tantum quod appulerat.* In Ner.
c. 6: *Nero natus est Antii &c. XVIII Kalendas Ianuarias, tan-
tum quod exoriente sole.* Vespas. c. 4. Cic. XV ad Atticum Ep.
13: *Haec cum scriberem, tantum quod existimabam ad te oratio-
nem esse perlatam.* GRAEV. Leopard. 37. SOLAN. Vid. Eustath.
p. 75, vel p. 100 ed. Rom. LA CROZE. I. e. ad Iliad. A, 260,
ubi docet, ἡδη tribus temporibus iungi, quamquam id im-
probare videatur Lucianus. At Lucianus non hic de ἡδη,
sed de ἀρτι agit, adeoque lapsus memoria Eustath. REITZ.

ead. l. 11. Παίσεις έχων) Nihil varietatis desidero: est enim
pleonasmus usitatus. Vid. Bud. Commentt. p. 211. Et supra
ad Afin. c. 20. REITZ.

ead. l. 13. ὧς οὐκ ἐπιστάμενον) Sic Fl. & B. 2. ut oportuit.
In reliquis ἐπιστάμενος. SOLAN.

ibid. Ἐπιστάμενος) Ἐπιστάμενον legend. videtur. GUYET.
Id iam correximus. REITZ.

ead. l. 14. Ἀ μὲν οἶσθ', ἀ δὲ οὐκ οἶσθα) Hunc locum ex-
ponit Thomas Magister: Ἀ μὲν ἀ δὲ, μὴ εἴπης, ἀλλὰ τινὰ
μὲν, τινὰ δὲ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει, οὐκ οἶδα εἴτε παίζων,
εἴτε σπουδάζων. λέγει γὰρ ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλος. Ἐπει-
τα δὲ καὶ αὐτὸς ἀ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἀ
δὲ καὶ παραινῶν. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι. Διδούς ἅπασι τοῖς δεο-
μένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ μῶν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον.
ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξηλέγχει τοῦτο ἐν ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ.
Male legitur in editis ψευδολογιστῇ, qui alterius dialogi in-
dex est. Hic vero Thomas, duobus productis locis, altero ex
Rhetorum magistro, altero ex Timone, docet, Lucianum
eo ipso usum, quod in Pseudosophista suo damnat. Nec re-
spuunt alii. Herodianus in tertio, ὧν μὲν ἐπιστολὰς οἷς δὲ
δῶρα ὀνειδίζων. Idem in V, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυ-
γάδευσεν. & in octavo, ἀ μὲν ἐκφορήσαντας, ἀ δὲ καταπρή-
σαντας. Ibidem in eodem: δένδρα πάντα ἐξέκοπτον, ἀ δὲ ἐν-
επίμπρασαν. Iosephus: οὓς μὲν πατρῶα φίλια προσῆγεν, οὓς
δὲ τὸ αὐτοῦ κλέος. Polybius in primo: οὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν
πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαξαν. Et in decimo sexto: οὓς μὲν ἐτί-
τρασκον, οὓς δὲ παρέλυνον αἰεὶ τι πρὸς τὴν χρεῖαν ἀναγκαίων.
Apostolus ad Romanos IX: ὁ μὲν εἰς τιμὴν σκευός, ὁ δὲ εἰς
ἀτιμίαν. Et ad Timoth. καὶ ἀ μὲν εἰς τιμὴν, ἀ δὲ εἰς ἀτιμίαν.
Aelianus: Οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτεινον. GRAEV. Ve-
rum est, τὰ μὲν, τὰ δὲ dici, ut D. Sic. XIV, cap. 50, τὰ μὲν
τυνέτριψε, τὰ δ' ἐκαυσεν, ne plura in re nota. Sed & al-

terum usurpari, ad Rhetor. Praec. cap. 15 demonstravi. REITZ.

Pag. 218. l. 6. Ὁφελον δυνήσῃ) Hic rursus Thomas: Ὁφελον ἀντὶ τοῦ εἶθε ὅπερ αἰεὶ εὐκτικῶς μὲν συντάσσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὥς τὸ, ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου. Παρεληλυθότι δὲ ὥς τὸ παρὰ Θεολόγῳ ὄφελόν γε μηδὲ ἦν προεδρία. καὶ ἀπαρεμφάτω δὲ ὅτε ἀντὶ τοῦ εἶθε ἐμελλον τίθεται. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδεῖν ὄφελον quo significat, ὄφελον semper cum optativo iungi, quando significet utinam, & ponatur pro εἶθε, aut cum praeterito, aut cum infinitivo, praesertim cum pro εἶθε ἐμελλον accipiat. Vide & Moschopulum in collectione vocum Atticarum, qui pluribus hoc exemplis declarat. Vides igitur in ὄφελον δυνήσῃ soloecismum: hic enim coniunctivo coniungitur. GRAEV. In Epist. ad Gal. V, v. 12, ὄφελον ἀποκόβονται & sic in N. F. cum indicativo plerumque, ut I Corinth. IV, 8 &c. Et apud LXX, Iob. XIV, 13, εἰ γὰρ ὄφελον ἐν ᾧ με ἐφύλαξας. Sed & cum optativo Psalm. CXVIII, 5. Apud Aristoph. ac Demosth. vero ὄφελον, ὄφελος, verbi figura potius usitatum, & variis modis, ac plerumque temporibus praeteritis iunctum. Ὡς ὄφελον Homerus iungit, & cum praes. infin. construit. Vid. Odyss. A, 217, Δ, 97 &c. REITZ.

ead. l. 12. ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς) Cur Gesn. hic & deinceps personam Soph. quae in edd. non compareret, loquentem inducat, rationem non addidit. Iure quidem id suo videtur fecisse, quod inscriptio Pseudosophistae id suadeat, & editores priscos pro arbitrio quoque Soloec. personam ubique inseruisse credas, cum Lucianus forte una tantum litera eas designarit; vel in Codd. spatia tantum vacua relicta sint. Ego vero nomina in Graecis servaram, qualia inveni in P. Nam in I. ΣΟ. tantum ubique; in aliis ΣΟΛ. & interdum Σολοικιστὴς integre. Vid. Lectt. var. ad init. Sed operae sponte ΣΟΦ. dedere, quod iam non doleo, quia & Gesner. sic voluit. REITZ.

ead. l. 13. Ὅλους ἀρτιγενέους) I. e. omnes pubescentes, cum ἀρτιγενήτους puer natus, five recentes dicere debuerit; quem admodum ea voce utitur in Alexandro: φέρον, inquit, ἡμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιόν. Idem in Deorum dialogis: αὐτὴν τε καὶ τὸ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον pro quo alibi νεογνόν, & ἀρτίτοκον dicit, de furto Mercurii adhuc infantis agens, qui cum id aetatis esset, fertur etiam testudinem, id est, chelyn, fabricatus in cunis, de qua Aratus: Καὶ χέλι

λυσ ἦτ' ὀλίγη, τὴν δ' ἄρ' ἔτι καὶ παρὰ λίαν Ἑρμείας ἔτρησεν. Ubi recte vertit Cicero:

*Inde fides leviter posita & connexa videtur,
Mercurius parvis manibus quam dicitur olim
In cunis fabricatus.*

Sic enim legendum. Vulgo ἀπροσδυνούσως in finis fabricatus. Appianus in Libyca historia: διέπλευσεν ἐς Σικελίαν ἔχων ἅμφ' ἑαυτὸν ἀρτιγενεῖους ἐπιλέκτους τριακοσίους· ubi ἀρτιγεννήτους non potuisset dicere. GRAEV.

ibid. Ἀρτιγενεῖος) Adultos, qui nuper barbam emiserunt. GUYET.

Pag. 219. l. 1. Ἐγὼ δέ σε) Ex B. 2. & A. est illud σε. In reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 5. Μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἄν) Hic μέγα ἄθλον dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur Lucianus, ἄθλον τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελών. Idem in Fugitivis, τρισκαίδέκατον γοῦν ἄθλον οἷου τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν. Et in Deorum iudicio, τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸν ἄθλον εἰσὶν ἀναγνούς τὸ μῆλον. Ubi legendum, τὸ ἄθλον, ut praemium significet. Idem in Gymnasiis recte τὰ ἄθλα δύναιτο ἀναιρεῖσθαι. Et in Saturnaliis, καὶ ἄθλα ἀναιρεῖσθαι τὸν ἄλλοντα. Quod autem Lucianus ἄθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato in secundo de legibus φέρειν νικητήρια, accipere praemia. Ἄθλα, βραβεῖα, ἀριστεία, γέρα, ἐπίχειρα, ἐπαθλα & νικητήρια idem significant propemodum. Demosthenes in epistola ad Athenienses de Lycurgi liberis: καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων. Ammonius, ἄθλος, inquit, & ἄθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδ' ἑτέρως δὲ τὸ ἐπαθλον. Paria his scribunt Moschopulus & Thucydidis interpretes ἀνώνυμος. Ἄθλον, inquit Moschopulus, τὸ βραβεῖον, ἄθλος ὁ ἀγών. GRAEV.

ead. l. 13. Συνήσω ἄν, εἴπερ δολήσεις) Intellexisses utique, siquidem voluisses. Sic interpretare. Ut συνήσω dictum inusitate, pro quo Atticus dixisset συνήκας ἄν. Medius scilicet aoristus pro activo. Micyllus tamen συνήσω putavit esse futuri activi primam personam, & in εἴπερ δολήσεις verbo optandi modo iuncto soloecismum esse. Forte non male. Nam εἴπερ indicativo iunctum omnino usitatus est. GRAEV. Micylli rationem interpretando secutus sum. Excitat Lycinus Soloecismen, ut, quandoquidem male sequatur praeceuntem, id est, soloecismos a se commissos non sentiat; ipse permutat vicibus iam praecedere velit, hoc est, vitiose aliquid

dicere, a se, Lycino, deprehendendum. Et in hoc ipso fallit per illud εἴπερ ἐβελήσειας, pro εἴπερ ἤθελες. Quin etiam συνησω ἂν soloecum pronuntiat Scholiastes, qui ipse quoque de futuro intelligit. GESN:

Pag. 220. l. 3. Κακῶν) Κακόν. GUYET. Bene: nam etsi κακῶν redolet Graecismum usitatissimum, facile alibi defendendum, hic tamen κακόν praeferrem, eoque magis, quia auditoris accedit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγῶ) De hoc accusativo Athenaeus lib. IX, p. 400: Τρύφων δέ φησι, τὸν λαγῶν ἐπὶ αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξυτόνως, καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγῶν συναρπάσειεν ἡμῶν. καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀπόλλω, τίλλων τὸν λαγῶν ὀφθήσεται. Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶ καὶ περισπωμένως, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός. Ὡς περ γὰρ ναὸν λεγόντων ἡμῶν ἐκείνοι φασὶ νεῶν, καὶ λαὸν λεῶν, οὕτω λαγὸν ὀνομαζόντων ἐκείνοι λαγῶν ἐροῦσι. τῇ δὲ τὸν λαγῶν ἐνικῇ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ πληθυντικῇ ὀνομαστική.

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἰκτινοί, λαγοί. Τῇ δὲ λαγῶν ἡ διὰ τοῦ ω παραπλησίως προσαγορευομένη, λαγῶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν, ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατίδες καὶ λαγῶ, καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ταῦτ' ἀλόγως κατὰ τὴν τελευτῶσαν συλλαβὴν περισπωμένως προφέρονται. δεῖ δὲ ὀξυτονεῖν τὴν λέξιν. ἐπεὶ δὲ τὰ εἰς ὡς λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμότονά ἐστι, καὶ μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς, ναὸς, κάλος, νεὼς, κάλως. οὕτως δ' ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τοὺς Εἰλωτας ποιήσας, εἰτά ἐστὶ τὸ μὲν Ἰακὸν λαγός.

Λαγὸν ταραξας πείθει τὸν θαλάσσιον. Τὸ δὲ λαγῶς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός. ὡς Σοφοκλῆς.

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἰκτινοί, λαγοί. Τὸ μὲν τοι ἡ πτώκα λαγῶν, εἰ μὲν ἐστὶν Ἰωνικόν, πλεονάζει τὸ ω· εἰ δὲ Ἀττικόν τὸ ο. Tryphon inquit: Aristophanes in Danaidibus τὸν λαγῶν accusandi casu acuto notavit accentu, addita v littera. Sic pedicis solum fortassis leporem nobiscum ille rapit. Idem in Epulonibus: Perii, dum leporem vello, me quisquam adspiciet. Xenophon libro de venatione λαγῶ dixit absque v, accentu circumflexo. Nos enim λαγός nominandi casu dicimus, & accusandi casu λαγὸν, veluti ναὸν, λαὸν, quod Athenienses λαγῶν, νεῶν, λεῶν, cum ω. Accusativo singulari λαγὸν respondet

apud Sophoclem in *Amyclo* Satyrico nominativus pluralis λαγῶι Grues, cornices, noctuæ, milvi, lepores. Accusativo vero singulari λαγῶν pluralis nominativus λαγῶ scriptus per ω apud Euripidem in *Assentatoribus*: ubi aderant raiæ, lepores & feminae inflexis pedibus incedentes. Quidam praeter rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda est, quandoquidem quæ vocabula in os finiunt, etiam si ab Atticis in ω mutantur, retinent tamen eundem accentum, ut νᾶος, κάλος, νέος, κάλως. Sic Herodotus videlicet usus est hoc nomine, sic Epicharmus, & qui Eilotas composuit. Ionicum est λαγός. Ut λαγόν, id est, leporem turbatum ferit. Et λαγόν (h. e. leporem) marinum edit. Λαγὼς quidem cum ω Atticum est, quamvis & interdum Attici λαγός per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi, λαγῶι. Quod vero dicunt πτώκα λαγῶν, id est, timidum leporem, si Ionicum est, redundat ω, sin Atticum, redundat ο. Ex quo loco discimus, Atticos dixisse λαγόν in quarto casu, non λαγῶ, ut hic Lucianus: qui & de Domo sua, ἀγέχων τὸν λαγόν. Herodotus, λαγῶν μηχανησάμενος. Ibid. διδόντα τὸν λαγῶν κύρῳ. Idem in *Polyhymnia*, ἵππος γὰρ ἔτεκε τὸν λαγόν. Herodotus in *Thalia* etiam λαγῶς dixit, & in *Melpomene* λαγόν in accusativo. Quod autem Athenaeus recte observavit, Xenophonem τὸν λαγῶ dixisse, docent loca subiecta ex venatione: ὅταν δὲ περὶ αὐτὸν ᾧσι τὸν λαγῶ. Ibidem: ἐστὶ δὲ καὶ ἀνευ τοῦ εὐρίσκειν τὸν λαγῶ ἄγειν τοὺς κύνας. Et in primo institutionis Cyri: πρὸς δ' αὐτὸν λαγῶ. Et in secundo: ἀετὸς δὲ ἐπιπτάμενος αἰσιος ὡς κατεῖδε τὸν λαγῶ. Quæ omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium, si Athenæo credimus. Videtur etiam Lucianus in *Ἐῖν* pro *Ἐῖν* ὑποσολοικίζειν. Libanius certe in *ἀντιρήτικῳ*, Ἀγαμέμνονα, inquit, περιῖεν ἀνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus in priore in *Iulianum* invectiva, διὰ τῆς ἀγορᾶς Ἐῖν βοῶντες καὶ λέγοντες Χριστιανοί. Ceterum pro ἄρα παρῆζαι, lege ex Mf. Codice, cuius excerpta in meas manus pervenerunt, postquam hæc notæ typis fuerunt descriptæ, ἄρα παρῆζεν, sane præterit. GRAEV. Eruditissimo amico meo I. Georg. Graevio, (qui hunc Luciani libellum, haud cuiquam, nisi Atticæ dictionis & elegantiae gnarissimo, intellectu facilem, atque adeo imperitioribus ac præcipue tironibus obscurum, ea politarum animadversionum luce perfudit, ut eruditus orbis cum gaudeat, se multas Atticæ locutionis Veneres beneficio viri cl. doceri, tum summo desiderio expectet simi-

les, quorum salivam movit vir cl. ingenii ac eruditionis; foetus in alios Luciani libellos, pari ratione Oedipo indigentes, doleatque, se prae densissimis iisque gravioribus viri cl. occupationibus, adhuc iisdem carere) videtur Lucianus etiam in *δεῖν* pro *δέειν*, *ὑποσολοικίζειν*. Saepe tamen idem Noster hoc verbo tam simplici, quam composito, ita utitur. Sic in Quom. Hist. c. 57, καὶ τοὶ ποιητῆς ὧν (Ὅμηρος) παραδεῖ τὸν Τάνταλον. Ibid. c. 45, ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἑρμηνείαν περὶ συμπαραθεῖν. In Amoris c. 41, καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ. In de Merced. cond. cap. 24 post med. συμπεριθεῖς ἄνω καὶ κάτω. Demosthenes I contra Philipp. συμπεριθεῖτε ἄνω καὶ κάτω nisi quis malit (ita certe ego suspicor) & hic συμπεριθεῖτε legere. Supra quidem apud Lucianum τὸ, συμπεριθεῖν habuimus; at illud notat (nec aliter ibi fumitur) pone sequi, comitari: ap. Demosthenem vero, quemadmodum & in adducto ex Luciano de Merc. cond. loco, requiritur sensus τοῦ una circumferri, circumagi, circumcurrere. Ita enim ad Athenienses suos orator, *Vos si Philippum audieritis agere in Chersoneso, illuc decernite auxilia; si in Pylis, illuc; si ubi alibi, una cum eo circumferamini sursum, deorsum.* Porro & ἀναθεῖν habet Lucianus in Saturnalib. c. 7, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω. Ita & διαθεῖν idem in Amoris c. 53 post med. τὰ τῆς ἀπολαύσεως, εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ σῶμα. At ne quis ipsum *δεῖν*, per contractionem etiam ab Atticis usurpatum, desideret; ipse Lucianus in Pseudomanti cap. 14 pr. εἴτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἐσόμενον νεώ. In Lexiphane cap. 15, σὺ μὲν εἰ βούλει, πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ δεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος. In Icaromenippo cap. 19, δεῖ φέρων in Bis Accusato c. 1 med. εἰς Κολοφῶνα δεῖ. Sed & Aristophanes ita in Vespis pag. 458 ed. Genev. Ἀλλὰ δοιμάτια λαβόντες ὡς τάχιστα παιδία θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε. In veteri proverbio apud Comici huius Scholiasten in Ἑκκλησ. v. 109, Ὅπου ἀργύριον ἦ, πάντα δεῖ κάλαύνεται. Sic enim emendatius hoc proverbium legi iubet illic Bizetus. Non tamen haec a me prolata sunt exempla, ubi *δέειν*, eiusque composita per contractionem usurpantur, quasi contendere velim, tantum per contractionem usurpata haec reperiri; sed ut pateat, promiscuum haec verba apud Graecos, eosque Atticos, habere usum. Certe Xenophon in una eademque periodo duplicem huius verbi usum ponit. Ἐνταῦθα κατέμεινεν, ait de Assyriorum rege I Κυροπαίδ. pag. m. 14 in fine, ὡς μὴ βοη-

δοῖεν, οἱ φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταθέοντας· τοὺς δ' ἐπι-
τιθεῖνους ἀφῆκε κατὰ φυλὰς ἄλλους ἄλλοσε καταθεῖν. IENS.

ibid. Μεθῆκα) Dictionis huius in eo pravitas sita est, quod cum μεθῆκα dixisset, δεῖν addit, quod sensum perturbat, & alio pervertit: est enim μεθῆκα λαγῶ, non ut vulgo vertitur, leporem sivi, aut permisi, quod sane optime δεῖν admit-
tit; sed leporem e manibus elabi sivi, quod additamentum δεῖν respuit. Ita autem rem habere, in exemplorum magna copia unico ero contentus. Soph. in Aiaçe (apud Constantinum) χερσὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας. Apud veterem poëtam tamen scriptum est, εἰ μὲν νῦν σε μεθῆκα θαυεῖν. Grot. pag. 59 Flor. SOLAN.

ead. l. 9. Πολλοὶ γενόμενοι λαγῶ) Hic λαγοὶ dixisset Sophocles, ut vidimus supra. Licet Pausanias λαγῶ δὲ καὶ ἑλαφοί, & οἱ λαγῶ εἰσι λευκοί· & Xenophon etiam λαγῶ dixit in primo institutionis Cyri, καὶ πρὸς οὗα χωρία φεύγειν αἰρούνται οἱ λαγῶ, ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρουτα ἐνεπετάσσουσιν, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδω. Quae male sic vertunt: In quas venatoribus capiuntur. Hic castes visu difficiles tetendisses, quo in vehementi cursu ipse se ipsum incidens convinceret. Sed quis haec intelligit? Verte: Quaeque ad loca lepores fugere insliterint, in eis latentia retia intendebas, ut rapido cursu ipse se in retia indueret. Dicimus enim φεύγειν αἰρούμαι, pro fugam adorno, meditor. GRAEV.

ead. l. 14. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἀγαν παιδείας διέφθορας) Corruptus es, vel periisti, passive; cum tamen hoc verbum proprie perdidisti significet. Sic sane docuit Moschopulus: διέφθορος ἦθος τὸ διαφθεῖρον, οὐ τὸ διεφθαρμένον. Ἀριστοφάνης ἐν Κόροις: διέφθορος τὸν ὄρκον. Μένανδρος Ἀδελφοῖς: εἰ δ' ἔστι τὴν κάρην διεφθορώς. Ὀμηρος: φρένας ἢ διέφθορας, (id est, διεφθάρης τὰς σεαυτοῦ φρένας) ὕβρις εἰ διεφθορὸς αἷμα' εἴτε τις ἀτρεχνῶς σολοικισίς. Phrynichus: διεφθορὸς αἷμα τῶν ἀμαθῶν τινες ἱατρῶν οὕτω σολοικίζοντες. δέον λέγειν διεφθαρμένον αἷμα. Τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν. Ammonius ferme eadem omnia. Non satis igitur Attice Plutarchus in praeceptis Politicis: Ἀφελὼν πολὺ τοῦ διεφθορότος αἵματος. Idem in praeceptis valetudinis: Τοῖς μὴ καχεκτοῦσι μηδὲ διεφθορῶσι φλέγμα καὶ χολὴν τινεῖ. Idem in libello εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέῳ: Διεφθορῶσι τελείως ὑπὸ ἀργίας. Etiam in Phocio: Ἡ Κάτωνος ἀργαιοτροπία ἐπιγενομένη βίῳ διεφθορόσι. Iosephus V Orig. γάλα δίδωσι διεφθορὸς ἥδη, corruptum lac. Synesius: Ἦν μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν διαίταν,

nisi iudicent, qui corruptis sunt iudiciis. Audiamus nunc Thomam Magistrum, qui in diversa est sententia. Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ τοῦ διεφθάρη. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ Διαλόγῳ· Ὑπ' ἀμφοῖν διεφθορὸς τὸ σῶμα. ἅπασι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφθαιρε. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· τὰς αὔσας τέ μου καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. ἔστι δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐν χρήσει. Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ· Ἡ πῶς τοὺς Ἀθηναίους εἰν διεφθαρκώς. Ioseph. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν διεφθορότων τοὺς ὀφθαλμοὺς συνωμοσμένος, id est, caprus oculis. Cleomedes lib. II Κυκλικῆς θεωρίας· τὰ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν διεφθορότα, passive. Utraque significatione utitur Philostratus. In Critia· Ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῆς ἐκείνη ὁμιλίας διεφθόρεται αὐτὸν, id est, corruptum esse. Idem in Scopeliano· ἐκέλευσε τούτους λίθοις βάλλεσθαι ὥς διεφθορότας αὐτῶ τὸν υἱόν, iussit Rhetorum imagines lapidibus peti, propterea quod sibi filium perdidissent. Idem in Polemone· φοράδην δὲ ἐσεφοῖτα διεφθορότων ἢ δὴ αὐτῶ τῶν ἀρθρῶν. Et in eodem· ὄνομα δὲ τῷ μειρακίῳ Οὐάρος, διεφθορὸς ὑπὸ τῶν κολάκων. Lucianus in Nigrino, ἀκούων διεφθορότων ᾠμάτων· quod active & passive potest accipi, audiens corruptas cantilenas, aut corrumpentes. GRAEV.

Pag. 221. l. 1. Οὐ γὰρ πρόσκειται αὐτῷ τὸ τινὰ) Eundem habet intellectum, quem his verbis expressit Ammonius: διέφθονται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, διέφθορε δὲ τὸν ἕτερον, ut τὸ τινὰ & τὸν ἕτερον idem significet. Nimirum διέφθορε cum activum proprie sit, exigere post se accusativum. Interpret τὸ τινὰ putat referendum ad λαγῶ. GRAEV. Haec verba non interpretatus sum, quod e Scholio interpretasse arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo insit stribligo, nempe in hoc, quod διέφθορας intransitive positum sit, absque casu accusativo, contra usum Atticorum. Parum obtemperatum hic esse Grammaticis, Graeviana annotatio, & quae ad Phrynichum afferuntur, satis ostendunt. GESN.

ead. l. 5. Ὅταν τι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίτθας θηλάζόντων) Hoc est, nutrices lactentium, ut soloecismo soloecismum explicemus. Audiamus nunc Thomam & Moschopulum, quorum haec sunt verba: Θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἂ ἔτεκε, καὶ θηλάζουσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως, lactat mulier quos peperit, & lactent nati absolute. Attice igitur Aelianus XIII, 1, Ἡσθεῖσα τῷ βρέφει ἐθήλασεν αὐτὸ, delectata infante ubera ei praebeuit. Et Philostratus Sophista in Imaginibus, λέγεται οὖν περὶ τοῦ θήλεος θηλάζειν τε αὐτὸν ἂ ἔτε-

κε. Et Lyfias, ἐπεὶ δὴ παῖδιον ἐγένετο ἡμῖν, ἢ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Recte habet & illud in hymnis Davidis, ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων, ex ore infantium & lactentium. Nec illud male in sacris Codicibus, Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις. Cum illo, μακάριαι αἱ στεῖραι, καὶ κοιλίαι αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν. Contra illud Luciani praeceptum vero facit: Μακάρια ἡ κοιλία ἢ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Dic igitur τῶν ἐκ τῆς τίτθης θηλαζόντων, non autem τὰς τίτθας, auctoritatem secutus Luciani in Antiocho. Τὸ δὲ ἕτερον, inquit, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν πωλικὸν τρόπον, de Hippocentaurο agens, pullorum instar fugente. Male Plutarchus in Romulo matrem aut nutricem θηλαζομένην vocat, & pueri θηλάζοντες ὠφθησαν τὸ θῆριον. Galenus ὑγιεινῶν primo: Ἀφροδισίων τε παντάπασιν ἀπέχεσθαι κελεύω τὰς θηλαζούσας παῖδια γυναικας. Idem eodem in loco: ἐγὼ γε συμβουλεύσαιμι ἂν εἰ κησείην ἢ θηλάζουσα τὸ παῖδιον. Suidas de hac voce paulo aliter: Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβάνομεθα τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν παίδων τῶν θηλαζόντων. Λυσίας δὲ παθητικῶς ἐπὶ γυναικὸς παρεχούσης γάλα. Attice igitur Lyfias in supra posito exemplo. Interpres hic a vero longissime aberravit. GRAEV.

ead. l. 7. Οὐδὲ αὐξάνοντα παῖδια σοφοκισμὸν ποιήσει) Carpit hic eos Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὐξομαι. Et sane apud idoneos auctores, Aristotelem, Theophrastum, Platonem, Demosthenem, Isocratem, Xenophontem, Thucydidem, Philostratum, Lucianum, verbum αὐξάνω in notione passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active vero nonnunquam. Plato in Timaeo: Σπείρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδώσω. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀθανάτῳ θνητὸν προσυφαίνοντες ἀπεργάζεσθε ζωὰ καὶ γεννᾶτε, τροφήν τε διδόντες αὐξάνετε, καὶ φθίνοντα πάλιν δέχεσθε. Cicero elegantissime vertit in libro de universo, ut omnia: Quorum vobis initium statusque traditur. Vos autem ad id, quod erit immortale, partem attexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos & vivos alatis, & consumptos sinu recipiatis. Sed pro status in hoc loco legendum est satus. Nec enim rationem & conditionem harum rerum tradit, sed originem & causas originum. Et sic legendum esse, ex Graecofaris constat, ubi σπείρας legitur, quod Cicero satus vertit. Hac voce vero Cicero & alibi utitur. In eodem fragmento, & eodem cap. 2 paulo ante: Sic igitur, ut ab his tra-

ditum est, horum Deorum ortus habeatur, atque dicatur, ut Oceanum salaciamque Coeli satum, Terraeque conceptu, generatos editoque memoremus. Ibid. Haec vos, qui Deorum satum orti estis, attendite. Tusc. quæst. lib. II: Cultura animi Philosophia est, quæ extrahit vitia radicitus, & præparat animos ad satum accipiendos. Idem de senectute: Quid ego vitium ortus, satum, incrementa commemorem? Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud Stobæum, αὐξάνειν δ' οἶκους. Nam illud Euripidis apud Stobæum, καὶ τοὺς πονηροὺς μήποτε αὐξάνειν πόλει, alibi apud eundem legitur castigatius, αὐξάνειν ἐν πόλει. Est tamen alius locus Euripidis, in quo active capitur. In Supplicibus: πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἀνὲν δίκης. Et in illo Zoroastri: μὴ σύ γε αὐξάνει τὴν εἰμαρμένην. Synesius περὶ φιλαλάκρας passive dixit: ὅτι τρίχες καὶ τοῖς ζῶσιν ἐστὶ νεκρὸν, ἀλλ' ὅτι θεογεῶτων αὐξοῦσι, id est, crescunt. Active autem, οὗτος μὲν οὖν καὶ αὐξήσκειν ἡμῖν ἐν τῇ πόλει τὸν τῶν ἐξωλεσμάτων κατάλογον. Synesius idem περὶ προνοίας αὐξάνειν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμώμενον, καὶ ἔρρειν ἀνάγκη τὸ ἀμελούμενον. Ratione autem caret, quod illud Sophoclis in Tragiiniis, Τὸν Καδμογενὴν τρέφει, τόδ' αὐξεὶ βίотου πολύπονον, id est, Herculem alit & auget industria, interpretes Graeci ita interpretatur, αὐξεὶ ἀντὶ τοῦ αὐξέται. Condonandum autem est reverentiae sacrae scripturae, quæ his superstitionis Grammaticorum & Atticorum legibus semper soluta fuit. Magnus Erasmus in illud Apostoli scribens quarti ad Ephesios, αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, negat verbum αὐξάνειν aliam habere significationem, quam neutralem. Sed præter superius a me adducta, hic producimus unum locum, ubi citra controversiam his capitur active. Is est in prioris ad Corinthios capite tertio: Ἀπολλὼς ἐπότισεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἠύξανεν, ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστὶ τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quæ subiiciemus, exemplis, passive capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80, & XIII, 19. Act. VI, 7, VII, 17, XII, 20. Ioh. III, 30. Coloss. II, 19, II Thess. I, 3. Petrus II Ep. cap. ult. αὐξάνετε δὲ χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου. Iosephus in quarto antiquitatum: πολλῶ μᾶλλον αὐξάνει καὶ φύσσει. Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scriptoribus dissentire a Luciano, quem operæ pretium est audire. Τὸ αὐξάνειν, inquit, ἐπὶ ἐνεργητικοῦ, οἷον αὐξεὶ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτὰ. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου. Τὰς εὐδοχίας τῆς πατρίδος βεραπεύειν, ταύτας αὐξάνειν, μετὰ τούτων εἶναι. Καὶ αὐξεὶ αὐξάνει.

τὸ τοῦ αὖξεται, Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· Ἀλλὰ καὶ εἰκότως ἠύξησεν ἡ ἀρχή. αὖξάνει ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, καὶ αὖξάνει τὰ φυτὰ, οἷον αὖξησιν δέχεται καὶ αὖξάνομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου, ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· Οὐκ οὖν ἐπείγε καὶ ἡ πατρίς ἠύξανετο. Hic docet, αὖξειν esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen accipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat: αὖξάνειν vero accipi passive pro crescere, quamvis etiam in illa notione legatur αὖξάνομαι. Haec quidem Thomae sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active dicas αὖξω, & αὖξάνω, passive vero αὖξομαι & αὖξάνομαι, tametsi elegantissimus scriptor Iosephus in secundo ἀρχαιολογίας passive dixerit, καὶ αὖζοντες τοῦ πάθους. Et eodem capite active: τὴν οἰκίαν αὖξουσιν εὐδαιμονίαν. Et in οὐδ' αὐτὸς ἀλώσεως rursus passive: φιλία ἀπὸ τούτων ἠύξησε. Nec nobis ob stare debet unius Aristidis exemplum a Thoma adductum. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 12. Προσδῆναι) Lege προσδεῖναι. Et confer Schol. sequens, in quo refelluntur, quae hic prave observata erant. REITZ.

ibid. col. 2. l. 13. Σολοικισμός) Novum incipere hoc Scholium existimo. Sed quo referam, non habeo. SOLAN.

Pag. 222. l. 1. Μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν) Pro μὴ λέγε. Lucianus in Amoribus: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς περαίνειν, pro πέρανι. Poëtis hoc & legum latoribus familiare, haud scio an barbarum in prosa. GRAEV.

ead. l. 3. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου) Quis hic Socrates, quis ille Mopsus? forte difficile dictu est. Socrates Grammaticus laudatur in Etymologico M. An a Mopso patriam signat Mopsuestiam, aut Mopsopiam? GESN.

ibid. Ὁ ἀπὸ Μόψου) Grammatici huiusce nominis meminit auctor Etym. v. Εὐβοίς. Hinc autem liquet, scriptum hunc Dialogum a Luciano, si genuinus sit, post reditum ex Aegypto. Quaere apud Ionsium L. I de Histor. Phil. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 5. Πνίκα ἔξεισι) Hic soloecismus in hoc vertitur, quod πνίκα posuerit, pro quando vel quo tempore, cum Atticis significet tantum qua hora? Docet Suidas: Πνίκα ἐστὶν ὥρα (leg. ἄρα, vid. Kusteri Suidam, & Aristoph. Av. pag. 610) τῆς ἡμέρας; ἀντὶ τοῦ, ὅποια ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; ὥρας γὰρ ἐξήταζον, οὐ καιροῦς. Πνίκα δὲ ἐξώρμησε τῆς νυκτός; Τὸ δὲ ἀνταποδοτικόν, ὀπνίκα; μικρόν τι μετὰ τὴν μεσημέ-

βρίαν. Τὸ δὲ Πνίκα ἄττ' ἀπόλετο; οὐκ Ἀττικόν, οὐδὲ ἀρχαϊκόν, οὐδὲ ἀκριβές· ἐστὶ δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα; παρέλκει γὰρ τὸ ἄττα· ἐπεὶ οὔτε τὸ τινὰ σημαίνει, οὔτε τὸ ἄτινα. οὐδὲν γὰρ τούτων ἀρμόζει τῷ ὀπνίκα. Sic hic locus legendus ex Scholiaste Aristophanis, cuius haec sunt verba: ποία ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; τοῦτο δὲ ἐπὶ ὥρας ἐξήταζον οὐ καιροῦ. Sic enim legendum ex Suida, non εὐκαιρως. Apud Suidam vero male legitur ἐξήτουν, pro ἐξήταζον. Sed alia quoque in hoc loco restituta sunt. Interpres vero Suidae hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic autem hic locus est vertendus: Πνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας, dicitur pro ποία ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; (h. e. *quota est hora diei?*) Horas enim sic explorabant, non tempora. Quota vero noctis hora egresus est? Quod vero huic respondet, ἐστὶ ὀπνίκα, (id est, illa hora) paulo post meridiem. Illud vero: Πνίκα ἄττα ἀπόλετο, (quando perit?) neque Atticum est, neque obsoletum, neque rectum. Est vero dictum pro πότε δῆτα, quando. Abundat autem illud ἄττα. Quia neque τινὰ significat, neque ἄτινα. Nihil enim horum quadrat ad vocem ὀπνίκα. In eadem sententia est Thomas Magister. Πνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἐπὶ χρόνου· ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπόντος δὲ τινος, πνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ὀρθῶς ἔρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἐφημεν εὔρηται παρὰ πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὁσαύτως καὶ τὸ τνικαῦτα καὶ τὸ τνικάδε, καὶ ἡνίκα λέγε. Πλάτων ἐν Κρίτωνι. Τί τνικάδε ἀφίξεις, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ πρῶτ' ἐτι ἐστὶ; Κριτ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκρ. Πνίκα μάλιστα; Κριτ. Ὁρθρὸς βαθύς. Καὶ αὖθις ἐν Φαίδωνι. Μὴ αὖριον τνικάδε οὐκέτι ἢ ἀνθρώπων οὐδεῖς. Hunc Platonis locum imitatus est Aristides in legatione ad Achillem: Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς αὖριον κείσθαι τνικάδε; id est, *cras hac hora*. Phrynichus fere eadem omnia. Πνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ πότε. ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τινός· πνίκα ἀποδημήσεις; ἐὰν εἴπῃς ἔωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν ὀρθῶς ἔρεῖς. Male Ioannes Nunneseus ὥρας exponit hic horas anni, & per eas quatuor anni tempora intelligit; cum de partibus diei, ut & ex Suida, & ex subiecta responsione apud Phrynichum apparet, sint capienda. Recte igitur Philostratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἦρετο ὁ παντοκράτωρ τὸν ὑποκριτὴν, πνίκα εἶπ' ὅτε τῆς σκηνῆς ἡλάθη, τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι οὔσα. Attice etiam dixit Lucianus in Gallo, καὶ πνίκα ἦδη λελοῦσθαι δέοι. Et Aristophanes in Avibus, Πνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; ὀπνίκα.

μικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. Quota est hora diei? Ea, paulo post meridiem. Pro πότε dixit Lucianus in *Electro* πηνίκα. Ἄλλ' οἷγε κύκνοι πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἔδουσιν. Et in Timone, ac Aristophanes ibidem in loco supra allato. GRAEV. Eleganter idem vir cl. hic disputat de usu τοῦ πηνίκα apud Atticos; nimirum id certam spectare horam, ut si quis interroget, πηνίκα ἔξεισι; sit qua hora exhibit? & sic recte Nostrium dixisse in Gallo, πηνίκα ἦδη λελοῦσθαι δέοι. Minus ergo Attice idem in eodem Gallo, Σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγῆσθαι τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; Hic πηνίκα est simpliciter quando, πότε. Similem ex *Electro* locum producit ibi vir cl. Addas licet id, quod Timon apud Nostrium c. 4 f. rogat Iovem, Ταῦτα τοίνυν, ὦ θανμάσιε, πηνίκα παύσεται οὗτος ἀμελῶς παρορώμενα; Quando tandem erit, inquit, ut non amplius negligentur & contemnantur fulminis tui, quas iactas, vires? Hic πηνίκα incertum aliquod tempus denotat. Sed in de Merc. Cond. [ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πηνίκα γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεούμεναι, ἢ παρὰ τὸ δειπνόν] πηνίκα exponerem qua diei hora? licet verba videantur ἀνακόλουθα, neglecta nimirum ea, quae necessaria est, distinctione. Sermo fit de potentibus feminis, quae in convivio suo habeant ostentationis causa homines philosophos; eos, ait, audiunt quidem illae; sed quando? iam quasi ipse sibi respondet, vel dum comuntur & adornantur, vel super mensam. Graeca ergo ita dispones: Ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πηνίκα; γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μεταξὺ κοσμούμεναι &c. IENS. Breve horarum spatium indicat πηνίκα, & ultra diem ipsum nunquam exspatiatur: moras etiam aegre ferentis est. SOLAN.

eād. l. 7. Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα) Hoc est, acquiesco patriae legibus & consuetudinibus; cum proprie & Attice haec verba significant, habeo satis amplum patrimonium. Πατρῶα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα, καὶ πατρῶοι φίλοι. Πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθνη. Divus Basilus contra foeneratores: Ὅστερον καὶ τῶν πατρῶων ἐκστῆσαι, postmodum etiam cedes & everteris patrimonio. Laërtius in Solone: Ὅ τὰ πατρῶα κατεδιδουκός. Idem in Anaxagora: Ὅς γε τὰ πατρῶα παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις. Lucianus in Dial. Meretric. Εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρῶων. Ammonius eadem omnia, nisi quod πατρικοί φίλοι & ξένοι censet dicendum, non πατρῶοι, ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristo-

phianis in Avibus, "Ὁν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. Pro Thoma facit Lucianus in Timone. Πατῶν, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo, Τιμὴν πᾶσαν ἀπένεμε τοῖς πατῶσι φίλοις. Et non longe post, τοὺς τε πατῶσι φίλους πρῶτος διαβάλλειν ἤρξατο. Et Basilus contra foeneratores, καὶ σου καὶ πατῶς ἀπεμνήσθη φιλίας. Moschopolus: πάτρια ἔθνη τὰ τῆς πόλεως, πατρικὸς φίλος καὶ πατῶς κλήρος. Operae pretium est, & Pollucem, qui inter haec nullum facit discrimen, audire lib. II, cap. 11: Ἡ δὲ πατέρων κτήσις πατῶν, πατρικὴ, πάτριος, προγονικὴ. καὶ ἱερὰ πατῶν, καὶ πάτρια, καὶ πατρικὰ, καὶ προγονικά. Suidas vero Thomae & Moschopulo consentit; vide verba pag. 465. Quia autem πάτρια ἔθνη scribendum esse dicunt, notandum est, τὰ πάτρια, vel κατὰ τὰ πάτρια, frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, praesertim apud Heliodorum Episcopum. Si quis igitur ἱκανὰ ἔχω τὰ πατῶν dixerit, pro ἱκανὰ ἔχω τὰ πάτρια, ut dixit Iosephus, ἐξέβαινε τῶν πατῶν ἔθνη, pro πατρίων, ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium, non effugiet foliocisum. Si apud Lucianum in Dialogo Alexandri & Hannibalis recte legitur ἀποστὰς τῶν πατῶν προσκυνεῖσθαι ἡζίου, καὶ δαίταν τὴν Μηδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν, abusus est pro πατρίων. Sicut & Dion in XXIV libro de C. Caesare: Ἀλλὰ ζῶντά τινα τῆς ὑπατίας καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μήτε ἐκ πατῶν, μήτε ἐξ ἐπιγορίας τινός, ἐκστῆναι, ac ipse vivus, & neque legibus patriae, neque ob aliquam culpam eo sc. consulatu se abdicavit. Ubi male πατῶν pro πατρίων dixit. Recte Suidas in vita Christodori Coptitae, ἔγραψεν, inquit, πάτρια Κωνσταντίνου πόλεως ἐπικῶς βιβλία 1β. πάτρια Θεσσαλονίκης βιβλία κε &c. De moribus urbis Constantinopoleos, Thessalonicae &c. Eumolpidarum πάτρια. Cic. ad Atticum. GRAEV. Quemadmodum πατῶς & πάτριος distinguantur ab elegantioribus Graecis, cum ex Grammaticis, tum ex ipsis auctoribus docet Graevius. Πατῶν nimirum id dici, quod quis a patre relictum habeat: πάτριον, quod ad universam patriam spectet. Sic dici πάτρια ἔθνη. Esse tamen, ubi discrimen illud non observetur, ostendit vir eruditissimus exemplo Iosephi, Luciani ipsius, & Dionis. His addo alios locos, ubi Lucianus pro πάτριος usurpavit πατῶς. In Scytha cap. 4 ait Anacharsis, ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάκου καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατῶν ἡμῶν θεῶν. In Patriae encomio § 4, εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα

μα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον; καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὥς καὶ τοῦτον τὸν θεόν, εἰ καὶ κοινός ἐστι, ἀλλ' οὖν ἕκαστῳ νομίζεσθαι πατρίων, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θέαν. Locum integrum adscripsi, ut eadem opera eum vindicem ab inficetissima vulgati interpretis versione. Verto, Si vero apud Deos nomen patriae valeat, qui non multo magis apud homines? Namque unusquisque primum ex patria solem videt; adeo ut Deus ille (Sol) esset communis est, tamen unicuique existimetur patrius, propterea, quia eum primum ex illo loco vidit. Patet clarissime, πατρώους θεούς hic esse πατρίους, sive πατρικούς. Iterum Noster in Eunuchō c. 3, ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσης, καλῶν πατρίων, καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι. Sed & apud Aelianum VII Ποικιλ. 19, πατρίων ἔθος pro more patriae, non patris. IENS. Plut. 306, 1. SOLAN. Conf. Diod. Sicul. III, c. 71, vers. fin. τὰ πατρίων βασιλεία, ubi Weff. N°. 81, πατρικός φίλος praefert. Ira πατρικός ξένος, φίλος, quando non ad patrem solum respicitur; vid. Duker. ad Thucyd. VIII, c. 6. Sed πατρίους νόμους potius, quam πατρώους, idem ib. cap. 76. Nec repugno: nam πατρώους νόμους leges paternas, i. e. a patre suo latas, Aelian. VI, 10 f. non patrias, s. ab universa patria. Licet ab Latinis confundatur, in patria potestas, quae ad solum parentem spectat. Verum πατρίω φίλοι Herodian. III, 15, 13, de patris defuncti amicis. Eod. sensu γνώμη πατρίων φίλων, ib. I, 6 pr. Tamen & L. I, c. 9 pr. ὅσοι πατρίων αὐτῷ εὐνοίαν ἐπέδεικνυντο: ubi paternus affectus non adeo qualis patris defuncti, sed qualis patris esse solet, generaliter significatur. REITZ.

ead. l. 9. Συμπατριώτης ἐστί μοι Pro civis meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστί μου, vel μοι. Ut hic locus intelligatur, adscripsimus Pollucis, Hesychii, Moschopuli, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβαροι ἀλλήλους οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγοιεν. Ἀρχιππος δὲ καὶ συμπατριώτας ἔφη. Πλάτων μὲν τοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ πατριώτας εἶρηκε. Locus Platonis est in sexto de legibus: δύο δὲ λείπεσθον μόνα μηχανὰ, μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥῆον δουλεύσειν ἀσυμφωνοῦσιν εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. Hesychius, πατριώτης παρ' Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschopulus, Πατριώτης, inquit, πατριώτου, Ἀττικόν ἐστιν. ὥς γὰρ φαμεν πολίτην τὸν συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸν συνηλικιώτην, οὕτω καὶ πατριώ-

την τὸν συμπατριώτην. Καὶ ἐπὶ Ξηλυκοῦ ἡ πατριότης στολὴ ἢ κατὰ τὰ πάτρια γινομένη. Sic Lucianus in Scytha: Ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο πατριότης οὕσα. Xenophon etiam πατριώτην ἵππον dixit. Ammonius, Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δούλος δούλῳ. Thomas, Πολίτης, inquit, δημότης, φυλέτης, ἀνευ τῆς σὺν λέγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. Nimirum antiqui magistri docent, ita inter se differre πολίτης & πατριώτης, ut πολῖται inter se dicantur Graeci, eique ingenui, πατριῶται barbari & servi; neque dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιώτης, συνδημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πατριώτης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, concivis, coequalis, contribulis. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt civis, aequalis, tribulis. Insignis igitur error est L. Vallae, qui existimavit, concivis esse vocabulum Latinum. Notavit autem Pollux, Archippum Comicum συμπατριώτας dixisse. Scribit idem, Euripidem dixisse συμπολίτην in Theseo & Heraclidis, quod & Aristoph. Scholiast. annotavit, ad haec verba in Pace 909: Ἡ χρῆσις ἀπὸρ πολίτης ἐστὶν ἅπασι. In quem locum scribens interpres: Οὔτε συμπολίτην, οὔτε συνδημότην λέγουσιν. Ὁ μὲν τοι Εὐριπίδης που λέγει, ὃ ξυμπολίται τῇδε βοσκούσῃ χθονὶ καὶ τῇ τεκούσῃ νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεῶν. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & haec vox apud Iosephum lib. XIX Ἀρχαιολογίας. Οὐ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας, ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους. Et Aelianum III, 24, Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι Θεωροὶ συμπολίται κακούργοις συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem legitur etiam συνήλικες. Λησταῖς περιπεσὼν μετὰ τῶν συνηλικῶν βοῆς γενομένης ἰδοὺ ὁ δράκων, καὶ τοὺς μὲν διεσκόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινε. Quae vox & apud Eupolin legitur, teste Polluce. Sicut apud Isocratē in Panathenaico συμφυλέται. Τοὺς δὲ προκρίθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apostolo, qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπολίται τῶν ἁγίων. Idem in primo capite epistolae ad Galatas: Καὶ προέκοπτον ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῇ γένει μου. & epistolae ad Thessalonienfes: Ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν. Sophocles in Oedipo Tyranno montem Cythaeonem vocat πατριώτην Oedipi: Ἀπείρων ὃ Κιθαίρων οὐκ ἔση τὰν αὔριον πανσέληνόν με οὐ σέγε καὶ πατριώταν Οἰδίου καὶ τροφὸν, καὶ μητέρ' αὔξειν καὶ χορεύεσθαι, dies crastinus haud

abibit, quin te ut civem Oedipi & nutricem & matrem augeamus & celebremus, in teque choreas ducamus. Athenaeus Nicostriati Comici fabulam adducit nomine Πατριώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, aequè vitiosa est, ac Graeca συμπατριώτης, quamvis non ignorem, a Plinio eam usurpatam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis*, *civis*, *municipis*. Sed de his nimis fortasse multa. GRAEV. Quae Graev. ad probandum vocab. συμπολίτης affert, iis adde auctoritates Polybii ac Dinarch. apud Raphel. & Elsn. ad Ephes. II, 19. REITZ.

ead. l. II. Ὁ δὲ γὰρ ἐστὶ μεθύσης) Soloecismus in eo versatur, quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μέθυσις vel μεθύση, τῆς μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utuntur μεθύσης. Thomas Magister: Μεθύση γυνή, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Γραῦν μεθύσην, τῆς κόρδακος ἕνεκα. Θεόπομπος ὁ Κωμικός. Πρεσβύτης φίλοινοις μεθύση. Μέθυσις δὲ ἐπὶ τῶν ἀρσένων οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. ἐπὶ δὲ Δημοκροῦ Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς γλώττης μελέτῃ. Οὐκ ἐστὶν ἡ γυνή μοι μέθυσις. Σὺ τοίνυν Ἀττικοῖς ἐπόμενος ἐπὶ μὲν ἀρσενικῶ μεθύσιον λέγε καὶ μεθυστικός. Ὡς Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἡρώδου βίῳ. Ἐώρα δὲ αὐτὸν καὶ μεθυστικὸν καὶ ἀνοήτως ἐρώντα. Ἐπὶ δὲ Δημοκροῦ, μεθύουσα καὶ μεθύση. Illud legitur apud Ecclesiasten cap. XXVI, ὄργη μεγάλη γυνή μέθυσις. Idem tamen XIX, πῶς γὰρ μέθυσις καὶ πορνικός πτωχεύσει. Pollux Menandrum etiam de viro μέθυσις dixisse auctor est. Non caret igitur exemplo, quod Apostolus dixit in prioris ad Corinthios cap. V, ἡ λοιδόρος ἡ μέθυσις ἡ ἄρπαξ. Et VI, οὔτε μέθυσις οὔτε λοιδόροι. Nam Lucianus etiam in Timone de viro μέθυσις καὶ πάροις dixit; quamquam & Phrynichus scribat, Μέθυσις ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυστικός. γυναικαὶ δὲ ἐρεῖς μέθυσις ἢ μεθύσην. Barbari igitur, ut supra dixi, etiam de viro μεθύσις dicunt: quare μεθύσις per soloecismum est nominativus, & per Atticismum genitivus. Alexis tamen in fragmento apud Athenaeum lib. XV, ἐξ οἴνου δ' εἶρηκεν τὸν μεθύσην Ἀλέξιος. Ubi recte Casaubonus notavit, male nonneminem emendare μέθυσις. Et apud Arrianum lib. IV, c. 2, ubi tamen pro πρότερον μεθυστής εἶναι θέλεις, legendum μεθύσις. In his, quae statim apud Lucianum sequuntur, ἐτέρου δὲ λέοντας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς λέοντας, nemo unquam deprehendet soloecismum. Locum esse corruptum, dudum vidi; sed quomodo emendandus esset, nec ego, nec facile quisvis alius me longe doctior potuisset subodorari.

Abſque excerptis illis vetuſti Codicis, quae modo laudavi, adhuc in mendo cubaret. Illa ſcribunt: ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειλοχότας. Attici enim reſpuunt ἐκλελοχός. Vide, quae ſupra notavi de λέλογχα, & infra c. 7. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐκλελοχότας) Nimis ineptum erat vulgatum λέοντας, ideo haud cunſtanter eieci. REITZ.

ibid. διπλασιάζεις) Tolerabiliorem puto Graevianam leſionem, eamque interpretari utcunque conatus ſum: nempe ut illud *duplicare* referatur ad primam literam praefentis in augmento praeteriti geminatam praeter Atticorum conſuetudinem, qui pro λε & με ponunt ει. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Πότους) Abſurdiſſima haec; incorrupta tamen: reſpicit enim non τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν, ſed vocem *συνεγερόμην*, ex qua frigidum hunc iocum captat. SOLAN.

ibid. l. 4. Ἡμερον) Lege σήμερον. Sed abſurdum eſt Scholium. Idem mendum eſt in Exc. G. in quibus reliqua huius Scholii pars non comparet. SOLAN.

ibid. l. 7. Πατρικά) Scholium melius habet in Exc. G. Πατρικά ὅταν λέγομεν, τὰ τοῦ πατρὸς ζῶντος· ὅταν δὲ τὰ πατρῶα, τεθνηκότος. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 6. Τὸ πατρίω) Lege τῷ πατριώτης. Ex mendosa ſcriptura ortum hoc Scholium: non enim πατριώτης vituperatur, ſed συμπ—. SOLAN.

ibid. l. 7. Ὡσπερ) Hic videtur deeſſe vox πατριώτης, licet nullum lacunae veſtigium appareat in apographo. CLER.

Pag. 223. l. 1. Λήμμα παρέστιν αὐτῷ) Lucrum adest illi, cum λήμμα παρέστιν αὐτῷ, id eſt, fiducia animique praefentia vel obſtinatio adest illi, dicere debuerit. Λήμμα & λήμμα auctore Ammonio διαφέρει. Λήμμα μὲν γὰρ δι' ἐνὸς μὲν τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς, (ſic enim legendum eſt, non τῶς ψυχῆς, ut habent edita exemplaria) λήμμα δὲ διὰ δύο μὲν hoc eſt, λήμμα animi praefentiam ſignificat, λήμμα quidquid accipitur. Si Heliodori Episcopi Codex emendatus eſt, λήμμα ab illo dictum eſt pro λήμμι. Λήμμι, inquit, ἀσθενέστερος, in ſecundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείω δὲ λήμμι. Iosephus VII ἀλώσεως· καὶ πολλοῦ λήμματος πλήρης γενόμενος: pro quo Lucianus in Demosthen. Encom. ὡς ἀνδρείον μὲν αὐτοῦ τὸ λήμμα. In Neophrone quoque λήμμα legitur pro λήμμι in quibusdam libris. Κάτιςχε, inquit, λήμμι καὶ σθένος θεοστυγῆς, compesce ferociam & vim. Ipſum carmen legitur in Stobaeo. Quin & in Philostrati Heroicis λήμμι

impressum est pro λῆμα. Τὸ δὲ λῆμμα, inquit, τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαί φησι. In Dion. Halicar. libro VI eadem menda est. Ὑπὸ λήμματος καὶ προθυμίας ὠσάμενοι. Apud Plutarch. in Caesare quoque male legitur τοιαῦτα λήμματα ὁ Καῖσαρ ἀνέβρεφε, pro λήματα. Heliodor. tamen in sexto recte dicit, γενναῖα μὲν τὸ λῆμα, συνετὴ τὸ φρόνημα. Euripides in Oreste: Μενέλαε παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμέναν. Idem in Iphigenia: ὦ λῆμ' ἀριστον ὥς ἀπ' εὐγενοῦς ῥίζης πέφυκας. Et in Heraclidis: Ἀλλ' οἶδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id est, τὸ φρόνημα, τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνδρείαν, τὸ ψυχῆς παράστημα, τὴν προθυμίαν. Ioseph. III Ἀλάσ. Δεῖ δὲ πόρου πρὸς τῷ τάχει καὶ λήματος. Παράστημα ψυχῆς aurem, ut emendandum censuimus apud Ammonium, sapientissime pro φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus Alexandri: Οἱ δὲ Θηβαῖοι τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς ἐνεκαρτέρουν τοὺς δεινοίς. Iosephus in VI Ἀλάσ. Κακῶς ἐπάνω τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς Ἰουδαίοις. Polyb. Ῥωμαῖοι δ' ἄλλην σάματος καὶ παράστημα ψυχῆς ὀλίγου δεῖν τῆς οἰκουμένης ἐκράτησαν. Sed ut revertamur ad λῆμα, Aristophanes in Nubulis: Λῆμα μὲν πάρεστιν τῷ δὲ οὐκ ἀτολμον. Idem in Ranis: καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων. Simonides: ἐντόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι, spiritibus freti, id est, intrepidi pectoris. Ponitur autem haec vox fere cum adiectivo laudis vel vituperationis. Euripides in Iphigenia: ὦ λῆμα ἀριστον. Idem in Alceste: Κακὸν τὸ λῆμα κοῦκ ἐν ἀνδράσι τὸ σόν. Idem in Medea: Ἥκιστα τοῦμὲν λῆμ' ἐφυτταννικόν. Aristophanes in Equitibus: Νῦν δεῖ σέ πάντα δὴ κάλων ἐξίέναι καὶ λῆμα θούριον φορεῖν. Ubi perperam Erasmus legit λῆμμα, & interpretatur & lemma ferre vehemens, quod dudum H. Stephanus notavit. Sophocles in Oedipo Coloneo: ὦ ἀναιδὲς λῆμα. Herodotus tamen sine laudatione λῆμα posuit pro praesentia & praestantia in Polymnia. Ἀπὸ λήματος, inquit, καὶ ἀνδρείης ἐστρατεύετο οὐδεμιᾶς εὐσεύσης ἀνάγκης. Et in Calliope: Λήματι μὲν νῦν καὶ ῥώμῃ οὐκ ἔσσαντες ἔσαν οἱ Πέρσαι. Quo utroque in loco perperam μμ impressum est. Nam λῆμμα duplici μμ lucrum, capturam, quaeestumque significat, & syllogismi partem, quam Aristoteles πρότασιν, Cicero sumtionem vocat. Hinc componitur dilemma & monolemma. Lemma etiam Plinio & Martiali argumentum significat. Catanaeus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctororumque fidem. Lucianus Demosthen. Encom. Δημμά-

των πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροφίας, id est, contemptus magnorum & multorum emolumentorum. Iosephus in I' Ἀλώσ. Ὡς μὴ κατάφορον τὸ λῆμμα ποιήσῃς. Idem in XIV Ἀρχαιολογίας. Ἵνα δὲ μὴ κατάφορον γένηται τὸ λῆμμα, ne tamen quantum pecuniae extorserit, cognosceretur. Ubi exemplaria τολμήματα habent; & male Gelenius vertit, ne tamen fraus deprehenderetur. Demosthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος παλοῦντες. Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν λημμάτων τοὺς πλείους

ἄτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. GRAEV.

ead. l. 3. Πρόσεισιν ὁ μεῖραξ ὁμοῦ φίλος) Hunc convitiari amico suo ideo dicit Socrates, quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti, ἡ μεῖραξ dixerunt, non ὁ μεῖραξ vel μεираκίσκος, nisi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in Vita Demonactis: Ἦκεν οὖν τις μεираκίσκος ὥραϊος, αὐτὸς ἀπολωλέκεναι λέγων, venit igitur quispiam effeminatus adolescentulus egregia forma. Idem in Votis: καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς ὁ μεираκίσκος ἐδόξέ μοι. Sed praestat, haec ita sese habere, ut testimonio evincamus. Primus itaque & maxime idoneus testis est Thomas Magister. Μεῖραξ, inquit, καὶ μεираκίσκος ἐπὶ ἀρσενικοῦ ἀδόκιμα· μεираκίον δὲ οὐδετέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μεῖραξ μὲν τοι ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ μεираκίσκη μόνος Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ. Σὺ δ' ἀπίθι χαίρων συλλαβὴν τὴν μεῖρακα. Καὶ πάλιν. Ὡ μεираκίσκη τυνθάνη γὰρ ὥρικῶς. Σὺ δὲ μεираκίον καὶ ἐπὶ θήλειος λέγε. Lucianus in Gallo, de Danaë agens: Ὅς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μεираκος. Idem in Νεκρικοῖς. Δύο ἤδη ὁ μεираκίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων. Aristophanes in ἐκκλησιαζούσαις. Ἄγειν σε καὶ ταύτας μετὰ σου τὰς μεῖρακας. Idem in Pluto: Ἀλλ' ὃ νεανίσκος οὐκ ἔω τὴν μεῖρακα μισεῖν σε ταύτην. Et in Ranis: Καὶ γὰρ παραβλέψας τι μεираκίσκης. Lucianus in Merced. Conduct. Τιμώμενος μεираκίσκος, id est, masculinum scortum. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μεираκίσκος τις τῶν πάνυ δοκίμων Ἀνθίππης ἠράσθη. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μεῖραξ καὶ μεираκίον καὶ μεираκίσκος διαφέρει. Μεираκίον γὰρ καὶ μεираκίσκος ὁ ἄρσεν· μεῖραξ δὲ ἡ θήλεια. Haec Ammonii sententia de μεираκίσκος intelligenda non de omnibus masculis, sed impudicis, pathicis. Postremo Phrynichus id confirmat: Μεῖρακες καὶ μεῖραξ. ἡ μὲν κωμῳδία παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μεῖραξ καὶ μεῖρακες

ἐπὶ θηλείων τάττουσιν· τὸ δὲ μεираκίσκος καὶ μεираκίον καὶ μεираκύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi perperam Nunnesius vertit: Μεираκες καὶ μεираξ *adolescentuli & adolescentulus*; cum sit *puellae & puella*, ut ex sequentibus verbis apparet & exemplis, quae attulit. Sic & Etymologici magni auctor, quem vide. Et Aelius Dionysius apud Eustath. Atticos hoc semper observasse ait. Attice igitur dixit Lucianus in *Asino*: Τῇ μεираκι συνευαζόμενον. Et Heliodorus in primo: Ὑποδέχεται αὐτὸν ἡ μεираξ. Idem tamen male in quarto ait: Θεαγένης ἐστὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μεираκες. Et in X: Τὸν μεираκα παραλλάττων, *excedens ex ephēbis*, vel ἀρτι μὲν τὸν ἐφηβον παραλλάξας, quemadmodum in secundo eleganter dixit. Aristophanes etiam in *Ἐκκλησιαζούσαις* de masculo dixit μεираξ, sed impudico: Ἦν μεираκ' ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται τοῦτον σκαλαθῆραι, id est, συνουσιᾶσαι, ut Scholiastes inquit, *si adolescentulum videns cupiet & volet hunc subagitare*. Ubi Scholiastes: Μεираκα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρημένον. Deinde productis Ammonii verbis, quae superius retulimus, sublicit: ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναιδῶν scilicet respexit: quod verum est. Non enim alio sensu μεираξ Atticis de mascululis dicitur, quam Latinum *nubere*. Micylus ingenue fateretur, se soloecismum hic deprehendere non posse. GRAEV.

ibid. Μεираξ) Verum est, Atticos plerumque femininum facere. Aristoph. *Eccl.* v. 692, & alibi. Hemst. in ed. min. *Dial.* Luciani, pag. notarum 9, Lucianum in *Dial.* Mort. IX commisisse contra nitidiorem Atticismum, notat, qui ibi μεираκίσκος masc. gen. dicat; quam notam editioni majori non inferuit. At si videris, *pincernam* & ibi significari, adeoque & *mollem* posse designari, quales & hoc nomine venire Graevius recte docet, nihil illic a se dissenserit Lucianus. Sed & est ὁ μεираκίσκος apud Alciph. I, *Epist.* 2, p. 12, ubi suspicio, de effeminato sermonem esse, non est certa. Utuntur & alii de non suspectis, quos tamen satis in eo ἀπτικίζειν non dixerim. REITZ.

ead. l. 5. Δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φεύγω) Soloecismus hic in eo est, quod Δεδίττομαι posuit pro *metuo*, cum sit *terreo*. Thomas Mag. Δεδίττομαι τὸν δεῖνα ἡγουν ἐκφοβῶ, καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκφοβοῦμαι παρὰ ποιηταῖς μόνοις. Ὅμηρος ἐν B *Ἰλιάδ.* Δαίμόνι οὐ σέ ἔοικε κακὸν ὥς δειδίσσεσθαι. Aristoph. Scholiast. ad Plutum notat, Δεδοικα poni pro *metuo*, Δεδίττω autem esse

terreo. Δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δεδίττω δὲ ἕτερον πρὸς αἰτιατικὴν συντασσόμενον. Attice igitur dixit Lucianus de Luctu: Κύων τῷ χάσματι δεδίττώμενος, canis rictu sive oris hiatus terrens. Idem in Philopsf. καὶ δεδίττεσθαι καὶ ἐλπίζων. Et in Bis Accusat. καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, terrent. Aristophanes pro metu videtur usurpasse in pace: Εὐλαβεῖσθ' ἐκείνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθαι. Iustinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ δεδίττώμενον τοὺς χειμῶνας· ubi aliter δεδιότα, metuentem, legitur. GRAEV.

ead. l. 7. Φίλων ὁ κορυφαϊότατος) *Amicorum summiffimus*, ut Graecum soloecismum Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελευταῖον μὲν λέγε· τελευταῖότατον δὲ ἀδόκιμον, ὃς καὶ κορυφαϊότατον. Idem alibi: Οὐ κορυφαϊότατον δεῖ λέγειν, οὐ γὰρ πρὸς τῇ ὑπερβέσει καὶ ἑτέραν ὑπερβέσιν δεῖ ἐπάγειν· εἰ καὶ ὁ Λουκιανὸς παίζων λέγει. Locus Luciani, quem innuit, est in libello Quom. Hist. sit conscrib. δύο μὲν ταῦτα κορυφαϊότατα οἰκοθεν ἔχοντα. Negat hic Thomas, superlativo addendum superlativum. D. Ioannes Theologus tamen a comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μειζοτέρων τούτων οὐκ ἔχω χαράν. Phrynichus summo opere improbat hanc vocem. Κορυφαϊότατον, inquit, ἐνεκαλυψάμην εὐρὼν παρὰ Φαβωρίνῳ. λέγε οὖν κορυφαῖον. *Suppriduit me, cum κορυφαϊότατον reperi apud Phavorinum.* Tu dic igitur κορυφαῖον. Simile huic est ἐσχατώτατον a Thoma merito improbatum, & κεφαλαιωδέστατον, quod in Polemone Sophista notat Phrynichus. Parum igitur Attice Plutarchus πρὸς Κολωτὴν· Περιπατητικῶν ὁ κορυφαϊότατος Στράτων. Idem in Pompeio: Ὦν Περπένης ὁ κορυφαϊότατος. Idem ibidem: Κορυφαϊότατοι γὰρ ἦσαν ἐν κατευνασταῖς καὶ τιθνηοῖς οὗτοι σύμβουλοι. Nec Dion. Halicarn. lib. VI: Ἀππίου δὲ ἦν γνῶμη τοῦ κορυφαϊότατου τῶν προεστηκότων τῆς ἀριστοκρατίας αὐστηρὰ καὶ αὐθάδης. Nec Ioseph. συνελέγησαν δὲ οἱ κορυφαϊότατοι. Idem in VIII Ἀλώσ. συνελδόντων ἔξ τῶν κορυφαϊότατων. Utitur & alibi hac voce, ut & Laërtius in Socrate & Aristippo, Iustin. Martyr in παραινέσει ad gentiles, & Herodian. in fine libri secundi: τὰ κορυφαϊότατα τοῖνυν καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος πεπραγμένων Σεβήρῳ ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Et Clem. Alexandr. Paedagog. lib. I, c. 13, καὶ μὴν τὸ κορυφαϊότατον, quod est supremum omnium. GRAEV. Errat Thomas Magister, cum a ludente Luciano ait alibi usurpatam hanc vocem. Vi-

de Συγγρ. c. 34. Serio enim, & ut probam adhibet. Nec solus, ut ex Graevii nota videre potes, id fecit. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐξορμῶ δὲ) 'Εξορμῶ absolute usurpatur pro exeo & proficiscor, sive erumpo; cum proprie apud Atticos adivum sit significans, incito, urgeo, impello. Moschopulus, 'Ορμῶ ὀρμῶ, inquit, τὸ πορεύομαι ἐγὼ, ἐξορμῶ δὲ ἄλλον. Philostrat. certe Atticos imitatus semper illo active utitur in Heroicis: 'Εξορμᾷ τοῦτον τὸν κύνα καίτοι χρηστὸν ὡς ὀρεῖς ὄντα. Et in eodem opere: τοῦ Τελαμῶνος ἐξορμῶντος τὸν Αἴαντα. Euripides in Iphigenia Aulid. 130 eodem loco utramque significationem coniunxisse videtur, activam & passivam: Κλήθρων ἐξορμα* ἦν γὰρ νιν πομπαῖς ἀντήσαις, πάλιν ἐξορμάσεις τοὺς χαλινούς. Improperie igitur, si Luciano credimus, Heliodor. in secundo: Καὶ καί τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV, ὁ δὲ τὰς μὲν κόρας ἔφασκεν ἐξωρμηκέναι. Et sic saepius ille scriptor; ut & Dio lib. XLII, αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐξώρμησεν, & sic idem frequenter, ut & Iosephus, quin & Xenophon, & plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis Budaeus in Commentariis utriusque linguae. Sed ipse etiam Lucianus huius praecepti sui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antisthenis: Πολὺ τῶν ἄλλων προεξορμήσας, ante alios enumerans. Idem in Dialogo Alexandri & Hannibalis: 'Εγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari, cum Thucydide dicat, παρώξυνέ τε τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησεν. GRAEV.

ead. l. 9. 'Εξ ἐπιπολῆς δὲ τινος εἰπόντος) Cum quidam dixisset ἐξ ἐπιπολῆς, addita praepositione ἐξ, pro quo doctissimus quisque ἐπιπολῆς, omissa praepositione. Pausan. in Corinthiacis: 'Επὶ θαλάσῃ τελευτῶσαι καὶ ἐπιπολῆς μᾶλλον. Aristophanes in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔπεστι ἀνωτάτω γραῦς. ἡ ταύτης δὲ νῦν τῆς γραῖς ἐπιπολῆς ἐνεισιν αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus: Ἀναθεὶν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος. Herodot. 'Επιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον, id est, superne inest ipsum ellychnium. Valla hic labitur, legens ἐπὶ πολλοῦ ἐλλυχνίου, id est, cum multo lychno. Locus exstat in Euterpe. Idem in alio loco: Τάφον ἑαυτῇ κατεσκευάσατο ἐπιπολῆς τῶν πυλέων. Theophrast. in primo de causis: Εἰ καὶ τινες εἰς βάθος καθιᾶσιν, ἀλλ' ἐνίας καὶ ἐπιπολῆς. Plutarch. in eo libello, cui titulus πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα παραπετόμεναι φαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς. Et in libello περὶ καινῶν ἐννοιῶν οὐκ ἐπιπολῆς φαύουσα τῆς

ἐπιφανείας, ἀλλὰ πάντῃ διὰ βάθους εἰς πλάτος ὁμοῦ. Sic Attice Plutarchus, qui tamen minus Attice dixit in Dione, εὕρισκον ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς, quod etiam apud Dioscoridem cum in capite de papavere, tum alibi, uti & passim apud Graecos interpretes occurrit. Phrynichus haec, quae diximus, confirmat: Ἐξ ἐπιπολῆς λέγουσι τινες οἰόμενοι ὅμοιον εἶναι τῷ ἐξαίφνης. ὅσον ἐκ ἐπιπολῆς ἐξαίφνης, ἀτόπως. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἀνευ τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Thomas est in eadem sententia: Οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἐξ ἐπιπολῆς εἶπεν· ἀλλὰ πάντες χωρὶς τῆς ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· Ἐπειδὴ σοι διὰ βραχείων καὶ ἐπιπολῆς ἀπεκρινάμην. Θουκυδίδης ἑκτη, διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, de Epipolis agens Syracusanorum loco, custodiis frequenti, ut loquitur Livius. Lucianus tamen hic non cavit, quod aliis vitio dat. Dicit enim in secundo Verarum narrationum, οὐκ ἐξ ἐπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος. GRAEV.

ead. l. 11. Συνετάξατό μοι) *Iussit mihi.* Sic interpretor; non, ut Micyllus, *composuit*. In hoc enim videtur soloecismus esse, quod συντάσσειν dixerit pro κεύειν, cum συντάσσειν proprie sit ordines instruere, componere. Pro iubere tamen utitur Heliodor. in secundo: Ἐπὶ τὸν νεὼν τῆς Ἰσίδος οὐπὲρ συνετέτακτό μοι πρὸς τὸν ξένον ὥρμησα. Idem in eodem: Ἐπὶ τὴν χέμμιν τὴν κώμην οὐ τῷ Θεαγέλει συνετέτακτο ἔσπευδεν. Diodor. saepe συνέτασσε pro iussit, & συνετέτακτο pro iussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent, συντάσσειν utentur de ordinibus instruendis, ut Xenophon. Apud Iosephum ἐπιβουλάς τε καὶ λόχους συντάσσοντες dixit, id est, *insidias ponentes*. Lucianus alio sensu in Asino dixit, συνετάττοντο ἐπ' ἔργον, *accingebantur operi*; & Plutarchus, συνετάττετο πρὸς τὴν πρᾶξιν, *ad negotium componebatur*. Eodem pertinet illud Periclis ἀσύντακτός εἰμι, *imparatus sum*; illudque Plutarchi de Solone, συντεταγμένον ὑποβάλλειν τὸ ὄνομα, *paratum subiicere nomen*. Demosthenes, οὐ συντέταγμαί, *non sum paratus, meditatus, instructus*. GRAEV. Ἐπετάξατο volebat ille Soloecus. GESN.

Pag. 224. l. 1. Περίεστην αὐτὸν) *Circumfuit ipsum.* Manifestus soloecismus, ut docet Thomas: Μὴ εἴπης περιίσταμαι τὸν δεῖνα. Πῶς γὰρ ὁ εἰς τινα περιίσταται; ἀλλὰ περιίσταμεθα. Λιβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ περιίστάμεθα τὰς ἐπιστολάς. Laërtius in Menedemo parum Attice dixit περιίσταμένου αὐτὸν ποτε Κράτητος. Περιίσταμαι etiam fugio, vitio,

significat. Lucianus in fine Hermot. Οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι, ὅσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν, *popsecus ac rabiosos canes fugiam, & vitabo*. Iosephus Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: πρότερον ἡδόμενος τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ νῦν φεύγει ταύτην καὶ περιστάται. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6: Περίστατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσελγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γενόμενοι ταραξέωσι τὸ πλῆθος, id est, *verebatur*. Idem locus & a Suida refertur cum eo, qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκεῖνος ἀεὶ καὶ τοὺς θορύβους περιστάτο μάλιστα. Idem Suidas ἀλυσκάζειν, περιστάσθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν, *cavere, declinare*. In qua notione etiam legitur II ad Timoth. II, 16, & ad Tit. III, 9. Vide & Casaub. ad Athen. Animadvers. lib. XV, 5, & Andream Dunaum ad Io. Chrysostom. in epistolam ad Titum orationem sextam. GRAEV.

ead. l. 2. Ἐτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο αὐτῷ) *Iudicio experiebatur, vel contendebat, aut etiam cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῷ significat, una oriebatur, nascobatur, sive gignebatur, quemadmodum διεκρίνετο αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro iudicio *experiri* dixit Demosthenes: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ Ῥοδίων δικαστηρίῳ διεκρινόμεθα. Sed de συγκρίνειν audiamus Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίου συνεδικάζετο χρὴ λέγειν, οὐ συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο γὰρ ἀντὶ τοῦ νουοῦτο, ὡς ἔχει καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφοις σύγκρισις, ἥς τὸ ἐναντίον διάλυσις. ἐπεὶ καὶ ὁ φάμεν ἐν τῇ συνηθείᾳ συγκρίνειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν δεῖνα τόνδε παρεξετάζειν, οὐχ εὐρηται παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν· ἀλλὰ ἀντὶ τοῦτου παραβάλλειν, καὶ παρεξετάζειν, καὶ παρατιθέναι. Pro quo & dicunt εἰκάζειν, παραθεωρεῖν. Attice igitur dixit Epicharmus: συνεκρίθη καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν, πάλιν γὰρ μὲν ἐς γὰρ, πνεῦμα δ' ἄνω, τί τῶνδε χαλεπόν; Attice etiam Chrysost. in comparatione monachi & regis: Καὶ παραθεῖναι νῦν ἀλλήλοις τάτε κατερραθυμημένα παρὰ πολλοῖς, τάτε πολλῆς τυγχάνοντα σπουδῆς. Et Lucianus in Imaginibus: Καὶ τοὶ Νηρείσιν ἐκεῖνη παρεξετάζετο. Ibid. ἐγὼ δὲ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἡξίουں ταῖς Ἡρώιναις παραθεωρεῖν με. Et paulo post: Οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα παιδράν. Ibid. Αἰγείρω δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκεῖνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὀρσιον. Quare minus Attice dixit Athenaeus: Τὸ δὲ Διονυσίου χορηγέειν παντελῶς ἂν εὐτελές τι φανείη πρὸς ἐκεῖνο συγκρινόμενον. Confudit etiam hanc differentiam ipsemet Lucia-

nus in Parasit. Ἄξιος, inquit, συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι. & Philo: Ὃς ἐνεκα εὐγενείας οὐδενὶ θνητῷ σύγκριτος, nobilitate cum nemine mortalium comparandus. Quare minus mirum de Apostolo, qui II ad Corinth. cap. 10 inquit, Οὐ γὰρ τοιμῶμεν ἐγκρίναι ἢ συγκρίναι ἑαυτοὺς τισι τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem sententia Phrynich. Σύγκρισις. Πλούταρχος ἐπέγραφε συγγράμμα τι τῶν αὐτοῦ, σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου. Καὶ θαυμάζω πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφειγμένος, καὶ σαφῶς εἶδως, ὅ, τι ποτὲ ἔστιν ἡ σύγκρισις, ἐχρησάτο ἀδοκίμῳ φωνῇ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τόνδε τῷ δὲ, καὶ συνέκρινεν, ἡμαρτῆται. Χρὴ οὖν ἀντεξετάζειν, καὶ παραβάλλειν λέγειν. Cicero recte I de Natura Deorum σύγκρισιν vertit concretionem. Theophanes Cerameus, supra sui seculi captum scriptor elegans, Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκριμα· Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύστημα καὶ σύγκριμα. Vertit Franciscus Scorsus: Mundus dicitur, quod ex coelo terraque, & his, quae in medio sunt interiecta, constitutum atque compactum est. Male vero Plutarcho σύγκρισις ponitur pro comparatione. GRAEV.

ead. l. 5. Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Ut soloecismo soloecismum explicemus, nos hoc videtur. Ubi νῶϊν, nobis, dicendum fuit, quemadmodum Plato loquitur in VI de legibus: Θαυμάστως τόγχε ἀκοῦσαι νῶϊν πάντως ξυνδοκεῖ. Idem in Sympoſ. Πράξομεν δ' ἂν φαίνηται νῶϊν. GRAEV.

ibid. Σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς, ὥς ἁμαρτάνομεν) Tu etiam nobis peccamus dices pro νῶϊ ἁμαρτάνομεν, id est, nos peccamus. Utrumque hoc non videtur animadvertisse interpreſ, ut eius versionem legenti constabit. (Nam dedit: Tu, inquit, etiam νῶϊν dices, ut peccamus.) GRAEV.

ead. l. 7. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα) Haec Luciani verba ex sequentibus Thom. Magist. erunt intellectu facillima. Μίγνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικί, οὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere confuescente, male vero de muliere, quae cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam, argumento est illud Parthenii in Eroticis, Τίς αὐτῶν μιχθεῖν τῷ ξένῳ. Herodot. in Clío: Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρίν ἰζομένην ἐς ἱερόν Ἀφροδίτης ἀπαξ ἐν τῇ ζωῇ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξένῳ. Attice igitur D. Io. Chrysoſt. de Babyla martyre: Ποῖον δὲ ὄφελος μίγνυσθαι μητράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὕπερ ὁ τῆς στοῦς προστώς φιλόσοφος ἐνομοδέται, de Zenone agens. Sic apud Hesiod.

μιχθεῖς ἐν φιλότῃ, frequentissime. Homer. hymno in Lu-
nam: Τῇ ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίχθη φιλότῃ καὶ εὐνῇ. Quin
& Esdrae IX, Hebraei dicuntur miscuisse semen sanctum
cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores. GRAEV.

ead. l. 8. Μιχθεῖσα) Falsa est Scholiastae observatio: nam
de feminis aequè frequenter dicitur. Aristoph. Ran. v. 1112:
Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, Καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς.
Aelian. V. H. I, 15: αἱ θήλειαι — ὅταν τῆς πρὸς ἄρρενα μή-
ξεως ἀτυχήσωσι. Homer. Odyss. A, 72, Φόρρυκος θυγάτηρ
— Ποσειδάωνι μιγεῖσα. Et Λ, 267, de Alcmena — ἐν ἀγκοί-
νῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Hesiod. Theog. v. 53, — πατρὶ
μιγεῖσα Μνημοσύνη. Ne plures addam. REITZ.

ead. l. 9. Καρῆναι δέ τινος εἰπόντος) Cum quidam pro κεί-
ρασθαι tonderi, dixisset καρῆναι, quod erat ignominiosum
verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Καρῆναι καὶ
ἐκάρην κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τοῦτο κα-
τακριθέντων. Τὸ δὲ κείρασθαι οὐκ ἐπ' ἀτίμου. Λιβάνιος ἐν ἐπι-
στολῇ τῇ Οἰμαὶ καὶ δάκρυσιν ὑπὸ σου τετιμηῖσθαι Καίσαριον.
τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω. τίθεται δὲ
καὶ ἐπὶ προβάτων. Philostrat. in Heroicis: Τὴν κόμην ἦν ἐκεί-
ρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ. Lysias in Epitaphio: Ἄξιον ἦν ἐπὶ
τῷδε τῷ τάφῳ τότε κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ πένθῃσαι τοὺς
ἐνθάδε κεκμένους. Phrynich. assentitur Luciano & Thomae:
καρῆναι enim tradit dici de infami tonsura, κείρασθαι au-
tem de hominibus. Et Moschopul. Ἐκάρην, ὃ αἰεὶ τάττεται
ἐπὶ ἀτίμου κουῤῥας. Nimirum καρῆναι dicebatur de infami illa
rasura, qua utebantur in morionum & stupidorum, & γε-
λωτοποιῶν, qui ad ciendos risus inducebantur, capitibus ra-
dendis. Illi enim ad cutem radebantur, cum alii tonderentur.
Quo alludit Tertullian. de spectaculis: Eos infideles erga sa-
ciem suam esse, quam novaculis mutabant, & insuper contumeliis
alaparum obiiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere sci-
licet & diabolum maxillam verberandam patienter offerre. Nam
illi moriones raso capite alapis offerebant malas percutien-
das. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. GRAEV.

ead. l. 10. Ζυγομαχεῖν δέ τινος λέγοντος) Cum quidam di-
xisset ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus; cum
hoc verbum proprie significet apud optimos quosque au-
ctiores tantum cum hostibus contendere. Probat hoc, quod
dixi, Thomas: Οὐ δεῖ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὥς πρὸς τὸν
δεῖνα περὶ τοῦ δέ τινος ἐζυγομάχουν· ἀλλ' ἡμφισβήτην, ἥρι-

ζον, ἐφιλονείκουν. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν ἐπὶ ἐχθροῦ λαμβάνεται, ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικοζύμην. Οἷον ἐδικοζύμην τῷ δεῖνι, περὶ τοῦδε. Hefych. in diversa est sententia, qui ait, hoc verbum significare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεισθαι, cum familiaribus contendere; quo sensu accipi debent Plutarchi loca a Budaeo in commentariis collecta. Proverbium tamen, quod affert Aristot. III Rhetoricorum, φιλάμων ζυγομαχῶν τῷ κορύκῳ, pro Thomae & nostra facit sententia, ut & Demosthenes, apud quem ζυγομαχεῖν cum hoste contendere est. GRAEV.

Pag. 225. l. 2. Βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα.) Reprehendit hic Socrates eos, qui βασανίζειν, quod est probare, explorare, quaestionem exercere, quaestioni subiicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & usurpabant de homine, qui morbo vexabatur. Eisdem & Thom. redarguit infcitiae. Τὸ βασανίζειν, inquit, ἐπὶ δοκιμασίας λαμβάνεται, καὶ τῆς διὰ λόγων, καὶ τῆς διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγε οὖν βεβασάνισται ὑπὸ νόσου, ἀλλὰ ἐξήτασται. Suidas paulo aliter: βασανίζειν οὐ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, καὶ ἐλέγχειν ἀληθῆς διὰ λόγων. Adducit tamen idem Aristophan. locum hunc contra se: Πῶς βασανίζω. πάντα τρόπον ἐν πίνακι δήσας, κρεμάσας ὑστεριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν, ἐτι δ' εἰς τὰς ῥίνας ὄξος ἐγχέων, πλίνθους ἐπιτιθεῖς. Quae profecta omnia sunt τιμωρητικὰ ὄργανα. Locus est in Ranis. Contra hoc praeceptum facit illud S. Matthaei capite octavo. Κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Adstipulatur Luciano & Thomae, Harpocratio, & ostendit ex Dinarcho βασανίσας esse δοκιμάσας, idque esse ex voce βάσανος, quae lapidem significat, in quo aurum exploratur. GRAEV. Βασανίζεσθαι etiam Atticis de iis dici, qui tormentis tenfi verberantur, si non satis notum, vid. I. Elfner. ad Evang. Marc. V, 7, ubi & Suidam refutat, qui negavit, βασανίζεσθαι de quaestione per tormenta Atticis dici, sed solis verbis in veritatem inquirere, quia metaphora sit desumpta a βάσανος lapis aurum explorans. Sed recte Scholiast. hic utrumque agnoscit; nec de iis, qui per quaestionem torquentur, unice usurpatur. Ita ut carpendi studium fingens, risumque captans, talia reprehendat Lucianus, si is auctor: non enim omnes sunt mere solocismi, quos in hoc libello arguit scurra Noster. De male

affectis vero adhibetur in N. F. aliquoties, quod notum. Quo sensu tamen Atticis usurpatum ignoro. REITZ.

ead. l. 4. Προκόπτει δέ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθημασιν)
 Quod hic Socrates ait ἐπιδιδόναι, non προκόπτειν, dicen-
 dum esse, in eo forte illi assentitur Plato, Isocrates, & Phi-
 lostrat. pro προκόπτειν, ἐπίδοσιν λαβεῖν & ἐπιδιδόναι di-
 centes, *progressiones facere, procedere*, ut loquitur Cicero.
 Dissentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucy-
 dides, Euripides, denique ipse etiam Lucianus, qui ait in
 Hermot. ἐγὼ μὲν προύκοπτον ἐν τοῖς μαθημασιν. Et in Para-
 sit. ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας. Idem in Amor.
 ἐγὼ δὲ ἐνόμιζον ἄχρι παιδείας ἰλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι.
 Aristid. ὅσον γὰρ ἂν προκόψωσι τῆς σοφίας, τοσοῦτ' ἀνταφαι-
 ροῦσι μεγάλα φρονούντες. Phrynich. προκόπτειν, inquit, λέ-
 γουσι. Τὸ δὲ ὄνομα προκοπὴ ἀδόκιμον. Suid. ἐπίδοσις, inquit,
 προκοπὴ, προσδίκη, αὐξήσις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέ-
 γουσιν, ἡ δὲ προκοπὴ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. Hesych. in
 verbo ὑποσακκίζειν, προκόπτειν dicit significare hanc vo-
 cem, quod Coelius interpretatur *praecidere*, vel *praecastrare*
vinum, quod tum fit, cum vini vires sacco franguntur, ut
 Plin. ait. Tale vinum Theophrast. VI de causis plant. cap.
 24 δινηκὼν, quod male vertit Gaza *morale vini genus*, cum
 sit saccatum, colatum, ἀπὸ τῆς ἠθέσεως, ut pulchre docuit
 Thom. Reinesius, magno eruditorum cum dolore nuperius
 exstinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipsae literae in illa
 plaga videntur elatae esse. In Hesych. pro προκόπτειν legi-
 tur προσκόπτειν. Quare Lexicographi ὑποσακκίζειν impin-
 gere interpretantur? cum tamen in eodem Hesychio recte
 legatur ὑπεσάκκισεν, ὑπὴθει τῷ σακκῷ ἢ προέκοπτεν, sacco
 colabat, aut praecidebat. Apud Eustath. ad Iliad. V, καὶ ὑπο-
 σακκίζειν τῆς ὁδοῦ τὸ προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι. Τοῦτο δὲ
 ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκκενουμένου σακκου. Ὑποσακ-
 κίζειν est etiam furari in itinere. Nimirum προκόπτειν dici-
 tur de iis, qui saccos & marsupia praecidunt, qui nobis di-
 cuntur *Beurs-fnyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem
 τοῦ προκόπτειν, quam culpat Lucianus, in ea legitur apud
 Euripidem in Hecuba: Προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν,
 quibus nihil proficimus ad levanda mala, quae sumus passi, ni-
 hil facientia ad priora mala mitiganda. Herodot. lib. I voce
 passiva: Οὐδὲν τῶν πραγμάτων προκοπτομένων, nihil rebus
 procedentibus. Idem in Thalia: Ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προκό-
 πτετο τῶν πραγμάτων. Thucyd. in IV, καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα

προκοπτόντων, id est, nobis augmentibus illorum imperium. Προδοιποιούντων, εὐτρεπιζόντων, ἤγουν προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ποιοούντων. Haec Thucydidis interpres. Eodem sensu Lucianus in Saltat. verbo ἐπιδιδόναι utitur. Οὐ πάλαι, inquit, ἄρξαμένη ἐς τοσοῦτο κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα· non olim initio facto tanti incrementi in eam pulchritudinem, sed circiter Augusti maxime tempora. Plutarch. cuidam libellorum suorum titulum fecit πῶς ἂν τις αἰσδοιτο ἑαυτοῦ προκόποντος ἐπ' ἀρετῇ, saepe utens in eo opere verbis προκόπτειν & ἐπιδιδόναι, & non abstinens interim a nomine προκοπή. Εἰδὲ μηδεμίαν, inquit, αἱ προκοπαὶ ποιοῦσιν ἀνέσιν. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀνεβάλλετο. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἦσαν καὶ ἐνδοσιν ἢ ἀπόλλυται ἢ προκοπή, ἢ καὶ σώζεται. Iosephus etiam utroque utitur vocabulo. Καὶ γὰρ, inquit, οὐδ' ἂν ἦν ἀλώσιμος ἢ πόλις, εἰ προύκοπτε τὸ τεῖχος ὥς ἤρξατο, neque enim urbs ullis viribus capi potuisset, si murus proceffisset, ut coeperat. Idem: Εἰς μεγάλην παιδείας προύκοπτον ἐπίδοσιν. Et in I' Ἀλώσ. Γίνεται παραδόξως Ἀντιπάτρῳ μείζονος προκοπῆς αἴτιος. Idem in X Antiquitatum: Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ γενομένοις εἶχεν ἐν τιμῇ καὶ στέργῳ διετέλει. Diod. Sicul. de Dione, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλην ἔχων προκοπὴν. Cicero XV ad Attic. Epist. XVI: Sed mehercule literae πεπινομένως scriptae, quod ipsum προκοπὴν aliquam significaret. Non caret itaque exemplo, quod dixit Apostol. I ad Corinth. 4, ἵνα σου ἡ προκοπή φανερά ᾖ. Et Epistolae ad Philip. cap. 1, εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν. Utitur eadem voce etiam Heliod. in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτῆς εἰς προκοπὴν τῶν φαινομένων λυσίτελῃ προστιθείσα. Videtur autem hic auctor in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui saepe peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit Lucianus. Improbatur pro τὸν ἕτερον, & ἄτερον pro θάτερον quae omnia invenias in Heliod. Is in secundo, Θάτερον, inquit, τῶν παίδων τὸν πρεσβύτερον pro τὸν ἕτερον. Idem in VI: Θάτερος ἐπιχλευάσας θάτερον, ubi dicendum fuit ἄτερος, pro ὁ ἕτερος. Et in VIII: ἦν δὲ τῶν Ἰωνικῶν ἄτερον τῶν εἰς διακονίαν παρὰ τὴν πρώτην ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης τοὺς νεοὺς δωρηθέντων, pro θάτερον. Sed de hoc minus miror, quam de Plutarcho, qui in libello de lectione poetarum, δυοῖν οὖν ἄτερον ἢ τοιαύτη ποιήσει παράθεσις dicit, pro θάτερον. Vide & Thom. Magistrum. GRAEV. Προ-

κοπή, pro progressu in literis, Ciceroni adhibitum in Epist. ad Att. XV, 16, aequè ac in N. Foedere I ad Timoth. IV, 15, ubi Elfn. & Polybii, & Arriani auctoritates Graevianis addit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰ μελετήσῃ δὲ δεῖνα) Virium est in μελετήσῃ, quod apud Atticos est secundae personae, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae, ut loquuntur γραμματικῶν παῖδες, pro *declamabit*. Meminisse hic debet studiosus lector, verbum μελετῶ, tamen si futurum medium usitatius habeat, quam activum, apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc Philostratus & Lucianus. Philostrat. in Marco Sophista: Καὶ προβαλοῦμαι, ἔφη, καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντος ἀκροασάμενος, καὶ ἐθανμάσθη καὶ θαύμασεν. Lucian. in Merced. cond. Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπῳ κελευσθέντα μελετήσαντα μὰ τὸν Δία οὐκ ἀπαιδεύτως. Et in Demonact. Ῥήτορι δὲ τινι κάκιστα μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπίνεσα, ἐπαινέσας, ab ἀκούω, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκούσας. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀττικίζοντος δὲ τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τρίτου) Cum quidam Atticorum aemulus dixisset in tertia persona τεθνήξει, quod apud germanos Atticos est secundae personae: quare sequitur, βέλτιον καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. Hoc est: praestaret vel hic te non Atticissate mortem imprecantem mihi; dicis enim, Mihi morieris. Aristophan. in Nebulis: Σὺ δ' ἐγχαλὼν τεθνήξει, tu morieris. Hoc, quod diximus, declarant etiam Thomae verba ideo a nobis non omissa. Τεθνήξεται, inquit, ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγει. Πλάτων δὲ ἐν Γοργίᾳ ἐπὶ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ λέγει: Τεθνήξει οὗτος ὃν ἂν δόξῃ. καὶ Λιβάνιος· Εἰ μὴ τις ἄρτου μεταδοίη, τεθνήξει. Ὅπερ καὶ Λουκιανὸς ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Graeca tamen Platonis exemplaria, quae ego quidem viderim, τεθνήξεται habent, non τεθνήξει, ut placet Thomae. Proinde vitandae amphibologiae causa dices cum Luciano in Dialogo Terpsionis & Plutonis, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος. Micyllus hic perperam vertit ἐπὶ τρίτου in diem tertium, cum vertere debuerit in tertia persona: subintelligitur enim προσώπου. Alioqui εἰς τρίτην, ut Attice subintelligatur ἡμέραν, in diem tertium, vel perendie significat. Synes. εἰς τρίτην ἡκεῖν ἐπήγγελε. Aristid.

καὶ ἦκεν εἰς τρίτην. Thomas, οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ Ἀττικὸι εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. Heliod. εἰς τρίτην ἐξώρμησαν. Addit ramen Aristophanes ἡμέραν in Lyfistrate: ἀλλ' ἐς τὴν τρίτην γ' οὖν ἡμέραν. GRAEV. Ἀττικίζοντος) Id vitium ὑπεραττικίζουσιν ἰδέαν vocat Philostrat. in vit. Ap. pag. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Τεθνήξει) Th. Mag. h. v. SOLAN. Non damnat Duker. ad Thucyd. VIII, c. 74 f. cum & Aristoph. Ach. v. 324, ὥς τεθνήξων ἴσθι νυν γὰρ habeat, quod forsan frustra suspectum Stephano ait, ob Luciani auctoritatem, quam minus ponderis habere statuit, quod non raro reprehendat ea, quibus ipse & probatissimi scriptores usi sint. Sed hic tantum reprehenditur ambigua tertiae pers. in ei terminatio, quae Atticis est secunda. REITZ.

ead. l. 10. Στοχάζομαι αὐτοῦ) Hic omnes Graeci magistri tacent. Apud unum Lascarem Constantinum legitur, στοχάζομαι, φεῖδομαι significat, ἀκριβολογοῦμαι & ἐλεῶ, praeparare esse & misereri; quod an hic locum habeat, nescio. Ea certe significatione videtur verbum στοχάζομαι positum esse secundi Maccabaeorum cap. 14: Καὶ τῶν ἰδίων πολιτῶν στοχαζόμενος, id est, parcens, vel misertus, vel consulens, ut vertit interpretes illic. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀφιστῶν δὲ τινος εἰπόντος) Negat hic Lucianus, recte dici ἀφιστῶν & ἀφιστάνειν pro eo enim dicendum ἀφιστάναι. Thomas: Ἰστάναι, οὐκ ἰστάνειν. Non imitandus igitur Heliod. ἀνίστων καὶ ἀνελάμβανον, quemadmodum nec illud Basil. in Epistola πρὸς τοὺς ὑφ' αὐτοῦ ἀσκητάς. ὅτι αἰ πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντες ἢ διαβάλλειν τινὰς ἢ συνίστῃν ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ὅρη μεδιστάνειν legitur in sacris literis pro μεδιστάναι. Diod. Sic. libro 18. Τούτοις μὲν πολλῶν ἀκούοντων ἐπετίμησεν ὥς διίστάνουσι τὴν φιλίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ἀποκαθιστῶν τὴν ἐλευθερίαν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχείρησεν ἀφιστάναι τὸν Πολυσπέρχοντα τῆς Ἀντιγόνης φιλίας. Polyb. Ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις συνίστανε τὴν συνακολουθήσαν εὐνοίαν σφισιν. Quo verbo idem tamen ita utitur Apollolus. GRAEV.

ead. l. 13. Πλὴν εἰ μὴ) Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod, qui paulo accuratius locuti sunt, πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum: auctor est Phrynichus. Ceterum Thomas est in diversa sententia, cuius haec sunt verba: Ἀμφότερα λέγῃ καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ τόδε,

εἰ καὶ Φρύνιχος ἀδόκιμον εἶναι λέγει τιθέμενον μετὰ τοῦ μή· Ὡς περ γὰρ φαμεν πλὴν εἰ τόδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τόδε, καὶ ἔκτος εἰ τόδε, καὶ ἔκτος εἰ μὴ τόδε, οὕτω καὶ χωρὶς εἰ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε. Λουκιανὸς ἐν τῷ βίῳ πρᾶσις· πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. Κρεῖττον μέντοι εἰ χωρὶς τοῦ μὴ λέγοιτο. Lucianus hanc praeceptionem suam saepe non servavit. Dicit enim in dialogo Diogenis & Mausoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτό φης, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem in Merc. cond. Πλὴν εἰ μὴ κάκεινων τις; μοχ- que, πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι. Idem in ratione Conscr. Hist. Ἐκτός εἰ μὴ τοῦτο ὑπολάβοι τις. Ibidem: Ἐκτός εἰ μὴ εὖξασθαι δέον. Idem in Imag. Ἐκτός εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑπέλθοις. Et paulo post: Ἐκτός εἰ μὴ τίνα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι. Idem in Piscat. Ἐκτός εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὐρυτον εἶναι τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μούσαις ἀντάδειν. Demosthenes περὶ τῶν ἐν Χερρόνῳ· πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγουσιν. Idem in IV Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τῇ περὶ τῆς τύχης βοήθειᾳ γεγονυῖα. Sic & Heliod. in VIII: Πλὴν εἰ μὴ τις θαυμαστοποιῖα ἐστὶ δαίμωνος. Plutarch. in Coriolano, πλὴν εἰ μὴ τις δέλοι τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποφαίνειν τελειότερον στρατηγόν. Idem in Demosth. Ἐκτός εἰ μὴ νῆ Δία πρὸς τὸν ὑπὲρ Ἀλονήσου λόγον ὁ Ἀντιφάνης τοῦτο πέπειχεν. Apollolus I ad Timoth. V, ἔκτος εἰ μὴ διερμηνεύη. Et cap. XV, ἔκτος εἰ μὴ εἰκὴ ἐπιστεύσατε. GRAEV.

in Schol. col. 2. l. 4. Τεθνήξῃ) Nihil varietatis notatum invenio. Sed aut hic legendum τεθνήξει, aut in Luciano etiam τεθνήξῃ· oportet enim haec sibi respondere. Alioqui perinde esse, quodnam eligas, ut βούλει pro βούλη aliaque secundam personam in εἰ formantia, satis saepe vidimus. Sed τεθνήξῃ Lucian. dedisse, certum. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Διπλᾷ χαρίζοι) Haec, inquit, gemina gratificaris, vel largiris. Micyllus gratificatur vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmurienfis editor, Io. Benedictus, vidit. GRAEV.

ibid. Χρᾶσθαι δέ τις εἰπόντος) Cum quidam dixisset χρᾶσθαι pro χρῆσθαι, uti vel oraculum consulere. Philostr. in Heroicis: Χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι μαντεῖσις Ἀχαιοῦς. Herodot. tamen χρᾶν & χρᾶσθαι dixit in Terpsichore: Καὶ οὕτω αὐτοὺς τε ἔξειν χρήμασι χρᾶσθαι. Ibidem: Ἡ δὲ Πυθίη οἱ χρᾶ αἰρήσειν, respondet. Idem in Clio: Τοὺς πορθμέας αὐτὸν διαχρᾶσθαι, i. e. occidere. Pausanias Achaicis: Ἐχρᾶτο ὑπὲρ τῆς νόσου. Ceterum de χρᾶσθαι & χρῆσθαι Mo-

schop. Οὐ χρᾶται, inquit, ἀλλὰ χρῆται, καὶ οὐ χρᾶσθαι, ἀλλὰ χρῆσθαι. Homer. Ψυχὴ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο, consulturus. Liban. in Antirrhetico: Τῷ Θεῷ χρησόμενος, Deum consulturus. Latini in eadem notione utuntur adhibere. Cicer. IX ad fam. Cum adhibuisset domi meae Lupus me, & Libonem & Servium consobrinum tuum, quae mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Seio arbitror; id est, cum me & Libonem & Servium, quos in aedes meas arcesserat, consulisset. Id. III de Offic. Gratidianus cum praetor esset, collegiumque praetorum tribuni plebis adhibuissent, id est, in consilium vocassent. Sueton. Claud. Adhibitis principibus. Florus l. I, Gemini erant, uter auspicaretur & regeret, adhibere placuit Deos, id est, Deorum sententiam per auspicia explorare, consulere Deos per aves, χρῆσθαι θεοῖς. Sic hic locus ex Iornande & antiquis Flori editionibus legendus, [at non sic habere edd. vet. testatur Duker.] ut praeclare vidit Gronov. ὁ πάνυ. Vulgo male, adhibuere oracula. Cic. IV ad fam. 7, A tuis reliquis non adhibemur, hoc est, consulimur. Sed de hac istius vocis notione pluribus egit vir doctissimus & ingenii elegantissimi ac folletissimi Io. Schultingius, qui non ita pridem in ipso flore aetatis, cum magna & praeclara minaretur, exstinctus est, flebilis omnibus, iis praecipue, quibus literarum interiorum salus curae, candor autem & morum sanctitas amoris sunt, in notis in Senecae declamationes propediem bono publico edendis. GRAEV.

ead. l. 2. Τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε) De eo Phrynich. Ἐκτοτε κατὰ μηδένᾳ τρόπον εἶπης, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιρρήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις. Et Thom: eadem fere, qui & alibi negat, praepositionem recte componi cum adverbio. Quare ἔκπαλαι, ἔκτοτε, ἀποπέρυσιν, ἐκπέρυσιν, & ἀπὸ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιῦ, ἐκ τούτου. Herodian. in IV: Καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν θρησκέυεται. Et paulo post: ἐξ ἐκείνου δὲ ἐστasiaζον πρὸς ἀλλήλους. Xenoph. in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ τούτου ὁ Κύρος ἐπιτελέσας τὸ φρούριον. Idem in eodem: Ἐκ τούτου εἶποντό τε πάντες καὶ ἔλεγον. Sic tamen sacri scriptores. Matth. cap. XVI: Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεῖκνυσθαι pro quo Lucianus in Demonaet. καὶ τοαπεκείνου ἀρξάμενος τιμῶν καὶ αἰδεῖσθαι. Idem in Dialogo Cyclopis & Neptuni: Καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πίσειδον. Invenies

apud Matthaeum etiam ἀπάρτι, cap. 23 & 26, & apud Ioannem cap. 13. In II ad Corinth. 8, 9, legitur ἀπὸ πέρυσιν. Pollux in primo, προπέρυσι, inquit, τρίτον ἔτος τουτί. Lucianus omiffa praepositione in Hermot. Μακρῷ τινι ἄμεινον εἶχε πέρυσι. Demosthen. in III Philippica: Οὐδὲ αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι. Xenoph. in III Ἑλληνικῶν ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νῦν δὲ καὶ πέρυσι. Plato in Euthydemo: πέρυσι δὲ ἢ προπέρυσι οὐδέπω ἦσθιν σοφά· male προπέρουσι impressum est. Meliores scriptores semper, opinor, sine praepositione utuntur πέρυσι quare in eo, quod sequitur, εἰρωνίαν esse censeo. Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν. Invenies tamen προπέρυσιν etiam in epistola quadam Libani. Ἀναμνησκόμενος, inquit, οὗ, ὅπως ἡλγεις προπέρυσιν. Ἐκπαλαι legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mirandum, quam de Arriano, qui in primo inquit, ἐς λογισμὸν τοῦ ἑκπαλαι. Utuntur etiam D. Basilus & Plutarch. Ille quidem ad Athanasium scribens, ἦν, inquit, ἑκπαλαι περὶ τῆς σῆς τιμιότητος ὑπόληψιν ἔχομεν. Hic vero in Themistocle, παρασκευακὸς ἑκπαλαι Πισίδας. Et περὶ βραδέως τιμωρουμένων· ἑκπαλαι δὲ ἡγανάκτου. Idem tamen Attice dixit in Timoleonte: ὅπλων τεθησαυρισμένων ἐκ παλαιού. Et Philostrat. in Heroicis Dialogis: ΦΟΙΝΙΞ. καὶ ἐκ παλαιού ἄρα εὐδόκιμόν τε καὶ σοφὸν ἦν ἡ ποίησις; ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ. ἐκ παλαιού, ξένη. Herodot. Ἐπεὶ γε ἀπεκρίθη ἐκ παλαιότερου. Idem in eodem primo libro: Ἦν γὰρ αὐτόθι μαντήιον ἐκ παλαιού ἰδρύνμενον. Idem in Urania: ἢ περ ἡμετέρη τέ ἐστι ἐκ παλαιού. Pollux in primo, Πάλαι, inquit, πρόπαλαι, τρίπαλαι. Aristophan. in Equitibus: Τρίπαλαι κάθημαι βουλόμενος σ' εὐεργετεῖν. Ἄλλ. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε καὶ δωδεκάπαλαι, καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι πάλαι. Jam vero de illo ἑκτοτε quid mirum, a scriptoribus sacris usurpari, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus abstinerit? Ἐκτοτε, inquit in Asino suo, ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, ἐξ ὄνου παρακύψεως. Athen. in Dipnosophistis: καὶ ἑκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσιοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. Arrian. Ἰάναβας. καὶ ἑκτοτε οἱ Σιδίται ἐβαρβάριζον. Ioseph. Ἐκτοτε μετ' ἀδείας ὁ Ἀσχάνης αὐτὸς ἐλάμβανεν. GRAEV. Nusquam fere magis, quam hic, interpretationis me poenituit. Aut corrupta hic sunt quaedam, aut mihi certe ignorabilia. Quid facerem igitur? Graeca reponerem, ut superior interpres? Hoc promptissimum erat. Sed antiqui interpretis ratio tolerabilior, quia tum interpretationes non cum Graecis ede-

bantur. Quis nos feret, si iuxta se Graeca & Graeca possunt? Quid ergo? hoc agam. Permutabo utcumque Latinis Graeca; sed monebo lectorem, me non satis intelligere, quae crucibus inclusa sunt, & gratias habiturum, qui sensum & cohaerentiam sermonis aperiat. GESN.

ibid. (Ἐκ τότε) Ἐκ τότε scribit Gron. in Arr. Exp. Al. p. 54, five I, c. 27; quod Gronov. mutat in ἐκ τούτου. Sed ἐν τῷ τότε idem p. 59, & alibi; ut vid. in nott. viri cl. Item ἐς τὸ τότε, & εἰς τότε. Immo & ἐκ τότε ex Apollon. 4 Argon. Quae incautis excidere credit idem. Verum & ἀντιπέρας ira componit Thucyd. II, c. 66, κεῖται ἀντιπέρας Ἥλιδος. REITZ.

ead. l. 4. Τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἰδε) Cum quidam ἰδοῦ pro ἰδε uteretur. Haud scio, an velit Lucianus, ἰδοῦ adverbium poni sine accusativo post se. Nam ita video plerisque omnes eos usos, ἰδε vero verbo addi accusativum. Nam quod ἰδοῦ Attice dici pro ἰδε scribit Thomas, id nobis non obstat. Nam ἰδοῦ, de quo Thomas agit, verbum est imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. Ἰδοῦ, inquit Thomas, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἰδε. Εὐριπίδης Ἐκάβῃ Ἰδοῦ με κἀνθάρσος οἶα ἔχω κακά. GRAEV.

ead. l. 5. Ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ συνήμι) Cum quidam diceret ἀντιλαμβάνομαι affirmo, pro συνήμι intelligo. Sic tamen Ioseph. VI Ἀλώφ. Πρῶτον μὲν κινήσεως ἀντιλαβέσθαι ἔφασαν καὶ κτύπου, id est, se sensisse, audisse, intellexisse. Suidas dictione κογχύλη, κύνες τῶν ὀσμῶν ἀντιλαμβάνονται. Scholiastes Sophocl. in illud in Aiace Mastigophoro, Καὶ ξυναρπάζω φρενὶ, ἦτοι, inquit, ὁξέως συνήμι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. Suidas δηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβάνόμεθα, id est, accipimus, intelligimus. Vide etiam Budaem, qui duobus Alexandri Aphrodisie locis ostendit, ἀντιλαμβάνεσθαι esse sensu percipere, & ex Basil. ἀντίληψιν perceptionem. GRAEV.

ead. l. 7. Βράδιον δὲ τις εἰπόντος) Cum quidam dixisset βράδιον pro βραδύτερον. Βραδύτερον, inquit Thomas, οὐ βράδιον ποιητικὸν γάρ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἠμέραις βράδιον δὲ παρ' Ἑλλήνεσσι φαίνει. ἐκείνου δὲ μάρτυς Διβάνιος ἐν ἐπιστολῇ καὶ σε εἰ καὶ βραδύτερον ἀλλὰ καὶ σεμνότερον ὄψομαι. Attice igitur Lucianus in Mort. Dial. Εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν. Et Diod. Sicul. καὶ ταῦτα μὲν πολὺ βραδύτερον καταφέρεται. Audiendus & Phrynich. Βράδιον, inquit, τοῦτο Ἡσίοδος μὲν ἔλεγεν βράδιόν τε παρ' Ἑλλήνεσσι φαίνει. Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δοκιμώτατοι βραδύτερον. Thucyd. id.

in II: Τὸ ὕδωρ τὸ γινόμενον τῆς νυκτὸς ἐποίησε βραδύτερον αὐτοὺς ἐλθεῖν. Plato in Timaeo: Θᾶττον μὲν τὰ τὸν ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζονα βραδύτερον προϊόντα, τῇ δὲ ταύτῃ φορᾷ τὰ τάχιστα περιίοντα ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο καταλαμβάνεσθαι καταλαμβάνοντα. πάντας γὰρ τοὺς κύκλους αὐτῶν στρέφουσα ἑλικά διὰ τὸ διχῇ κατὰ τὰ ἐναντία ἅμα προϊέναι τὰ βραδύτατα ὅπῃον ἀφ' αὐτῆς οὗσης ταχίστης ἐγγύτατα ἀπέβαινεν. Haec Platonis verba Cicero elegantissime vertit: Cum alia maiorem lustrarent orbem, alia minorem tardius, quam maiorem, celerius quae minorem, motu unius eiusdemque naturae, quae velocissime movebantur, ea celeritate vinci a tardioribus, & cum superarent, superari videbantur. Omnes enim orbis eorum quasi helicis inflexione vertebat, quia bifariam contrarie simul procedentia efficiebant, ut quod esset tardissimum, id proximum fieret celerrimo. Parum igitur Attice Plutarch. in Daemonio Socratis, Κελεύειν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀγαγεῖν βράδιον ὑπακουόντων. Sic & loquitur in Pompeio, in Catone maiore, in libello περὶ ἀοργησίας, Heliod. in III, & initio libri VI. Ioseph. in IV Orig. βράδιον γὰρ ἀπέλυον οἱ γονεῖς τὴν θυγατέρα. Notandum porro, in Plat. loco Attice dictum esse θᾶττον pro quo minus eleganter τάχιον, & ἰωνικῶς ταχύτερον diceretur. Heliod. in IV, εἰ μὴ θᾶττον ἐξίοιμεν. Idem, ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγου θᾶττον, melius dixit, quam in primo καὶ λόγου ταχίων ἀποδείχθεισα. Thomas, θᾶττον, inquit, Ἀττικοὶ, τάχιον Ἕλληνες. Idem Phrynich. Quare ea verba, quae sequuntur ap. Lucianum, omnino per ironiam vel cum interrogatione sunt legenda, οὐχ ὅμοιον τῷ τάχιον; an non est simile? vel scilicet non est simile. Philostrat. in Heliodoro: Εἰσκαλούμενος δὲ θᾶττον ἢ ὅτετο εἰς τὸν νοσοῦντα ἀνεβάλλετο. Lucianus in ratione Conscrib. Histor. θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον. Idem in Toxari, θᾶττον γοῦν τοῦνομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάβοιτο, & μοχ, καὶ θᾶττον ἐνδῶσω. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I ad Timoth. ἐλπίζων ἐλθεῖν πρὸς σε τάχιον. Et ad Hebraeos, μεθ' οὗ ἐὰν τάχιον ἔρχηται ibid. ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Plutarch. enim in connubialibus praeceptis, σβέννυται δὲ τάχιον ἂν μὴ τις ἐτέρου δυναμένου στεγνύναι καὶ τρέφειν ἐπιλάβηται. Ioseph. IV ἀρχαιολογίας. Ἀναλίσκομένην τε τῶν ἐπιτηδείων τάχιον ὑπ' αὐτῆς. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ σίτου. Idem, τάχιον ἐξῆλθον ἀλύοντες qui tamen alibi fere θᾶττον dixit. Dion. Halic. lib. VI, ἀγωνιστὰι ταχίους ἢ φρονιμώτεροι.

ροι. Herod. in Melpomene, τάχιον συμμίσχοιμεν ἂν ἐς μάχην ὑμῖν. Diod. Sicul. in XX, καὶ τάχιον μὲν ἔπλεον αἱ τῶν βαρβάρων. Idem in eodem, τάχιον τῆς προσδοκίας ἀπάντων ἐπιτελουμένων, id est, exspectatione celerius. Arrian. in Periplo: Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ τάχιον. Idem in VIII expeditionis Alexandri, qui liber solus Ionice scriptus est, ταχύτερον, dicit, ἥς γὰρ τότε γῆρας τοσῶδε ταχύτερον ἐπέρχεται. Et paulo post: Καὶ γὰρ τοὺς καρποὺς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πεπαινεσθῆναι τε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης αὐτὸς οὗτος Μεγασθένης ἀνέγραψε καὶ φθίνειν ταχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione Herod. qui in Thalia, ἐποίησε, inquit, ταχύτερα ἢ σοφώτερα, quod & Diodor. Sicul. imitatus est in XX libro suae bibliothecae: Ταχύτερον ἐκινδύνευον αὐτὰνδρα τὰ σκάφη συγκλυσθῆναι. GRAEV.

ead. l. 8. Βαρύνειν δὲ τινος εἰπόντος) Idem Thomas docet. Βαρύνειν, inquit, χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἀχρηστον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν. πλὴν ἐπὶ παρακειμένου οὐ βεβάρηκα λέγουσιν, ἀλλὰ βεβάρηκα εἰς παθητικὴν σημασίαν. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν. Οἱ δὲ ἦκον οἶνῳ βεβαρηκότες οἱ ναῦται. Plato tamen in Symposio hoc ipsum passiva voce dixit. Βεβαρημένος, inquit, ὁ πόρος μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος (εἶνός γὰρ οὕτω ἦν) εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν βεβαρημένος εὗδεν. Suidas in eandem sententiam, quam Thomas probavit, dixit: Ἐβαρύνετο κυριώτερον, οὐ γὰρ δεῖ λέγειν ἐβαρεῖτο, ἢ βαροῦμαι, ἢ βαρυνόμενος. Οὐδὲ ἀλλήν τινα κλίσιν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ βαρύνομαι, καὶ βαρυνόμενος. Πολύβιος. Ὁ δὲ ἔξαναστὰς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀρρώστιας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἐβδομηκαστὸν ἔτος. καὶ αὐθις. Ὅρων δὲ τοῦτο βαρυνομένην τὴν σύγκλητον. Improperie igitur Lucianus in Aëtionē: ὁπότε δολὸν φέροντας βαροῖντο. GRAEV.

ead. l. 10. Δέλογχα δὲ τὸ εἰληχα λέγοντος) Cum quidam pro εἰληχα dixisset λέλογχα. Ἐξεῖληχεν, inquit Thom. οὐκ ἐκλέλογχεν. Lucianus tamen fui oblitus dicit in Amorib. Χαρικλῆς ἐλελόγχει. Tamen idem in eodem libello Attice dixit, ἀνδράσι σύγκληρον εἰληχα τάξιν. GRAEV. Cum Graev. Lucianum in Amorib. tamen ita locutum dicat, la Croze adscripsit: at hic liber non est Luciani. Id est, hunc Soloecismum Luciano non tribuit; vid. supra notata ad c. I. REITZ.

ead. l. 11. Ἰπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτασθαι πολλῶν λεγόντων) Cum multi dicerent Ἰπτασθαι pro πέτασθαι. Sic legitur, sed perperam, uti apparet ex Thoma & Luciano in Nefasto.

Ἐὼ, inquit iste, τὰ ἀρχαῖα τῶν τριῶν μνησθῆναι, καὶ τὸ ἀννεμία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν. Thomas vero: πέταμαι οὐδεὶς τῶν ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι. Quare hic pro πέτασθαι omnino legendum πέτεσθαι. Sed ut ad ἵπταμαι redeamus, reprehenditur ἵπτατο a Luciano in Lexiphane. Locus infra referetur. De πέτομαι vero & ἵπταμαι Thomas. Πέτομαι, inquit, οὐχ ἵπταμαι. Καὶ Λιβάνιος ἐν τῇ, Οἶδα ὅτι σε εὐφραίνει σκῶμμα ἐμὸν ἐπιστολῇ· σὺ γὰρ ἐκεῖνος ὁ πετόμενος μὲν ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκούσαις, πετόμενος δὲ αὐτὸς ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ συλλόγῳ. Phrynich. ἵπτασθαι παραιτιῶν, εἰ καὶ ἀπαξ εἴη που κείμενον, ἢ δις πέτεσθαι δὲ λέγε. Utitur Lucianus utroque vicissim, frequentius tamen τῷ πέτομαι. In Dialogo Tritonis & Nereidum: Ἡδὴ πρόσχειος πετόμενος. Et in Muscae Encom. ἀλλὰ μετ' ὧδ' ἵπτεσθαι. Idem in libello de ratione Conscr. Hist. Καὶ τοῦ Περσέως ἐστὶν σὺν τῇ Μεδούσῃ τὴν ἐκάστου γνώμην περιπετομένου. Idem tamen in Amor. dixit, ἐλάττονι ροίζῳ διῖπτάμεθα. Et in Deor. Iudic. ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. Ibidem: ὅποτε ἦδ' ἐν τῷ ἄετῳ ἦν, συμπαριπτάμεν αὐτῷ. Heliodor. initio V: Μονονοῦ διῖπταμένην τὴν ὁλκάδα παρημείβοντο. Gregorius Theologus Basilio: τοὺς τε ὀδικοὺς ὄρνιθας ἡδονταί μὲν ἄλλα τὸν λιμὸν, καὶ παριπταμένους μὲν ἄλλα τὴν ἐρημίαν. GRAEV. Plato Θεαίτητος — πέτεται. Ed. Basf. 113 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα) locatur Grammaticus. Quantum, inquit, ex usu populari verbi huius intelligo, a πτήσει derivant ἵπταμαι, indicare volunt usu verbi, se intelligere, haec duo cognata esse: sunt boni Etymologi. Quod ὄνομα si nomen est in Graeco, ego verbum dixi; quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro omni parte orationis, ut a rhetoribus, cum περὶ ἐκλογῆς, περὶ συνθέσεως ὀνομάτων disputant. GESN.

ead. l. 13. Περιστέρων δέ τινος εἰπόντος) Adversatur Luciano recta Athenaeus Dipnosophist. IX: Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς περιστέρων καλοῦσιν. Ἀλεξίς Συντρέχουσιν. Ὁ λευκὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ γὰρ περιστέρος. Φερεκράτης ἐν Γραφεῦσι φησὶν, ἀπὸ περὶ φον ἀγγέλλοντα τὸν περιστέρον. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 1. Χρῆσθαι) Recte. Sic Lyf. p. m. 182, τοιαύτη τύχη χρῆσθαι. Item Thucyd. VII, c. 85. Χρᾶσθαι vero Herodot. VI, 388 A. &c. Quamquam apud alios promiscue. REITZ.

Pag. 227. l. 1. Φακὸν δέ τινος εἰπόντος ἐδ' ἡδοκέναι) Cum quidam dixisset, se edisse φακόν, id est, vasculum olearium; cum

φακὴν *lenticulam* dicere debuerit singulariter, vel φακοὺς pluraliter. Φακὸν pro vasculo oleario legitur IV Reg. 9, λάβε τὸν φακὸν τοῦ ἐλαίου moxque, ἀήφη τὸν φακόν. Latinis dicitur *lenticula*, Plinio auctore, ut egregie Casaubon. ad Athenaeum observavit. Plutarchus in discrimine adulatoris & amici, φακοὺς dixit pro lentigine morbo: ἀλλ' ὥσπερ οἱ φαῦλοι τῶν ζωγράφων, τῶν καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθίνειαν, ἐν ρυτίσι καὶ φακοῖς καὶ οὐλαῖς τὰς ὁμοιότητας ἀναφέρουσιν, rugis, lentiginibus & cicatricibus similitudines referunt. Quid praeterea φακὸς significet, pete ex Hesychio. Nunc Ammonium, si placet, audiamus. Φακοὺς, inquit, φακὴς διαφέρειν φασίν. φακοὶ οἱ ἐστὶ ὄμοι οὐχ ἐνικῶς φακὴ δὲ ἡ ἡψημένη. τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά. Vitandae igitur amphibologiae causa φακὴ dicendum unius numero pro legumine cocto, & φακοὶ numero multitudinis pro cruda lenticula; pro vasculo autem φακὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores, quos Athenaeus adducit, modo φακοὺς modo φακὴν dicunt pro legumine. Lucianus quoque in Saturn. Epistolis, ἡ φακὴ δὲ ὑμῖν σαπέρδην ἐντετικότα ἔχει. Et in Hermot. καὶ οἱ φακοὶ εὐτακίς. Theophrastus, Dioscorides, Paulus Aegineta etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat Lucianus. GRAEV. Scio ego, φακὸν non esse *lentiginem*; & discere poteram significationem huius nominis ex annotatione Graevii. Sed volebam in simili voce similem soloecismum dare. *Lentigo* enim vicina *lenti* vel *lenticulae* non minus, quam φακὴ est φακός. GESN.

ead. l. 5. Τοὺς βελτίστους) Ut aliquid significant haec verba, intelligere licebit soloecismos, de quibus tanquam de personis loquitur. Cur autem ὅλους dicat, non comminiscor; nisi forte toto hoc libello Antisophistae cuiusdam librum s. orationem exagitandam sibi sumsit, & hic indicat, se reliqua non iam sub Socratis persona, sed sub priori schemate risui expositurum. GESN.

ead. l. 10. Ἡ γὰρ δύρα σχεδὸν ἀνέφγε σοι) Ἀνέφγε male dicitur pro ἀνέφγεται. Phrynich. Ἀνέφγε ἡ δύρα, σολοικισμός, χρὴ γὰρ λέγειν ἀνέφγεται. Contra tamen hoc praeceptum ἀνέφγε passively posuerunt Herodianus IV: Πυλίδας ἔχον καὶ δύρας ἀνεφγίας. Lucianus περὶ Γυμνασίων, καὶ ἀνεφγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in Votis: ἢν πῶς ἀνεφγύαν ἔτι τὴν πάλαιστραν καταλάβωμεν. Plutarch. in vita Pyrrhi; Τῷδε Πύρρῳ πελάς ὁδὸς ἀνεφγμένοι πρὸς δάνα-

τον. Sic in vita Martii Coriolani; & Sozomen. V Histor. Ecclesiast. οἱ ναοὶ ἀνέωγεςαν. Ioseph. in III Originum: Εἰκοσι μὲν πῆχεις ἀνέωγεςαν κατὰ πύλας. Apostolus I ad Corinth. 16, ὅρα γὰρ μοι ἀνέωγε μεγάλη. Passive tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνέωκται αὐτῇ ἡμῖν ἡ ὄρα. Thomas Magister hic dissentit a Phrynich. Ἀνέωγε ἐπὶ μὲν παρατατικοῦ ἀντὶ τοῦ ἡνοίγεν. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ ἱερά τε γὰρ πάντα ἀνέωγε, καὶ τὰ τῶν ἱερέων γένη συνῆγε, καὶ διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν ἀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης· ἢ γράμματα ἐκλεπτεν ἢ ὑπανάωγεν. Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω, ἀνέωγον, ἀνέωγες, ἀνέωγεν. Ἐπὶ δὲ μέσου παρακειμένου τὸ ἀνέωγεν ἀντὶ τοῦ ἡνέωχθη. Ἀνοίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀνέωγα, ἀνέωγας, ἀνέωγε. Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, Ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον· τίνες οἰκίαι τοῖς λησταῖς ἀνέωγασιν. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος ἢ Ἀλεκτρυὸν, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνέωγῶσι τοῖς ὀφθαλμοῖς &c. pag. 11. Suidas Comicos citat Pherecratem in Crapatallis & Amipham in Moechis, qui ἀνέωγε active dixerunt. Sic & Homer. II. Π, Χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶ μ' ἀνέωγε. Et Herodot. in Clío: Εἰ μὴ ἀπληστός τε εἴης χρημάτων καὶ αἰσχροκερδῆς, οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας ἀνέωγες. Apostolus passive dixit: Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέωγε πρὸς ὑμᾶς, ὦ Κορίνθιοι. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 5. Τιμήσαντα) Quid hic faciat nescio: ἐπεὶ autem aul. legendum existimo. SOLAN. Forte, μέλλοντι μὴ συντάσσεσθαι. WETST.

Pag. 228. l. 6. Ἰππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν) Nomina in εὐς apud medios inter Atticorum veterum & Sophistarum aetatem, Diodorum Siculum, Polybium, Laërtium & eiusdem notae scriptores fere εἰς contractum habent in accusativo plurali: apud veteres Atticos Aristophanem, Demosthenem, Aristotelem, Theophrastum, Isocratem, Platonem, Lyfiam, Thucydidem, Xenophontem, & eius imitatorem Arrianum, tum apud Sophistas, Pausaniam, Heliodorum, Libanum, Aristidem, Lucianum, alios eius aetatis scriptores, Dionem, Appianum, Herodianum, & ex nostris Chrysostomum, Basilium, Gregorium Theologum, Synesium, sine contractione fere in εας, quod & notavit vir summe eruditus P. Leopardus in Miscellaneis. Thomas Magist. Ἑρμηνέας, βασιλέας, ἱερέας, καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικοί, τὸ δὲ συνηρημένως ταῦτα λέγειν οὐκ ἔστιν ἐκείνων. Plato in Theaeteto, unde hic Luciani sumtus est: Ἰππέας εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους. Luce igitur clarius est, in ἰπ-

πείς esse soloeecismum, ut recte Thomas observavit contra omnium Grammaticorum praeceptiones. Plutarch. & Ioseph. modo *eis*, modo *eas* dicunt, nisi illud quoque typographis aut intempestivis emendatoribus debemus. Plethon certe Gemistus, Plutarchi & Diod. Sicul. verba transcribens, pro *ἰππεῖς* accusativo semper *ἰππέας* habet. Plutarchus in Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ δισχιλίους ὀπλίτας καὶ διακοσίους ἰππεῖς. Pro quo Plethon: Κορίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι δισχιλίους μὲν ὀπλίτας, ἰππέας δὲ διακοσίους. Diod. Sic. Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἰππεῖς δὲ ἑ. Gemistus autem: Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἰππέας δὲ πεντακοσίους. Sic & alibi. Illud Luciani, quod mox sequitur, σὺ δὲ τοὺς ἰππεῖς κατενόησας, ita vertendum fuit, *an tu vocem ἰππεῖς notasti, vel animadvertisti?* Pro quo interpretes, *tu vero equites cogitasti.* Aristoph. in Equitibus: Μήτ' ἐν γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἰππέας. Idem in Acharnensibus: Ταῦτ' ὥς ἐγανώθην καὶ φυλῶ τοὺς ἰππέας. Plato in VI de legibus: Χωρὶς δὲ τοὺς ἰππέας. Xenophon in primo Institutionis Cyri: Πολλοὶ δὲ οὓς αὐτὸς ἔχων ἦκεν ἰππέας καὶ πεζοὺς. Et in eadem pagella, καὶ τοὺς ἰππέας ἡσυχίαν ἄγοντας. Sic idem in sexto, & septimo libro. Thucydides in sexto: Ἐψηφίσαντο τὴν τε τροφὴν πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ τοὺς ἰππέας. Et in eadem pagella: Καταλαμβάνουσι τοὺς τε ἰππέας ἡκόντας ἐκ τῶν Ἀθηναίων. Demosth. I Philipp. Μετὰ τούτων ἰππέας διακοσίους. Idem III Philipp. Ψιλοὺς, ἰππέας, τοξότας, ξένους. Ibidem: ἢ πότεροι τοὺς ἰππέας προύδοσαν. Sic & Philostrat. in Heroicis, Heliod. in VIII, Lucian. in Votis, & in Toxari, Arrian. in VI expeditionis Alexandri, Iosephus in fine VII Ἀλώσεως, Pausanias in Atticis, Plutarch. in Alcibiade. Chrysostom. in comparatione monachi & regis: καὶ τοξότας, καὶ ἰππέας, καὶ στρατηγούς. Sic usi sunt iam dicti auctores semper, praeter Plutarch. & Iosephum. Nam quod apud Platonem XI de legibus legitur *ἰππεῖς καὶ ἰππέας* in accusativo, eodem loco, typographis adscribendum est: *ἰππέας*, inquit, *eis τοὺς ἰππεῖς*. Quare viderint Grammatici, qui hos accusativos docent contrahi. Eodem modo etiam veteres dicebant νομέας, βασιλέας, φονέας, σφαγέας, τροφέας, γονέας, τοκέας, σέας, κουρέας, κναφέας, σκαυέας, ἱερέας, ἀρχιερέας, ἑρμηνέας, ἀμφορέας. Sic gentilia Ἐπιτρέας, Ἀχαρνέας, Φακέας, Μαντινέας, Χαλκιδέας, Δωριέας, Πλαταιέας, Μεγαρέας &c. Apud Herodianum semper βασιλέας

leges, nunquam βασιλεῖς in accusativo. Ergo scribis debetur, quod illic ἰππεῖς, τροφεῖς, φονεῖς legitur pro ἰππέας, τροφέας, φονέας. Apud eundem etiam & Ioseph. recte invenitur ἀμφορέας. Sic & Alciphron: Ἐς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πίθους. Librariis etiam debet acceptum referri, quod Isocrates in oratione ad Philippum habet, βασιλεῖς μεγάλους προσαγορευομένους, cum in aliis locis semper scribat βασιλέας, praesertim in ad Nicoclem παραμένεσι, siue hic ipse Isocrates illius orationis sit auctor, siue alius. Simili forte errore legitur apud Demosthenem in ea oratione, qua respondetur Philippi literis, γονεῖς pro γονέας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὕτω συμπάσης τῆς πόλεως καί τοις δει γονέας τοὺς συμπαῖτας ἡγεῖσθαι. Sic νομέας apud Herodot. Clito cap. 194, & aliis locis ponitur, costas navium significans, non pastores, ut Valla vertit, sicut viri eruditissimi Brodaeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his costis vide, quae docuit Ioannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non dissimilis locus est Luciani in Votis: Ὡς περ οἱ βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγωδοί, pro quo alibi semper βασιλέας dixit. In Longaevis: οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας. Ibidem: καὶ ἐπιτροπέους πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo post: τοσούτους ἐδυνάμην βασιλέας ἀθροῖσαι. GRAEV. Ἀναβ. c. 9, singulari numero in hoc proverbio effertur. Vid. Plat. ed. Bas. 85, 1: ἰππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ, Σωκράτη εἰς λόγους προκαλοῦμενος. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 7. Κατενόησας, ἀλλὰ) Videtur post κατενόησας infistere paululum, & responsum expectare Lycinus, deinde pergere, quod punctis illis exprimere studui. GESN.

ead. l. 8. Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθουμεν) Luculentus solocismus, ut si dicam inter eos ipsos narravimus, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum Plat. in Gorgia, ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτοὺς, eos iniuria afficiunt. Et Thucyd. καὶ παρέδωκαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτούς. Omnes enim σφᾶς αὐτούς, tertiae personae pronomen, iunxerunt verbo tertiae personae. Male igitur Clemens Alexandrinus Paedagog. II, 1, ἐναργούς ὑπόδειγμα ἀρετῆς σφᾶς αὐτοὺς παριστάντας, evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21, σφᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸ ἀμεινον σχηματίζειν, nos ipsos ad meliorem vitam componere. GRAEV.

Pag. 229. l. 1. Μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι) Recte notavit Micyllus, μαντεύεσθαι dici proprie de

consulentibus. Aeschines: οἱ ἄλλοι Ἀμφικτύονες μαντεῖαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ Θεῷ, τίνι χρῆ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν. Herodot. Μαντήϊα εἰς τὰ ἔπεμψε μαντευσόμενος ὁ Κροῖσος. Plato in Apologia Socratis: Χαίρεφω ἐτόλμισε τοῦτο μαντεύεσθαι. Xenoph. in initio commentariorum: Εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις. Moschopul. hoc paulo aliter. Χρῆ, inquit, ἀντὶ τοῦ πρέπει βαρύνεται. Χρῆ δὲ περισπωμένως ἀντὶ τοῦ χρησὸν δίδωσι, καὶ χρᾶν ἀπαρέμφατον. Χρᾶ γὰρ ἐστὶ καὶ τροπή του α εἰς η χρῆ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς χρῆ, ὁ δὲ Θεὸν μαντεύεται. Hanc Moschopuli sententiam de χρῆ adeo non probo, ut contra censeam omnino χρᾶ dicendum, non χρῆ, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est η, idem tamen χρᾶ usurpavit. Ὁ Ἀκαρνᾶν, inquit, χρησμολόγος ἀνὴρ, ὅς οἱ προσιῶν χρᾶ ἐν ἑξαμέτρῳ τόνω. Et paulo post: Ὁ μὲν δὴ οἱ ἐνθεάζων χρᾶ τάδε. Moxque: Ἡ δὲ Πυθίη σφι χρᾶ ἐν τριμέτρῳ τόνω. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophon. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. Sed & Moschopulo stat Eustath. ad Iliad. I, p. 625: ἴσως δὲ ἐξυτονήθη πρὸς διαστολήν τοῦ χρῆ, ὃ ἐστὶ μαντεύεται. οἷον χρῆ μοι τοιαῦτ' ὁ Φοῖβος. Sed ut ad μαντεύεσθαι revertamur, non semper observatur illud Luciani de hac voce praeceptum, sed ab accuratissimis & Ἀττικωτάτοις scriptoribus μαντεύεσθαι etiam dicitur de Diis & hominibus respondentibus. Demosthenes περὶ στεφάνου. Καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον μαντεύομενον. Lucianus in Demonaste: Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντεύομενον. Idem in Alexandro: Κοσκίνω τὸ τοῦ λόγου μαντεύομενος. Pauloque post: Προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις ὡς μαντεύεται ὁ Θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiae, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii. In hoc Apollo dicit: Πλὴν ἀλλὰ ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere χρᾶν καὶ ἀναιρεῖν. Isocrates in Archidamo: Ὁ δὲ Θεὸς περὶ ὧν μὲν ἐπηρώτησαν οὐκ ἀνείλεν. Liban. in Antirrhetico: Ὁ δὲ ἀνείλε παρὰ τῷ τρώσαντι καὶ τὴν ἴασιν ζητεῖν. Herodot. in II: ἦν μὲν δὴ ἀνέλη μιν βασιλέα εἶναι. Chrysost. in Babyla martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν δαίμονα χρησὸν ἀπαιτῶν καὶ ἀξίων ἀναιρεῖν περὶ τῶν κατὰ γνώμην αὐτῷ. Urgebat, inquit, daemonem ab oraculis repescens postulansque, sibi ut ille responsum daret iis de rebus, quas animo versabat. GRAEV. Μαντεύεται) Aristophan. Av. 594 & 597, de consulentibus adhibet. Sed alii tam frequenter

de respondente, quod Graevius iam indicavit, ut pluribus haud opus sit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λανθάνει σε περιϊόν) *Nam singuli soloecismi tibi latent circummeuntes.* Sic legendus hic locus & vertendus. Sensus est: singuli, qui circa te oberrant, a me tibi obiiciuntur soloecismi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Soloecismus versatur in καθ' εἰς. Attice enim dicendum fuisset καθ' ἓνα, Micyllus hic putavit καθεῖς esse participium, fecitque locum suspectum de mendo, cum nihil sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio, quam hic reprehendit Lucianus, saepe in sacris scriptoribus. In epistola ad Roman. c. 12: Ὁ δὲ καθ' εἰς ἀλλήλων μέλη. Maccab. libro III: Ὁ καθ' εἰς δὲ τῶν φίλων σκυθρωπῶς ὑπεκρέων. Marc. XIV: Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἰς καθ' εἰς, μὴ τις ἐγώ. Et Iohan. VIII: ἐξήρχοντο εἰς καθ' εἰς, exhibant singuli. Ubi Beza καθ' εἰς putat positum pro καὶ εἰτα εἰς: inde & in quibusdam editionibus scribitur καθ' εἰς, in nonnullis καθ' εἰς, in aliis καθεῖς perperam. Καθ' εἰς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro καθ' ἓνα, quo Attici scriptores utuntur. Philostrat. in Heroicis: καὶ καθ' ἓνα τοὺς ἡρώς, singulos heroes. Dicit idem in eodem opere εἰς ἓνα. Κοινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἓνα, publice & privatim. Idem in vita Herodis: Τῷ τῶν Ἀθηναίων δήμῳ καθ' ἕκαστον ἔτος μνᾶν καθ' ἓνα, singulas minas. Plutarchus in praeceptis Politicis: καθ' ἓνα καὶ κοινῇ. Heliodorus II: καθ' ἓνα συλλεγόμενες ποτέ. Aelian. XXI: Εἰ τῶν καθ' ἓνα. Lucianus Dialogo Martis & Mercur. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἓνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur, καθεν' ἀπάντων. Idem in Harmonide, & Dialogo Plutonis & Mercur. Μετελεύσῃς γὰρ σοι ἡδὴ αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς. Basilus Libanio: αἰσχύνομαι καθ' ἓνα σοι προσάγων τοὺς Καππάδοκας. Et sic Apostolus quoque more Atticorum in epistola ad Ephes. c. 5, πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἓνα. Et I Corinth. XIV, 31, δύνασθε γὰρ καθ' ἓνα πάντες προφητεῖν. Demosthen. in III Philippica ἕκαστον addit: καθ' ἓνα ἕκαστον οὕτως περικύπτειν. Idem ἀνδρα addit in Corona: καὶ ὅσον καθ' ἓνα ἀνδρα. Thom. Magist. οὐ καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστος recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἕκαστον. Vide Budaei commentaria utriusque linguae. Et sic puto apud Thomam legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. Socrates Ecclesiasticae historiae lib. XVI, 13: Ἐπειδὴν γὰρ ἄλλος ἄλλου

δόγματος ὁ καθ' εἰς ἐπελάμβανον. Eusebius historiae Ecclesiasticae X: Καὶ μὴ μόνον γε ὁ καθ' εἰς, ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνευφημοῦμεν. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἰς pro ἀν' ἕνα. Ioannes Theologus Apocalypf. XXI: Καὶ αἱ δώδεκα πυλῶναι, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἰς ἕκαστος τῶν πυλῶνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἀν' ἕνα ἕκαστον, *singulae portae*, aut potius καθ' ἕνα ἕκαστον. Porro notandum quoque est, καθ' εἰς Lucianum dixisse cum singulari λανθάνει, at Soloecistam coniunxisse cum plurali ἐοικασί, quemadmodum & Marcus & Ioannes, ut duplex forte hic sit soloecismus. GRAEV. Εἰ ἄρα καθ' εἰς) Sic L. & Fl. Leopard. εἰς ἄρα κ. . . 37. Plerique libri εἰ ἄρα καθεῖς. SOLAN.

ead. l. 8. Μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον) In hunc locum Thomas, ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνᾶται, ὅσον μνᾶται γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ μνηστεύεται ἀνδρί. Moschopulus in eadem est sententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναικὸς, μνηστεύεται ἡ γυνή. Nimirum magistri docent, μνᾶσθαι proprie esse *ambire* puellam, sive feminam, & dici de viris Attice, μνηστεύεσθαι vero de puellis & feminis, quae despondentur & nubunt. Attice igitur Evangelium: μνηστευθεὶς γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Proprie etiam Lucianus in Nefasto: Πρώην γοῦν ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτόλμησας. Et Plutarchus in amatoriis narrationibus: Ταύτην μνῶνται Στράτων Ὀρχομένιος καὶ Καλλισθένης Ἀλιάρτιος. Herodot. quoque in Clio: ταύτην πέμπων ὁ Κύρος ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ, δέλων γυναῖκα ἣν ἔχειν ἢ δὲ Τόμυρις συνεῖσα οὐκ αὐτὴν μιν μνόμενον. Plutarchus in Erotico etiam usus est eo verbo de muliere vidua nobili & praedivite, ultro ambiente nuptias adolescentuli cuiusdam; quemadmodum Martial. dixit, *Uxori nubere nolo meae*. Οὐ γὰρ ἀπορρίψασα δόξας, inquit, καὶ γένῃ τηλικαῦτα καὶ πλούτος ἐμνᾶτο μεράκιον ἐκ χλαμύδος ἐτι παιδαγωγείσθαι δεόμενον. Improperie igitur Lucianus in Toxari: Καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι. Ibidem: Δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσαγγεῖλαντα ἑαυτὸν δίδωμι μνηστευόμενος ἥκει. Et paulo post: Μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτόν. Parum igitur Attice Plutarchus in narrationibus amatoriis, ἐμνηστεύοντο αὐτὴν τριάκοντα νεαῖναι. Moxque in iisdem: μὴ μνηστεύεσθαι τινὰς τὰς κόρας. Sic & Pausanias in Laconicis, Heliodor. in V. Laërtius in Hipparchia, Ioseph. Orig. Iudaicarum lib. V & XIII. Activa tamen voce μνηστεύω γάμον legitur apud ve-

rustissimum quemque. Dicit enim Plato in sexto de legibus, *μνηστεύειν γάμον αὐτῶ*. Apud Euripid. in Iphigenia Aulidenfi Achilles dicit: *Ἄλλ' ἢ πέπονθα δεινὰ μνηστεύων γάμους οὐκ ὄντας*. Isocrat. *βουλευθέντος αὐτοῦ μνηστεύσαι κόρην*. Diodor. XX, *ἀξιολογώτατοι τῶν ἡγεμόνων ταύτην ἐμνήστευον*. Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur semper, si proprie accipiat, de puellis & feminis, ut *ducere* de viris, apud auctores Latinae linguae locupletes. Nam de Terulliano, Hildeberto & Fulgentio, quos & de viris *nubere* dixisse honeste C. Barthius docet Adv. VI, c. 14, non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur scriptores, quae a melioris aetatis usu longe absunt. Sed haec inter eruditos iam decisa sunt, ut risum debeant, qui aliter sentiant. GRAEV.

Pag. 230. l. i. *Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα*) Et hunc solocismum Thomas aperit: *Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα*. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις: *Ἀπολιπούσα γὰρ αὐτὸν ὄχρετο*. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἄνθρωπος τὴν γυναῖκα. Λιβάνιος ἐν Μελέτῃ τῆς λέλου: *Ἐκβάλλει τὸ γύναιον*. Nimirum uxor cum a viro divor- tit, nuntium remittit, dicitur Graecis *ἀπολείπειν ἄνδρα*, Latinis *divortere*, *discedere a viro*. Vir vero cum repudiat uxorem, *ἐκβάλλειν γυναῖκα*. Latinis *exigere*. Cic. *Mimam exegit*. Eleganter igitur Iosephus, *ἔπειθε τὸν ἄνδρα καταλιπούσαν αὐτῷ γήμασθαι*. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Esdra: *λογιζόμενος δὲ ὅτι ἐὰν ἐκβαλεῖν αὐτοὺς τὰς γυναῖκας προστάξῃ*. Pro quo eodem in loco etiam dicit *ἀποπέμψασθαι*. Quare minus Attice ipse Lucian. in II, Dialog. Iunonis & Iovis, *ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν*. Ibidem in Bis Accusato, *τὴν νόμῳ γαμετὴν οὕτως ἀτίμως ἀπολείπει*. Plutarch. in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiam, *ὥσπερ τις τὴν γαμετὴν ἀπολιπὼν ἐταίρα δὲ συζῶν*. Attice dixit idem in Romulo: *Νόμος μὴ διδοὺς γυναῖκί ἀπολείπειν τὸν ἄνδρα, διδοὺς δὲ ἐκβαλεῖν γυναῖκα ἐπὶ φαρμακείᾳ τέκνων*. Ibidem, *ἀπεπέμψατο γυναῖκα*. Hermogenes Sophista, *ἔξεστι γαμεῖν, ὅθεν βούλεται τις, καὶ ἀποβαλέσθαι τὴν οὖσαν γυναῖκα*. GRAEV.

ead. l. io. *Εἴ τις γε νῦν φοβῶν τὴν θύραν εἰσὼν, ἢ ἐξὶδὼν κόπτοι*) Haec verba bene vertit interpres per *concrepuit ostium & pulsavit*. Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat & pulsatur*, idem est apud Graecos inter *κόπτειν & φοβεῖν*. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admonerentur, qui foris erant, cavere sibi,

atque abstinere, ne laederentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt Turnebus, Cuiacius, Muretus: exiturus itaque hoc crepitu signum cum dat, dicuntur Latinis *fores crepare*, Graecis φορεῖν cum vero introitus fores percutit, ut aperiantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, & *pultari*, Graecis κόπτεσθαι, ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopulus. Attice igitur dixisset κόπτοι τὴν θύραν εἰσιὼν ἢ φορεῖν ἐξιών. Lucianus in Philopso. Ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη. Idem in Fugitiv. Ὡστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν. Aristophan. in Ranis: Ἄγε δὴ τινα τρόπον τὴν θύραν κόψω. Moxque: Οὐ μὴ διατρίψης, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας. Et in Nubibus: Γεῦσαι τῆς θύρας. Lyfias in Apologia de Eratosthenis adulteri caede: Ἐρομένου δέ μου, τί αἱ θύραι νύκτωρ φορεῖν. Heliodorus in I: Τὰς τε θύρας ὅτι πλείστον ἐφόβησεν. Phrynich. addit, male quoque κρούσαι τὴν θύραν pro κόπτειν poni. Sed contra hunc facit illud Xenoph. in Symposio: Φίλιππος δὲ ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι. Et Evangelista: Μὴ ἀρξῇσθε ἔξω ἐστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν. GRAEV.

ibid. φορεῖν τὴν θύραν) Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1098. Et supra Icar. c. 22. Quod ad κρούσαι θύραν, de quo Phryn. vid. Elfn. ad Apocalypf. III, 20. REITZ.

ibid. θύραν) De forium aperiendarum ratione, consule locum Plut. in Publ. Hort. 909. SOLAN.

Pag. 231. l. 2. Νῦν δὴ γενήσομαι) Soloecismus est hic, quod νῦν δὴ cum futuro coniungatur, cum debeat cum praesenti iungi. Attice enim dicendum erat νῦν δὴ γένομαι. Pollux: Ἄρτι, ὃ ἐστὶ πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ, ὃ ἐστὶ ταυτὸν. Suidas: Νῦν δὴ, ὀλίγον ἔμπροσθεν, ἀρτίως. Πλάτων νόμον ἢ Νῦν δὴ ὀλίγον ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις, οὕτω ταῦτα ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιτελήσμεθα. Καὶ αὐτὸς ἐν πρώτῳ νόμῳ, Πλάτων διαλελυμένως εἰρήκε ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου· ὅς δὴ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος ὥς φαμεν ἡμεῖς νῦν δὴ. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἰπολύτῳ· Νῦν δὴ μὲν ὅρος βᾶσ', ἐπὶ θήρας πύθον ἐστέλλου. Νῦν δ' αὖ φεμάβοις ἐπ' ἀκυμάντοις. καὶ ἐν Μελεάγρῳ· Ὅρας σὺ νῦν δὴ μ' ὥς ἐπράυνας τύχην. Homer. Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστί. Idem: Νῦν δὴ ἐξαπλόωλε δόμον κειμήλια καλά. Eustath. Νῦν δὴ, ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ἐν ἐνὶ τῷ, ὃ καὶ φασὶ μόνῳ παρωχημένῳ συντάττεσθαι. Euripid. Phoenissis: ἀκούς

δὴ νῦν δεσφάτων ἐμῶν ἰδόν. Ibidem: Ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτους κακά. Plato in Gorgia: ἀρ' οὖν καὶ ἦν νῦν δὴ λέγομεν ἱατρικὴν & sic frequentissime cum in illo Dialogo, tum in aliis eius libris. In his autem, quae attuli, exemplis, τὸ νῦν δὴ nusquam iunctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit νῦν δὴ γενέσθαι, is soloecismum commiserit. Nec est soloecismus in simplici voce γενέσθαι, quod putavit interpretes, sed in νῦν δὴ futuro γενέσθαι hic iuncto, ut dixi. Huic simile est ἀρτι σολοικίῳ, de quo in initio harum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit νῦν δὴ, ἀρτι, πρόσθεν, ἔμπροσθεν, τὰ νῦν, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγω πρότερον, πρότερον & προτοῦ. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλα, αὐθις, εἰσαυθις, ὅσον οὐπω, ὅτι τάχιστα, οὐκ εἰς μακράν. Occurrunt tamen etiam loca quaedam, ubi νῦν δὴ futuro iungitur, contra hanc Luciani & magistrorum praecptionem. Homer. Iliad. H: Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λῶβην. Et alio loco: Νῦν δὲ δὴ Αἰνείας βίη Τρώεσσιν ἀνάξει & saepius aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit Plato, de legibus libro III, μᾶλλον βεβαιωσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι θαυμαστὸν οὐδέν. Idem in Phaedone: ὦ Σώκρατες, ὕστατον δὴ σε προσερούσι νῦν οἱ ἐπιτίθειοι. Xenoph. IV institut. Cyri: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. Thucyd. VI: Καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὰ ἔσσεσθαι. Thomas ait, etiam νῦν aliquando futuro iunctum soloecismum esse. Εἰ παράτασιν, inquit, δηλοῦσι, τότε τὸ νῦν τιθέμενοι σολοικισμόν ποιεῖ, ὥς τὸ νῦν σοφὸς γενήσεται. δεῖται γὰρ ἡ σοφία χρόνου. Sed nihil videtur tam firmum esse, quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt. GRAEV. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 12. Νῦν δ' ἕτερ' ἄττα &c.) Non accuratus satis interpretes fuit in his verbis vertendis. Lucem huic Luciani loco foenerantur, quae habet Thom. Mag. in voce ἄττα, sed sic legenda: Τὸ ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἄτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὔρηται, προὔπαρχοντος τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ' ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν, οἷον, πάντα ποιῶ, ἄττα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τινὰ, καὶ προηγεῖται τοῦ ὀνόματος ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἔπεται ἀεὶ ἔπεται μὲν, ὥς τὸ ἕτερ' ἄττα, καὶ πᾶς ἄττα, προηγεῖται δὲ, ὥς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Φαίδωνι ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε, ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτά τινα. L. BOS.

Pag. 232. l. 1. Ὁρθῶς — συντιθέμενον) Hoc lectoris eruditi vel Scholiastae iudicium, in margine positum, ma-

lum pedem in ipsam Luciani orationem videtur intulisse. Sic vera sunt, & cum Thomae Magist. observatione conveniunt, sed sententiam & connexionem turbant. GESN.

ead. l. 3. Ἦν με φῆς ὑβρίσαι) Puto excidisse ob soni affinitatem σὲ post ὑβρίσαι. Aperte enim indicare vult differentiam inter ὑβρίσαι σε, & ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe interpretatus sum. Deinde verba ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν sunt Soloecistae, ita distinguenda, nisi fallor, ut in interpretatione nostra factum est. GESN.

ead. l. 6. Σε ὑβρίζειν καὶ εἰς σέ) Ὑβρίζω σε scilicet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σέ, est cum in tuos amicos, aut quidquid ad te pertinet, contumeliosus & iniurius sum. Moschopulus eadem docet: Ὑβρίζω σε καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλονότι δι' ὑβρεως καὶ πληγῶν, καὶ ἄλλης τινὸς ἐπιηρείας. Ὑβρίζω εἰς σέ ἀντὶ τοῦ ὑβριστικῆς τινα εἰς φίλον σὸν, ἢ εἰς τὰ περί σε ἐνδείκνυμαι, ὥς ἀναρῶνται τὴν ὕβριν ἐπὶ σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: Μῆτε τινὰ ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας. Quod vero Lucianus subiicit, ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, οἶον εἰς τὴν παροιμίαν, ὥς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba sic se habent: Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς τὴν παροιμίαν. Lucianus in Bis Accusato: Ὑβρίζεις εἰς τὸν διάλογον. GRAEV. Illam differentiam inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ, non observari perpetuo ab Atticis, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 900, ubi id ex eo Aristophan. versu, item ex Euripid. Phoen. 623, & Lucian. Dial. Vener. & Cupid. probat, in quibus εἰς μὲ ὕβρ. adhibetur pro me ipso, non in meos. Adde Aristoph. Nub. 1507, — ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς. Ac Nostrum de Salt. cap. 24. Et Aeschin. de falsi. leg. pag. altera, διατετέληκε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων· ubi quidem possit ad eos, qui cum Aeschine faciunt, trahi; sed minus accurate, quia statim subiicit, eum & λοιδορεῖσθαι aliis. REITZ.

ead. l. 12. Ὁ Πλάτων) Plato Συμπ. p. 315 G. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. Ταῦτα ὑπαλλάττειν) Moschopul. videtur nonnihil a Luciano dissentire. Ἐναλλάττειν, inquit, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρόφως, καὶ ἐναλλάξ ἐπὶ τῶν ποιούντων ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν, καὶ ἀπλῶς τὸ ἕτερον ἀντ' ἑτέρου εἰσαγεῖν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano, quod si dicam ταῦτα ὑπαλλάττειν, soloecismum vocant, ut vertit Micyllus; sed ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν σολοικίζειν καλοῦσιν, hoc est,

enarrando vel per hypallagen hisce abuti dicunt soloecismum committere. Sic ἐναλλάττειν est his abuti per ἐναλλαγὴν. In iis, quae sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν, lacuna est, sic ex vetere Codice, uti patet ex excerptis, sup-
plenda: αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν. Nihil certius. GRAEV.

ead. l. 3. Νῦν εἴσομαι) Si superiores de ἀρτι & γυν futuro non iungendis observationes bene habent, hic etiam Soloecista sui nominis mensuram implet. GESN.

ead. l. 4. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν) Sic Mf. Graev. Forfan legendum ἴσαι σοι δόξει λ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐτέρου πρὸς ἕτερον) Nomina a verbis ὑπαλλάττειν & ἐναλλάττειν derivata rem declarare aliquo modo possunt. Nempe enallage est, cum pars pro parte, casus pro casu, non immutata sententia ponitur; hypallage cum duo nomina vices permutant, & mutuo alterum pro altero ponitur. Itaque enallage pro eo, quod ponere debebat, sed non ponit, substituit aliud; hypallage duo ponenda ratione constructionis inter se permutat. Sed non semper definitiones accuratas ponunt Grammatici; non semper bonas definitiones recte applicant. Etiam hic Soloecista non bene cepit, quod se dicit assecutum. Supplementum illud Graevianum ex Scholio potius corruptum arbitror. GESN.

ead. l. 10. Λέγων ἐστὶ) Λέγειν interpretes legisse videtur. GUYET. Certe sic legit: nam & λέγειν expressit P. aliaeque plurimae. REITZ.

ead. l. 13. Σπουδάζειν πρὸς — περὶ τινά) De his non convenit Moschopulo cum Luciano. Σπουδάζω, inquit Moschopulus, πρὸς σε ὅταν σε ἀξιῶ ἐπιμελείας τοῦ σώματος, σπουδάζω περὶ σε, ὅταν ἐπιμελῶμαι τῶν περὶ σε πραγμάτων. GRAEV.

Pag. 234. l. 2. Ἐκάστῳ) Ἀν ἑκάστον; GUYET.

ead. l. 4. Καθίσειν) Sic legendum videtur: καθίζειν, καὶ τὸ καθίσον, τοῦ κάθησο. GUYET.

ead. l. 8. Ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί) Nihil aliud vult Lucianus, quam κάθισον dici ad stantem, quem iubemus sessum capere, κάθησο vero ad eum, qui iam sedet, quemque rogamus, ne surgat. Thomas eadem tradidit, quae Lucianus. Ἄλλο, inquit, κάθισον, καὶ ἄλλο κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ κάθισον πρὸς τινα ἰστάμενον λέγεται ἵνα καθίσῃ· τὸ δὲ κάθησο πρὸς τὸν καθήμενον ἵνα καθῆται, καὶ

μη ἐξαναστῇ. ὡς τὸ παρ' Ὀμήρῳ Ἦσο ξεῖν ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι δῆρομεν ἔδρην. Sic lege hunc locum in edito libro satis mendosum. Quod vero paulo antecedit, τὸ καθέσθητι ἡκούον σου λέγοντος ὡς ἔστιν ἔκφυλον, *audivi te dicentem, imperativum καθέσθητι, sede, vocem esse peregrinam vel barbaram*, Luciani forte respicit verba, quae in Lexiphane suo posuit: τὸ ἵπτατο, καὶ ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ καθέσθεις οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. Micyllus ex superioribus Luciani verbis colligit, hic aliquid desiderari. Cui equidem non invitum assensero vel propter haec verba, quae infra habentur: Οὐκ οἶδα οἷόν ἐστι συγγραφεὺς ἀνὴρ. Σολ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος. Nam Lucianus de proprietate vocabuli συγγραφεὺς nusquam in hoc libello locutus est. Nunc vicissim Thomam & Phrynichum audiamus. Ἐκαθέσθην, inquit Thomas, καθέσθεις, καθέσθισμαι, καθέσθηναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. λέγε οὖν καθέζομαι, ἐκαθεζέμην, καθεδοῦμαι, καθεδούμενος, καθεῖσθαι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. Phrynichus: ἐκαθέσθην, καθέσθεις, καθέσθισμαι καὶ πληθυντικὰ καθέσθουσιν, ἐκφυλα. Parum igitur Attice Heliodor. in IV: Καθέσθεις δὲ πλησίον θάρσει, θυγάτηρ, ἔλεγον. Et Basilus in epistola: Ταῦτα λογιζόμενοι πολὺν χρόνον ἐκαθέσθημεν. Lucianus in priore verarum narrationum: Ὀππωμένων δὲ περικαθέσθοντες ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν. Herodian. in V: Συγκαθέσθεις αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορείῳ. Ioseph. Ἀρχαιολογίας libro II: Καθέσθεις ἐπὶ τινος φρέατος. Idem libro VIII: Καθέσθισα δ' ἡ Βεθσαβή & pluribus aliis in locis. De καθίζω, & καθίζομαι Thomas Magister: Καθίζω ἐγὼ, καὶ καθίζομαι, καὶ καθίζω ἕτερον. Pollux scribit, Xenophontem καθίζειν usurpasse pro καθίσαι ποιεῖν. Locus est in II ἀναβάσεως. Καὶ ἀπαγγελλόμεθα δὲ Ἀρταίῳ, ἐὰν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλείου καθιεῖν, collocaturos esse. Sic καθίζειν δικαστὴν apud Demosthenem & Galenum. Moschopul. Καθίζω ἕτερον, μεταβατικῶς, καὶ καθίζω ἐγὼ, ἀμεταβάτως. Κάθημαι δὲ ἐγὼ, αἰετὰ μεταβατον &c. Τὸ καθέσθισμαι, καὶ ἐκαθέσθην βάρβαρα. Alibi Thomas: Τὸ καθίζω οὐ μόνον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιεῖν καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτὸν. Lucianus in Nigrino: Καὶ καθίσας ἐμαυτὸν ὥσπερ ἐν θεάτρῳ. GRAEV.

ead. l. 10. Εἴη διαφέρον) V. Th. Mag. v. καθίσον. SOLAN:

ead. l. 13. Ἦσο ξεῖν) Hom. Od. Π, 44. SOLAN. Apud Homerum Od. Π, 44, editur Ἦσ', ὃ ξεῖν. Notavit Barnesius, forte ipsius huius loci auctoritate, Ἦσο. Ceterum apud Ho-

merum manifesto ἥσο significat, *sede*, hoc est, *sedem*, quam occupasti, retine: nam praecessit τῷ δ' ἔδρης ἐπὶόντι πατρὶς ὑποείξεν Ὀδυσσεύς. Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε, φώνησέν τε. Ceterum apparet, me in interpretatione *sede* posuisse, pro *sedem tuam retine*; *asside* autem pro *sessum abi*: quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonstrari potest; non ausim dicere, nunquam positum aliter. GESN.

Pag. 235. l. 1. Τὸ καθίζειν λέγειν) Si quis intelligat hanc lectionem, ab illo etiam edoceri cupio. Ceterum hoc videre mihi videor, λέγω huic loco optime convenire, & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 6. Συγγραφεὺς ἀνὴρ) Συγγραφεὺς, inquit Thomas, οὐ μόνον ὁ συγγραφεύμενος πόλεμόν τινα, ἢ τι ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ γειόμενον, οἷος ἦν Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γράφοντας ψευδισματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφεὺς ἐκάλεον. Θουκυδίδης· Καὶ εἰσήνεγκαν οἱ συγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδέν. Ammonius quoque paene eadem habet: Ἱστοριογράφος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ γεγονότα συγγραφεύμενος, ὡς Ἡρόδοτος· Συγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γεγονότα, ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam συγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba senatus, aut alius collegii. GRAEV.

ead. l. 7. Πάνυ οἶδα — λέγοντος) At nihil dixit, quod ad declarandum hoc nomen pertineret. Itaque est, ut excidisset descriptionem τοῦ συγγραφεὺς putemus, facile illam quidem aliunde refarciendam. GESN.

ead. l. 9. Τὸ καταδουλοῦν) Τὸ μὲν καταδουλοῦμαι ἐτέρῳ, τὸ δὲ καταδουλοῦν ἑαυτῷ. Moschopul. paulo aliter: δουλώ ἑμαυτὸν, καταδουλοῦμαι τὴν Ἑλλάδα. Pro Luciano facit illud Thucyd. Τοὺς μὲν ξυγκαταδουλοῦν ἂν σφίσιν αὐτοῖς τὸ τῆς θαλάττης μέρος. Ex Moschopuli sententia dixit idem in III, τοὺς μὲν καταδουλουμένους τὴν Ἑλλάδα. GRAEV.

Pag. 236. l. 5. Νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον) Nihil argumenti in his verbis video pro eo, quod Lucianus hunc Dialogum, Soloecistam, tanquam coronidem imposuisset omnibus, quos ante scripisset, dialogis; (quae est sententia Bourdelotii) cum simpliciter innuatur finis huius dialogi. Ex verbis proxime praecedentibus liquet, non alienum fuisse ab Luciani instituto, scribere post hunc & alios dialogos, quibus ulterius de soloecismis esset acturus. Ait enim, οὐκ οὐν τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλώμεθα· νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Fateor, non sequi post hunc alios

super hoc argumento dialogos; satis tamen manifestum puto, illud νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον, tantum de hoc dialogo capiendum esse. IENS. Non audiendus est Bourdelotius, cum ex his verbis argumentatur, hunc esse ultimum dialogorum ipsius Luciani, reliquos suppositicios. Vera esse potest ipsa propositio, sed argumentum lubricum. Sic paulo ante dixit, μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. GESN.

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. l. 1. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Non est huiusce Luciani, sed antiquioris alicuius. Multa id arguunt, primumque ineptiae stili, cum aliae omnibus paginis, tum illae φὺ, φὺ, &c. Deinde ratio temporis. Nam Syrus noster Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici, anno Christ. 171, ut patet in Pseudomante: at hic nebulo se baptizatum significat a D. Paulo. Paulus vero martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno 13. Falliturque Baronius Neronis anno 12, verba illa huiusce Dialogi, Γαλιλαῖος ἀναφαντίας, ἐπὶ ῥῆνος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, adscribens huic Luciano. Nam qui potuit Lucianus hic a Neronis anno 12, & Christi 68, ad annum servatoris 171 pervivere, sive annis 103? Atqui etiam post bellum Marcomanicum, quin Lucianus hic aliqua commentatus sit, negari non potest. Saperdae autem prorsus illi sunt, qui propter ea, quae in extremo Dialogo isto, de Babylonis, Aegyptiis, Persis, Scythis verba fiunt, huiusce distortissimi foetus parentem ad tempora imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolio non victitans perviderit. Plane quidem qui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. MARCIL. Spurium Spanhemius aliique multi, genuinum videntur existimare Cavus 129, & Theologi nonnulli; sed palam est, esse spurium. SOLAN. De nomine Φιλόπατρις inter elogia honorum ac laudum posito, v. Perizon. ad Aelian. III, 26, collatis addendis, ubi neque huius inscriptionis obliviscitur, neque quod in Peregrino plebs illum impostorem vocat ἕνα φιλόσοφον, ἕνα φιλόπατριν. Metellus est Consul Φιλόπατρις Ciceroni ad Att. II, 1. GESN.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Ab Inquisitoribus & hic libellus in exem-

plari Aldino, quo utor, rescissus est. SOLAN. (In meo exemplari, quo Wesselingi beneficio utor, adest; sed nihil varietatis in margine notatum. REITZ.) Hunc Dialogum Luciani non esse mihi certissimum est, ex stilo & ingenio hominis Lucianeum multum inferiore. Affectata autem est Lucianeae locutionis imitatio, quae ab ipso proficisci nequid-
vit, quia sua ipse non excerpfit; auctorem vero aetate posteriore esse, satis demonstravit Gesnerus in singulari Disser-
t. quam calci huius tomi adiungemus; ibique statuit scriptum Constantinopoli, tempore Iuliani, ab Luciano quodam Sophista Imperatoris illius amico, ad quem hodiernum exstat scripta a Iuliano epistola. Ita vero studiose hunc Dial-
perractavit Gesnerus, ut vix mihi, quod addam, relictum sit. Summis laudibus has eius lucubrationes effert Heuman. in Poecil. p. 248 seqq. Sed p. 250 miratur eiusdem timidi-
tatem, quod nihil in Codicum inopia corrigere ausus fue-
rit. (Sed de hac opinione forsan in praefat. agemus.) Bis eius versionem, bis, ter Graeca emendat, quod suo loco obiter indicamus. REITZ.

ead. l. 2. ΤΡΙΕΦ. Nothus. An Τρύφων vel Τρίφων; τὸ Τριέ-
φων non placet. GUYET. At Τριεφῶν integre & crebro in
ipso Dial. occurrit. Quare nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Συνένευκας) Lege συνένευκας. GUYET.

ead. l. 5. Βυσσοδομεύεις) Βυσσοδομεύειν quid sit, explicat
Scholiast. minor Homer. ad Od. Θ, 273: βυσσοδομεύων,
κατὰ βάθους τῆς διανοίας βουλευόμενος, quasi dicas in pro-
fundo aedificantem. Add. Od. I, 316. Lucian. de Delat. c.
24, βυσσοδομεύει τὴν ὀργάν. GESN. Vid. de hoc verbo Toll.
& Solan. ad Calum. c. 24. Adde Hom. Od. Δ, 676. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Il. A, 149, ubi Schol. κερδα-
λέοφρον, πανούργε τὸ φρόνημα, καὶ περικερδῇ τὸν νοῦν ἔχων,
τοῦτ' ἔστι, κερδαίνειν φρονῶν. Sed ad Il. Δ, 339, eadem
Schol. κερδαλέοφρον, πανούργε, καὶ φιλοκερδέστατε ἦγον,
ἀπατηλῆ, δολερῆ, ἀλωπεκώδης. κερδαλὴ γὰρ ἀλώπηξ. Et ad
Il. K, 44, βουλῆς κερδαλέης, συνετῆς, ὠφελίμου, ἢ πανούρ-
γου παρὰ τὴν κερδῶ, ἦγον τὴν ἀλώπεκα. A vulpina igi-
tur astutia hoc nominis deductum est, quod proinde non
adeo inepte reddi videtur Horat. phrasi ex arte Poët. vers.
437. GESN.

ibid. Ὠχρος τέ σευ) Hom. Il. Γ, 35. SOLAN. Iliad. Γ, 35.
Lucian. Iove Tragœdo init. GESN.

ead. l. 7. Ἐκάτην) Hecates, cum ex inferorum regione in

terram nostram venatum egreditur, quam terribilis sit aspectus, & ad mentem sano etiam excutiendam comparatus, graphice descripsit Lucianus in Philopseude cap. 24 seqq. GESN.

ead. l. 8. Τίμι θεῶν — συνήντηκας) Mirum non est, insolito aliquo visu turbatis, cum ipsa mente, spiritibus, quos vocant, animalibus, corpus etiam ad languorem dari, totumque eius immutari habitum; cuius rei nec in sacris nulla sunt vestigia. Vide mihi Dan. IX, 27, Iud. XIII, 22. Athenagoras in Legatione pro Christianis c. 15, p. 63 ed. Oxon. Dechair. ex Homer. Il. γ, 131, χαλεποὶ δὲ θεοί, inquit, φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Add. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. 54, p. 592 & 610, & viri docti ad Petron. c. 17, p. 58. Nota sunt, de antro Trophonii quae dicuntur. GESN.

ibid. Ἐκ προνοίας) I. e. ex Dei providentia. GUYET. Miserrima affectatio. Spanhem. ad Callim. 610, consulto vertit, quamvis idem *inopinatum conspectum* dixisset. Vid. pro Lapf. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡ καλὴ Κριτία) Προσφώνησιν hanc, utut Latinis paulo videatur insolentior, non putavi refugiendam, scilicet ipsum secutus Ciceronem, qui, cum ex Graeco vertendum esset, προπίνω τῷ καλῷ Κριτίᾳ, dixit Tuscul. I, c. 40, propino hoc pulchro Critiae. Quamquam nec illud ignoro, Critiam illum Socraticum a corporis pulchritudine celebrari. GESN.

Pag. 238. l. 1. Δυσχεραίνεις) Lucianus in Votis sive Navi c. 10, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται. GESN.

ibid. Ἡ καὶ τῆς χειρὸς) An ἡ καὶ ἐκ τῆς χειρὸς; GUYET.

ead. l. 4. Διενειλημμένον) Omittunt hoc verbum Lexica. Sed tamen quid sit ἐλλαμβάνεσθαι, tradunt ex Dioscoride, nimirum amplecti, circumplecti, cum de capreolis vitium, vel claviculis sermo est, quarum illae arcto complexu ad palos arboresque sese applicant. Erit igitur διενειλημμένος λόγος, intricatus, implexus, difficilis. GESN.

ead. l. 5. Ἀναπεμπάζω) Lucianus in Gallo c. 5, ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον. GESN.

ead. l. 6. Ταῦτα, καὶ) Lege ταῦτά. GUYET.

ibid. Ἀποφύξω) Gloss. Graecol. ἀποφύχω, dirigeo. GUYET. Idem habet Menagius. REITZ.

ead. l. 9. Σκοτοδιήσας) Lucianus in Philopseud. c. 24, ὥς μὴ σκοτοδιήσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλὴν. GESN.

ead. l. 10. Κλεομβρότου) Hic, lecto Platonis de animae im-

mortalitate libro, praecipitem se de saxo dedit. SOLAN. Notissimum est Callimachi in eum Epigramma, sed nimis pulchrum, ut non hic adscribatur. Est autem in Antholog. Graeca l. 3 ultimum:

Εἶπας, ἦλπε χαῖρε, Κλέμβροτος Ἀμβρακιώτης.

Ἦλατ' ἀφ' ὑψίστου τείχεος εἰς ἄλαδε,
Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος.

Ἐν περὶ τῆς ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. GESN.

ead. l. 14. Ἐμβρόντητοι) Ἐμβροντήτους poëtas etiam Lucian. vocat Timon. init. GESN. Cur hoc epitheton poëtis tribuatur, vid. supra Hemsterh. T. I, Tim. § 1. REITZ.

Pag. 239. l. 2. Οὐ γὰρ παροπτέος) Solebant ita fere loqui, cum aliquid aut narrari ostendive sibi cuperent, aut ipsi narrare aggredierentur. Prioris generis exemplum est apud Lucian. in Scyth. cap. 4, ubi Anacharsis ad Toxarin: μὴ περιίδης ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέφοντα. Necyom. c. 21, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περιίδης με κ. τ. λ. Contempl. c. 1, περίοψε οὖν με κ. τ. λ. & Icarom. c. 3, μὴ δὲ πρὸς φίλου με περιίδης. Huc refero obscuriorem paulo in Nigrin. locum c. 6. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ΑΥΤΩΝ οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακὸς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη. Illud ΑΥΤΩΝ non ad λόγων refero, quod praecesserat, ita enim nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaereret; sed auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat praecepisse quasi, idemque sibi voluisse existimo, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΤΑΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΤΕΙΝ οἶμαι θέμις κ. τ. λ. neque omnino insolens esse arbitror, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Licet nunc magis fere Hemsterhusii emendatio mihi placeat. Ceterum propius ad locum, qui prae manibus est, quadrat, quod est apud Comicum in Ranis v. 512, ubi muliercula Pseudo-Herculi aliquid, quod e re illius esset, narratura ita προοιμιάζει, Οὐ μὴ σ' ἐγὼ περιόψομαι ἀπελθόντα. De aliis precibus passim Lucianus, quod Index docebit. Iam Herodot. I, 24, ἐπειδὴ σφι οὕτω δοκέει περιιδέειν αὐτόν. Iulian. Or. V, quae est in Deūm matrem, gratias eidem se habere ait, ὅτι μὴ περιεῖδεν ὥσπερ ἐν σκότει πλανώμενον, sed edocuerit rationem mysteriorum &c. GESN. Sed verba illa ex Nigrin. c. 6, ab Gesner. allegata, aliter exponit Hemsterh. quem vide. (sed video ipsam hoc iam notasse.) REITZ.

ead. l. 4. Οὐ μικρὸν) Lucian. in Navig. c. 11, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ὥς δοκεῖς ἀνακυκλῶν. GESN.

ead. l. 9. Μὴ τι κακὸν παθῆς) Hemistichion veteris poëtae videtur. An Homeri? GUYET.

ead. l. 12. Καὶ που καταπεσὼν) Lucian. in Icarom. c. 3, μὴ καὶ σὺ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι τέλαχος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι. GESN. Heuman. in Poecil. p. 249, verti vult *spiritu meo*, ne quis intelligat substantiam spiritualem; sed Gesner. videtur ambiguum studio servasse. REITZ.

ead. l. 15. Σοφιστῶν) Christianos notari τῶν σοφιστῶν voce, infra apparebit. Ceterum Lucianus de Mort. Peregr. c. 13, Christum ipsum σοφιστὴν appellavit: & apud Prudentium Peristephan. X, 40, Christianis Asclepiades Syriae Praefectus hoc nominis tribuit: *Quis hos Sophistas error induxit novus?* GESN.

ibid. Ἐξώγκωσε) Etiam hic Lucianum imitatus est noster, nisi quod paulo modestius ille hyperpola utitur, in Philop. cap. 39, τοιαῦτα ἀκούσας ἦκω, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πίνοντες, ἐμπεφουσημένους τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος κ. τ. λ. Simili fere metaphora, sed alio instituto, utitur Elihu, Iob. XXII, 18 seq. GESN.

Pag. 240. l. 3. Φῦ, φῦ, φῦ) Τὸ φῦ hic pro φεῦ admirantis videtur. GUYET. Φῦ — ἰοῦ — αἰ) Praeterquam quod pueriles valde exclamations istae, ne Graecum quidem illud φῦ. Forsan legendum φεῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς τὰς νεφέλας — φύσματος) Horum verborum omissa est interpretatio a Micyllo ex editione Parif. 1615, f. & Basil. 1619, 8; quem sequuntur Gallus Ablancurtius, & Drakius Britannus. Fingitur autem ructibus Critiae excitatus in Propontide Boreas, quo adversum tenente, ingredi Euxinum Pontum naves nisi funibus de litore adiutae non potuerint. Nam οἶχεσθαι πόντον (frequenti praepositionis εἰς ellipsi) hic valere ingredi, nemo negabit, nisi si quis putet, secundo Borea intrari e Propontide Pontum, id est, versus septemtrionem navigari posse. Sed etiam illud hinc apparet, Critiam, ut excitare halitu Boream posset, debuisse constitutum esse eo circiter loco, ubi est Constantinopolis. Quod quorsum valeat, in disputatione dictum est, § 26. GESN.

ead. l. 7. Λάβρον) Homericæ vox, Iliad. B, 148. Odyss. O, 293. GESN.

ead. l. 8. Προποντίδα) De alia absurditate non dicam; sed id rogo, ubinam gentium stantes hos facit, ut a flatu alterius Boreas Propontida perflet? Ego, ut quod sentio dicam, Constantinopoli hoc scriptum puto. Alioqui cur de Propontide scriptor cogitarit, non video. Addo votum eiusdem de compescendis Scytharum excursionibus in fine Dialogi; unde satis liquet, in ea regione habitasse, quae iis gentibus vicina esset. Vide etiam *Nep. c. 6*; unde coniicio, tres hosce libellos ab eodem viro scriptos, qui Lemni habitaret. SOLAN.

ead. l. 9. Κάλων) Α κάλος σχοινίον, pro κάλως. GUYET.

ibid. Τὸν Εὐξεινον) Τὸ εἰς excidisse videtur librario. GUYET. Sed saepe omittitur cum verbis veniendi, maxime Homero, ut *Il. E. 773, Τροίην Ἴξον*. Plura ex eod. *L. Bos de Ellipsi. p. m. 268*. Adde Nostrium supra *Dea Syr. c. ult. γάμον ἵναί, & Theogn. v. 1172, — ἥλυθες ἀθανάτους*. Quare nihil inferio εἰς opus erit. REITZ.

ead. l. 12. Πόσος κορκορυμὸς) Locus videtur expressus ex illo Aristoph. in *Neb. v. 38 seq. εἴτ' ἐταράχθης τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν*. Ubi κλόνος secundum Scholiasten est στρόφος τις καὶ εἰλιξ. διεκορκορύγησε autem ponitur ἀντὶ τοῦ ἤχησε — ἢ ἐμμήσατο τῇ φωνῇ (ὁ ποιητής, ut interpretor) τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. GESN.

ead. l. 13. Πολύωτον) Forte, ut famam finxere. *Virg. Aen. IV, 181 seq. — Cui quot sunt corpore plumae, Tot vigilēs oculi subter, — tot subrigit aures*. GESN. Ut regibus multas aures tribuit Xenoph. quod indico ad *Schol. de Calumn. cap. 5*. REITZ.

ead. l. 14. Τερατώδες) Τὴν τερατώδη παροιμίαν, τὸ τερατώδες ἔπος. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ὀνύχων) Non reperio apud paroemiographos, quid sit δι' ὀνύχων vel ἐξ ὀνύχων ἀκούειν. *Io. Alb. Fabricius in literis ad Reimarum, διὰ τῶν ὀνύχων ἀκούειν*, inquit, dictum de homine, qui totus auris, perinde ut *Argus oculus, qui διὰ ὀνύχων videbat*. Quae si vera est ratio, & quidni vera sit? comparandus cum *h. l. est ille apud Lucian. in Dear. Iudic. c. 8, ubi oporat Paris ὥσπερ Ἀργὸς ὄλῳ βλέπειν τῷ σώματι*. Item Catullian. illud *13 ult. Quod (unguentum) tu cum olfacies, Deos rogabis, Totum ut te faciant, Fabulle, nasum*. Denique illud apud *Aristaenerum Epist. I, p. 5, ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτη ἐκδύσα δὲ ὕλη πρόσωπον φαίνεται*. Sed sunt hoc genus infinita. Simillimum illud

Plauti Stichus V, 5, 20, *Ubi perpruriscamus usque ex unguiculis*. GESN.

Pag. 241. l. 1. Κνήμην) De Baccho. Alludit ad γαστροκνήμην. GUYET. Iuppiter Bacchum ex se conceptum, confla- grantisque Semeles utero ereptum, femori suo inseruit, & exacto legitimo gestationis tempore edidit. Vid. Lucian. Θ. Δ. IX. Quod autem κνήμην, *suram*, vocat, non μηρὸν, alludit, credo, ad γαστροκνημίας nomen, in quo lascivit etiam Lucianus V. H. I, c. 22. Latinus sermo illum lusum vix admittit. GESN.

ead. l. 2. Κεφαλὴν κύουσιν) De Minerva. GUYET. Pallas in cerebro Iovis concepta, quam periculoso edita partu fuerit, suo more describit Lucianus Θ. Δ. VIII. GESN.

ibid. Ἀνδρείαν φύσιν) De Salmacide, Scythone, Tirefia, Coeneo, Iphide nota omnia ex Ovid. Metamorphoseon libris: ut & de feminis Alcyone, Philomela & Progne, Pieridibus, Nyctimene, Scylla &c. in aves mutatis. GESN.

ead. l. 5. Ἀλλ' ἐπεὶ σε) Homer. Od. N, 228. SOLAN. Ex Od. O, 260, ὦ φίλ', ἐπεὶ σε δύοντα κίχων τῷ δ' ἐνὶ χόρῳ. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερον) Vulgo nominandi casus in Lexicis, ab ipso etiam Stephano, post quem errare nemo sibi turpe putat, effertur ὕπερος, genere masculino, sed Wolffg. Seberus ad Polluc. VII, 107, neutro genere rectius adhiberi docet, quo usus etiam est Lucianus in Philops. c. 35, ex quo loco illud simul discimus, non iniuria hic metuere Triphonem: fieri enim, si Dis placet, posse, ut ex pistillo fiat homo, eo loco docemur: quidni contra pistillus ex homine? GESN.

ibid. Θύρετρον) Θύρετρον, θύρωμα Hesychio & Suidae. An ianuae munimentum? *la barre de l'huis*. GUYET. Hesychius, & ex ipso forte Varinus, distinguunt ab invicem θύρεθρα, id est, θύρας, & θύρετρα, hoc est θυρώματα, quae tamen & ipsa vox interdum ianuam seu fores ipsas significat; quamquam etiam cardines interdum verti debeat, ut apud τοὺς ὁ 3 Reg. VII, 50. Ego crediderim, quidquid etiam de hac distinctione, suspecta certe Stephano, sit, auctorem prae oculis habuisse locum e Philopseude Luciani iam laudatum, ubi etiam ὁ μόχλος τῆς θύρας mutatus in hominem dicitur. GESN.

ead. l. 12. Ἀπεργάσεται — κατὰθελξίς) Ultimam hanc vocem pro κατὰπληξίς substitui. Rationem emendationis, ul-

timis verbis Triephontis & cap. 9 Φιλοφ. lectis, facile intelliges; ex eo enim libello haec omnia palam petita: confer omnia haec cum illius c. 34, 35 & 36. Retineri tamen potest vulgata scriptura, quia nihil adeo absurdum est, quin ab hoc scriptore dici potuisse videatur. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάπληξις) Ἀντὶ ἀκούσματος καταπληκτικοῦ ut ap. Lucret. IV, 1157, Magna atque immanis (amasia) κατάπληξις plenaque honoris, a saucio amatore vocatur. GESN.

ead. l. 16. Ἐτι με ἐξεφύβ.) Qui per tale numen iurat, a quo vindicari periurium non potest, ille non verebitur periurium committere, si nimirum de illius impotentia constet. Triepho autem putat, adeo constare de Iovis aetherii futilitate Critiae suo, ut non dubitaturus sit, illius stramineo numine ad periurium abuti. Quanto autem rectius hic Noster, quam Cicero, qui tanquam e Porticu unus ita disputat, Offic. III, 29, ut in iureiurando non ad metum Deorum aut iram respici debere dicat. Sed *de ira DEI* Latentius viderit: nos iam non philosophamur. GESN.

ead. l. 17. Ἀμυνέμεναι) Verbum Homerice praeter rationem ac necessitatem inflexum, ut ante ἀμυνέμενον &c. GESN.

Pag. 242. l. 4. Θεοὺς πάντας) Unde hoc fit? Vulcanum enim solum in terram praecipatum fuisse Homerus tradit. GUYET.

ead. l. 5. Θεσπεσίον βηλοῦ) Hom. Iliad. A, 591, & O, 23. SOLAN. Cetera Homeri idem Solanus ubique adduxerat, quae & Gesn. Quare ea deinde non bis addemus. REITZ.

ibid. Βηλοῦ) Quid sit βηλος, cum de coelo sermo est, disputatur in Scholiis min. ad Il. A, 591. Noster hic respexisse inprimis videtur ad Iliad. O, 23. Hyperbolam enim puto, nec, ubi omnes Deos Iuppiter deturbaverit, reperio. Ceterum etiam Lucianus historiae meminit Contempl. cap. 1. GESN.

ibid. Σαλμωνέα) Salmonei historiam praeter alios habet Apollodor. Biblioth. I, 9, 7. Virgil. Aen. VI, 580. GESN.

ead. l. 7. Τιτανοκράτωρ) Rem ipsam apud Homerum invenies; nomina haec non item. GESN.

ead. l. 8. Παρ' Ὀμήρῳ) Atqui apud Homerum nullibi haec voces reperiuntur. SOLAN.

ead. l. 11. Κύκνος) Notum Epigramma:

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δι' ἔρωτα

Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιάπης, Δανάης. GESN.

ead. l. 13. Ἐκεῖνος) Ego malletm ἐκεῖνο, ut ad Europam

referretur. SOLAN. Verti, quasi legeretur ἐκείνο, quod est multo concinnius, quamquam non statim, si reliquas auctoris ineptias spectes, verius. GESN.

ibid. Ἐπωμίσατο) Ab ἐπωμόω, vel ἐπωμόζω, interpres. Scribo ἐπωμίσατο ab ἐπωμόω. GUYET. Ἐπωμίσατο) Secundum interpret. Lat. legendum erat ἐπωμίσατο ab ἐπωμίζω, quamvis hanc vocem in Thef. Steph. non reperiam. KUSTER. Quamvis absurdissima sint in hoc libello omnia; sic, ut emendare iubet Kusterus, scripsisse auctorem, dubium nullum esse potest; ideoque invitis libris nostris in textum recepimus. Omnes enim ἐπωμίσατο habent. SOLAN. Ἐπωμίσατο) Fictum, ut videtur, ad hanc rem ab auctore nostro, vel alio verbum; Lexicographis certe ignotum. Simile apud Plinium succollare. GESN. Ἐπαμίσατο) Et si ter quater ἐπομοσόμεθα & ἐπομοσόμεμαι deinde in hoc Dial. sequuntur, iurandi significatione, & ο brevi; hic tamen ipsum factum loquitur, id hic locum non habere: quare Kustero ac Solano auscultavi: nec enim ratio apparet, cur verbum ab analogia recedens hic fingere libuerit. Nam ἐπωμῖς est superior humeri pars. Vid. Foef. REITZ.

ead. l. 14. Ἡροτρία) Ita apud Lucian. Conc. Deor. cap. 7 seq. Momus ad Iovem, Timui, inquit, μή σε καταθύση τις ξυλλαβών, ὅπότε' ἂν ταῦρος ᾦς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσσηται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμος, ἢ ἀλλόβιον ἢ μιν γένη. GESN.

Pag. 243. l. 1. Κατεκεντάννυτο) Forte κατεκεντέννυτο ἀ κατεκεντέννυμαι. GUYET.

ibid. Αἰθίοφι) Vix peius de Iove suo meritis est Homerus aliquo in loco, quam Il. A, 423, ubi Iuppiter ad Aethiopas profectus XII dierum convivium cum illis celebrat, post quorum demum finem Thetidi precaturae ad eum aditus conceditur. Vix enim in adulteria Iovis saepius inveniuntur, aliaque eius facinora, gentiles & Christiani, quam istas XII dierum epulas bono viro invident. Vid. Lucian. de Sacrif. c. 2, Iup. Trag. c. 37, Arnob. contra gentes lib. VI, pag. 192. Versum hexametrum ἀμετρον rependisse alio claudicante, sine fraude fuerit. GESN. Vid. si operae videtur, L. Bos Obs. Crit. p. 129. REITZ.

ead. l. 3. Ἠλίους) Pluralis ille etiam legitur apud Thucyd. VII, c. ult. pro aestu radiisve solis: οἱ δὲ ἥλιοι, ait, — καὶ τὸ πνίγος ἐτι ἐλύπει. Ubi Duker. alia exempla addit, in quibus & pro radiis, & pro diebus pluralis ἥλιοι ponatur.

Sed & alia Graeci interdum in plurali adhibent, quae videntur plur. carere, ut αἱμάτων ap. Lycophr. 804 & 1249. Ἀέρων, Diod. Sic. III, c. 34, ter. Κεφαλαῖς φήμαις, idem XI, 40. Πίστεις ἐνόρκους, ibid. cap. 58. Ταῖς ἀληθείαις, Phal. Ep. 41. Φυγαῖ, ib. Ep. 19. Θανάτοις ἢ φυγαῖς, Dion. Hal. VII, 472, 10. Ἐν ταῖς εἰρήναις, Diod. Sic. II, c. 41. Προσώποις de facie unius virginis, Achill. Tat. I, p. 8. Τπρους vulgatissimum Dion. Halic. VII, 473 pr. & apud quosvis. Ἐλπίδων, quod & Latinis usitarum, Diod. Sicul. p. 297, v. 7 ed. Baf. & passim. Θελήματα Psalm. CX, 2. Αἶθ. XIII, 22. Eph. II, 3. Sic πλούτους supra Icarom. c. 4. Et Fugit. c. 20. REITZ.

ibid. Ὑποβεβρηγμένος) Non ausim damnare Nominativum. Ne quid de locis Luciani dicam in hac ipsa editione emendatis, statim Ἐνυπν. c. 1, τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε — τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης. Nempe in optimis quibusque talia invenias. Herodot. I, 28, Νησιώτας δὲ τί δοκέεις εὐχεσθαι ἄλλο, ἢ — λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδούς ἐν θαλάσῃ. Aelian. V. H. IX, 26, Ἡξίου τε αὐτὸν προστάξαι, ὁμνὺς μὴ ἀτυχῆσειν αἰτήσας. Ipse canon Homer. Iliad. B, 353, Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα — Ἀστράπτων ἐπιδέξει' ἐναΐσιμα σήματα φαίνων. Ubi Eustathius ἀνακόλουθον quidem & σολοικοφανέστερον agnoscit, sed studio quaesitum ad vim orationi addendam & speciem novitatis. Ὑποβεβρηγμένον Lucianeum esse, Index docebit. Est autem diminutivum, ut *pitissare*. Sic Plaut. Aul. III, 6, 36, *Ego te reddam madidum probe*. GESN. At locus ex Prometh. § 16 ab Gesn. in ed. Philop. allegatus, merito etiam Hemsterhusio est suspectus. Vide, quae ad Fugit. c. 2 notavi. REITZ.

ead. l. 4. Πόγωνα τηλικ.) Barbam etiam promissam Iovi suo obiicit Iuno, ap. Lucian. Dial. Iovis & Iunonis, quod nihilo fecius astragalus cum Ganymede luderet. GESN.

ead. l. 5. Ἀετοῦ — Ἰδης) In aquilam transformatus Iuppiter ab Ida monte Ganymedem rapuit. In Idae item montis vertice lascive cum Iunone concubuit: quod paulo post iterum tangit Noster. GESN.

ead. l. 6. Κυφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώμ.) Τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ μηροῦ. GUYET. In Dial. Neptuni & Mercurii, ille εὐγε, inquit, ὡς ὅλος ἡμῖν κυφορεῖ ὁ γενναῖος, καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. Iam dictum, in femore Bacchum, in cerebro Palladem a Iove gestatam. GESN.

ead. l. 9. Προφήτης) Ita etiam Aristoph. Plut. v. 11, ἰατρὸς

ὦν καὶ μάντις, ὡς φασιν, σοφός. Paulo ante λοξίαν vocat Comicus, unde est ἀμφίλοξος, quod hic apud Nostrum statim sequitur. Comparanda, quae de λοξία (quasi obliquum dicas) doctissimi interpretes ad Aristophan. l. c. & quae Macrob. Saturnal. I, 17. Lucian. Dial. Iunonis & Latonae, Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι & in Decret. Deorum, quod ipsorum Comitibus subiungit pag. 716, cavetur, ne tam multa solus faciat Apollo, sed unum aliquid eligens, aut vatem, aut citharoedum, aut medicum denique agat. GESN.

ibid. Ἰητρὸς) Cur a vulgari lingua hic omnes recedant libri, ego sane non intelligo; servavi tamen. SOLAN.

ead. l. 10. Ψευδόμαντιν) Lucian. & haec vox est, qui dialogo, quo Alexandri praestigias detexit, id nominis fecit. GESN.

ibid. Τὸν Κροῖσον διολωλέστα) Adscripserat la Croze: Vid. acta Achatii episcopi in actis martyr. fel. p. 140. Non vero satis distincte, ad quae verba id pertineat, quod illo libro destitutus indagare nequeo. REITZ.

ibid. Κροῖσον) Utrumque oraculum profert Lucian. Iov. Trag. c. 20. De Croeso quidem pervulgatum illud, Κροῖσος ἄλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει, ubi hostiumne foret imperium, an Croesi, incertum: de Salaminis autem, ὃ θεῖα Σαλαμίς, ἀπολείς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ubi nota, Lucianum adicere, καὶ Πέρσαι γὰρ οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν ut adeo haud obscure applicet ad cladem Salaminiam, qua Persae navali proelio victi sunt: ex Herodot. vero VII, 141 seq. Plut. in Themist. p. m. 212, & omnium copiosissime ex Oenomaio Cynico apud Euseb. Praepar. Evang. V, 24, de tota historia satis constat. Quid igitur Noster sibi vult, cum Salaminios hoc oraculo peritisse dicit? Scilicet, superficiariam valde hominis fuisse doctrinam, iudicium fere nullum, ex tota commentatione apparet, & nos in dissertatione nostra monuimus. GESN.

ead. l. 15. Ὅσον ..) Homerus ὅσον, metri causa, quod & servari debuit. SOLAN.

ibid. Ἐννεάχιλοι) Hom. Iliad. E, 869, & Ξ, 148. SOLAN. Nescio, an hic quoque memoria lapsus sit auctor, cum tantum Neptuno clamorem tribuit. De Marte enim Homer. Il. E, 860: ὃ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης Ὅσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπὶ αἶχον ἢ δεκάχιλοι. Quid igitur ad hunc Srentor? Il. E, 786:

ὅς τις αὐδῆσασχ' ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. Ceterum ἐννοσί-
γαιος, & ἐνοσίχθων saepius apud Homerum: ita autem ap-
pellarunt veteres Graeci Neptunum, quod terrae motus,
aquarum subter in terrae cavis undantium fluctibus accide-
re putarent, quorsum vid. Gell. N. A. II, 28. GESN.

ead. l. 16. Σεισίχθων) Non est Homericæ vox, sed vere ta-
men. Homero passim ἐνοσίχθων & ἐννοσίγαιος. SOLAN.

Pag. 244. l. 2. Τὴν Τυρῶ) Vide Lucian. Dial. Neptuni &
Enipei. GESN.

ead. l. 3. Δημαγωγός) Ἀν προαγωγός; GUYET. Dema-
gogi enim non tantum vi iniusta oppressis auxilio erant,
sed saepe, ut maior esset apud populum gratia, etiam qui
malo digni essent, poenae subtrahebant, quale etiam in Ro-
mana rep. improbos Tribuncs plebis, aliosque, qui popula-
res videri vellent, videmus interdum molitos. Et pridem ex
Budaëo observavit H. Stephan. de verbo δημαγωγεῖν, la-
tius patere eius significationem, & simpliciter pro concilio,
seu allicio, five emereor gratiam, poni. Fabula ipsa est apud
Homer. Od. Θ, 268, Lucian. Θ. Δ. 17, Ovid. Art. Am.
II, 561 seq. Amores Neptuni recensentur Clem. Alex. Protr.
pag. 20. Quam inepte cohaereat narrationis huius filum, in
disputatione iam indicatum § 25. GESN.

ead. l. 7. Ἐκλαυσε) Antea in omnibus legebatur ἔκλυσε;
quod palam corruptum reiecimus. Sententia lecta emenda-
tionis rationem satis aperiet. SOLAN. Alludit ad mare, quod
terram inundat. Guyet. Nexus non admittit hanc allusio-
nem. Sed Solani coniectura vera est: neque quisquam du-
bitabit, κλαίειν τινὰ recte dici, qui legerit Homer. Iliad. Ω,
511, — κλαίειν ἐὼν πατέρ' — αὐτὲ Πάτροκλον. Et Aelian. V.
H. VI, 1, νεκροὺς κλαίειν. Ignoscet ergo Gesner. quod ver-
sionem hic mutaverim. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἥφ.) Odyss. Θ, 354. SOLAN.

ead. l. 11. Πρεσβύτην) Πρεσβύτατον θεῶν vocat ipse Iuppi-
ter Od. N, 142. Vid. Spanh. ad Aristophan. Plut. 1051, ubi
πρεσβυτικοὶ θεοί. GESN.

ead. l. 14. Μή μοι) Ellipsis τοῦ λέγε, vel similis. Ita fere
Chorus apud Sophoclem, Aiac. Flagellif. 192: μὴ, μὴ μὴ
ἄναξ κ. τ. λ. ubi Scholiasta: τὸ πλήρες, μὴ, μὴ μοι. Ari-
stoph. Equit. 19: μὴ μοι γε, μὴ μοι, μὴ διασκανδικίσσης. Sed
replexisse proprie videtur auctor Aristoph. Nep. 83 seq. ΦΕΙ.
Νὴ τὸν Ποσειδῶ τούτον τὸν Ἴππιον. ΣΤΡ. Μὴ μοι γε τοῦτον
μῆδα μῶς τὸν Ἴππιον. GESN.

ibid. Κακῶδουλον) Lepide miseram servitutis suae conditionem, apud matrem deplorat Mercurius in Dial. Maiaie & Mercurii. GESN.

ead. l. 15. Ἀσελγομαν.) Specimen eius ἀσελγομανίας habes Od. Θ, 335 seq. Lucian. Dial. Apoll. & Mercur. GESN.

Pag. 245. l. 1. Προδιαβληθῆναι) Cum in Thucyd. VI, c. 75 f. edatur προσδιαβαλεῖν, ubi Codd. omnes rectius προσδιαβαλεῖν, & πρὸ non πρὸς in hoc composito usitatum, addito hoc Philoparidos testimonio fateatur Duker. miror, quare hoc isthic in textum non fuerit admissum. Interim προσδιαβάλλομαι affert Steph. ex Plut. Pericl. quod suo loco non spernerem. Τῷ προδιαβάλλω utitur & Herodian. II, 1, 7, aliique. REITZ.

ead. l. 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Τῆς Γιγαντολέτιδος θεοῦ dicere debuit: nam τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν γιγαντολέτιν vocari, non placet. GUYET. Gorgonis caput vocare Deam gigantum interfestricem, non placet. MENAG.

ead. l. 10. Γοργόνος) Adscripsit frater: usitatus Γοργούς. Sed & hoc indicium puto, non scriptum a Luciano hunc Dialogum. REITZ.

ibid. τοῦτο) Non habet hoc τοῦτο, quo referatur, nisi forte τὸ τῆς Γοργόνος χρῆμα velis intelligere. GESN. Nihil difficultatis video, si χρῆμα intelligas, vel quasi demonstrative, ut apud Aelian. X, 10, τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. REITZ.

ead. l. 13. Ἑτεραλκία) Schol. ad Il. H, 26: ἑτεραλκὴς ἡ νίκη καλεῖται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται, ἢ ἀνάπαλιν οἱ ἕτεροι τοῖς ἑτέροις τὴν ἀλκὴν καὶ δύναμιν παρέχουσιν. & ad Il. Θ, 171: ἑτεραλκία, ἑτεροκλινῇ, τὴν τοῖς ἐναντίοις ἀλκὴν καὶ δύναμιν περιποιούσαν. Consentit etiam Hesychius. Recte igitur, puto, sensus huius loci in versione est a me expressus. GESN.

Pag. 246. l. 2. Μηρία) Μηρία inprimis seu μυρία ὅστωι Diis grata putabant, & in sacrificiis adhibebant; vid. Il. A, 40, 41; quem locum falsè παραφράζει Lucianus de Sacrif. cap. 3. GESN.

ead. l. 11. Αὕτη κόρη) Gorgonum historiam praeter reliquos diligenter recitavit Scholiast. Pindari ad Pyth. XII, p. m. 253 b. Ἀποδειρτομεῖν Hesiodi verbum est in Θεογον. v. 280, ubi similiter hanc historiam narrat, cuius si phycas explicationes desideres, affatim tibi nugarum Scholiastae ad eum locum dabunt. Doctiora sunt & veriora, quae copiose de iis disputat H. Dodwellus in diss. de vero Periplusi Hannonis tempore Tom. I Geographorum Hudson. § 2 ad 7,

ubi totam rem ab Hesiodo confictam docet. De narrationis huius ineptiis dixi in diff. § 25. Περιωδεῖν, dubito, an apud alium veterem legatur. Προσεταιρίζεσθαι honestum alias vocabulum. GESN.

ead. l. 13. Ἑπαιοδίασις) An ἑπαιοδαῖς; GUYET. Ἑπαιοδὴ Homericum quidem Od. T, 455. Sed ἑπαιοδία Hesychio φαρμακεία, γοντεία. Quare nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. ΤΡΙΕΦ.) L. Fr. H. & B. 2. recte. In reliquis Κριτ. mendose. SOLAN.

Pag. 247. l. 3. Νῆ τὸν ἄγνωστον) Ignotus ille Atheniensium Deus, si a Christianis abeas, vix cuiquam memoratus reperietur. Sed hic homo incaute admodum suas fraudes obtrudit. SOLAN.

ead. l. 6. Μυρίας . . .) Hic, quisquis est, larvatus Lucianus palam iam ad undecim millium virginum decantatam fabulam alludit; nam quod Cretam nominat huc minime facientem, ob versum ex Homero concinnatum hoc factum est; nec adeo solliciti sunt mendaces de suarum fabularum circumstantiis. Fabula enim narrat, Ursulam ex Britannia Coloniam Agrippinam vestam ibi cum undecim millibus virginibus ab Hunnis trucidatam. Haec autem fabula seculo demum XII, saltem quod ad undecim millia illarum virginum, quas hic spectamus, attinet, in orbe Christiano narrari coepit; quamvis res gesta ponatur circa IV seculi finem. Rem hanc ulterius prosequi nec vacat, nec lubet; sed vel hinc mihi satis constare videtur, auctorem inficeti huius libelli mille ad minimum post Lucianum annos vixisse; donec vir aliquis doctus aut in Creta insula, aut ubi gentium volet, decem nobis millia virginum trucidatarum eruat. SOLAN.

ead. l. 7. Νῆσω ἐν) Hom. Od. A, 50. SOLAN.

ibid. Κρήτην) Neque Io. Meursius in Creta, neque quicumque alius, quidquam, quod sciam, protulit, unde lux certa inferri huic loco possit. Suspiciabatur Maturinus Veyssiere la Croze, hoc accidisse Aureliani Imperatoris anno tertio, quo Gothi Europam & Asiam caedibus & incendiis vastarunt. Utitur testimonio Zosimi, cuius I, 46, haec sunt: Πρόσω δὲ τῶν Σκυθῶν ἐλασάντων, καὶ Ῥωμαίων αὐτοῖς ἐπακολουθοῦντων, οἱ Κρήτην καὶ Ῥόδον περιπλεύσαντες βάρβαροι, πράξαντες οὐδὲν ἀφηγήσεως ἄξιον, ἀνεχώρησαν. Coniecturam damnare plane non auserim: charactera autem temporis hinc peti non patiar, (vid. diff. § 26) sed cum omnino

fit coniecturis agendum, satis quoque probabiles afferri a me posse arbitror. Cretam cum Palaestina saepe confundi, notatum Huetio, Dem. Evang. IV, 8, 9. Ipsa Gaza Minoa dicta teste Stephano Byzant. h. n. ut prope illam Minois. De magna Cretensium & Gazaeorum cognatione Borchart. Canaan. I, 15, & Lakemach. Observatt. II, 2, 6 seq. qui colonos Cretensium Gazaeos & ceteros, qui *Cretzhi* in Scriptura S. appellantur, autumat. Porro cum Imperator Iulianus aperte ad gentilem superstitionem relapsus esset, pluribus in locis imperii Romani, magna licentia gentiles adversum Christianos insurrexere, impune scilicet, quidquid ausi forent, sub tali Imperatore laturo. Cuius rei tum alia sunt exempla a nostris, qui tum vixere, scriptoribus relata, tum haud parum ad rem nostram facere videtur, quod Gregorius Nazianzenus habet oratione *σπληνευτική* prima pag. 87, ubi de Arethufiorum, Gazaeorumque in Christianos saevitia hoc inter alia refert: οὔτοι λέγονται, ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ ΑΓΝΑΣ καὶ ὑπερκοσμίους, ἀ-ψάυστους μικροῦ καὶ ὀφθαλμοῖς ἀρρένων, εἰς μέσον προαγαγόντες καὶ τῆς ἐσθῆτος γυμνῶσαντες, ἵνα τῇ θεᾷ πρότερον ἐνυβρίσωσιν, εἴτ' ἀνακείραντες καὶ ΔΙΧΑΣΑΝΤΕΣ — οἱ μὲν ἰδίοις ὁδοῦσι κατεστιαθῆναι — οἱ δὲ σπαίρουσιν ἐν τοῖς σπλάγχνοις συνῶδη τροφὴν ἐπισπείραντες, συνὼν τοὺς θερμότερους ἐπαφιέναι κ. τ. λ. Tradunt eadem Sozomenus V, 9, & Theodorus III, 6. Ad eadem tempora pertinet, quod in Martyrologio Ro. ad VIII Sept. refertur: *Gazae in Palaestina sanctorum Martyrum Eusebii, Nestabi, & Zenonis, fratrum, qui tempore Iuliani Apostatae, irruente in eos turba gentilium discerpti atque necati sunt.* Habemus ergo apud Cretenses Palaestinae virgines castas membratim dissectas sub Iuliano. Haec quidem magis ad h. l. facere mihi videntur, quam illa, quae e Zosimo vidimus. Quod obscure ita Gazam signat auctor, vel eruditionis ostendendae causa fecisse potest, vel studio obscurare factum, quod invidiae adhuc multum haberet, voluit. Neque vehementer contra dixerim, si quis in ipsa Creta insula tale quid tum contigisse putet. Nam quod *μυρίας* dicit, nihil nos debet morari, qui infanas hominis hyperbolas plures in exigua commentatione deprehendamus. GESN.

ibid. Κρήτην δέ μιν) Κρήτην δέ τέ μιν. GUYET. Optime. Et sic iam versus restitutus. REITZ.

ead. l. 13. Τάφον) De sepulcro Iovis agit Io. Meursius in Creta III, 4. Add. Spanh. ad Callim. H. in Iov. v. 8.

Cave autem putes, aliunde de Iovis sepulcro constare Nostro, quam ex Luciano, quem semper prae oculis habuit, quique eius meminit, tum alias, tum in Iov. Trag. cap. 45. GESN.

ead. l. 14. Λόχμια) Hanc vocem emaculavimus: antea enim in omnibus δόχ — legebatur. SOLAN. Δόχμια) Δόχμιον πλάγιον seu obliquum significare, Lexicographi dicunt, quorsum equidem in versione respexi; *valles*, quas interpretes etiam adhibet, ex rei natura adieci: antrum enim esse, communiter traditur. Si quis tamen λόχμια legere velit, Δ in Δ vel λ in δ mutato, ut est facilis harum literarum confusio, non repugnaverim: tum enim lucos virentes significaret, quorsum sequens λόχμαι pertinet. Platonis L. I de Legibus principio commodissimam & amoenissimam ad hoc antrum (Idaeum, in quo educatus Iuppiter, ab altero Dictaeo, in quo natus est, distinguendum) a Gnossio ad-euntibus viam laudat. GESN. An λόχμια; Guyet. Bene, & hoc recepi. REITZ.

Pag. 248. l. 1. Τὰ ὄργια) Adscribam verba Servii ad Virg. Aen. IV, 302, valde huic loco opportuna, cum non adeo obvia sit, quae hic requiritur, *orgiorum* significatio. ORGIA apud Graecos OMNIA SUNT SACRA, ut apud Latinos CAERIMONIAE. Sed iam abusive sacra Liberi orgia vocant, vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, a furore, vel ἀπὸ τοῦ ὄρους a monte. In qua quidem etymii ratione alleganda, si modo ipse illam approbat, videtur tollere, quod paulo ante posuerat: utraque enim ratio ad Bacchica sacra respicit. Melius igitur, qui ἀπὸ τοῦ εἶργειν, ab arcendo, vocem natam volunt: occultabantur enim caerimoniae, arcebanturque ab illis curiosorum tum aures tum oculi. Ceterum hoc vult Critias, ignorato illo carmine & caerimoniis, ex Cretensium virginum capitibus non posse Gorgonas fieri, Palladaque eximium aliquid sibi retinere. GESN.

ead. l. 9. Ἀσελγ. — μίξεως) Respicitne ad Il. E, 197 seq. ubi Iuno meretriciis artibus Iovem ad concubitum, medio die, in Idae montis vertice, impulit? Iam obiecerat hoc Homero Minucius Felix XXII, 4, quod narret, Iovem cestro Veneris illestum, flagrantius, quam in adulteras soleat, cum Iunone uxore concumbere. Et σύγχρονος Nostro Gregor. Nazianz. Orat. στήλιτ. I, p. 104, τίς δὲ ἡ θανάσιμα μίξις τοῦ νεφεληγερέτου, καὶ τῆς σεμνῆς Ἡρας, ἥνικα ἀσχημονεῖν αὐτὸν ἀναπείθει μεσοῦσθς ἡμέρας. Interpres Gallus ad incestas cum fratre sororis nuptias refert. Sed fere est, ut turpius

etiam quiddam suspicer, quod hic Iunoni obicitur, de quo Theophilus Antiochenus III, 3, τὴν τε Ἡραν ἰδίαν ἀδελφὴν μὴ μόνον τὸν Δία γαμεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ στόματος ἀνάγνου ἀρρητοποιεῖν. Et III, 6, Χρύσιππος δὲ πῶς οὐχ εὕρισκεται σημαίνειν, τὴν Ἡραν στόματι μαρῶ συγγίνεσθαι τῷ Δί; Haec profecto ἀσελγεστάτη μίξις, quam etiam in Samo depictam, & a Chrylippo interpretatione physica excusatam memorat Origenes contra Celsum lib. IV, p. 196. GESN.

ibid. Καὶ τοῖν ποδοῖν — ἐκτεταμένην) An leg. καὶ τοῖν ποδοῖν καὶ χεροῖν ἐκτεταμένοι; i. e. manibus pedibusque fuge, τῷ χεῖρε παρασεΐσας. Theophr. Char. GUYET. Iuppiter Iunoni suae, quod natum ex se & Alcmena Herculem quovis modo persequeretur, & novissime naviganti boream immisisset, iratus, manibus illius aureo vinculo ad coelum alligatis, a pedibus incudes duas, uxoremque adeo in aethere & nubibus suspendit, fere ut solent, de quibus per carnificem quaestio habetur. Fabula est Iliad. O, 18 seqq. Allegoria, quam proferunt Scholiasta ad eum locum, & Phurnutus, non nimis videtur inepta, quibus Ἡρα ἀήρ est, sive aër, ut alias; vincula aurea, stellae; incudes duo, terra ac mare. Tetigit fabulam etiam Seneca in Ἀποκολοκ. pag. m. 404. GESN.

ead. l. 11. Ἐπομόσομαι) Ignotum Grammaticis futurum, qui ὁμῶς tantum & ὁμοῦμαι agnoscunt. GESN.

ead. l. 12. Ὑψιμέδοντα) Quo Luciani personam melius agere videretur, parodias etiam in rebus gravissimis nebulo inferendas duxit. SOLAN.

ead. l. 14. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Haec, ni vehementer fallor, aetatem auctoris certius, quam quae de Parthorum cladibus habet, dabunt. Sed ista iis relinquimus discutienda, qui historiam dogmatum in ecclesia Christiana curiose perscrutantur: quippe qui aliunde argumentum hisce longe validius ad cap. 9 protulerim, quo res haec mihi plane confici videtur. SOLAN. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Ex formula solemni, qua Spiritus S. ex Patre dicitur procedere, quod eo deinde ab Orientalium plerisque tractum est, ut negarent utique a filio etiam progredi. Sed hoc Theologis relinquimus, ut illud etiam, quod hic particula ἐκ & ἐξ, ad unitatem essentiae, personarumque distinctionem indicandam, adhibetur. GESN.

ead. l. 15. Ἐν ἐκ τριῶν) Conf. 1 Epist. Ioan. V, 7, ubi haec sententia. REITZ.

ibid. Εξ ἑνὸς τριᾶ) Distinxi, prout sensus postulat, & prout legitur hoc Euripidis carmen apud Lucianum in Iov. Trag. c. 41, ubi habes reliquos. Add. Stob. Ecl. Phys. I, 3. Heracl. Pont. de Alleg. Hom. p. 441. GESN.

ead. l. 16. Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα) Euripidis fragmentum notissimum, quod in incertis exstat v. 3. SOLAN.

Pag. 249. l. 1. Ἀριθμέειν με διδάσκεις) Moliere hoc imitatus est in fabula *Le festin de Piere*, Act. III, Sc. 1. Vid. Theophrast. Raynaud de bonis & malis libris part. I, Erotem. I, § 331, pag. 195. LA CROZE.

ead. l. 2. Νικήμαχος) Huius de Arithmetica libri exstant hodieque duo. Vid. etiam Phot. 187. SOLAN. De *Nicomacho* hoc, eiusque arithmetice, vid. Fabricius Bibl. Gr. IV, 2, 1. Quando vixerit, nostra nihil interest, nisi quod ex iis, quae Fabricius disputat, apparet, ab eo, qui Traiano victoriam gratularetur, (quod Philopatridis auctorem hoc schediasmate fecisse, quidam volunt) laudari Nicomachum vix ac ne vix quidem potuisse. GESN.

ead. l. 3. Τετρακτὺν) De *tetracty* Pythagorica plena omnia: De octonario Macrobius in Somn. Scip. I, 5, qui reliquorum etiam numerorum pandit mysteria. *Οκτάδα* frequentius dici putat, quam *ὀγδοάδα* Sa. Tennulius ad Iambl. in Nicom. Geraf. p. m. 115. Ceterum inter Valentinianorum somnia fuere *tetractys*, *ogdoas* & *triacas*. Vid. I. Fr. Buddeus de haeresi Valent. § 5, p. 424, & reliqui, qui de hac haeresi egere. GESN. De *tetracty* Pythagorica vid. supra Vit. Auct. c. 4, & pluribus ad Dial. pro Lapf. c. 5. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα) Senarium esse, adscribere Guyet. & Menag. REITZ.

ibid. Σίγα τὰ νέφε) Christianorum formulae formulis gentilium longe notiores huic exstiterunt. Unde hanc habeat, incertum; ex Euripide tamen videtur desumpta. Vide Z. τρ. cap. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ φυλλῶν ἵχυν) Respicitur procul dubio ad Aristophan. Νεφ. 143 seqq. ubi quanta arte, quibusque machinamentis, culicum vestigia & saltus demensus fuerit Socrates, multo cum sale enarratur: quod ipsum forte in proverbium deinde abiit. GESN.

ead. l. 10. Γαλιλ. — ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀερ.) Quis ille Galilaeus in tertium coelum raptus? Priora ad IESUM CHRISTUM, posteriora ad Paulum spectant. Cuius caput & faciem describit? nonne Pauli? certe non Christi, cui soli sequentia tri-

bui par fuit. SOLAN. Γαλιλαῖος — ἀναφαλ.) De appellatione Galilaei expositum in diss. § 37. Hic illud monere satis fuerit, neque Paulum, neque ipsum IESUM CHRISTUM hic intelligi videri, sed quemcunque doctorem, cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. GESN. Γαλιλαῖος) Sic Christianos & Celsus & Iulianus Apostata vocabant; vid. Dodw. diss. Cypr. XII. Quae Paulo obiciebant Ethnici, vid. acta Phileae & Philoromi in act. martyr. fel. p. 549. LA CROZE.

ibid. ἐνέτυχεν) Vid. acta Theclae in Spicilegio Grabii T. I, p. 95, in ima pag. & p. 120, it. p. 334 med. LA CROZE.

ead. l. 11. ἀναφαιάντιος) *Reburrus, recalvaster.* Conf. T. I, Tim. § 47, ibique Hemsterh. REITZ.

ibid. ἐπίρρινος) Vix credo, alias hanc vocem occurrere, cum Pollux pariter atque Camerarius, ubi de naso tractant ex instituto, ille II, 72, hic p. 110 seq. Comment. utriusque linguae, nullam eius mentionem faciant. Nec Coelius Rhodiginus cum Antiqq. Lect. III, 30, de naso agit, quid hoc sit vocabuli explicat. Sed Gloss. Gr. Lat. Vulcan. ἐπίρρινος, nasutus. GESN.

ibid. ἐς τρίτον οὐρανόν) Manifeste ridet Pauli ἑκστασι, quam phrasi Aristophan. ex Νεφ. 225 exprimit. Ibi enim Socrates coelestium rerum contemplationi intentus, & quid rei ageret, interrogatus, ἀεροβατῶ, inquit, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. GESN.

ead. l. 12. δι' ὕδατος) Neque hic obscurum est, baptismum rideri. GESN.

ead. l. 13. ἰχθῦα) Forte ante oculos habuit auctor illud, quod inter aurea, quae vocantur, Pythagorae carmina relatum est: Ταῦτά σε τῆς θεῆς ἀρετῆς εἰς ἰχθῦα θήσει. Quamquam si sensum magis, quam verba sequamur, in nostris libris etiam Luc. II, 79, scriptum est, τοῦ κατευθύναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης, pro eo, quod alias conversionem vocant Theologi. GESN.

ibid. Παρεισάδευσε) Praepositiones, quibus iunctum est hoc verbum, clandestinum quid, & fraudulentum alias significant, ut in παρεισάγειν & παρείσακτοι, παρεισβάλλειν, παρεισδύσσαι, παρεισέρχασθαι, παρεισπίπτειν, παρεισρεῖν, apparet. Forte id sibi vult Triepho, magistrum illum suum suo iure coelum ingredi, discipulos magistro adhaerentes una clam irrepere. GESN.

ead. l. 14. Ἀσεβῶν χώρων) Possis quidem ad coetum seu

communione impiorum referre, quam *πονηρὸν αἰῶνα κ. τ. λ.* nostri vocant; sed tamen secutus mihi videtur auctor Lucianum suum, qui & de *Luctu* c. 8, & *Ver. Hist.* cap. 17, & alias forte, de inferis, ubi mali puniantur, hac *ῥήσει* usus est. GESN.

ead. l. 15. Ἐπ' ἀληθείας) Quid *ἀλήθεια* apud sacros scriptores sit, nemini ignotum est paulum *θεολογήσαντι*. Sed forte illud sibi voluit Triepho, pro homine habendum non esse, qui humiliter adeo & abiecte de Diis sentiret; per disciplinam autem, quam ipse profiteretur, ab belluino ingenio ad humanum cultum posse traduci, qui non repugnarent. Quod quidem philosophi fere pollicebantur universi. GESN. Nescio, an aliud mysterium lateat, quam ut vulgo accipitur pro *te vera*, uti apud Demosth. de cor. pag. m. 520 f. vel *ἐπ' ἀληθεία* apud Aristoph. *Plut.* 892. REITZ.

Pag. 250. l. 1. Διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι) Verba sunt Euripidis in *Or. v.* 757. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀρνίθας ποιμήτια) Quamquam drama unum est, idque satis longum, quod *ὄρνιθες* seu *Aves* vocatur, haud immerito tamen *τῶν ποιματίων* nomine insignitur, ob crebras per choros, systemata, odas, epirrhemata &c. concisiones, quae bonam partem sententiam etiam per se absolvunt. Locus, qui prae manu est, habetur v. 696 seqq. GESN.

ead. l. 6. Ἐγκεχάραι) Utitur voce & Noster infra c. 17, & Lucian. in *Καταπλ.* seu *Tyranno* c. 4. GESN.

ead. l. 7. Χάος) Exstant etiamnum carmina ista apud Aristophan. *Av.* p. 573 ed. B. quod miror fugisse eruditissimum Grotium, qui not. 5 ad L. I de ver. Rel. Christ. c. 16 ait a Luciano & Suida conservata, cum ipse in *Avibus* esse dixisset, quam fabulam Aristophanis exstare adhuc, eum latere non poterat. Vid. Gall. ad Lactant. p. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Βραδύγλωσσος) Mosē haec non dubia nobis nota indicat. SOLAN. Mosēs *Exod.* IV, 10, *kabar leschon* sese ipse vocat, quod *οἱ δ'* transfutare *βραδύγλωσσος*, & ab his Noster ad insultandum divino vati mutuatus est. GESN.

ead. l. 14. Γῆν ἔπηξεν) Pl. XXIV, 2. Deinde ex Ies. XLIV, 24, *ἐξέτεινα τὸν οὐρανὸν μόνος, καὶ ἐσπέρεωσα τὴν γῆν*. Ceterum observarunt pridem viri doctissimi, vel ideo etiam fiderum in hexaëmero creatorum mentionem a Mose fieri, ut eo magis hominum animos ab eorum cultu, id est, antiquissimo pariter & absurdissimo idololatrias genere avertere.

ret. Si enim creata sunt a Deo sidera, quidni, relicto architecto, honorem opificio deferre, extremae foret stultitiae? GESN.

ead. l. 15. Δρόμον) Τούτων hinc forte excidit negligentia librarii. GUYET.

Pag. 251. l. 1. Ἐκ μὴ ὄντων) Hebr. XI, 3, dicitur ἐκ μὴ φαινόμενων. Nota est Exucontiorum haeresis, quod nominis in eam Arianorum sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi servatoris divinam etiam naturam ἐξ οὐκ ὄντων a Deo esse productam. Unde satis constat, Christianos illorum temporum de creatione ita, ut hic noster, loqui solitos. GESN.

ead. l. 2. Ἐν βίβλοις) Haec sumta ex Apoc. XX, 12, 2, Theff. I, 6, Act. XVII, 31, quivis videt. GESN.

ead. l. 3. Ἦν ἡμέραν) Subaudi καθ' ἣν ἡμ. GUYET.

ead. l. 5. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν) Cum de providentia Dei loquentem audit Triephontem Critias, haud immerito in mentem illi venit absurdi istius Parcarum commentii. Ceterum quod plurium numero dicitur ἐγχαράττουσιν, illud absolute & quasi impersonaliter positum arbitror, fere ut Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, pluralem numerum saepe adhibent, cui tamen phrasi aliquid arcani sensus, & umbram saltem Trinitatis inesse, non est cur negemus. Fieri etiam potest, ut respexerit Critias ad expressam trium in divinitate hypostaseων mentionem. Ceterum postea & hoc idem verbum plurium numero recurrit, & exemtae actionis verba, quae vocant Grammaticorum filii, eodem numero esferuntur: ἐκπέμψουσι, ἐπιστρωννύσουσι, κατὰξουσιν, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 10. Μαθητιῶν) Aristoph. verbum Νεφ. 183. GESN.

ibid. Παρὰ) Sic rescripsimus ex ed. S. pro vulgato περὶ. Vid. nott. ad Afin. c. 2, Vol. VI, pag. 468 huius ed. ad v. περὶ Δεκριανοῦ. Add. supra cap. 9 pr. ubi pro περὶ σοῦ εἰδέναι, quod habent edd. quaedam, recte ex I. & S. itidem repositum παρὰ σοῦ εἶδ.

ead. l. 12. Μοῖραν) Hom. II. Z, 488; allegat etiam Lucian. Apol. pro Merc. cond. c. 8, & Diogenianus Peripateticus apud Euseb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. GESN.

ead. l. 15. Οὐδ' ἐγὰρ) Hom. II. Σ, 117 seq. GESN.

Pag. 252. l. 2. Ἦρως) Quae tanquam Iovis sui ex pellice spurium, muliebribus odiis eum & plus quam novercalibus prosequeretur. GESN.

ead. l. 5. Ἐνθα δ') Hom. II. γ, 128, & Od. H, 196 seqq.

SOLAN. Od. H, 196 seq. Lucian. Apol. pro Merced. cond. cap. 8. Utrouque autem loco pro *γίγνομένω*, quod noster habet, est *γείνομένω*. Et ita etiam Diogenianus ap. Euseb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. Ceterum paulo aliter eandem sententiam poëta effert Il. γ, 127: "Υστερον αὐτε τὰ πείσεται ἄσ-
σά οἱ αἶσα Γεινομένω ἐπέννησε λίνω, ὅτε μιν τέκε μητήρ. GESN.

ead. l. 6. Κατακλώθεις) Scholia parva ad Od. H, 197, & inde Suidas ita explicant: αἱ κατακλώθουσαι καὶ καταμοιροῦ-
σαι ἐκάστῳ τὸ εἰμαρμένον, id est, ipsae Parcae: paulo aliter atque est in Lexico Basileensi, ubi per *accumulationes flami-
num* vox explicatur, quamquam ipsa Suidae verba modo ad-
ducta Graece subiuncta sint. GESN.

ead. l. 9. Ἦδ' ὥς Αἰόλον) Ex Od. ψ, 314, sed immutata. SOLAN. Od. κ, 1 seq. historia ipsa narratur, sed quos No-
ster adducit versus, mutata persona leguntur Od. ψ, 314 seq. Ἦδ' ὥς Αἰόλον ἴκεθ', ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τὸν υἱὸν) Τὸν Σαρπηδόνα. GUYET.

ead. l. 14. Θανάτοιο) Il. Π, 442, & mox v. 459 seq. ubi
versus suppletur vocula δὲ post αἵματοέσσας inserta. GESN.

Pag. 253. l. 3. Διὰ τοῦτο) Id est, evidenter adeo doctrin-
am de Parcarum numine ex Homero tibi probatam dedi,
ut cum omni tua sapientia non habeas, quod contra dice-
re possis. GESN.

ead. l. 5. Τοῦ διδασκάλου) Χριστοῦ scilicet. GUYET.

ead. l. 8. Συγκύρσαι) Epenthesi Aeolica in hoc verbo fre-
quens. Dicitur enim ita pro συγκύραι. Infra tamen cap. 23
συγκυρήσαι eodem sensu a συγκυρέω formatum reperio. Co-
gitare aliquis poterat, legendum forte esse quarto casu,
πράξαντα, ποιήσαντα, ut paulo post pro ἐπιβαλλομένω,
ἐπιβαλλόμενον, certe structurae id ratio exigebat. Sed pot-
est intelligi μοῖραν, vel εἰμαρμένον εἶναι, vel potest pendere
ab ἐπιλέγει. GESN.

ead. l. 9. Ποιήσαντι) Nondum certum mihi est, an πρά-
ξαντι & ποιήσαντι culpa librarii scriptum, pro πράξαντα,
ποιήσαντα, cum ellipsis possit esse τοῦ εἶναι, vel ἀνάγκη.
Sed c. seq. ἐπιβαλλομένω aliud est. REITZ.

ead. l. 10. Διχθαδίας) Il. I, 410 seq. GESN.

ead. l. 13. Ἰκωμαι) Additur apud Hom. φίλην δ' εἰς πα-
τρίδα γαίαν. GESN.

ead. l. 14. Αἰὼν) Benedictus in hoc versu Homericō inter-
cidere passus est αἰὼν, quod servant antiquiores. IENS.

Pag. 254. l. 1. Ὅς ῥ' εὔ) Il. N, 665 seq. GESN.

ead. l. 2. Πολυΐδος) Τὴν Πολυΐδου μαντικὴν inter ea, quae saltatorem nosse deceat, & saltando oporteat exprimere, refert Lucian. de Saltat. c. 49. Meminit etiam Dial. ad Hesiod. p. 487 pr. Mirabilis de Polyido historia est apud Apollod. Biblioth. III, 3, quam credibiliorem explicando facit Palaephatus περὶ ἀπίστων cap. 17. Add. Hygin. fab. 186. Ceterum Πολυΐδος forte dictus διὰ τὸ μάντιν ὄντα πολλὰ εἰδέναι. GESN.

ead. l. 7. Οὐχὶ τῷ Αἰγ.) Lego, οὐ μοιχῶ Αἰγίσθῳ. PALM. Od. A, 35 seq. Palmerius legit, οὐ μοιχῶ Αἰγ. GESN.

ead. l. 9. Ἐπιβαλλομένῳ) Pendet hoc verbum a καθεύμαται. GESN. Non video, rectius dici ἐπιβαλλόμενον, ut vir cl. p. praec. vult; nam dativus ille cohaeret cum praemisso εἰρηκεν & καθεύμαται. Et licet accusativus, praecedente etiam dativo, recte sequatur, (vide supra ad Electr. c. 3) tamen id perpetuum non esse, quin vel minus frequens, quam eundem casum continuari, facile patet; sed iam ipse hoc agnovit. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν πλησίον) Ut in sacris, pro quovis homine, qua notione aliquoties etiam a Luciano adhibetur, e. g. Nescyom. c. 16, & Tyran. cap. 15. GESN. Adde Nostrium de Calum. c. 7 & 10. Et Long. Past. I, 15, ubi recte τὸν πλησίον ed. princeps, πλησίον recentior; licet vicini ibi intelligantur. REITZ.

ibid. Παρὰ τῆς Δίκης) Compara Act. Apostol. XXVIII, 4; prorsus enim eadem res utrobique agitur. Neque hodie multo aliter nostri homines. Videtur autem quasi προσωποποιεῖσθαι hoc loco δίκη, ut saepe a multis, & a Luciano in Bis Accusat. factum, ubi loquentem & ius dicentem introduxit. Add. Clemens Protrept. pag. 16. Hesiod. intra octo versus huic vocabulo quatuor diversas potestates subiecissee observat I. Cleric. Ar. Crit. P. II, f. 1, cap. VI, § 15, ubi provocat etiam ad Silv. phil. c. 5. GESN.

ead. l. 14. Οὐδέ σ' ὄκα δέμις) Locum Homeri qui inspexerit, facile illud δέμις expungendum esse, mecum sentiet; quod unde aut cur investum sit, miror. SOLAN. Versus distortus ex Il. I, 416, ita posset restitui, οὐδέ κε σ' ὄκα δέμιστι τέλος θανάτοιο κιχέειν, qua ratione sensui etiam consultum foret melius. Vix enim, nominativum δέμις posse adverbii vicem sustinere, arbitror. GESN.

Pag. 255. l. 1. Βίβλοις τῶν ἀγ.) Liber vitae ex nostra disciplina vocatur. Vid. Phil. IV, 3, Apoc. XX, 16 &c. GESN.

ead. l. 3. Ἀνακυκλείς) Supra cap. 2 Noster, & Lucian. Nigrino cap. 6, eo sensu hoc verbum adhibent, ut significet recolere memoriam rei, eamque quasi ruminare, quae solemnis etiam est significatio, (an enim distinguant veteres duō verba ἀνακυκλέω & ἀνακυκλώω, non habeo certi quid dicere;) sed est aliquid apud Longinum *περὶ ὕψους* Sect. 22, quod huic loco & rei melius videtur convenire. Nimirum de hyperbato agens, εἴτ' αὖθις, inquit, ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλούντες, ad institutum rursus sermonem re-
versū. Hanc proinde rationem in interpretatione secutus sum. GESN.

ead. l. 4. Τὰ τῶν Σκυθῶν) Forte cum respectu ad Coloss. III, 11. GESN. Vid. nott. Gaulmini in vitam Moſis p. 313. LA CROZE.

ead. l. 6. Χρηστὸς) De hac voce disputatum in dissert. § 21. GESN. Vid. Huet. Dem. Evang. p. 61. Et Lactant. L. IV, c. 7. LA CROZE. Ac Dissert. Rossal. de Christo in Chrestum mutato. REITZ.

ibid. Ἐν ἔθνεσι) Vel hinc manifesto Christianum arguere licet. Sed errant mea quidem sententia omnes, qui vocem *χρηστὸς* a vulgari & trito sensu aliorum trahere conantur. SOLAN. Ἐν ἔθνεσι) Vox sacris fere scriptoribus propria, eos, qui extra ecclesiam sunt, significat. Qua ratione novum sententiae nostrae, de *χρηστῷ* neque Christo neque Christiano, argumentum accederet. Si enim *ἔθνη* seu gentes sunt, qui non sunt Christiani, qui dicere potest Triephon, illos ex gentibus scribi in libro vitae, qui sint Christiani? Bonos autem viros esse inter gentiles, quis neget? & notum est, Christianorum etiam multos iis gentiliū, qui honeste viverent, salutem aeternam denegare non aulos. GESN.

ead. l. 9. Εὐστόμει) Ex Aristoph. *Νεφ.* 831 seq. ubi legitur *εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἰπὴς φλαῦρον ἀνδρας δεξιούς*. Unde suspiceris, & hic legendum *θεὸν δεξιόν*. Syntaxeos certe ratio id exigebat; nisi dura satis ellipsi τὴν κατὰ omisſam dicamus. Ceterum nomen *δεξιός*, Dei epitheton, illustravit Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 32. GESN.

ead. l. 10. Κατηχούμενος) Proprium Christianorum verbum. Res notior est, quam ut ei diutius immorari opus sit: observo tamen, in *Asino* de animali usurpari, cum docetur; & in *Z. τρ.* quod opusculum certe Lucianeum est, de pueris c. 39, qui locus probe observari meretur. SO-

LAN. Manifeste ad Christianorum Catecheses alludit, & Catechumenos. GESN.

cad. l. 11. Ὡς δ' ἔρριν) Ex scriptura sacra petita haec imago. Vid. Pl. CII, 25, CIV; Hebr. I, & Es. XXXIV, 4. Quamquam aliis paulo verbis res eadem repraesentatur. Clem. Alex. p. 30 C. SOLAN. Ita οἱ δ' Pl. CIV, 2, ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὥσπερ δ' ἔρριν. GESN.

cad. l. 14. Σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι) Dativi absolute positi, ut alias genitivi. Vid. Er. Schmidius ad Matth. VIII, 1. Ita Lucian. Prometh. c. 6, ἐπιτραπέντι σοὶ μοιράσαι τὰ κρέα. Vix enim est, ut ad sequens μοχ σεαυτῷ referas, cum nescio quid inconcinni pariat, & redundans, atque a facilitate Luciani alienum. Ceterum argumentatio ipsa nimium quantum vacillat. Quam multa servorum fugiant dominos, qui ex vita quotidiana nondum didicit, discat ex Comicis, quotquot sunt, omnibus. GESN.

cad. l. 15. Κατασκευάσαντι — σε διέλαθεν) Ut ἀνακόλουθον in his cum Gesnero agnosco, ita in illis Prometh. 6 non opus credo idem statuere: nam cum ἐγὼ ἐπιτρέπεται τοῦτο amet construi, adeoque & σοὶ τοῦτο ἐπιτραπέντι regulariter dicetur, quando aliud verbum dativ. postulans accedit. Itaque ibi nexus erit, ὅτι ἐφύλαττες σεαυτῷ ἐπιτραπέντι σοὶ μοιράσαι τὰ κρέα: adeoque abundantia pronominis fuerit potius, quam ἀνακόλουθον. Si cui tamen secus videtur, ei non magno opere contenderim. REITZ.

Pag. 256. l. 3. Διαδραμεῖν) Frequenter veteres Deo illum percurrendi omnia actum tribuunt; quidam etiam θεὸν ἀπὸ τοῦ θεῖν dictum volunt. Plato in Phaedro, atque ex illo Athenagoras Legat. pro Christ. p. 94 ed. Dechair. ὁ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, ἐλαύνων πτηνὸν ἄρμα, κ. τ. λ. in quam eius ῥῆσιν ἀποσκόπτει Lucianus Revivisc. c. 22. Forte ita si non sentiendi, certe loquendi occasionem dedere vetustissimi idololatrarum, qui in sole, unico aut summo numine, cursus inprimis velocitatem incredibilem, omniumque rerum curatissimam quasi inspectionem mirabantur, (Il. Γ, 277: Ἡέλιος δ' ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις) unde illa etiam πάντα θεὸς βλέπει, θεοῦ ὄμμα, & similia forte orta sunt. Plura habet in hanc sententiam Macrobius Saturnal. I, 17 seq. inprimis c. 24, & Iulianus laudatione in Solem. Minime autem haec eo a me disputantur, ut providentiae Divinae vel ex rerum creaturarum consideratione, vel ex traditione, notitiam gentiles habuisse, negem. Ta-

Deo, quod per metaphoram haud insolentem locus, qui prae manibus est, alique id genus explicari commode possunt, quemadmodum de mente humana Thales apud Diog. Laërt. I, 35, τάχιστον νοῦς, διὰ παντός γὰρ τρέχει. Unde nec sacrae literae Deo currum tribuere dubitant. GESN.

ead. l. 4. Κότταβος) An τῷ μάνει ἀνθρωπίσκῳ similes? Tzetzes. GUYET. Converti *cottabus*, auctore Plauto, quamquam ille facetiarum magister ad aliam rem vocabulum detorquet. Locus est in Trinum. IV, 3, 4: *Cavesis tibi, ne bubuli in te cottabi crebri crepent*. Scilicet ludi genus est, cum vini reliquiis de poculo ad solum vel pelvim subiectam elidendis, sonus certa arte excitatur. Res vel ex Lexicis & Plauti Commentatoribus nota. Id igitur vult Triepho: Dii tui, o Critia, adeo contemptui sunt & deridiculo sapientioribus, ut inde, quod illi rerum omnium sunt ignari, progredi ad negandam veri numinis providentiam minime fas sit; ea ratione, ut illi, qui a muribus negat domum magnificam posse exstrui, mirum non videri debet, si id possunt homines. GESN.

ead. l. 6. Καί με — παθεῖν) Ἀνακόλουθον est, vel ellipsis satis dura verbi ἐποίησας, qua ratione etiam locutus videtur magister nostri, Lucian. in Contemplant. cap. 2: σὲ δὲ αὐτὸν κωλύσει, (τὸ πρᾶγμα vel ἡ διατριβὴ) ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα καὶ τὴν πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν (ποιήσει.) Si enim ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum κωλύσει subaudias, contrarius dicentis scopo sensus emerget. Aliter tamen vir doctiss. Ienius in Lect. Lucian. pag. 132, qui ὡς post ἔργα putat excidisse: quod magis probarem, si legeretur ζημιούσθαι. GESN.

ead. l. 7. Παθεῖν) Sed vid. Hemst. ad Contempl. § 2. REITZ. *ibid.* Ἀνθρωπος ἀναπέφνη) Refertur ad id, quod supra Critiae promiserat Triepho, καὶ σὲ ποιήσω ἐπ' ἀληθείας ἀνδρῶπον. GESN.

ead. l. 8. Ὡστε τοῦτον τὸν θεόν) Iam demum igitur post longissimam quasi digressionem ad propositum sermonem reditur. Cum enim per Iovem iurare vellet Critias, id, quod narraturus esset Triephonti, non esse magicum aliquod carmen, locum ille nactus totum Deorum concilium coelo exturbat, Parcisque sua eripit cum ipso fuso flamina, doctrinam denique de Deo & providentia veriore profert, quibus ita transactis, redit denique Critias ad iusiurandum, dicitque hunc a Triephonte sibi indicatum Deum se adlice-

re tentato superius aliquoties iuriurando, ut scilicet firmum tandem aliquando fiat. GESN.

ead. l. 10. Εἴπερ ἐκ καρδίας) Vid. Aristoph. Νεφ. pag. 45. SOLAN. Aristoph. Νεφ. 86: 'Ἄλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς. GESN. Locutio scriptoribus sacris familiaris; vid. Evang. Ioan. VIII, 37; Rom. VI, 17 &c. REITZ.

ibid. Ἐτερεῖόν τι) Γρ. ἑτεροῖόν τι. GUYET. Alias ἑτεροῖόν scribi solet, neque altera forma usquam, quod sciam, apparet. Cum tamen, quos videre licuit, editi eam servant, mutare nolui, licet saepe in sphalmata eadem consentiri deprehenderim. De re ipsa quod est, videtur hic auctor argutari voce ἕτερον, quae sequitur, ut supra fecerat verbo ἐπωμώσατο. GESN.

ead. l. 12. Ἐτερον) Homericum, e. g. Il. I, 313: "Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει. Lucian. Apol. pro Merc. Cond. cap. 6: Ἐτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα δὲ λέγων. GESN.

ibid. Κεύσης μὲν) Μὲν κεύσης ed. Gefneri, forf. errore operarum; nam in al. edd. recte κεύσης μὲν ad versum. In *Amst.* μὲν κεύση, quod ad versum etiam bonum. In Hom. l. d. est: "Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει. — Et Lucian. pro Merced. cond. c. 6, ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων. Sed & ego μὲν ante κεύση collocatum malim; modo in media forma locum haberet. REITZ.

ead. l. 14. Κατωχριάσω) Pertinet ad illud, quod ab initio Critiae dixerat Triepho, ὃ χροῖς τέ σευ εἶλε παρειάς. Sed quae haec est infania? prius caveri iureiurando sibi iubet, ne malum ex auditione nanciscatur, iam eadem omnia vult ipse in se experiri, quae ante Critias. GESN.

ibid. Ἀλλοιωθῶ) Supra ὅλον σεαυτὸν ἡλλοίωκας. GESN.

ead. l. 15. Ἀπαυδήσω) Peculiarem apud Graecos vim habent dicendi verba, si cum ἀπὸ coniungantur. Praeter enim abnuendi vel negandi significationem, quae prima est & naturalis, defectionem aliquam virium notare videntur, ut aliquis cogatur *renuere* laborem, vel longiorem etiam vivendi moram. In praesentia tantum ex Luciano quaedam in hanc rem afferemus. Igitur hoc ipso ἀπαυδῶν qua diximus ratione usus est de Merc. Cond. c. 39, πρὸς τὴν δερσείαν σκάζοντα καὶ ἀπηνυδηκότα de Luclu sub fin. f. c. 24, ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηνυδηκότας. Ἀπαγορεύειν autem idem auctor ita adhibuit: in Cataplo f. Tyranno cap. 18, οὐ γὰρ δέδρα μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ de Gymna-

fiis c. 24, πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν. Ita in Icaromen. c. 20 Luna conqueritur: ἀπείρηκα πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα. Vid. Pe. Fab. Agonist. I, 8. GESN.

ibid. Ἄλλ' ὥς) Senarius. GUYET.

Pag. 257. l. 1. Ἐκπληξιν) Ut supra c. 6, κατὰ πληξιν, pro sermonibus ἐκκληκτικοῖς. GESN.

ead. l. 4. Παρὰ τοῦ πνεύματος) Mirum, nisi respicitur ad Act. I, 8, λήψεν δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς. GESN. Conf. I. Elfner. ad Evang. Matth. X, 20. REITZ.

ead. l. 6. Δέγμενος) Il. I, 191, de Patroclo Achilli lyram tractanti ausculante. Lucianus etiam utitur in Amoribus fin. GESN.

ead. l. 9. Ἐφῦντο) Lucianus Hermot. c. 9 f. προσφύς ἀν' ἀπέτραγε τὴν ῥίνα. Et ita in Lapithis cap. 44. Adeo igitur auribus ora admovebant, de quibus Noster loquitur, ut viderentur eos morfu sibi decerpere invicem voluisse. GESN.

ead. l. 10. Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις) Athenaeus XIV, 7, inter saltationum genera, Ἦν δὲ ὁ σκῶψ τῶν ἀποσκοπούντων τὸ σχῆμα ἀκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκρυπτότων. GESN.

ead. l. 13. Πολιτικὸν) Politicum vocat, quod tanquam Peraequator seu ἐξισωτὴς aliquam τῆς πολιτείας partem administraret. Gregor. Nazianz. epistola 197 scripta est ad τοὺς πολιτευομένους, quos obiurgat, quod Theoteco ex arte, quam profiteretur, ζημίαν, ut odiose vocat, hoc est, tributum imponerent. Ita oratione IX, p. 155, eidem Episcopo τῆς πολιτείας ἐπώνυμοι, & p. 156 οἱ ἐν πολιτείᾳ, sunt ἐξισωταί, seu Peraequatores. GESN.

ead. l. 14. Ἐξισωτὴν) Vid. Suid. & not. & Plut. v. 1464, 1. SOLAN. Recentiores Lexicographi hanc vocem, ceu labentis, puto, Graecitatis, omittunt: Suidas & Hesychius per ἐπόπτης simpliciter explicant. Varinus addit ἀναγραφῆς, cum quo conveniunt Glossae MSS. apud Cangium in glossario, qui ceteroquin ex adductis auctorum locis vim vocabuli satis explicat. Antiquiorem non laudari Eusebio; in disputatione iam dictum § 28. Inscriptio etiam, quam ad Eusebii l. c. ex Grutero 361, I, profert Valesius, Constantini M. aevo non potest esse antiquior. Siquidem L. Aradius Valerius Proculus, cui posita est, Consul fuit A. D. cccxxxx, Collega Acindyno, quod probavit Th. Reinseus classe VI Inscript. 122, p. 459. Rem ipsam diligen-

ter exposuit Iac. Gothofredus ad tit. 11, 13, Codicis Theodosiani *de Censitoribus, Peraequatoribus & Inspectoribus*. Eo autem summa reedit: Peraequatores, Gr. ἐξισωταί, fuere, qui quantitatem seu modum census aequarent, ut aequabilitas inter tributarios servaretur. Erant igitur quasi retractatores census, unde ἐπανόρθωσιν illis tribuit Gregor. Nazianz. Ep. 198, cuius exstat etiam peculiaris oratio, nona scilicet, quam, ut titulus habet, εἰς τοὺς λόγους, καὶ εἰς τὸν ἐξισωτὴν Ἰουλιανὸν, amicum suum, habuit, quem rogat, ut & alias aequum se praebeat, & speciatim τῷ τῶν ἱερῶν χορῷ, qui nihil pro Caesare haberent, omnia pro Deo, parcat. Ceterum in ipsa oratione ἐξισωτὴν eum non vocat, sed γραφέα. In notis monetur, alios ἀπογραφέα legere, φόρων γραφέα alios, quo confirmantur, quae paulo ante de nomine diximus. Huc facit etiam illud, quod Epist. 166 eundem Iulianum rogat Nazianzenus, ut aliquot Clericos ἀπὸ τῆς γραφῆς liberet. Ex Epistola autem 168 apparet, Iulianum voluisse, κοινῶν sibi esse Gregorium τοῦ κατὰ τὴν ἐπανόρθωσιν σκέμματος, quod ille tum renuit, eumque hortatur, ut, si quid male ante constitutum sit, id corrigat. Ex his satis puto constare, qui fuerint illo tempore ἐξισωταί, & quam parum accurate Iac. Gutherius de Offic. domus Aug. 3, 27, scripserit simpliciter ita: Peraequator est, qui desertos agros patrimoniales aliis in emphyteusin dat, Censitor alibi dictus. GESN.

Pag. 258. l. 1. Παραγωνισάμενος) Lucian. Iov. Trag. c. 16, καὶ δὴ παραγωνισάμενος τοὺς πολλούς. GESN. De hoc verbo vid. si quid opus, Hemsterh. ad Timon. ed. min. p. 115, quae maiori non inseruit. REITZ.

ead. l. 3. Χαρίκενος) Manifesto iam Christianos irridet. Quae repentina haec mutatio est? Dicam. Ab homine gentili non crederetur scriptus Dialogus, nisi aliquid in eos inclementer dictum foret. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπισσευρμένον) Tractum & languide. GUYET. Navigio f. Votis p. 492, de Aegypto puero: ἐφθέγγετό ἐπισσευρμένον τι. Interpres: dissolutum & incompotum quiddam. Quam recte, non disputo. Hic autem de screante sermo est: non absurde igitur a me versum esse arbitror. In Gallo c. 10, ὑπέβηπτε, καὶ ἐνεχρέμπετο μύχιόν τι. GESN.

ead. l. 6. Ἐπιφθέγγεσθαι) Foran ὑποφθέγγεσθαι. GUYET.

ead. l. 7. Οὗτος ὡς προεῖπον) Obscurissimus hic locus, & ut Nostri verbo utar, διενειλημένος. Videbo tamen, an

clarior opera mea possit fieri, veniam praefatus, si non ubique rem acu tetigisse visus fuero. Videtur igitur hoc velle Critias: convenerant Christiani aliquot, Monachi forte & Ascetae, de iniuriis Iuliani Apostatae in Christianum nomen, Clericos inprimis, conquerentes, & spe meliorum temporum praesentia mala levantes, seu meliorem Iuliano, cui interitum vovebant, successorem sponderint, & iam animo destinarint, cuius eos insimulat Critias; seu, quod probabilius videtur, Christi servatoris opem, quam verbis, ad rem, de qua conquesti fuerant, accommodatis, exprimunt, certa spe praeceperint. Horum, vel unius ex his, verba quaedam a se, ut solent, qui alterum exagitant, interpolata & calumniose detorta profert iam Critias, quae accuratius erunt consideranda. GESN.

ibid. Καταλείπει ἐλαττισμοὺς) Forſan καταλέγει. Et ἐλαττισμοὺς ab ἐλλείπω, quod est ab ἐλλείπω. GUYET. A posteriore vocabulo videtur pendere sensus verbi prioris. H. Stephanus: ἐλειπασμὸς dicitur legi alicubi apud Lucianum, sed perperam, ideoque Lascaris pro eo reponendum censuit ἐλλειπασμὸς, reliquiae. Alii ἐλλιπασμὸς, saginatio, a λιπαίνω. Ego putaverim, similem vim habere apud Nostrum ἐλλειπασμοὺς, ei, quam habet coniugata vox ἐλλείμματα, qua utuntur Graeci scriptores, cum dicere volunt id, quod Latine sunt reliqua, quomodo appellantur ea, quae fisco ex praerito debentur, ut fusc docuit Iac. Gothofredus ad L. I Cod. Theod. de indulgentiis debitorum. Add. Spanh. de Usu & Praest. Num. diss. XIII, p. 552 seq. ubi inter alia observat, quod ad rem nostram facit, ἐλλείμματα esse Constantinei aevi, Iuliani, Themistii &c. reliquos λοιπὰ & λοιπάδας dicere. Dico similem; non plane vim eandem. Ἐλλειπασμὸς, puto, est conniventia circa ἐλλείμματα, cum patitur Peraequator, quosdam nihil dare, & immunitatem illis indulget, in describendo & peraequando censu. Haec de Peraequatoris sententia, & spe eorum, quibus ille indulget, plane non debentur in posterum. Alii, quibus iniquum id videtur, vocant reliquationes, ἐλλείμματα, & Peraequatoris factum ἐλλειπασμόν. Constat ceteroquin, parce satis Iulianum indulsisse reliqua, quod Ep. 47 de se testatur. Et Ammian. Marc. XVI, 5: Denique id eum ad usque imperii finem & vitae scimus utiliter observasse, ne per indulgentias, quas appellant, tributariae rei concederet RELIQUA. Norat enim, hoc facto se aliquid locupletibus additurum &c. Inprimis autem Clericis du-

Lucian. Vol. IX.

rum valde & iniquum eum fuisse, non ignotum, cuius rei insignia aliquot specimina profert Iac. Gothofredus ad l. 4 Cod. Theodof. *de lustrali collatione*, & locis, ad quae ibi lectores remittit: cum tamen quasi suo quodam iure immunitatem a publicis oneribus sibi dari postulaverint, quod praeter plurimas Codicis tum Iustiniani tum Theodosiani leges, testantur aliquot Nazianzeni loca modo a nobis adducta, in ἐξισωτῶν declaratione, quibus perit a Peraequatoribus, ut Monachis atque Sacerdotibus velint parcere, qui pro Caesare nihil, omnia pro Deo haberent. Ad has igitur quasi praeteritiones τῶν ἐξισωτῶν, ubi incensos praetermittebant Clericos, τοὺς ἐλλειπασμοὺς refero, & τὸ καταλείπειν explico de non novanda, sed in statu suo relinquenda, ista praeteritione. Hoc quidem proprie significat καταλείπειν. Quod praesens posuit auctor pro futuro, rem certam forte indicare voluit, aut dedit futuro secundo καταλιπεῖ. Καταλύσει Heumannianum, aut, quod alias suspicabar, καταλείψει a verbo καταλείφω, ad abolitionem reliquorum pulchre conveniunt; sed non ita bene ad ἐλλειπασμοὺς τῶν ἐξισωτῶν, quales descripsimus: quos quidem legibus posteriorum Imperatorum relictos, quin confirmatos & auctos, immunitate ecclesiis & bonis ecclesiasticis concessa, satis constat. GESN. Καταλύσει legit Heumann. Poec. p. 252. REITZ.

ead. l. 8. Τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς) Studiose, puto, hic cavillatur, cum Christiani non de novis tabulis, dissolvendoque per unam epistolam aere alieno, locuti sint, sed de debitis, quorum in dominica oratione mentio est. GESN.

ibid. Ἀποδώσει) Lege ἀποδίδοσι. GUYET.

ibid. Καὶ τὰ τε) Hocce καὶ delendum monet Heumann. Poec. p. 252 f. REITZ.

ead. l. 9. Ἐνοίκια) Proprie conductarum aedium merces, quam dissolvere & privatae & publicae liberalitatis genus fuisse, docet v. g. Lucian. Cronosol. p. 617. Vid. Casaub. ad Sueton. Iul. c. 38. Gron. de Pec. Vet. I, 2, p. 57. GESN.

ibid. Εἰραμάγγας) Et hoc conclamatum est, nisi forte in glossariis recentioribus aliquid restet subsidii. Barbariem harum vocum miratur mecum Kusterus. Vid. Λεξ. cap. 4. κατόπιν τῶν Κυριμάντων, & an huc pertineat. SOLAN. Varia in mentem venire viris doctis de emendanda hac voce. Ac τοὺς, non τὰς, omnes volunt: pro εἰραμάγγας autem ἱερομονάχους Heumannus, ingeniose, ut lo-

let; sed vereor, ne Iuliani etiam aevo sit illud nomen recentius. Εἰρωνευτὰς Neuburii, viri & ipsius ingeniosissimi, ferrem, si de Socraticis philosophis sermo esset. Ονειρομάν-
 τεις huic loco apti, sed quis capite diminuit & prima illos
 syllaba truncavit? Εἰρηναρχαί aliquamdiu mihi placebant,
 nec sine causa, quod praemium Sophistis dari solitum εἰ-
 ρηνάρχια, ut ex Aristidis vita constat. Vid. Masson. ad A.
 169, n. 13. Et generatim Iac. Gothofredus ad C. Theod.
 de Irenarchis. Putabam ergo, promittere sibi Sophistas, qui
 hic inducuntur, Christianos a successore Iuliani Irenarchias.
 Sed post annos xxv redeunti ad prima nostra cogitata,
 visum est, nihil adhuc illis prolatum esse vel a me vel ab
 aliis melius. Non fieri hoc solius φιλαυτίας vitio, inde con-
 iicio, quia recentior cerebri nostri foetus sunt εἰρηναρχαί.
 Reponantur itaque φροντίδες πρώται, iam τρίται, atque adeo
 δευτέρων forte σοφώτεραι. Compositum nempe arbitror no-
 men ex εἰρα & μάγανον, vel μαγανεύειν. Ac posterioris
 quidem haud obscura est significatio; de praestigiis enim
 faciendis, aliisque dolis aut machinamentis adhiberi solet.
 Εἰρα vel ἰρα, autem concionem significat, locum, ubi con-
 ciones fiunt, forum &c. apud Homer. e. g. Il. Σ, 531,
 ἰράων προπάροιθε κ. τ. λ. & Hesiod. Theog. 804. Esset igitur
 εἰραμάγγης concionum integrarum deceptor, praestigator.
 Sed, magis fere mihi arridet, quod Eustath. ad Homer. l.
 c. pag. 1218, 15 Basf. non ἐκκλησίαν tantum, sed μαντείαν
 etiam τὸ εἰρα ex quorundam mente ait significare, ut adeo
 εἰραμάγγης dicatur, qui vaticinia crepat, usque tum se, tum
 alios decipit, quod quidem auctoris consilio apprime con-
 venit, qui divinationes & mala omina Christianorum de re-
 publica dedita velut opera deridenda sibi sumserit. GESN.
 Vid. Senec. Ep. 95, p. 474. Et Greg. Turon. hist. Franc. L.
 V, § 29. Lege καὶ τοὺς χειρωνάκτας. LA CROZE.

ead. l. 10. Μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης) Intelligo per ellipsin
 praepositionis ἀπὸ vel ἐκ. Plene Philo, vel quisquis auctor
 est libri de mundo in fine, p. 1172 A. Παντελὴς εὐήθεια τὸ
 γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι, aestimare
 antiquitatem generis humani ex artibus. Ad locum nostrum hoc
 pertinet: ad artem, quam quis exerceret, respiciebant in
 censu constituendo οἱ ἐξισῶται. Nazianzenus Epistola 197
 ad τοὺς πολιτευομένους, quos eisdem esse ac Peraequatores,
 antea dictum est, lepide illos incusat, quod neque a Dio-
 genis pera sibi temperaturi essent, sed & illi manum inie-

ἔστι, τέχνην ἐπικαλοῦντες αὐτῷ τὸν τρίβωνα, καὶ τὴν βακτηρίαν, καὶ αὐτὸ τὸ κεκτῆσθαι μηδὲν ἐκ τῆς φιλοσοφίας. Ille igitur, quem Charicenus exspectat, quisquis etiam sit, tantum abest, ut propter artem tributis quemquam vexaturus sit, ut ne de arte quidem sit interrogaturus, sed promiscue omnes (etiam pravissimos impostores) in beneficiorum communionem & ad vacationes munerum recepturus. GESN. Τὰς τέχνας emendat Heum. Poec. p. 254, artesque liberales, praecipue Rhetoricam, τέχνας vocatas probat. REITZ.

ead. l. 13. Χλευόχαρμος) Utrique Prophetarum ab inanitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod futurum annuntiarent, nomen facit: respicitque ad κενὰς ἐλπίδας, quas supra c. 4 iis exprobrarat. Χαρίκενος, qui κενὰς χάριτας pollicetur, Χλευόχαρμος, cuius nugax & illusorium est gaudium. GESN.

ibid. Τριβώνιον) Habitus ascetae, quem etiam describi puto verbis, quae sequuntur: κακοείμων, ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην. De tonsura post erit agendi occasio. GESN.

ead. l. 15. Ὡς ἐπεδείξατο) Ὡς hic, & inferius c. 23, ὥς εἰ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν, accipitur ἀντὶ τοῦ ὅτι ἀφηγηματικοῦ, cum obliquam orationem in rectam commutamus. De utroque agit Devarius. Quod ad rem ipsam attinet, crediderim respici ad coelestem aureamque Hierosolymam, ut in Apocalypsi divinitus est Iohanni repraesentata; sub quo schemate felicia sibi tempora promittunt Christiani. GESN.

Pag. 259. l. 1. Ἀναγεγραμμένον ὄνομα) Τὸ ἔχων hic desiderari videtur. GUYET. Non desideratur, si ἐπεδείξατό μοι ὄνομα coniunxeris. REITZ.

ead. l. 3. Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου) Posterioris liber ad nostram usque aetatem pervenit: de priori Plin. XVII, 25, videndus, unde de prodigiis scripsisse discimus; meminit & Aelian. V. H. XII, 64. Huic Alexander credulitatem addixerat, ut ait Curtius, qui eius passim meminit; ut & Plut. Alex. sed ab eo de divinatione scriptum aliquid nullibi reperio. Vid. etiam Pott. 294, 1, & Rigaltium ad Artemidorum I, 33. Telmissensibus inventionem artis tribuit Clem. Alex. p. 111 B. qua somnia coniectabant. Respicit nempe hunc Aristandrum, cui ea patria cap. seq. & Plut. l. c. Lycius dicitur apud Philostr. 350, ubi id notae expediunt. SOLAN. Aristander Alexandro magno in itineribus

& bellis comes. Meminit eius Clem. Alex. Strom. I, pag. 334 d. Curtius I, 11, 14, Arrian. Ἀναβάσ. III, 2, Artemidorus Onirocrit. I, 26, p. 217 ed. Rigalt. GESN.

ibid. Ἀρτεμιδώρου) Artemidorum quando scripsisse putemus; in dissert. nostra § 10 dictum. Respicit autem forte Noster ad Onirocrit. II, 5, ubi aurum mali esse ominis dicitur, non propter se quidem, sed propter quantitatem; si nimium appareat, aut supra dignitatem somniantis. Eod. libro cap. 63, p. 149, τὰ πολλὰ, inquit, χρήματα καὶ νομίσματα ἔχειν φροντίδας καὶ λύπας σημαίνει, & c. 64, p. ead. ὁ πολυχρήματος θησαυρὸς λύπας καὶ μερίμνας σημαίνει, καὶ θάνατον προαγορεύει. GESN.

ead. l. 5. Τὰ χρέα πληθυνθήσεται) Ita non somniorum tantum coniectores, Artemidorus II. CC, & Astrampsychus p. 144 Mantissae Meursii ad lib. de Luxu Romanorum, χρυσὸν κρατῶν, ἀπρακτὸς ὢν θέλεις ἔσθ' sed etiam, tanquam in vulgus nota res in proverbium abiit. Lucian. Gallo c. 1, σὺ δὲ ὄρα, ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώτης ἀνεχρόμενος. Theocritus Idyll. 22 f. Piscatores ita claudit: μὴ σὺ θάνης λιμῶ, καὶ τοὶ χρυσοῖσιν ὄνειροις. Alias, qui magnas opes dicere volebat, tantas esse dicebat, quantae in infomniis apparere soleant. Theocrit. iterum Idyll. IX, 16: — ἔχω δὲ τοι, ὅσ' ἐν ὄνειροις φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαῖρας. Schol. ad h. l. ὥσεί ἐλεγε περιουσίαν ἄρθρον, τοιαῦται γὰρ αἱ ὄνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος,

οὐδ' εἰ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. GESN.

ibid. Ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως) Nisi scriptor hic alias parum accuratus esset, suspicarer illum dedisse ἀνὰ λόγον, cum praesertim notae, quibus ον & ὡς exprimitur, tenui discrimine distent. Sententia aperta: quo quis plus reddidisse & dissolvuisse aeris alieni somniat, tanto profundius aere alieno mergetur. GESN.

ead. l. 8. Λευκάδα πέτρην) Eurip. (pag. 568 B.) SOLAN. Homer. Od. Ω, 11, de animabus procorum Penelopes ad inferos euntibus: Πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥῶας καὶ λευκάδα πέτρην Ἥδ' παρ' ἡελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων. Eustath. p. 821, 4 Bas. ἰστέον ὅτι λευκάδα μὲν πέτραν ὁ μῦθος πρὸς τῷ ἔδῃ πλάττει, ἢ κατ' ἀντίφρασιν. μέλας γὰρ ἐκεῖ σκότος· ἢ καὶ διὰ τοὺς ἐσχάτους τῆς ἐκεῖ γῆς τόπους, οὓς εἰκὸς τὸν ἥλιον εἶτι διαλευκαίνειν δυόμενον. Aristarchus νεκυῖαν universam, i. e. τὴν ὡς ῥαψωδίαν Odyss. obelo confixerat, & hoc inter alia argumento fuerat usus: ἀλλ' οὐ-

δὲ ἔοικεν εἰς ἄδου λευκὴν εἶναι πέτραν· huic respondet Scholiaſta minor ſub initium βαλφιδίας, τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν ἐστραμμένα αὐτῆς λευκαίνεσθαι. Audiamus etiam Heſychium, qui, quae hac de re habet, ex Homeri Schol. antiquis deſcripſiſſe videtur. Ita autem ille: λευκάδα πέτρην. διὰ ταύτης λέγεται τῆς πέτρας τὸν ὠκεανὸν φέρεσθαι. ἢ ἀλλογορικῶς τὸ στόμα ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. διὰ τὸ τοὺς ὁδόντας λευκοὺς εἶναι. αἱ γὰρ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων διὰ τοῦ στόματος ἀνέρχονται. Haec λευκὰς πέτρα forte eſt Manalis lapis; de quo Feſtus, Manalem lapidem putabant eſſe oſtium Orci, per quod animae inferorum ad ſuperos manarent; qui dicuntur Manes. Hanc λευκάδα πέτραν Albion Inſulam ſ. Britanniam ſuam interpretatur doctiſſ. Barneſius ad locum Homeri, & ad Eurip. Helenam 1692, ubi inprimis Tzetzen, Lycophronis Scholiaſten, ſuffragatorem citat. Certe hoc illud iuvare poteſt, quod δῆμον ὄνειρων ſubinde beata illa inſula & bonarum rerum feraciſſima emittit, e quo populo forte ipſum hoc eſt, quod de Albio nobis narrat Barneſius. GESN.

ibid. Δῆμον ὄνειρων) Orpheus Argonaut. v. 1140, Ἀρρήκτους αἶδαο πύλας καὶ δῆμον ὄνειρων coniungit. Euſtath. l. c. τὸ δὲ δῆμον ὄνειρων ὡς ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ſωματοειδῶν εἶπε, νύκτωρ ἡμῖν ἐκείθεν δῆθεν ἐπιφοιτῶντων. Schol. min. τὴν νύκτα ἐν ᾗ φαίνονται οἱ ὄνειροι. Porphy. de antro nympha- rum pag. 121 Barneſ. δῆμος δὲ ὄνειρων κατὰ Πυθαγόραν αἱ ψυχαί, αἷς ſυνάγεσθαι φησιν εἰς τὴν γαλαξίαν, τὸν οὕτω προσαγορευόμενον ἀπὸ τῶν γάλακτι τρεφομένων κ. τ. λ. quocum conſentit Diog. Laërt. in Pythag. 8, 32: εἶναι τε (φησὶν ὁ Πυθαγόρας) πάντα τὸν αέρα ψυχῶν ἐμπλεῶν, καὶ τούτους δαίμονας καὶ ἥρωας νομίζεσθαι καὶ ὑπὸ τούτων πέμπεσθαι ἀνθρώποις τοὺς τε ὄνειρους, καὶ τὰ σημεῖα νόσου τε καὶ ὑγείας κ. τ. λ. Ego crediderim, de tantis myſteriis ne per ſomnium quidem cogitaſſe bonum Homerum, ſed per ὄνειρους ſimpliciter intellexiſſe defunctorum animas, quas εἶδωλα, voce de ſomniis adhiberi ſolita, vocat, e. g. Odyſſ. A, 212, 601, Od. γ, 355. Adde Virg. Aen. IV, 654, &c, qui locus vel maxime huc facit, Aen. VI, 696 ſeq. ubi umbram Anchifae patris complecti vult Aeneas, ſed Ter fruſtra comprehenſa manus effugit imago, Par levibus ventis, volucrique ſimillima ſomno. Quod expreſſum eſt ex Od. A, 306: Τρις δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιὴ ἵκελον ἢ καὶ ΟΝΕΙΡΩ Ἐπτατο, κ. τ. λ. — Verſu 221: Ψυχὴ δ' αὐτ' ΟΝΕΙΡΟΣ ἀποπταμένη πεπότηται.

Populum, δῆμον, de quavis multitudine dixere. Ovid. Met. XI, 634: *At pater* (Somnus) *e POPULO* natorum mille suorum. Sed ut tandem ad Nostrum revertamur, cum somnia esse dixisset Chariceni & Cleuocharmi vaticinia, ad illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alba, ubi ingens esset somniorum populus, indormiisse, ut brevi adeo nocte tantum somniaverint. GESN.

ead. l. 9. Ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης) Lucian. Scytha p. 596 extr. ἐν ἀκαρεῖ de temporis brevissimo & quasi infecabili articulo dixit. Vid. Menandri reliq. n. 283. Hic itaque miratur Critias tam longa somnia tam brevibus noctibus. Contra Lucian. Ἐνυπν. c. 17 de longo somnio, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες. GESN.

ead. l. 11. Κατεγίνωσκον) Lucianus Philop. c. 8, ἐγέλαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνώκότες μου πολλὴν τὴν ἀνοιάν. Ita etiam c. 32 eod. Noster paulo post τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνώκως. GESN.

ead. l. 12. Ἐξερρίνισα) H. Stephanus in Thesaurο: ἐκρινίζω ex Luciano affertur, pro naso suspendo, subsanno, μυκτηρίζω & ita Scapula & Basileenses; veteres, Pollux, Hesychius, Suidas, Varinus nihil habent, tacent Camerarius & Rhodiginus. Putaverim, venatorium verbum esse ab odora canum vi traductum, investigandique adeo seu indagandi significationem habere, quae huic loco apprime convenit. Idem ergo est ἐξερρίνισα, quod ἐξίχενυσα, de quo verbo illud tantum notari meretur, frequentius alias cum accusandi casu iungi, ut etiam a Nostro factum c. 21. GESN.

ead. l. 13. Ἀρίστανδρον) De hoc vide Rigaltium ad Artemidor. I, 33. L. BOS.

ead. l. 14. Τελμισέα) Lege Τελμισσέα. Vid. Plut. IV, 6, 14, N. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δ' ὁ) Saepius ita Platonizat Lucian. in Philopseude, etiam cum expressa personae mentio adiicitur; ut, ἡ δ' ὁ Κλεόδημος κ. τ. λ. GESN.

ibid. Ἐχεμυθεῖς) Ex Pythagorica disciplina vocabulum. GESN.

Pag. 260. l. 1. Μεσορί) Nota, scenam dialogi Alexandriae esse. GUYET. De hoc Aegyptiorum mense vid. Scalig. de emend. Temp. 198. Emenda autem Plutarch. 678 f. ubi Μεσορί legitur. Legebatur etiam hic in omnibus impr. μεσῶρι, per ω, prave. SOLAN. Aegyptii mensis nomen, quem recte cum Augusto comparat Scholiasta, & hodie quoque Copti

eo loco ponunt, ut ostendit in Menologio Fabricius. Aegyptiorum ab antiquissimis inde temporibus propriae erant divinatoriae artes & disciplina somniorum. Mirum igitur non est, Aegypto nomine hac in re Nostrium uti. Minime vero ex hoc solo loco colligere licet, in Aegypto scriptum Philoparrin, cuius velut theatrum ad Pontum Euxinum esse, satis ostendimus. Ceterum si quis de auctore atque aetate huius dialogi mecum putet, ille non nimium falsos deprehendet Christianos, si quid de imperii conversione atque Imperatoris interitu praeferant; (praeferant autem probabile fecimus in dissert. § 34, 35.) Siquidem V Kal. Iulii extinctus est Iulianus, ut adeo mense Μεσορί pacata iterum omnia atque tranquilla, Imperatore Ioviano, Christianis essent. Illud etiam notari obiter potest, non male paucis ante versibus dictum ἐν ἑκαρτῇ τῆς νυκτὸς οὕτως. Nuntius enim de victoriis Iuliani paucis procul dubio ante obitum eius diebus Constantinopolin allatus, hunc dialogum scribendi occasionem auctori dedit. Incidit ergo colloquium Critiae cum Christianis in viciniam solstitii, ubi brevissimam sol noctem efficit. GESN. Mensis Aegyptiacus; sed qui etiam inter Syros usurpari potuit. Vid. Noris. Epoch. Syromac. Diff. V, c. 11. LA CROZE.

ead. l. 4. Δριμύ καὶ Τιτανῶδες) Lucian. Icaromen. c. 23: ὁ Ζεὺς μάλα φοβερῶς Δριμύ τε καὶ Τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Δραξάμενος) Conf. supr. Afin. c. 25. REITZ.

ead. l. 6. ῥήτρην ποιήσασθαι) ῥήτρα eloquium videtur esse, atque antiquitus adhibitum de oraculis. Docet hoc Plutarchus Lycurgo p. 86 H. Steph. ubi de legibus Lycurgi, Τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα, καὶ χρησμούς ὄντα. Et p. 78, οὕτω δὲ περὶ ταύτην ἐσπούδασε τὴν ἀρχὴν ὁ Δυκοῦργος, ὥστε μαντείαν ἐκ Δελφῶν κομίσαι περὶ αὐτῆς, ἣν ῥήτραν καλοῦσιν. Add. p. 79. Sed haec significatio parum ad rem nostram. Neque multum illa, qua utitur Aelian. V. H. X, 18, ubi synonyma videntur συνθήκας δὲ ἐποίησαντο, & εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους. Verum ῥήτρα etiam est facultas dicendi, vel vices. In decreto Byzantiorum apud Demosthenem de Corona c. 27, Δαμάγυτος — ἐλέξεν, ἐκ τῆς βουλῆς λαβὼν ῥήτραν, facta sibi a Senatu dicendi potestate. Lucian. Ἀπολ. π. τῶν ἐπὶ μισθῷ c. 3, ῥήτραν λαβὼν, sumtis dicendi partibus. Id. Toxari c. 35, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι. Hoc

itaque vult Critias, quod in versione huius loci ante hos xxv annos coniectura magis ductus, quam observato post demum usu nominis, expressi. Charicenus, illud σεσημέ-
νον γερόντιον, ut vocat c. 16, infligaverat eum, de quo hic sermo est, ut sibi auditores pararet & audientiam &c. GESN.

ead. l. 8. Παρεκτείναντες) Παρεκτείνας forsan. GUYET. Non est penitus inauditum, nominativos poni pro geniti-
vis absolutis. Homer. Il. Γ, 211, ἄμφω δ' ἐζομένα γεγαρά-
τερος ἦεν Ὀδυσσεύς, ambobus sedentibus &c. praecefferat :
στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους. Adde Ari-
stoph. Lyfistrata versu 13, Εἰρημένον δὲ αὐταῖς — εὐδουσι,
cum praedictum sit. Plato Cratylo p. 236 E. Laemar. de He-
roibus, Πάντες δήπου γεγόνασιν ἐρασθέντες ἢ θεὸς θνητοῦ
ἢ θνητὸς θεῶς. Aelian. V. H. X, 18, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν
Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡράσθη αὐτοῦ Νύμφη μία, ubi plura de-
dit eiusdem Perizonius. GESN.

ead. l. 10. Ἀποφράδι) Lucian. in Pseudologista, quem ἀπο-
φράδα inscribunt, totus in eo est, ut probet, hominem etiam,
quod ipse fecerat, per scomma ita posse appellari. GESN.

ead. l. 12. Σιδιρέας) Versus scazon s. choriambus ex Il.
Θ, 15, ubi in descriptione Inferorum : Ἐνθα σιδιρέαι τε
πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός, quem laudat etiam Lucianus
Amor. c. 32. De re ipsa vid. § 27 diff. nostrae. GESN.

ead. l. 13. Χρυσόροφον) Homer. Od. Δ, 71. Hinc, quod
factum nollem, vir multis nominibus reverendus, quasi
serio dicta forent & ab auctore fide digno, quae veteribus
Christianis ecclesiarum forma fuerit, adstruere conatur. Ca-
ve 129, 142. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀμηρος) Od. Δ initio, inprimis v. 121. Etiam
Lucian. de Domo cap. 3, & in Scytha c. 9, τοῦ νησιώτου
μειρακίου meminit. Telemachum esse Ulyssis filium ex Itha-
ca insula, ex Homero apparet. Scholiastes, qui Protefilaum
nominat, memoria est lapsus. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. Πρωτεσίλαος) Errat : de Telemacho
enim sermo est. V. Hom. l. c. In Exc. G. Τρωγεσίλαος. SOLAN.

Pag. 261. l. 2. Οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν) Homeric formula
ex Il. Ω, 321, & Od. O, 165. GESN.

ead. l. 3. Ὡς εἰ τινα) Ὡς ἀφηγηματικόν, de quo ad cap.
16. GESN.

ead. l. 6. Ποινοποιοὶ) Ignota Lexicographis vox ; furias ta-
men intelligi, haud obscurum est. GESN.

ibid. Ἐπὶ τὰ θεάτρα) Pro ἐπὶ τοῖς θεάτροις. Ita etiam He-

fiod. Theogon. 531, ἐπὶ χθόνα πολυβότειραν Herculis gloriam esse dicit, qui in Operibus versu 156 ἐπὶ χθονὶ πολυβότειρῃ ordinaria construendi ratione dixerat. Tale forte est illud Matth. VIII, 9, ὑπὸ ἐξουσίαν ἀνθρώπος εἰμι. GESN.

ead. l. 7. Μετὰ δὲ τὰ) Pro ταῦτα, poet. GESN.

ead. l. 8. Τίς, πότεν) Versus ab Homero aliquoties repetitus, ut Od. K, 325, O, 318, T, 105, Ω, 297 &c. Luciano etiam usurpatus Icaromen. cap. 23; item Senecae ludo in Claudium. GESN.

ead. l. 9. Χρηστὸς γὰρ) Vid. diff. nostra § 20. GESN.

ead. l. 13. Χαίρουσί γε) Quorsum hoc pertineat dictum, vid. § 36 dissertationis. GESN.

ead. l. 15. Δυστοκεῖ) Ex Aristoph. Ran. 1470, ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ. Schol. δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυστοκουσῶν γυναικῶν. Ἡ δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ κακὰ γεννήματα προάγει. Posterius magis placet, inprimis si, ut tunc ab Alcibiade Athenienses metuebant, Christianos ab Iuliano metuiffe dicamus. GESN.

Pag. 262. l. 3. Ἡ δὲ σελήνη) Tanquam distinctum phaenomenon allegatur, quod prioris est causa, nisi simpliciter de plenilunio velis intelligere, ad quod quidem παχυλῶς & ad diem modo praedicendum, non magna opus est Astronomiae peritia. Ceterum Christianis ex eo, quod de interitu mundi, de Antichristo &c. disputarent, obiecta Astrologica vanitas. Minuc. Fel. XII, 7: Definite coeli plagas & mundi fata & secreta rimari: satis est pro pedibus adspicere. GESN.

ead. l. 4. Ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσει) Hermes Trism. de infirmior. decubitu p. 12 Hoësch. Ἡ διαμετροῦντος ἢ τετραγωνίζοντος ἢ συνόντος τῇ C. GESN.

ead. l. 7. Ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἤδεσθε) Tristis enim prodigii loco habebatur androgynos, & in mare deportabatur, quod ex Gell. IX, 4, constat. Memorabilis etiam est Livii locus XXXI, 12, ubi inter plura prodigia, ante omnia abominati semimares, iussique in mare deportari. Similia habet idem XXVII 13 & 39; it. XXIX, 22. Add. Iuven. 13, 64 seq. GESN.

ead. l. 10. Κατάξουσι) Καταράξουσι forsan. GUYET. Nil opus emendatione: nam κατάγειν aequè a κάτω ἀγειν, quam κατὰ & ἀγειν, formari potest, ut ex Plut. docet Steph. Et pro deorsum ducere, mittere, ut κατάγειν εἰς ἕδου apud LXX frequentissimum, quin & κατάγειν δάκρυα Ierem. IX,

17, ac ter deinceps. Item *κατάγειν ἐξ οὐρανοῦ* Amos III, 11. Cumque hic Dialog. ad eiusmodi stilum sit compositus, sufficerent illa testimonia, si vel apud alios non invenirentur. Et cur non aeque descendendi significatus huic verbo inesset, quam in *καταρρίπτω*, delicio; etsi *κατάγειν* longe plurimum pro *deducere, perducere quem ad locum*, usurpatur apud antiquos & sequioris aevi scriptt. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βροντοποιῶν δοχεῖον) Forte respicit ad τὰ καλούμενα ἤχεα, ὧν ὁ κτύπος (cum Scholiaste Aristophan. loquor ad Νεφ. 291) σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ μηχανήμα τι, ὃ καλεῖται βροντεῖον, ἀμφορεύς μεστός ψιφίδων ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκοῦν λέβητα. Quamquam si P. Viſtorium audiamus Var. Lect. 20, 7, alia prorsus fuit τῶν ἤχεων ratio, ad augendam nimirum quancunque vocem comparata, de quo hic non est disputandi locus. Qualia igitur in scena fuere vasa, talia ad risum captandum coelo affingit Critias, quibus impletis erumpant fulmina cum tonitribus. GESN.

ead. l. 13. Ὡς μεταλλαγῶσι) Vid. § 34 dissert. GESN.

ead. l. 16. Πρίνος) Apud Aristoph. Ran. 883 ait ad Aeschylum Bacchus, σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρίνος ἐμπρησθεῖς βοᾷς: ad quem locum Bifetus: ὅτι ἡ πρίνος καιομένη ψόφον ποιεῖ. GESN.

Pag. 263. l. 1. Διάτορον) Lucian. Gallo init. de galli cantu, διάτορον τι ἀναβοῶσας. GESN.

ead. l. 2. Θήγοντες ὀδόντας) Formula Aristophan. Βατρ. 829. Θυμολέων Homericum Herculis epitheton. Πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας, Aristophan. Βατρ. 1048. GESN.

ead. l. 3. Κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων) Parodia Homer. Od. Δ, 266. SOLAN.

ead. l. 4. Τριφαλείας) Lege *τρυφαλείας*. GUYET. Et hoc malim. Sed cum prius etiam reperitur alibi, nihil mutem. Et licet *τρυφ* — ap. Homer. perpetuo scribatur, tamen Scholiast. ad Il. Γ, 372, *τρυφαλείης* exponit — *τρεῖς φάλους ἐχούσης*: adeoque *τριφαλείας* ad originem propius accedens eo minus mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς) Lege *οἷ*. GUYET.

ibid. Κατατρύχετε) Proprie *vexare* est, *atterere*. Sed ipse deinde explicat per *ἐπαρᾶσθαι τῇ πατρίδι*. GESN.

ead. l. 7. Μαθηματικὴν) Astrologiam iudiciariam, quae vocatur, *Mathefin*, & qui eam profiterentur, *Mathematicos* appellatos esse, non opus est ut hic moneatur. Hanc ar-

tem tractare non negat Christianos, sed καταρβακέναι, recte tractasse, edidicisse. Verum fuit saltem primis temporibus ista laus Christianorum, quod a coniectoribus, ariolis, vatibus, mathematicis, & id genus hominibus abhorrerent, infensis propterea odiis ab illis excepti. Vid. inter alios Arnob. contra gentes p. 13; it. Tertullianus Apol. c. 43. Laudanda & hic est incomparabilis viri Io. Alb. Fabricii industria, qui Bibl. Graec. III, 20, p. 518 seq. concinnavit catalogum selectum scriptorum, qui astrologiam apotelesmaticam oppugnarunt, quos inter primo loco Christianos veteres collocavit. Qui ergo factum dicemus, ut ea tamen per posticum quasi recepta ita diu in Christiano etiam orbe vigerit? GESN.

ead. l. 9. Γραιδίων) Etiam hodiernum edentulae potius mulierculae, quam viri, magiae & incantationum crimine traduntur. Scilicet iudicii viriumque imbecillitas, quae sexui, cum avaritia, quae aetati quodam modo naturalis est, coniuncta, superstitionum foecunda mater esset solet. GESN.

ead. l. 13. Κεκαρμέναι τὴν γνώμην) Mirabilis loquendi forma, detonsus mente sive sententia. Sed lucem hic etiam affundit Lucianus, qui Paphlagonas in Pseudomante c. 15 vocat τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προσχυρημένους, id est, ut interpretor, ovium instar lanigerarum, tonderique solitarum, stupido hebetique ingenio praeditos: statim enim subicit, οὐδὲν εἰκότας fuisse illos σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορῇ μὴ οὐ πρόβατα εἶναι διαφέροντας. Etiam cap. 6 dixerat, τοὺς πολλοὺς ἀποκείροντες, i. e. ἀπατῶντες. Nostri Germani non modo tondere, scheren, ponunt pro ludibrio habere; sed quidam etiam balbiren dicunt, i. e. barbam radere, pro Plautino auro emungere. Ita οἱ δ', quod in Cant. IV, 2, est keder hakkezuboth, simili ellipsi reddidere ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων. In ipsa autem calvitie & raso capite videtur aliquid olim fuisse contemptui obnoxium. Unde graviter adeo irascitur Elisa pueris calvitiam sibi exhibentibus. Nonius verbum calvere deductum putavit a mimis calvis, qui omnibus essent frustratui, quo loco utitur Elmenhorstius, ad illustrandum illud, quod est apud Arnobium contra gentes l. 3, p. 239, delectantur Dii stupidorum (de mimis loquitur) rasis captibus. Quaedam etiam in hanc sententiam annotata sunt ad Lucian. Lapith. c. 18 a doctissimo viro Almelveenio. Add. Iuven. V, 171, Casaub. ad Pers. p. 100, Graev. ad Lucian. Soloec. p. 744. Ne quid

tamen dissimulem, videtur mihi Triephon ad clericorum tonsuram respicere, cuius & paulo ante facta mentio clarior, ubi κακοείμων τις, ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην memoratur. Gregorii enim Nazianzeni aetate tonsuram in usu fuisse, non improbabili coniectura ex Maximi Cynici constitutione elicitur, de qua loquens Nicephorus H. E. 12, 11, p. 240, καὶ τὰς ἐκείνου, inquit, κυνικὰς τρίχας περιελών κ. τ. λ. Et ne nugari suo more putemus Nicephorum, praesto est Theodoritus, qui H. E. 4, 8, Τιμάθεος, inquit, ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐπίσκοπος — ἀντὶ τοῦ Δαυμασίου Γρηγορίου (Nazianzeni puta) Μάξιμόν τινα κεχειροτόνηκε κυνικόν, εὐθὺς αὐτοῦ τὰς κυνικὰς ἀποκείρας τρίχας. Nec parvi momenti sunt, quae Iac. Gothofredus ex fontibus monuit ad l. 38 Codicis Theod. de Episcopis, ubi ob ξύρισμα γυροειδὲς coronatos appellatos esse clericos, & clericalis reverentiae nomen coronam fuisse iam circa haecce tempora, luculenter probavit. Sed de his aliter Salmasius de coma p. 158. Viderint, qui dedita opera huius antiquitatem ritus tractant. GESN.

ead. l. 16. Ἀσιτικοί) In ipsa Scriptura S. aliquorum mentio fit, qui ieiuniis & cibi abstinencia ad visiones apparitionesque sese praepararunt. Et cacozelia quadam rerum sacrarum factum est, ut apud gentiles etiam quidam, Pythagorici inprimis atque Platonici, variis καθαιρμοῖς, lustrationibus, ieiuniis, animas suas ad commercium cum Deo spiritibusque aptas reddere vellent. Iam apud Herodotum II, 40, προνηστεύουσι τῇ Ἰσῆι. Ex recentioribus sufficiat in praesentia laudare Iamblichum III, 11, p. 74 edit. Oxon. ubi inter praeparationes ad vaticinandum reliquas, τριῶν ὅλων ἡμερῶν ἀσιτίαν refert. De Christianis omnium fere temporum nota res est, inprimis si in censum veniant, quae in Vitis Sanctorum Patrum, & Actis Sanctorum, larga manu afferuntur. Sed non sunt praetermittenda Gregorii Nazianzeni verba, quibus mirifice totus hic locus illustratur. Vocabantur a Iuliano Christiani, αἱετὶς ἑνθεος, p. 122 seq. Orat. 11 in Iulian. οἱ τοῖς γρηιδίοις συγκαθεζόμενοι καὶ συμφάλλοντες, οἱ ταῖς μακραῖς νηστεαῖς ἐκτετηγμένοι, καὶ ἡμίθυνοι, οἱ μάτην ἀγρυπνοῦντες, καὶ ταῖς παννυχίοις στάσεσι πάραληροῦντες. GESN.

Pag. 264. l. 6. Σεσηρός) De iratorum canum risibus adhiberi solitum verbum. Aristoph. Pace v. 635, ἡγριασμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας. Schol. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἢ

μεταφορά· ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσήρασιν ἀλλήλοις. Possis forte convertere *sarcastice subridentes*: σαρκάζειν enim & σαρκασμὸς ἀπὸ τοῦ σαίρειν, unde & σέσηρα. GESN.

ibid. Ἐξω — τοῦ κλινιδίου) Id est, non ut alia somnia e somno & in lectulo ducunt originem, sed aliunde & extra lectulum nobis obtingunt. Ita Iamblichus de mysteriis XIII, 23, probare conatur, a principio aliquo extra hominem constituto provenire divina illa & futuri praefaga somnia. GESN.

Pag. 265. l. 1. Ἐπισημίζειν) Uti nos vertimus, αὐτῷ subaudiendum, ut scilicet ad Deum referatur. Non negaverim tamen, posse aliter etiam accipi, ut tantum *divulgare* vel *differte rurgoribus* significet: ita nulla opus fuerit ellipsi. GESN.

ibid. Ἐνα θυμὸν ἔχοντες) Hom. Il. N, 487. SOLAN. Suspicabatur Heumannus, ἀπαντα θυμὸν ἔκχέοντες. Superest, ut addicant libri, sine quibus in tolerabili sententia nihil mutem. GESN.

ead. l. 2. Θυμὸν) *Iram* volebat verti Heumannus Poec. 249: bene, si ἔκχέοντες legas; minus recte, si vulgatum *terves*. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα, ὦ Κριτία) Poteratne autem aliquid in dramatico genere esse absurdius, quam post magna prooemia & ingentissimarum promissionum hiatus, denique, cum ad ipsam rem perventum est, frustrari lectores, & dimittere longe quam fuerant incertiores, quidnam tantis dignum hyperbolis cothurnisque fuerit? Κενὰς quidem ἐλπίδας, & ὕβλους forte vidimus, sed ubi δεινὰ βουλεύματα; quorum aequae mentio facta cap. 4. Si quid tamen licet conicere, ipsam forte mortem Iuliano portendi dixerunt Sophistae, quos Noster appellat, quo referenda sunt, quae § 35 diff. nostrae diximus. Hoc itaque ut nimis mali ominis & blasphemum plane reticeret. Inde forte est, quod Critias deinde vitam longam spondet Imperatori, quamquam id alia etiam de causa poterat fieri. GESN.

ead. l. 7. Ὡς ἐξώγκωται) Nimirum quod ante in Critia effecerant nugae Sophistarum, id iam in Triephonte producunt. Illud de morfu canis rabidi est etiam in fine Nigrini, item Philopseudis, ubi etiam de ventre auditis nugis inflato ita Lucian. pag. 353: τοιαῦτα ἀκούσας, ἦ καὶ νῦν τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκου πίνοντες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέομενος, ἠδέας δ' ἂν πόθεν ἐπὶ πολλῶ ἐπρίαμην λιθεδανόν τι φάρμακον, ὃν ἤκουσα, ὥς μή τι κα-

κὼν ἐργάσῃται με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. Quod est de ultimo verbo, conf. Abdicat. cap. 6, οὐ γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλὰ τι παλαιὸν ὑποικου-
ρουν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξεν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς) Nic. Rigaltius ad Ter- tull. de Oratione non procul ab initio, *notam etiam*, inquit, Luciano fuisse dominicae orationis formulam, *declariant ista Triphontis ad Critiam*; & deinde haec verba subiungit. Cui me-
rito assentitur Fabric. Bibl. Gr. IV, 16, p. 504. GESN.

ead. l. 12. Πολυνύμων ὥδην) Vid. Th. Smith. de hymno matutino Graecorum, in miscell. pag. 139. LA CROZE. Per hanc intelligit Io. Gregorius clausulam orationis domini-
cae: quia tuum est regnum &c. Observationum Sacrarum c. 38; quem tamen falli, praeclare notavit I. Alb. Fabricius l. c. & mavult intelligi *δοξολογίαν* aliquam veterem, ut est v. g. Clementis Alexandrini. Deinde in Bibliographia anti-
quaria c. XI, p. 368, ubi de Christianorum hymnis expo-
nit, *Ode Polyonymos*, inquit, cuius meminit Lucianus, sive quisquis auctor, in Philopatride, nihil aliud est, quam *doxolo-
gia* &c. Ita πολυνύμων ὥδην vocaveris τὴν μεγάλην *δοξο-
λογία*, ut vocatur, quae tum alias, tum accurate inpri-
mis, & cum variantium lectionum notatione, edita est a Th. Smith. in calce libri Anglice editi, *an account of the Greek Church*, ubi statim ab initio canit Ecclesia: Αἰνοῦμέν
σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, *δοξολογοῦμέν σε*, εὐ-
χαριστοῦμέν σε, κ. τ. λ. Ἐπὶ δὲ πολυνύμου meminit Lu-
cian. Philops. c. 17, magicum carmen intelligens. GESN.

ead. l. 13. Ἀλλὰ) Fingitur interventu Cleolai sermo in-
terrupti. GESN.

Pag. 266. l. 1. Μὴ τι παραδράμης) Vid. § 21 differt. Stu-
dium hic quidem, ne quid in interpretatione huius versus ine-
pto poetæ concederem. GESN.

ibid. Μηδὲ παρέλθης) Ex Tragico aliquo, ut mihi vide-
tur; nisi forsitan, uti & sequentia, huius ipsius, quisquis
demon est, & haec sint. SOLAN.

ead. l. 3. Καλὴ ξυνωρίς) V. diff. § 28. GESN.

ead. l. 6. Πέπτωκεν ὄφρως) Iterum Iambi, sed interrupti.
De re ipsa vid. omnino § 33 & 34 differt. Non puto au-
tem opus esse, ut ὄφρυν peculiariter de urbe quacunque ca-
piamus, ut Palmyram intelligebat Crozius. Vid. diff. § 24.
Ὁφρὺς, *supercilium*, est superbia e rebus gestis & felicitate
superioris temporis contracta. GESN.

ead. l. 7. Σούσα) Quia sub Traiano a Cassio Seleucia & Ctesiphon captae sunt & incensae, sunt qui eo tempore scriptum hunc dialogum putent; sed illi ad sexcenta recentiora non attenderunt. SOLAN.

ibid. Ἄστυ) Τὸ Περσίδος hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 8. Ἀραβίας) Τὸ Α in Ἀραβία anceps. Propert. *Aut si qua Arabiae lucet bombyce puella.* GUYET.

Pag. 267. l. 2. Πλούτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλήψει) Sic recentiores. Scribe cum prioribus ἐκλείψει. IENS. *Ἐκλείψει*) Ple-rique libri ἐκλήψει quod sic ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 5. Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην) Stabat adhuc Luciani aetate Babylon antiqua. Vid. *Ἐπισκ. c. 23, & Εὐχ. c. 34.* Audi tamen, quid Bochartus ex Plin. VI, 26, & Strabone XVI proferat, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. SOLAN.

ead. l. 6. Δούλειον ἡμᾶς) II. Z, 463, — ἀμύνειν δούλιον ἡμᾶς & ante 455, ἐλευθερον ἡμᾶς ἀπούρας. GESN.

ead. l. 9. Ἐφευρόντες) Quo iure autem dicit Triepho, modo repertum ab ipsis esse ignotum *Athenis Deum*, cum iam supra c. 18 per eundem iuraverit Critias, idque eo tempore, cum quaereretur numen, per quod iurari valide posset; quod tamen, tanquam obiter dictum, silentio transmittet-
bat Triepho. An ex hodierno Gallorum idiomate sensus est:
allons trouver le Dieu inconnu d'Athènes? GESN.

ead. l. 10. Εὐχαριστήσομεν) Est vox minime Lucianea, i. e. Attica. KUSTER. Apud idoneum auctorem nusquam reperiri pronuntiat Thomas Magister, v. *χάριν οἶδά σοι* quod aliquatenus verum est; exstat tamen in Arriani ad Epict. comment. pag. 64 B. 77 C. ut & *εὐχάριστος* pag. 64 B. C. SOLAN.

ead. l. 11. Τοιούτου κράτους) Pro Imperatore ipso ponitur *κράτος*. Ita etiam Nazianzenus Epist. 183, p. 893, *τῷ πα-
ρόντι κράτει*, id est, Imperatori, *τὰ τοῦ κράτους*, quae sunt Imperatoris, praestari iubet. GESN.

ead. l. 13. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Eodem adagio, quod est ab Erasmo explicatum, Apologiam pro Mercede Con-
ductis Lucianus conclusit. GESN.

ead. l. 14. Οὗτος) Reiecit hanc notam ed. P. In quibus-
dam ita adscribitur, ut an ad praecedentem libellum, an
adsequentem, referri voluerint, nescias. Mos receptus ad
sequentem referre iubet. Sed vide notam nostram ad simi-
le Scholium fini sequentis opusculi additam; unde patebit,

& hoc ad praecedentem Dialogum referri debere. SOLAN.
Reiiciuntur haec etiam ab ed. B. 4.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. l. 1. ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ) Non esse hunc libellum Luciani, ausim contendere, sed Scholasticam alicuius declamationem prope puerilem; cuius rei documenta quaedam e filo petita mox dabimus, nempe insignia, ne quis sola putet. GESN.

Pag. 269. l. 2. Ἐν Διασίῳ) Vid. Bourd. not. & Scholia ad Τιμ. c. 5, & Ἰκαρ. c. 24. SOLAN. In marg. P. additum: Festa Iovis fuere Athenis Diasia, ἀπὸ διαφυγεῖν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς ἄσας, ut Suidas ait, appellata: & hanc forf. Bourdelotii notam intelligit Solanus; nam aliam eiusdem hic non invenio. Sed supra T. I, Tim. c. 7. aliquid de Διασίῳ dixit, ubi & Hemsterh. consulas. REITZ.

Pag. 270. l. 11. Περὶ τῶν ἀσταχῶν) Quales ludi in Provincia Gallica satis antiqui, *Florales* dicti, quibus de carminum laude certatur, praemiumque est flos aureus. SOLAN.

Pag. 271. l. 4. Φίλων) De Philone Luciani amico vide Συγγρ. & Συμπ. Quamquam hoc quidem opus Lucianum non esse suspicor. SOLAN.

Pag. 273. l. 11. Ἡ πάντα τὰλλα παρέντας) Haec male coniuncta vix cohaerere videntur, nisi interponas articulum τῷ. Πῶς ἂν τὸ καλὸν σώζοιτο, ἢ τῷ λέγειν; ita certe interpretatus sum. Verbum σώζειν hic significat *tueri, adesse, ostendere*. Simili fere ratione Plutarchus de facie in orbe Lunae p. 1701 H. Steph. de Cleanthe Samio, Φαινόμενα σώζειν ἐπειρᾶτο μένειν τὸν οὐρανὸν ὑποτιθέμενος κ. τ. λ. ubi etiam ad demonstrationem, & conciliationem assensus refertur. GESN.

Pag. 274. l. 5. Διόσκοροι) Ita & Navig. c. 9, ut alibi plerumque. Sed interdum & Διόσκοροι apud Nostrum. V. Dial. Meretr. XIV. REITZ.

ead. l. 8. Αἰτία γενέσθαι) Hic aliquid deesse videtur. An τῆς ἀθανασίας αἰτία γ. &c. GUYET. Facile subaudias, eiusdem rei auctorem Helenam fratribus fuisse, quam ipsa fecit; neque aliquid excidisse credo, si filum huius Dialogi respicias. Et si καὶ modo veritas etiam, satis procedit sermo, ea ipsa hoc fecit, fratribus etiam suavit, sive effecit. REITZ.

Lucian. Vol. IX.

M m

ibid. Πρὶν αὐτὴν — συνεξητασμένοις) Ita videtur conciliare velle Homeri dicta diversa. Il. Γ, 243, cum Helena de fratribus suis tanquam vivis dixisset, subiicit,

Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα

Ἐν Λακεδαιμόνι, κ. τ. λ.

sed aliquamdiu post Od. Δ, 299, videt apud inferos Ulysses

Κάστορα δ' Ἰππόδαμον καὶ πύξ ἄγαθον Πολυδεύκεα,

Τοὺς ἄμφω ζώους κατέχει φυσίζοος αἶα·

Οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες

Ἄλλοθι μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖ τε

Τεθνῶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσιν.

de Apotheosi autem Helenae vid. Spanh. ad Callim. in Dia. v. 232, & Dechair. ad Athenag. apol. pr. p. 3, ubi pro Nemefi s. Rhamnusia Dea cultam ostenditur. GESN.

ead. l. 11. Πέλοψ) Vid. & cap. 19. Hyginus filii formam praedicat, 271. De Pelopis ipsius forma nihil habet; sed meminit Clem. Alex. p. 14 C. & Philostr. p. 788 A. Neptuno amatus currum ab eo accepit, vid. cap. 9 & 19. SOLAN. Conf. infra c. 19 f. REITZ.

ead. l. 12. Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου) Appinxit Hemsterh. Vid. Davif. ad Cic. T. D. I, p. 65 ed. 3. Sed mihi est p. 56, five c. 26, ubi Cic. Laomedontem facit Ganymedis patrem; Davif. vero magnas de eodem auctorum discrepantias indicat, quas repetiisse aut conciliasse tanti non habeo. REITZ.

ead. l. 15. Θήρας) Atqui adfuit Mercurius rapienti &c. vide 3. κρ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Γάργαραν) Vid. Dear. Iudic. T. II, c. 5. REITZ. Pag. 275. l. 4. Ἐκεῖσε) Eis τὸν οὐρανὸν scilicet. GUYET.

ead. l. 5. Τοῦτο μὲν γινόμενος κύκνος — τοῦτο δ' ἐν εἴδει ταύρου) Pessime interpr. τοῦτο μὲν, & τοῦτο δὲ, reddidit ob eam rem, & ob eandem: notat enim, cum, tum; modo, modo. Voluit igitur Lucian. modo in cygnum conversus, modo in tauri specie. Exempla videri possunt apud Vigerum & alios. L. Bos.

ead. l. 14. Ἑλλήνων ποιητῇ) Hom. Il. Δ, 39. SOLAN.

Pag. 276. l. 2. Ἀπαντας θεοὺς &c.) Il. Θ, 18. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ οἶον τὸν ὄρῶντα προσαγαγέσθαι) Interp. &c. quia maxime putat intuentem alluci posse. Parum accurate; non enim οἶον est quia putat, sed quae potest, apta est. Δυνατοῦ, ἱκανοῦ alias dicitur. VITRING.

ead. l. 16. Τοῦ Πέλοπος ἡττημένον) Vide cap. 7, & notam nostram, SOLAN.

Pag. 277. l. 3. Παρεσχῆσθαι) I. e. χαρίσασθαι, dare. Vis dare, nec dare vis. GUYET.

ead. l. 15. Τοῦ κάλλους περιουσίαν) Potius verterem *pulchritudinis excellentiam, praestantiam*, quam cum interprete *poteslatem*. Comicus eleganter dixit, *virtutem formae*. VITRING.

Pag. 278. l. 7. Ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν) Ita argumentatur: Si voluisset vincere Iuppiter Iunonem suam, arbitrum dedisset factiosum & imperii cupidum; similiter, si Minervam, philosophum aut pugnacem: sed dat voluptuarium spectatorem formarum: vult ergo primas deferri formae. GESN.

ead. l. 14. Δευκόλενος ἡ Ἡρα) Hom. Il. E, 721. Haec & sequentia apud Homerum frequentissime occurrere, vel pueris notum est. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Φίλων) Sic rectius legitur, quam eliso α, quamquam in M. Codd. frequenter ita eliduntur vocales; quod in hoc praesertim libello factitatum esse, facile observetur. In L. Φίλον, prave. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀκούειν καλλίστην) Supra iam verbo ἀκούειν ita usus est auctor, ut passim Latini suo *audire*, ut nempe *dici, nominari* significet. Claritatis causa tamen verbo illo in interpretatione abstinui, &, quod nihil ambiguitatis habeat, posui. Alioqui, ne alia dicamus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non est, vel studiose conficta ad charactera inepti hominis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum Luciano, *pulcherrime se habet pulchritudinem audire pulcherrimam*, pro eo, quod est, *pulchrum est laudari pulchritudinem*. Ita mox iunguntur, οὕτω — ὥστε (ἵνα —) ἀλλ' οὖν οὕτως — ὥστε — οὕτω ὥστε —. Et statim τοσαύτην — ὥστ' οὕτως — ὥστε. Emolliri talia interpretando possunt, dissimulari plane non debent, si hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri potest orationem, & velut speculum animi auctoris, repraesentet. GESN.

Pag. 281. l. 2. Περὶ αὐτοῦ) Glossēma videtur. GUYET.

Pag. 282. l. 2. Ὅσα θεοὶ) Pro καθ' ὅσα. GUYET.

ead. l. 5. Ὅστ' ἐτι τῆς ἡλικίας οὔσαν ἐντός) Legend. videtur, οὐκέτι τῆς ἡλικίας οὔσαν ἐντός. Οὐκέτι, *nondum*. Hesych. οὐκέτι οὐχί, ἢ οὐ. GUYET. Quia mox diserte ait, μήπω ἡλικίας ἡμμένην, ideo & hic forsan negationem addi voluit Guyet. Sed male: nam ἐντός intra aetatem, hic loci negationis est satis; quod emendandi libido accepit pro ἐν. Sed ἐντός ita de tempore nondum exacto dici, praeter Steph. qui ex Plat. ἐντός τριήκοντα ἐτῶν γεγερός, i. e. qui trigina-

ta annos nondum vixit, nondum implevit, habet etiam Thucyd. IV, c. 28, ἐν τῷ ἡμερῶν εἴκοσιν, alique. Et qui intra metam versatur, eam nondum attingit. REITZ.

ead. l. 7. Οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ' &c.) Puto legendum ἠράσθη. Nam si ἠγάσθη vere scriptum sit, oportuit & τὴν ὥραν ut infra cap. 25, Ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους &c. IENS. V. Iens. sed nihil tamen muta: intelligitur enim αὐτήν. Sic plane apud Philostratum legitur pag. 789, αὐτὸν ἠγάσθη τῆς ὥρας. SOLAN. Non reculem ἠράσθη, si qui libri exhiberent, propter frequentia, amoris propria; sed quia & ἀγαμαι de veneranda admiratione satis tritum, ut apud Phalar. Ep. 28, τὸ μὲν γὰρ εὖνουν καὶ συμπαθές σου ἀγαμαι, & passiva illa terminatio pro ἀγασσάσαι non sit improba, nihil iam immutem. Aelian. V. H. V, 6 pr. Ἀξίον ἐπαινεῖσαι — καὶ ἀγασθῆναι. Unde & patet, id plus esse, quam laudare: nam gradatio est, quando ait, Ἀξίον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινεῖσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Si quis tamen id passive velit exponere, quia ἀγασάμενος est frequentius, is meminerit, Eustathium tradere, (quod Steph. iam notavit) ipsum ἀγαμαι praeterit. esse passivum, aequae ac ἔραμαι ideoque nil mirum, si & aliis in temporibus passive formetur, ut idem ex Plat. Pol. I, καὶ ἐγὼ ἀγασθεῖς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ᾔετο βιωτὸν) Subaudi τὸν βίον, quod saepius additur: sed & interdum omitti, idem Stephan. satis iam docuit. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Ἡ μὲν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι) Perperam redditur τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, qui hanc dicere dignatus fuisset. Debebat, qui hac dignus esset iudicatus. VITRING.

Pag. 285. l. 1. Αὐτοὺς ἐάσαντες) Αὐτοί. GUYET. Male, credo; nam αὐτοὺς pertinet ad Troianos, adeoque recte habet. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον) Rectius legatur ἀλλὰ ante μᾶλλον. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰς τοῦτο) An τοῦτον; GUYET. Frustra rursus, ut arbitror; nam εἰς τοῦτο spectat ad εἰδότες ἀπολουμένους, idque confirmat sequens ἀποθανεῖν ait igitur ad hoc ipsum, sive ob hanc ipsam causam, ut perirent, missos. REITZ.

Pag. 286. l. 4. Περὶ ταῦτα) An ταῦτά; GUYET. Hoc probem, & parum abest, quin invitis libris ita edam. REITZ.

ead. l. 7. Ἰπποδάμειαν) Vid. Philostr. Imag. p. 788. SOLAN.

ead. l. 11. Παρενεγκούσαν) I. e. ὑπέρνενεγκούσαν. Aristid. Panathen. ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν ταῖς ἐπινοίαις. GUYET. Eadem sibi adscripserat Menag. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) Emen-
dandum γεγεννηκόθ'. Sermo est de Hippodameia, cuius tan-
ta venustas fuerit, ut & ipsum patrem praeter naturam in
amorem sui pellexerit. IENS.

Pag. 287. l. 2. Ἦν εἰς) Τὸ ἦν eiciendum videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας) Laborat locus in-
temperanti verborum transpositione. Παρελθόντας refertur
ad μνηστῆρας & ἡμιλλάτο. Sic deinde ἡττηθέντας, ad quod
intelligendum & revocandum est προτιθείς. GESN.

ibid. Παρελθόντας) Παρελθοῦσιν forsan. GUYET. Et ego
sic mallet. Verum quia statim etiam subiicitur ἡττηθέντας,
(licet hoc ab infin. στέρεσθαι pendeat) nihil potius mutassim,
sed παρελθόντας ante ἄθλοι collocando intricatae structu-
rae mederer. Licet & sic pro accusativo absoluto possit ha-
beri, i. e. si praeverterint, de quo egimus alibi, & Westf.
ad Diod. Sic. III, 10, N°. 64, quem & vid. ad XI, c. 8. Et
Hemsterh. ad T. I Lucian. Halc. c. 8. REITZ.

ead. l. 14. Μέχρι τρισκαίδεκα) Non concordat Pausanias
de numero procorum ab Oenomao interfectorum: sexde-
cim enim ponit, quorum nomina vide sis apud auctorem
Heliacorum II. PALM. Philostratus etiam ἐπὶ τρεῖς καὶ δέ-
κα ἦδη νέους p. 789 Imag. SOLAN.

Pag. 288. l. 1. Πέλοψ) De hac fabula vid. Tzert. ad Ly-
cophr. v. 153, aliosque, quos allegat Davif. ad Cic. Tusc.
D. II c. ult. quem conferendum in marg. monuerat T.
Hemsterh. REITZ.

ead. l. 2. Ἄρμα) Neptunus forma eius captus, dum in
Sipylo vinum Diis ministrat, Philostr. l. c. Cic. Tusc. II
ult. Equi Pelopis illi Neptuni, qui per undas curius suspensos
rapuisse dicuntur. SOLAN.

ead. l. 7. Τῶν πάντων) Pro τῶν forsan ὑπὸ legendum.
GUYET.

ibid. Πολλαχόσε) Hic pro πολλαχῇ sive πολλαχοῦ po-
situm videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ὅπως δ') Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 289. l. 9. Τούτοις ἀπαλλάττειν με) Scholasticus au-
ctor saepe nimia transpositione tenebras legentibus obicit.
Construenda ita est oratio: Βέλτιον ἢν τοῖς ἀγαπῶντα
ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν. Conabar, cum primum le-

gerem hoc opusculum, emendare talia: sed mox sensi, ea ab auctore affectata esse. GESN.

Pag. 290. l. 1. Ἐτέρωτε) Pro ἑτέρωθι, ut supra πολλαχό-
σε pro πολλαχού. GUYET.

ead. l. 6. Τούτω δὲ) Τῷ κάλλει. GUYET.

ead. l. 9. Λέγειν ἔκαστα δόξαν) Scio, δόξαν posse absolute
intelligi, cum videatur. Scio, non hic solum tenebrico-
sum esse prae ornandi studio auctorem. Et tamen verifi-
cabilis mihi videtur antiqua coniectura mea, legendum esse
δόξαντα. Certe sic facilius fluere orationem, qui Graece
sciunt, sentient: certe sine fraude fuerit Latinam interpre-
tationem eo accommodasse. Neque turbare nos debet illud
δεῖν λέγειν, pro λέγεσθαι. Sic enim auctor etiam supra c.
15 m. μισουμένων καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, ubi pas-
sivo non minus opus erat. GESN.

Pag. 291. l. 2. Πράττομεν, σχοίν) Lege πραττόμενα σχοίν.
GUYET. Idque omnino necessarium credidi. REITZ. Πρατ-
τόμενα σχοίν legendum esse, facile, credo, quisque videt,
& videntur, puto, superiores interpretes. Τὰ πράγματα
ἔχει εὖ πραττόμενα significat εὖ πράττεται. GESN.

ead. l. 12. Τὸν Ἀγλαῖος) Nireus. Hom. Il. B, 672: Νιρέως
Ἀγλαῖος δ' υἱὸς χαρόποιό τ' ἀνακτος. Νιρέως δὲ κάλλιστος
ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. SOLAN.

Pag. 292. l. 15. Ζηνὸς που) Hom. Od. Δ, 74. SOLAN.

ibid. Ἐνδοθεν) I. e. ἐνδοθι. GUYET. Sic & supra de Dea
Syr. c. 31. REITZ.

ead. l. 16. Πατὴρ) Ulysses. GUYET.

ead. l. 17. Μιλοπαρήους) Hom. Catal. 144. SOLAN.

Pag. 293. l. 6. Ἀνδρίας) Mendose in omnibus legitur ἀν-
δρείας. SOLAN. Ἀνδρείας) Cur mendi hoc insinuat Solanus?
An quia in emendationibus auctorum codicibus ἀνδρίας po-
tius inventas, teste Stephano, qui tamen promiscue inve-
niri fatetur? An quia sic melius distinguitur ab adiectivo
ἀνδρείος, ἀνδρεία; vel etiam ab ἀνδρεία, virilis aetas, traden-
te Schol. Demosthenis ad Chersonesianae fin. p. m. 272 C.
Tom. postremi. Verum in edd. tam crebro confunditur, ut
nihil mutare ausim. Ἀνδρίας hoc Dial. saepius, item supra
Patr. Enc. c. 8, & Musc. c. 5, ubi contrariam Rhodoman-
ni opinionem addidimus. Ἀνδρείας ἐπιμελοῦ Epiet. Sent. 78,
pag. 128 f. σοφία καὶ ἀνδρεία Aelian. VIII, 16 f. alique ae-
quales & posteriores, ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 8. Τῆς ιδέας κοινοῦ κινήτων) Ἰδέα, species, est forma,

qualitas, *notio*: commune quiddam & universale, quod partes plures, *individua* certe, complectitur. Τῆς ιδέας τοῦ κάλλους κοινωνοῦσι vel κεκοινώκασι, qui sub *notione* & *nomine*, sub *specie* pulchrorum comprehenduntur. *Speciem* aut *formam* nolui ponere in interpretatione, ne quis pro ipsa pulchritudine ea nomina poni existimaret: idque tanto magis, cum auctor felici illa ad mores puerorum & adolescentulorum formandos linguae Graecae confusione, eodem nomine tum pulchrum, quod in corpora cadit, tum generosum illud in animis honestum complectatur. GESN.

Pag. 294. l. 13. Οὐδ' οὗτος δοκεῖ) Hoc Scholium ita haud dubie ad praecedentem Dialogum pertinet; cum titulo sequentis additum sit εἰ γνήσιος. Unde clare efficitur, Scholium praecedens ad Philopatridem pertinere. SOLAN. Cum Iunt. haec verba superscripta haberet Dialogo sequenti, Solanus adiecerat, ea pertinere ad Dial. praecedentem; cumque Fl. in qua hic Charidemus ultimo omnium loco collocatur, diserte ante τὸ ΤΕΛΟΣ ponat, ea eodem posui. In cett. ita inter utrumque Dialogum medio erant posita loco, ut non distinguas, ad priorem, an ad seq. spectent. REITZ.

IN NERONEM.

Pag. 295. l. 1. ΝΕΡΩΝ Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ.) Neque hic Luciani dialogus est, quemadmodum facile omnibus vestigiis colligi potest, ac praesertim sine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus superstiti Nerone, ac Luciano necdum nato, ut patet antedictis ad Philopatrin. MARCIL. In Fl. ed. non exstat hoc opusculum. SOLAN. Quisquis est huius libelli auctor, (Lucianum quidem non puto scabro adeo ac difficili genere scribendi usum) in eo certe non peccavit, quod supervixisse fingit Neroni Musonium. Pulchre ostendit Olearius ad Philostr. V. Apollo. 4, 36, 2, Suidam, qui ἀναίρεθῆναι dicit a Nerone Musonium, non hoc velle, interfectum esse, sed exilio eiectum & velut e medio sublatum. Porro quam commode hic ad Isthmum statuatur Musonius, inde apparet, quod idem Philostratus 5, 19, narrat, hunc philosophum inter vinctos illos fuisse, quorum operis fossa illa duceretur. Verba sunt, Demetrius Philosphus Μουσωνίῳ ἐφασκεν ἐν τετυχηκέναι περὶ τὸν Ἰσθμὸν,

δεδεμένῳ τε, καὶ κελευσασμένῳ ὀρύττων· καὶ αὐτὸν μὲν ἀνευφημῆσαι τὰ εἰκότα· τὸν δ' ἔχειν τῆς σμινύνης, καὶ ἐρῶ-
μένως τῇ γῇ ἐμβάλλειν, ἀνακύναντα δὲ λυπῶ σε ἄν, ὦ Δη-
μήτριε, τὸν Ἰσθμὸν ὀρύττων τῇ Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ κιθαρω-
δοῦντά με εἶδες, ὥσπερ Νέρωνα, τί ἄν ἔπαθες; Pro illo
ἀνευφημῆσαι, quod lamentari vertitur, malletm retinuiſſet
Olearius vulgatum ante ἀνευφημῆσαι, *deſeſtari*. Ceterum
hinc intelligitur, quid ſibi velint mox verba, *προσεzeugμέ-
νων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ*. GESN. In *Fl.* totus hic Dialogus non
conſpicitur, conſulto omiſſus. REITZ.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ. ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ) Vide Philoſtr. in
vita Apoll. IV, p. 162, cum notis. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡ ὀρυχὴ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουſώνιε) Qui
poſteſt Muſonius haec iſta de Iſthmi perfoſſione diſſerere, a
Nerone interfectus iam olim, ut apud Suidam eſt, atque
alios? Hic autem Muſonius ſic agit, quaſi qui Neroni ſu-
pervixerit, ut cum de Vindice narrat cap. 5. Mitto iam
ſili indolem minime Lucianicam, aliaque id genus argu-
menta. MARCIL. Muſonius diu vixit poſt Neronem. Vid.
Philoſtr. & Orig. contra Celf. LA CROZE.

ibid. Μουſώνιε) A Nerone in exilium miſſus, non inter-
fectus eſt; vid. ſupra Περ. c. 18. Tac. Ann. XV, c. 71; H.
III f. Philoſtr. in vita Apoll. IV, p. 175, cum not. & 187.
Deeſt hic Dialogus in *Fl.* neque Lucianeus cenſendus eſt.
Neronem quidem ea molitum fuiſſe, quae hic narrantur,
verum eſt. Quod & in votis poſt eum Herodes Atticus ὁ
πᾶν habuiſſe traditur a Philoſtr. in eius vita p. 278. De
Neronis in Graeciam itinere & agonibus ibi ſuſceptis, vi-
dendi Suet. in Ner. c. 22, 24, Dio L. LXIII, p. 719, Plut.
in Flamin. Dio Chryſ. in Rhodiaca, & Philoſtr. in Apoll.
IV, 24, & V, 7. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ δὴ κἀκείνας ἀποχρῶν ὁ οἶκος καρπὸς,
ἦν τὰ ἐπιθαλαττία εὖ πράττει) Corrige ex Aldina κἀκεί-
ναις πόλεσι ſcilicet ἐν τῇ μεſογείᾳ, quibus abunde ait eſſe
proventuum, ſi floreant res maritima. IENS.

ead. l. 13. Κἀκείνας ἀποχρῶν) Ἀν κἀκείναις ἀποχρῶ; Baſ.
edit. κἀκείναις ἀποχρῶν ferri poſteſt. GUYET.

Pag. 296. l. 3. Βουλομένοις) Geſnerus videretur legiſſe βου-
λόμενος, qui dedit *lubens*, pro vobis ſic volentibus. Sed vul-
gatum aequè bonum. REITZ.

ibid. Εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαριζοίμην) Haec ſententiam ſanam
ut habere poſſint vereor. Legendum puto, tenui admodum

in Mss. discrimine, οὐ γὰρ οἶδ' ὅ, τι κ. τ. λ. & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 4. Ἐς ἀνδρὲς οὕτω φροντιστήριον) Videtur fingere auctor, Musonium in carcere vel vinculis certe scholam hic habere, circa ipsum forte opus paulo ante relictum a Nerone. GESN.

ead. l. 8. Τὰ Ὀλύμπια) Vid. Philostr. p. 192. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ γὰρ Πύθια) Absolute, ut Lucian. Prom. § 7, τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς. GESN.

ead. l. 14. Τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν) Rex Achivorum Troiam oppugnantium, qui Euboeam absciderit Boeotiae, nescio an usquam memoretur. Certe nihil Homerus, nihil Geographi. Contra a natura abscissam omnes affirmant. Suspiciari licet aliquid hic excidisse: nempe dixit forte auctor de illa HomERICA fossa Il. H, Nestoris suafu facta; deinde Neptunum commemoravit, qui Libyam Hesperia, id est, Hispania, circa Gades disiunxerit, Siciliam abruperit ab Italia, a Boeotia Euboeam. Omisiss, quae interiecta fuerant, male iam Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc est, ipsius naturae. Haec suspicari fas fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic dicatur ex persona Musonii. Ceterum qui perfossionem Isthmi Corinthiaci tentarint, vid. Plin. H. N. IV, 4, f. 5. Neronis conatum describit, admixtis superstitionis quibusdam, credulitatis certe vestigiis, Xiphilinus e Dionis l. 63, p. 722. GESN.

Pag. 297. l. 3. Καὶ πρὸς τοῦτοις τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας εἰσαίτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν) Perobscure dictum, ac neutiquam Lucianice. Accessit non notatus interductus post πάντας. Nam esse debuit, καὶ πρὸς τοῦτοις τὸ δι' ὀλίγου ἐπιμίξαι πάντας, εἰσαίτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν. Praeter haec cogitavit etiam, quod si omnes Graecos compendio isto sic inter se permiscuisset, videretur extraneis Graeciam splendido quasi epulo accepisse. Nunc pretium advertere, quemadmodum Iac. Micyllus interpres, qui de non pessimis est, rem gesserit. *Supra omnia autem haec*, inquit, etiam illud putabat, Graeciam per hoc, quod brevi adeo omnes inter se misceri possent, contra exteris splendide adeo stabilitum iri. Proh Apollo & Musae Pseudolucianicae! Ita? ἐστιᾶσθαι est stabilitum iri? Haud vidi magis: miserum Lucianum, qui sub tam lentis maxillis, & hunc Pseudolucianum, qui sic sub Luciani pelle vapulat. Ἐστιᾶσθαι autem Ἑλλάδα hic Ψευδολυκίνης di-

xit ad Olympiorum celebritatem cogitatione se referens.
MARCIL.

ibid. τὸ δι' ὀλίγου) An sic legendum videtur: τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμιῖσαι πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἑξωθεν. GUYET. Legendum arbitror τῶ, quod quale fit, ex interpretatione intelligitur. Illud εἶσαιτο per *videri poterat* interpretatus sum auctoritate Hesychii, apud quem est εἶσαιτο, δόξειεν. *Permiscere*, ἐπιμιῖσαι, est commerciorum societate inter se devincire. Τὰ ἑξωθεν sunt merces facilius iam importandae. GESN.

ead. l. 6. Ἀκοῦσαι τοῦτο φθέγμα) Notari debuit asterisco hic locus, & proclamari: hic fossa est ingens! MARCIL.

ead. l. 7. Ὑμνον μὲν Ἀμφιτρίτης) Olear. ad Philostr. pag. 359, 7. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ᾄσμα) An καὶ ἄ. οὐ μ. Μελικέρτη τε καὶ Λ. Placet. GUYET.

ead. l. 9. Ὁρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος) Relege, ὀρέξαντος δὲ αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτρ. Intelligi vult Procos. Achaiae. Non dixit ἐπιτροπεύοντος, sed ἐπιτροπεύσαντος: quia principis adventu finitum Procos. imperium. De ritu autem hoc isto principum in operibus novis, ad Caii Suet. Vespasian. narravi c. VIII. Ridere autem qui volet, videre illi tempus genium interpretis. *Cum autem aureum ipsi ligonem porrexissent, Graeciamque tanquam in tutelam commendassent &c.* Quid pote capitalius? MARCIL.

Pag. 298. l. 1. Ἐβδόμην — καὶ πέμπτην) Hoc ea aetate scriptum sit necesse est, qua per septimanas numerari iam coeptum esset. Immo vero ἑβδομηκοστὴν καὶ π. legere iubent viri docti apud Olearium ad Philostr. p. 163, a. 13. Sed quo Codice auctore? quaeve haec licentia? SOLAN.

ead. l. 3. Νέρωνος μετεγνώκτος τὴν τομὴν) In marg. *Ald. Wess.* adscriptum: Vid. Cael. L. II, § 3. Sed nihil ibi invenio. Quare adi Cael. Rhodig. L. XXI, cap. 19, ubi enarrat, quinam Isthmum perfodere praeter Neronem conati sint. REITZ.

ead. l. 4. Αἰγυπτίους) Idem apud Philostratum narratur pag. 163. SOLAN.

ead. l. 9. Νέρωνα — Ἰσθμοῦ) Olear. ad Philostr. p. 162, a. 7 & 8. Item p. 192, ubi idem fere. REITZ.

ead. l. 10. Θαλῆς) Corrupte antea in omnibus legebatur

Θαλλῆς. V. Ἰππ. cap. 2, ad quem locum haud dubie hic auctor respicit. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ ὀξύτατος ὥς) Locus corruptus, arbitror, quem ita forte emendare liceat, καὶ ὁ ὀξύτατος, (int. ἀνὴρ) ὅς τῶν ἐκείσε ἦν ἀπτόμενος, eo sensu, quem expressi. Nomen viri est non Βίνδαξ, sed Βίνδιξ, Vindex. De ὀξύτατος non diffimulo, mihi in mentem venisse legere, ὀξύπατος vel ὁ ἐξύπατος Exconsul. s. Exconsule, quae satis blanda fuerit mutatio. Regebat tum Galliam pro praetore Vindex, Sueton. Ner. c. 40, & potest fieri, ut consulatu ante functus fuerit, quo respectu sit ἐξύπατος. Docet enim Dio lib. LIII, p. 504, ab Augusto institutum, quos ipse in suas provincias mitteret, Legatos & Propraetores vocari, licet Consulares essent, πρεσβευτὰς ἀντιστρατήγους τε ὀνομάζεσθαι, καὶ ἐκ τῶν ὑπατευκτόων ᾧσι. Haec itaque mirifice blandiebatur mihi coniectura. Sed refrigeravit istum amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi, & vel tum rarissima vox ἐξύπατος itaque in medio interim relinquenda res videtur: ac ne in versionem quidem recipere Vindicem Exconsulem ausus sum. Interim nec illud diffimulo, libellum mihi satis recentem videri, quem ἐξύπατος non dedecet; sed non aliis adhuc, quam filii argumentis. GESN.

ibid. Ὅς τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτόμενος) Melius ὁ τῶν ἐκείσε νῦν ἀπτόμενος. MARCIL. Malim ὁ τῶν ἐκεῖ νῦν. Vett. Codd. inspiciendi. GUYET.

Pag. 299. l. 1. Ὑπὸ τῆς) Lege ἀπό. GUYET. Non opus est, si loca Urbi proxima cum Gesnero intelligas; quamquam qui hoc historiae respondeat, non plane diiudico. In ipsa enim urbe multi favebant Vindici; vid. Suet. Ner. c. 40. Sed cum, teste etiam Tacito, a Galliis incepit motus Vindicis, omnia iam inde ei ad Urbem usque parere, posset hic narrari. REITZ.

ead. l. 2. Ὑποδιδόναι) Subsidere, fondre sous lui. GUYET.

ibid. Προπταίσαντος) Scripserat haud dubie προσπλεύσαντος, qua voce statim utitur. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ Δήμων προσπλεόντων) Fingitur igitur, nisi hic etiam aliquid corruptum est, Menecratem hunc Lemnium fuisse, neque insula illa ante haec egressum. GESN.

ibid. Δήμων) Ubi scriptor huius Dialogi, quod & ad Φιλοπ. c. 3 monuimus. SOLAN.

ead. l. 10. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν) De voce Neronis

fusca, Suet. Ner. 20. Dio . . & Philostr. IV, c. 44; V, 7. In omnibus impr. *μη* pro *μὲν* erat, quod ut coniecturam tantum exhibet L. SOLAN. *Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὴ φύσει*) De voce Neronis Xiphil. e Dione l. 61, pag. 699 A. *βρα. χὺ καὶ μέλαν φῶνιμα ἔχων*. Sueton. Ner. c. 20, *Exiguæ vocis & fuscae*. Κοῖλον igitur illud f. *cavum* in voce erat ab affectatione, cum maiorem & graviolem, quam a natura habebat, vellet efficere, quod depresso & introrsum adacto gutture hodie etiam conantur interdum adolescentuli. GESN.

ead. l. 11. Κοῖλον μὲν) Ita legendum animadverterat etiam la Croze. Cumque & in L. idem adscriptum, sensusque videatur postulare, non dubitavi sic edere. Interim versionem ad *μη* aptatam non attigi. REITZ.

ibid. Ἐγκειμένως) *Ἀν' ἐγκεχρισμένως*; GUYET.

ead. l. 12. Μέλη δὲ οὕτω κατεσκευασμένα) Nihil praecepsit de praeeparatis carminibus; sed de voce praeter naturam amplificata. Malim ergo legere *κατεσκευασμένος*. Ita certe interea converti, dum meliora edocear. Statim sequitur *βομβεῖ πως — ἐπιλαίνοσι*. Horum verborum interpretationem pariter atque interpretationem iuvat locus Epiphanii e libro de mens. & ponder. mox a principio, quem observavi indicio Casauboni ad Suet. Neron. cap. 20. Ita autem de septuaginta interpretibus loquitur: *ἀντὶ τοῦ εἰς δύο τόπους κείσθαι τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἐνὶ τόπῳ χρησάμενοι, τὴν δοκοῦσαν εἶναι βόμβησιν, εἰς λειότητα μετέβαλον κ. τ. λ. Βόμβησις est ingratus ex repetitione sonus: hunc mollierunt voce, quam repetit Ebraeus sermo, semel tantum ponenda. Hoc certe discimus, βόμβος est sonus asperior, qui dicitur iunctura λαίνεσθαι. Hoc ad nostram rem fatis est. Nam βόμβον esse obscurum & taucum murmur, ut apum & id genus animalculorum, fatis constat: quod cum *fusca* Neronis voce pulchre convenit. GESN.*

ead. l. 13. Τόνοι τῶν φθόγγων) Nempe huic etiam loco lucem affert illa inter *φωνήν* & *φθόγγον* distinctio, quam docet Arrian. *Ἐπιστ. III, 6: Κοινὴ τις ἀκοὴ λέγοιτ' ἂν ἡ μόνον φωνῶν διακριτικὴ, ἡ δὲ τῶν φθόγγων οὐκέτι κοινὴ, ἀλλὰ τεχνικὴ*. GESN.

ibid. Ἐπιλαίνοσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θαρρεῖ) Melius *ἐπιλ. τοῦτο, ἐπεὶ μὴ θ. τοῦτο*. Nempe τὸ *βομβεῖν*. Alia erant, & quidem *ψαμματοσιογάργαρα*, quae in Luciano & Pseudolucianis notarentur; sed operae non est. Haec autem qua-

liacunque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim filo aetatis meae verno, nunc *παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν* exscripsi.

MARCIL.

Pag. 300. l. 3. Μόνου τοῦ) Lege *μόνον τοῦ*. GUYET. Non displicet, etsi & vulgatum defendi potest. REITZ.

ead. l. 4. Μισοῖτο τοὺς κρείττονας) Apollinem videri voluisse Neronem loquuntur historiae, & numismata. GESN.

ead. l. 14. "Ὅσπερ οἱ ὑποπαλαίοντες) Quid sit *ὑποπαλαίειν* doceat Plutarchi Periphrasis de discr. Amici pag. 58 F. *οἱ δὲ κόλακες τὸν πλούσιον — ἀποφαίνουσι ῥαμαλέον, ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν*. Et — *κολακεύει — ὁ προσπαλαίαν ὑποκατακλινόμενος*. GESN.

ead. l. 15. Τὸν τῆς τραγ. ὑπ. ὡς Ἰσθμοῖ) Vid. Plut. in Flaminio. SOLAN.

Pag. 301. l. 6. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κειμ.) Musicos agonas ex Isthmiis ante exfulasse, hinc observarat Casaubonus. (ad Suet.) Spanhemius de Comicis Tragicisque ludis concedit, de musicis, quae non nominantur, non item; (Ep. ad Morell. I, pag. 41) adducitque, ut suam sententiam fulciat, Philostratum vit. Apoll. Im. IV, 24. Cui loco doctissimus interpres addi iubet & VIII, 18, Iulianique ad Argivos epistolam; quorum locorum primus & tertius Casauboni sententiam non tangunt, quippe qui de temporibus, quae Neronem antecesserunt, non de sequentibus, statuat. Secundus Patrium Musicum ibi agonem vere facit. SOLAN.

ead. l. 7. Μῆτε κωμῳδίαν ἀγωνίζεσθαι) Moverat forte Isthmiorum iudices, quod postea Praefides Pythiorum, ubi sua adhuc aetate Tragoedorum certamen fuisse, sed de eo abrogando, propter iudicum molestias, actum, memorat Plut. Sympos. V, 2, p. 674, qui ibidem docet, in Sicyonio thesauro dedicatum fuisse *χρυσοῦν βιβλίον Ἀριστομάχης ἀναθήματα — ποιητρίας Ἰσθμια νενικηκυίας*. GESN.

ibid. Μῆτε τραγῳδίαν) Olear. ad Philostr. 163, a. 12 & 15. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπ' αὐτὴν) Lege *ἐπ' αὐτῇ*. GUYET. Recte, cumque & Pell. ira haberet, non haesitavi ita edere. REITZ.

Pag. 302. l. 3. Τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς) Forte ex illo plausorum suorum numero, quos describit Sueton. c. 20: *Adolescentulos equestris ordinis, & quinque amplius millia e plebe robustissimae iuventutis undique elegit, qui divisi in factiones plausuum genera condiscerent &c.* Hi quidem plausuum *ὑποκριταὶ* fuere. GESN.

ead. l. 12. MEN. Eὐ δὲ MEN. delendum censeo. SOLAN. ibid. τραγωδίας) Lege *τραγωδίας*. GUYET. Idem notarat la Croze. Omnino ita corrigendum duxi, quidquid ad excusandum vulgatum possit afferri, quasi esset plur. pro sing. & ellipsi. *τῆς ἐν*, uti apud Sophocl. Oed. Tyr. 19, ἀγοραῖσιν ἔθακε, bene habet; vel ut supra ἐν omittitur A-sin. c. 24, quod tamen & ibi suspectum dixi; vel ut ib. c. 52 f. πάντων ὀφθαλμοῖς ἀναβήσεται. Ne plura similis ellipses alibi allegata repetam, quibus effici posse videatur, ut *τραγωδίας* sit, in tragoediarum quadam; uti, Isthmiis, quin-quatribus; Ludis, munere, Circensibus, & similibus spectaculis dici amat. (vid. Suet. Iul. cap. 39.) At haec omnia nihil hic ad rem facere mihi visa; ita simplicitate ac veritate sese commendat genitivus *τραγωδίας* nec displicebit medio-criter peritis, sed ignoscent postremae huic & parcius ante-a usurpatae audaciae. Sin minus, culpam deprecor, ne-que in Luciano faciam iterum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς τοὺς Ὀρέστας τε) Versiculum proscriptum refert Sueton. c. 39: Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτό-νοι. Sed nihil de oraculo. Inimicitias furiosas Neronis contra oraculum describit ex Dionis l. LXIII, Xiphilinus pag. 721 C. Τοῦ δὲ δὴ Ἀπόλλωνος (εἴτ' οὖν ἀγανακτήσας ὅτι λυ-πηρά τινα προεῖπεν αὐτῷ, εἴτε καὶ ἄλλως μανεῖς) τὴν τε χώραν τὴν Κιρραίαν ἀφείλετο, καὶ στρατιώταις ἔδωκε, καὶ τὸ μαντεῖον κατέλυσε, ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πνεῦμα ἀνέει, σφάζας. Ultima verba ita intelligo, in-terfectos, & cruentos palpitantesque adhuc homines abie-ctos in ostium. Eadem occasione videtur illas quingentas hominum Deorumve statuas aeneas sustulisse, de qua re Pausan. Phoc. p. 620, 31. GESN.

ead. l. 17. Ἀλκμαίωνα) Vid. Ἀλεξ. cap. 19, & not. Re-spicit istud Apollinis secundum quosdam: Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Vid. Philostr. pag. 481, & Suet. Ner. cap. 39. SOLAN.

Pag. 303. l. 2. ΜΟΥΣ.) Et hoc nomen delendum. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς) Vid. Spanhem. ad illud Aristophan. Plut. 765: Κάγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμάθῳ, τοιαῦτ' ἀπαγγέλλαν-τα. GESN.

IO. MATTHIAE GESNERI
DE AETATE ET AUCTORE
DIALOGI LUCIANEI
QUI
PHILOPATRIS
INSCRIBITUR
DISPUTATIO.

(Habita *Ienae* A. 1714; retractata & aucta publiceque disputata *Lipsiae* 1730; retractata iterum & castigata *Gottingae* 1741.)

IO. MATTHIAE GESSNERI

DE VITAE ET AUCTORIS

DIALOGI LUCIANI

PHILOPOPATRIS

INSCRIBITUR.

DISPUTATIO.

(Tabula Aeneas A. 1711; retractata & aucta publicis
curis disposita A. 1730; retractata 1731
etiam & castigata Gessnerae 1741)

IO. MATTHIAE GESNERI
 DE AETATE ET AUCTORE
 DIALOGI LUCIANEI
 QUI
 PHILOPATRIS
 INSCRIBITUR
 DISPUTATIO.

ARGUMENTUM.

*De auctore Philopatridis tres classes sententiarum § 1. 2. I) Qui Luciano tribuunt 3. 4. II) Qui antiquiorem Luciano faciunt 5. Examinatur haec posterior sententia 6. Inprimis repugnat laudatus Artemidorus 9. Et similitudo sermonis cum sermone Luciani. Obiter de Baraterio dictum 10. II) Luciani non esse hunc libellum, ostenditur testimonio antiquae annotationis 12. Quia unius tantum Imperatoris in Persica victoria mentio fit 13. Respondetur Ge. Bullo 14, & Dodwello 15. Maior est in Philopatride rerum Christianarum notitia, quam quae in Luciano observatur 16. Obiter quaedam ad Peregrinum disputantur contra T. Fabrum 18. 19. Comparantur notitiae Luciani & auctoris Philopatridis 20. An $\chi\rho\nu\sigma\tau\omicron\iota$ sint Christiani? contra Huetium 21. Stilus Philopatridis Luciano indignus 22-26. III) Ergo iunior Luciano, quod putabat etiam Lacrolius 26. Et Moylius 27. Scriptus videtur Byzantii, cum ea iam esset Constantinopolis 28. Argumento de templorum antiquitate non utimur 29. Post Constantinum M. scriptum esse indicant $\epsilon\zeta\iota\sigma\tau\alpha\iota$, & voces quaedam illius aevi
 Lucian. Vol. IX.*

propriae 30. Scriptus videtur ad primum nuntium victoriae Iuliani Persicae 31. Christiano Imperatori tali libello gratulari non licuisset 32. Res gestae Iuliani satis magnae 33. Et aetate in immensum a laudatoribus 34. De Aegypto in servitutem redigenda, Arabibus ac Scythis 35. Christiani insensu Iuliano. De his agi, contra Bashnagium 36. Male ominatos Iuliano ostenditur 37. Status felix imperii Iuliano imperante 38. Galilaeorum appellatio Iuliani temporibus propria. 39. 40. Licebat apud Iulianum etiam Deos gentilium irridere 41. Qui in Luciani nomen pervenerit? 42. 43.

I. **Q**uo tempore, quove scriptus auctore esset Dialogus, qui Philopatridis nomine inter Luciani libellos a librariis collocari solet, diu multumque a doctissimis hominibus disputatum est. Me ad quaerendum excitavit illud, quod passim ad hunc libellum in disputationibus de antiquitate fidei Nicaenae, aliisque rebus provocari viderem. Operae itaque pretium esse putabam etiam paulo exquisitioris, si constitui posset aliquid, quod vel usque quaque certum esset, vel eum probabilitatis gradum haberet, quo in tali re acquiescendum sibi viri sapientes putant.

II. Ad tria quasi capita referri possunt, quae adhuc prolatae sunt sententiae. Sunt enim, qui Luciano auctori tribuendum putent: malunt alii antiquiorem Samosatensi credere, quin ad Neronis usque tempora retro ascendentes parentem deformi foetui quaerunt: alii denique iuniorem Luciano, quin ipso tertio post C. N. seculo inferiorem ut statuunt, adduci se patiuntur. Nos in re non nimis facili ita versabimur, ut primo sententias aliorum proponamus, quam fieri poterit perspicue, adiectis simul causis, quas vel allegant ipsi, vel quae videntur illos, ut ita sentirent, induxisse; tum quae contra hos ab aliis disputentur, vel dici nostra opinione possint, sine cuiusquam insectatione modeste indicemus; denique ut nostram de tota re sententiam & exponamus breviter, & argumentis pro virili parte adstruamus.

III. Igitur qui Luciano tribuunt scelerati partus exclusionem, ab illis ne exigendam quidem esse probationem, videri alicui queat; cum, quod inter reliquas eius viri commentationes compareat, ex eo ipso satis constet, nisi sit, qui meliori iure eum sibi vindicet, illius esse, cuius

per tot annos fuit possessio. Plurima enim esse plurimorum auctorum scripta, quae eorum, quibus tribuantur, esse, nullo alio argumento probentur, quam quod inter reliqua ipsorum scripta referantur. Atque haec cum ita sint, accedere, quod argumentum tale huius Dialogi sit, quod a dicacitate Luciani & omnia insectandi libidine non abhorreat. Olim enim effecisse Samosatensem illum scurram, ut, si quid in re gravi ridiculum, in seria ludicrum, in honesta denique contumeliose dictum appareat, id haud male, nec levi coniectura ad ipsum auctorem referatur. Neque Christianis pepercisse, sed in ipsos etiam maledicum strinxisse calamum, vel Protea, seu de morte Peregrini dialogum luculenter admodum testari. Maximam autem omnium fidem huic sententiae facit mira phrasium, sententiarum, earum etiam, quas ex Homero solet depromere, totius denique oeconomiae, quam vocant, & dispositionis convenientia: quae quidem tanta est, ut vix phrasis vel sententia in toto hoc dialogo occurrat, quae non semel, aut saepius etiam in reliquis, quae Luciano nemo abiudicat, deprehendatur; oeconomia autem seu dispositio dialogi, ei, quam in Nigrino ille adhibuit, magis similis sit, quam ovum ovo est simile, de qua quidem convenientia infra adhuc erit dicendi locus.

IV. Iam victoria illa de Persis, cuius sub finem dialogi epinicion quasi quoddam a superveniente Cleolao canitur, nihil vetare dicit celeberrimus FABRICIUS ¹, quare non sit eadem, de qua Marcus Antoninus & Lucius Verus triumpharunt A. C. 166. Vir doctissimus DAVID BLONDELLUS ², quem laudat FABRICIUS, Anno Marci quarto, inquit, Christi 164, Macrino & Celso Coss. Seleucia cum trecentis hominum millibus, & Ctesiphontis regia Veri nomine per Cassium excisa, prisco vere Persarum supercilio nubem ademit Verus, cui spe falsus inani Susae & Arabiae excidium Scythicarumque excursionum cessationem (in bellum Marcomannicum, dum Parthicum geritur, natum, & intentus) spondet Cleolaus. Nihil itaque nos cogit, quae Luciano vivente & spectante confecta sunt, ad alium auctorem referre. GEORGIUS vero BULLUS ³, laudante iterum FABRICIO, praeter victoriam de Persis, Marco Antonino imperante reportatam, quam celebrat

¹ Bibl. Gr. L. 4, 16, p. 504.

³ Defens. Fidei Nic. 2, 4, 2,

² De Episcopis & Presbyteris p. 227.

p. 73 seq. ed. Grabii.

Cleolaus, illud insuper monet, quae de malorum praedictionibus dicantur in Philopatride, illa apprime etiam in Divi Marci tempora convenire. Huc enim pertinere, quae **SEXTUS AURELIUS VICTOR** habet in epitome: *Marcus Antoninus virtutum omnium coelestisque ingenii exstitit, aerumnisque publicis quasi defensor obiectus est. Etenim nisi ad illa tempora natus esset, profecto quasi uno lapsu ruiissent omnia status Romani. Quippe ab armis nusquam quies erat: perque omnem Orientem, Illyricum, Italiam, Galliamque bella fervebant: terrae motus non sine interitu civitatum, inundationes fluminum, lues crebrae, locustarum species agris infestae, prorsus ut prope nihil, quo summis angoribus atterit mortales solent, dici seu cogitari queat, quod non illo imperante saevierit. Nempe haec esse illa mala, a Sophistis, ut auctor appellat Christianos, praedicta.*

V. Qui antiquiorem faciunt Luciano, in diversa abeunt. Est enim, qui ita putet Luciano maiorem Philopatridos parentem, ut ipsum Neronem aetate credat attigisse. Nimirum **THEODORUS MARCILIUS**, *Saperdae autem prorsus illi sunt, inquit, qui propter ea, quae in extremo dialogo isto de Babylonis, Aegyptiis, Persis, Scythiis, verba fiunt, huiusce distortissimi foetus parentem ad tempora Imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolio non viditans perviderit. Plane quidem, quiqui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. Miccyllum videtur notare, qui Traiano imperante scriptum esse Philopatrin putabat. Sed ipsius verba ponere ex argumento dialogi ab ipso quondam converfi, commodissimum fuerit. Lucianine sit Dialogus hic, an alterius cuiuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. Pariter enim & gentilium Deos, & Christianam religionem, ut saepe alias, incessere videtur. Phrasim autem, & tota adeo compositio ceteris illius scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo prope toto corpore longior? Aut quid adeo grande aut affectuosum sequitur, quod Tragico isti exordio respondeat? Sed de his doctiores iudicent. Ceterum cuiuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Traiano Caesari ob victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse, contra eos, qui per id tempus sive ipsi urbi, sive alteri alicui loco, (nam patriam ¹ solum vocat) pericula & clades praesagiebant: quos ipse a principio Sophistas appellat, ad finem tamen ita describit, ut propemodum Christianos intelli-*

¹ Quin urbis κατ' ἐξοχὴν mentio fieri videtur c. 19.

gere videatur. Eo enim pertinet, quod in fine de Persico supercilio, de Susis, de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa a Traiano devicta in pop. Romani potestatem illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem, & Eutropium, & ceteros, qui eius aetatis historiam scripserunt, videre est. Habet haec Micyl-
 li sententia praesidium quoddam in verbis dialogi cap. 10: *Ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφаланτίας, ἐπίρρινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθη-
 κώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, κ. τ. λ.* His verisimile Paullum Divum significari, cuius proinde auditor Triephon: iam vero inter magistri mortem, atque hunc sermonem discipuli plus XL annis ad summum intercedere non potuisse credibile est, nisi decrepitum senem Triephonem, cum haec loqueretur, fuisse, dicere velis.

VI. Verum enimvero quo antiquiorem aliquis hunc dialogum statuit, eo magis falli necesse est. Quid enim? Ut hinc incipiamus, Triephontis magister laudatur *Γαλιλαῖος, ἀναφаланτίας, ἐπίρρινος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας*; Divus igitur Paullus intelligendus necessarius est? Quid vetat, quemvis alium hac descriptione signari, recalvastrum, nasonem, mysteriorum cognitionem de se, ex vero forte, praedicantem, quam comica phrasi, ad raptum illum Apostoli nefarie accommodata, Noster περιφράζει. Quid vetat, si concedamus etiam, corporis & oris habitum, qualis hic describitur, Paulo fuisse, (quod vix tamen probari posse puto) imaginem summi Doctoris a scurra visam esse, eumque deinceps, ut protervius Christianos infestaretur, hoc schemate magistrum suum deridendum aliis propinasse? DAVID BLONDELLUS, quem paulo ante laudavimus, contra eos, quibus Galilaei, recalvastrum, nasonis, ad tertium usque coelum rapti, discipulum professus Triepho, Paullum innuere videtur, ita disputat: *His argumentis, (quae nimirum allata iam iam a nobis sunt) persuaderi me non posse fateor, (ut credam, Philopatrin ante Luciani aetatem scriptum.) Ut enim nullum Luciani aetate Paulli auditorem superfuisse largior lubens; nec Paullum Tarsi natum Galilaeum dici debuisse constat: utrumque ad maius Christianarum rerum ludibrium a Luciano effectum, non est quod negemus.* Nec difficile fuit Vener. MOSHEMIO¹ refellere ARTEMONIUM, id est, SAM. CRELLIUM, qui ipsi Christo adscri-

¹ Vid. viri magni diss. de raptu Christi in coelum §. IX seqq.

bi raptum in coelum, sententiis Socinianis inserviens nimis, putabat.

VII. Neronis principatu non esse scriptum Philopatrin, non equidem probabo ex RUFII FESTI loco, qui *Armenias duas tunc amissas, Romanasque legiones sub iugum a Persis missas, extremo dedecore Romani exercitus sacramenta ait foedasse*. Plura siquidem feliciter, ductu Corbulonis, Neronis auspiciis in Armenia contra Parthos gesta, eademque magnifice celebrata, refert TACITUS ¹: quin neque post cladem ignominiamque, Paeti negligentia acceptam, decreta a Senatu, integro adhuc bello, tropaea, dum aspectui consuliur, sprete conscientia, omissa sunt, ut idem TACITUS ² auctor est. Quidni igitur & vani cuiusdam Graeculi, Paeana ante victoriam, quin post cladem acceptam, canentis, gratulationem Nero acceperit? Firmiora proinde argumenta deinceps erunt afferenda. Nec vero Traiano convenit, verba recito DAVIDIS BLONDELLI l. c. quod sub dialogi finem oraculum recitat Cleolaus: *πέπτωκεν ὄφρ' ἢ πάλαι βωόμεν Περσῶν, κ. τ. λ.* Nam nec Susam nec Arabiam totam debellavit, nec quos ex Arabibus subegit, post devictos Persas domuit Traianus, immo inter belli Parthici initia, anno imperii quarto, Christi CI, Traiano quartum & Paeto coff. per Syriae praesidem Palmam, Petraeam Arabiam sub iugum misit; eodemque anno, pereunte Decebalo, Dacicum bellum consummavit. Anno vero imperii nono, Christi CVI, Commodo & Cereale Coff. Seleuciam, Babylonem & Ctesiphontem cepit.

VIII. Sed, ne quid dissimulem, tota illa disputatio nec mihi, nec credo multis aliis, ex omni parte probatur. Prior ipsius ratio est, quod nec Susa nec Arabiam totam debellaverit Traianus. Sed debellavitne eam Marcus, cui ipse epinicio illo gratulatum fuisse Lucianum putat? Fateatur non debellasse. At paratum est κρησφύγετον. SPE FALSUS inani, inquit, Susae & Arabiae excidium, Scythicarumque excursionum cessationem, spondet Cleolaus. Iniquus autem est BLONDELLUS, si, quo ipse effugio utitur, illud eripere velit parti adversae. Ut lubentius concedat, movere eum debet ratio altera, qua adversam sententiam oppugnare sibi videtur, tantum abest, ut ea rem, quam vult, con-

¹ Annal. 13, 7 seq. c. 34 seq. L. 14, 23 seq. L. 15 init.

² Annal. 15, 18, 1. Ita in Persii 5, 4, ad Corbulonis victorias

respici ait Casaubonus, quas assentatorie in maius extollerent Poetae & Historici.

ficiat. Putat enim, quia iam ante Perfas, Arabum quosdam subegerit Traianus, Cleolaus autem ei, qui iam victor esset Persarum, Arabiae subiugationem tanquam futuram spondeat; fieri non posse, ut de Traiano ea gratulatio accipiatur. Quid si autem dicamus, ideo enimvero spondere Cleolaum, ut ΠΑΣΑ χθὼν Ἀραβίας, sub potestatem Traiani redigatur, quod parte eius iam subacta, facilius de reliquis spes esset. Haec, ut mihi quidem videretur, ita sunt manifesta, ut Blondello ipsi, si viveret, assensum extorquerent.

IX. Haecne igitur, dicat forte aliquis, sunt firmissima illa argumenta, quibus Traiani aevo abiudicatur Philopatris? Equidem, ut quod res est fatear, his nunquam mihi persuaderi passus essem, ut non a Paulli quodam discipulo transfuga scriptum putarem. Sed bene res habet. Superest argumentum unum, a nemine, quod sciam, adhibitum, sed omni exceptione, uti arbitror, maius. Narrat nimirum Critias c. 21, se, cum interfuisset deliramentis atque vanis praedictionibus Sophistarum, ita sententiam de illis dixisse: κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτα γὰρ τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν, & reliqua. Quis non videt, ARTEMIDORUM ὀνειροκριτικῶν scriptorem significari? Et ne dubitemus, nec infartum ab interpolatore aliquo Artemidori nomen suspicemur, paulo post interrogat: οὐ κατὰ Ἀριστάνδρον τὸν Τελμισέα, καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ΕΦΕΣΙΟΝ ἐξίχνευσα τοῖς ὀνείρασι; De ipsa re, si quis forte requirat, ARTEMIDORI huius, ut & ASTRAMPSYCHI, verba in notis posita sunt. Hic illud tenendum, quod hic ARTEMIDORUS EPHESIUS, (qui tamen Daldianum se dici maluit, ut nobilitaret oppidum, unde maternum genus trahebat, obscurius absque hoc futurum) testatur ipse, se nosse homines, qui vixerint Antonini Pii temporibus, qui successor fuit Hadriani, ante quem Traianus imperavit. Huius vero inter victoriam Persicam & Antonini initia xxx minimum anni intercesserunt. Nemo igitur sub Traiano scriptum Philopatrida potest asserere, nisi qui crediderit, triginta annis ante, quam scriptus sit liber, eum posse allegari. Quin, cum nihil aliud colligi queat ex Artemidori verbis, quam notos illi fuisse Athleras, qui interfuerint ludis quinquennialibus illis, quos

1 L. 1, cap. 28, pag. 26, & c. tur a Nic. Rigaltio in notis ad inscriptionem.
64, pag. 55. Quae loca allegan-

Antoninus Pius Hadriano, a quo fuerat adoptatus, instituit, ¹ suspicari licet, post Antonini demum tempora, quin Severi etiam, qui Antonino successor fuit, scripsisse Artemidorum: primum, quod ex prooemio apparet, post longissimam cunctationem animum ad scribendum appulisse, h. e. ad edendas observationes longa peregrinatione experientiaque comparatas. Tum, quod TERTULLIANUS quem sub Severo Imp. in confiniis seculi II & III floruisse satis constat, cum somniorum interpretes enumerat ², Nostri nullam facit mentionem. Quae ratiocinatio si cui aequae ac mihi probabitur, ut paulo dictum laxius accipiet, cum NIC. RIGALTUS l. c. atque IO. ALB. FABRICIUS ³ Hadriani & Antonini Pii temporibus vixisse Artemidorum perhibent: tum illud etiam colliget, vix esse, ut a Luciano Samosatensi laudatus Artemidorus, adeoque Philopatris scriptus esse potuerit, de quo infra videbimus.

X. Neque vero illud hoc in loco praetermittendum est, summa rerum verborumque cum iis, quae haud dubie Luciani sunt, convenientia, quam, credo, negabit nemo, qui annotationes nostras vel cursim perlustraverit, facile aliquem induci, ut credat, vel ab ipso Luciano, vel ab homine, qui eum sibi imitandum proposuerit, esse scriptum. Neque enim magis id casu fieri potuisse existimo, quam, ut ex temeraria formularum typographicarum commissione versus Homeri aliquis, aut Ennii possit existere. Sed pluribus in hac sententia confutanda nos immorari nihil opus esse arbitror, cum quae iam nunc adversus primam illam, quae Lucianum Philopatridis auctorem facit, proferemus, ea magnam partem fortius etiam contra hanc secundam valeant. Neque protulit quidquam doctissimus puer (quo nomine honoris causa hic utor in eruditissimo quatuordecim annorum homine) BARATERIUS ⁴, quod dimovere nos de sententia debeat. Favebam aetatulae hominis in mea patria nati & ista scribentis, ignoscebam puero absurditatis accusanti, quae neque cognovisset satis, neque intelligere dum posset: lubens me discipulum illi in re tali praebuisssem. Sed nihil dixit, quod non dictum, quod non refutatum sit. Molliter inter rosas violasque quiescant ossa

¹ Videndus *Ael. Spartianus*
Hadriano cap. 27, & *Commentt.*
ad h. l.

² Lib. de anima c. 36.

³ *Bibl. Gr.* 4, 13, p. 402.

⁴ In *Anti-Artemonio*, Noribergae 1735, 8, edito, cap. 14, § 2 & 3, p. 84, seqq.

hominis emendaturi, si licuisset, illa παιδαριώδη καυχήματα. Nos pergamus.

XI. Quod igitur alterum huius disputationis caput est, Lucianine sit Philopatris, an iunioris alicuius, age, dispiciamus. Qua in re ita versabimur, ut primo contra eorum, qui id affirmant, rationes quaedam in medium proferamus; deinde, cur Luciani non esse putemus, generatim dicamus; denique, ut, quibus inducti rationibus, iuniorem Luciano auctorem arbitremur, eas rationes, quam fieri poterit breviter & perspicue, proponamus.

XII. Luciano iure tribui Philopatrin, probatum primo inde est, quod is quasi in possessione esset, cum inter ipsius opera iam longo tempore referatur; igitur non nisi validissimis rationibus posse inde exturbari. Verum enimvero, ne iam in locum illum communem de librariorum inertia & fraudibus excurram; ne etiam illud dicam, malae fidei possessorem praescriptione sese tueri non posse: iam Aldina editio c10 10xxii fol. in fine dialogi haec habet: οὗτος ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανῶν. Quae procul dubio ex veteri codice adscripta, & post ab aliis repetita sunt. Argumentum non abhorret, fateor, ab ingenio Luciani, si generatim illud spectes, ut ad irridendam cum superstitione religionem pertinet. Sed quam exiguum huic rationi pondus inest, si dicerem, de tua, Lector, prudentia dubitare viderer. Quid si vero insuper negem, illam saltem dialogi huius partem, ubi vanissima spe tot victoriae, triumphi tot spondentur, quorum nihil, vel parum, quamcunque etiam sententiam amplectare, contigit, cato illi Samosatensis naso ex asse convenire? Certe a prudentia non tantum viri, sed a magna ad credendum res etiam satis certas tarditate, oppido id videtur alienum. Ingens porro illa rerum verborumque in hoc dialogo cum iis, quae indubie sunt Luciani, similitudo, tantum abest, ut a me negetur, ut potius paulo ante ea usus sim ad probandum, Traiani aetate non videri scriptum. Sed potuit ea ex alio etiam fonte profluxisse, imitatione nimirum, satis illa quidem inepta, qua de tum ex annotationibus nostris constare volenti potest, tum infra adhuc aliquid erit dicendum. Nunc reliqua persequemur.

XIII. Victoriā de Persis ingentem reportavit Lucius Verus, ob quam, communicato cum Marco fratre honore, triumphavit. Hanc eam ipsam esse, quam celebrat sub

finem Philopatridis Cleolaus, volunt, quos supra laudavi, viri doctissimi, alique complures. Quibus assentiri ne queam, illud me movet, quod unius tantum *αὐτοκράτορος* deprehendam in illo epinicio mentionem, id quod secus factum oportebat, si ad hunc triumphum pertineret. Ambos enim fratres aequato iure imperium administrasse, notius est, quam ut dici a me debeat. Nec est, quod Lucium Verum solum celebrari dicamus, qui nimirum solus id bellum confecerit, solusque gloriam inde sibi vindicaverit. Praeterquam enim quod per duces omnia sunt gesta, Vero interim Imperatore in Daphnicis Antiochiae deliciis molliter ventrem, Marco autem Romae rempublicam curante, ut testis est IULIUS CAPITOLINUS ¹: iam est paulo ante dictum, confirmarique tum aliorum, tum eiusdem CAPITOLINI ² testimonio potest, triumphum pariter utrosque celebrasse. Ita enim ille: *Habuit hanc reverentiam Marco Verus, ut nomina, quae sibi delata fuerant, cum fratre communicaret, die triumphi, quem pariter celebrarunt.* Et iam ante c. 7 dixerat: *partum est Vero nomen Armenici, Parthici, Medici, quod etiam Marco Romae agenti delatum est.* Illud forte dici ab adversa parte posset, Imperatorem Verum, cum ista scriberentur a Luciano, iam tum fuisse extinctum, solique adeo Marco hic applaudi. Et sane EUTROPIUS 8, 5, cum triumpho Parthico, Veri obitum coniungit artissime. Sed certum est, intercessisse aliquot annos inter triumphum istum atque mortem Lucii: nec quae scriptor brevitatis studiosus narratione coniungit, tempore ideo sunt coniuncta putanda. Sed haec cum quaestione careant, apud eos certe, qui aliquam cum historicis illorum temporum familiaritatem habent, lubens dimitto. Illud tamen non possum quin adiiciam, non videri Cleolaum nostrum, qui sui victoria Imperatoris effertur tantopere, Medorum atque Armeniae (ut distinctarum magni imperii partium, suosque sibi regulos habentium) mentionem fuisse omisurum, cum de futuris audacter adeo spondeat, si modo materiem epinicio illi tum praebuissent, quod Marco imperante contigisse modo vidimus. Denique totum hoc argumentum tale esse meminerimus, ut si nihil etiam sit, quo labefactari convellique possit, (quod tamen minime ita se habere, est, puto, luculenter a nobis ostensum) tamen amplius nihil eo efficiatur, quam hanc quidem *πρόβλητον*

¹ In Marco Antonino cap. 8.

² In L. Vero cap. 8.

στασιν nihil ob stare, quo minus Lucianus pro Philopatridis auctore haberi queat, cuius generis argumenta, plura etiam, ruere statim necesse est, si vel unum quid proferri queat, quod cum reliquis conciliari & redigi in concordiam non possit.

XIV. Quod vero GEORGIUS BULLUS putat non parum momenti habere, ad asserendum Luciano Philopatridem, temporum sub Marco Antonino iniquitatem, de eo etiam, dissimulare non possum, alia omnia mihi videri. Mala etenim, quae ab AURELIO VICTORE enarrata supra retulimus, quorumque mentionem etiam IULIUS CAPITOLINUS facit, iam inde ab imperio Antoninorum fratrum, atque adeo ante victoriam Parthicam accidisse, totoque fere perdurasse imperii tempore, iidem auctores sunt. Tantum autem abest, ut, qua tempestate scriptus est Philopatris, calamitates publicae orbem Romanum insigniter vexaverint, ut potius eam ob causam Christianis acerbe adeo insultasse auctorem appareat, quod temporum felicitatem infausis praedictionibus, obscoenisque ominibus quasi contaminarent. Quod ut appareat, audiamus Critiam, qui, ut videtur, ob patriae, quem proficitur, amorem, nomen dialogo dedit, cuiusque sub persona auctorem latere voluisse existimaverim. Hic igitur Critias in Sophistarum, ut eos appellat, concilium introductus, interrogatusque cap. 24, πῶς τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ τοῦ κόσμου; Χαίρουσί γε πάντες, inquit, καὶ ἔτι γε χαρήσονται. Habes gaudium publicum, habes felicitatem temporum. Quid ad haec Sophistae? Non placet illis laetitia effusa gentilium; subiiciunt: δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις, cuius verbi vim ibi declaravimus. Non negant igitur, iam felicia esse tempora, sed mala futura praedicunt. Hos dein proterve ridet Critias, ὀξύδερκέστατα νοεῖν illos inter alia scommata dicens, qui viderent scilicet, quod nec esset usquam, nec, ut putabat, futurum esset. Tum effunditur in enumeranda varia calamitatum publicarum genera, ita tamen, ut ipsa phrasi ad risum composita manifeste indicet, nihil tale tum quidem vulgo homines timuisse, ne putes fuisse expertos. Confirmant ista, quae sub finem dialogi idem Critias commemorat: Ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριεσῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἐσμέν· & paulo post: τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισὶν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος, πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτοήσει. Haec

igitur satis, opinor, ostendunt, non eo tempore scriptum Philopatridem, cum calamitates publicae per orbem terrarum grassarentur, sed satis laeto reipublicae statu, secus atque viro doctissimo videbatur.

XV. Magnum nomen HENRICI DODWELLI praesertim in suis cuique libro temporibus assignandis. Ille etiam aliquando Luciano adscripsit Philopatrin: sed contra se disputandi necessitatem nobis remisit, qui sententiam ipse mutavit. Itaque satis prope fuerit, diversas viri opiniones referre. In dissertatione de fortitudine Martyrum (quae Cypranicarum XII est) § 24, Luciano & M. Antonini temporibus attribuerat Philopatrin. In dissertatione 1 de iure Laicorum sacerdotali pag. 284, de eodem dicit, *Quem ego Traiano longe recentiore fuisse existimo, & ipso fortasse Luciano*. Sed in dissertatione de Isidoro Characeno 2, § 5, p. 63, ait, *Anno Christi CCII, quo Severus Imperator persecutionem in Christianos Alexandriae decreverit, huic persecutioni Philopatride scripto quasi praelusisse Lucianum, praevias persecutioni compositiones memorante Antiocheno Theophilo*. Liceat hic quasi interpellare Dodwellum. Spartianus in Severo c. 17, quem laudat, non Alexandriae, sed in itinere e Syria versus eam urbem, decretam ait persecutionem. Iudaeos, inquit, fieri sub gravi poena vetuit. Idem etiam de Christianis sanxit. *Καταποδίας* illas apud Theophilum non observavi. Sed quid porro Dodwellus? In eadem urbe Alexandria scriptum Philopatrin argumento esse Alexandrini mensis nomen Mesori (c. 22.) Quod autem Arabes hostibus accensentur, (c. 28) id facere, ne quis alius Princeps, praeter Severum, intelligi possit &c. Similia sunt, quae disputat Prael. Camden. 7, p. 307 seq. Quanti ea sint, cum aliunde ex hac dissertatione & annotationibus ad Philopatrin nostris constare potest, tum ipse indicavit DODWELLUS, qui in literis ad MOYLIIUM, quas paulo post laudabimus, novam sententiam defendendam suscepit, scriptum nempe libellum A. C. CCCXI, ad recentem nuntium victoriae, quam a Persis Odenathus retulerit. Quae deinde pro nostra dicemus sententia, ea huic coniecturae evertendae putamus sufficere.

XVI. Perduxit nos ordo disputationis institutus ad ea argumenta, e quibus generatim, Luciani non esse foetum

1 Cum Grotii diss. de Coenae edita Lond. 1685.

administracione, ubi Pastores non sunt, & aliis huius argumenti 2 In Geographis Hudsonian. T. II.

Philopatrin, colligi posse putamus. Nam illa, quae iuniorem Luciano auctorem suadeant, his subiuncturos nos esse diximus. Ad hanc igitur classē, praeter ea, quae modo contra BLONDELLUM atque GEORGIUM BULLUM, viros doctissimos, disputata sunt, non dubito primo loco referre, quod maior in hoc dialogo deprehenditur, quam in Luciani scriptis, Christianarum rerum peritia. Quisquis diligentius paulo huius viri commentationibus legendis attenderit, animadvertet profecto perpetuum fere illius morem, ut, in quarum rerum mentionem inciderit, eas res, tanquam per digressiones, quas vocant Rhetorum filii, perspicue, verbisque negotio, de quo agitur, quam aptissimis declaret, quo ipso, quamquam interdum non taedium lectoribus, si qui sunt delicatiores, creare non potest; facit tamen, ut, cum minime putes, plurima discas, ad omnem historiam, populorum ritus, clarorum virorum pernoscendam indolem, linguae etiam proprietatem, totam denique humanitatis disciplinam nimium quantum profutura. Quin ea ipsa ratio est, ut quoddam *Ἀμαλθείας κέρως*, aut cornu copiae bonae frugis plenissimum, opera eius summo possint iure vocari. Profluxit ista scribendi ratio partim ex charactere Luciani, qui est *ἡδονώτατος*, & ad comicum in multis accedens proxime, in quibusdam etiam superans: partim, (non est enim infutandum) ex ostentatione quadam, Polymathianque demonstrandi studio, quod quidem in Sophista, id est, eo, qui dicendi artem pro genio seculi profiteretur, non ferri facilius poterat, sed laudi erat atque admirationi. Igitur nulla fere secta, hominum fere genus nullum est, cuius non historiam, characteres praecipuos, aliaque *ἀξιωματικὰ* consignata ab eo literis deprehendamus: philosophorum autem cuiuscunque sectae, rhetorum, adulatorum, parasitorum, divitum, pauperum, senum, iuvenum, superstitiosorum, atheorum, Romanorum, Atheniensium, Scytharum, impostorum, histriionum, lenarum, meretricum, militum, rusticorum, regum, tyrannorum, Deorum, Dearumque, & cuius non ē velut imagines quasdam ab eo pictas admiremur.

XVII. Sed quorsum ista disputem, quaeret fortasse aliquis? Nimirum ita rationem subduco: quia Lucianus ostendendae occasionem doctrinae nullam solet facile praetermittere; quia nullius non hominum generis characteres, mores, sententias, verbis cuique rei propriis & quasi so-

lemnibus describit: probabile non videri, si tantam habuisset Christianismi peritiam, quantam in Philopatriide reperimus, non alias etiam eam prae se tulisse; atque eo magis, cum occasio in his ipsis, quae habemus ab eo scripta, non defuerit, tum in bonam, tum in malam etiam partem ampliorem Christianorum mentionem faciendi. In bonam quidem eo inprimis loco, ubi Alexandrum Pseudomantin illum ab oraculo suo Atheos, Epicureos, Christianos omnes removeri procul iussisse tradit. Verba ipsa subieci 1: εἰ τις ἀθεός, ἢ Χριστιανός, ἢ Ἐπικούρειος, ἢ κεῖ κατὰ σκοπὸς τῶν ὁργίων, φευγέτω. Cur Epicureos abesse voluerit, declarat, sed de nostris tacet, nec rationem ullam, cur exesse illos sacris suis Alexander voluerit, profert: forte quod laudandi erant, hoc quidem in loco; quod a se paganus homo impetrare non poterat? Sed etiam cum ridet Christianos 2, & res illorum dedita opera narrare videri vult, partim verbis ex gentilium disciplina petitis utitur ad res ipsorum designandas, partim, vulgari errore, Iudaeorum & Christianorum miscere negotia videtur, & in universum ita loquitur, ut satis appareat, neque libros sacros legisse unquam, neque etiam aliunde sanctissimae disciplinae rationes satis habuisse cognitatas atque perspectas. Quoniam id est parum ab hac disputatione alienum, age, quaedam ad hunc Luciani locum annotemus.

XVIII. Ac primum quidem miror, TANAQUILLUM FABRUM, virum ingeniosissimum ad illa verba, 3 τὸν μέγαν γοῦν ἐκείνον κ. τ. λ. annotasse: *Istaec vocula γοῦν & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum καθάπτειν τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλάσφημεῖν τὸν Χριστὸν, ἐν τῷ τοῦ Περεγρίνου βίῳ. Hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus. Equidem fateor, si voculam γοῦν interpretere itaque, ut est ab eo, qui hunc dialogum convertit, factum, male haec cohaerere cum iis, quae praecedunt. Sed quid vetat, quominus vertamus enim, frequentissima nimirum, apud Lucianum etiam, vocis significatione, ut quandam notet parenthesin? Qui enim, quaeso, concinnius, quam ita, loqui potuit Lucianus: Peregrinus noster in Christianos etiam*

1 In Pseudom. cap. 38.

3 Cap. 11.

2 De morte Peregr. c. 11.

incidit, & postquam illorum edidicisset mysteria, subito nimium quantum inter illos nomen & gloriam est consecutus. Nam hodiernum durat illa quorundam stultitia, ut celebrem istum in Palaestina suspensum hominem venerentur &c. Pergit deinde, ut videas a parenthesi reverti: τότε ΔΗ καὶ συλληφθεὶς κ. τ. λ. Sensus igitur abruptus non magis, quam γοῦν particula, deesse aliquid ostendunt. Suidae verbis sua constat veritas, quam planissime, si vel nihil desit. Quid enim sunt blasphemiae in Christum, si hae non sunt, quae hodiernum existant in Proteo? Denique, quis iste foret stupor, cum manum semel inieceris mutilando scripto, illud relinquere, quod eiici vel similiter, vel magis etiam intererat? Duobus potissimum modis ultimi sunt Christiani huius dialogi contumeliam, primum omit- tendo illo penitus, quod factum facile FABRO credimus; tum acerbe, adleris in margine notulis, refutando, quod Scholia a IO. CLERICO edita testantur. Omisisse quaedam ex ipsa orationis serie, saltem FABER quae attulit argu- menta, iis vix persuadebit.

XIX. Sed, ut pergamus strictim quaedam ad Luciani verba annotare, Iudaicum sapit, quod ἱερέας & γραμματέας vocat Christianorum Doctores, quamquam non ignorem, de Aegyptiorum etiam sacerdotibus τῶν γραμματέων voce non semel usum ¹. Ex ethnicismo est, quod Alexandrum Christianorum διασάρχην vocat, & τελετήν Christianorum disciplinam. Καινὸν Σωκράτην Christianos Peregrinum vocasse, probabile non est: si nota Luciano Paulli Apostoli historia fuisset, hunc dubio procul substituisset. Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος, qui persuasisse Christianis dicitur, ut omnes se pro fratribus invicem haberent, non video, quin ipse servator noster esse queat. Neque hunc legislatorem ἀπὸ τοῦ ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρὸς ubi distinguat Lucianus, reperio, quod utrumque tamen iterum vult TAN. FABER. Contra ea iussit Christus Matth. 23, 8, ut omnes discipuli sui fratrum se loco invicem haberent: & secundum τοῦ ἀνεσκολοπισμένου νόμους vivere Christianos, paulo post Lucianus dicit ². Ad verba 3, εἴτα παρανομήσας τι εἰς ἐκείνους, ὥφθη γὰρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς, PALMERIUS confundi ait Iudaicos ritus cum

¹ E. g. de Sacrif. p. 369, T. I, Fabr. B. G. L. IV, c. 16, p. 500.
ed. Graev. it. in Philop. c. 34. ³ Pag. 570.

² Iohannem Evang. intelligit

Christianorum lege. Sed forte idolothytorum esus, & sacrificati ac sanguinis ab Apostolis etiam prohibitus, obverti huic reprehensioni possit.

XX. Iuvat hic in brevem summam colligere omnia, quae de Christianis tradit Lucianus, (tradidisse autem, quae sciret omnia, probabile saltem supra reddere conatus sum) tum similiter quasi in tabulam quandam coniecta cum his comparare, quae in Philopatride de iisdem dicuntur. Lucianus ita Christianos describit l. c. Sunt homines, qui suspensum in Palaestina hominem, novorum auctorem mysteriorum, spretis omnibus Graecorum Diis, colunt & adorant, immortalitatem expectant, atque propterea corporis cruciatus, ipsamque adeo mortem, subire non recusant, ut potius ultro eam deposcant. Praeterea pro fratribus invicem, sic iubente primo illorum legislatore, se habent, bona fortunae omnia tanquam vilia & vana contemnunt, benigneque iis impertiunt, quos propter superstitionem suam vident aut bonis exturbatos, aut alias male a magistratibus acceptos. Sacros libros habent, quos in conventiculis suis legunt: si qui autem sunt doctiores, etiam interpretantur. Si quem videant leges suas migrantem, eum a communione & coetibus arcent atque excludunt. Haec Lucianus. Audiamus auctorem Philopatridis. Christiani credunt in Deum unum, qui coelum & terram creavit & omnia, eumque Patrem magnum, immortalem, coelestem, Filium patris, Spiritum ex Patre procedentem, unum ex tribus & ex uno tres. Hic Deus, qui est lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, creavit, (ut didicerunt a Mose tardilingui) cum alta nox abyssu incubaret, lucem, quae tenebras & vastitatem illam omnem abegit: tum terram super aquis stabilivit, coelum expandit, stellas formavit, cursus earum disposuit: terram ornavit floribus; hominemque ex iis, quae non essent, ut esset aliquid, produxit: iamque de coelo intueretur singulos, bonos, malos, actionesque illorum in libris describit, ac retribuet ex iusto singulis, qua die ipse constituit. Praeterea per aquas sese renovari, atque ex impiorum coetu in beatorum vestigia collocari credunt; quidam etiam in tertium se coelum raptos, resque omnium pulcherrimas ibi edoctos praedicant, orationem quandam a patre incipientem, multisque nominibus referros hymnos recitant

&c. Haec si quis cum iis, quae ex Próteo Luciani prolata sunt, conferat, simulque illud consideret, verbis propriis & ex Christianorum disciplina, quin ipsa Scriptura S. petitis, uti Philopatridos auctorem; illum vero gentili more, nec uti solent nostri homines, loqui: cognoscat profecto, Lucianum ut de re parum sibi cognita, & quam non nisi aliis temere narrantibus audisset; hunc vero, ut qui aut ipse coetibus Christianorum interfuisset, aut satis accurate omnia peruestigasset, de hac secta exposuisse.

XXI. PETRUS DANIEL HUETIUS, *Demonstr. Evang.* 3, 20, postquam dixerat, in libello de morte Peregrini, quae in contumeliam Christianorum essent dicta, laudi ipsis esse potius, quam dedecori, haec addit: *Clariora etiam reperias in dialogo, qui inscribitur Philopatris, & Luciani nomen praese fert: Christi quippe & Christianorum nominatim meminit, plurima profert ex Evangelio & Apocalypsi Iohannis, ex actis Apostolorum, & ex epistolis Pauli, cuius os & habitum depingit, & eveditionem in coelum refert. Christum appellat Chrestum, pro temporum illorum more, quo nomen id a bonitate, non ab unitione ductum credebatur ab Ethnicis. Quo de more cum quaedam disputasset, concludit: Ex Christianarum autem rerum peritia, quae maior in hoc dialogo, quam in reliquis Luciani scriptis elucet, colligi potest, eum alterius esse auctoris. Haetenus ille. Quae ideo adscribenda putavi, quod partim hoc argumentum mirifice confirmant, partim vero dubii nonnihil habere videntur. Christi siquidem & Christianorum nominatim meminisse dicit auctorem Philopatridis, ita tamen, ut Chrestum pro Christo dixerit. Ego vero fateor, illud me in hoc dialogo non reperire. Procul tamen dubio respicit vir summus ad illa c. 17, ἀλλὰ μοι τόδε εἰπέ· εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν οὐρανῷ ἐγχαράττουσι; Respondet Tripho: πάντα, εἰ τύχοι γε ΧΡΗΣΤΟΣ ὢν καὶ ἐν ἔθνεσι. Interpres, quem forte aliis districtus secure nimium secutus est HUETIUS: si quidem & inter gentes CHRESTUS fuerit. Neque vero is ego sum, qui Chrestum & Chrestianos pro Christo & Christianis tam a gentilibus, verum ignorantibus, quam a nostris, omen accipientibus, dictos fuisse negem, sed illud dico, non videri Triphontem Christum vel Christianos verbis, quae modo adducta sunt, significare, tanquam proprio nomine, voluisse. Dixerat paulo ante hic Tripho: ὥστε ἕασον ἅπαντα, ὥς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ἀπογράφονται. Vult nimirum, Critiam, reli-*

Etis illis gentilium fabularum nugis, ad Christianorum Deum ac religionem sese convertere, ut & ipse inscribatur in coelestibus illis *BONORUM* libris. Tum Critias, εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, inquit, ὃ Τριεφών, (supra enim iam de libris coelestibus, & in iis inscriptione dixerat Triepho) ἀλλὰ μοι τόδε, & reliqua, quae modo attulimus, ubi interrogat Critias, *an Scytharum etiam curam gerat Deus, & in librum illos BONORUM inscribat? Quidni inscribat, respondet Triepho, si modo BONI sint?* Cui non apparet, *χριστὸν* hic, ut alias apud quosvis scriptores, praesertim eum, quem Noster est imitatus, Lucianum, poni ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ; Ita infra c. 23, *χριστὸς γὰρ ἂν εἴης ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, nam frugi esse apparet utique ex habitu.* Praeterea nescio, an exemplo probari possit, *χριστὸν* dictum pro Christiano. Nam Christum quidem ipsum quomodo intelligere quis cum bona bonae mentis venia velit, non video; cum appareat, pro genere hominum, quod plures sub se complectatur, vocem poni, & hanc esse verbi *τυγχάνειν* vim, ut converti debeat, *si modo contingat esse inter Scythas aliquem &c.* Nec Christi igitur, nec Christianorum, *nominatim* mentionem in hoc dialogo fieri censeo; quod quorsum pertineat, infra videbimus. Hic illud notari velim, quidquid etiam de Chresto fit, Lucianum ita non videri scripturum fuisse, cum Christianorum nomen, quoties opus fuit, adhibuisse, ex *Pseudomanti* pariter atque *Proteo* satis constat.

XXII. Venio ad argumentum satis firmum, ut ego quidem arbitror, sed quod neque tractari bene, neque intelligi nisi ab eo potest, qui ad ingenium his rebus aptum usum etiam aliquem adiunxerit. Modestia hic nos decebat, cum primum scriberemus ante hosce xxv annos: versabatur enim in animo illud LONGINI s. 6, Ἡ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. Sed tamen quam familiaris tum nobis Lucianus fuerit, annotationes nostrae testantur: & non exstabat, cum haec scriberemus, Index in Lucianum. Ab eo tempore nunquam plane abieciimus illum: & nunc, cum tertium tractare ista oportet, recentes sumus ab interpretatione. Credit igitur nobis fortasse aliquis, agnosci a nobis posse vocem & sermonem antiqui a triginta paene annis sodalis, quem nuper demum Latina loqui docuimus. Haec maioris esse debent, quam si quis dicat, lubricum esse, quod a stilo sumitur, argumentum, & similes huic loquatur sententias. Sed in rem prae-

sentem veniamus, & quantum eius potest fieri, argumentum, quod melius sentitur & gustatur quasi, quam verbis explicatur, declaremus. Olim iam THEODORUS MARCILIUS, non esse Luciani Philopatrini, contendit, praeter alia id arguentibus ineptiis stili, quas paginis omnibus dicit occurrere. Ista vero stili ineptiae oriri magnam partem videntur ex affectato infeliciter sublimi ac tragico dicendi genere, quod cum non assequeretur, in affine illi vitium *ψυχρότητα* incidit quam saepissime. Tanto id quidem magis, quod poetarum magnam partem verbis utitur, iisque parum ad rem aptis, qua de causa indutae leonis exuviis simiae similem interdum fieri necesse est. In utroque autem genere incomparabili facultate gaudet Lucianus, ad effingendum stilo, quidquid libuerit, gravitatem etiam plusquam tragicam, & ad derivandum in suos hortulos, non rivos ex veteribus poetis, Homero imprimis, sed quasi flumina, adeo quidem, ut, cum male quaedam applicasse videtur, vel inflexione depravasse, tum demum ingenii vis admirabilis eluceat. Unum ex multis exempli causa afferam: est Euripidis versus decantatissimus, ἡ γλῶσσο' ὁμώμοχ' ἢ δὲ φρήν ἀνόμοτος. Quam lepide hoc accommodat ad iactatam Cynicorum ἀναληγσίαν; Ἡ φρήν, inquit, τσοὶ ἀλγῆσει, ἢ δὲ γλῶσσο ἔσται ἀνάληγτος. Quam festi-
ve illud Homeri 2,

Ὡς φρήτην φρήτηφιν ἀρήγη φύλα δὲ φύλοις,
ad philosophorum certamen traducit 3: *ζητασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν*,

Ὡς πῆρη πῆρησιν ἀρήγη, βάκτρα δὲ βάκτροις.

Sed infinita eiusmodi habet Lucianus, Plutarcho hac parte comparandus, nisi quod hic severior.

XXIII. Noster autem, quisquis etiam fuerit, ut utraque in re peccaverit, iam videamus. Quis negabit, esse nimis παρατράγωδον illud c. 2, quod MARCILIO iam bilem notavit: *φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, τῶν ὕθλων ἐκείνων, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων, αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τῶν κενῶν ἐλπίδων*; Vix in comoedia vel tragoedia ferimus haec talia, ubi tamen actoris gestu efficitur, ut sint aliquantum tolerabiliora & minus φορτικά. Sed bene tamen est, quod cavet auctor, ne ab tam altissimo cothurno statim defiliat. Triepho enim, apud quem haec eruclarat Critias, studet ingen-

1 Vitar. auct. cap. 9.

2 Iliad. B, vers. 363.

3 Ἀναβ. cap. 1.

tissimo mendacio omnem hanc tragicam supellectilem longissime superare: his enim singultibus Critiam ipsas convertisse nubes, tantumque in Propontide excitasse borean dicit, ut onerariae naves funibus contrahendae sint. Apud nos mentiuntur interdum homines ut trabes inflectantur, quod est in Germanorum nostrorum proverbio; sed hic, ne coelum ipsum & maria pervertat, timor est. Vix Lucianus, cum id agit, ut mentiatur strenue, quemadmodum in verae historiae libris duobus, talia proferre monstra ausus est, ut hic bonus vir serio colloquentibus amicis tribuit. In poëtica facultate, qua tamen mirifice placuisse sibi videtur, quam parva operae pretia fecerit, ex his, quae iam, ut ordine percurrenti sese offerent, producam, credo, apparebit. Integra Homeri aut aliorum carmina vix inseruit centoni suo, praeterquam quae Lucianus iam olim attulerat; ut appareat, non ipsos illum magnos auctores cognovisse, sed ex viri suae aetati propioris aliquot dialogis pleraque confarcinasse. Ex Aristophanis tamen Nubibus & Ranis quaedam habet, ut & Homericæ pauca, quae apud Lucianum nondum observavi. Ut mox ab initio c. 3 ponit ex Homero, Ἄλλ' ἐπεὶ σὲ πρῶτον κιχάνω τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπώμεν κ. τ. λ. Amicus veteranus alteri amico, a quo aliquantum abfuisse non constat, quicum iam plura locutus est, dicit: *quoniam primum hoc loco te reperio, age, illuc abeamus, ubi respirare a malo meo possim.* Inter honoris verba, aulae inprimis incolarum, cum ad epulas aut comissationes pellicere advenas volunt, haec talia esse scimus: apud Homerum pulchre dicitur, ὦ φίλ', ἐπεὶ σε δύνοντα κιχάνω τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ; sed in hoc Philopatridis loco sunt prorsus, si quid video, ἀπροσδιόνυσα. Deinde, si carmen esse debet, ut certe apparet, bis in metri leges peccatum est. Primum, cum posterior in ἐπεὶ, contra diphthongi naturam, correpta est; tum quando prima in κιχάνω, brevis apud Homerum & optimos quosque, producta adhibetur. Non defuisse autem apud Graecos malos poëtas, qui vel in syllabis dimetiendis impingerent, ne hodiernis tantum hominibus hanc laudem relictam putes, vel ex nuptiali elegeio miseri cuiusdam poëtae, quod LUCIANUS in *Lapithis* 1 affert, constare satis superque possit. Incipit

Ἡ οἷν πότ' ἄρ' ἤγε Ἀρισταινέτου ἐν μεγάροις κ. τ. λ.

Meliorane autem sunt, quae sequuntur, Nostri carmina? Iovem dicit c. 4, συνευωχεῖσθαι Aethiopibus,

Ἄνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφάμενοις.

Euge, septies peccatum in pedibus sex. Vix versum agnoscas, nisi de morbo hominis, & politico illo carminum genere paulatim e talibus orto constaret. In ὄρκῳ c. 12, primum hexameter positus est, tum pauca prosa oratione scripta, mox Iambi sequuntur quinque, & senarius, nisi quod primus pes contra carminis legem trochaeus est. Ali-
bi c. 16, βιώσῃ καλῶς, inquit,

Οὐδὲ σ' ὄκα θέμις τέλος θανάτοιο κιχεῖν.

Hic bis metri leges migrantur, & praeterea, quid hoc θέμις sibi velit, non apparet: si legas θέμιστι, & sensus concinnior paulum erit, & metrum hac parte constabit melius. Sed an ita voluerit auctor, non dixerim.

Ille c. 18, καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴτις, semel tantum claudicat, & potest reponi, si tantum μὲν post κεύσῃς colloces. Septem pedibus incedit, c. 25,

Πνεύοντων δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας, truncatus ex Anapaestico Aristophanis. Qui hunc proxime antecedit,

Θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων,

semel redundat, bis deficit. Claudat agmen deficiens tribus moris, (ut ex veteri ratione loquar, qua longae syllabae duo tempora s. χρόνους, brevi unum tribuebant) c. 28,

Μῆτε παραδράμῃς γε ποσὶν μηδὲ παρέλθοις.

Si παραδραμῇς γε πόδεσσιν legas, metro erit consultum; sententia ut non sit inepta & ταυτολόγος, non efficies. Ultimi iambici quam parum exacti, quivis non rudis suavitatis poëticae videt. Quam absurdum illud sit, quod poëticis vocabulis flexionibusque, omnibus fere in locis, etiam ubi versus non facit, utitur auctor, malo ex ipsius lectione dialogi, notationumque nostrarum cognosci, quam eiusmodi quisquiliarum congerie hic nauseam lectoribus, si qui fuerint, creari.

XXIV. Copiosus mirum quantum est Lucianus. & varie unam rem, si saepius recurat, effert. Hic noster autem, quamquam copiam aliquam affectat, & sub initium statim, tum alias etiam exergasiis utitur; tamen quasi effusa semel omni suppellectili, eo subinde inopiae redigitur, ut ad ea, quae inconsulte velut prodegerat, recurrere cum dedecore opus habeat. Ita illud ἀνω καὶ κάτω περιπολεῖν,

intra versus non multos c. 1 & 2, bis ponit: ἀμπνευστον τοῦ δεινοῦ vix aliquot interiectis versibus c. 2 repetit: ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρὶν c. 1, ὡς καὶ Ἰκαρος τὸ πρὶν c. 2, parum invicem distant: διάτορον βοᾶν bis c. 6 & 25 occurrit: ὥστε ἑάσωμεν τούτους· ὥστε ἑάσον καὶ ταύτην· ὥστε ἑάσον ἅπαντα· ὥστε ἑάσατο τὰς φαντασίας· τοὺς δὲ λοιποὺς ληρῆν ἑάσωμεν, quinquies redire in tam paucis paginis, c. 8, 10, 16, 26, 29, & in dialogo, ad ostentationem, ut videtur, τῆς Ῥητορικῆς δυνάμεως composito, quis ferat? Creationis Universi historia bis, c. 13 & 17, iisdem fere verbis, nulla cogente necessitate, narratur.

XXV. Historia porro de Neptuno, precibus lacrimisque, Martis in adulterio deprehensi liberationem impetran- te, c. 6, quam quaeſo impedita est, quam a Luciani facilitate aliena! Martem enim indissolubilibus cum Venere vinculis confictum, reliquisque Diis propter adulterium prae pudore silentibus, equestris Neptunus liberavit. Quam illa deinde taedii plena & a muliercularum narrationibus non abhorrens repetitio: ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα. τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτην Δεόν, τὸν Ἄρη ἀπλευθέρωσεν. In illo, c. 8, τί τὸ χρησίμον τῆς Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἢ Δεῶ ἐπιφέρεται; VOX τοῦτο ad Γοργόνα vel κεφαλὴν erat referenda. Reliqua de Gorgone narratio ineptissima, ut in qua per quatuor versus αὐτὴν semel, ταύτην ter repetitur, & quae separanda erant, pueriliter miscentur. Quae illa quaeſo infania est, quod Triepho introducitur cap. 4, iusiurandum exigens, de non nocitura sibi Critiae narratione, & is tamen statim post iusiurandum c. 18, eadem omnia vult experiri, quae in Critia viderat? Quid de illo existimem c. 17, καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι — οὐδέποτε σε διέλαθε κ. τ. λ. dixi ad ipsum locum. Statim sequitur cap. 18, πάνυ εὖ λέγεις καὶ με ἀντιστρόφως τῆς Νιόβης παθεῖν, ubi ποιεῖς, vel simile, est omisſum. Parum etiam Atticum, hoc est Lucianicum, illud est, quod aliquoties (c. 21 ter, c. 25 ter, c. 26 quater) cum neutris pluralibus, non singulare verbum, sed plurale construitur. Quae haecenus a nobis allata sunt, singula forte in optimae etiam notae, optimi auctoris scripto posse occurrere, longiori praefer- tim, non nego: possim enim quam plurimis praestantissi- morum hominum locis, ubi ipsorum humano errore, (ne- que vero librariorum semper a talibus culpa abest) aliquid

peccatum manifesto deprehendatur, redargui. Illud vero nego, a castigatissimi sermonis & subacti iudicii scriptore Luciano, dialogum inquinati adeo stili, iudicio autem aut nullo scriptum aut exiguo, potuisse proficisci. Et gaudeo, non Marcilio tantum & mihi ita visum, sed in eadem sententia esse acutissimum virum WALTERUM MOYLE¹, qui, *in finitiss adeo spatiis*, ait, *subsistere infra ingenium, acumen, & elegantiam Luciani, incomparabilis scriptoris, auctorem Philopatridis, ut prope miraculum sit, Ge. Bullo, viro ea doctrina & iudicandi vi praedito, in mentem potuisse venire, ut ad eum auctorem referret. Et (p. 292,) signa omnia barbari aevi inesse ait huic libello, nec virtutem unam, qua commendari possit, cum duabus rebus contineatur, quae possunt esse vel in homine vel in libro, pessimis, stupore atque impietate. Denique (pag. 362,) plura esse ait in Philopatride, damnata non in Soloecista modo, (quem Luciani esse negat) sed in Lexiphane & Rhetorum doctore, qui sine dubio a Samosatensi sint. Magna cum asseveratione GUIL. WHISTONUS² de verbis iurisiurandi c. 10, Sermonem, inquit, huius partis dialogi, nisi haeticorum veterum alicuius sit, aperte referendum ad quintum, summum ad quartum exiens seculum. Et p. 381, Si quis affirmet, haec verba esse primi, aut secundi, aut tertii adeo Ecclesiae seculi, illum se putare cogi nihil plane familiaritatis habere cum sermone prisca illius aevi, eum ipse contra se rem habere, irrefragabili experientia certus sit. Sed nempe causae servit vir doctus, & tanto minus nostram rem iuvat, quod addit hic etiam, Nisi tamen ponatur, auctorem incidisse in antiquos quosdam haeticos, eumque ab iis sermonem didicisse &c. Nempe hoc tantum vult, orthodoxos primorum seculorum de S. Trinitate non ita locutos: de reliquo sermone libelli non est sollicitus. Nobis contra ea hic non de Christianorum dogmate, sed de stilo Luciani contentio est. De hoc cum Moylio nobis convenire iam indicavimus: illum satisfecisse etiam credibile est Dodwello, qui scripserat ad Moylium (pag. 347,) se non agnoscere barbarissimos in Philopatride Luciano indignos. Quod quidem excidisse viro mirarer, nisi illum aliis rebus omnibus, quam λόγων κρίσει, operam dedisse, appareret.*

¹ The works of Walter Moyle Esq. none of which were ever before publish'd, in two Vol. Lond. 1726,

8, pag. 388.

² In Primitive Christianity reviv'd, Vol. 4, p. 381.

XXVI. Igitur neque Luciano antiquior, neque ipsius Luciani est Philopatris; sed iunioris auctoris, & Samosatensem imitari, quod § 10 monuimus. Iuniorum Luciano suspicatus fuerat etiam Dodwellus, ut vidimus. Suspensus etiam fuerat vir, dum viveret, doctissimus MATURINUS VEYSSIERE LA CROZE, idque indicaverat in specimine observationum historicarum in Lucianum ¹: ac postea declaravit, edita iam hac disputatione, in literis ad veterem & summum amicum meum C. A. HEUMANNUM ². Ponit nempe characteres historicos, *virgines Cretae caesas*, non satis, puto, feliciter, ut ad c. 13 ostendisse mihi videor; deinde ex fine dialogi, *Aegyptum in officio non inanentem*, *Arabiam & Susam brevi vincendam*, *supercilium Persarum* (Palmyram) *deiectum*: quae quidem commode applicari ad Aurelianum posse, certum est. Superest, ut animadvertant lectores, sintne ea a nobis prolata in his, quae sequuntur, quae excludant Aurelianum. Mihi quidem ita videtur.

XXVII. Quanta cum asseveratione iuniorum Luciano faciat Philopatrin MOYLIUS, indicatum est. Etiam hoc recte vidit, sub imperatore Christiano non ausurum fuisse quemquam in libello, quo illi adulatum veniret, adeo irrisui habere religionem Christianam. Itaque removet a bona aetate quantum potuit Philopatrin, scriptumque Diocletiano rerum potiente voluit. Hic itaque omnium proxime ab ea sententia abest, quam mox proponemus, ubi cur in Diocletianum non videatur competere, ostenderimus. Nam si hoc planum fecerimus, nihil nobis obstat, si quaedam sint, quae ad Diocletianum & A. C. cccxcvii, hunc enim post fluctuationem aliquam ponit, referri possint. Itaque dicto Diocletiani temporis repugnat primo, quod in dialogo nostro unius modo *αὐτοκράτορας* sit mentio: Diocletianus autem reportatae victoriae Persicae tempore, quemcumque demum illi annum assignes, collegam habuit potestate sibi aequatum, Herculium. Non videtur autem, quod in monumentis publicis tum observabatur, neglectum a Sophista famelico, quod genus plures adulatione complecti solet. Deinde senex illa tempestate fuit Diocletianus, eamque causam allegavit deponendae mox

¹ Insertum id est Miscellaneis
Academiae Berolin. T. I, n. 4,
pag. 27 seq.

² Qui illas publici iuris fecit
in Poëcile I, 3, 7, pag. 438.

purpuræ 1; ut alia argumenta 2 taceamus, quibus illud potest confici. In fine Philopatridis autem non sibi tantum, sed liberis suis ad felicitatem sufficere ait Critias dies Imperatoris, quod nimis ridiculum est in sene imperatore dicere, qui sibi Caesarem iam assumerat. Sunt cetera in illa parte historiae, quantum ad annorum rationes, valde impedita, & varie a viris summis disputata. Haec duo tamen, quae diximus, in quantum ad nostram causam pertinent, controversiam, quod sciam, non habent. Sed puto, ipsum Moylium, ut erat vir in summa doctrina candidissimus, si viveret ac legeret, quae iam porro dabimus, sua sententia relicta ad nostram transiturum esse.

XXVIII. Occasio illius nobis fuit, idemque argumentum, ut mihi videtur, minime infirmum, locus, ubi hoc colloquium haberi, scena, in qua haec velut fabula agi fingitur. Hunc locum, hanc scenam Constantinopolin, Christianorum μέγαν οἶκον ἀνάκτων, ut ille ait 3, fuisse ita colligo. Sub initium dialogi, c. 4, haec Triephontis verba relata sunt, βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπαθίζοντος, βορέην ἄρτι ἀνὰ τὸν Προποντίδα κελίνηκας, ὡς διὰ καλῶν αἰόλκαδες τὸν Εὐξείνον πόντον οἰχίσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος. Aguntur itaque haec in litore Propontidos: qui loquuntur, a fronte hanc ipsam Propontidem & austrum, a tergo Euxinum Pontum & septentriones habent. Si enim spiritus vehementior ore erumpens boream in Propontide debet excitare, ut haec non ita se habeant, fieri non potest. Igitur ad Bosporum Thracicum res gesta est, seu angustias illas, quae Propontida ab Euxino Ponto dirimunt, verbo Constantinopoli. Non improbabilis autem coniectura est, hunc dialogum in ea scriptum urbe esse, quae tum caput rerum & sedes esset imperii. Imperatori enim victoriam gratulatur auctor, quod maiori, credo, celebritate in urbe, quam in provinciis, solet fieri. Quid, quod urbis κατ' ἐξοχὴν dictae aliquoties meminit, aurata item testā commemorat, qualia ante Con-

1 *Lactant. de Mort. Perf. c. 18,* qui etiam passim *senem* & *seniorem* circa haec tempora appellat.

2 V. G. quod apud Vopiscum *Numerian. c. 14,* miratur *Diocletianus*, iam eo tempore, quo *Aure-*

lianus adipiscebatur imperium, i. e. A. CCLXX, se post multos a se apros interfectos nondum consecutum esse promissum sibi *Druidae* vaticinio imperium &c.

3 *Dionys. Perieg. v. 355.*

stantini profusum aedificandi & exornandi eam urbem fludium, Byzantii fuisse, mihi non fit verosimile, licet moenium robora olim celebrata sint. Neque Aegyptii mensis nomen, Mesori, ab hac me sententia potest dimovere: quare enim eo utatur auctor, satis, puto, est ad cap. 22 indicatum. Si igitur in Constantini urbe scriptus est Philopatris, certe actus esse fingitur; non potest non saltem Constantini aevo esse suppar, Luciano autem sesquiseculo ad minimum iunior.

XXIX. Si corradere omnia & congerere animus esset, quae in hanc rem dici queant, forte colore aliquo illud posset imbui, ab auctore dialogi imaginem Paulli Apostoli in templo visam 1: iam imagines in templis ante A. C. CCC adhiberi non solitas: consequens igitur esse, ut post id tempus scriptus sit Philopatris. Sed gratis illud a THEOPHILO assumptum, apparer. Illud forte maiorem speciem habet, quod iam BARONIUS 2 templum seu basilicam deprehendere sibi visus est in illis dialogi verbis c. 23, καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας καὶ χαλκίους οὐδούς, ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσορόφον οἶκον ἀνῆλθομεν κ. τ. λ. Ac illum quidem non esse audiendum, iam BLONDELLUS 3 olim demonstravit. Sed melius fortasse procedet, si invertamus argumentum Baronii, atque ita dicamus: quia basilicae sumtuosae meminit auctor dialogi, tales autem basilicae Constantini demum aetate & post aedificari coeptae sunt, inde sequi, dialogum nostrum non ante Constantini tempora fuisse scriptum. Verum enimvero ne ita rationes putem, primo illud obstat, quod non usque adeo certum confessumque est, templa & basilicas maiores pretiosioresque ante Constantini imperium non existisse: LACTANTIUS 4 certe meminit ecclesiae, quam editissimam vocat, a Diocletiano & Maximiano A. C. CCCIII destructae, quae aliquot minimum annis ante, forte iam sub Alexandro Severo fuerat condita. Deinde si certissi-

1 Quod visum est Theophilo Raynando Erotematt. de libris bonis & malis p. 195.

2 Ad A. C. 57, § 101.

3 De Episcopis & Presbytt. l. c. Iosephus etiam Mede ex hoc loco probare volebat, templa iam Traiani aevo exstrui solita, refutatus ab Ill. Boehemero Dissert.

Iur. Eccl. ad Plinium & Tertull. 2, 13, p. 52, nescio quam bene, cum aurea illa testa ironice, promiseris & pauperibus, accipit; quod etiam ab Ablancurtio factum video. Nostra in neutram partem aliquid refert.

4 De mortibus persecut. c. 12.

num etiam sit, post Constantini ad nostros accessum basilicas aedificari demum coeptas, nolim tamen ex hoc loco quidquam de aetate auctoris inferre, cum probabile non videatur, basilicam, quam ecclesiam aetas illa vocabat, intelligi velle Critiam. Atque ita aliquoties nobis laudatus DAVID BLONDELLUS adversus BARONIUM disputat, cum nihil occurrere ait praeter coenaculum in ipso privatae domus fastigio constratum, affixo nullo crucis titulo insigne, quoque vix per multiplices scalarum gyros Critiae, manu ducente alio, evadere licuerit. Adde, non reperisse Critiam concionem omnis generis hominum, iuvenes, mulieres, viros, senes, sed *ἀνδρας* aliquot ἐπικεκυφῆτας καὶ καταχωρημένους, qui obviam procedentes sermones cum illo miscuerunt. Nec ex Persarum nomine, quo utitur Noster c. 29, efficere quidquam conabor. Quamquam enim satis constat, anno demum CCXXX, aut CCXXVI, ut ANTONIO PAGI placet, aerae vulgaris, Artexerxe duce, Persas pristinum imperii decus, ademtum Parthis, qui plus cccc annis illud tenuerant, recuperasse, minus tamen hac parte sibi constare scriptores, & DODWELLUS monuit 1, & infinitis auctorum locis comprobatur. Meliora proinde causae praefidia circumspicienda sentio.

XXX. Succenturiabo igitur aliud, validum, opinor, & quod non ita facile loco se pelli patiatur. Scilicet bis occurrit in Philopatride mentio τῶν ἐξισωτῶν, c. 19 & 20. Qui vero essent ἐξισωταί, quod illorum munus, ibi dictum est. Hic illud monere e re mea est, non occurrere antiquiorem, quantum sedulo inquirenti reperire licuit, qui ea voce usus sit, vel ipsius adeo muneris mentionem fecerit, EUSEBIO 2 Nicomediensi, qui originem, ni fallor, exposuit. Subieci ipsa verba, ne fucum facere lectoribus velle videar: Ἐπεὶ δὲ ἕτεροι τὰς τῶν πρότερον κρατούντων τῆς γῆς καταμετρήσεις κατεμέμενοντο, βεβαρῆσθαι αὐτῶν τὴν χώραν κατατινάμενοι· πάλιν κἀνταῦθα δεσμῶ δικαιοσύνης ἀνδρας ἐξισωτὰς κατέπεμπε, τοὺς τὸ ἀζήμιον τοῖς δευδεῖσι παρέχοντας. Apparet, si nihil aliunde afferatur, quod prohibeat, commode verba EUSEBII de prima huius muneris origine posse intelligi. Occasio mittendi Peraequatores indicatur, iustitia in ea re Constantini laudatur: quod non adeo magnam vim haberet, nisi ille primus id bene-

1 Diff. de Isidoro Characeno lian. Or. I, pag. 123, 149.
 § 4, p. 62. Add. Spanhem. ad lu- 2 De vita Constantini 4, 3.

ficii tribuere oppressis instituisse. At loquitur, tanquam de hominibus olim notis EUSEBIUS. Recte illud quidem. Quo enim tempore haec scribebat, noti fuere. Ante Constantini aetatem potuerunt fuisse incogniti. Eusebium quasi agmine facto deinde sequuntur GREGORIUS NAZIANZENUS, BASILIUS, Imperatores aliquot in codice Theodosiano & Novellis, & reliqui. Haec ipsa causa est, quod Lexicographi communiter hanc vocem omittunt, ad glossaria scilicet lapsae Graecitatis eam relegantes. Idem dicendum de nomine Πολιτικός c. 19, in quantum ἐξισωτήν significat. Atque ista quidem generaliter hic monuisse sufficiat. Ita Galilaeos quod vocat Triepho Christianos, aut recentioris multum Luciano scriptoris, aut antiquissimi indicium credimus: cum vero antiquissimum non esse, vel solus Artemidorus in eo laudatus arguat, consequens est, ut recentiore dicamus. Sed & hanc disputationem commodius differemus. Ceterum hoc referre fere audeam, quod πολυάσχολος μαθηματικὴ vocatur, insolito bonis scriptoribus duplicandi seu componendi genere, & nescio quid affectatae fucataeque dictionis sapiente, quae seculo quarto, & deinceps paulatim in Graeciam a pristino candore deflētentem irrepere coepit. Εὐνορίας apud antiquos, quantum constare mihi potuit, tantum de biga equorum vel mulorum adhibetur: apud Nostrum in fine dialogi ὁ καλὴ εὐνορίας de amicorum pari dicitur, quomodo etiam apud eum, qui vitam Gregorii Nazianzeni scripsit, ζηλωτὴ εὐνορίας de Gregorii & Basilii amicitia, & saepius deinde apud sequiores dictum reperio. Sic κράτος pro Imperatore in ipso fine libelli positum ex Nazianzeno illustravimus. Sed de usu talium vocabulorum nolim profecto contendere vehementius. Fieri enim facillime in tanta scriptorum Graecorum copia potest, quibus legendis vix aetas sufficeret, nedum memoria comprehendendis, & inopia Lexicorum, ut egregie fallatur aliquis, inprimis si non soleat scripto omnia observata sua committere ¹. Arbitror autem, cum multa concurrunt τεκμήρια, quae singula quidem possent oratione elevari, quaedam etiam ratione reiici, hominis esse impudentis, omnia velle repellere, praesertim si quaedam illorum ad maiorem paulo probabilitatis gradum accedant,

¹ Sic deprehendi apud Euripidem Phoeniss. 1092, εὐνορίδα τέκνον. Et tamen puto, usum nostri

auctoris suo, id est, quarto seculi seculo deberi.

& nihil ceteroquin sit, quo sententia, quae hoc modo probatur, everti possit.

XXXI. Igitur venio tandem ad ultimum eorum, quae dicere mihi proposueram, caput, idque in tota hac disputatione praecipuum. Nempe sub Iuliani τοῦ ἐν ἀθέοις, ut vocant nostri, vel Apostatae imperio, & eo quidem tempore scriptum aio Philopatridem, cum primum nuntius de felici expeditionis Persicae successu Constantinopolin afferretur. Scriptum autem a gentili homine, forte Luciano, Sophista & ipso, Luciano certe more, qui Christianorum omnibus praedictionibusque explosis, Imperatori victoriam Persicam gratulatus, felices porro successus, victoriasque innumerabiles apprecetur. Cum primum ista ante xxv annos proponerem, faciebam, quod aetatem & conditionem meam decebat, uti deprecarer invidiam novitatis apud Theologos, qui fidem Ante-Nicenam solent ex hoc dialogo ostendere. Hoc iam opus esse non puto. Nisi enim actus tot annis docendi & vivendi tenor me purgaverit his, quibus me probari oportet, frustra veniam mellitissimis etiam verbis postulem. Quare statim ad probandum, quod suscepi, progrediar.

XXXII. Primum autem illud meminisse te, mi Lector, velim, supra probabile admodum factum a nobis esse, in Constantini urbe, quae iam tum ita vocaretur, scriptum esse Philopatridem. Nunc addendum hoc est, nunquam futurum fuisse gentilem hominem, Christiano Imperatore, acerbe adeo Christianos, & scripturas divinitus nobis traditas traducere, & deridiculo delectamentoque sibi habere, ac fecit huius dialogi auctor. Licet enim non vi atque suppliciis in gentiles, si quiete alias se gererent, animadverterint sanctam nostram fidem amplexi Imperatores 1, vix tamen id videntur fuisse passuri, ut aperte quis illam convicii proscinderet. Si enim capital esse iusserunt Constantius, Theodosius, Imperatores alii, si quis gentili ritu sacrificaret, aut haruspicinam exerceret 2; si capite puniendum censuere Theodosius & Valentinianus 3, qui servum seu ingenuum, invitum seu suasionem ex cultu Christianae religionis in nefandam sectam ritumve traduxisset: quid putemus illi factum, qui apertam adeo contumeliam inferre Christianis esset ausus? Relinquitur igitur, sub Impera-

1 Vid. L. 6 Cod. de paganis
& sacrificiis.

2 Vid. tit. Cod. de paganis.

3 L. 5 Cod. de Apostatis.

tore Constantinopolitano, qui idem gentilis esset, venenum suum effudisse Philopatridos auctorem, sub quo scilicet non impune solum id laturus erat, sed favorem etiam & forte dona meriturus. Alius autem non occurrit, quam Iulianus Apostata, quo Imperatore & licentiam habuit, & proposita praemia, quisquis has nugas procudit.

XXXIII. Deinde victoria de Persis, quae sub finem dialogi celebratur, & occasionem scribendo dedisse videtur, si in quem alium, in Iulianum certe convenit. Iam ab initio suscepti imperii magna vi expeditionem Persicam moliebatur, eosque ab initio successus fortunae habuit, qui epinicio utique essent digni. Si nihil aliud, magnum certe erat, desisse Romanum imperium vinci a Persis, & vincere posse iterum didicisse, postquam infelicitate adeo Constantius rem adversus crudelissimam gentem gesserat. Placet EUTROPII verba X, 6, quia sunt brevissima, adscribere: *Diversa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa & gravia perpeffus, saepe captis oppidis, obsessis urbibus, caesis exercitibus: nullumque ei contra Saporem prosperum proelium fuit, nisi quod apud Singaram, haud dubiam victoriam ferocia militum amisit.* Post has clades utique contemnenda non erant, quae Iulianus brevi adeo tempore feliciter gessit. Facilis labor esset, sed nimium lectoribus longus, parum autem, ad hanc quidem rem, necessarius, ex AMMIANO MARCELLINO, ZOSIMO, LIBANIO ¹, & reliquis, quo apparatu, quas res, quo tempore gesserit, explicare: quare contenti iterum EUTROPII erimus brevitate, qui X, 8, Iulianus, inquit, ingenti apparatu Parthis intulit bellum, cui expeditioni ego quoque interfui. Aliquot oppida & castella Persarum in deditionem accepit, vel vi oppugnavit. Assyriamque populatus, castra apud Ctesiphontem stativa aliquamdiu habuit: remeansque victor, dum se inconsultius proeliis inserit, hostili manu interfectus est. Addere fas sit, quod ZOSIMUS post enarratas III, 12 — 29, res gestas Iuliani, ἀπέθανεν, inquit, ἐν πόρει τῶν Περσῶν ἡγεμονίαν τῆς ἀπωλείας καταστήσας ἐσχάτης. Et c. 18 de Bersabora urbe capta dixerat, Ἐρτεῦ-

¹ Orationibus duabus in Iuliani necem habitis, quae T. II locum inter opera eius, ut sunt a Morello edita, obtinent. It. de vita sua p. 44 seq. T. II. Multa de iisdem rebus idem Libanius in

Orat. de Iuliani nece ulciscenda, & altera parentali, quae volumine VII Bibl. Gr. Fabricianae primum editae sunt. Vid. v. g. p. 175 seq. & ibi Olcar.

Δεν οὐχ ἡ τυχοῦσα τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι προσγένετο δόξα, πόλεως μεγάλης, καὶ τῶν ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ Κτησιφόντα μεγίστης, οὕτω δὲ ὠχυρωμένης, ἐν δύο μόναις ἡμέραις κατὰ κράτος αλώσης. Sublatum igitur Constantii cladibus Persarum supercilium, Iuliani cecidit victoriis. Sed in proclivi etiam est illud probare, has ipsas Iuliani victorias, mirifice, & hyperbolikῶς etiam ab iis, qui Imperatori faverent, esse celebratas. Audiamus GREGORIUM NAZIANZENUM ¹, qui, cum de expeditione Persica sermo est, τὰ μὲν οὖν πρῶτα, inquit, τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῷ (Iuliano) καὶ λίαν νεανικά ², καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβεβημένα. Alio loco ³ ita insultat epiniciis & gratulationibus Iuliano dictis, ut mihi quidem minime obsceure ad hunc ipsum Philopatrin respexisse videatur: τοῦ Βαβυλῶν ἡ ἐνδοξος θρυλλουμένη, καὶ οἰκουμένη πᾶσα περινοουμένη, τοῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; κ. τ. λ. Babylonis interitum spondet noster Cleolaus, cum inter alia hoc relinquere se dicit liberis suis, ὥς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην. Et ipsum etiam Iulianum spe praecepisse Babylonis expugnationem, AMMIANUS MARCELLINUS auctor est, apud quem 23, 3, ostento equi, Babylonii nomine, humi sese prae dolore pronolventis, laetior Iulianus exclamavit, plaudentibus proximis, Babylona humi procidisse. Alterum vero illud, τοῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; manifeste cum illis Cleolai verbis conspirat: Πέπτακεν ὁφρὺς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν — Χειρὶ κρατοῦντος ἐδυσθενωτάτῳ κράτει. Si quis vero nobis obiiciat, nec Susa a Iuliano occupata, nec in Arabia quidquam rei gestum, nec Aegyptum perdomitam, illi iam est respondendum.

XXXIV. Quin respondit iam bonam partem pro nobis Gregorius, verbis proxime a nobis adductis, quibus vanas hominum spes, & praesumtas animis victorias ridet: inprimis autem id locum habere debet, cum ira loquitur Cleolaus, ut nunc praeunte La Crozio a nobis versiculi illi interpuncti sunt, ut praeter *collapsum Persarum supercilium* reliqua verbis futuri temporis efferantur omnia. Quis vero nescit, epinicia, panegyricos, & id genus scriptiōnes, ad adulationem compositas, plerumque, si non men-

¹ Oratione σπλιτ. 11, inter reliquas orationes IV, pag. 114 edit. Billii.

² De hac voce vid. Io. Andr.

Bofius in exerc. Philol. ad 1 Tim. II, 22, p. 13.

³ Pag. 123 ibid.

daciorum, certe spei, omniumque, quam rerum gestarum, plus continere? De iis igitur, quae tanquam futura spondet Cleolaus, GREGORIO ita factum ab adulatoribus confirmante, non erimus solliciti. Quod si quis durior paulo illud δ' vel δὲ perperam omissum dicat, idque indicio esse contendat, incidendum aut interpungendum adeo esse demum post ἄστυ· illi tamen non absurdum videri debet, si dicamus, de Susis aut rumorem falsum tum Constantinopolim allatum, ut hodiernum fieri singulis fere diebus affloret, aut imitatum illud esse Cleolaum, quod vanibus, non falsis minus quam veris, in more positum est, ut, quas res certo futuras aut sciunt, aut imaginantur, eas tanquam factas atque praeteritas hominum oculis animisque repraesentent. Quin historicos etiam qui se dicerent, non immunes ab ea vanitate olim fuisse, in conscribendae historiae praeceptis Lucianus memorat cap. 31: Ἡ δὲ δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφήκωτος ἤκουσα, καὶ τὴν λήψιν Οὐλογέσου καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν κ. τ. λ. De Parthis & hic mentiebatur. Ceterum qua spe profecuti sint Iulianum amici, LIBANIUS ¹ indicat, cum Deos rogat, velint, iubeant, ἡμετέραν στρατιὰν ἐν Σούσοις δειπνῆσαι Περσῶν οἰγοχοούντων, ταῦτα εὐχεσθαι καλὸν, ταῦτα εὐλογον προσδοκᾶν. Nec post obitum Imperatoris, se aliosque ea spe fuisse, dissimulat idem Sophista, cum alteram in necem illius orationem ² ita auspicatur: ἔδει μὲν, ὦ παρόντες, ἅπερ ἤλπιζον ἐγὼ τε καὶ πάντες ἄνθρωποι, τὸ τέλος εἰληφέναι καὶ τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν νυνὶ καταλεῦσθαι· τῆς δὲ ἐκείνων γῆς Ῥωμαίους ἀρχοντας ἀντὶ Σατραπῶν ἐπιμελεῖσθαι νόμοις ἡμετέροις κ. τ. λ. & post multa alia ³, Ἡμεῖς μὲν ῥόμεθα τὴν Περσῶν ἄπασαν μέρος Ῥωμαίων ἐσεσθαι κ. τ. λ. Nec parum ad rem nostram facit, quod idem LIBANIUS cum feliciter & strenue a Iuliano gesta retulisset, καὶ τούτων, inquit, ⁴ ἕκαστον ἡγγεῖλε μὲν οὐδείς, τὴν δὲ τῶν ὁράντων ἡμεῖς ἡδονὴν ἡδόμεθα, πιστεύοντες, ἃ δὴ καὶ ἐγίγνετο, γενήσεσθαι. Si enim oratoris flosculos demas, illud certe relinquitur, incertos & sine auctore rumores, ex studiis, ut fit, hominum ortos, praecessisse tantae felicitatis nuntium. Quod enim Antiochiae factum est, loco Persiae propiori, quin aequae Constantinopoli sit factum, nihil impedit.

¹ Orat. viii, quae est Panegyry, in Iulian. p. 250, T. II.

² Tom. II, Xmm, p. 260.

³ Pag. 325 D.

⁴ De Vita sua p. 45 A.

XXXV. Quod vero Aegyptum *δεδουλωμένην* filiis relin-
cturum se sperat Triepho, id mirum alicui videri queat,
cum de Aegyptiis imperii Romani hostibus, vel rebellibus
potius, in Iuliani historia nulla fiat mentio. Sed in hoc
ipso etiam praesidium causae meae invenisse mihi videor.
Scilicet Aegyptii, ab innata animis levitate, ad seditiones
& res novas fuere semper quam maxime proclives 1: nec
postquam Christiana inter eos religio invaluit, populare
hoc vitium exuerunt, ut potius haec ipsa saepe turbarum
maximarum & periculossimarum occasionem, innocens
tamen ipsa per se, demta hominum malitia, praebuerit 2.
Aetate Iuliani, imprimis Alexandriae aliquoties ingentes
turbae, caedes etiam & aedium expugnationes, ex dissen-
sione Arianorum & recte sentientium, sed recte non semper
vivendum exortae, graviter urbem illam & rempublicam
concusserunt: de quibus nemo tacuit, qui de historia Ec-
clesiastica illorum temporum scripto aliquid mandatum re-
liquit. Habentur etiam epistolae aliquot Imperatoris Iulia-
ni ad populum Alexandrinum, inter reliqua eius opera
editae, quibus graviter ea de causa illos obiurgat. Proba-
bile igitur est, aut agitasse Iulianum consilia de compe-
scenda atque opprimenda in perpetuum illa animorum ad
seditiones proclivitate, aut Cleolaum certe optasse, grave
adeo iugum imponi Aegyptiis, ut sub illius onere super-
biae, ex qua oriri fere solent contumeliae atque seditio-
nes, obliviscerentur. Quomodo autem, quae de Aegypto
hic dicuntur, cum DODWELLI sententia (de qua § 15 dixi-
mus) conciliari queant, non video. LUCIANUS, cum Ae-
gypti procurationem sibi creditam refert 3, ut pacatae pro-
vinciae meminit, eodem tempore, quo ista scripsisse illum
vult DODWELLUS; & SPARTIANUS 4, quo loco persecu-
tionis adversum Christianos decretae meminit, statim gra-
tiae Imperatoriae adversum Alexandrinos, Aegyptiorum
fere primos, specimen affert, ius *Buleutarum* illis attribu-

1 Ita sub seculi tertii finem
Achilleo duce tota fere Aegyptus
rebellavit, ab Imperatore Diocle-
tiano ea causa pervastata, ut te-
statur in Chronico Eusebius cir-
ca A. C. 295.

2 Videnda, quae de hoc Aegy-
ptiorum ingenio Iac. Gothofredus
ad Cod. Theod. L. 1, de defen-
Lucian. Vol. IX.

foribus civit. L. 3, de his, qui su-
per relig. L. unica de his, qui ple-
bem audent, denique L. 31, de
his, quorum appellationes, magna
industria & doctrina incomparabi-
li congestit, quae huc transcribe-
re nihil attinet.

3 Apol. pro Merced. Cond. c. 12.

4 In Severo cap. 17.

tum. Sed nondum a DODWELLO discedo. Putabar enim vir doctissimus, quod Arabes inter hostes imperii Romani referantur, clare satis indicare, Severo imperante scriptum Philopatrīn, ut qui post Traianum solus Arabas bello petiverit. Et fateor, vim haud exiguam huius argumenti futuram, nisi aliae rationes abiudicarent Luciano Philopatrīn, atque Iuliani temporibus vindicarent. Quae cum ita sint, vitio verti nobis non potest, si ad spem Cleolai referamus, quae de Arabibus, inquieta gente & latrocinii infami, Cleolaus spondet: imprimis cum τὴν οἰκουμένην περιουμένην ex NAZIANZENO viderimus. Licet enim Petraea Arabia iam a Traiano redacta sit; tamen Nomades illi & Scenitae Arabes, in quibus & Saraceni, subigi non potuerunt. De utraque Arabia quae dicta nostra firment protulit e suis thesauris Ez. SPANHEMIUS ¹, qui etiam multa collegit ², e quibus intelligamus, optabile fuisse eo tempore, quo Philopatrīn scriptum censemus, videre, quod optat Trierphon, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν πανομέας.

XXXVI. Adhuc igitur bene sibi constant omnia, ut feliciter ac strenue gesta, quae in Philopatride celebrantur, illa possint esse, quae Iulianus sub initium expeditionis Persicae perfecit. Videamus reliqua, an sententiae nostrae faveant. Inducuntur Christiani male affecti erga Imperatorem, & ut interpretatur auctor, ipsam patriam. Christiani, inquam. Neque enim assentiri possum BASNAGIO 3, qui negat, in ultima dialogi parte de Christianis sermonem esse, ne Baronio concedere cogatur, templum ibi describi, templaque adeo fuisse diu ante Constantinum: sed mathematicos fuisse ait, & ob id ipsum non Christianos. Verum qui attente & dialogi verba, & quae nos ibi adscriptimus, legerit, inveniet, negari potius, esse illos mathematicos; illasque de rebus coelestibus interrogationes potius ad ludibrium pertinere. Porro dicit Basnagius, Triphonem, qui ut Christianis sacris initiatus introducatur in priori parte dialogi, in fine ipsum quoque maledicere illis male erga Imperatorem affectis: hos ergo non videri Christianos. At Triphon ita de sua initiatione loquitur, ut fatis appareat, illum ludibrio habere & magistrum illum suum & totam religionem. Qui ergo priori parte libelli ridet Christianos, illum non mirum est eosdem in postero-

1 Ad Iuliani Or. 1, p. 164 seq.

2 Ibid. p. 51 seq.

3 Annal. Ecclef. ad A. C. 213,
n. 3, p. 267.

re parte accusare ut male animatos adversus Imperatorem. Ceterum hi male animati describuntur, ut homines asce-
tae, ieiuniis, vigiliis malis, vestibus, & duro victu se ma-
cerantes, de magnis rerum conversionibus loquentes,
hymnos canentes, quales Iuliani aetati multos fuisse Chri-
stianos, longiori probatione non indiget. Christiani ergo
inducuntur male ominantes reipublicae: μεταλλαγοῦσιν,
aiunt, τὰ πράγματα, ταραχαὶ τὴν πόλιν καταλήφονται,
τὰ στρατόπεδα ἵπτονα τῶν ἐναντίων γενήσονται: & aliud il-
lorum dictum, tanquam nimis mali ominis reticet Critias.
Haec minime profecto conveniunt in ea tempora, quibus
oppressa adhuc gentilium multitudo gemebat ecclesia;
(quidni enim liceat hic transeundo quasi confirmare, quae
supra dicta sunt) tunc enim gentiles quidem calamitates
omnes, strages exercituum, terrae motus, famem, sterili-
tatem, inundationes, publica omnia mala Christianis im-
putabant: horum vero erat ostendere, nihil tum accidere,
quod non olim accidisset, quin nunquam fuisse felicius Ro-
manum imperium, quam exorta & invalescente Christia-
na religione. De Imperatoribus autem, qui tum viverent,
non nisi maxima cum veneratione & faustis ominibus lo-
quebantur: tantum aberat, ut aut imperii mutationem,
aut exercituum clades, aut simile quid auderent praedice-
re. Atque de his nemo dubitabit, nisi qui in antiquorum
Ecclesiae Doctorum scriptis, apologeticis imprimis, plane
sit hospes. Speciatim Severi aetate, qua scriptum tamen
vult Philopatrini H. DODWELLUS, ita se rem habuisse, e
TERTULLIANI Apologetico satis constat. Quod autem is,
quem modo laudavi, DODWELLUS mala Christianorum,
mundi finem in dies exspectantium, de republica Roma-
na auguria, occasionem persecutioni dedisse autumat, cui
praeluserit hac κομῶδῳ Lucianus, in eo ratio fugit vi-
rum doctissimum. Saltem in locis ab ipso adductis nihil
est praesidii. EUSEBIUS enim 1 & HIERONYMUS 2, qui il-
lum fere ad verbum expressit, de Iuda Chronographo di-
ferte affirmant, eum Severianae persecutionis atrocitate
motum, in decimum illius annum Anti-Christi adven-
tum, finemque mundi contulisse. Persecutionis igitur atro-
citas, ut finem mundi imminere crederet Iudas, eum per-
movit; non, ut DODWELLUS interpretatur, praedictio

1 Hist. Eccles. 6, 7.

2 De Scriptor. Eccl. c. 52.

Christianorum de fine mundi, persecutioni occasionem 1 praebuit. Fit haec vel inde probabilis sententia, quod de Nerone 2 Anti-Christo simile quid creditum olim fuerit. Iuliani autem aetate longe aliam rerum fuisse faciem constat. Sub Constantini M. imperio, alte caput Christiana res extulerat. Propensa, quin profusa huius Imperatoris in Episcopos voluntas atque benevolentia, tantum eis cum auctoritate conciliaverat supercilium, ut iam tum iniquitatis mysterium operari occulte in quibusdam occiperet. Luxuriari itaque iam & insolentius efferni coeperant animi, ut mirum non sit, cum eiurato veri numinis cultu, ad gentilium Deorum, Solis imprimis, venerationem defecisset Iulianus, non defuisse inter Christianos, qui liberam vocem mittere auderent, infelicitatemque ipsi, tanquam homini impio, atque imperio eius portenderent. Et sane ingens causa suberat, cur interitum eius optarent Christiani. Quid enim sperare aliud poterant a victore reduce, quam bonorum direptiones, infamiam, & corporis etiam cruciatus atque supplicia? Quorsum multa sunt in GREGORII NAZIANZENI orationibus Philippicis adversus Imperatorem Iulianum, & alibi, quae facile a nobis, si id quidem nunc ageremus, possent afferri. Illud tamen monuisse liceat, gentiles etiam spe maioris adversum Christianos licentiae post reditum Iuliani obtinendae fuisse erectos. Ita LIBANIUS 3 sperasse inter alia se dicit, τοῖς ἱεροῖς ὑποχωρῆσαι τοὺς τάφους quorum ea procul dubio sententia est, sperasse, ut, everfis martyrum tumulis, idolorum fana in eorum locum restituerentur.

XXXVII. Probatum est, tum voluisse Christianos, tum potuisse paulo liberius de Iuliano loqui: locutos esse, iam est auctoritate idoneorum scriptorum confirmandum. Ut taceam pervulgatum illud de Athanasio, quem, cum ab Iuliano pulsus Episcopatu suo, & urbe Alexandria excederet, dixisse ferunt: cedamus, amici, nubecula est cito transitura 4. Item

1 Veriorem persecutionis occasionem ex Tertulliano affert Christianus Kortholtus de persecutionibus c. 6, § 7, p. 260.

2 Vivum nimirum asservari alicubi credebant, ut Anti-Christum aut ipse ageret sub finem mundi, aut eius saltem praecursor esset; quorsum videndus Lactantius de

mortibus Persecutorum c. 2, & Augustinus de civit. Dei 20, 16.

3 Orat. 11, in necem Iul. T. 2 opp. p. 326. Add. quae ad eiusd. Libanii librum de ulcisc. morte Iuliani § 5, pag. 149, ab Olcario notata sunt.

4 Vid. Ruffi. H. E. 2, 3.

alterum illud de Paedagogo Antiochienfi, qui interrogatus paucis ante Iuliani obitum diebus, ecquid ageret Fabri filius? (Christum putabat) capulum Iuliano parare, respondisse traditur ¹. Hoc ut taceam, locuples historiae horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12, haec habet: *Quae maximis moliminibus festinari cernentes* (loquitur de praeparatione expeditionis Persicae) *obtrektatores desides & maligni, unius corporis permutatione tot cieri turbas intempestivas, indignum & perniciosum esse strepebant, studium omne in differendo procinctu ponentes: & disilitabant his praesentibus, quos audita referre ad Imperatorem posse rebantur, eum, ni sedatius ageret, immodica rerum secundarum prosperitate, velut luxuriantes ubertate nimia fruges, bonis suis protinus occasurum.* Quos obtrektatores desides & malignos AMMIANUS gentilis homo vocat, Christianos eum intelligere, VALESIUS observat ad hunc locum, & conferri secundam NAZIANZENI Philippicam iubet, in qua diversa verbis, re habentur eadem. Idem AMMIANUS 23, 1 & 5, varia portenta atque omina refert, quae a bello Iulianum adversus Persas retinere debuissent. Cum vero eadem spreverit, qui tamen alias superstitionibus, vaticiniis, oraculis & eiusmodi nugis ad stuporem esset deditus ², videtur haud absimile vero, suspicatum fuisse, Galilaeorum, ut ipse Christianos vocabat, fraude ea sibi quasi terribulamenta obici, ne victor reversus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod LIBANIUS Christianos insidiarum in Iuliani caput structarum, tum caedis etiam ipsius insinuat. Qua in re ecquid veri insit, iam non disquiro, neque etiam simpliciter vera esse, quae in Philopatride de iis dicuntur, crediderim: hic modo, quae fuerit tum de Christianis inter Gentiles existimatio, quaeritur. LIBANIUS igitur, cum 3 conspiratum saepe in caput Iuliani dixisset, quaesivissetque, quid cau-

¹ Theodorit. H. E. 3, 18, cap. 19, autem Iuliano cuidam monacho Imperatoris caedes eadem, qua contigit, hora revelata esse, narratur. De Didymo Alexandrino philosopho familia refert Sozom. 6, 2. Add. Olear. ad Liban. de Iuliani morte ulcisc. pag. 164. Maris Chalcedonensis Episcopus quam contumeliose Iulianum tractaverit, narrat Socrates 3, 2. De

tota multitudine Antiochensium Christianorum 10. Malala Chron. P. 2, p. 15.

² Vid. Ezech. Spanh. in Praefatione, quam operibus Apostatae a se editis & ex parte illustratis praemisit, fere circa medium, ubi luculenta tum Iuliani ipsius, tum aliorum in hanc rem testimonia profert.

³ Or. X, p. 307.

saе subefferet, quod mitissimus princeps infidiis aliquoties
esset petitus, ἐγὼ δὲ, subiicit, τούτου τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνή-
μῃ τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ τελευτῆς φράσω. Deinde cum ad illum
locum perventum est ¹, primo, a suorum aliquo interfe-
ctum esse, arguit, quod nemo inter Persas fuerit, qui pro-
missum praeconis voce praemium illi, qui tantum facinus
ausus esset, vindicare sibi voluerit: tum propius auctores
caedis designat ², (adscribam enim verba, si forte interpun-
ctione commoda clariora possim, quam primum, intuenti
videntur, reddere,) οἷς γὰρ οὐκ ἐλύσιτέλει ζῶν, (οὗτοι δὲ
ἦσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πάλαι τε ἐπαβούλευον,
καὶ τότε δυνήθέντες εἰργάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐ-
τοὺς ἀναγκαζούσης, οὐκ ἐχούσης ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας
ἐξουσίαν, καὶ μάλιστα γὰρ τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοὺς, οὐ τὸ
ἐναντίον ἐζήτουν. ³ Eos igitur caedis reos facit, qui non
vivebant secundum leges, superstitiones scilicet & idolola-
tricum quidquam habentes, quique Deos coli aegre fere-
bant, verbo Christianos. Vix, qui haec cum cura inspi-
ciet, dubitabit, Christianos peti in Philopatride eos, qui
male Iuliano ominari fuerant ausi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis discedamus, quae
ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, sunt deprompta,
duo iuvat paucis attingere. Unum est, laudari in Philo-
patride laetas Romani res imperii, & felicitatem tempo-
rum, cum interrogantibus Christianis, quid ageretur in
urbe & in mundo? respondet Critias: χαίρουσί γε πάντες,
καὶ ἔτι γε χαρήσονται. AMMIANUS autem MARCELLINUS
22, 9, testatur, dum Iulianus imperium teneret solus,
nec motibus internis esse concitum orbem Romanum, nec
barbarorum quemquam exsiluisse fines. Alterum autem
hoc est, quod quae περὶ τῶν ἐξισωτῶν, de Peraequatori-
bus, in Philopatride dicuntur, in Iuliani tempora & ipsa
videntur convenire. Sed quid probabile hac de re nobis
videatur, diximus in notis ad c. 19, obscurissimum in to-
to dialogo locum, in quibus etiam exposuimus, quae de
Cretenfium virginum caede in Philopatride c. 9 memora-
ta, quam nec ipsam a Iuliani aetate abhorrere coniecimus,

¹ Pag. 323 seq.

² Pag. 324.

³ In libro f. oratione de vindi-
canda Iuliani nece, quam in Fabric.
Bibl. Gr. vol. 7 editam diximus,

aperte etiam Christianos accusat.
Vid. inprimis § 5, pag. 149. Su-
spiciosa maxime sunt, quae nar-
rat Jo. Malela Chron. P. 2, pag.
21 seq.

nostra sit sententia. Pergamus igitur ad ea, quae restant.

XXXIX. Scilicet haud exiguum causae meae & sententiae praesidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum clare adeo & perspicue Christianis illudat, ipso tamen hoc excellentissimo Christianorum nomine non utitur, sed Galilaeorum. Quae res vel sola si esset, probabilem alicui sententiam, quam defendendam suscepi, redderet. Sed cum non desint, quae circa hanc appellationem moveri, nec sine doctissimorum virorum suffragiis, possent, res universa paulo est altius repetenda. Sub prima rei Christianae initia, qui sanctissimam servatoris nostri disciplinam essent amplexi, *μαθηταί*, hoc est, discipuli vocabantur: ab inimicis autem Galilaei, itemque Nazareni, a patria ductum Christi utrumque, illud etiam plerorumque Apostolorum. Appellationis utriusque mentionem habent etiam libri sacri, Galilaeorum, Ioh. 7, 52, *Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ;* Nazarenorum autem Act. 24, 5, ubi Paullus *πρωτοστάτης τῆς τῶν Ναζωραίων αἵρέσεως* vocatur. Durasse haec nomina ad illud tempus, quo Christiani Antiochiae primum sunt vocati, testis praeter alios est SUIDAS 1: *Ἰστέον ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βασιλεύοντος μετωνομάσθησαν οἱ παλαι λεγόμενοι Ναζωραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, Χριστιανοί* qui id videtur summisse ex IOHANNE ANTIOCHENO MALELA, apud quem eadem leguntur. Cum enim nominis Christianorum Antiochiae, Evodio episcopalem sedem occupante, impositi mentionem iniecisset: *πρόην γὰρ*, addit, *Ναζωραῖοι ἐκαλούντο, καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλούντο οἱ Χριστιανοί*. Post hoc tempus obsolevisse Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum & aliud esset, quo censerentur Christi discipuli, & prolatis extra Galilaeae, ac Palaestinae adeo fines religionis Christianae pomoeriis, ipsa appellandi cessaret ratio, nisi quis, totum mundum in Galilaeam versum esse, voluisset dicere. Inde est, quod nulla ab ea aetate Galilaeorum mentio occurrit 3, donec Iulianus, Christianorum appel-

1 Voce *Ναζωραῖος*.

2 In historia chronica, ut est Oxonii 1691 e codicibus Bodleianis cum interpret, & not. Edmundi Chilmeadi edita p. 318.

3 Usurpari ait *Dodwellus* de fortitud. Martt. § 2, a Celso etiam. Sed in libris quidem Origenis octo contra Celsum nullum

eius rei vestigium deprehendo. Observavi autem in fragmento ex epistolis Manetis s. Manichaei in *Fabricii Bibl. Gr.* vol. 7, pag. 283, *Τῶν Γαλιλαίων δύο φύσεις ὀνομαζόντων ἔχει τὸν Χριστὸν κ. τ. λ.* Utrum sit ipse Manetis, an alicuius Manichaei, & ad quae tempora, quos homines, referen-

lationem iam gloriosum aliquid habere videns, stupidæ gentis nomen Christianis & attribuit ipse, & lata lege iussit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipse observat, ut vix credam, Christi aut Christianorum nomen in iis, quæ supersunt ab illo scripta, occurrere. GREGORIUS igitur NAZIANZENSIS 1, hunc enim solum ex innumeris fere aliis huc advocasse suffecerit, *Καινοτομῆι*, ait, ὁ Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προσηγορίαν, Γαλιλαίους ἀντὶ Χριστιανῶν ὀνομάσας τε καὶ καλεῖσθαι νομοθετήσας, & paulo post nomen hoc vocat ὄνομα τῶν οὐκ εἰσθότων. Hinc demum apparet vis argumenti nostri, ab hac appellatione desumpti. Qui enim auctor, cum manifeste de Christianis loquitur, hoc quidem augusto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abstinet, utitur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanuisse, a Iuliano revocatum, post eum iterum obsolevit, is sub Iuliano scripsisse merito credendus est. Hinc, ut præter viam quasi hac moneam, patere arbitror, quam recte vir doctissimus 2 ANT. PAGI reprehenderit BARONIUM, qui Canonem primum Concilii Apostolorum, si Dis placet, Antiocheni, eo nomine reiecerat, quod eo discernatur, *ut credentes in Christum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Christiani vocarentur*; cum tamen factis constet, id nominis a Iuliano demum Christianis tributum. Qua in re consentientem sibi habet NATALEM ALEXANDRUM 3. BARONIUM igitur refutaturus PAGI, ad Philopatridis auctorem, quem Lucianum putat, provocat, qui ante Iuliani tempora Paulum Tarsensem Galilaeum appellaverit. Nimirum falsus est BARONIUS, cum antiquissimis Ecclesiæ temporibus Galilaeorum appellationem in usu fuisse negavit. Sed infelicitè eum, ex Philopatride, si recte illius a me ætas constituitur, ANT. PAGI erroris redarguit. Id quod hic monuisse non præter rem visum est.

XL. Quæ de Galilaeorum appellatione dicta a me sunt,

dum sit, iam non vacat disquire. Interim manemus in observatione *Dodwelli*, in epistolica ad *Moylium* dissertatione pag. 343, ubi ait, auctorem Philopatridis (quem iam ponit scripsisse A. C. 261) primum esse, quem norimus, qui Galilaeorum appellationem instauravit, & Christianorum nomine abstinerit. Haec in tan-

tum assumimus, in quantum fateatur tam diligens observator, nusquam alias ante Iulianum Galilaeorum nomen revocatum.

1 Orat. III, quæ est investiva 1 in Iulianum, p. 81.

2 In Crit. Anti-Baron. ad A. C. 56, n. 3.

3 Hist. Eccles. sec. I, diff. XX, pag. 212.

infirmari forte aliquis existimet eo posse, quod apud ARRIANUM ¹ Galilaei pro Christianis dicantur, & Tiberianus in literis ad Traianum Imperatorem fatigatum se Galilaeorum, id est, Christianorum caedibus scribat. Verba eius apud IOHANNEM ANTIOCHENUM MALELAM ² ita habent: *ἀπέκαμον τιμωρούμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμέτερα θεσπίσματα κ. τ. λ.* Sed cui non apparet ex tota phrasi, primo & proprio significato poni nomen, pro iis, qui Galilaeam regionem incolebant? Erat Tiberianus ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, id est, ut interpretor, Galilaeorum. Hi enim, si a septemtrionali, hoc est, superiori parte, & Romanis etiam, uti Syriae, ubi tum erat Traianus, viciniore incipias, primus Palaestinae gentis populus vocari merito possunt ³. Scribit igitur Tiberianus, se ex Galilaeis, qui provincia ipsi evenerant, occidisse τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Unde etiam SUIDAS ⁴, cum huius epistolae meminit, Galilaeorum mentionem prorsus omittit. Τιβεριανὸς ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, ἀνήγαγεν αὐτῷ (Traiano) λέγων, ὡς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς Χριστιανοὺς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπειθαγόντων ἑαυτοὺς τῇ κολάσει. Ex his igitur probari non potest, post exortum Antiochiae Christianorum nomen Galilaeos vocari Christi sectatores consuevisse. Quod autem de ARRIANI loco est, nihilo plus illo effici arbitror. Cum enim in prooemio libri aperte fateatur, se Epicteti sermones non aut suo iudicio disposuisse, aut dictionis elegantia exornasse, sed simpliciter ex ore magistri commentaria sibi, ipsis forte verbis, quibus ille usus esset, conscripsisse, (nimirum ut hodie fere solent in acroasibus Doctorum discipuli) quae deinde se incio in hominum manus pervenerint: hinc apparet, fieri potuisse, & quidni factum dicamus? ut Epictetus, qui sub Nerone iam celebritatem erat aliquam consecutus, & usque ad Divi Marci tempora superstes fuisset

¹ L. 4 sermonum Epicteti c. 7.

² In historia chronica p. 356. Quae de νοθεία huius epistolae vel γνησιότητι disputantur apud Basnagium Annal. Eccl. A. 117, ar. 4, ea ad nostram rem nihil faciunt. Mihi suspectam maxime reddit formam certe epistolae usus pronominum & verborum pluralium de uno Traiano.

lium de uno Traiano.

³ Nam illa solemnis Palaestinae in primam, secundam & tertiam divisio aut Theodosii M. postremis, aut primis Arcadii temporibus orta, huc non pertinet, de qua Iac. Gothofr. ad l. 3 C. Theod. de protostasia.

⁴ V. Τιβεριανός.

se dicitur ¹, vel eo ipso tempore, quo de Galilaeis, natione, qui iidem professione Christiani essent, retulit ad Traianum Tiberianus, in eorum mentionem inciderit ²; quae illius dicta bona fide excepit ARRIANUS, & ad posterios transmisit. Illud vero monuisse hoc in loco, quamquam non ad nostrum institutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo Epicteti verba accipi, ac si *μανίαν* quamdam ac stuporem Christianis tribuat, in quo ego iniuriam fieri optimo seni arbitror. Dixerat, si quis ab infania aliqua aut furore ita esset affectus, ut perinde ipsi esset, habere uxorem ac liberos, aut non habere, & quod ad vitam, bonaque alia similiter existimaret; huic nullum fore tyrannum horribilem, satellites nullos, nullos gladios extimescendos. Iam subiungit: *εἴτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναται τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι, ὑπὸ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως οὐδέ τις δύναται μαθεῖν κ. τ. λ.* Itaque *μανίαν* profecto non tribuit Galilaeis, sed ita dicit: si infania quibusdam causa esse potest, ut parvi externa faciant, & nihil timeant adversi; si porro Galilaei ex consuetudine (institutionem forte commodius intelligemus) talia contemnunt: pudor est, non posse ab ratione aliquem eo perducere &c. Sed id iam non agimus.

XLI. Bene adhuc in Iuliani tempora convenit Philopatri. Sed scrupulum iniicit illud, quod non Christiani tantum iridentur hoc dialogo, sed gentilium etiam Deastri acerbissime priori eius parte perstringuntur. Videri igitur alicui possit, illum non esse scriptum in Iuliani gratiam, cui minime omnium probari numinum suorum insectatio potuerit. Sed plures hic sunt elabendi viae. Forte auctor, ut aegre faceret Christianis, exososque illos magis Iuliano redderet, quibus ludibriis avita numina traducerent, in Triphontis persona repraesentavit. Forte auctor, cum sibi Lucianum suum non tam imitandum, quam excribendum proposuisset, flosculos eius hac parte confectatus est, & verborum amoenitate ductus ipsas etiam sententias improvide assumpsit: quales hodiernum errores ab ineptis ho-

¹ Merito hoc posterius in dubium vocante Fabricio Bibl. Gr. 4, 7, p. 259 seq. & ante illum H. Dodwello diss. de aetate Peripli maris Euxini § 7 seqq. ubi copiose demonstrat, ultra Hadriani an-

num xx non vixisse.

² Sub Traiani certe imperio sermones illos ab Epicteto habitos, probant Fabric. l. c. & Dodwellus l. c. § 12.

minibus, quorum numero nostrum vix quisquam eximendum censebit, committi interdum, constat. Sed si vel sciens prudensque fecit, tamen timendum ei non erat, ut Iulianum offenderet, ut qui ipse absurdas de Diis fabulas, a poetis ad res sublimiores sub istis quasi symbolis repraesentandas, putabat esse confictas ¹. Quin ipse falsis iocis in Deos illos ἀποσκώπτει ², ut adeo ab ira eius ob laesam ficulneorum numinum maiestatem metuere sibi auctor Philopatridis non debuerit. Ita Socratem impietatis postulat Aristophanes, derisor ipse Deorum, qui publice tum colebantur, maximus. Et novimus, hoc profuisse vitae Christianam religionem, ut ethnicos etiam puderet anilium fabularum, quemadmodum Lutheri & Calvini multa debent remota scandala illae etiam ecclesiae, quae in Romani Pontificis ditone manserunt.

XLII. Iuliani igitur tempore scriptum esse Philopatrin, credat forrasse nobis aliquis, nisi ille adhuc superesseret scrupulus, qui factum, ut tantum iunioris Luciano auctoris dialogus inter illius opera & censeretur coeperit, & diu adeo delituerit? Hic praeter ea, quae communia sunt, & de supposititiis quibusvis possunt dici, dictaque olim sunt, & huic satisfacere scrupulo, & praeterea valde magnam sententiae nostrae verisimilitudinem conciliare illud puto, quod Iuliani tempore vixit, ipsique amicus Imperatori fuit LUCIANUS SOPHISTA aliquis, ad quem exstat hodiernum scripta a Iuliano epistola, quae quoniam brevissima est, & elegantiae omnis plenissima, non ingratum lectori facturus videor, si totam adscribam ³. Ἰουλιανὸς Λουκιανῷ σοφιστῇ. Γράφω καὶ ἀντιτυχεῖν ἀξιῶ τῶν ἴσων, εἰ δὲ ἀδίκῳ συνεχῶς ἐπιστέλλων, ἀνταδικηθῆναι θέσμαι τῶν ὁμοίων παθῶν. Quid si dixerimus, ab hoc scriptum esse Philopatrin?

¹ E. g. Or. in Matrem Deorum p. 170. Veteres, ubi investigata a se rerum principia detexissent, ἐσχέπασαν αὐτὰ μύθοις παραδόξοις, ἵνα διὰ τοῦ παραδόξου, καὶ ἀπεμφαίνοντος τὸ πλάσμα φανθῇ, ἐπὶ τὴν ζήτησιν ἡμᾶς τῆς ἀληθείας προτρέψῃ. Ita oratione in Solem p. 136, ἀπίστα καὶ παράδοξα ποιητικῆς Μούσης ἀθύρματι vocat, quae de συνδοιασμῷ & γάμοις Deorum dicantur apud HOMERUM.

² In illius Caesaribus Divus Marcus, ut se Deorum imitatore probet, illorum corpora τῆς ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τροφῆς indigere asserit, & Iovis exemplo (II. E. 897) indulgentiam erga Commodum suum tuetur. In fine huius Commentarii τρυφὴν & ἀσωτίαν Deas comminiscitur &c.

³ Epist. xxxii, p. 404 ed. Lips.

nominis deinde similitudine deceptos librariorum in unum cum Samofatenſi volumen compegiſſe? Ad haec qui Philopatrin cum iis, quae Lucianus ſcripſit, comparaverit, Lucianeum eſſe illum, id eſt, Luciani imitatione ſcriptum, & e verbis fere Luciani ſenioris illius compilatum, eoque nomine commentariis illius immixtum merito, negare proſecto vix ſuſtinebit. Atque hoc eſt, de quo, antequam finiamus, aliqua ſunt dicenda.

XLIII. Nimirum, ſi quis noſtras annotationes inſpicere voluerit, ille cognoscet, nullam fere eſſe exſtantiorem ſententiam, ne phraſin quidem aut verſum Homeri allegatum, quae non iisdem paene verbis in iis, quae Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuiſſe iam ſupra dictum eſt. Exempla huc adſcribere ſuperſedeo: non eſt enim longus dialogus, & ſingulis fere paginis ſpecimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco oſtendam, oeconomiam quam vocant, & diſpoſitionem Philopatridis, cum illa, quae in Nigrino eſt a Luciano adhibita, ex aſſe convenire. In utroque dialogo illa eſt quaſi primaria hypotheſis, ut narret amico amicus ſermones a ſe auditos *ἐνεργητικωτάτους*, in quos forte fortuna & quaſi tranſeundo inciderit: in Nigrino quidem philoſophi Platonici, Sophiſtarum quorundam in Philopatride. Hi ſermones deinde approbantur in Nigrino & laudantur ab eo, qui primum illos audit: in Philopatride autem irridentur & condemnantur. Effectus utrinque idem eſt, inſignis animi, corporiſque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro obiecti ſcilicet ratione, lenior. Iam occaſio dialogi utriuſque eſt occurſus fortuitus duorum veterum amicorum, quorum miratur alter ſubitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput cauſae, in Nigrino moras neſtente ipſo, qui narrat, prooemiisſque alterum ingentibus fatigante: in noſtro arrepta iuriſiurandi mentione, a Critia, qui narrat, praeſtandi, Triepho praecipuos gentilium Deos ſalſe perſtringit. Poſt narrationem ſequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante primum fuerat, cum eo, cui narrat, communicatio, quae utrobique adhibita de canis rabidi morſu ſimilitudine explicatur. In Philopatridis ſine demum quaſi cataſtrophe quaedam adiicitur, brevis illa quidem, ſed quae cauſa ſcribendi auctori exſtitit procul dubio. Poterant haec amplius ſingula dilatari, ſed metuo,

PHILOPATRIDIS DISSERTATIO. 605

ne tamen non satis intelligat, nisi quis utraque συγγράμματι inter se componere sustinuerit. Satis igitur fuerit haec indicasse. Habes, Lector, sententiam de Philopatride nostram, in quam cum ante hos quinque & viginti annos incidissem, eamque in Ienensium Philosophorum cathedra disputassem; ante decem annos in Lipsiensi quoque Academia eam publice proposui. Interiecto tempore cum multum de eo sit argumento disceptatum, quaedam etiam contra illam meam disputationem prolata in medium: cognoverim: tantum tamen abest, ut audierim quidquam legirimve, quod a sententia me mea demoveret, cuius tuendae nullam profecto aliam causam habeo, praeterquam quod veram esse puto, quasdam etiam deferendae; ut potius magis subinde confirmatus, non iam iuvenile ἀγώνισμα arbitrer, sed κτήμα quoddam, perennaturo, ut suspicari fas est, operi, Luciano Wetsteniano, quod intestatur, non penitus indignum.

I Non feci in hac dissertatione mentionem TO. ECKARDI viri sane docti, &, quod aequè magnum est, modesti. Hic in libro, quo *Non-Christianorum de Christo testimonia ex antiquis monumentis* proposuit ac diiudicavit, *Quedlinburgi* 1725, 4, edito, a pag. 107 pluscula contra meam sententiam protulit: quae in Lipsiensi disputatione a me excussa sunt; sed

hic repetenda non putavi, cum nihil sit, ad quod non vel in annotationibus vel in hac disputatione responsum satis arbitrer. Hic tantum mentionem eius rei faciendam censui, ne quis vel non visam mihi vel contentam viri cari mihi, dum viveret, commentationem putet, quorum alterum supinae negligentiae, superbiae alterum facile posset tribui.

ERRATA.

Pag. 66. l. 9. παρούσιν, leg. παρούσιν.

Pag. 226. l. 4. ἰδοῦ, leg. ἰδοῦ.

Національна бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА

296558 1948

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

Чор

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ Мерилл Мейнхарт 063

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова